

Giới thiệu Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ

Kiếp trước trong truyện Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ của tác giả Vô Thố Thương Hoàng, hần sống ở mặt thể nhưng cuộc sống vô cùng chật vật phải giãy giụa sống sót. Kiếp này thì hần lại bị cả gia tộc xem là phế vật. Vì mọi người xem hần là phế vật nên hần bị xem thường. Mặc dầu hần có phụ mẫu lại có huynh đệ thân nhân, nhưng đối với hần mà nói tất cả đều không quan trọng không cần có. Hần có thể sống thêm một lần, sự chấp nhất của hần vẫn không thay đổi. Hần phải trở nên mạnh mẽ và sống sót. Bị xem là phế vật hoàng đình thì thế nào, hần vẫn sẽ đứng trên đỉnh của thế giới, sống, và nhìn hết thấy sự biến chuyển của thế gian dưới bầu trời xanh thẳm.

Hần, là thiên chi kiêu tử, có tư cách đề cao ngạo. Hần, thân thể hiển hách, dung mạo như ngọc, được trời ban cho thiên phú khiến người người đồ kỵ. Mọi thứ đối với hần đều thật dễ dàng, vì quá dễ dàng mà sinh ra nhàm chán. Bởi vì nhàm chán mà hứng khởi bày ra một trò chơi ác liệt. Sau đó, hần gặp người nọ. Kết quả truyện, cao ngạo bị nghiền nát, tâm bị chấn động. Hóa ra, tất cả sự chán ghét, khinh thị, tất cả lòng tốt giả dối đều có thể biến thành khát cầu mãnh liệt. Chỉ vì để ánh mắt ngôn tình sắc của người ấy dừng lại trên người mình; hần phải trở nên mạnh mẽ hơn bất cứ kẻ nào.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Bầu trời không phải xanh thẳm trong vắt, cũng không phải u ám mông lung, cũng chẳng phải sắc đen thâm thúy, mà thắm thầu màu đỏ sậm, giống như tiên huyết (máu tươi) khô cạn lại, mang sắc thái của sự nguyên rủa, là vẻ dữ tợn chỉ có nham thạch nóng chảy, quay cuồng nơi địa ngục mới có, đây chính là bầu trời khi mặt thể.

Mặt thể là lúc nào xuất hiện, vì nguyên nhân gì mà xuất hiện, ngay cả những người làm công tác nghiên cứu cũng không đi truy tìm đáp án, sống sót, tiếp tục tồn tại, bản năng sinh tồn đáng buồn khiến nhân loại kiên cường mà sống trên thế giới này, vì sống còn mà chiến đấu, vì sống còn mà trở nên mạnh mẽ, vì sống còn mà sa đoạ, đánh mất đạo đức, vứt bỏ pháp luật, quy tắc duy nhất chính là cường giả vi tôn, nhục nhược cường thực, vì sống còn, có thể trả giá hết thảy, đây là tận thế.

Nằm trên mặt đất đầy máu đen, chung quanh nam tử tóc đen toàn bộ đều là dị thú đã tử vong, toàn thân dính đầy máu tươi, phân không ra là của bản thân hay dị thú, nam tử liền cứ nằm như thế, thân thể vẫn còn phập phồng, đôi mắt dạ sắc (màu của đêm tối) vẫn mở to cho thấy rằng hần còn sống.

Trên khuôn mặt nam nhân không có thống khổ, không có sợ hãi, hần chỉ là nhìn lên bầu trời đỏ như máu, không phải hướng đến hi vọng, cũng không phải tan vỡ trong tuyệt vọng, chính là chỉ nhìn, bình tĩnh như thế, một chút cũng chẳng giống bộ dạng tận thế sắp đến.

Đúng vậy, tận thế, mặt thể là thế giới còn có thể tồn tại sự sống, tận thế chính là hoàn toàn kết thúc, toàn bộ thế giới sẽ có một ngày đi đến chung điểm (điểm kết thúc), đó là tận thế.

Tận thế từng trải qua đã muốn không thể được gọi là tận thế, bởi lẽ điều hiển tại sắp phải đổi mới là tận thế chân chính, cả hành tinh đều bị hủy diệt, còn có thể tồn tại cái gì, còn cái gì có thể tồn tại.

Nhân loại sẽ diệt vong, dị thú sẽ diệt vong, tất cả vẫy vùng đều là vô vọng, đây mới là bộ dạng của tận thế, cũng là tuyệt vọng của tất cả sinh mệnh trên tinh cầu này, mà ngay cả bản thân tinh cầu cũng phải nghiêng đổ kết thúc cuối cùng của nó. Nó còn có thể sót lại một chút mảnh nhỏ phiêu du trong vũ trụ, còn bọn họ, chỉ có thể trở thành những hạt bụi bé nhỏ không thể nhìn thấy, rồi sẽ chẳng ai biết được họ đã từng tồn tại trên thế gian này.

Sinh mệnh nhỏ bé yếu ớt tại mặt thể đã từng kiên cường và vĩ đại, đến giờ phút này, có kiên cường hơn nữa cũng chẳng giúp được gì, đây đã là thế giới bị tuyệt vọng bao phủ.

Thế nhưng, nam nhân vẫn chưa hết hi vọng, hần muốn sống, không có cái gì triết lý, không có chút dã vọng (khát vọng điên cuồng) nào, không có gì đó không cam lòng, chỉ đơn giản là muốn sống, nghĩ sống sót mà thôi, duy nhất nếu có, có lẽ chỉ là một chút tiếc nuối chẳng.

Mặt đất từng đột chấn động, đây là điều báo trước cho sụp đổ, ngay cả cường hãn dị thú cũng đã phủ phục trên mặt đất gào rú hoảng hốt, kinh hoàng giống như con chó nhỏ đang sợ hãi, làm sao có thể nhìn ra được chúng đã từng là những kẻ uy phong lẫm lẫm, từng vô cùng khủng bố dữ tợn.

Nam nhân không nhìn đến điều ấy, nếu không, cho dù lạnh lùng như hần, hần cũng phải bật cười to. Đó là dị thú từng làm cho hần quanh quẩn tại ranh giới sinh tử không biết bao nhiêu lần, giờ khắc này lại đáng thương, đáng cười như thế. Nhưng, nam nhân không thấy, hần chỉ nhìn lên bầu trời.

Dưới bầu trời này, hần đã từng sống.

Hần không có cha mẹ, hoặc cứ xem như có đi, dù sao gen cũng cần người cung cấp.

Ở mặt thể, con người sinh ra chỉ dùng hai loại phương thức, sinh sản tự nhiên cùng sinh sản trong ống nghiệm, cách thứ nhất đúng là quá xa xỉ, trong thời mặt thể, mười tháng quả thật là quá dài, không kẻ nào nguyện ý bỏ nhiều thời gian như vậy để dục dục một đứa trẻ, thế giới này quá nguy hiểm, vì sống sót, bọn họ có rất nhiều việc cần phải làm.

Bởi vì hoàn cảnh, bởi vì dị thú, số lượng nhân loại giảm bớt nhanh chóng, vì nhân loại kéo dài, sinh sản trong ống nghiệm không thể không xuất hiện, chỉ cần một tháng là có thể thành công cấp tốc tạo ra trẻ con, có được chu kỳ sinh trưởng cùng đặc tính giống như người sinh sản tự nhiên, này chính là nhân loại hiện tại, không biết ai là cha mẹ của chính mình, ngân hàng gen có thể phối hợp các thành phần làm cho bọn họ ra đời.

Không có cái gọi là cha mẹ, càng không có cái gọi là anh chị em, chỉ có ở cùng một trụ sở, cùng đợt sản xuất nhân loại, không biết ở mấy năm sau còn có hay không những nhân loại cùng lúc xuất hiện như thế, bọn họ có lẽ sẽ chết ở trong miệng dị thú, cũng có khả năng bị đồng loại vứt bỏ, sát hại, thói hư tật xấu của nhân loại dù là ở mặt thể cũng chẳng thể biến mất.

Hắn cũng không có tên, chỉ có một danh hiệu sắp xếp, Liệp Sát Giả 01 (Thợ Săn 01), tên, đó là cha mẹ thân nhân cấp cho, ở mặt thể gian nan này, ngay cả cha mẹ cũng không biết là ai, thì kẻ nào sẽ đặt tên cho hắn.

Các căn cứ phân bố ở khắp nơi trên thế giới đều có phân định tên của chính mình, có thể là một chữ, có thể là một danh hiệu, cũng có thể là một chữ cái, dựa theo bất đồng nhân loại, dựa theo trình tự sắp xếp của dãy số, thực dễ dàng cho công tác thống kê và quản lý.

Tại nơi hắn sống, các chủ quản lấy vị trí từ cao đến thấp mà xưng là Quản Lý Giả 01, 02..., những người làm việc trong các ngành khoa học, được gọi chung là Trí Giả, phía sau thêm vào tên của phân ngành, tiếp đó dựa theo mức độ cống hiến để xếp thứ tự 01, 02..., những kẻ dán thân vào thương nghiệp lại căn cứ theo tài phú để gọi là Thương 01, 02..., mỗi một ngành nghề đều có sự phân chia riêng biệt, ngay cả phía nữ cũng có đánh số Thương Nữ Chi 01, 02..., mà dựa theo vũ lực (sức mạnh cường hãn) cao thấp để phân biệt chính là bọn họ, Liệp Sát Giả, địa phương khác cũng gọi là Thú Liệp Giả (Kẻ săn thú) các loại danh hiệu, tại căn cứ kia, bọn họ, những kẻ sinh tồn bằng cách săn bắn dị thú, gọi là Liệp Sát Giả.

Vì bảo hộ căn cứ, vì bảo hộ những người sống trong căn cứ, không phải lý do như thế, những người khác vì sao trở thành Liệp Sát Giả hắn không biết, lý do của hắn chỉ có sống sót cùng trở nên mạnh mẽ mà thôi, ở mặt thể không có khả năng vĩnh viễn dựa vào người khác để sống sót, sẽ không phản bội chỉ có bản thân mình, điều hắn muốn chính là đem tính mạng của mình nắm chắc ở trong tay, mà không phải ở thời điểm gặp phải nguy hiểm cầu nguyện người khác tới cứu mình, hắn phi thường hiểu được, muốn ở mặt thể sống sót lâu dài, chỉ có thể khiến chính mình trở nên mạnh mẽ, tránh ở trong căn cứ, vĩnh viễn không có khả năng trở nên mạnh mẽ.

Liệp Sát Giả ở căn cứ có rất nhiều đặc quyền, bởi vì bọn họ có được vũ lực cường hãn, ở mặt thể, vũ lực trọng yếu hơn bất cứ thứ gì, chỉ cần người đủ cường, không có gì là không làm được, danh hiệu Liệp Sát Giả so với Quản Lý Giả càng có uy tín hơn, đây là thể đạo tại mặt thể.

Mà hắn, ở mấy năm trước đã bước lên bảo tọa 01 (bảo tọa hay ngai vàng, chỉ chỗ ngồi của vua hoặc thần Phật).

“A, ta sống bao nhiêu năm rồi?” Yết hầu có chút đau, cho nên âm phát ra cũng khàn khàn không hề dễ nghe.

Rõ ràng là chẳng có ai, nam tử này lại đang hỏi ai, hỏi chính mình? Không phải, trong biến ý thức (hay ý thức hải, nơi sâu nhất trong trí nhớ, tận sâu nhất trong ý thức của mỗi người) của nam tử, có một vô cơ chất thanh âm trả lời, “Dựa theo cách tính của thời kỳ trước mặt thể, ngay khi kết thúc thời điểm này là 29 năm 157 ngày 23 giờ 8 giây.”

Thời gian cực kỳ chuẩn xác, không hồ là trí não, căn bản là một cái trình tự lãnh khốc, không có bất cứ tuyệt vọng nào. Nam tử có thể không cần mở miệng hỏi, chỉ cần ở sóng não nghĩ thoáng qua, cũng sẽ bị trí não tiếp nhận, hồi đáp lại, thế nhưng nam nhân lại dùng miệng nói ra, tại sao lại như thế? Chính nam tử cũng không biết, có lẽ là muốn chứng minh bản thân hắn lúc này vẫn còn tồn tại chẳng.

Trí não là thành quả lớn nhất của nhân loại thời mặt thể.

Nguyên nhân xảy ra mặt thể không ai biết, nhưng là hoàn cảnh sinh tồn ác liệt ở mặt thể quả thật là vấn đề mà nhân loại không thể không gặp phải, đã từng hưởng thụ những tiện nghi của khoa học kỹ thuật, nhân loại sớm mất đi dã tính, sức chiến đấu trong cuộc sống nhân hạ sớm đã biến mất không còn, từng trải qua tôi luyện để mạnh mẽ, trước mặt cường đại dị thú ở mặt thể hoàn toàn là một trò cười, nhân loại của mặt thể tiền kỳ (giai đoạn trước của mặt thể), hoàn toàn bị vây trong hoàn cảnh xấu.

Thành công nhất của nhân loại, cũng là một trong những điểm ưu tú nhất, chính là có được trí tuệ, điều đáng giá kiêu ngạo nhất là ở trong hoàn cảnh xấu bùng nổ tiềm lực của mình, chính hai thứ này đã làm cho nhân loại kiên trì cho đến hiện tại.

Thế giới biến dị, khiến cho các loài động, thực vật biến dị, tiếp theo nhân loại cũng biến dị, vì sinh tồn, nhân loại đột phá tiềm lực của họ, cái gọi là dị năng xuất hiện. Đây chỉ là lúc ban đầu, không phải mỗi người đều có thể trở thành dị năng giả, dị năng giả là trân quý, bọn họ là sức chiến đấu chủ yếu của mặt thể tiền kỳ, nhưng họ vẫn là người, bọn họ cứu không được rất nhiều nhân loại, hơn nữa số lượng của bọn họ quá ít.

Ở thời điểm tiền kỳ, có dị năng giả tồn tại, nhân loại xây dựng nên những căn cứ ổn định, tạm thời an định xuống dưới, nhân loại bắt đầu nghiên cứu làm sao để sinh tồn, các nhà khoa học còn chưa từ vong dốc hết tâm sức, rốt cục phát hiện trong thế giới biến dị này, nhân loại có thể tu luyện, dị năng giả không phải là cường giả duy nhất trong nhân loại.

Từng chỉ tồn tại trong truyền thuyết cổ xưa, những thứ như võ công cùng ma pháp bắt đầu xuất hiện, các loại tri thức trong truyền thuyết bắt đầu được loài người coi trọng, tư liệu từ di tích, tiểu thuyết tràn lan trên internet một thời đều bị tham khảo, nhân loại bắt đầu thực hiện phương hướng phát triển mới.

Hắn sinh ra sau đó mười lăm năm, nếu nói nhân loại đạt được thành tựu nào trọng đại nhất, thì phải là sự ra đời của trí não.

Tinh lực của nhân loại là có hạn, mặt thể cũng không có thời gian nhàn nhã cho người đi học tập quá nhiều thứ, vì kỹ năng sinh tồn người chỉ có thể chuyên tâm một thứ nào đó, nhưng trí não có thể thay đổi tình hình này.

Trí não lấy tiêu thuyết khoa học viễn tưởng của thời kỳ hòa bình làm bản gốc, bị nhân loại thời mạt thế phát hiện rằng chỉ có bản thân mới có thể tự tiến vào trong biển ý thức, trí não ngoại trừ khả năng tính toán cùng lưu trữ vốn có của nguyên mẫu máy tính, còn có năng lực trợ giúp chủ nhân phân tích, tựa như nguyên bản đại não giống nhau, ngũ giác (năm giác quan) cũng có thể phản ứng đến nơi đó, sau đó nó sẽ tiến hành phân tích đáp lại.

Ưu điểm lớn nhất của nó là có thể ở trong biển ý thức chế tạo nơi huấn luyện, cho phép nhân loại có thêm càng nhiều thời gian đi học tập nhiều thứ hơn.

Thời điểm tại căn cứ, hần từng nghe một Trí Giả nói, trí não là hạt giống kéo dài văn minh nhân loại, chỉ cần còn có một người sống, như vậy nền văn minh của nhân loại cũng không biến mất, bởi lẽ mỗi trí não đều ghi lại thành quả dài lâu của nhân loại, chỉ cần là mạt thế có thể thu thập đến, đều được lưu trữ vào trí não. Đối với điều này, hần không có ý tưởng gì, đồng tài liệu không lồ kia, chính là kho số liệu của trí não mà thôi, trí não căn cứ yêu cầu của chủ nhân cung cấp tư liệu, dựa theo tư liệu tiến hành phân tích.

Năng lực phân tích cùng tính toán của trí não làm cho hần cùng dị thú chiến đấu thoải mái rất nhiều, còn huấn luyện không gian trong biển ý thức giúp cho hần có nhiều thời gian hơn đi huấn luyện, trở nên càng mạnh. Quan hệ của hần và trí não là như thế, tuyệt đối không có những thứ như tình hữu nghị cùng chung hoạn nạn thân thiết tồn tại vô căn cứ trong tiêu thuyết, trình tự chính là trình tự, nó sẽ không có cảm tình, chỉ là bị động đáp lại yêu cầu của chủ nhân.

“Hai mươi chín năm a.” Nguyên lai hần đã muốn sống hai mươi chín năm, thật sự là rất dài, không biết là nguyên nhân gì, cho dù không có những thứ khác thương tổn, những kẻ sinh ra trong ống nghiệm đều không sống quá năm mươi tuổi, hai mươi chín tuổi đã là hơn nửa đời người rồi.

Chấn động dưới thân thể càng ngày càng kịch liệt, hần đã muốn nghe được tiếng nổ vang của đại địa (mặt đất, hoặc rộng hơn là thế giới, địa cầu), thanh âm của sự sụp đổ, bầu trời trong mắt, huyết sắc quay cuồng không ngớt.

“Trí não, cho ta xem bầu trời xanh trong tư liệu.” Nam tử nói, nhắm mắt lại.

“Vâng.” Vô cơ chất thanh âm trả lời, sau đó bầu trời xanh giả tưởng trong biển ý thức rõ ràng hiển hiện.

“Thật sự là xinh đẹp.” Mỗi một lần nhìn thấy hình ảnh trong tư liệu hần đều phải tán thưởng, màu sắc trong vạt kia thật sự rất xinh đẹp.

“Đáng tiếc không thể nhìn đến a.” Khi mở mắt ra, lại là cảnh sắc nơi địa ngục.

Khỏe miệng nam tử gọi lên, tạo thành một nụ cười nhàn nhạt, nóng bỏng cùng đau đớn truyền đến, ý thức bắt đầu tiêu tán.

Thật sự là tiếc nuối a, nếu có cơ hội thực muốn nhìn một chút, bầu trời xanh thẳm, hồ nước trong veo, thế giới xinh đẹp...

Thế giới sụp đổ, tận thế là kết thúc của tất cả mọi thứ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2

Uy Á đại lục, cũng giống như trong ma huyền tiêu thuyết miêu tả, có nhân loại, có Tinh Linh, có Long tộc; có ma pháp hoa lệ, có đấu khí thần kỳ; có quý tộc cao quý, có bình dân thấp kém; đây là một thế giới xinh đẹp, bầu trời xanh thẳm, mây trắng lững lờ, cây cối xanh biếc tốt tươi, cỏ hoa tiên điểm khoe thắm, suối nước quanh co uốn lượn, biển cả gợn sóng rì rào, những cơn mưa du dương bất tận, từng bông tuyết tinh khiết trắng ngần, một thế giới lộng lẫy, rực rỡ sắc màu.

Thế giới này chỉ có một đại lục, được gọi là Uy Á, Tinh Linh yêu thích tự nhiên và yên tĩnh tạo thành một đế quốc, Long tộc cao ngạo ở Long chi thâm uyên (vực sâu hay hẻm núi của Long tộc), ngoài ra, các đảo nhỏ tại vùng biển rộng lớn bên ngoài đại địa cũng là lãnh địa của Long tộc, nhân loại không ngừng phát triển hợp thành các quốc gia lớn nhỏ không đều.

Tinh Linh không thích tranh đấu, Long tộc cao ngạo khinh thường tranh đấu với các chủng tộc nhỏ yếu, giữa các quốc gia của nhân loại có chút xung đột, trong nội bộ cũng có sử dụng âm mưu quỷ kế, nhưng tổng thể mà nói, đây coi như là một thế giới hòa bình, bất quá cũng không có nghĩa là thế giới này thật sự yên ổn. Nguyên nhân thật sự cũng không phải do nhân loại bẩm sinh đã có dã tâm cùng tham lam.

Hắc Ám chủng tộc, sinh hoạt trong một góc đại lục bị kết giới bao phủ, kết giới do ai tạo ra, xuất hiện từ lúc nào, không ai nhớ rõ, cũng chẳng ai biết, có lẽ là thế giới không cho phép chủng tộc đáng sợ như vậy xúc phạm tới thành quả hoàn mỹ của nó, cho nên mới đem bọn họ vây hãm ở cùng một chỗ.

Thế nhưng, chuyện gì cũng có khi thịnh khi suy, kết giới cũng không ngoại lệ, cứ cách khoảng ngàn năm, lực lượng của kết giới sẽ suy yếu một lần, thời gian dài ngắn không đều, nhưng mỗi một kỳ ngàn năm suy nhược, Hắc Ám chủng tộc đều không bỏ qua, đều náo loạn, tàn sát bừa bãi một phen trên đại lục yên tĩnh này.

Một lần lại một lần, trên đại lục hòa bình này đã lưu lại sử sách về chiến tranh xâm lược của Hắc Ám chủng tộc mỗi ngàn năm một lần, còn có vết nứt

không gian không biết khi nào sẽ xuất hiện, xuất hiện ở đâu, đem các chủng tộc vào lãnh địa của Hắc Ám chủng tộc, hoặc đưa Hắc Ám chủng tộc tới đại lục này.

Địch nhân chung của nhân loại, Tinh Linh cùng Long tộc chính là Hắc Ám chủng tộc. Vì sự xuất hiện của Hắc Ám chủng tộc, Tinh Linh không thích tranh đấu sẽ cảm vũ khí, Long tộc cao ngạo sẽ hợp tác với các chủng tộc khác, nhân loại sẽ tạm thời quên đi mâu thuẫn mà đoàn kết với nhau.

Cũng vì nguy cơ từ Hắc Ám chủng tộc, khiến nhân loại tuy có mâu thuẫn nhưng ít khi tiến hành chiến tranh quy mô lớn, chiến tranh với Hắc Ám chủng tộc vừa kết thúc, nhân loại bắt đầu nghỉ ngơi lấy sức, khi mâu thuẫn bắt đầu xuất hiện và phát triển, trước lúc nó trở nên gay gắt, sẽ không thể không nghĩ đến việc phải tiến hành chống lại chiến tranh xâm lược ngàn năm một lần, để có đủ lực lượng để kiên trì suốt thời gian kết giới suy nhược, không thể không khắc chế nhường nhịn lẫn nhau. Sự cường đại của Hắc Ám chủng tộc, chỉ cần nhìn ma thú, quỷ hút máu, thú nhân, cuồng chiến sĩ, người sói,... các loại phiêu bạt ở khắp nơi trên thế giới là sẽ biết.

Mà lúc này, đã rất gần đến lúc cuộc chiến tranh mỗi ngàn năm một lần bùng nổ, các chủng tộc đã bắt đầu chuẩn bị cho chiến tranh, nhân loại cũng không dám vọng động can qua (hiểu đơn giản là gây sự).

Nhân loại có rất nhiều quốc gia, trong đó quốc gia lớn nhất gọi là Avella, thủ đô Denton, ngoài hoàng gia tôn quý, còn có ba đại quý tộc: Theoromon gia tộc ngay cả hoàng gia cũng kiêng kị, Lukes gia tộc phú khả địch quốc, thấp nhất là võ tướng thế gia – Red Creek gia tộc.

Trời còn chưa sáng, bóng đêm vẫn đang ngự trị, là lúc vạn vật chìm vào giấc ngủ, đây hẳn phải là thời khắc thế giới bị bao trùm trong im lặng, thế nhưng ở thủ đô Denton của Avella đế quốc, lại có hai nơi đèn đuốc sáng trưng, tiếng người ồn ào.

Nhà của Red Creek công tước.

Tiếng kêu thê thảm của nữ nhân không ngừng phát ra từ trong phòng, mọi người thần sắc lo lắng, mang theo chờ đợi, vậy mà có một người mặt lại không có biểu tình, không có lo lắng, không có khẩn trương, dù nữ nhân đang kêu gào thảm thiết trong phòng là thê tử của hắn, còn hắn sắp trở thành phụ thân, thế nhưng bộ dáng nghiêm khắc kia vẫn không chút động dung, ánh mắt như ung tóa ra vẻ sắc bén lạnh như băng.

Rốt cục, tiếng kêu của nữ nhân cũng chấm dứt, tiếng khóc trẻ con vang lên, tuy rất nhanh liền dừng lại, nhưng đã chứng minh hài tử được sinh ra bình an.

Cửa phòng mở ra, bà đỡ sau một hồi bận rộn, đầu đầy mồ hôi nhìn nam tử, cười sáng lạn, “Chúc mừng công tước đại nhân, là một vị công tử.”

Nam tử được gọi là công tước đứng lên, ra hiệu với trung niên nam tử mặc áo bào trắng phía sau, trung niên nam tử cùng công tước tiến vào trong phòng.

Đôi mắt như ung nhìn đến gương mặt xinh đẹp suy yếu của người sản phụ, cũng không hề có thêm nửa điểm triu mến, phun ra vài chữ lạnh như băng không chứa cảm tình, “Người khổ cực.”

Đáy mắt của mỹ mạo sản phụ hiện lên bất mãn, nhưng vẫn khẽ gật đầu, rụt rè mỉm cười, nàng không còn sức để trả lời.

Trung niên nam tử mặc áo bào trắng hơi thi lễ với công tước, sau đó đến bên cạnh mỹ mạo sản phụ, trong miệng niệm chú, quang mang màu vàng thánh khiết chiếu vào người làm cho nàng cảm thấy tốt hơn nhiều.

“Hài tử của ta đâu?” Có khí lực để nói chuyện, câu đầu tiên nàng hỏi chính là hài tử của mình, thị nữ nhanh chóng bế một hài tử đem đến, nàng quan sát nam hài đang từ từ nhắm mắt lại, đáy mắt hiện lên mong chờ và vui sướng, hài tử này chính là chỗ dựa của nàng.

“Bắt đầu đi.” Công tước nói với nam tử mặc áo bào trắng.

Mỹ mạo sản phụ cũng chờ mong nhìn trung niên nam tử.

“Vâng.” Hắn chỉ là một Quang hệ Đại ma đạo sĩ nhỏ, xét thực lực đã thấp hơn công tước có thực lực của Hoàng Kim Kiếm Sĩ, huống chi Red Creek gia tộc có quyền thế hiển hách, đây không phải là nhân vật hắn có thể đối phó, cho nên hắn biểu hiện ra rất cung kính và phục tùng.

Nam tử mặc áo bào trắng tiếp tục niệm chú, hẳn phải làm là phóng ra một ma pháp dùng để dò xét thiên phú. Đây là một ma pháp có thể sử dụng sau khi trở thành Cao cấp Quang hệ Ma pháp sư, dùng để kiểm tra thiên phú của người khác.

Cũng chỉ có gia đình quyền quý mới có thể làm thí nghiệm như vậy khi hài tử vừa ra đời, bình dân chỉ có đến mười tuổi mới có tư cách được kiểm tra miễn phí, đương nhiên nếu người có đủ tiền, người cũng có thể thỉnh Cao cấp Quang hệ Pháp sư kiểm tra cho hài tử của người. Đó cũng là lý do để trên thế giới này, hài tử xuất thân từ quý tộc vĩnh viễn mạnh hơn hài tử nhà bình dân, bọn họ khi sinh ra đã biết được thiên phú của mình, biết mình nên học những thứ gì, sớm xây dựng trụ cột, so với hài tử nhà bình dân đi trước rất nhiều năm.

Kim quang thánh khiết xuất hiện lần nữa, bao lấy hài tử mới sinh, trong màn ánh sáng, không ai phát hiện mắt đứa bé hơi mở ra, trong mắt có mê hoặc lưu chuyển, sau đó khép mắt, trầm tĩnh trở lại.

Sau khi hào quang biến mất, sắc mặt của nam tử mặc áo bào trắng rất khó coi, không phải do hắn hao tổn bao nhiêu khí lực, loại ma pháp kiểm tra thiên phú này một ngày dùng đến hơn trăm lần cũng sẽ không khiến hắn hư nhược, chính là kết quả này, hắn thật sự không dám nói cho công tước.

Sắc mặt của nam tử mặc áo bào trắng làm cho mỹ mạo sản phụ căng thẳng trong lòng, công tước đại nhân vẫn không có biểu tình, “Nói.” Đây là ngữ khí mệnh lệnh.

“Vâng, công tử hần là ma vũ phế nhân.” Chết sớm sớm siêu sinh, nam tử mặc áo bào trắng nói liền một mạch.

“Ta không tin.” Mỹ mạo sản phụ kêu lên, nàng không tin sự thật này.

Công tước quay sang hài tử trong tay thị nữ trước mặt, cũng là bên giường của mỹ mạo sản phụ, mắt ưng lãnh khốc nhìn hài tử, “Ma vũ phế nhân.” Ngữ điệu lạnh như băng khiến người ta run rẩy.

“Hài tử này cứ gọi là Fei (*).” Ma vũ phế nhân, không thể điều khiển ma pháp, không ngưng kết được đầu khí, cái nào cũng không được, đối với gia tộc vô dụng, vậy không cần thiết phải để ý. Dù sao con của hần tuyệt đối không phải chỉ có một, trong số phụ nhân còn lại của hần cũng có một người sắp lâm bồn, hai người đã mang thai, hài tử vô dụng này có được danh phận con trai trưởng, thì tính sao, không hữu dụng thì không đáng được coi trọng.

(*) Fei: là “Phế” trong phế vật, chỉ vì cảm thấy để tiếng Anh dễ nhớ hơn thôi.”>

Nếu không phải gia tộc của mẫu thân hài tử này đối với hần còn có lợi, ngay cả dòng họ hần cũng sẽ không cấp, hài tử này bất quá là công cụ để ổn định quan hệ hai nhà mà thôi.

Xoay người rời đi, đối với hài tử tên Fei đã là triệt để chán ghét mà vứt bỏ, đã không thêm để ý, còn nói gì đến tình thương của cha.

“Đem hần cắt ra ngoài.” Sau khi công tước rời khỏi, mỹ mạo sản phụ sắc mặt khó coi, như thể không bao giờ muốn nhìn thấy hài tử kia nữa. Một phế vật, nó mới không phải là hài tử của nàng, hài tử của nàng không phải là phế vật của Red Creek gia tộc, Fei. Red Creek.

Nhà của Theoromon công tước.

Theoromon là một dòng họ vô cùng hiển hách, dù là hoàng gia cũng không dám không nhìn. Đương nhiệm công tước là hữu tướng của đế quốc, bất quá quyền thế như vậy không phải là nguyên nhân hoàng gia không dám lãnh đạm với gia tộc này. Theoromon gia tộc luận tài lực so ra kém Lukes gia tộc, luận binh quyền thua Red Creek gia tộc, nhưng Theoromon gia tộc vẫn đứng đầu tam đại gia tộc, thậm chí ở những quốc gia khác cũng như trong chủng tộc khác, có uy vọng vượt xa hoàng gia. Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì thực lực của từng cá nhân trong gia tộc quá cao.

Tiền nhiệm Theoromon công tước là Pháp Thánh duy nhất trong nhân loại, có thực lực ngang với Long tộc tộc trưởng, thế tử là muối muối của đương nhiệm Tinh Linh vương, vì thế tử, tiền nhiệm công tước đem vị trí ném cho nhi tử, đi đến Tinh Linh đế quốc.

Đương nhiệm Theoromon công tước, có thực lực Hoàng Kim Kỳ Sĩ, nhưng đây không phải là nguyên nhân hần được coi trọng, nguyên nhân lớn nhất là tọa kỵ của hần, chính là một con rồng, là Long Kỳ Sĩ được rồng thừa nhận, thân phận này đủ để đảo điên một cái tiểu quốc.

Vì lung lạc gia tộc này, hoàng gia thậm chí đem công chúa gả cho đương nhiệm công tước, cũng chính là công tước phụ nhân lúc này đang trong phòng sinh sản.

Theoromon công tước bề ngoài tràn ngập phong độ của người trí thức, nhìn không ra nửa điểm giống người có được thực lực đáng sợ, lúc này đang nôn nóng đi tới đi lui, thỉnh thoảng nhìn về phía phòng sinh.

Bên cạnh hần còn có một vị trung niên nam tử anh tuấn, trầm ổn uyên bác, chính là tiền nhiệm công tước, vì nghe được tin tức con dâu có thai, y mang thế tử về nhà của Theoromon công tước, nói thế nào cũng là cháu của y.

Nữ tử ngồi ở bên kia có được mỹ mạo khiến người khác kinh diễm, nàng chính là Tinh Linh công chúa, cho dù đã làm mẹ, cũng sắp có được một tôn tử, năm tháng cũng không lưu lại bất kỳ dấu vết nào trên mặt nàng, đây là thiên vị của thế giới đối với Tinh Linh, trường cửu thanh xuân (giữ được nét thanh xuân lâu dài).

Tiếng khóc của hài tử vang lên, Theoromon công tước lập tức chạy vào phòng sinh, đi đến bên người thế tử đã khổ cực hồi lâu, nghe bà đỡ nói sinh ra là một vị công tử, gương mặt trầm ổn lúc thường bấy giờ cười đến rạng rỡ, đối với thế tử của mình nói vất vã.

Quang hệ Ma pháp sư tất nhiên có mặt, đây chính là Đại ma đạo sư đã gần đến Pháp Thánh, hần là chủ động đến đây, để có thể được Pháp Thánh duy nhất trong nhân loại nhận thức.

Trước hết dùng ma pháp chữa trị cho công tước phụ nhân, sau đó dùng ma pháp kiểm tra đo lường cho hài tử, về mặt khiếp sợ nói ra thiên phú của hài tử, lực tương tác với thuộc tính nguyên tố toàn bộ đều là 10, ý nghĩa hài tử này có thể sử dụng tất cả các loại nguyên tố, thiên phú về đầu khí hoàn mỹ đến 10, có nghĩa hài tử này căn cốt về mặt đầu khí không ai sánh bằng.

Chuyện này khiến cả nhà của Theoromon công tước bùng nổ trong vui mừng, Pháp Thánh đại nhân nói muốn đích thân dạy y, công tước đại nhân cũng không chịu thua kém, đây là một hài tử đáng được kỳ vọng.

“Ialophil, hài tử này tên là Ialophil, ánh sáng vinh quang của Theoromon gia tộc.” Mọi người đồng ý gật đầu, bọn họ tin tưởng hài tử này nhất định có thể khiến thế nhân ghi khắc như tên của y, ánh sáng vinh quang – Ialophil. Theoromon.

“Rạng sáng hôm đó, hậu thế chúng ta không biết bầu trời như thế nào, bởi vì không có tài liệu ghi lại. Làm nhà sử học, tất nhiên phải nghiêm túc, nhưng đối với ngày ấy, các nhà sử học cũng có ảo tưởng lãng mạn, bầu trời rạng sáng hôm đó có phải có hai vì sao tỏa ra ánh sáng chói mắt hay không, tình

tượng của ngày đó có phải có dự báo kỳ tích sắp xảy ra hay không, ngày đó liệu có hiện tượng thiên văn đặc biệt nào khác hay không, nếu không, sao lại vào đúng ngày hôm đó, hai vị Truyền Kỳ Fei. Red Creek miện hạ cùng Ialophil. Theoromon miện hạ cùng được sinh ra.”

—— Trích từ bộ sách lịch sử Uy Á đại lục [Thiểm Diệu truyền kỳ]

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Phụ cho ta danh, mẫu cho ta mệnh, chỉ là như thế

Từ trong hắc ám tỉnh lại, đập vào mắt hắn là quang mang chói lòa, thứ sắc vàng rực rỡ kia quá mức đẹp đẽ, ngay cả hoàng kim cũng không bằng, so với ánh đèn điện trong phòng càng thêm linh động, đây là sắc thái sinh động tuyệt đối không thể nhìn thấy tại thế giới của hắn, nơi ấy chỉ có thể tràn ngập sắc đỏ tàn khốc, sắc đen nguy hiểm cùng sắc trắng buồn tẻ của phòng thí nghiệm, sắc thái có tiền diễn như thế nào, tại thế giới này đều sẽ trở thành sắc xám âm u.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Mở to mắt, hắn bắt đầu tự hỏi.

Hắn hẳn là đang ở thời điểm cuối cùng của tận thế, ý thức rơi vào hắc ám. Chính là không lâu sau hắn cảm giác bản thân bị nước bao vây, tiếp đó một cỗ lực đạo giúp hắn di chuyển một cách khó khăn trong một thông đạo chật hẹp. Nghĩ muốn cử động, nhưng tứ chi lại không nghe chỉ huy. Để thoát khỏi khổ cảnh ấy, hắn cũng bắt đầu vận dụng sức lực. Mí mắt dù không thể mở ra, nhưng vẫn có thể cảm giác được ánh sáng, còn có âm thanh của con người. Chẳng lẽ kết quả sau khi tận thế là thế giới không bị hủy diệt? Hắn còn sống?

Không thể hoạt động tứ chi, lại cảm thấy có người ôm lấy chính mình. Ôm? Nếu là bị một người có khí lực thật lớn ôm cũng không có gì kỳ quái, thế nhưng cảm giác từ trên da thịt truyền đến đại não cho hắn biết mình đang bị bao bọc trong vòng tay, hơn nữa bàn tay ôm lấy đầu hắn rất lớn, khoảng cách giữa hai tay là cực nhỏ, mà bàn tay kia lại có thể ôm lấy hông hắn. Đây quả thực là kiểu ôm tiểu hài tử. Chẳng lẽ thế giới lại phát sinh biến dị? Nhân loại biến thành người khổng lồ?

Lúc đó, có người trên hông hắn đánh “ba” một cái, nhất thời không phòng bị phát ra tiếng, xác thực là tiếng khóc oa oa của tiểu hài tử. Hắn thực hoài nghi đây có phải thanh âm của mình hay không? Nhưng thanh âm này đúng là từ miệng hắn phát ra.

“Trí não, phân tích tình huống.” Gặp đủ các loại sự tình kỳ quái làm cho nam tử dùng tinh thần ra lệnh cho trí não am hiểu phân tích đang tồn tại trong biến ý thức.

“Vâng, thưa chủ nhân.” Vô cơ chất thanh âm từ trong đầu hắn vang lên, nhưng ngay lập tức nam tử cảm thấy có điều không tốt, một loại cảm giác hoa mắt đánh úp lại, làm cho nam tử trước mắt tối sầm, rơi vào giấc ngủ.

“Ý thức của chủ nhân rơi vào hôn mê, bắt đầu dùng tinh thần lực tiến hành tra xét.” Vô cơ chất thanh âm tiếp tục nói. Bởi vì hoàn cảnh đấu tranh trong tận thế, bất cứ tình huống nào cũng có thể phát sinh, tỉ như trong chiến đấu bị người đánh bất tỉnh, điều này rất hiếm khi xảy ra, bởi vì sẽ không có cơ hội tỉnh lại mà bị biến thành thức ăn, biến mất trên thế giới. Còn lại chính là trường hợp khi ở bên ngoài nghỉ ngơi, nhân loại là cần nghỉ ngơi, cũng bởi dạng tình huống này nên trí não vào thời điểm chủ nhân hôn mê sẽ sử dụng tinh thần lực bắt đầu trình tự tra xét cảnh vật xung quanh. Đương nhiên, trước đó vẫn cần chủ nhân cấp quyền hạn, mà vừa rồi nam tử đã mệnh lệnh cho trí não phân tích tình huống, nhất định phải biết rõ hoàn cảnh hiện tại. Thế nên, trí não lập tức vận dụng tinh thần lực ngay khi nam tử chìm vào hôn mê.

Trí não tương đương với đại não của nhân loại, nó thông qua năm giác quan của chủ nhân để nhận biết thế giới, khi năm giác quan không tồn tại, vẫn có thể dùng tinh thần lực để quan sát thế giới. Hơn nữa, có thể đem những hình ảnh tinh thần lực thu được cấp chủ nhân, để chủ nhân làm ra phán đoán. Mà lúc này, trí não của nam tử chính là dùng tinh thần lực quan sát tình huống chung quanh, ghi chép và phân tích mọi thứ.

Đột nhiên xuất hiện dao động khác thường làm nam tử từ trong hôn mê tỉnh lại. Trong kim quang thánh khiết, nam tử hơi hơi mở mắt, có chút nghi hoặc. Loại phương thức vận dụng năng lực này không giống với những gì hắn từng biết.

Không biết vì nguyên nhân gì, hắn bây giờ tựa hồ phi thường dễ dàng mệt mỏi, lại một lần nữa bị cảm giác buồn ngủ đánh úp, dù có kiên cường đến đâu cũng là không thể đi ngược lại với bản năng, lưu lại mệnh lệnh cho trí não tiếp tục quan sát, thời điểm gặp nguy hiểm thì cường chế tỉnh lại. Sau đó nam tử lại lâm vào hắc ám.

Đến khi hắn mở mắt một lần nữa thì đã thấy mình ở đây rồi.

Cảm giác được thứ đang bao lấy hắn lúc này vừa nhẹ vừa mềm, loại đồ vật này ở mặt thể tuyệt đối là hàng xa xỉ, tuy nhiên đây cũng không phải nguyên nhân làm nam tử kinh ngạc. Ánh sáng tàn lụi trên khung thủy tinh kia mới là thứ khiến hắn khiếp sợ. Đó là ánh mặt trời? Không, không có khả năng, có lẽ là một thứ gì đó tương tự mặt trời được con người tạo ra.

“Trí não, cho ta biết kết quả phân tích.” Nam tử thực hỗn loạn, vội vàng hỏi trí não.

“Vâng, chủ nhân. Đây là những tư liệu thu thập được trong lúc chủ nhân hôn mê.” Trong biển ý thức, một số hình ảnh hiện lên.

Nam tử yên lặng xem. Có nam tử mặc kiểu quần áo như quân trang, có nam tử mặc giống như quần áo thời Tây Âu cổ đại, có nữ tử mặc thứ váy dài tuyệt đối bất lợi trong chiến đấu, lại có người mặc áo bào trắng giống Đại Ma pháp sư trong tiểu thuyết miêu tả.

Còn có cảnh sắc bên ngoài phòng, đó là thực vật, không phải dị dạng thực vật. Tinh thần lực xuyên thấu gian phòng, hình ảnh thời khắc hùng dũng xuất hiện trong biển ý thức. Thế giới bắt đầu thức tỉnh, mang ánh sáng nhàn nhạt mỏng lung như đang khoác lên mình một lớp y sa mỏng, thực vật xanh tươi mon môn, muôn hoa kiêu diễm nở rộ, sắc thái đó đẹp như trong kỳ tích.

“Đây là...” Nam tử quả thật không thể tin, hình ảnh hần nhìn đến có thể tốt đẹp như thế.

“Căn cứ theo không khí, mật độ, chất lượng, còn có năng lượng, thực vật, quần áo, ngôn ngữ chung quanh, kết hợp các loại tài liệu trong kho tư liệu, kết quả phân tích là nơi này không phải mật thể.” Vô cơ chất thanh âm chỉ nói ra kết quả phân tích, những cảm xúc phản ứng như khiếp sợ và không thể tin tưởng các loại, không thuộc về nó.

Lãnh khốc như nam tử cũng khiếp sợ đến mức không thể nói gì, nơi này không phải mật thể?

“Chủ nhân, tình trạng thân thể của ngài hiện giờ rất không tốt.” Trí não có nghĩa vụ nhắc nhở tình hình thân thể của chủ nhân.

Lời nhắc nhở này làm cho nam tử vứt tất cả nghi hoặc ra sau đầu, chuyện của mình mới là trọng yếu nhất, đây là điều cơ bản để sinh tồn.

“Liệt kê.” Nam tử mệnh lệnh.

“Vâng.” Một chuỗi số liệu hình thành trong biển ý thức.

Thời điểm nhìn đến số liệu chiều cao cùng thể trọng, nam tử thực sự là không có biện pháp xem tiếp rồi. Đây, đây không phải số liệu hần quen thuộc, đây hẳn là số liệu của tiểu hài tử đi.

Thế giới xa lạ, cơ thể của tiểu hài tử, khiến kẻ từng đã là đệ nhất Liệt Sát Giả 01 hoàn toàn ngốc lảng. Giờ này khắc này, cũng là thời khắc hần không có phòng bị nhất, bởi vì hần đã bị sự tình làm kinh ngạc đến mức không còn ý thức đi phòng bị ngoại giới nữa.

“Có người tới gần.” Trí não vẫn còn trong quá trình tra xét thế giới bên ngoài, cho dù từ trong sóng não cảm giác được chủ nhân đã rơi vào trạng thái ngây dại, nghi hoặc cũng sẽ không sinh ra, nó chỉ là trí não, một đoạn trình tự mà thôi.

Bản năng có được từ kinh nghiệm khiến nam tử khôi phục thanh tỉnh, nhìn một nữ nhân tới gần rồi ôm lấy bản thân đang không cách nào kháng cự. Sau đó lộ ra một bên ngực, đem đầu nhũ để vào trong miệng hần, dòng sữa ngọt lành chảy vào cổ họng, đối với người đã từng trải qua mật thể mà nói, đây thật sự là mỹ vị.

Ngượng ngùng, khó xử, nam tử sẽ không có phản ứng ở phương diện này, theo bản năng hấp thụ lấy thức ăn, sau đó nghe nữ nhân nói thứ ngôn ngữ mà hần nghe không hiểu.

“Trí não, phân tích chủng loại ngôn ngữ.” Hần không hiểu, nhưng trong cơ sở dữ liệu khổng lồ của trí não nhất định sẽ có. Nam tử vừa uống sữa, vừa hướng trí não hạ mệnh lệnh.

“Sau khi phân tích và đối chiếu, kết quả, loại ngôn ngữ này không có bản ghi chép.”

Không có? Làm sao có thể? Là kết tinh trí tuệ của con người tại mật thể, vì hậu thế, trí não ghi lại tất cả những tư liệu mà con người có được, có thể sẽ có một số chỗ không hoàn chỉnh, nhưng tuyệt đối không phải là ngôn ngữ, vì nhu cầu đối thoại của con người, vì lúc ban đầu những người còn lưu lại đến mật thể là từ các quốc gia khác nhau, tự nhiên ngôn ngữ cũng được lưu lại, huống chi sau đó, những di tích văn minh được thu thập, ngôn ngữ văn tự tuyệt đối không thể không có tư liệu ghi chép, thế nhưng hiện tại trí não nói cho hần biết, ngôn ngữ này trong tư liệu ghi chép không có.

“Tiến hành phiên dịch ngôn ngữ này.” Lại là một cái mệnh lệnh từ nam tử.

“Vâng.” Chịu một nhọc, nhưng không hiểu thế nào là phản kháng, trí não tiếp nhận mệnh lệnh, bắt đầu dùng tài nguyên dữ liệu thừa thớt tiến hành phân tích ngôn ngữ, “Bởi vì tư liệu rất thừa thớt, thời gian phiên dịch không thể xác định.” Trí não thành thật báo cáo khó khăn của nó.

Nam tử không tiếp tục làm khó dễ.

Nữ nhân sau khi cho hài tử ăn xong, liền đem nó bao lại kỹ lưỡng, lập tức rời khỏi phòng.

Nam tử lại một lần xem xét tình huống thân thể, tinh thần lực đã ở mức thấp nhất, cũng may mắn trí não chỉ cần ý thức tồn tại là có thể phát động, nếu không hần sẽ ở trạng thái hoàn toàn bị động. Lực lượng thân thể cũng không cần phải xem, toàn bộ tuyên cáo mất hết.

Rời khỏi biển ý thức, nam tử nhìn ánh sáng mặt trời sáng lạn bên ngoài.

Bất đồng thế giới, thân thể tiểu hài tử, hẳn không phải là đã xuyên qua chuyển thế giống như trong tiểu thuyết giả tưởng đấy chứ, như vậy vì sao hần có thể xuyên qua? Vì sao trí não trong biển ý thức cũng cùng đi theo? Vì sao..., nghi vấn nhiều lắm. Nam tử không biết.

Khỏe miệng của tiểu hài tử gọi lên nét tươi cười, đó là một nụ cười thể hiện sự không quan tâm. Lo lắng nhiều như vậy để làm gì, quan trọng là, hán còn sống. Hán còn sống, như vậy là quá đủ rồi. Đã từng là tiếc nuối, ở thế giới này sẽ có thể thực hiện. Hán sẽ xem hết toàn bộ sắc thái rực rỡ của thế giới này.

Vì điều đó, việc quan trọng nhất là hán phải trở nên mạnh mẽ. Hán cũng không có bỏ qua một hình ảnh đã xuất hiện trong trí não, chính là nam tử có đôi mắt như chim ưng, khi thể áp bách tuyệt đối thuộc hàng cao thủ, còn có nam tử mặc áo bào trắng với dao động năng lực kỳ dị. Thế giới này ngoại trừ phong cảnh đầy sắc màu, còn có lực lượng cường đại tồn tại, vì có thể sinh tồn, hán phải trở nên mạnh mẽ.

Hán là Liệp Sát Giả, lựa chọn con đường tự mình cố gắng để có được lực lượng. Bất luận ở nơi nào cũng không thay đổi, cho dù sống thêm một đời, ý niệm muốn trở nên mạnh mẽ tuyệt đối sẽ không biến mất. Chấp niệm phải sống là nguyên nhân hán phải trở nên mạnh mẽ, hiện tại lại thêm một cái, hán muốn xem tất cả phong cảnh mỹ lệ ở thế giới này.

Một tháng sau, trí não rốt cục thông qua miệng của thị nữ hầu hạ lấy được tương đối đầy đủ tư liệu, thành công phiên dịch loại ngôn ngữ này, vì nam tử làm công tác phiên dịch.

Sau khi phiên dịch, thông qua phân tích, nam tử rốt cuộc biết được mỹ mạo sản phụ hôm đó là mẫu thân của hán, nam nhân có ánh mắt lợi hại kia là phụ thân của hán, một vị công tước. Nơi này là Red Creek công tước gia, hán là con trai trưởng của Red Creek công tước. Bởi vì là ma vũ phế nhân, hán bị phụ thân đặt tên là Fei. Red Creek. Từ miệng của những người hầu, hán đã minh bạch, mặc dù hán là con trai trưởng, nhưng bị gia tộc bỏ qua. Nếu không vì gia thế của mẫu thân hán đối với Red Creek gia tộc có trợ giúp, ngay cả dòng họ hán cũng sẽ không được cấp, thậm chí bị đuổi ra khỏi công tước gia, càng sẽ không có người chiếu cố như bây giờ.

Bị phụ thân bỏ qua, mẫu thân chán ghét, đây chính là bắt đầu nhân sinh mới của hán. Đối với thân tình, nam tử đã hiểu được hán cả đời này cũng sẽ không có, bất quá, hán không để ý. Phụ thân cho hán danh, mẫu thân cho hán mệnh, đây là bọn họ đối với hán ban ân, hán ghi nhớ, rồi sẽ hồi báo, quan hệ giữa hán và bọn họ chỉ có như vậy.

“Fei. Red Creek.” Yên lặng thâm nhủ cái tên này trong lòng, cái tên chỉ thuộc về hán, thật tốt a, hán cũng có tên của mình. Về phần ma vũ phế nhân, nam tử căn bản không để ở trong lòng, hán sẽ biến cường, nhất định.

“Không giống với thiên chi kiều tử nhận được vô vàn sủng ái là Ialophil. Theoromon miện hạ, Fei. Red Creek miện hạ ngay từ đầu bởi vì là ma vũ phế nhân nên bị cả gia tộc bỏ qua. Vào thời điểm đó, kỳ tài của Theoromon gia tộc cùng phế vật của Red Creek gia tộc lừng danh hậu thế, một cái là thừa nhận, một cái là cười nhạo. Nhưng vào lúc đó, mọi người tuyệt đối sẽ không nghĩ đến, Fei. Red Creek, phế vật của Red Creek gia tộc sẽ đánh vỡ số mệnh của ma vũ phế nhân, tạo nên truyền kỳ, cao cao tại thượng nhìn xuống tất cả các chủng tộc, ngoại trừ Ialophil. Theoromon.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Quá Trình Lớn Lên Của Mỗi Người

Thời gian chóng vánh qua nhanh, chớp mắt đã là ba năm, Fei. Red Creek cũng đã được ba tuổi. Đối với bình dân mà nói, lúc ba tuổi làm gì, khóc nhè, chơi bừa, vậy còn hài tử nhà quý tộc ba tuổi làm gì?

Hài tử quý tộc, ba tuổi là tuổi bắt đầu tiếp nhận giáo dục, cơ bản nhất là biết đọc biết viết, không chỉ vậy, căn cứ vào kết quả của thí nghiệm thiên phú mà bắt đầu tiến hành huấn luyện nền tảng, vài năm sau đó, lại có lễ nghi, âm nhạc, hội họa, một loạt các chương trình học tập chờ đợi bọn hán, đây là thời thơ ấu của hài tử nhà quý tộc.

Fei. Red Creek là ma vũ phế nhân, nhưng hán là hài tử của Red Creek công tước, cho dù không được coi trọng, công tước cũng sẽ không để trong đám con cái của mình có kẻ không biết chữ.

Fei. Red Creek lắng lắng nghe lão sư giảng bài, mái tóc đen rồi bởi chấn ngang tầm mắt khiến lão sư không thể thấy rõ vẻ mặt của hán. Mặc cho lão sư nói khô cả miệng, hỏi vô số vấn đề, cũng không chiếm được dù chỉ một câu trả lời của Fei.

Không lâu sau, tin tức phế vật của Red Creek gia tộc còn là một kẻ câm điếc truyền ra, khiếp sợ trước quyền thế nhà công tước, không ai dám ở nơi công cộng nghị luận, nhưng vẫn vụng trộm cười nhạo phế vật nhà Red Creek công tước không thôi.

Công tước cũng nghe được tin đồn ấy, vốn cho là phế vật kia có thể có thiên phú ở những phương diện khác, không nghĩ tới vẫn là một kẻ vô dụng, đối với Fei hoàn toàn thất vọng, trừ bỏ điều kiện sinh hoạt nên có ra, không còn quan tâm gì đến Fei nữa, không hề hỏi qua, cũng không dẫn Fei đi tham gia bất cứ yến hội nào, mang theo Fei, không thể nghỉ ngơi là đã đánh mất mặt mũi của Red Creek gia tộc.

Thái độ của chủ nhân ảnh hưởng đến người hầu, dần dần, đám người hầu trong viện của Fei đều rời đi, về sau, chỉ có đem thức ăn cùng đồ vật này nọ đặt ở công tiểu viện, dù sao Fei cũng là thiếu gia nhà công tước, nếu hán thật sự chết rồi, bọn họ cũng phải chết theo, cho nên dù không có kẻ nào muốn

hầu hạ Fei, phương diện thức ăn cũng không tốt, nhưng không ai dám ngừng việc cung cấp thức ăn cho hắn.

Dù cho bị chê cười, nhưng phế vật của Red Creek gia tộc cũng không mờ nhạt đi trong mắt mọi người, bởi lẽ Fei có một kẻ đối lập vô cùng xuất chúng, thiên tài của Theoromon gia tộc, đây là hài tử sinh ra cùng một ngày với Fei, tựa như thượng thiên (trời cao) đem tất cả chiều cố đều cho hắn, thân thể hiển hách, yêu thương từ người thân, thiên phú ưu việt số một, dung mạo xuất sắc khiến người khác phải khuynh đảo, hoàn mỹ không gì sánh được.

Bắt đầu nhận giáo dục từ năm ba tuổi, từng cái lão sư đều khen ngợi, thậm chí chỉ trong một thời gian ngắn đã bị hấp lấy hết tất cả học thức, không còn mặt mũi tiếp tục ở lại, từ đó, Lallophil Theoromon, tên của thiên tài vang danh cả đế quốc.

Thiên phú mà vũ song tu hiếm có khiến Pháp Thánh muốn tự mình dạy dỗ, ngay lần đầu tiên liền thuận lợi phát ra hỏa cầu, trở thành ma pháp học đồ, chỉ trong một giờ liền luyện tập ra đấu khí, làm cho Theoromon công tước khiếp sợ không thể nói gì, đây là thiên tài Lallophil, ánh sáng vinh quang của gia tộc Theoromon.

Mang dung mạo kế thừa từ huyết thống của tinh linh khiến Lallophil tuy tuổi còn nhỏ đã có thể nhìn ra tuyệt thế phong tư trong tương lai, mái tóc màu vàng nhạt như ánh nắng ban mai rực rỡ, đôi mắt xanh thẳm vừa giống như bầu trời trong vắt bao la, lại tựa như biển cả thâm sâu trắng lẹ, trong lúc giờ tay nhắc chân đều thân nhiên biểu lộ thân phận đầy tôn quý, ngay cả các lão sư dạy lễ nghi đều nói, Lallophil công tử không cần học bất cứ lễ nghi nào cả, nhất cử nhất động của hắn chính là nét tao nhã tự nhiên nhất.

Cùng phế vật cảm điển, đầu tóc bù xù, thấy không rõ bộ dạng nào đó hoàn toàn bất đồng.

Để lôi kéo một thiên tài như thế, hoàng gia quyết định kết thông gia một lần nữa, người được chọn vẫn chưa tuyển ra, dấu sao dễ không khiến cho người nhà Theoromon chán ghét, hoàng gia cũng phải lo lắng tới ý kiến của chính người được muôn vàn sùng ái, Lallophil, hưởng chi hắn còn nhỏ, hiện tại có thể bắt đầu bồi dưỡng cảm tình.

“Phế vật của Red Creek gia tộc” cùng “thiên tài của Theoromon gia tộc” là thứ dùng để thúc giục hài tử nhà quý tộc, một kẻ là phản diện, một người là mục tiêu theo đuổi, những người lớn sẽ nói với những hài tử không cố gắng rằng, “Người muốn trở thành người như phế vật của Red Creek gia tộc, để cho mọi người chê cười sao?” Hài tử sẽ lập tức tỉnh lại, tuyệt đối không muốn trở thành kẻ như vậy. Đối với những hài tử tự mãn “Người làm sao có thể xuất sắc như thiên tài của Theoromon gia tộc.” Hài tử lập tức sẽ bị đá kích, lại càng thêm cố gắng.

Lallophil khoái hoạt lớn dần trong sự sùng nịch của người nhà, muốn gì có nấy, trong những người đồng lứa, hắn không có đối thủ, bất cứ cái gì đều là mới học liền biết. Lớn lên trong tình cảnh như vậy, Lallophil có tư cách dưỡng thành cá tính kiêu ngạo, làm cho hắn có tư cách nhìn xuống kẻ khác, có năng lực trở thành nhân vật thủ lĩnh trong đám trẻ cùng lứa, một Lallophil như thế có tư cách bắt đầu lười biếng, mà thiên phú cũng khiến hắn không bao giờ đứng sau người khác, mọi thứ đều thật nhàn chán, cho nên để có những trò chơi thú vị, Lallophil cái gì cũng dám làm, lại có ai đủ khả năng xử phạt hắn.

Theoromon công tước không thể, bởi lẽ mẫu thân đại nhân của hắn cung chiều tôn từ vô điều kiện, tuyệt đối không cho phép công tước động chạm hắn một chút, thế tử cũng không để cho công tước động, nếu không sẽ cho hắn độc chằm nan miên (ôm gối một mình, khó ngủ được), bởi vì khuôn mặt xinh đẹp kia của Lallophil, các phu nhân của công tước cũng sẽ không cho công tước động hắn, bản thân công tước cũng luyện tiếu khó xử đứa con khiến mình kiêu ngạo này. Mà, Pháp Thánh đại nhân vĩ đại lại bá đạo nói, sợ cái gì, gây sự, từ ta đây gánh vác.

Hoàng gia mặc kệ, bọn họ còn không muốn chọc giận Theoromon gia tộc, Lukes gia tộc cùng Red Creek gia tộc càng không trông nom, kia là gia sự nhà người ta, bọn họ quản cái gì, hưởng chi hài tử còn nhỏ thế kia, có thể gây ra chuyện gì chọc tới đại gia tộc như bọn họ. Vài vị cấp trên đều như thế, thì những kẻ phía dưới còn có thể làm gì hơn.

Vào thời điểm Lallophil hoành hành ngang dọc khắp đế đô Denton, thống lĩnh các hài tử quý tộc, chỉ có Fei bị gạt bỏ ở bên ngoài, không ai sẽ tìm một tên phế vật chơi đùa, hưởng chi là Lallophil kiêu ngạo.

Ở tiểu viện bị mọi người bỏ qua, Fei trải qua những ngày tháng tự do tương đối hải lòng. Ba, khép lại thư tịch (bộ sách), Fei xoa xoa mũi. Những quyển sách này đều được đưa đến lúc hắn ba tuổi, với tư cách là một gia tộc công tước hiển hách, công tác chuẩn bị là khá đầy đủ, năm đó thư tịch được mang đến chất đầy một phòng, bao hàm toàn diện, đại lục du ký, lịch sử tổng quát, thơ ca, bách khoa toàn thư, từ điển, phương diện ma pháp cùng đấu khí cũng có thư tịch nền tảng, Fei đối với điều này thực thỏa mãn, thông qua những thư tịch này cũng đủ cho hắn lý giải thế giới mà hắn đang sống.

Thế giới này, cũng không khác mấy với những tiểu thuyết giả tưởng từng xem qua, có nhân loại, có Tinh Linh, có Long tộc, có ma pháp, có đấu khí, có quý tộc, có..., trọng yếu hơn, đây là một thế giới sống.

Thế giới này không có Thần, nhờ có lực lượng ma pháp, nhân loại vì sự cường đại của bản thân mà không tin Thần, thật tốt, đối với những thứ như Thần, Fei hoàn toàn không tin, nếu bọn họ tồn tại, tương lai, Fei nhất định sẽ đi tàn sát thần.

Thông qua thư tịch, hắn cuối cùng cũng hiểu được ma vũ phế nhân là thế nào. Hệ thống ma pháp ở thế giới này thành lập dựa trên nguyên tố, những người có lực tương tác với nguyên tố mạnh mới có tư cách khu động (có thể hiểu là điều khiển) ma pháp nguyên tố. Thông qua trí não phân tích, so với mặt thể, nguyên tố ở nơi này có sức sống càng mạnh, cho nên chúng đối với khu động tinh thần có đòi hỏi, mà tần suất tinh thần của hắn hoàn toàn không phù hợp yêu cầu, cho nên không được nguyên tố chấp nhận.

Đấu khí là yêu cầu về căn cốt cùng cơ thịt, hắn thừa nhận khối thân thể này thật sự là vô cùng kém cỏi, yếu ớt, không thể gánh vác đấu khí cuồng bạo là chuyện có thể lý giải.

Nhưng mà, hắn sẽ vì như thế mà nản lòng sao? Chê cười, hắn thế nhưng là kẻ đã trải qua mặt thể. Thể chế (tình trạng cơ thể) không phù hợp, đối với người từ mặt thể đến mà nói, đây không phải lý do, không thích hợp, như vậy phải đi thay đổi, làm bản thân thích ứng với năng lực, hoặc là năng lực thích

ứng chính mình.

Đầu khí, từ trên sách vở đọc được, đó là một loại lực lượng cuồng bạo, có bạo phát lực cường đại. Fei không hề cân nhắc đến đầu khí, thể giới tại mặt thể đã xuất hiện võ công, loại lực lượng ôn hòa này đối với thể chế hiện tại của hắn tương đối thích hợp, hơn nữa lại có thể chậm rãi thay đổi thể chế, mà không phải giống như đầu khí yêu cầu căn cốt đến thích ứng nó.

Thời điểm tứ chi còn chưa thể động, Fei đã bắt đầu tu luyện nội lực, rèn luyện thân thể từng chút một, cơ thể còn quá sức non mềm không thể chịu được cường độ rèn luyện mạnh hơn, chỉ có thể từ từ điều dưỡng.

Cho đến hôm nay, Fei cuối cùng cũng bắt đầu luyện tập ngoại công cùng chiêu thức. Vì ngày hôm nay, hắn lựa chọn Quang hệ ma pháp, thứ có được năng lực chữa khỏi cực mạnh trong tất cả các loại ma pháp, bởi lẽ những huấn luyện kế tiếp, hắn chắc chắn sẽ phải chịu thương tổn không nhỏ, để bảo đảm không chậm trễ việc huấn luyện, chuyện hồi phục cấp tốc cần phải được cân nhắc. Đó là lý do hắn lựa chọn Quang hệ ma pháp.

Không có lực tương tác với nguyên tố, không thể tu luyện ma pháp. Fei căn bản không cần, nguyên tố chính là công cụ của lực lượng, chúng không có ý thức, lực tương tác với nguyên tố mạnh chẳng qua là để cho người có thể cảm giác chúng rõ ràng, khiến cho chúng dễ dàng bị sử dụng mà thôi.

Hy vọng, thỉnh cầu các loại bên trong chú ngữ, trong mắt Fei là vô cùng buồn cười, hắn không cần thỉnh cầu, không cần hy vọng, cũng không cần sự thân cận của nguyên tố. Ma pháp xuất hiện thời mạt thể, việc sử dụng nguyên tố xuất phát từ một điểm, sự chi phối. Nếu như người của thể giới này lấy vị trí bằng hữu cùng tôi tớ mà đối đãi nguyên tố, như vậy người của mạt thể chính là từ vị trí vương giả đi đối đãi chúng, mệnh lệnh, không cho phép cự tuyệt, chỉ có thể phục tùng bọn họ. Đây là bá đạo thuộc loại mạt thể ma pháp.

Đối với loại ma pháp này, Fei chẳng qua là hiểu biết một chút cơ bản, nhưng là trong khoảng thời gian dài sắp tới, Fei không nghĩ đến việc đi học chúng, hắn không dư thừa tinh lực như vậy, ít nhất là trong lúc này, so với việc lãng phí thời gian ở những thứ khác, không bằng chuyên chú vào một thứ sẽ tốt hơn. Đây là kinh nghiệm, lựa chọn nhiều lần không nhất định là chuyện tốt, cho dù là một chiêu, chỉ cần thiên chuy bách luyện (trăm bữa nghìn nung, ngày xưa khi luyện sắt người ta đặt tấm kim loại xuống đe, đập một nghìn bữa và tôi lửa một trăm lần, quặng sắt mới trở thành kim loại quý, ý bảo việc trải qua nhiều lần thử thách cùng gọt giũa) đến cực hạn cũng trở nên sắc bén không lường được.

Để quyền sách xuống, Fei bắt đầu quá trình tôi luyện tựa như hành xác bản thân. Ở một địa phương không ai biết, Fei bắt đầu xây dựng nền tảng vì tương lai huy hoàng của chính mình, ở thời điểm không kẻ nào biết, một Truyền Kỳ đang chậm rãi quật khởi.

“Đây là câu đố Fei. Red Creek miện hạ lưu lại cho chúng ta, không ai biết, tại nơi viện nhỏ chỉ có một mình ngài, đến tột cùng Fei. Red Creek miện hạ đã trải qua như thế nào. Có đôi khi, mọi người cũng sẽ phỏng đoán, lúc kia có hay không một thể ngoại cao nhân đã hiện ra trước mặt Fei. Red Creek miện hạ, thiết lập nền móng cho tương lai rực rỡ của ngài. Tuy nhiên, là những nhà sử học nghiêm cẩn (nghiêm túc, cẩn thận), chúng ta có thể chắc chắn rằng, trước khi Fei. Red Creek chưa đánh vỡ số mệnh ma vũ phế nhân, trong đoạn thời gian chuẩn bị cho cuộc chiến tranh mỗi ngàn năm một lần, sẽ không có ai đi dạy một người đã được định là phế vật.”

...

“Tại thời đại của hai vị Truyền Kỳ, từ trong bản ghi chép của những người sống cùng thời với Fei. Red Creek miện hạ, chúng ta lật đến một câu Fei. Red Creek miện hạ từng nói, “Thiên phú là hư ảo, không có thiên phú, như vậy phải đi thay đổi, làm cho lực lượng trở nên thích hợp người, hoặc là làm cho bản thân trở nên thích hợp lực lượng.” Theo miệng Ialophil. Theoromon miện hạ, chúng ta cũng nghe nói qua thể này, “Thành tựu của ta là bởi vì ta có thiên tư phi phạm, thành tựu của Fei chỉ dùng mồ hôi cùng máu nhiều hơn bất cứ kẻ nào, từng chút, từng chút đúc tạo nên, đem ra so sánh với ta, Fei càng có tư cách để nhận tôn kính của thể nhân.” Đây có lẽ chính là nguyên nhân mà Fei. Red Creek miện hạ có thể từ phế vật trở thành Truyền Kỳ chẳng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Di Thế Ủy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Cuộc Sống

Rèn luyện, rèn luyện, lại rèn luyện, xương tay đã gãy, da thịt ở các đốt ngón tay bị rách, lộ ra khớp xương, chân bởi vì tập quyền cước quá nhiều mà xanh tím một mảnh, sưng lên từng khối đau đớn, bàn tay cầm binh khí nổi lên bọt nước, làn da trở nên hư thối, không sao cả, học Quang hệ ma pháp chính là vì nguyên nhân này, không để thương thể do rèn luyện tạo thành ngăn trở.

Tóc dài vương vãi, dựng thẳng lên, sau đó một dao cắt rụng, lưu lại mái tóc dài ngắn lộn xộn, thân thể yếu ớt không chịu nổi rèn luyện nặng nhọc trong thời gian dài như vậy, không thành vấn đề, trong không gian ý thức của trí não vẫn có thể tiếp tục, tuy tác dụng đến thân thể vô cùng ít, nhưng có thể gia tăng kinh nghiệm, rèn luyện độ thuần thực.

Vì rèn luyện mà thể lực tiêu hao vô cùng lớn, đói bụng, thức ăn không đủ no, không quan hệ, ở mạt thể đói bụng đã thành thói quen, hiện tại như vậy còn chưa đủ để hắn điên cuồng, dù sao mỗi ngày cũng đều có thực phẩm bổ sung, bất quá tâm trí yếu đuối cần phải tiếp tục rèn luyện.

Cuộc sống ở đây quả thật là thiên đường, đây là đánh giá của Fei sau khi trải qua cuộc sống an bình không người quan tâm suốt nhiều năm.

Không có dị thú đáng sợ, có thể không bị quấy rầy mà không ngừng tu luyện, mỗi ngày đều có thức ăn, hít thở chính là không khí trong lành, nhẹ nhàng khoan khoái, độ hoạt tính (khả năng tương tác) của nguyên tố khiến hắn có thể có được lực lượng càng mạnh so với kiếp trước, nơi này không phải thiên đường thì là cái gì.

Fei cũng không cậy mạnh, mặc dù có Quang hệ ma pháp, nhưng rèn luyện cũng phải có hạn độ. Bây giờ hắn có thể làm chi là đặt trụ cột kiên cố cho thân thể này, trí não tồn tại cho hắn biết cực hạn ở chỗ nào, nếu quá mức, thân thể này sẽ bị phá hủy, tiến hành theo chất lượng mới là phương thức rèn luyện tốt nhất.

Sau khi cơ thể đã chống chọi vết thương, sử dụng Quang hệ ma pháp chữa khỏi, lại rèn luyện, sau đó lại trị liệu, đến khi hao hết tinh thần lực, bắt đầu tiến hành rèn luyện tinh thần, đợi khôi phục được một chút liền đi xem sách.

Có trí não tồn tại, việc đọc sách hoàn toàn không cần thiết, nhưng Fei vẫn đọc. Trí não mặc dù có bản ghi chép, nhưng Fei càng muốn dùng lý giải của chính mình để ghi nhớ tri thức trên sách vở, không vì cái gì khác, chỉ là vạn nhất có một ngày trí não mất hiệu lực, dựa vào trụ cột của bản thân cũng đủ rồi. Người mất thể bình thường đều không lạc quan, bất luận đang làm cái gì, bọn họ luôn nghĩ đến tình huống tệ nhất, bất quá rất nhiều kết quả cùng lắm là chết mà thôi, đã không còn đáng e ngại nữa.

Fei không có thiên phú như Ialophil. Theoromon, cũng không may mắn như Ialophil có được một vị trưởng bối thực lực đứng đầu đại lục chỉ dạy, hắn chỉ dựa vào chính mình. Nhưng may mắn là trí não không hiểu vì sao lại đi theo Fei đến thế giới này, trong không gian ý thức hình thành giữa trí não, đại não và hạ tầng ý thức của bản thân, Fei có vô số cơ hội để luyện tập, sau vô số lần thất bại, mới có lần này đã chính xác lý giải được nguyên tố, tuy chỉ có thể nắm giữ một nguyên tố, nhưng vậy là đủ rồi.

Bởi vì hiểu biết bản chất, Fei cũng ần ần cảm nhận được tồn tại của cái gọi là Cách (cái này chắc ai đọc Vô Xá cũng biết ha, để chỉ quy tắc của thế giới). Lúc ở mặt thể, từng có người đề cập qua thứ gọi là Cách, trong nhiều tiểu thuyết giả tưởng cũng có nói qua, Fei cũng đã từng đi lý giải vật này, dù sao cũng là một thứ có thể giúp hắn trở nên mạnh mẽ.

Thời kỳ mặt thể, bởi vì biến dị mà sinh ra nguyên tố nhân loại có thể tu luyện để sử dụng, nhưng tính trơ của nó tương đối mạnh, muốn tiếp xúc rất khó khăn, ngoại trừ dị năng giả, chỉ có người bẩm sinh có tinh thần lực rất mạnh mới có thể cảm giác được tồn tại của nguyên tố, nghĩa là có tổ chất trở thành Ma pháp sư. Lúc ở mặt thể, Fei không phải là pháp sư, bởi vì trước khi tinh thần lực của hắn đủ mạnh, hắn phải lựa chọn học thứ gì đó khác để tự bảo vệ mình, thứ gọi là ma pháp này đã bị hắn bỏ qua.

Đi tới thế giới kỳ dị này, độ hoạt tính của nguyên tố cao hơn khiến Fei cũng có đầy đủ tinh thần lực cảm giác bọn chúng, đã không có hệ thống chữa bệnh của kiếp trước, gia tộc này cũng sẽ không quan tâm sống chết của hắn, vì có thể sống sót, vì liên tục rèn luyện, Fei chỉ có thể học thêm Quang hệ ma pháp.

Dựa theo kho số liệu phân tích của trí não, cũng bởi vì độ hoạt tính của nguyên tố tăng cao, khiến Cách so với kiếp trước cảm nhận càng thêm rõ ràng, vì vậy ngay từ đầu, Fei đã lý luận nguyên tố bắt nguồn từ Cách, tuy vẫn chưa thể tiếp xúc Cách, nhưng cũng nắm chắc phương hướng. Đồng thời nhờ kho tư liệu phong phú ở mặt thể cùng thành tựu khoa học kỹ thuật đạt được ở mặt thể tiền kỳ, đối với nguyên tố, Fei hiểu rất rõ ràng và có được thủ đoạn vận dụng vượt xa người của thế giới này, tuy hiện tại bị hạn chế bởi tinh thần lực và cường độ thân thể, nhưng lý luận tri thức của Fei thậm chí còn hơn cả gia gia của Ialophil, Pháp Thánh duy nhất trong nhân loại.

Theo thời gian trôi qua, Fei đối với Quang hệ ma pháp cũng càng thêm thuần thục.

Vào một ngày nào đó, Fei rốt cục phát giác được một thứ kỳ quái, cũng là vương bài lớn nhất của Fei về sau, vương bài mà bình thường hắn sẽ không sử dụng. Fei yêu quý sinh mệnh, cũng thích chiến đấu với cường giả, vì xúc tiến bản thân không ngừng mạnh lên, chiến đấu với cường giả là chuyện tất yếu, sau đó ở thời khắc sinh tử thể ngộ được cơ hội để thăng thực lực. Nhưng năng lực này, quả thật là có thể để Fei đứng ở vị trí bất bại, đồng nghĩa với việc có thể tùy ý làm bừa, tuy là năng lực của mình, hắn cũng không thích sử dụng, không đến thời khắc nguy hiểm, không phải vạn bất đắc dĩ, hắn sẽ không dùng năng lực này, có người sẽ nói đó là ngu xuẩn, nhưng đây là kiêu ngạo và kiên trì của hắn.

Hôm đó là một ngày xuân, đông vừa qua, cây cối vẫn chưa kịp nảy mầm, chỉ có thảm cỏ xanh nhạt kiểu điểm uớt át, trong mắt đều là màu xanh biếc của cỏ cây, tuy mang cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái, nhưng cũng tuyệt đối đơn điệu. Fei cả người đều bị thương nằm trên mặt đất, nhìn bầu trời xanh cùng mây trắng đủ hình thái. Quang nguyên tố có trí não chỉ huy, cho dù bản thân không tập trung cũng sẽ không lãng phí khí lực trị liệu thương tổn trên thân thể. Không vội tiến vào ý thức không gian tu luyện, Fei rốt cục hiểu được vì sao mùa xuân sẽ khiến người ta có cảm giác mọi uế oải rồi.

Ngày xuân có ánh mặt trời chiếu sáng, có trời xanh mây trắng, cây cỏ xanh biếc làm bạn, thật sự muốn cứ như vậy mà ngủ, thế giới này quả là ôn hòa đến tốt đẹp a.

“Nếu mà có hoa thì tốt rồi.” Fei thấy được một điểm vẫn chưa hoàn mỹ, nghiêng đầu, nhìn cỏ dại ngay bên cạnh, hắn nhớ rõ chỗ này vốn có một loại hoa nào đó.

Quang hệ ma pháp là cái gì, là ma pháp lấy ánh sáng làm môi giới, đại biểu cho Bạch ma pháp, ma pháp thần thánh. Trong kho tài liệu thời mặt thể, miêu tả về Quang hệ ma pháp đa phần đều nhắc lên quan hệ với tôn giáo, mà trong phần lớn các ghi chép để lại, khiến Fei khắc sâu ấn tượng nhất chắc chắn là Đại Dự Ngôn Thuật của Quang Minh tông giáo, không còn hoàn toàn thuộc về Quang hệ, là kỹ năng được tôn xưng là Thần thuật. Trong kho tài liệu thời mặt thể, miêu tả về nó là kỹ năng dựa trên tinh thần lực, mạnh đến trình độ nhất định có thể tác động đến Cách, một loại năng lực can thiệp vào nhân quả.

Kỹ năng này trong mắt Fei thật sự là bất khả tư nghị, nếu có được kỹ năng này, như vậy mặt thể, tận thể còn có thể tồn tại sao? Đáng tiếc, thời kỳ mặt

thể không ai có thể sử dụng ma pháp này.

Nhìn đám cỏ dại trước mặt, chỉ là hững khối nhát thời, hoàn toàn không nghĩ đến sẽ sinh ra hiệu quả gì, Fei đem tinh thần lực bao phủ lên đó, cũng không phát hiện có kim quang lóe ra trong mắt mình khi hắn nói, “Nở hoa đi.”

Vốn chỉ là thử mô phỏng theo lý luận của Đại Dự Ngôn Thuật một chút, Fei đã tính toán quay đi, thế nhưng cỏ nơi đó lại nhẹ nhàng lay động, mở rộng ra, sau đó nụ hoa đột nhiên vươn lên, giống hệt như một thước phim quay chậm, từ từ nở rộ thành một đóa hoa màu tím nhạt tinh tế, bắt mắt giữa một mảnh xanh nhạt.

Fei sững sốt, sau đó một cỗ cực độ mệt mỏi nảy lên, cảnh cáo của trí não truyền đến, “Cảnh cáo, tinh thần lực sử dụng quá độ, đề nghị lập tức ngủ để bổ sung tinh thần lực, cảnh cáo, tinh thần lực vẫn còn tiếp tục phát ra, cảnh cáo lập tức đình chỉ...”

Không cần người nói ta cũng không chịu được nữa rồi. Fei cường nạnh cắt đứt tinh thần lực đang phát động, một cơn đau đớn tràn ngập não bộ, Quang hệ ma pháp đang trị liệu cũng biến mất vô tung. Cứ như vậy, hắn cả người bị thương ngã trên mặt cỏ, bên cạnh đó, ba đóa hoa màu tím nhạt lay động trong gió, linh động đáng yêu, mang theo sức sống của mùa xuân.

Fei hôn mê bao lâu, có trí não tồn tại, bản thân hắn rõ ràng, bất quá, khi tỉnh lại thấy mình vẫn còn nằm trên cỏ, liền biết không có ai tiến vào tìm hắn. Chống thân đứng dậy, gian nan di động đến cửa của tiểu viện, mở ra, nhìn thấy thức ăn đặt ở cửa đã muốn lạnh, lát nữa vẫn còn một bữa, vừa lúc bụng hắn đang rất đói.

Thức ăn nguội lạnh không ngon miệng, Fei cũng không quan tâm, an vị sau cánh cửa, bắt đầu ăn, tự hỏi chuyện đã xảy ra trước khi hôn mê. Hắn có thể xác định, hắn trước kia tuyệt đối không có bản lĩnh phát động loại năng lực giống như Đại Dự Ngôn Thuật này, như vậy sự tình vừa rồi phải giải thích như thế nào?

“Trí não, phân tích.” Lúc này tác dụng của trí não liền thể hiện ra rồi.

Hắn vừa ăn vừa nhìn kết quả phân tích xuất hiện trong đầu, khi hắn đem tinh thần lực bao phủ, não bộ của hắn xuất hiện một loại dao động sinh ra chấn động trong không gian, sau đó xung quanh ngọn cỏ cũng sinh ra dao động kỳ quái, căn cứ kết luận trong tư liệu, đó là ảnh hưởng của Cách.

Xem hết kết quả, ăn xong thức ăn trên tay, sờ sờ cằm, nếu trước kia hắn có năng lực như thế, những tên trong cơ cấu nghiên cứu thời mặt thể kia chắc chắn không thể không phát hiện, vậy thì phải là đột biến dị, nguyên nhân, quá thâm ảo rồi, hắn không hiểu, để qua một bên, quan trọng là... quan sát tìm hiểu xem năng lực này như thế nào.

Đối với năng lực kỳ dị này, Fei định nghĩa nó là “Đại Dự Ngôn Thuật”.

Là đồ tốt, chính là không thể ý lại, loại năng lực này cũng không khác gì gian dối. Dem chén đĩa trên tay thả lại ở cửa, Fei ngồi ở sau cửa chữa trị tinh thần lực, thuận tiện chờ lần đưa cơm tiếp theo. Sau khi ăn xong bữa cơm thứ hai, hắn nhìn vết thương khắp người, thực hiện như lần trước, dùng tinh thần lực bao phủ lên vết thương, “Chữa khỏi.” Kim quang mờ nhạt lóe ra trong đêm rất rõ ràng, miệng vết thương đã khép lại bằng tốc độ quan sát của mắt thường, nhưng tinh thần lực tiêu hao cũng là quá lớn, Fei lại rơi vào hôn mê.

Trước khi hôn mê, hắn nghĩ, phương diện chữa trị vẫn là dùng Quang hệ ma pháp thì tốt hơn.

Trải qua nhiều lần nghiên cứu sử dụng, đối với năng lực đột nhiên xuất hiện của mình, Fei đã có chút minh bạch. Điều kiện tiên quyết để sử dụng nó là tinh thần lực, cụ thể là bao nhiêu, công việc này giao cho trí não tính toán. Còn có, Đại Dự Ngôn Thuật phải có phạm vi cụ thể cùng hình ảnh hiệu quả rõ ràng, chính là nếu chỉ dựa vào ý tưởng lướt qua đại não, Đại Dự Ngôn Thuật sẽ xuất hiện khác biệt, sai biệt bao nhiêu, đó đã là chuyện không thể xác định rồi. Phát động tưởng tượng trong khoảng thời gian càng ngắn, sai biệt xuất hiện càng lớn, càng chi tiết tỉ mỉ, sai biệt càng nhỏ, bất quá vấn đề này rất dễ giải quyết, có trí não tương đương với đại não thứ hai tồn tại, có thể nhận biết cảm giác vi diệu trong ý thức, sửa sang lại cho ra hình ảnh cụ thể, hoặc nhờ có khả năng tính toán siêu cường, có thể rất nhanh tạo ra hình ảnh cần thiết. Trí não thật sự là một phát minh vĩ đại.

“Truyền kỳ Fei. Red Creek cố gắng trong lĩnh vực Quang hệ ma pháp không ai có thể thay thế được, hắn cho thế nhân thấy được càng nhiều phương thức vận dụng Quang hệ ma pháp, khiến hậu nhân chúng ta đây thật tiếc nuối vì không thể hoàn toàn thi triển ra được thành tựu do vị Truyền Kỳ này mang đến, chỉ có thể lãnh hội được một chút da lông, lại càng không cần phải nói đến thành tựu cao nhất của Quang hệ ma pháp – Đại Dự Ngôn Thuật, kỹ năng có thể tác động đến Cách. Thậm chí có thể nói, lúc Fei. Red Creek phát minh ra Đại Dự Ngôn Thuật được xưng tụng vì Thần thuật, hắn đã là người mạnh nhất thế giới, bởi vì không có bất kỳ thứ gì có thể chống lại hiệu quả của Đại Dự Ngôn Thuật, đây là ma pháp có mệnh lệnh tuyệt đối, giống như tên của nó, đó là tiên đoán, lời tiên đoán nhất định sẽ thành hiện thực.”

———— Trích từ Uy Á đại lục Ma pháp thư tịch [Quang hệ ma pháp]

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Nhập Học

Fei ở một mình trong tiểu viện cho đến mười tuổi, vốn là nơi chẳng ai quan tâm giờ lại có người tới thăm, thế nhưng cũng không phải phụ mẫu của hắn, mà là quản gia.

Quản gia đến báo cho hắn biết, hắn đã mười tuổi, đã đến lúc phải nhập học.

Trên đại lục này, vì cuộc chiến tranh mỗi ngàn năm một lần mà việc giáo dục cho hậu thế vẫn chưa từng lơ lửng. Hải tử nhà bình dân thông thường đến mười tuổi đều có cơ hội kiểm tra thiên phú. Tháng chín hàng năm, những ai đầy mười tuổi đều phải đến trường học tập. Những hải tử xuất thân từ quý tộc từ nhỏ đã nhận sự giáo dục của gia đình, nhưng đến mười tuổi vẫn phải đi học, vì mở rộng mối quan hệ, cũng vì để phát hiện những người có tài, hữu dụng.

Những hải tử không có thiên phú thì chỉ cần có tiền cũng có thể đi học. Bọn chúng sẽ được xếp vào lớp chuyên về hậu cần, quản lý chính vụ các loại, chiến tranh cũng không phải chỉ cần mỗi nhân tài chiến đấu là đủ.

Mà con cháu nhà quý tộc dù không có thiên phú cũng phải đi học. Khác với hải tử nhà bình dân, bọn họ tiến vào là lớp chấn trau (nguyên bản: phóng ngư ban, sẽ được đề cập rõ hơn ở chương 08), chỉ cần học đến lúc tốt nghiệp là được. Đối với người không biết cụ thể, bằng tốt nghiệp của học viện vẫn rất hữu dụng, cũng giúp ích cho việc thăng quan tiến chức sau này, cho nên quý tộc là bắt buộc nhập học.

Fei hiện giờ đã tròn mười tuổi, cũng đã đến lúc phải nhập học. Đối với trường học, Fei không chút hứng thú, trầm mặc mà nghe quản gia căn nhắc liên miên. Trong những thứ mà quản gia nói tới, chỉ có một điều làm Fei tâm động, trong trường có hệ thống sách lưu trữ rất phong phú, chỉ cần nhập học là có thể tùy ý vào xem.

Để tiện cho việc xuất hành sau này, hắn cần phải hiểu rõ hơn, sâu hơn đối với hệ thống tri thức, đồng thời cũng phải biết cụ thể cấp bậc lực lượng ở đây.

Quản gia sau khi yên chuyển ngụ ý hắn đừng làm mất mặt công tước gia, liền rời đi.

Fei nhìn những thứ trên bàn, đó là hồ sơ nhập học, còn có học phí cùng sinh hoạt phí. Sống trong hoàn cảnh an nhàn quá lâu làm hắn quên mất, xuất môn là rất cần tiền. Cũng may có quản gia nhắc nhở, hắn phải tìm hiểu thêm các cách kiếm tiền, dù sao thế giới này cũng không giống như mặt thế.

Một năm này, Fei. Red Creek mười tuổi, lallophil. Theoromon mười tuổi, tháng chín, bọn họ cùng tiến nhập học viện đế quốc Cindy Wilker. Trong tương lai, bọn họ chính là kiều ngạo của học viện số một nhân loại này, cũng là kiều ngạo của toàn thể lão sư, học sinh học viện Cindy Wilker.

Bất quá khi đó, khiến mọi người chú ý chỉ có thiên tài lallophi, còn Fei, bởi vì vào thuần túy là lớp chấn trau, ngày đầu tiên chỉ cần lên nhìn lão sư một chút, về sau muốn đi học hay không đều tùy ý, thi cử cũng không cần, học sinh lớp này chỉ cần đến thời gian tốt nghiệp là có thể tốt nghiệp, có thể nói, học sinh lớp này là lần đầu tiên gặp phé vật trong truyền thuyết, nhưng so với sự oanh động của việc lallophil nhập học, Fei chỉ bị những người ở đây xem thường một chút. Trong một đoạn thời gian rất dài sau đó, bọn họ cũng không gặp lại Fei.

Cứ như vậy, Fei vượt qua hết ba năm trong thư viện. Thẻ học sinh của lớp chấn trau chỉ có mã số trong lớp chứ không ghi tên, đây là sự giả dối của các quý tộc. Vào lớp chấn trau đã là mất mặt, sao có thể đem tên ra cho mọi người đều biết, bất quá, Fei đối với chuyện này không hề để ý.

Thời gian ba năm đủ cho nhân viên làm việc trong thư viện quen thuộc với mái tóc lộn xộn khiến người khác không thể thấy rõ gương mặt cùng quần áo kín kẽ của một học sinh không biết tên thuộc lớp chấn trau. Hắn mỗi ngày đều đến nơi này đọc sách, thậm chí đến khi thư viện đóng cửa còn mượn thêm rất nhiều sách mang về, cơ hồ sắp xem hết sách ở đây. Ba năm, trừ bỏ khi mượn sách hay hỏi thăm một bộ sách nào đó sẽ nghe được giọng nói của người này, còn lại không ai có thể từ miệng hắn tra ra cái gì khác. Cũng là vì vậy mà không ai đem người này và phé vật Fei. Red Creek trong truyền thuyết liên hệ với nhau, dù sao Fei. Red Creek trong lời đồn đãi cũng là một kẻ cầm đầu.

Rất nhiều năm sau, chỗ Fei thường ngồi ở thư viện trở thành thánh địa, danh sách những gì mà Fei mượn năm đó được liệt kê để sang một bên. Hậu nhân muốn từ trong những bộ sách này tìm hiểu nguyên nhân Fei đã làm thế nào để trở thành Truyền Kỳ, cũng có những người sùng bái cuồng nhiệt là ma vũ phé nhân, lật xem sổ sách này, muốn có thêm gợi ý để trở thành Truyền Kỳ giống như Fei. Bất quá, đó là chuyện sau này.

Sau khi vào học viện, cuộc sống của Fei mỗi ngày đều là đến thư viện rồi về công tước gia, nguyên nhân hắn không rời khỏi công tước gia là ở đây được cung cấp thức ăn, hắn không cần phải quan tâm nhiều đến phương diện này. Vì thân phận của Fei, khi hắn đi cửa hông để vào công tước gia, đám thủ vệ sẽ không ngăn trở, chính là nhìn hắn sẽ lộ ra kính ngưỡng. Fei cũng không rảnh để ý, cứ như vậy trải qua ba năm.

Đệ đệ của Fei, sinh sau Fei nửa tháng, Garvin. Red Creek, cũng đã vào học viện được ba năm. Mười ba năm qua huynh đệ hai người vẫn chưa từng gặp mặt.

Nhắc tới Garvin. Red Creek, hắn không giống Fei không được coi trọng. Mẫu thân của hắn gia thế coi như không tồi, mặc dù so ra kém mẫu thân của Fei thân phận cao quý, nhưng đã được Red Creek công tước lựa chọn tất nhiên phải có điểm có thể lợi dụng. Mà sau khi sinh ra Garvin, vị phu nhân này cũng có đủ tư cách ngồi ngang hàng với mẫu thân của Fei, nếu không phải sau này mẫu thân của Fei lại sinh được một hải tử có thiên phú không tồi, nàng có thể đã không giữ được vị trí đại phu nhân.

Garvin. Red Creek, thứ tử của Hồng sắc chi ưng – gia chủ của Red Creek gia tộc, có được Hòa hệ đầu khí thiên phú, kế thừa mái tóc và đôi mắt màu đỏ của Red Creek công tước, biểu thị cho Red Creek gia tộc. Bên ngoài có người cho rằng, nếu như không có gì ngoài ý muốn, Garvin sẽ là người thừa kế đời tiếp theo. Mà điều này xác thực cũng là sự thật, bản thân công tước cũng hướng về phía Garvin, chỉ là tính cách của y vẫn còn cần phải bồi luyện.

Garvin. Red Creek – công tử của Red Creek gia tộc, Brent. Lukes – con trai độc nhất của gia chủ Lukes gia tộc, đệ nhị gia tộc trên đế quốc, cửu vương tử của đế quốc – Donald. Odluo và kiều ngạo của Theoromon gia tộc – Ialophil. Theoromon, bốn người này sinh cùng năm, trong mười ba năm trở thành hảo hữu. Trưởng bối của bốn nhà cũng thực vui vẻ, dù sao cuộc chiến tranh ngàn năm một lần cũng sắp đến, nội đấu quả thật là một việc rất ngu xuẩn.

Năm mươi hai tuổi, bốn vị công tử này bắt đầu xuất hiện trong các buổi xã giao của giới quý tộc. Gia thế và phong thái của bốn người dẫn đến rất nhiều gia tộc khác muốn kết thân, cũng khiến các thiếu nữ muốn thân cận, các thiếu niên thì muốn vượt lên. Bốn người này cũng tuyệt đối có tư cách đứng từ trên cao nhìn xuống người khác. Đối với bọn họ, có thể nói trên đời này không gì mà họ không chiếm được, cuộc sống quá mức thoải mái làm cho bốn vị thiên chi kiều tử đối với cuộc sống sinh ra nhàm chán đến cùng cực. Vào năm bọn họ nhập học, Brent. Lukes đã đề nghị một trò chơi.

Trong một phòng khách xa hoa được trang trí bởi những ngọn đèn thủy tinh lấy nguồn sinh lực từ ma tinh quý giá, mà hiện giờ đang được mở một cách lãng phí giữa ban ngày, làm căn phòng không có lấy một chút âm u nào. Trên tường là những bức tranh của danh họa, đồ nội thất đặt trong phòng đều được làm bằng chất liệu đắt tiền, trải dưới sàn là tấm thảm mềm mại với hoa văn phức tạp, ngay cả một chi tiết nhỏ trên đó cũng nhìn ra được sự cao quý lắng đọng bên trong.

Trong phòng có bốn nam, một nữ. Nữ tử đại khái khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, vừa bắt đầu độ thanh xuân, cũng là tuổi bắt đầu biết thâm thương trộm nhớ. Lúc này gương mặt xinh đẹp dùng ánh mắt không thể tin được nhìn người nam nhân đang nhàn nhã uống trà trước mặt, không, phải là thiếu niên mới đúng.

Bốn thiếu niên còn đang ở thời kỳ trưởng thành, nhưng từ thân hình, bộ dạng cũng đã có thể thấy được dáng vẻ sau này, chính là một đám tai họa của nữ nhân.

“Donald, người đang nói đùa cái gì vậy?” Nữ tử cười đến thực miễn cưỡng.

“Xung hô ta là điện hạ, người không có tư cách gọi tên của ta.” Thiếu niên ngồi đối diện nữ tử có một mái tóc màu vàng rậm nắng, hấn tao nhã đặt chén trà xuống, ánh mắt cùng màu sắc bên như lang, lúc này nhìn nữ tử, khiến nàng nhin không được phát run, nụ cười khinh cuồng không hề che giấu, làm phong thái tao nhã hơn một phần đã tính. Đây là Cửu vương tử của đế quốc, Donald. Odluo.

“Donald...” Nữ tử còn muốn nói điều gì.

“Phiền muốn chết.” Thiếu niên tóc đỏ đang tựa vào tường nhắm mắt dưỡng thần bực mình ngắt lời. “Trò chơi đã xong. Chúng ta không muốn cùng người chơi nữa.”

Khuôn mặt anh tuấn như một con sư tử cao ngạo mang khí phách vua của muôn loài, dâng lên một cảm giác áp bách, vẻ mặt khinh thường cùng không kiên nhẫn. Thiếu niên này chính là Garvin. Red Creek. “Brent, nhanh đem nữ nhân này xử lý.” Người Garvin gọi cũng không phải là đương sự, Donald, mà là kẻ đang cùng một người khác đánh cờ dưới cửa sổ.

“Liên quan gì đến ta.” Thiếu niên có mái tóc bạc, mắt màu xanh lục, ngẩng đầu. Kính mắt có viền ngoài màu vàng che đi giả dối trong mắt, ngũ quan vốn đã thanh tú, thêm chiếc kính khiến cả người thoát nhìn hảo hoa phong nhã. Đây là Brent. Lukes.

“Chủ ý là người đưa ra.” Garvin nói.

“Cũng không phải phiền toái của người, người vội vã như vậy làm gì?” Brent thông thả nói rồi tiếp tục chuyên chú vào bàn cờ. Thực phiền, chẳng lẽ không biết chơi cờ với Ialophil là phải thật chuyên tâm sao, bằng không sẽ bại vô cùng thảm.

Thiếu niên ngồi đối diện Brent chỉ lẳng lặng nghe đám bạn đối thoại. Mái tóc màu vàng nhạt như ánh ban mai, con ngươi xanh thăm như bầu trời trong vắt, cũng thâm thúy, trắng lệ như biển cả, khuôn mặt tinh xảo hoàn mỹ không chút tí vết, khí chất bẩm sinh tao nhã thông dong làm thể nhân phải khuyhnh đảo.

Garvin bị chặn họng, không lời nào để nói liền quay đầu nhìn Donald, ý bảo hắn giải quyết nhanh lên, đừng để nữ nhân kia ngốc ở chỗ này mãi.

Donald nhận được ánh mắt của hảo hữu, nhún nhún vai, lời nói tàn khốc cứ thế mà tuôn ra với nữ tử, kiểu như chỉ là cùng người vui đùa một chút, người có tư cách gì để ta động tâm các loại, khiến nữ nhân thốt lên một tiếng thống hận rồi vừa khóc vừa chạy ra ngoài.

“A, của ta như vậy đã xong, Ialophil, kế tiếp chính là người rồi.” Donald quay đầu nhìn Ialophil, theo nét mặt như đưa đám của Brent, ván cờ lần này vẫn là Ialophil thắng, vì sao Brent đã thua nhiều năm như vậy mà vẫn còn chưa hết hy vọng đâu?

“Muốn nói trên đời này ai khiến người khác đồ kỵ, hâm mộ thì Ialophil. Theoromon miện hạ tuyệt đối đứng ở đầu bảng. Cùng là Truyền Kỳ, nhưng đối với Fei. Red Creek miện hạ, mọi người khâm phục cùng tôn kính, còn đối với Ialophil. Theoromon miện hạ, ngoài khâm phục tôn kính ra lại thêm vài phần ghen tị. Dù gì đi chăng nữa, trên đời này sao lại có thể có một người may mắn như vậy tồn tại. Gia thế phi phàm, thiên phú hơn người, dung mạo không ai sánh bằng, cuối cùng trở thành Truyền Kỳ cho người đời ngược nhìn, thử hỏi ai có thể không ghen tị. Có lẽ loại suy nghĩ này thực không tôn kính, nhưng rất nhiều người đã từng nghĩ qua, nếu bọn họ có điều kiện như Ialophil. Theoromon, bọn họ cũng sẽ trở thành Truyền Kỳ.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Mục Tiêu

Ba năm trước đây, lúc bốn người nhập học là thời điểm bọn họ đang buồn chán đến cực điểm, Brent. Luke đã đưa ra một trò chơi, chiếm được sự hưởng ứng từ ba kẻ nhàm chán còn lại. Với tư cách là người đề xuất, Brent bắt đầu trò chơi trước tiên.

Brent tìm được một học sinh xuất thân bần hàn, mang theo thái độ thân thiết, vô cùng quan tâm, giúp đỡ đối phương, khiến cho đối phương xem Brent như bằng hữu chân chính. Dưới sự dẫn dắt tận tình của Brent, đối phương bắt đầu hướng tới cuộc sống của giai cấp thượng tầng, khiến cho tính cách đơn thuần của đối phương dần dần ô nhiễm, Brent đưa cho đối phương đầy đủ lợi ích, cũng làm cho đối phương dựa vào thể lực của mình, từng chút, từng chút hướng lên trên, cuối cùng làm cho đối phương sa đọa, học được những thủ pháp ti tiện. Brent nhìn, sau đó nói với người này, hẳn đối với người này thất vọng rồi, sẽ không cùng người này có quan hệ, cũng không còn trợ giúp. Nhìn thần sắc của đối phương ngập tràn vẻ không thể tin cùng tuyệt vọng, cuối cùng trải qua cuộc sống hết sức bi thảm, bốn kẻ nhàm chán đến cực điểm ấy lại cảm thấy thú vị.

Tiếp tục trò chơi do Brent khởi xướng, lượt thứ hai từ Garvin đảm nhiệm, thứ tự lần này là quyết định bằng phương thức rút thăm, Donald và Ialophil còn chưa lấy, Garvin đã rút trúng rồi. Trong bốn người, Garvin thiếu tính nhẫn nại nhất, nhưng là người thừa kế đời tiếp theo của Red Creek gia tộc, Garvin vẫn là có chút tâm cơ, cho nên hẳn lựa chọn mục tiêu thực phù hợp với hành vi cùng tiêu chuẩn của mình, đó là một học sinh yếu đuối hay bị bắt nạt trong trường.

Garvin lấy hình tượng anh hùng xuất hiện trước mặt học sinh kia, được kẻ kia sùng bái. Vì giải trí, Garvin nhìn xuống phản cảm đối với kẻ kia, cổ vũ hẳn, huấn luyện hẳn, vì hẳn ra mặt đối phó những kẻ bắt nạt. Dần dần, trong sự dung túng một cách cố ý của bốn người, học sinh kia bắt đầu cáo mượn oai hùm, khiến cho bốn người mất đi hứng thú tiếp tục tiêu khiển, đây chẳng qua là một công cụ giải trí, một kẻ bình dân, không cần phải để ý.

Người thứ ba tiếp nhận trò chơi chính là Donald, đây là yêu cầu hẳn chủ động đưa ra, bởi vì hẳn đã chọn được mục tiêu, một thiếu nữ bình dân thanh cao xinh đẹp. Đang ở độ tuổi đối nữ nhân cảm thấy cực kỳ hứng thú, với thiếu nữ luôn dùng ánh mắt khinh thường nhìn bọn họ, Donald nổi lên ý tưởng chinh phục.

Kết quả, bằng thủ đoạn của quý tộc cùng cuộc sống xa xỉ làm cho thiếu nữ thanh cao kia sa đọa, quần áo từ mộc mạc dần trở nên hoa lệ, trang sức quý giá trên người cũng càng nhiều. Hơn nữa, với thân phận của Donald, thiếu nữ lập tức nổi lên mộng ảo được trở thành Vương phi, bắt đầu học những điều nàng khinh thường trong quá khứ, cử chỉ giả dối của quý tộc, khuôn mặt vốn thanh cao nay đối ba người khác đều hiện lên vẻ lấy lòng, cũng làm cho bốn người biết, đã đến thời điểm vứt bỏ nữ nhân này, biểu tình cuối cùng của nàng cũng chính là giải trí cuối cùng mà bọn hắn dự đoán được.

Đây chính là trò chơi của bọn họ, cho mục tiêu bọn họ lựa chọn tình nghĩa đối trá, sau đó đem đối phương đánh xuống địa ngục, trò chơi đùa giỡn lòng người. Bốn người không hề cảm thấy áy náy, tại sao phải áy náy, bọn họ chưa làm gì cả, chỉ có dung túng, hành động sau cùng của bọn hắn đều là do tự làm tự chịu, cùng bọn họ có quan hệ gì, hơn nữa, bọn họ có thể thông qua những người này thấy được nhân tính buồn cười cùng hèn mọn đến mức nào.

Thật lâu sau đó, khi Fei biết được trò chơi này đã hưng hăng khinh bỉ cả bốn người. Hẳn không phải vì những người kia lo lắng chuyện bất công thiên hạ, cũng không phải vì hành vi ác liệt của bốn kẻ này, mà là khinh thường tâm tính nhàm chán của bọn họ. Hẳn vì trở nên mạnh mẽ mà vô cùng bận rộn, làm sao gặp được tình trạng thấy buồn chán như thế, lại càng khinh bỉ bọn họ lãng phí thời gian vào những chuyện còn nhàm chán hơn.

“Đến lượt ta rồi.” Thanh âm của Ialophil cũng tuyệt đẹp như tiếng thụ cầm (đàn hạc), không có kiểu khăn khăn khó nghe thời kỳ vỡ giọng, ba tên hảo hữu đều đã hoàn thành trò chơi, người cuối cùng chính là hẳn.

“Có mục tiêu chưa?” Mới thua ván cờ, Brent dò hỏi.

“Hoàn toàn không có.” Hẳn căn bản không thèm lưu tâm quan sát, làm sao tìm được mục tiêu.

“Có cần chúng ta giúp đỡ chọn không?” Khá hiểu biết tính cách của Ialophil, Donald hào tâm đưa ra trợ giúp.

“Không cần, ta đã có ý tưởng.” Ialophil cự tuyệt.

“Nói thử xem.” Brent rất ngạc nhiên.

“Người nào buổi sáng đến thư viện lúc tám giờ chính là mục tiêu của ta.” Mục tiêu vô cùng tùy ý, không biết là nam hay nữ, bao nhiêu tuổi, bộ dáng như thế nào.

“Thú vị.” Brent đẩy đẩy mắt kính, không biết, như thế rất thú vị.

“Sớm như thế đã vào thư viện, chắc sẽ là học sinh xuất sắc.” Với cái gọi là học sinh xuất sắc, Garvin vô cùng khinh thường.

Bọn họ từ trước đến giờ chưa từng đi đến thư viện của học viện, bởi lẽ hoàn toàn không cần phải làm như vậy. Phần lớn thư tịch trong học viện đều là những thư tịch phổ biến, đại gia tộc của bọn hắn có rất nhiều sách quý cho nên đối thư tịch cùng tri thức của học viện, bọn hắn căn bản chẳng thèm để ý, nếu không phải vì quy định bắt buộc phải nhập học, bọn họ cũng chẳng thèm đến trường học.

“Người thế nào lại nghĩ đến thư viện?” Trái lại, Donald cảm thấy rất kỳ quái, Ialophil làm sao sẽ đem nơi đó trở thành mục tiêu của mình.

“Chính là đột nhiên nghĩ đến thôi.” Đôi khi chẳng ai biết tại sao lại nghĩ đến điều gì đó, chỉ là ý niệm này đột nhiên xuất hiện trong đầu mà thôi, không có ý nghĩa nào cả.

“Vi mục tiêu của Ialophil, ngày mai chúng ta nhất định phải đến sớm” Donald kiên định nói, bởi vì thực lực cùng thiên phú của bốn người cực kỳ xuất chúng, trường học đối với họ vô cùng rộng rãi, cũng không yêu cầu bọn họ phải đến trường học tập, chỉ cần tham gia cuộc thi cuối kỳ là được. Bốn người đều thuộc lớp ma pháp cùng vũ kỹ, Ialophil lại có đặc quyền, có thể tùy tiện học bất cứ lớp nào, có lão sư là Pháp Thánh, không ai cho mình có đủ tư cách để dạy Ialophil, Ialophil chỉ cần tùy tiện đến một lớp học để tham dự cuộc thi là được. Mấy kỳ thi ở trường đối với những người nhận sự giáo dục tinh anh như bọn họ quả thật vô cùng đơn giản.

“Ta sẽ gọi ngươi.” Garvin, kẻ luôn luôn dậy sớm, đối với việc giúp đỡ Donald dậy sớm rất nhiệt tình, chủ động gánh vác trách nhiệm này. Là người thừa kế gia tộc Red Creek, Garvin có quyền tự do xuất nhập hoàng cung.

“Không cần.” Phát giác về âm hiểm trong nụ cười của Garvin, Donald lập tức cự tuyệt ý tốt của hắn.

“Chúng ta là bằng hữu, ta hẳn là phải giúp đỡ ngươi a.” Garvin làm ngơ lời cự tuyệt của Donald.

“Chính là vì bằng hữu, cho nên càng không thể phiền toái ngươi.” Donald lại không đồng ý.

Hai người cứ kì kèo qua lại.

“Đi thôi.” Trong tổ bốn người, so về thực lực, Ialophil xứng đáng là lão đại, hẳn chính là nguyên nhân chủ yếu khiến ba người tâm cao khí ngạo khác có thể hòa hợp ở chung, bọn họ đồng dạng cảm phục Ialophil, đồng dạng lấy Ialophil làm mục tiêu, ba kẻ có chung tâm tình, ở chung lúc sau thực dễ dàng sinh ra đồng cảm.

“Brent, chỗ này giao cho ngươi xử lý.” Bước ra khỏi cửa, Ialophil nói.

“Đã biết.” Brent không nề hà đáp. Ialophil tại sao phải nói như vậy, cả ba người đều rõ ràng, mục tiêu của Donald từng đến chỗ này, vì trò chơi, ba người khác đều phối hợp với người chơi, làm cho kẻ bị lựa chọn cảm thấy càng thêm tín nhiệm người chơi, cứ như vậy, không thể tránh được việc có người tiến vào phạm vi tư nhân của bốn người, trò chơi vừa kết thúc, cứ điểm ban đầu cũng bị vứt bỏ, Ialophil đối với những kẻ bị lựa chọn không hề nhận đồng, sau khi chấm dứt trò chơi, cũng không hề đem nơi từng bị người khác tiến vào làm cứ điểm.

Là kẻ dễ xướng trò chơi, Brent bị Ialophil xem là đầu sỏ, những cứ điểm trước kia đều để cho Brent xử lý, thuận tiện tìm một cứ điểm mới khác. Brent cảm thấy thực may mắn khi gia tộc của hắn rất có tiền, làm cho hắn giải quyết xong mọi chuyện cũng không thấy đau lòng chút nào, mục tiêu mà hắn lựa chọn khiến cho hắn càng thêm rõ ràng một việc, đó là sự cách xa về trình độ kinh tế với những kẻ bình dân.

Sáng sớm ngày thứ hai, trong làn sương mù lúc tinh mơ, bốn kẻ vô cùng nổi bật hiện ra tại góc bí mật nào đó gần thư viện, chờ đến tám giờ. Người quản lý đã đến từ sớm để mở cửa, thời khắc tám giờ đang dần đến, ba người mở to mắt nhìn, chờ mục tiêu xuất hiện. Ialophil đã nói, người xuất hiện trước hay sau tám giờ đều không phải là mục tiêu của hắn, sớm hay muộn dù một phút đồng hồ cũng không được, hắn chỉ cần người xuất hiện đúng thời khắc đó, hôm nay không gặp được liền ngày mai tiếp tục.

Trong ba người, Donald là kẻ mong đợi người kia xuất hiện nhất, hắn không muốn tiếp tục dậy sớm nữa, nhìn sắc mặt tiêu tụy của hắn cùng với Garvin ở một bên cười trộm, liền biết buổi sáng hôm nay của hắn quả thực không thể tính là tốt đẹp.

Đúng tám giờ, cửa thư viện mở ra, một bóng người từ trong màn sương dày đặc buổi sáng xuất hiện.

Sương mù khiến người khác không thể thấy rõ bộ dạng của y, nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến sự chờ mong của Garvin, Donald và Brent. Ialophil cũng hí hí mắt, đây là mục tiêu của hắn, như vậy hắn nên làm cách nào để làm cho người này tin tưởng, rồi cuối cùng kiên quyết vứt bỏ y đây.

Rất nhiều năm sau, Garvin, Donald cùng Brent nhớ tới chuyện này, đều sẽ cảm giác vận mệnh là có tồn tại, nếu không, vì sao yêu cầu Ialophil tùy tiện nói ra đều bị người kia thỏa mãn, vì sao Ialophil lại lấy địa phương cùng thời điểm ấy làm tiêu chuẩn, vì sao lúc đó kẻ xuất hiện lại chính là người nọ, vì sao người đó có tình lại trở thành mục tiêu của Ialophil khiến hai người cùng lúc xuất hiện, vì sao ngay cả khi biết rõ thân phận của người nọ, Ialophil liền quyết định không thay đổi mục tiêu, nhiều lắm vì sao, làm cho họ cảm nhận được sự tồn tại của vận mệnh.

Bởi vì người kia, trò chơi đối trá của Ialophil biến thành cuộc truy đuổi chân thành.

Rất nhiều năm sau, khi Ialophil nhớ lại thời điểm hai người gặp nhau, đều sẽ lộ ra nụ cười hoài niệm, cho dù lần đầu tiên gặp mặt đó, người nọ chỉ nhìn hắn một cái, không để ý đến, cho dù hắn đối người nọ cũng không hề có hảo cảm, nhưng đó chính là lần đầu gặp mặt của bọn họ.

“Là những nhà sử học nghiêm cẩn, đối với lần gặp nhau này, chúng ta không biết phải hình dung như thế nào, chỉ có thể dựa theo những vần thơ của người hát rong để viết rằng, đây là cuộc gặp gỡ định mệnh. Hai vị Truyền Kỳ sinh cùng một ngày, ở cùng một thành thị, chỉ cách mấy con phố giữa hai nhà Red Creek và Theoromon, mười ba năm chưa từng gặp mặt, dưới sự an bài của số phận cuối cùng cũng gặp nhau. Đó là kẻ duy nhất có thể cùng mình sống vai trong tương lai, cảm giác về vận mệnh ở thời khắc đó đã nảy nở ở trong lòng cả hai người.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Gặp Nhau

Bóng người trong màn sương càng lúc càng đến gần, cũng khiến Ialophil, Donald, Garvin và Brent thấy rõ bộ dạng người tới.

Chỉ liếc mắt một cái, Donald, Garvin cùng Brent lập tức dùng ánh mắt đồng tình nhìn sang Ialophil đang nhún vai. Là một người luyện võ, Garvin đôi khi cũng sẽ ăn mặc lồi thối, cho nên hẳn không có tính kiêu khích, cũng không chú trọng bề ngoài, nhưng hình tượng của người này thật sự là quá tồi tệ rồi.

Donald tự nhận bản thân tiêu sái, ăn mặc có khi rất tùy ý, phong cách nghèo túng suy sụp hay ngang tàng phóng khoáng đều đã thử qua, nhưng đối với bộ dạng của người này hẳn cũng không thể chịu nổi.

Brent, kẻ luôn giữ hình tượng bề ngoài hào hoa phong nhã, lại càng không cách nào chấp nhận được.

Ba người bọn hắn còn như thế, huống chi là có tính kiêu khích, luôn một thân áo trắng, bao tay trắng như Ialophil.

Đây là mục tiêu của Ialophil, ba người ở trong lòng cuồng tiếu. Không nên trách bọn họ vui sướng khi người gặp họa, thích nhìn thấy Ialophil ăn đau khổ một lần. Ai kêu Ialophil thật sự ưu tú đến mức đã kích người khác, khiến bọn họ vô số lần phải tự ti, nếu không phải ý chí đủ kiên cường, bọn họ thật sự không thể làm hảo hữu ở bên cạnh Ialophil. Cho nên đối với việc Ialophil sắp sửa phải tiếp xúc một người như vậy, bọn họ trong lòng khó tránh khỏi mang theo ý tưởng muốn xem kịch vui, cũng không thể không có tâm trạng vui sướng khi người gặp họa.

Bất quá, cũng không phải người đang đến gần kia có bộ dạng kém cỏi, thực tế bọn họ căn bản cũng không biết người này trông như thế nào.

Nhìn từ xa, ấn tượng đầu tiên đập vào mắt chính là thân ảnh kia từ trên xuống dưới toàn một màu đen, quần áo đen, tóc cũng đen, trang phục cùng phục sức mặc gọn gàng trên người lộ ra vóc dáng tương đối gầy yếu nhưng lại tạo cảm giác hữu lực. Người đó từng bước đến gần chỗ bọn họ, mỗi một bước đều rần rần đạp trên mặt đất, không hiểu sao lại khiến người ta cảm thấy một loại kiên nghị phát ra từ hân, một chút hảo cảm cũng vì vậy mà sinh ra.

Chính là sau khi nhìn rõ người nọ, một chút hảo cảm này lập tức biến mất vô tung. Nhìn chất liệu may quần áo, gia thế chắc chắn không tồi, mái tóc màu đen kia cũng phi thường mềm mượt, thế nhưng lại sinh trưởng trên người tên này, thật sự là lãng phí.

Mái tóc cao thấp không đều, đuôi tóc dài ngắn lộn xộn, không có vẻ tiêu sái ngang tàng, ngược lại là một loại cảm giác lồi thối không chịu nổi. Tóc mái hỗn loạn che khuất gương mặt khiến người khác căn bản không biết được người này là cái dạng gì, màu đen thoát nhìn từ xa có vài phần khí thế, lại phối hợp với tạo hình như thế này, điểm hình tượng hiện ra số âm, đồng thời có một loại cảm giác bức bách người ta phải tìm mọi cách để tránh xa.

Cước bộ của người tới không vì tồn tại của bọn họ mà đình chỉ. Thời điểm cách nhau ba bước, rốt cuộc cũng có thể thấy rõ đôi mắt đen khuất sau phần tóc mái, trầm tĩnh vô ba, phối hợp với hình tượng của hắn khiến không khí xung quanh hắn quá mức nặng nề, tựa như không có lấy nửa điểm linh động, cũng không hề có sức sống. Bị ánh mắt đó đảo qua, trong lòng không khỏi có cảm giác nao nao, không phải sợ hãi, chỉ là một loại cảm giác.

Khi người nọ tiếp cận Ialophil, Ialophil chỉ đứng yên tại chỗ, người kia cũng cứ như vậy đi ngang qua Ialophil, hai người chỉ nhìn thoáng qua nhau, một người không nói giữ lại, một người không hề dừng bước.

Garvin, Donald cùng Brent thấy một màn như vậy cũng không có cảm giác đặc biệt gì, chính là nhiều năm sau nhớ lại mới cảm giác được cái gọi là số mệnh.

Người nọ không hề quay đầu lại, đi vào đại môn của thư viện khổng lồ, Ialophil còn nghe được nhân viên quản lý bên trong nói, “Người lại đến sớm như vậy a.” Chỉ một câu nói này cũng đủ để biết, hẳn là khách quen của nơi này. Nhớ đến hình dạng cái gói to người kia cầm trên tay, hẳn phải là sách. Không chỉ đọc sách ở trường mà còn mượn sách về nhà xem, có thể rõ ràng thấy được hắn rất chăm chỉ.

Nhưng đánh giá của Ialophil đối với người nọ cũng không chuyển biến tốt đẹp, lần đầu tiên ở trong lòng cân nhắc xem có nên đối ý không. Hắn muốn thay người, hẳn không nghĩ tiếp cận người kia, thật sự là quá sức tệ, nhưng kiêu ngạo của hắn cũng khiến hắn không làm được chuyện như vậy.

“Ialophil, người định làm như thế nào để tiếp cận tên kia?” Đây là Brent, kẻ e sợ cho thiên hạ bất loạn. Nếu như có thể xem nhẹ về hưng phấn trong giọng nói, có lẽ Ialophil sẽ cho rằng Brent thật sự suy nghĩ cho hắn.

Mất lạnh liếc Brent một cái, “Như vậy người có thể nói cho ta biết người kia là ai không?” Là một gian thương với đầy ý nghĩ không tốt trong đầu, mạng lưới tình báo của Brent sẽ không thể bỏ qua một người đặc thù như vậy đi.

Brent á khẩu, hẳn thật không biết người kia là ai. Phản ứng của Brent cũng làm cho mấy người còn lại hứng thú càng đậm, phải biết rằng, lấy bộ dáng đặc thù vừa rồi của người nọ, trong trường này không thể chưa từng nghe đến, thế nhưng thực tế chứng minh, bọn họ không biết, mà ngay cả Brent cũng không biết.

Ialophil đi vào thư viện, đám người Garvin cũng theo vào, nhân viên quản lý nhìn thấy bốn người này, phát ra tiếng kinh hô. Là nhân viên trong trường, đối với bốn vị nhân sĩ nổi danh này, nhân viên quản lý không thể không biết, huống chi bộ dạng của Ialophil lại đặc biệt chói mắt vô cùng. Ngoại trừ ánh sáng vinh quang của Theoromon gia tộc, Ialophil ra, còn ai có thể có được dung mạo sáng như ngọc này.

Tiếng kinh hô của nhân viên quản lý cũng làm cho Ialophil bốn người ý thức được, vừa rồi phản ứng của người nọ quá mức lãnh tĩnh, hoàn toàn không vì dung mạo của Ialophil mà gây người dù chỉ một chút, thật giống như Ialophil chỉ là một người qua đường, thật sự rất khó tin, mà ngay cả tiếng kinh hô lúc này của nhân viên quản lý cũng chỉ làm người vừa đến trước kệ sách quay đầu lại nhìn thoáng qua, sau đó tiếp tục đi sâu vào trong thư viện.

Brent đi đến trước mặt nhân viên quản lý, hỏi thông tin về người nọ, tư liệu lập tức được mở ra trước mắt, trên đó chỉ có lớp cùng mã số cho Brent biết người nọ là thành viên của lớp chăn trâu, vết nhơ duy nhất của cái học viện chỉ dành cho tinh anh này, nơi thu lưu con cháu quý tộc không có năng lực.

Hai người đối thoại bên kia, Ialophil cũng nghe được, sắc mặt trầm xuống, lạnh như băng.

“Chúng ta đi.” Nhìn người kia biến mất sau một quầy sách, Ialophil ngữ khí không tốt, nói. Trừ bề ngoài khiến người khác nhìn phần cảm ra, còn là một phé vật không có năng lực, đánh giá của Ialophil đối với người nọ lại càng thấp hơn, dẫn đầu rời khỏi thư viện, ba người khác không có ý kiến, Brent quyết định phải hao hao thu thập một chút tư liệu về người kia.

Mà diễn viên chính bị đám người Ialophil chán ghét rồi lại không thể không chú ý, hoàn toàn không biết mình sắp bị người khác điều tra, cuộc sống vốn điệu thấp an bình cũng bắt đầu thay đổi, kế hoạch vốn dĩ là ra ngoài du lịch khi đến thời điểm thích hợp cũng bị ảnh hưởng, nhân sinh nguyên bản nên có độc cả đời cũng bị một người mạnh mẽ chen chân vào, rồi rầm dây dưa cả đời, bất luận thế nào cũng không dứt ra được.

Fei, vẫn là một phé vật trong mắt thế nhân, mỗi ngày đều lui tới thư viện tìm những quyển sách chưa đọc, một bên để trí não quét hình, một bên tự mình xem sách, tiến hành đối lập phân tích với tri thức trước kia, xác minh lý giải của bản thân. Fei không cảm thấy mình là người chăm chỉ, làm như vậy chỉ vì đó là tất yếu.

Đây là một thế giới xa lạ, để có thể hảo hảo sống tiếp, hắn cần phải biết được thật nhiều, không phải bẩm sinh hắn như vậy, mà là do áp bức từ hiện thực, lo lắng cho tương lai chỉ là vì sống sót. Con đường sau này của hắn tuyệt đối sẽ không bằng phẳng, để trở nên cường đại, hắn phải đi khiêu chiến với những tồn tại so với chính mình càng mạnh mẽ hơn, nhân loại, Tinh Linh, kể cả Hắc Ám chủng tộc.

Trở nên mạnh mẽ và sống sót là chấp niệm duy nhất của hắn, sau khi đi vào thế giới này, lại thêm một điều, nhất định phải ngắm nhìn toàn bộ thế giới xinh đẹp này.

Mấy ngày sau, Brent cuối cùng cũng lấy được tư liệu về người nọ.

Tại cứ điểm mới, bốn người lật xem tư liệu, thật đúng là khó tìm a. Nhân viên của thư viện không biết cả dòng họ lẫn tên của hắn, hỏi thử vài người trong cái lớp chăn trâu kia, cũng không thấy người nọ, bởi vì hắn dường như chưa từng xuất hiện ở lớp, người duy nhất không xuất hiện chính là kẻ cầm đầu mà ai cũng biết, không phù hợp với những gì nhân viên thư viện nói, bởi vì người kia không phải cầm đầu. Quanh đi quẩn lại, cuối cùng vẫn là phải lấy tư liệu lớp và mã số từ lão sư cùng thượng tầng của học viện mới biết được người nọ là ai.

Kết quả thật bất ngờ, vốn đã điều tra ra, lại bởi vì hắn có thể nói chuyện mà bị phủ quyết. Người kia thậm chí còn là một danh nhân từng nổi danh cùng Ialophil, người đã hoàn toàn bị thế nhân quên mất.

Sau khi nhìn cái tên của người nọ, Brent ngẩng đầu đưa mắt nhìn Garvin, tiếp theo quay sang nhìn Ialophil.

Donald cách Brent gần nhất, nhìn thấy phản ứng của y, đầu tiên là cướp đoạt tư liệu trong tay Brent, lướt qua cái tên kia, trong mắt hiện lên kinh ngạc, sau đó phản ứng y hệt Brent, nhìn Garvin, rồi lại quay sang Ialophil.

Đồng thời bị hai người kia lần lượt nhìn, Garvin cùng Ialophil có chút kỳ quái khi thấy phản ứng của bọn họ.

“Ialophil, đổi người khác đi.” Donald trong khoảng thời gian này vẫn vì người nọ mà trêu ghẹo Ialophil, thậm chí còn ngầm ám chỉ không cho phép đổi người đột nhiên nói như vậy.

Có bậc thang để bước xuống, Ialophil một khắc trước sẽ vô cùng tán thành đề nghị này lại bởi vì phản ứng Brent và Donald mà thay đổi chủ ý. “Đưa tư liệu cho ta.” Đó đến tận cùng là ai mà có thể khiến hai người vốn vui sướng khi người gặp họa kia đột nhiên đồng ý cho hắn thay người, Ialophil rất hiếu kỳ.

Donald đưa tư liệu cho Ialophil, giống như hai người kia, đối với cái tên này Ialophil không xa lạ gì. Tuy hắn chưa từng gặp, nhưng cũng nghe nói qua, phản ứng giống hệt hai người trước, Ialophil đưa mắt nhìn Garvin.

“Các ngươi nhìn ta làm gì?” Nhìn Ialophil, hắn có thể hiểu, bởi vì đó là mục tiêu của Ialophil, nhưng là vì cái gì mà nhìn hắn, Garvin thật sự thấy khó hiểu.

“Garvin, đối với vị ca ca kia của ngươi, ngươi nhận thức sao?” Không đến mức đi, dù sao cũng là huynh đệ, sao lại có thể không biết, thế nhưng hôm đó, lúc Garvin cùng người nọ chạm mặt, hai người đều không có phản ứng gì, sẽ không thật sự không biết đi.

“Ca ca?” Garvin nghiêng nghiêng đầu, nhất thời không nghĩ ra, tiếp theo nhớ tới một sĩ nhục nào đó của gia tộc, “Các ngươi nhắc đến phé vật kia làm gì?” Biểu tình chán ghét đến cực điểm, tuyệt đối không có chút tình huynh đệ nào.

Ialophil chuyển tư liệu cho Garvin, Garvin cúi đầu nhìn, cái tên được viết trên đó là “Fei. Red Creek.”

Là tên huynh trưởng của hắn, sĩ nhục của Red Creek gia tộc.

“Cảm tạ một lần chạm mặt kia, làm cho Fei. Red Creek vốn bị quên lãng về đến tầm mắt của thế nhân, cũng làm cho các nhà sử học rốt cục tìm được dấu chân của hắn, mà không phải là một khoảng trắng như thời gian mười năm từ sau khi hắn được sinh ra. So với sự cường đại của Ialophil. Theoromon có dấu vết để lần theo, nguyên nhân cường đại của Fei. Red Creek vẫn là một mảng trống không, đây là khúc mắc của tất cả các nhà sử học. Trong mười năm đó, Fei. Red Creek đến tốt cùng đã làm những gì?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Trò Chơi Bắt Đầu

“Nói đùa gì vậy!” Đây là tiếng rống của Garvin, chỉ tùy tiện chọn người như vậy, sao lại trùng tên kia.

Garvin bạo phát xong, bên trong gian phòng an tĩnh lại.

“Ialophil, người nghĩ như thế nào?” Brent hỏi Ialophil, kẻ có quyền đưa ra quyết định trong bốn người.

“Garvin, người có ý kiến gì về ca ca của người không?” Ialophil không trả lời vấn đề của Brent, ngược lại hỏi Garvin.

“Tên gia hỏa khiến người khác phải xấu mặt kia làm sao lại xuất hiện.” Garvin thực câu kinh, đối với vị ca ca này, hắn không có nửa điểm cảm tình, đứng trên lập trường của gia tộc, Garvin đối Fei chỉ có chán ghét.

“Người thực chán ghét hắn.” Ialophil trực tiếp nói.

“A, chán ghét muốn chết.” Đây là Garvin thật tâm nói.

“Vậy khiến hắn thống khổ không tốt sao?” Dung mạo như ngọc chói mắt, rộ lên nụ cười mê người, lại mang theo ý vị tàn khốc khiến lòng người sợ hãi.

“Ialophil, người thật sự muốn chọn hắn?” Donald mở miệng hỏi, thế nhưng đối với ý tưởng của Ialophil, trong lòng hắn có chút không đồng ý.

“Hắn khiến Garvin chán ghét, ta cũng không cách nào thích hắn, như vậy tại sao không cho hắn chịu chút đau khổ làm đại giới để bình phục tâm tình của chúng ta?” Trong thế giới của Ialophil, hắn luôn ở trung tâm, đối với những thứ không thích, hắn sẽ phá hủy một cách tàn khốc. Bắt đầu từ lúc sinh ra, mọi chuyện đều thuận buồm xuôi gió, lớn lên trong sự sùng nịch của mọi người, khiến Ialophil ngày càng trở nên bá đạo. Thứ làm hắn không hài lòng, nên biến mất là tốt nhất.

Fei. Red Creek, người nên cảm thấy vinh dự, ta sẽ nhẫn nại cho người nhấm nháp tư vị của tình hữu nghị, cho người biết thế nào là sự tuyệt vời khi được người coi trọng, sau đó ta sẽ cho người nếm trải hương vị của sự thống khổ. Ở trong lòng, Ialophil đã có tính toán làm sao để đối đãi với Fei, ngay khi nhìn thấy tên Fei, hắn liền biết y nhận bao nhiêu khinh thường. Vậy đối với người đó, có gì có thể thống khổ hơn khi vừa nhận được sự quan tâm và coi trọng chưa bao giờ hưởng qua, rồi lại bị vứt bỏ.

Đáng tiếc, Ialophil sai lầm rồi, bởi vì mục tiêu dự tính của hắn căn bản không cần những thứ kia. Lúc này, Ialophil cũng không nghĩ tâm tư ác độc của hắn cuối cùng sẽ kết thúc ra sao, càng thêm không thể tưởng được vận mệnh đầy vương mặc giữa hắn cùng Fei liền bắt đầu như thế.

Tương lai, hắn từng vô số lần nghĩ lại, nếu ngay từ đầu không có trò chơi này, hắn sẽ không cùng người kia gặp mặt, thế nên tình hình về sau phát triển ra sao, hắn càng không minh bạch. Hắn cũng biết mình từng ác độc như thế nào, nhưng cũng đồng dạng hiểu được, ác ý của hắn, người kia cho tới bây giờ đều không để trong lòng. Bởi vì không thêm để ý, bởi vì không cần để ý.

Đối với quyết định của Ialophil, chỉ có Donald là cảm thấy được không thích hợp, Brent chờ xem kịch vui, Garvin cũng không do dự, chỉ nhắc nhở Ialophil không cần liên lụy đến danh dự của Red Creek gia tộc. Cuối cùng, Donald cũng mặc kệ, dù sao Fei cùng hắn cũng không có giao tình, mà ba người trước mặt là hảo hữu của hắn.

Âm mưu thứ nhất nhắm vào Fei liền như vậy triển khai.

Ngày thứ hai, Ialophil đi tới nơi mà ba năm qua Fei đều xuất hiện: thư viện. Dung mạo quá chói mắt làm vô số người lộ ra thần sắc si mê, không ít người sau khi ngẩng đầu liền không thể rời mắt. Fei cảm nhận được sự dị thường xung quanh cũng ngẩng lên quan sát một chút, thấy không có gì khác lạ, lại cúi xuống đọc sách.

Dung mạo vô cùng xuất sắc của Ialophil, trong mắt Fei chẳng là gì cả. Trải qua sinh tồn ở mặt thế, lực sát thương của sắc đẹp đã không còn tác dụng như thời bình. Phải biết rằng, sinh vật biến dị cũng sẽ không thưởng thức sắc đẹp, từng là chiến sĩ lãnh khốc vô tình – Liệp Sát Giả 01, hắn càng không để ý đến bộ dáng người khác.

Đối với Fei, người chính là hai con mắt, một cái mũi, một cái miệng, bộ dạng dù có phân biệt khác nhau, nhưng về tổng thể không hề thay đổi. Đây là

nhân loại trong mắt Fei, không có đẹp xấu, cho nên khi Lallophil ngay tại đối diện, Fei cũng chỉ đưa mắt quan sát một chút, chính là một cái đảo mắt xác định không nguy hiểm, lại tiếp tục cúi đầu đọc sách. Hoàn toàn không vì sự tuần mỹ của Lallophil tới gần mà hoảng hốt.

Lúc trước đã thấy người này đối với bộ dạng của mình thờ ơ. Dung mạo quá mức hoàn mỹ là kiêu ngạo của hắn, bộ dạng như vậy là vũ khí lợi hại cũng là phiên toái của hắn. Hắn đã học được thói quen không để ý đến những tầm mắt chăm chú này. Mấy ngày trước đây, tâm trạng của hắn bị tên gia hỏa đáng ghét này nắm giữ nên không có lưu ý, nhưng là hôm nay trực tiếp cảm nhận được người này không nhìn đến mình. Dung mạo khiến bản thân đến đâu cũng thuận lợi, đối con người đáng ghét này lại không có tác dụng, trong lòng hắn có chút không thoải mái.

Nhìn đối phương không hề ngẩng đầu, chỉ chuyên tâm đọc sách, Lallophil đành phải chủ động bắt chuyện. “Fei. Red Creek.” Giống như bề ngoài tao nhã hoàn mỹ, thanh âm gọi tên cũng mềm mại như tơ. Nếu là người bình thường nghe được, chắc chắn sẽ sinh ra cảm xúc si mê, nhưng người trước mặt hắn lại bất vì sở động.

Lại đem tầm mắt dời khỏi cuốn sách, nhìn lên người đã kêu tên của mình. Ân, thực sự là một trải nghiệm mới mẻ, rốt cuộc có người kêu tên của hắn. Đúng vậy, là cái tên của riêng mình hắn. Đi vào thế giới này đã mười bốn năm, lần đầu tiên có người kêu tên mình mà không phải là thiếu gia. Nhưng người này là ai? Mình có nhận thức sao?

Lallophil giật giật khoe miệng, thực có loại xúc động muốn phá hỏng nét tao nhã của bản thân. Người này bề ngoài không tỏ vẻ gì, ánh mắt không một tia dao động, vì cái gì hắn lại có thể hiểu được ý tứ [Người là ai, ta nhận thức người sao?].

“Ta là Lallophil. Theoromon.” Khắc chế xúc động, Lallophil mỉm cười giới thiệu.

Vốn cho là đối phương đã từng nghe qua tên của mình, nhưng Lallophil lại từ khuôn mặt không chút dao động của Fei đọc ra được hàm nghĩa [Ta không biết người].

Kỳ thật Fei có nghe qua tên của Lallophil, tuy nhiên cũng chỉ là đã nghe qua, Fei thật sự không biết Lallophil.

“Ta là hảo hữu của Garvin.” Garvin, dù sao cũng nên nhận thức đi.

[Garvin là ai?] Như cũ, Lallophil lại một lần nữa nhìn ra được câu hỏi.

Garvin cùng người này chắc chắn là huynh đệ, một người suýt nữa quên mất ca ca, bây giờ một người không biết mình có một đệ đệ.

“Garvin là đệ đệ của ngươi.” Lallophil cảm thấy được thần kinh của mình đang bị khiêu chiến.

[Nga.] Lallophil hiểu được ý tứ này của Fei.

“Có việc?” Fei rốt cục mở miệng.

Lallophil sững sốt, chính tai nghe được kẻ từ trước đến nay đều được gọi là câmdiệt nói chuyện làm cho Lallophil cảm thấy bất khả tư nghị (khó tin tưởng).

Tại sao lại sinh ra chuyện Fei là người câmdiệt? Đó là bởi vì Fei lúc ba tuổi không hề nói lấy một câu với lão sư, mà không nói cũng là vì Fei không biết.

Sau khi sinh ra, cuộc sống không có ai quấy nhiễu, ngôn ngữ đối với Fei không hề có tác dụng. Thẳng đến ba tuổi, khi vị lão sư kia xuất hiện, Fei mới phát hiện mình không nói thứ ngôn ngữ của thế giới này. Có trí não để có thể nghe hiểu là một chuyện, mở miệng nói lại là một chuyện khác. Cho nên đến lúc ấy Fei mới bắt đầu kế hoạch học tập ngôn ngữ. Đáng tiếc, khi Fei có thể nói được, vị lão sư kia đã đi rồi.

Bởi vì rất ít cùng người nói chuyện, Phương thức nói chuyện của Fei có chút kì quái, thực chậm rãi, từng câu từng chữ rất rõ ràng. Có lẽ bởi vì đang ở thời kỳ vỡ giọng, thanh âm của Fei hơi khàn khàn khó nghe.

“Ta là bằng hữu của Garvin, mấy hôm trước nhìn thấy ngươi mới biết ngươi là ca ca của hắn.” Lấy lại tinh thần, Lallophil cười giải thích. Nếu ngươi không phải là mục tiêu trong trò chơi của ta, ta mới không hứng thú biết ngươi.

“Sau đó?” Lời nói của Fei rất đơn giản. Nguyên nhân, hậu quả là cái gì Fei không quan tâm, cũng không buồn đi hỏi. Hắn cần chính là ý đồ, mục đích của người này.

“Ta nghĩ muốn cùng ngươi làm bằng hữu.” Lallophil cũng trực tiếp nói ra. Bất quá, một chút chân tình cũng không có.

Lallophil nhìn chăm chú vào Fei, cố gắng tìm đằng sau âm ảnh trong đôi mắt Fei một tia dao động, chính là, nửa điểm cũng không có, Fei không vì những lời này của Lallophil mà dao động

“Cự tuyệt.” Một chút uyển chuyển khéo léo cũng không có. Fei mở miệng liền cự tuyệt.

Bằng hữu, con người tại mặt thể đối với loại tình cảm trong truyền thuyết này không quan tâm. Tuy nhiên, nguyên nhân Fei cự tuyệt cũng không phải vì này. Hoàn cảnh hiểm ác tại mặt thể hun đúc nên việc đối với lòng người vô cùng miễn cảm, dù không thể nhìn thấu hết tâm can người khác, nhưng cũng đủ để cảm giác được thật giả thiện ác. Cảm quan nhạy bén nói cho Fei, lời nói của Lallophil là không thật tâm.

Lời cự tuyệt thốt ra trực tiếp làm cho Lallophil muốn kiên quyết chấm dứt trò chơi của mình. Ngươi nghĩ rằng ta thực sự muốn cùng ngươi kết giao bằng

hữu sao, nếu không phải muốn đá kích người, cho người thống khổ, ai lại muốn tiếp cận người.

“Ta không có ý tứ trêu đùa người.” Mở miệng, Ialophil vẫn lại dối lòng. “Ta là thật tâm.”

Trong tương lai, Ialophil cảm thấy mình phi thường may mắn. Fei có bản lĩnh nhìn thấu sự giả dối của chính mình, lại không để ý gì đến chuyện này, nếu không về sau bao nhiêu lời chân tình nói ra cũng đều bị Fei cho là giả dối.

Fei thẳng tắp nhìn Ialophil, ánh mắt trầm tĩnh làm bầu không khí trở nên nặng nề, cứ như thể nhìn Ialophil, tựa như nhìn thấy tất cả dối trá trong nội tâm, làm cho Ialophil lần đầu tiên trong đời tránh đi ánh mắt của người khác.

Fei cúi đầu tiếp tục xem sách, một lần nữa không để ý tới sự tồn tại của Ialophil.

Đợt tác chiến đầu tiên thất bại, Ialophil bắt đầu nghĩ cách ở phương diện khác. Vốn cho rằng loại người này vốn không được người coi trọng sẽ bị lời đề nghị làm bằng hữu của một người đã động. Nhưng là người này cái gì cũng chưa động, hẳn lại có cảm giác như bị xem thấu, sau còn nói một lời cam đoan, không nghĩ tới người này vẫn là bất vi sở động, chẳng lẽ biểu hiện của mình còn chưa đủ thành ý.

“Mỗi một lần khai giảng, bất kể là lão sư hay đệ tử, khi dẫn dắt học sinh mới đi thăm học viện đều kể một đoạn truyền kỳ về thư viện. Sau đó lấy hai vị Truyền Kỳ làm ví dụ, trọng điểm là thư mục sách Fei. Red Creek miện hạ đã đọc ở thư viện làm mỗi, nói là có thể theo bên trong những sách ấy tìm ra được gợi ý, có thể trở thành Truyền Kỳ kế tiếp. Hàng năm đều lặp lại kịch lệ như vậy, không ít người còn trẻ không biết gì đã từng bị kích động, ảo tưởng mình trở thành Truyền Kỳ. Nhưng chỉ cần ở trong học viện gốc vài năm, mộng này liền biến mất. Nhìn đám học sinh mới với vẻ mặt kích động, nhớ tới chính mình từng ngây dại, ai, lại một đám người bị học viện lừa dối. Đến khi các người nhìn đến danh sách thư mục kia, các người liền biết Truyền Kỳ là cớ nào xa vời. Cho dù người có thể xem hết, người lại có bản lĩnh gì để trở thành Truyền Kỳ. Truyền Kỳ chỉ có hai người, tuyệt đối sẽ không có thêm ai nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Herre Mayne

Tiếng chuông giờ Ngọ vang lên, cũng là tín hiệu đã đến giờ nghỉ trưa. Buổi trưa thư viện không mở cửa, biết rõ điều này, Fei khép quyển sách trên tay lại, đem để lên một vị trí nào đó, vì hắn luôn là người đến sớm nhất nên cũng không lo quyển sách ấy bị kẻ khác lấy đi. Sau khi cất sách xong, Fei liền chuẩn bị rời khỏi thư viện, trở về nhà Red Creek công tước giải quyết bữa trưa, cũng tranh thủ thời gian nghỉ trưa để tiếp tục rèn luyện.

“Fei.” Ialophil đã trực tiếp thay đổi cách xưng hô, cách xưng hô tuy thân thiết, nhưng chẳng biết có chút chân tình nào nơi đáy lòng không.

Bị gọi lại, Fei nhìn Ialophil, Ialophil cũng phát hiện sự thất thố của mình, hẳn có thể từ khuôn mặt gần như bị che lấp, không lộ vẻ gì kia đọc ra hàm ý của đối phương, mà lúc này Fei chính là muốn hỏi, [Chuyện gì?]

“Trưa rồi, ta muốn mời người ăn cơm,” Ialophil trời sinh đã mang vẻ tao nhã tôn quý, phong độ, dịu dàng, khiến cho người khác có hảo cảm, đáng tiếc, những thứ này đối với Fei hoàn toàn không có hiệu quả.

Đối với người sống ở mặt thế, thức ăn vô cùng trân quý, chiến đấu gian khổ ở nơi đó cũng chỉ vì có thể sống sót, mà thứ cơ bản đảm bảo cho sống còn chính là thức ăn. Thế nên, đối với thức ăn, bọn họ đều cực kỳ chấp nhặt. Sau khi xác định vấn đề thực phẩm cùng với hoàn cảnh ăn uống đã ổn định, những người thời mặt thế đối với thức ăn không có sức kháng cự, chưa nói những người khác thế nào, lúc này chỉ kể đến Fei, đề nghị của Ialophil không thể nghi ngờ đã khiến hắn phải do dự.

Đi theo người này ăn cơm thì có thể tiết kiệm được bữa trưa ở nhà, kết quả là buổi tối có thêm một phần thức ăn. Sau khi phân tích kết quả, Fei quả thật động tâm.

Ialophil thực có bản lĩnh đọc được một ít suy nghĩ trong lòng từ khuôn mặt của Fei, lúc này, hắn thấy được Fei đang dao động, tiếp tục bồi thêm một kích.

“Hương vị thức ăn ở Herre Mayne quả thật không tồi.” Herre Mayne là quán cơm xa hoa nhất của Denton, một món ăn có thể tiêu hết tiền để dành cả đời của một gia đình bình dân. Một tiệm cơm xa hoa như thế, giá tiền cũng tương đương với mỹ vị của nó. Dù sao những kẻ có tiền cũng không ngốc, bỏ ra cả đồng tiền chỉ để ăn một món chả ra sao là hành động của những kẻ nhà giàu mới nổi, quý tộc cần là giá cả cùng chất lượng món ăn.

Người đã xem gần xong cả thư viện như Fei tự nhiên biết quán cơm có lịch sử hai trăm năm này, đối với nó, những đánh giá trong sách cùng với lời của Ialophil không sai biệt lắm, đều là đánh giá về đẳng cấp mỹ vị.

Muốn bảo tại sao Fei lại xem loại sách không thể giúp tăng tiến tu vi này, đó là vì kế hoạch xem khắp thế giới này của hắn, nếu đã đi đến thế giới tươi đẹp này, hắn tự nhiên cũng muốn nhắm nháp mỹ vị trong truyền thuyết.

Ở mặt thể, không có khả năng ăn được mỹ vị, đi đến thế giới này hơn mười năm cũng toàn ăn cơm nguội, mặc dù với Fei mà nói, đây đã là mỹ vị rồi, nhưng chính hắn cũng rất rõ ràng, đó chẳng qua là trước kia mình ăn những thứ quá tệ mà thôi. Cơm nguội cũng không thể nói là mỹ vị, mỹ vị chân chính là như thế nào, Fei không biết, hiện tại hắn cũng không có tư cách đi nhầm nháp, bởi vì hắn vẫn chưa đủ mạnh, không có thời gian tìm kiếm những mỹ vị kia, như vậy, liền ghi nhớ những địa phương có mỹ thực, về sau từ từ thưởng thức.

Herre Mayne, tên tiệm cơm này đã được Fei nhớ kỹ, đồng thời, hắn cũng ghi nhớ luôn giá cả đáng sợ của nó. Trong kế hoạch lúc trước của hắn, Herre Mayne tạm thời bị bài trừ, bởi lẽ, hắn không có nhiều tiền như thế, ăn không trả tiền, khi còn ở mặt thể, Fei cũng chưa từng làm qua.

Lương thực vốn vô cùng trân quý, có thể mở quán cơm đều là cao thủ, muốn ăn không trả tiền, như vậy chờ chết đi. Là kẻ luôn quý trọng sinh mệnh, khi còn nhục thể hắn chưa từng ăn không, đến lúc cường đại lại càng không cần.

Hiện tại, có cơ hội xuất hiện trước mắt, bị mỹ thực đã động, Fei đồng ý, “Hào.”

Tại sao Fei đồng ý, tựa như hắn không thèm để ý đến mục đích Ialophil tìm hắn giống nhau, đồng dạng, Ialophil dụng tâm kín đáo cũng không thèm để ý nguyên nhân Fei đồng ý, mục đích đã đạt, thế là được.

Khi hai người đi ra thư viện, Donald, Garvin cùng Brent từ đằng xa trông thấy, liền biết Ialophil đã thành công. Quả nhiên, không kẻ nào có thể kháng cự mị lực của Ialophil, ba người đều chắc chắn như vậy.

Ba người từ đằng xa đuổi kịp, bọn họ đều biết mục tiêu của Ialophil.

Vậy là, ở học viện Cindy Wilker cùng trên đường phố của Denton, xuất hiện một cảnh sắc vô cùng quý dị.

Thanh niên với mái tóc mềm mại, rực rỡ như ánh nắng ban mai, khuôn mặt tuấn tú, hoàn mỹ không tì vết, tao nhã ung dung đi giữa đám người, áo dài màu trắng, dải lụa tạo thành áo choàng theo từng bước đi của hắn tung bay, tạo thành những đường cong uyển nhã, khiến người đi đường không thể không dừng bước lại, nhìn hắn không chớp mắt.

Tiếp theo, người ta chú ý tới người thiếu niên mặc y phục màu đen bên cạnh thiếu niên tóc vàng. Thiếu niên ấy cũng đồng dạng khiến cho người khác phải chú ý, nguyên nhân không phải vì hắn tuấn mỹ giống như thiếu niên tóc vàng kia, thực tế, không ai thấy rõ bộ dạng của hắn, lý do khiến hắn bị người chú ý là vì hắn cùng với thiếu niên tóc vàng hoàn toàn tương phản.

Thân hình gầy yếu nhưng hữu lực, bước chân trầm ổn kiên định, nhưng khi nhìn từ chính diện, hết thấy hình tượng bên ngoài của hắn đều sụp đổ, mái tóc lộn xộn, dải ngân không đều che phủ gần hết mặt, quần áo màu đen, tóc cũng màu đen, cả người hắn giống như bị hắc ám bao vây, không phải cảm giác thần bí thâm thúy, ngược lại, vô cùng lồi thối.

Hai người tương phản như thế, làm sao lại đi cùng nhau? Thật là một chuyện khó hiểu.

Ialophil đã quen bỏ qua những tầm mắt hướng về phía mình, Fei căn bản không bận tâm những ánh mắt này, hai kẻ phi thường lạnh nhạt, ung dung đi tới một tòa nhà tinh xảo.

Tường ngoài màu trắng, những cây cột đứng vây quanh, dòng suối phun được điêu khắc từ thạch cao nằm ngay sau đại môn rộng mở màu đỏ tím, mặt đất trơn bóng không nhiễm một hạt bụi, ban ngày cũng thấp sáng những ngọn đèn bằng ma tinh, chỉ nhìn những thứ này liền cảm giác được sự tráng lệ của địa phương này, nơi những kẻ bình dân bình thường không thể nào bước vào được.

Ialophil thuận thực đi đến trước cửa, còn thuận tiện liếc Fei một cái. Những phản ứng kiểu như khiếp sợ, đại ra, kích động, luống cuống các loại theo lẽ thường nên có lại không hề xuất hiện trên khuôn mặt Fei, giống như y đều không hề đem tất cả những thứ tráng lệ này để vào mắt, khiến hắn có cảm giác việc lúc đầu mình có thể đoán được hàm nghĩa những biểu tình của người này đều là ảo giác, vì sao người nọ một chút phản ứng cũng không có?

“Theoromon thiếu gia.” Ialophil là khách quen của nơi này, chỉ kẻ phục vụ ở cửa cũng đã biết thân phận của hắn.

“Cho ta một ghế lô (ở đây chỉ gian phòng tách biệt trong quán ăn).” Ialophil nói, ngữ khí tao nhã, tư thái cao ngạo, thái độ đối với người phục vụ không phải khinh mạn, mà là một loại mệnh lệnh tất nhiên.

“Vâng.” Người phục vụ đáp, lập tức có kẻ phục vụ chuyên biệt xuất hiện.

“Theoromon thiếu gia, xin mời đi theo ta.” Phục vụ cấp bậc chủ quản xuất hiện, một tay đặt tại bụng, tay kia làm động tác thỉnh, cúi người thi lễ với Ialophil, động tác cực chuẩn, quy phạm lễ nghi đúng cách làm cho đạo sư dạy lễ nghi nghiêm khắc cũng không tìm ra lỗi. Đây là Herre Mayne của Denton, quán cơm của quý tộc, có giá cả cùng thưởng thức của quý tộc, tất nhiên cũng có phục vụ đãi ngộ thuộc về quý tộc, hoàn cảnh, nhân lực, thức ăn, giá cả, đều theo cách thức của quý tộc.

Khi nhìn đến Fei, hơi hơi thu hồi tầm mắt, ngăn trở nét kinh ngạc cùng nghi hoặc nơi đáy mắt, trong giới quý tộc, cũng có không ít kẻ có sở thích kỳ quái, những người phục vụ hiểu được thế nào là làm như không thấy, kẻ tới cửa là khách nhân của họ. Dối trá của quý tộc, ở địa phương này cũng có.

Fei không biết đường, tự nhiên tiêu sái ở phía sau Ialophil, quan sát hoàn cảnh chung quanh, trong biến ý thức, trí não đang ghi chép tất cả bài trí, không nên hiểu lầm, Fei không phải bị cảnh vật lộng lẫy nơi đây mê hoặc, mà xuất phát từ bản năng chiến đấu, khi đến địa phương xa lạ, theo bản năng quan sát hoàn cảnh xung quanh, có thể lợi dụng mọi thứ, là bản năng của chiến sĩ.

Herre Mayne tổng cộng có ba tầng lầu, lầu một là đại sảnh, lầu hai là ghé lô, chỉ cần có tiền là vào được, nhưng ghé lô ở lầu ba lại bất đồng, đó là nơi chỉ có những kẻ mang huyết thống quý tộc mới có thể sử dụng, với thân phận của Ialophil tất nhiên sẽ lên lầu ba.

Ialophil là khách quen, với tư cách của một quán ăn phát đạt, đối với yêu thích cùng kiêng kỵ của Ialophil tự nhiên là biết đến rất rõ ràng. Ở trước mặt Ialophil, đem một loạt thức ăn được bao kín lại mở ra, để vào trong nước nóng, người phục vụ đem một cái khăn mặt mới tinh đặt ở một chậu nước nóng khác, sau đó vắt khô, đem đồ ăn trong nước nóng lấy ra, lau sạch sẽ. Ialophil vừa điểm đồ ăn xong, nhìn xuống, sau đó gật gật đầu, phục vụ đem đồ ăn đặt lên bàn, hai phần riêng biệt đặt ở trước mặt Ialophil cùng Fei, còn lại đưa ra ngoài, tiếp đó, mang bao tay trắng, đem một bộ đồ ăn ra.

Đây là bộ đồ ăn sử dụng riêng để mang thức ăn lên cho Ialophil, tất cả những món ăn mà Ialophil gọi đều phải dùng bộ đồ ăn này đưa đến.

“Ngượng ngùng, ta có chút khiết phích.” Sau khi đã ổn thỏa mọi thứ, Ialophil mới cùng Fei giải thích.

Đối với điều này, Fei không nói gì, chính là đối với sự khiết phích của Ialophil không cho là đúng, người trải qua cuộc sống nơi mặt thể làm sao sẽ khiết phích, ngay cả tắm rửa cũng là chuyện vô cùng xa xỉ, khiết phích là cái gì, bọn họ không biết.

Hơn nữa, nếu quả thật là có khiết phích, trong hoàn cảnh tự nhiên, vi khuẩn trong các loại vật phẩm sao không đi để ý, bản thân thức ăn khi chế biến có chút dơ bẩn, tại sao không để ý, cho nên việc Ialophil khiết phích đối với Fei quả thực là chuyện không thể lý giải, chẳng qua, Fei không phải kẻ lăm chuyện, không cần nghĩ nhiều, lại càng không thêm để ý đến kẻ như Ialophil.

Một ít món ăn nhẹ được đưa lên, không đợi chủ nhân mời, Fei lấy tay cầm trực tiếp một ít đồ ăn, đưa vào miệng, tinh tế nhắm nháp, hoàn toàn không giống với những thứ hán ăn trước kia, hương vị tuyệt vời lan tràn nơi đầu lưỡi, đây là mỹ vị, cảm giác ấm áp có thể gọi là thiên đường hạnh phúc khiến cho Fei vô cùng thỏa mãn, chính là, khuôn mặt hán không hề hiện lộ. Cảm xúc chợt lóe rồi biến mất trong mắt không kẻ nào nhìn đến.

Ialophil run rẩy khóe miệng, kiềm chế xúc động muốn buông thức ăn xuống, hán có thể biểu hiện ra là hán cực kỳ để ý sao?

“Herre Mayne, hoàn cảnh, giá cả, thường thức đều thuộc đẳng cấp quý tộc. Nếu ngươi là kẻ bình dân có tiền, khi đến Herre Mayne ngươi sẽ biết thế nào là cuộc sống của quý tộc, đến Herre Mayne, ngươi sẽ biết ở quán cơm cũng có thể hưởng thụ đến cuộc sống cùng thường thức của quý tộc. Đây là Herre Mayne. Ở trong này, ngươi có thể nhắm nháp đến các loại mỹ vị, các món ăn chế biến từ ma thú cao cấp, những thứ trân quý từ núi non rừng rậm, các loại hải sản tươi ngon, nước ép từ những loại hoa quả quý giá, các loại gia vị hiếm có làm nên món ăn, những bình rượu ngon lâu năm vô cùng hiếm thấy...”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Di Thế Ủy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Ngươi Muốn Ta Làm Gì?

Vốn có khiết phích, Ialophil không thể ăn nổi nữa. Tương ăn của Fei không khó coi, cũng không hào sảng. Fei ăn rất chậm, nhắm nuốt vô cùng cẩn thận, tinh tế nhắm nháp hương vị mỗi món ăn, không để một giọt dầu mỡ nào dính phải quần áo, cũng không có bất kỳ thứ gì dính bên miệng, trong cử động không tao nhã ẩn chứa sự quý trọng đối với thức ăn. Đáng tiếc, Ialophil không hiểu, không rõ, cũng không cảm nhận được, đó là sự quý trọng có thể khiến trong lòng nổi lên cảm giác bi thương.

Ialophil chỉ là vì khiết phích, không thể chịu được chuyện Fei lấy tay cầm thức ăn. Phải biết Fei vẫn chưa rửa tay, chỉ cần nghĩ đến chuyện đó, Ialophil liền có cảm giác ghê tởm, nhìn mỹ thực trên bàn cũng không thể nào tiếp tục ăn, ngay cả chạm một chút cũng không muốn chạm, cảm lý, đồ toàn bộ nước trái cây vào họng, đem cảm giác buồn nôn kia đè xuống.

Fei chú ý thấy Ialophil không nhúc nhích, liếc nhìn Ialophil một cái, ý là sao ngươi không ăn.

“Ta không đói bụng.” Ialophil cảm thấy mình còn có thể vừa cười vừa nói thật sự là lợi hại, trong lòng cũng không khỏi rít gào, ngươi như vậy bảo ta làm sao nuốt trôi.

Fei biết Ialophil nói dối, nhưng đừng hy vọng Fei có thể nhìn thấu ý tưởng của Ialophil, cũng đừng hy vọng Fei có thể đi suy nghĩ xem Ialophil vì cái gì mà không ăn. Người mặt thể đều là ích kỷ, bởi vì ai cũng không biết còn có thể sống đến ngày mai hay không, như vậy vì sao phải ủy khuất chính mình, vì sao phải lo lắng cho người khác, chỉ để ý bản thân là đủ rồi.

“Cái kia, Fei.” Rốt cục Ialophil cũng không thể chịu được nữa.

Fei nhìn Ialophil.

“Ngươi có thể dùng dao nữa để ăn cơm không?” Ialophil đề nghị.

Fei nhìn dao nữa đặt trước mặt mình, nhớ rõ đã từng xem qua sách về phương diện này, bởi vì đó là những thứ không cần thiết nên hán chỉ lướt qua chứ

không ghi nhớ, không quan hệ, còn có trí não, sau đó những thứ kiểu như lễ tiết của phương Tây ở mặt thể tiền kỳ, còn có cái gọi là lễ nghi quý tộc ở thể giới này xuất hiện. Toàn những thứ vô nghĩa, không biết tại sao lại phải dùng những thứ này, dùng tay tiện lợi hơn không phải sao, ăn, được rồi, dùng tay thì không sạch, sẽ đem bệnh khuẩn tai hại đưa vào trong cơ thể.

Nhìn phương pháp sử dụng, ăn, có thể xem như rèn luyện. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu để Fei quyết định dùng dao nĩa để ăn cơm. Ăn xong thứ đang cầm trên tay, cũng không lau lại, dựa theo hình ảnh và tư liệu trí não cung cấp, cầm lấy dao nĩa trên bàn ăn, rèn luyện không chế thân thể cùng năng lực phối hợp, khiến người khác nhìn không ra Fei là lần đầu tiên dùng dao nĩa để ăn cơm.

Không nói đến quý phái, cũng chưa đề cập tới nhã nhặn, trong mắt Ialophil, Fei sử dụng dao nĩa để dùng bữa bất quá cũng chỉ mang ý nghĩa: y rất cục cựa có biểu hiện của người văn minh. Fei sử dụng dao nĩa trong vô thức lại có một loại cảm giác sắc bén, tựa như thứ hấn đang cầm trong tay là vũ khí chứ không phải dụng cụ ăn cơm.

Loại cảm giác này, sau khi Fei đã quen với việc sử dụng dao nĩa thì biến mất vô tung.

Bữa nếm thực này chỉ có Fei một mình hưởng dụng, ăn no xong, Fei không thể không dừng lại, bởi vì thức ăn thật sự là quá nhiều. Fei không thích lãng phí, thức ăn trên quý như thế nào, chỉ người từng chịu đói qua mới có thể hiểu, thế nhưng thức ăn còn lại trên bàn hấn thật sự ăn không vô, ngoan cố tiếp tục đối với thân thể sẽ không tốt. Chính là vì hiểu được điểm này nên dù Fei thật sự tiếc nuối thức ăn còn lại trên bàn cũng không thể không dừng lại.

“Có thể đóng gói mang về được không?” Lật xem kho số liệu của trí não, tìm được trong đó một biện pháp giải quyết, đóng gói, ý kiến hay.

Ialophil lần đầu tiên nghe được từ này, nhưng dễ hiểu như thế, Ialophil sao lại không rõ ý tứ của Fei, là muốn đem phần còn lại về, đột nhiên lúc đó, Ialophil phát giác mang Fei đến nhà hàng này là một sai lầm.

Vẫn là bồi bàn phục vụ bước ra gỡ rối, đã chịu tiêu phí ở Herre Mayne cư nhiên lại còn có người muốn đóng gói, “Có thể, thưa ngài.” Trên mặt không có hèn mọn, cúi đầu trả lời, thanh âm vẫn cung kính, nhưng dưới mí mắt rừ xuống lại có khinh thường. Người phục vụ đã xác định Fei có thân phận thấp kém, nhưng không biết tại sao lại có thể nhắc lên quan hệ với thiếu gia của Theoromon gia tộc.

Hấn thật ra cũng biết, ba năm gần đây, Brent thiếu gia của Lukes gia tộc, Garvin thiếu gia của Red Creek gia tộc, Cừu vương tử Donald diện hạ của hoàng gia Odluo đều từng đưa một người không phù hợp với phong cách của Hải Lai Mai Ân, không, phải nói là không có quý tộc phong phạm đến đây. Thật sự kỳ quái.

Đối với câu trả lời của phục vụ, Fei rất thỏa mãn, trong lòng tính toán những thứ này đóng gói có thể ăn được đến khi nào.

Người phục vụ cáo lui, chuẩn bị dụng cụ để đóng gói.

“Người muốn ta làm gì?” Mời khách tặng lễ, ý nghĩa có việc muốn nhờ, đây không phải chỉ là đạo lý thông dụng trong thời đại hòa bình, cho dù ở mặt thể cũng không có gì khác biệt.

Ialophil ngờ ngác một chút, đối với đạo lý thông dụng từ lý giải của Fei, lấy thân phận tôn quý của Ialophil trong một khoảng thời gian gần còn không nghĩ tới, nhưng sau đó nhớ đến hành vi mỗi lần tới cửa của những người muốn nhờ vả Theoromon gia tộc, Ialophil hiểu được, cùng lúc đó, một cơn giận trào lên từ đáy lòng.

Người cho là người là ai, ta mà có việc đi cầu người, cho rằng ta là phế vật giống người sao? Thứ ta muốn, không cần cầu người khác.

Trong lòng dù phẫn nộ, trên mặt lại mỉm cười, được, Fei. Red Creek, là người tự tìm, người cho ta cơ hội tốt như vậy, ta sao lại không cần.

“Ta không phải đã nói muốn làm bằng hữu với người sao.” Bộ dạng chân thành ngụy trang phối hợp hoàn mỹ không tí vết, cố tình khiến người ta thấy thành ý mười phần. Đáng tiếc, dưới sự nhạy cảm của Fei, chân thành đầy dối trá này đã sớm bị xuyên thủng.

Đối với sự dối trá của Ialophil, Fei không có chán ghét, nghe Ialophil nói, hấn đáp, “Ta cần làm như thế nào?” Mặc kệ ý định thật sự của Ialophil là gì, y mời hấn một bữa mỹ vị là sự thật. Có ăn tất trả, có cừu tất báo, đây là thái độ xử sự của Fei, cũng là một trong số những mỹ đức vốn không nhiều của người thời mặt thể, là nguyên nhân xã hội nhân loại còn có thể tiếp tục kéo dài.

Nếu nhân loại suy tàn đến mức không khác gì dã thú, không có trật tự, không có ước thúc, như vậy tại cái thế giới gian nan đó, nhân loại chỉ có thể trở thành lương thực cho những sinh vật khác. Sở dĩ có các loại căn cứ, có tất cả các loại phương tiện kéo dài sinh tồn, sở dĩ còn lưu lại đạo đức ước thúc, sở dĩ người ở mặt thể rất coi trọng tín nhiệm, cũng chỉ vì để trong hoàn cảnh gian nan còn có thể có khả năng hợp tác, vì có thể tiếp tục sống sót, vì kéo dài nhân loại.

Ialophil cũng không hiểu được tâm lý của Fei, chỉ nghĩ là Fei ít tiếp xúc với người khác, nên không hiểu làm bằng hữu với người khác như thế nào mới có thể hỏi ra miệng là phải làm sao.

“Rất đơn giản a, thường xuyên cùng ta một chỗ, nói chuyện tâm sự, chia sẻ phiền não của nhau, cùng nhau chơi đùa, chia sẻ khoái hoạt, có thể cùng nhau đối mặt khó khăn, có thể đồng sinh cộng tử.” Những từ ngữ Ialophil nói ra đều rất mỹ diệu, nếu như Fei không phải từng có một kiếp trước, nếu như Fei thật sự là một người vì gia tộc chán ghét, vứt bỏ xem thường mà tự ti, có hướng tới hữu tình cùng thân tình mà nói, thật sự sẽ dễ dàng bị lời nói của Ialophil mê hoặc.

Chính là trong những từ ngữ mỹ diệu này, cũng có dụng tâm hiểm ác của Ialophil. Vẽ ra cho người kia một bức tranh tuyệt vời về tình bằng hữu, tận lực không nhắc đến ân ý đằng sau những lời này, hấn sẽ đợi đến ngày Fei thật sự đem phiền não, khó khăn nói ra, sau đó không lâu sẽ cho y một kích tàn

khóc.

Fei nhủ mày, tinh tế cân nhắc lời nói của Ialophil, “Thường xuyên cùng người một chỗ có thể.” Nếu người này cần hấn làm như vậy mà nói, hấn sẽ làm.

Thời gian rèn luyện có thể rút bớt, nền tảng trên cơ bản đã hoàn thành, còn lại là bởi vì thân thể đang trong thời kỳ sinh trưởng cần phải tiến hành cường hóa. Mỗi ngày lấy phương thức mình tưởng rèn luyện tinh thần ba giờ là thời gian nghỉ ngơi của thân thể, rèn luyện trong biên ý thức có thể tiến hành trong ba giờ này. Nội tức không cần quá chú ý, đã bắt đầu có thể tự nhiên lưu chuyển, bị trì hoãn chính là rèn luyện thân thể cùng thuần thực chiêu thức, điều đầu tiên phải lo lắng là thân thể lớn dần, bất quá cũng có phương pháp để rèn luyện bất kỳ lúc nào, sau đó có thể làm cho thân thể hiện tại phối hợp cùng trí nhớ trước kia, có thể tiến hành trong biên ý thức. Kết luận là, có thể nhận yêu cầu của đối phương.

“Tâm sự phiền não ta không có.” Nhân sinh của hấn rất đơn giản, trở nên mạnh mẽ, sống sót, có thức ăn để ăn, chi đơn giản như vậy.

“Chơi đùa không cần thiết.” Thời gian của hấn đều bị các loại tích lũy ở các phương diện nhằm trở nên mạnh mẽ chiếm cứ, chơi đùa, hấn không có thời gian.

“Khoái hoạt không cần.” Khoái hoạt là cái gì, đối với cuộc sống bây giờ hấn thật thỏa mãn, vậy là đủ rồi.

“Khó khăn ta sẽ tự mình đối mặt.” Bởi vì người trước mắt không phải là tồn tại hấn có thể tin nhiệm, ngay cả cơ sở để liên minh cơ bản nhất người trước mắt cũng không cho, hấn làm sao sẽ để người trước mắt cùng đối mặt khó khăn. Khi gặp nguy hiểm, bị phản bội cũng không phải là chuyện gì tốt đẹp.

“Sinh tử của ta tự ta phụ trách, sinh tử của người chính người phụ trách.” Không ai có thể dựa vào để ai sống sót, muốn sống sót chỉ có thể dựa vào chính mình.

Ialophil chỉ mới là một thiếu niên mười bốn tuổi, nhân sinh của hấn từ trước đến giờ luôn thuận buồm xuôi gió không có khúc chiết (quanh co, khúc khuỷu, ở đây ý là chưa từng gặp lúc khó khăn hay đau khổ), cũng có thể nói, Ialophil chưa từng trải qua đau khổ dù có thông minh đến đâu, tư tưởng có hiểm ác thế nào, hấn cũng chỉ là một thiếu niên đơn thuần. Lúc này, hấn chỉ đơn thuần cho rằng Fei nói không có tâm sự phiền não rất ngu xuẩn; Fei nói chơi đùa không cần thiết, nhân sinh thật nhàm chán; Fei nói không cần khoái hoạt thật đáng thương; Fei nói khó khăn sẽ tự mình đối mặt là quá ngây thơ; Fei nói sinh tử của y tự y phụ trách, sinh tử của hấn chính hấn phụ trách, Fei như vậy quá tự đại.

Hấn không hiểu thâm ý đằng sau những lời đó; không hiểu Fei nói không có tâm sự phiền não vì nhân sinh cũng như mục tiêu của y đơn giản đến cỡ nào; không hiểu Fei nói chơi đùa không cần thiết là y vì trở nên mạnh mẽ mà bỏ ra bao nhiêu mồ hôi và máu; không hiểu Fei không cần khoái hoạt chỉ vì y căn bản không biết hàm nghĩa của khoái hoạt; không hiểu Fei nói khó khăn y sẽ tự đối mặt là vì không tin nhiệm hấn; không hiểu Fei nói sinh tử của y tự y phụ trách, sinh tử của hấn chính hấn phụ trách là vì y đối với sinh tử có được giác ngộ vô cùng rõ ràng.

Ialophil không hiểu, cho nên hấn nghĩ rằng hấn đã đạt được mục đích. Chỉ cần Fei thường xuyên cùng hấn một chỗ, hấn sẽ có biện pháp để Fei xem hấn như hảo hữu, sau đó hung hăng cho Fei một kích khiến y thông khổ không gì sánh được.

“Từ các ghi chép để lại, chúng ta biết được Truyền Kỳ Fei. Red Creek miền hạ có thể gọi là một người vô cùng đơn giản. Như miền hạ đã chính miệng nói, cuộc đời của người chỉ có trở nên mạnh mẽ cùng sống sót, thế nhưng chúng ta cũng có một phát hiện thú vị, ngoại trừ việc rèn luyện, chiến đấu này đó không thể gọi là sở thích ra, Truyền Kỳ Fei. Red Creek miền hạ còn có một sở thích khác, chính là mỹ thực. Nếu như một ngày nào đó, ở một nhà hàng có được thức ăn ngon nổi tiếng, người nhìn thấy một nam tử tuấn tú tóc đen mắt đen, gương mặt nghiêm túc lạnh lùng, đi cùng một nam tử tóc vàng như ánh nắng ban mai, khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết, như vậy chúc mừng người, người gặp được chính là hai vị Truyền Kỳ, Fei. Red Creek miền hạ cùng Ialophil. Theoromon miền hạ.”

———— Trích từ bộ sách những điều thú vị của Uy Á đại lục [Truyền Kỳ dật văn]

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Di Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Một Ngày

Ăn xong cơm trưa, Fei ôm một đồng thức ăn đã được đóng gói hoàn hảo về Red Creek công tước gia. Ialophil cũng không đi theo, chào tạm biệt Fei xong thì quay lại Herre Mayne cùng ba hảo hữu ăn cơm, nói họ biết tình hình tiến triển, đồng thời tranh thủ điền cho đầy bụng, thế nhưng chỉ cần nghĩ tới tương ăn vừa rồi của Fei, làm sao cũng nuốt không trôi thức ăn trên bàn, rốt cuộc đành giống như Tinh Linh nải nải của hấn, ăn mỗi trái cây cho no. Phản ứng của hấn khiến Brent và Donald vui sướng cười to khi người gặp họa, chỉ có Garvin vì thấy người làm hại Ialophil ra như thế là thân nhân của mình mà cảm thấy áy náy. Trong lòng đối Fei hận muốn chết, cũng vì tương ăn khó coi của Fei làm mất mặt Red Creek gia tộc mà tức giận.

Đối với hai kẻ vui sướng khi người gặp họa kia, Ialophil ghi ở trong lòng, đợi một ngày sẽ trả thù. Bất quá, đối với việc làm sao để thoát khỏi bóng ma của Fei, khôi phục trạng thái ăn cơm bình thường, hấn cũng rất phiền não. Có lẽ cũng nên cảm thấy may mắn đi, ít nhất phế vật kia còn biết cách sử dụng dụng cụ ăn cơm của người văn minh. Hấn là nên mỗi lần ăn cơm đều nhắc nhở Fei rửa tay, sau đó dùng dụng cụ ăn cơm, hay là nên bỏ qua luôn cơ hội cải thiện quan hệ từ việc ăn cơm với Fei. Ialophil khó được có lúc phải làm vào hoàn cảnh lựa chọn khó khăn.

Fei đem phần thức ăn được chuẩn bị sẵn của mình và thức ăn được mang về từ bữa trưa đặt cùng một chỗ, nhìn một lúc lâu. Phải biết rằng, lượng năng lượng tiêu hao từ việc tập luyện của Fei, phần thức ăn hàng ngày tuyệt đối không đủ để bù lại.

Không ai thấy được nụ cười thỏa mãn lướt qua trên mặt Fei, hần sờ sờ bụng mình, bởi vì thức ăn quá mỹ vị, cũng vì không muốn lãng phí thức ăn, nên vừa rồi hần ăn nhiều lắm, hiện tại muốn rèn luyện có lẽ cũng không được. Fei không để ý, ngồi xuống đất, đã không thể kịch liệt rèn luyện thể lực, vậy thì rèn luyện tinh thần lực, hần bắt đầu tiến hành minh tương và rèn luyện nội tức sau khi đã phân phó trí não đề phòng chung quanh, đến đúng thời gian thì nhắc nhở hần.

Muốn trở nên mạnh mẽ, thiên phú không không đủ, còn cần trả giá mồ hôi và máu. Thiên tư cao tuyệt, cái gì cũng vừa học đã thông như Ialophil sẽ không hiểu ý nghĩa của sự vất vả và nỗ lực. Nhưng Fei hiểu được, hần kiếp trước đã từng bước tiêu sái tới đỉnh, kiếp này cũng vẫn như vậy, nỗ lực khiến hần một lần nữa đạt được vị trí đó, trở thành truyền kỳ bất hủ của Uy Á đại lục.

Chính là vì sự nỗ lực đáng được kính trọng này, thêm cả thành quả của nó đã cải biến nhân sinh quan (quan niệm về sự sống của con người) của bốn người Ialophil, Brent, Donald và Garvin.

Trí não dù một giây đồng hồ cũng chưa ngừng hoạt động không quên nhắc nhở Fei đã đến giờ rồi. Fei mở mắt ra, đứng dậy hoạt động tứ chi, vỗ đi bụi đất trên móng, sửa sang lại các phụ kiện trọng yếu rồi ra khỏi tiêu viện, rồi dinh thự công tước gia đi đến thư viện. Khoảng hai ngày nữa, tất cả sách ở thư viện hần sẽ đọc xong.

Fei ngồi trong thư viện không bao lâu, Ialophil lại xuất hiện trước mặt hần.

“Fei.” Ialophil chào hỏi, tự nhiên ngồi xuống đối diện Fei.

Fei chỉ ngẩng đầu nhìn Ialophil một cái rồi lại tiếp tục cúi xuống đọc sách.

Ialophil cũng không thêm để ý, trước khi đến đây ngồi, hần đã mượn một cuốn sách từ chỗ quản lý. Thấy Fei không có ý định trả lời mình, Ialophil cũng đặt sách lên bàn, lẳng lặng lật xem.

Ialophil chỉ tùy ý chọn một quyển, nội dung trong sách đối với hần hoàn toàn dễ hiểu, cho nên hần xem vô cùng nhanh. Đóng sách lại, hần quay sang nhìn Fei, ước lượng số trang sách, ừ, đại khái lật qua được một nửa. Xem ra người này đọc sách không phải chỉ làm dáng, mà là xem thật cẩn thận.

“Fei.” Đối với hành vi quấy rầy người khác đọc sách của mình, Ialophil một chút cũng không tự thấy thất lễ. Hần nham chán, cho nên càng thích phá hư khi người khác hưng trí, tốt nhất là khiến người khác chột vật, như vậy hần càng cao hứng.

Vốn là người sinh ra ở mặt thể, Fei luôn phải phân thần chú ý những thứ xung quanh, dù sau đó có trí não tồn tại, thói quen này cũng không thay đổi được, cho nên khi bị quấy rầy, hần vẫn chưa có bất kỳ phản ứng tức giận nào.

[Chuyện gì?] Fei ngẩng đầu. Ialophil đọc ra câu hỏi như vậy.

“Người thích xem sách sao?” Nếu đã là mục tiêu của mình, như vậy hần cũng không ngại tìm hiểu một chút. Fei rất nổi tiếng, nhưng là với danh xưng phế vật, cụ thể tư liệu về Fei căn bản không có.

“Không.” Fei đơn thuần trả lời vấn đề của Ialophil, cũng không giải thích thêm gì khác.

Không thích, còn xem nhiều như vậy. Ialophil không có quên danh sách mượn sách dài đến đáng sợ kia của Fei, cơ hồ là tất cả sách trong thư viện rồi.

“Vậy vì cái gì?” Ai cũng sẽ hiếu kỳ, cao ngạo như Ialophil cũng không ngoại lệ. Hần thật sự không hiểu, nếu không phải vì thích, vậy nguyên nhân gì làm người này có thể kiên nhẫn đọc hết chỗ sách ấy.

“Vì sống sót.” Đây là lý do. Hần không thích, nhưng vẫn phải đọc. Vì sinh tồn, hần phải có hiểu biết trọn vẹn về thế giới này, tỉ như những thứ nguy hiểm, tỉ như hệ thống lực lượng. Vì còn sống để đi khắp nơi xem phong cảnh, hần phải hiểu biết về hoàn cảnh địa lý và tài nguyên thiên nhiên.

Ialophil trong lòng chợt dâng lên một cảm giác tê lương mà hần không cách nào lý giải, nhưng loại cảm giác này rất nhanh bị sự chán ghét đối với Fei đè xuống.

“Thật là một lý do tràn đầy triết lý.” Hần nghĩ một đàng lại nói một nẻo.

Fei lại cúi đầu tiếp tục xem sách, Ialophil tiếp tục quấy rầy. “Ồ nhà ta có không ít sách, Fei có hứng thú không?” Ialophil bắt đầu tung mồi, thành công làm cho Fei ngẩng đầu lần nữa.

Ialophil tiếp tục. “Gia gia ta là Pháp Thánh.” Thông qua cuộc trao đổi ban sáng, Ialophil đã minh bạch Fei khuyết thiếu quan hệ với bên ngoài đến cỡ nào, cho nên hần trước nhất giới thiệu thân phận của gia gia mình, miễn cho nhìn thấy Fei biểu lộ ra câu hỏi [Gia gia của người là ai?], sau đó lại bị chính câu hỏi ấy đã kích. “Người thường ghi một ít chú giải và phê bình trên sách.” Chú giải và phê bình của Pháp Thánh, là tài nguyên quý giá thiên kim khó cầu đối với các Pháp sư, hiện tại lại bị Ialophil tùy tiện ném ra làm mồi để dụ dỗ Fei.

Pháp Thánh. Fei có chút tâm động. Đi vào thế giới này lâu như vậy, cũng đã xem qua rất nhiều sách, Fei tất nhiên biết hàm nghĩa của hai từ Pháp Thánh. Đó là người đạt được thực lực tối cao. Đối với cường giả, Fei luôn tôn trọng.

Lời phê bình và chú giải của Pháp Thánh là lý giải của Pháp Thánh đối với tri thức. Xem mười cuốn sách có khi cũng không bằng nghe một câu tổng kết của người có thực lực cao như Pháp Thánh, một câu lĩnh ngộ.

Đối với ma pháp, con đường Fei đi hoàn toàn bất đồng với người của thế giới này, nhưng dù là con đường nào thì cũng có cái hay riêng, huống chi Fei chỉ là người mới bắt đầu trên con đường ma pháp. Mặc dù có cơ sở dữ liệu của trí não để dựa vào, có không gian trong biến ý thức làm nơi thực nghiệm, nhưng ở phương diện ma pháp, kinh nghiệm của Fei vẫn không nhiều lắm.

Lý giải của Pháp Thánh đối với lực lượng, đối với một người không có bao nhiêu kinh nghiệm như Fei không thể nghi ngờ là rất có giá trị tham khảo.

Nhìn thấy đôi mắt ẩn dưới mái tóc hiện lên hào quang, Ialophil biết Fei đã mắc câu. Hắn nhếch khóe miệng, nhân cơ hội này hẹn Fei tới căn cứ mới của hắn và ba hảo hữu, định thời gian gặp mặt ngày mai xong liền rời đi.

Sau khi Ialophil rời khỏi, Fei tiếp tục vùi đầu đọc sách, tốc độ lúc nhanh lúc chậm, cũng là tốc độ lý giải của hắn đối với nội dung bên trong. Ánh mặt trời bắt đầu chệch xuống, thư viện cũng tới giờ đóng cửa, Fei vẫn là người cuối cùng ở đó, ôm một chồng sách đến chỗ nhân viên quản lý để ghi lại tên sách.

Nhân viên quản lý đưa cho Fei một cái túi xách to bền chắc, Fei liền mang theo cái túi to này rời khỏi thư viện, về tiểu viện không một bóng người ở Red Creek gia.

Com canh buổi tối đã được đặt sẵn ở cửa, cộng với thức ăn hắn mang về lúc trưa và phần com trưa hắn chưa hề đụng vào. Thực phong phú.

Fei đem chân gác ngang trên một cọc hoa mai (mai hoa thung, còn gọi là mai hoa trang, loại cọc gỗ đóng trên đất, dùng để rèn luyện cho thân thể và bộ pháp linh động, xem phim Trung Quốc hay múa lân thường thấy mấy cái cọc này~), rèn luyện độ dẻo dai của chân, lại đặt thức ăn ở cái cọc phía trước, một tay cầm sách, một tay lấy thức ăn. Mấy quả cầu thuộc quang hệ ma pháp bay lơ lửng bên cạnh để chiếu sáng, đó cũng là một cách rèn luyện lực không chế ma pháp của hắn.

Đưa thức ăn vào miệng, trong lúc nhắm nuốt có cảm giác ngụi lạnh, hương vị nơi đầu lưỡi cũng không ngon.

“Thật khó nuốt.” Fei chưa bao giờ bị khủng hoảng bởi thức ăn, bây giờ lại nói ra lời như vậy. Sau khi hưởng được mỹ vị, hắn làm sao có thể như trước, vô cảm với vị thức ăn.

Thật sự là không biết đủ. Tại mặt thể, thức ăn so với với thứ hắn đang ăn còn kém hơn, con người thật dễ dàng quen với việc được nuông chiều. Nghĩ như vậy, Fei không đem thức ăn phun ra, vẫn tinh tế nhắm nuốt, sau đó tiếp tục ăn miến tiếp theo.

Không thể khủng hoảng, thế sự khó lường, ai có thể nói trước được tương lai. Thức ăn ngon hay không không phải trọng điểm, trọng điểm là có thức ăn để sống sót.

Fei chậm rãi ăn, thuận thực dùng một bàn tay lật trang sách. Bụng đã no, nhưng thức ăn vẫn còn nhiều lắm, Fei đem thức ăn thu lại. Sau đó trên tay vẫn còn cuốn sách được chiếu sáng dưới ánh sáng của quang cầu, Fei gia tăng thêm một chút phụ trọng (thứ mà người ta hay mang theo để tăng trọng lượng cơ thể khi luyện tập) dưới chân, bắt đầu thích ứng, rồi bước đi một cách thông thả.

Trong khi tất cả mọi người đều đang hưởng thụ sự tĩnh lặng của buổi đêm, Fei một mình không ngừng rèn luyện trong tiểu viện. Những động tác buồn tẻ một lần lại một lần được lặp đi lặp lại, thẳng cho đến khi mặt trăng lên cao. Tay có rãnh liền cầm sách đọc, không rãnh lại bỏ sách xuống.

Mồ hôi thấm ướt quần áo, vẫn tiếp tục rèn luyện như vậy không dừng lại, cho đến khi trí não cảnh cáo thân thể không thể chịu thêm được nữa, Fei mới đi tới cạnh giếng, cõi ra y phục của mình. Múc lên một gàu nước, xả nước giếng thật lạnh xuống từ đầu đến chân, Fei không tránh khỏi co rúm lại, môi trở nên trắng. Lại múc lên một thùng, cẩn thận rửa mặt chải đầu, đem tất cả mùi vị trên người tẩy đi. Lúc còn ở mặt thể, có một số loài muỗi rất nhạy bén, cho nên đối với việc tắm rửa, Fei không bao giờ qua loa.

Tắm xong, Fei lấy quần áo ở cạnh giếng mặc vào, lại đem quần áo đã ướt mồ hôi giặt sạch, phơi dưới mái nhà. Sau đó, Fei về phòng, ngồi xuống chiếc giường thô ráp, mình tưởng hai giờ, ngủ tiếp bốn giờ, dù sao mình tưởng cũng không thể thay thế giấc ngủ.

Mở mắt ra là lúc trời đã có vài tia sáng le lói, Fei đứng dậy mặc quần áo từ tế, sửa sang lại phụ trọng, tới bên miệng giếng múc lên một thùng nước, cúi xuống lấy tay vốc nước rửa mặt, sau đó một lần nữa vốc nước lên uống, ăn lót bụng xong lại là một phen rèn luyện kịch liệt. Quần áo ướt đầm mồ hôi lại được thay ra, nước giếng một lần nữa được đổ lên thân thể gầy yếu.

Bữa sáng được đưa đến, Fei đem thức ăn thừa hôm qua và đồ hôm nay ăn hết, sau đó mang sổ sách đã được đọc hết ngày hôm qua tới thư viện.

“Bức họa này là hình ảnh hai vị Truyền Kỳ ở thư viện ngồi đối diện nhau, trên tay cầm sách nói chuyện với nhau. Ánh sáng nhu hòa chiếm đại bộ phận không gian, che lấp một phần giả sách đồ sộ, làm hai dáng người trở nên mỏng lung, mờ ảo. Nhưng chúng ta biết rằng, đây là cách người họa sĩ biểu thị kính ý đối với hai người, bởi vì hắn cũng chưa từng thấy dung nhan của hai vị Truyền Kỳ, như vậy không nên dùng phỏng đoán mà vẽ khuôn mặt của họ, cho nên khi vẽ lên chúng ta không thấy rõ bộ dạng hai vị. Tuy nhiên, dựa vào bản lĩnh và sự tỉ mỉ của mình, họa sĩ đã đem đầy đủ sự lý giải của mình đối với hai vị Truyền Kỳ khắc họa rõ ràng. Một người tóc đen trầm tĩnh, một người tóc vàng tao nhã, tắm trong vinh quang và danh vọng.”

————Trích từ lời bình luận đối với danh họa thế giới [Vinh quang của thư viện]

Chương 13: Gặp Mặt

Ở thư viện, Fei trả lại số sách đã mượn rồi lật xem những quyển chưa đọc qua. Xem ra hắn đọc xong những bộ sách này sớm hơn dự tính, bởi lẽ trong thư viện khá đồ sộ này có rất nhiều bộ sách cùng loại, cũng sẽ lặp lại một số nội dung. Đóng sách lại, Fei biết việc tiếp tục ngồi ở thư viện đối với mình đã là vô dụng, sở dĩ mỗi ngày hắn tiêu phí nhiều thời gian ở đây là do nơi này có hoàn cảnh thích hợp để đọc sách, dễ dàng cho hắn suy ngẫm cùng kiểm chứng những tri thức của bản thân. Hiện tại, những thứ cần biết đều đã biết, hắn sẽ không đến nơi đây nữa.

Nhân viên quản lý của thư viện vô cùng bất ngờ khi thấy Fei rời đi sớm như vậy, nhưng lúc đó hắn không biết, về sau Fei không còn bước vào nơi này. Khi nhân viên quản lý kia đã già, hắn thường kể cho con cháu mình nghe về những ngày Truyền Kỳ Fei. Red Creek miễn hạ ở thư viện. Hắn không ngờ rằng, những chuyện từng không thêm đề ý sẽ biến thành những ký ức trân quý, trở thành đề tài có thể khoe khoang.

Bởi vì có hẹn với Ialophil, Fei cũng không trở về tiểu viện ở Red Creek gia mà chậm rãi hành tẩu trên đường phố Denton. Trong những ngày tại thư viện, Fei đã ghi nhớ toàn bộ bố cục của Denton, tên đường cùng vị trí các cửa hàng, hắn đều biết nhất thanh nhị sở (rõ ràng), cho nên không cần hỏi người khác cũng tìm được chỗ hẹn của Ialophil.

Tòa biệt thự độc một màu trắng ngà, sau song sắt có thể nhìn thấy cả một vườn tường vi trắng tóa hương thơm ngát, suối phun tinh mỹ dưới ánh mặt trời tản ra bảy sắc cầu vồng, mặt hồ trong suốt phản chiếu không trung xanh thẳm, gió nhẹ thổi qua, những cánh hoa tường vi nháy múa theo làn gió, cảnh lá cũng theo đó mà lay động, đối với những thiếu nữ bình dân, cảnh sắc như thế quả giống như mộng ảo.

Fei cũng hơi hơi ngây người, thế giới này luôn có những cảnh sắc tuyệt vời hấp dẫn hắn, đây cũng không phải chuyện tốt a, nhưng không phải kiếp này hắn muốn sống để ngắm hết phong cảnh mỹ lệ trên thế giới này sao? Hắn phải trở nên cực mạnh mới được, mạnh đến mức không gì có thể gây nguy hiểm cho hắn. Trong mắt Fei hiện lên giác ngộ cùng kiên định.

Biệt thự rất lớn, xuyên qua lớp cửa thủy tinh từ lầu hai có thể nhìn đến hoa viên bên trong hàng song sắt, cũng có thể nhìn thấy nam tử tóc đen đang hành tẩu bên ngoài lan can.

“Thiết.” Thanh âm phi thường khó chịu, Garvin quay đầu, không thèm nhìn nam tử tóc đen bên ngoài biệt thự nữa.

“Garvin, không cần như vậy, dù sao hắn cũng là ca ca ngươi.” Rõ ràng là ngữ khí khuyên nhủ, nhưng ba kẻ quen thuộc với tính cách của Brent làm sao không biết trong lòng hắn không hề có hảo ý. “Nhìn từ đằng xa cũng không tệ lắm.”

“Hắn không xứng làm ca ca ta.” Garvin không đếm xỉa đến câu đằng sau, chỉ phản bác câu nói phía trước của Brent.

“Mặc kệ xứng hay không xứng, trò chơi này, ngươi phải bồi Ialophil tiếp tục.” Brent nhắc nhở, trò chơi thú vị như vậy, không thể phá hỏng.

“Ta biết.” Garvin nhìn Brent, hắn chán ghét Fei, căn bản không quan tâm đến huyết thống của hai người, hắn chán ghét Fei nên mong chờ nhìn thấy thân sắc thống khổ của Fei.

Donald không nói gì, chỉ là nhìn Fei ở bên ngoài đầy thương hại.

“Được rồi, ta phải đi nghênh đón khách nhân.” Ialophil nói, xuyên qua khung cửa thủy tinh nhìn Fei, mỉm cười rồi xoay người đi chào đón mục tiêu của hắn.

Đại môn biệt thự mở ra, hai bên là lan can bằng sắt tạo thành đồ hình hoa Từ La Lan, đứng đó là một người mặc quần áo thuần sắc trắng, dù là giữa ban ngày cũng phi thường bắt mắt, khuôn mặt hoàn mỹ vô khuyết không bút nào tả được.

“Fei, ngươi đến rồi.” Trên mặt hiện hữu nụ cười thân thiết, quang mang chói lòa khiến băng cũng phải tan chảy.

Fei chỉ khẽ gật đầu, Ialophil thay hắn mở cửa. Biệt thự không phải không có người hầu, chẳng qua vì để cho Fei có cảm giác mình rất xem trọng hắn, để Fei cảm nhận được chân tình của mình, Ialophil mới tự thân ra mở cửa.

Đáng tiếc, tất cả tính toán của Ialophil chỉ là phí công, cũng may mắn, Ialophil không biết, nếu không cuộc chơi này sao có thể diễn ra, Ialophil làm sao sẽ có được bài học kinh nghiệm sâu sắc, làm sao tương lai có thể hãm sâu trong vũng lầy, rồi rầm thống khổ, cầu mà không được.

Ialophil dẫn Fei vào biệt thự, trong phòng khách ở lầu một, Brent, Donald, Garvin đều đã có mặt.

Khi Ialophil mở cửa phòng khách, ánh mắt dưới mái tóc lòa xòa hơi hơi híp lại, thân sắc đề phòng lóe lên, thân thể buộc chặt trong trạng thái chuẩn bị chiến đấu. Loại trạng thái này, Fei làm thật tự nhiên, tự nhiên đến không kẻ nào phát hiện.

Fei vẫn giữ nguyên tư thế chuẩn bị tấn công, đánh giá ba người trong phòng. Bộ dạng như thế nào cũng không phải vấn đề hắn quan tâm. Hắn đang phân

tích thực lực của ba người, không phải quan sát bằng mắt thường, mà là dùng thị giác tinh thần của trí não.

Nam tử tóc trắng là Ma pháp sư, từ nguyên tố tụ tập xung quanh hắn có thể nhìn ra là Phong hệ, không giống với Ialophil, nguyên tố bên người hắn chỉ có một, có lẽ đây là nguyên nhân lực tương tác với nguyên tố được nhấn mạnh ở thế giới này, chỉ có thân thiết với nguyên tố, chúng mới chịu đến gần.

Tiếp theo là nam tử tóc xù, tứ chi thon dài, cổ tay cứng cáp, cánh tay cơ bắp rõ ràng, hắn là người dùng kiếm, loại khí tròng mạnh mẽ này chính là đầu khí, cảm giác tựa như bão táp, trước khi phát động thật yên tĩnh, sau khi phát động, Fei có thể tưởng tượng được loại lực bạo phát này.

Nam tử tóc hồng cũng luyện kiếm, quanh hắn, hòa hệ nguyên tố đang chuyển động, bất quá, không hiểu sao, đối với nam tử tóc hồng này, Fei lại có cảm giác rất kỳ lạ?

Fei không đem loại cảm giác ấy để trong lòng, chỉ đánh giá thực lực của họ, theo kết quả quan sát khí tròng của tinh thần, không thể nghi ngờ, Ialophil là mạnh nhất, chỉ số uy hiếp của bốn người không cao, nếu như liều mạng, kẻ thắng chính là hắn, tuy thực lực của bọn họ không tệ, nhưng đều không quan tâm đến một điều rất trọng yếu.

“Fei, để ta giới thiệu, đây là ba hảo hữu của ta.” Ialophil không biết, chỉ liếc mắt một cái, Fei đã nhìn thấu thực lực của bọn họ, đồng thời phán định chỉ số uy hiếp không lớn.

“Đây là Brent. Lukes, Lukes gia tộc cùng Theoromon gia tộc nhà ta và Red Creek gia tộc nhà các ngươi đều là tam đại công tước của đế quốc.”

“Xin chào, Fei, rất hân hạnh được biết ngươi.” Brent hào hoa phong nhã mỉm cười, bề ngoài dễ khiến người khác bị lừa rằng hắn là một người đáng tin cậy, có phẩm đức cao thượng, chính là, ai có thể nhìn ra đối trá cùng một bụng ý xấu của hắn.

“Đây là Donald. Odluo, Cửu vương tử của đế quốc.” “Xin chào, Fei.” Donald nâng ly rượu trên tay, xem như thể hiện thái độ hữu hảo với Fei.

Fei nhìn thoáng qua, vương tử a, đó là mấy thứ trong truyền thuyết.

“Đây là Garvin. Red Creek.” Ialophil giới thiệu người cuối cùng, sau đó chờ phản ứng của Fei.

Garvin không mở miệng, Fei chỉ gật đầu, không nói gì khác.

“Phốc.” Brent bật cười trước tiên.

Trên khuôn mặt Garvin xuất hiện thần sắc giận dữ, hung hăng trừng mắt nhìn Fei, Donald tựa hẳn vào ghế salon, nhìn thân thể đang kịch liệt run rẩy, có thể thấy được hắn đang rất thống khổ, là do cười nhiều quá mà thành.

“Fei, ngươi không phát hiện dòng họ của hắn cùng ngươi giống nhau sao?” Đối với phản ứng của Fei, trong lòng Ialophil sinh ra cảm giác thất bại chưa bao giờ có, hắn không nên lấy thường thức của mình để đánh giá người này.

[Thì tính sao?] Thiên phú mới phát hiện của Ialophil làm cho hắn đọc được nội dung này trên gương mặt kia.

“Hôm qua ta đã nói với ngươi rồi, hắn là đệ đệ của ngươi.” Ialophil nói ra, lúc này cũng nên có chút phản ứng đi.

Đệ đệ, từ này khiến cho Fei nhìn Garvin một cái, sau đó giơ tay lên, nhìn tay của mình một chút, rồi lại nhìn Garvin.

Thả tay xuống, “Huynh đệ sao,” thì ra loại cảm giác kỳ quái vừa rồi là vì nguyên nhân này, “sự kỳ diệu của huyết thống.” Cho dù chưa từng gặp mặt cũng có thể cảm nhận được loại cảm ứng kỳ diệu này, thân thiết, thân bí, một loại dao động kỳ lạ, đây là sự ràng buộc mà huyết thống mang đến, không, cảm giác của người bình thường sẽ không rõ ràng như thế, là bởi vì thực lực càng cao, đôi bên chất cùng việc nắm bắt bản thân càng rõ ràng, cho nên mới nắm cảm như thế.

Huyết thống thật là kỳ diệu. Từ bỏ Garvin trong lòng nghĩ “ai sẽ nhớ loại này huyết thống”, ba người còn lại đều phi thường đồng ý những lời này. Ngươi xem, hai huynh đệ trước mắt, làm gì có chỗ nào tương tự, nếu không phải biết bọn họ có quan hệ huyết thống, ai sẽ nghĩ bọn họ là huynh đệ.

“Sách thì sao?” Fei không có ý tưởng cùng đệ đệ mình liên hệ cảm tình, trực tiếp hỏi mục đích hắn bị Ialophil hấp dẫn đến nơi này.

“Ồ chỗ này.” Ialophil sớm chuẩn bị tốt, tùy ý cầm lấy quyển sách trên bàn trà.

Brent thấy một màn như vậy, không khỏi cắn răng một chút, hắn là Ma pháp sư, tự nhiên biết sách vở Pháp Thánh phê bình cùng chú giải qua có bao nhiêu giá trị, lúc biết Ialophil đem những thứ này làm mồi, Brent đã lên án mạnh mẽ, có vật tốt không cấp bằng hữu lại đi cấp một kẻ không biết gì, thật phí của trời, hành vi như thế quả thật làm cho người khác phải phỉ nhổ.

Ialophil mặc kệ Brent một mặt chỉ trích, một mặt dùng ánh mắt thêm nhỏ rãi nhìn mồi như của hắn.

Fei tiếp nhận sách, không thèm nhìn những người kia, đứng tại chỗ lật xem thật nhanh, hắn không đọc, mà là làm cho trí não quét qua nội dung một lần, lưu trữ lại, sau đó trả cho Ialophil, “Tốt lắm.”

“Làm sao vậy.” Ialophil không nhận lại sách, hắn thật sự không hiểu được hành động của Fei.

“Nhớ kỹ.”

“Người xem xong rồi?” Làm sao có thể, Ialophil không tin.

“Không có.” Hẳn căn bản không hề xem, chỉ là làm cho trí não ghi nhớ, sau đó về nghiên cứu mà thôi, loại này bút ký không giống với tư liệu nền tảng ở thư viện, bởi vì trình độ cao hơn nên hẳn cần tự mình thử nghiệm.

Nhớ kỹ, còn không xem xong, đây là ý gì, câu trước câu sau mâu thuẫn nhau làm cho Ialophil quyết định không cần đi tìm hiểu, “Fei, người có thể ngồi xuống, từ từ xem.”

“Không cần.” Fei cự tuyệt.

“Hừ.” Garvin hừ mạnh một tiếng, phé vật chính là phé vật, ngay cả việc nói cũng không được rõ ràng.

“Ở thời đại kia, nhân loại có vô số nhân tài kiệt xuất, Donald. Odluo, Brent. Lukes, Garvin. Red Creek,... đều là những người được ghi vào sử sách, bất luận là so sánh với các nhân vật lịch sử trước hay sau đó đều không hề thua kém, chính là, khi đó – thời đại có hai vị Truyền Kỳ tồn tại, hết thầy huy hoàng của bọn họ đều âm thầm thất sắc.”

———— Trích từ bộ sách lịch sử Uy Á đại lục [Thiểm Diệu truyền kỳ]

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Di Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Vũ Khí

“Garvin.” Ialophil trách cứ một tiếng, đem bản thân trở thành người tốt. Đây là thủ đoạn thường dùng trong trò chơi của bốn người, bởi vì trò chơi cần phải có người tốt, người xấu. Mà lúc này, không thể nghi ngờ Garvin thích hợp làm người xấu nhất. “Fei, người cũng biết, cách nhìn của bên ngoài đối với người rất không tốt, cho nên Garvin mới có chút hiểu lầm.”

Đôi khi, thích hợp đem miệng vết thương của đối phương bộc lộ ra, mượn ma lực ngôn ngữ để đối phương biết mình đứng về phía hắn, đối với nguyên nhân tạo thành vết thương cũng là không đồng ý, thật dễ dàng khiến người ta sinh ra cảm giác được nhận đồng, đây là một loại phương pháp rất hữu hiệu để kéo gần quan hệ.

“Cách nhìn của bên ngoài đối với ta?” Fei đối với điều này tỏ vẻ nghi vấn.

Ialophil có một loại cảm giác mình đang ra chiêu đánh vào không khí. Hẳn sao lại quên, người này không biết hắn là ai, thậm chí cả Garvin cũng không nhận thức. Lẽ ra nên hiểu được người này cùng tin tức bên ngoài bị ngăn cách đến cỡ nào, sai lầm, lại là sai lầm. Vì cái gì đối với người này, hắn luôn không ngừng phạm sai lầm.

“Không có gì, người không biết cũng tốt.” Ialophil cố gắng nở nụ cười, làm bộ lơ đãng biểu hiện ra một loại may mắn, mang theo hương vị giấu đầu hở đuôi.

Brent trong lòng thầm khen, nhìn không ra Ialophil có khiếu diễn kịch như vậy, làm thế tuyệt đối sẽ khiến người kia hiểu kỳ, sau đó truy vấn.

Donald sinh trưởng trong hoàng gia cũng nhìn thấu thủ đoạn của Ialophil, tìm được nguyên nhân thất bại trước đó, sau đó bù đắp, cuối cùng làm cho hành động phía trước lại có tác dụng, thủ đoạn của Ialophil về phương diện tâm cơ và nhân tính đều rất cao.

Garvin không suy nghĩ phức tạp như vậy, nhưng hắn biết Ialophil đang diễn trò. Quay đầu sang hướng khác, chuyện này hắn mới không thêm trả lời phé vật kia.

Bốn người đều chờ mong Fei truy vấn, đáng tiếc, Fei không có.

Người này không có tâm hiếu kỳ sao? Bốn người không nhận được đáp lại như dự tính, ở trong lòng có cùng một loại phản ứng.

Bất luận thế nhân nhìn hắn như thế nào, Fei cũng không hề để ý, cũng không vì ý kiến của thế nhân về mình mà cảm thấy vinh dự cảm động hay khuất nhục xấu hổ, cho nên hắn không hiếu kỳ. Cách nhìn của thế nhân chẳng là gì cả, không thể thay đổi việc hắn nhỏ yếu, cũng không cách nào khiến hắn trở nên cường đại, như vậy tại sao phải để ý.

Trong khoảng thời gian ngắn, Fei cùng bốn người trước mắt duy trì trạng thái trầm mặc.

“Nếu không có việc gì, ta đi đây.” Cứ dần ra như vậy thật lãng phí thời gian, hắn còn có chuyện khác phải làm.

Cho tới bây giờ, chỉ có bốn người bọn họ rời đi trước người khác, chưa từng có người nghĩ rời đi trước bọn họ, bởi vì những người đó kính trọng thực lực của bọn họ, sợ hãi gia thế của bọn họ, nên hành vi của Fei đối với bọn họ mà nói, là lần đầu tiên.

“Fei.” Cũng không thể để Fei cứ như vậy rời đi, nếu không trò chơi làm sao tiếp tục, Ialophil hỏi, “Người vội vã như vậy là có việc gì quan trọng sao?”

“Muốn mua ít đồ.” Ba năm qua, Red Creek gia tộc cấp tiền cho hắn, hắn chưa từng đụng vào, bởi vì hoàn toàn không cần thiết. Học phí Red Creek gia tộc đã sớm đưa đủ, vấn đề ăn mặc, Red Creek gia tộc cũng vì hắn cung cấp, nghĩ muốn cái gì cũng có thể viết trên giấy đặt trong mâm cơm, ngày hôm sau tự nhiên sẽ xuất hiện.

Red Creek gia tộc tuy bỏ qua Fei, nhưng người hầu thì không thể, hơn nữa những thứ Fei yêu cầu đều rất bình thường, bọn người hầu cũng tận lực thỏa mãn những yêu cầu đó.

“Fei, người không cần phải tự mình đi.” Ialophil chỉ chỉ Brent, “Lukes gia tộc ở đế đô có rất nhiều cửa hàng, cái gì cũng có, người cần cái gì cứ trực tiếp nói với hắn, hắn sẽ cung cấp đồ tốt nhất cho người.”

Ialophil dù sao cũng sẽ đem những thứ tương tự đền đáp, quên đi, dù sao cũng không phải chuyện gì lớn.

“Đúng vậy a, Fei, người cần cái gì cứ nói cho ta biết.” Brent đương nhiên sẽ không phá hư dự tính của hảo hữu. Vì trò chơi này, tất cả mọi người đều sẽ rất ấn tượng tận lực cung cấp trợ giúp để trò chơi thuận lợi tiến hành.

Fei nhìn chằm chằm vào Brent, sau đó nói, “Ta muốn binh khí, tất cả các hình thức vũ khí đơn binh (vũ khí cho một người như đao, kiếm, thương... các loại, ngược lại là các vũ khí cho tập thể như pháo, máy bắn đá,...).” Đối với binh khí ở thế giới này, hắn chỉ mới xem qua hình ảnh cùng một chút giới thiệu, trong đó đặc thù nhất là binh khí chế tạo bằng phương thức luyện kim ma pháp, Fei tạm thời không nghĩ tới nó, hắn cần chính là binh khí bình thường. Binh khí tốt là rất trọng yếu, nhưng vào thời điểm chiến đấu, ý thức và trụ cột lại càng trọng yếu hơn. Binh khí dù tốt đến đâu mà không thích hợp với bản thân, trong khoảnh khắc sinh tử cũng sẽ trở thành khuyết điểm trí mạng, còn binh khí bình thường, chỉ cần sử dụng thật tốt cũng có thể đắc thủ.

Fei hiện tại chính là muốn làm quen với các loại binh khí để thời điểm chiến đấu có thể dùng, còn binh khí hắn quen thuộc, bởi vì không có tài liệu nên không thể chế tạo, vốn định đợi về sau tìm được tài liệu sẽ tính tiếp. Bất quá, nếu tên Brent này có năng lực như vậy, để y cung cấp binh khí có thể giảm bớt rất nhiều chuyện.

“Người cần ta làm cái gì?” Kiên trì nguyên tắc trao đổi đồng giá, Fei hỏi.

“Không cần.” Brent về sau, luôn cảm thấy thật may mắn vì đã nói một câu kia, mà không phải là tùy ý đưa ra yêu cầu, mới có thể làm cho phản nhân tình vô giá này được giữ lại. Brent cho rằng đây là câu trả lời sáng suốt nhất đời hắn.

“Người, ta nhớ kỹ.” Ghi nhớ chính là phản nhân tình này, về sau khi Brent cần, hắn sẽ giúp.

“Rõ ràng là một phế vật, còn muốn binh khí làm cái gì.” Garvin lúc này lại ác miệng nói.

Fei bất luận là tâm hay biểu tình, thậm chí cả ánh mắt, cũng không có một tia dao động.

“Garvin.” Vẫn là Ialophil đi ra làm người tốt.

“Ngoài binh khí, Fei, người còn cần gì nữa không?” Brent cũng vội vàng làm dịu đi bầu không khí bị Garvin nhiễu loạn, nhưng bọn họ đều có một loại cảm giác, lời nói của Garvin vốn không thương tổn được Fei, hành vi cử chỉ của bọn họ căn bản là vô dụng, hoàn toàn không cần thiết. “Người có thể giúp ta chế tạo binh khí sao?” Như vậy liền có thể một lần giải quyết luôn.

“Không thành vấn đề.” Tiệm vũ khí dưới trướng của Lukes gia tộc có rất nhiều, vì vậy mà thợ rèn cũng không ít.

“Fei cần hình thức vũ khí như thế nào, ta có thể tìm người vẽ bản thiết kế giúp người.” Donald rốt cục cũng có cơ hội biểu đạt thiện ý của mình.

Nhiều năm sau, Donald đều thực buồn bực, rõ ràng lúc trước hắn mới là người duy nhất đối Fei có thương hại, cũng được xem như thiện ý đi, nhưng vì cái gì lại bị tên hỗn đản Brent khởi xướng trò chơi ác liệt kia chiếm tiện nghi, còn hắn cái gì cũng không được. Đáng giận, tại sao lúc đó không phải là hắn vì Fei cung cấp vũ khí, khi không lại để Brent chiếm phần nhân tình kia.

Brent, đáng đời người, vì phản nhân tình đó mà bị Ialophil ghen ghét. Chỉ cần nghĩ như vậy, tâm tình buồn bực của Donald sẽ tốt hơn nhiều, cho nên thời điểm Ialophil chỉnh Brent, Donald luôn là người ủng hộ nhất.

“Bản thiết kế ngày mai ta đưa cho người.” Không đề ý đến Donald, Fei trực tiếp nói với Brent.

Cũng là vì thái độ này, thương hại của Donald đối với Fei hoàn toàn biến mất, liền đứng vào góc độ của ba người Ialophil, chờ xem Fei thống khổ khi trò chơi kết thúc.

“Dù sao cũng không còn chuyện gì khác, chẳng bằng chúng ta cùng đi dạo đi, để Fei chọn lựa một số trân tàng (bảo vật được cất giấu) của Lukes gia tộc.” Donald đưa ra đề nghị.

“Chủ ý không tồi.” Ialophil đồng ý.

“Này, các ngươi là muốn đánh cướp à.” Brent cười nói.

Garvin không nói gì, nhóm hảo hữu của hắn đã quyết định, hắn cũng không phản đối.

Mọi người nhìn sang Fei.

“Được.” Fei suy nghĩ một chút rồi gật đầu, cũng có thể coi thử trình độ chế tạo binh khí của thế giới này như thế nào, xem xem có tìm được thứ hắn muốn không.

Bọn họ mấy người chậm rãi xuất phát, đi đến một tiệm vũ khí nổi danh ở đề đô Denton. Thiếu lão bản, Cửu vương tử hoàng gia – Donald điện hạ, ánh sáng vinh quang của Theoromon gia tộc – Ialophil thiếu gia, công tử của Red Creek gia tộc – Garvin thiếu gia, bốn người bọn họ bất luận ai đến đây cũng làm cho cửa hàng này bỗng tất sinh huy (bồng là cửa làm bằng mây tre, tất là hàng rào bằng cây mận gai, đều là vật liệu làm nhà của người nghèo => “bồng tất” còn có ý nghĩa là nhà nghèo hèn; “sinh huy”: phát sáng => “bồng tất sinh huy: nhà tranh vách lá khi có khách quý đến thăm cũng rạng rỡ lên), cho dù là người nào cũng đủ để chương quây kinh sợ đi ra nghênh đón, huống chi là bốn người đều đến đông đủ.

Giá cả không quan trọng, đồ tốt toàn bộ đều được chương quây đem ra.

Fei quan sát từng thanh một, trong lúc đó trí não đã bắt đầu phân tích những tài liệu này. Cindy Wilker học viện là học viện tổng hợp đứng đầu nhân loại, cho nên nó tuyển nhận mọi loại đệ tử, tư liệu trong thư viện cũng rất đầy đủ. Những vũ khí này mặc dù đều là trân phẩm (quý giá), nhưng dù sao cũng không phải tuyệt phẩm (có một không hai), cho nên trí não thông qua nghiêm mật phân tích tính toán, cũng đem tất cả tư liệu cùng ưu khuyết của vũ khí phân tích ra.

Đối với những thứ này, Fei không hỏi trí não. Hắn cần chính là binh khí có thể dùng, cho nên những vũ khí này Fei không phân tốt xấu, mỗi loại binh khí đều lấy một thanh.

Garvin đứng một bên cười lạnh, quả nhiên là phế vật, ngay cả tìm vũ khí thích hợp cũng không biết, lung tung lấy những thứ này cũng sẽ không đạt được thành tựu gì.

“Fei, vũ khí vẫn là phải dùng thứ thích hợp chính mình mới là tốt nhất.” Ialophil dùng thiện ý giả dối nhắc nhở, kỳ thật ý nghĩ trong lòng cũng không khác Garvin là mấy.

“Vũ khí không có thích hợp, chỉ có thói quen.” Trừ phi là được đặc biệt chế tạo riêng, nếu không làm sao có thể thích hợp, đến khi vũ khí thích hợp nhất bị hủy, như vậy đã không có vũ khí thì dùng cái gì, cho nên vũ khí đối với Fei chưa từng có thích hợp, chỉ có chia làm quen dùng, có thể dùng cũng không biết dùng.

Ialophil sùng sốt, những người khác cũng sùng sốt, không thể không nói, lý luận của Fei đối với vũ khí không giống với thế giới này.

Đối với rất nhiều Vũ giả, vũ khí là một nửa của bọn họ, thậm chí rất nhiều Vũ giả quý trọng vũ khí như mạng. Vũ khí có thể được xem là dấu hiệu của một người, cũng đại biểu cho vinh dự. Rất nhiều người khi có được binh khí thích hợp, từ đó về sau chỉ sử dụng binh khí đó, có thể tưởng tượng được sẽ yêu quý nó thế nào. Chính là đối với Fei mà nói, vũ khí chỉ là vũ khí, là công cụ chiến đấu, vì thắng lợi, vì sống sót, có thể tùy ý vứt bỏ.

“Lukes công tước, sinh ý ngươi đặc ý nhất cả đời này là cái gì?” Trong yến hội, có người hiếu kỳ hỏi.

“Sinh ý ta đặc ý nhất à.” Brent nhớ lại, nói, “Đó cũng chưa thể tính là sinh ý, là một giao dịch ta vô ý thức thực hiện, là giao dịch cùng với Fei. Chỉ bằng mấy món vũ khí, ta có được một cái nhân tình của Fei, các ngươi nói xem giao dịch này ta có bao nhiêu lợi.”

“Cùng miện hạ sao?” Mọi người ở yến hội thực kinh ngạc, chuyện về Truyền Kỳ luôn khiến người ta tò mò, muốn biết được rõ ràng.

Brent phát hiện hắn đã uống hơi nhiều rồi, vội vàng cáo từ. Trên mả xa đóng kín, vì mới chủ đề vừa rồi mà nói thầm, “Đó cũng không phải do ta, là Fei tự mình quyết định, Ialophil làm gì phải so đo như vậy. Chẳng qua là một cái nhân tình mà thôi, hơn nữa nếu uy hiếp đến Fei, hắn chẳng phải cũng sẽ giết ta sao.” Trên khuôn mặt Brent hiện lên bất đắc dĩ cùng hoài niệm.

————— Yến hội nào đó sau khi cuộc chiến tranh mỗi ngàn năm một lần kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Ủy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Đề Nghị

Sau khi phân phó người đem vũ khí đến Red Creek gia, đoàn người liền đi ăn cơm. Bị ám ảnh chuyện ngày hôm trước nên Ialophil cố ý kêu người mang

dụng cụ rửa tay lên, lại bảo Fei dùng dụng cụ ăn, lúc ấy hắn mới có thể thả lỏng tinh thần. Đây là lần đầu tiên hắn nhận ra rằng nguyên lai bản thân cũng sẽ có khi yêu cầu thấp như vậy.

Kết thúc bữa trưa, Fei lại đóng gói thức ăn mang về, Ialophil xem như không thấy, còn Garvin thì chỉ cười lạnh.

Hôm nay, vì sự tồn tại không ai biết của trí não mà kế hoạch cùng xem sách và thảo luận với Fei của Ialophil bị cản trở, hắn chỉ có thể lại đem một quyển sách khác ra làm mồi, hẹn Fei vào ngày mai. Hơn nữa, quyển sách ấy phải thật hiếm có.

Cuộc sống của Fei thực chất cũng không có nhiều thay đổi. Buổi sáng, rời giường sớm tập luyện, khoảng thời gian lúc trước dùng để tới thư viện, nay được tiêu phí ở bên Ialophil. Tuy vậy, cũng không phải là không có thu hoạch, thông qua những bộ sách có phê bình cùng chú giải của Pháp Thánh do Ialophil cung cấp, Fei có được nhận thức và hiểu biết càng sâu về hệ thống của thế giới này.

Vào thời điểm nhóm người Ialophil ở chung với Fei, bọn họ thỉnh thoảng lại quên mất sự tồn tại của hắn, bởi Fei luôn trầm mặc, không tham gia vào các cuộc thảo luận, cũng không chủ động đưa ra đề tài, tựa như không gì có thể phá vỡ sự lạnh lùng của hắn, chỉ đắm mịch ngồi xem sách ở một góc sáng sủa nào đó.

Để làm cho Fei nói chuyện, bọn họ phải chủ động đặt ra vấn đề, hắn sẽ đưa ra câu trả lời, nhưng khi đáp án của hắn không cùng quan điểm, họ sẽ xuyên tạc nó. Hình tượng phế vật của Fei cũng không được cải thiện. Điều duy nhất có thể khiến Fei chủ động nói chuyện là khi hắn gặp phải điều gì đó khó lý giải trong sách.

“Kết giới bao vây Hắc Ám chủng tộc là do ai tạo ra?” Trong các quyển sách nói về cuộc chiến tranh mỗi ngàn năm một lần, Hắc Ám chủng tộc được nói đến rất nhiều, trong khi kết giới chỉ được nhắc qua một cách hàm hồ. Nó xuất hiện khi nào? Vì sao lại xuất hiện? Ai đã tạo ra nó? Những điều này đều không có ghi chép lại. Một cái kết giới có thể duy trì lâu như vậy, có thể vây khốn cả Hắc Ám chủng tộc, chứng tỏ kẻ tạo ra nó phải cực kỳ mạnh. Đến ngay cả Pháp Thánh cũng không dám điều tra về nó, sợ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, làm cho thế giới rơi vào tình cảnh gian nan. Trong quyển sách mà Ialophil đưa cho Fei có lưu lại nỗi tiếc cả đời của Pháp Thánh, tiếc nuối không thể nghiên cứu rõ ràng kết giới này.

Không thể không nói, Ialophil, Brent, Donald và Garvin đều bị vấn đề của Fei làm khó. Đây cũng không phải là lần đầu tiên Fei hỏi những câu như vậy, có một số vấn đề thực ngu ngốc, tí như tại sao ma pháp cần lực tương tác? Không có lực tương tác sao lại có thể khu động ma pháp, nhưng Fei tựa hồ không rõ điều đó, thế nên Garvin càng xác định Fei đúng là đồ ngu ngốc. Hơn nữa, những chuyện ấy cũng rất khó giải thích cho nên bọn họ đều không nói nên lời, giống như vấn đề lúc này, bởi vì căn bản không hề có đáp án.

“Hừ.” Đây là tiếng hừ lạnh của Garvin như những lần trước.

“Fei, kết giới không phải do ai tạo ra mà là bản thân nó vốn tồn tại từ ban đầu.” Ialophil trả lời vấn đề của Fei, đó cũng là đáp án tiêu chuẩn nhất hiện tại.

“Vốn đã có sao?” Fei nhún mày, suy nghĩ. “Hắc Ám chủng tộc rất mạnh sao?”

“Nói thừa.” Cả bốn người Ialophil đều nghĩ vậy, nhưng chỉ có Garvin nói ra.

“Mỗi lần kết giới suy yếu, Hắc Ám chủng tộc sẽ xuất hiện từ loài yếu đến mạnh, sau đó lại từ mạnh tới yếu. Hắc Ám chủng tộc rốt cuộc có bao nhiêu chủng loại, không ai biết, nhưng có truyền thuyết kể rằng ở nơi nào đó từng xuất hiện Hắc Ám chủng tộc mang hình người và có trí tuệ, cũng có một số kẻ mạnh nhất của Hắc Ám chủng tộc không thể đi qua kết giới để đến đại lục này, đây thực sự là một điều rất đáng mừng,” Donald nói. Điều này quả là may mắn. Trong cuộc chiến mỗi ngàn năm một lần, nếu như không có sự tồn tại của Tinh Linh và Long tộc, nhân loại đã sớm diệt vong. Cho dù như thế, tồn thất của nhân loại vẫn rất lớn. Quả thực họ không dám tưởng tượng nếu Hắc Ám chủng tộc mạnh hơn xuất hiện, thế giới này sẽ ra sao.

“Có khi vết nứt cũng bất ngờ xuất hiện, hút những sinh mệnh ở đại lục vào thế giới của Hắc Ám chủng tộc, nhưng không ai có thể trở lại.” Brent ngắt lời Donald, nói ra những chuyện hắn biết.

“Hắc Ám chủng tộc sẽ không đánh vỡ kết giới sao?” Fei lại hỏi.

Vấn đề này làm cho cả bốn người phải sửng sốt. Nói thật, bọn họ không dám nghĩ tới điều này. Đúng vậy a. Nếu Hắc Ám chủng tộc có trí tuệ, để tới thế giới bên này, chúng không nghĩ ra biện pháp sao?

“Kết giới có hiệu quả rất mạnh, bọn chúng không thể dễ dàng đánh vỡ được.” Trong lòng có chút bất an, Garvin nói, cũng là tự an ủi chính mình.

Quả thật là không có cách nào sao? Ialophil không lạc quan như Brent, Donald cùng Garvin. Vấn đề của Fei rất có thể xảy ra, chiến tranh lần này, lần tiếp theo, rồi lại lần kế nữa, đây cũng không phải là chuyện không thể.

Fei không trả lời mà tổng hợp tất cả lại phân tích. “Cân bằng.” Hắc Ám chủng tộc rất mạnh. Chỉ nhìn vào những cuộc chiến tranh đã qua, có thể thấy nhân loại, Tinh Linh cùng Long tộc là phương yếu thế. Không thể nghĩ ngờ rằng sự tồn tại của Hắc Ám chủng tộc sẽ phá vỡ sự cân bằng giữa các loài. Nhân loại tuy nhỏ yếu nhưng tiềm lực cao, khả năng sinh sản mạnh. Tinh Linh có ma pháp xuất chúng, sinh mệnh lâu dài, nhưng không ưa tranh quyền đoạt thế, một lòng hướng về tình yêu nghệ thuật, tốc độ sinh sản chậm. Long tộc tuy cường đại, nhưng năng lực sinh sản thấp. Các ưu thế ở mỗi giống loài làm nên sự cân bằng, hình thành ba thế lực trên đại lục.

Mà Hắc Ám chủng tộc, theo những gì ghi chép lại, những loài mang hình dáng nhân loại có trí tuệ và sinh mệnh dài lâu, những loài thuộc ma thú có khả năng sinh sản cường đại, quả thật tựa như được thế giới chiếu cố, không, phải là một chủng tộc đáng ra không nên tồn tại, sự hiện hữu của chúng đã phá vỡ sự cân bằng. Kết giới xuất hiện là để duy trì sự cân bằng ấy, nói cách khác, đây là tự thân thế giới làm ra. “Lực ức chế của thế giới.” Đây có lẽ là nguyên nhân xuất hiện kết giới. Fei đã đoán ra được toàn bộ chân tướng.

“Cái gì?” Lời nói mơ hồ nhưng Ialophil đứng cạnh bên vẫn nghe được.

“Lực ức chế của thế giới.” Fei nhắc lại một lần nữa.

Lực ức chế của thế giới, đây là thứ gì? Ialophil chưa từng nghe thấy từ ngữ này nên cũng không hiểu. Nhưng bảo hắn hỏi Fei, hắn làm không được. Bởi vì Fei là phế vật, thứ mình không hiểu lại muốn đi hỏi một phế vật, lòng kiêu ngạo của Ialophil không cho phép hắn mở miệng.

Thật lâu sau, Ialophil mới hiểu được điều mà Fei nói là gì, cũng minh bạch lúc kia hắn kém Fei bao xa. Fei đã thấy được bản chất thế giới, mà hắn vẫn còn quanh quẩn trong giới hạn của phạm nhân.

Đề tài này cứ như vậy kết thúc mà không giải quyết được gì, Fei sẽ không đi tìm đề tài mới, lại trầm tĩnh đắm mình vào trang sách. Bầu không khí dần trở nên tĩnh lặng, trầm mặc đến mức xấu hổ. Tuy đã quen thuộc với bầu không khí này nhưng mọi người đều cảm thấy không tự nhiên cùng khó chịu.

Như vậy làm sao có thể đạt được mục tiêu, Ialophil đối Fei thực sự không có biện pháp nào. Rõ ràng sống một mình tại tiểu viện, bị gia tộc bỏ qua, hắn có thể thấy sự cô độc ở Fei, nhưng tuyệt không có nửa điểm tự ti, giống như hết thảy những gì xảy ra ở thế giới này đều không liên quan đến hắn. Không ham muốn vinh hoa, có yêu thích thức ăn nhưng không đến mức chấp nhặt, mua binh khí nhưng không thấy sử dụng, rõ ràng không có thực lực lại không nhìn thấy cố chấp tranh thủ theo đuổi lực lượng, rõ ràng nên cảm hận thế tục, thế nhưng sự thật là vô cùng đăm mực, đáng lẽ phải ghen tị những thiên chi kiêu tử như bọn họ lại không có đến một tia đồ kỵ trong ánh mắt. Ánh mắt đó luôn luôn bình thản đến trầm lặng, chỉ khi nhìn đến chú giải của gia gia, trong mắt mới lóe qua một ít hào quang. Ialophil tuyệt đối không cho đây là quang mang linh ngộ, bởi vì Fei là ma vũ phế nhân, làm sao có thể hiểu được những nội dung này.

Ngay từ đầu, trong lòng đã có thành kiến nên bốn người Ialophil đã bỏ qua rất nhiều thứ, cũng khiến họ đưa ra kết luận sai lầm. Thẳng đến không lâu lúc sau, bọn họ mới biết bản thân nhầm rồi.

Fei không cô đơn, không tự ti, vì hắn có mục tiêu của chính mình, kiên định đi tới. Fei không tham vinh hoa, vì đó không là vật có giá trị, không chấp nhặt thực vật bởi vì hắn chỉ cần duy trì sự sống, không hận đời là bởi hắn hiểu rõ thế giới rộng lớn và nguy hiểm thế nào, không phải không có thực lực mà là thực lực cất giấu quá sâu. Fei sẽ không ghen tị, bởi vì đó là thứ cảm tình đáng buồn nhất, bởi vì sẽ không biết cố gắng để thay đổi.

Bốn người bọn họ không hiểu Fei, không để mắt đến hành động của Fei, tỉ như Fei bước đi chậm chạp, tỉ như Fei luôn luôn đứng ở vị trí vừa có thể lui, vừa có thể tiến lại có thể thủ, tỉ như Fei chưa từng chân chính ngồi xuống, tỉ như...

“Fei.” Vì đề thân cận với Fei, được đến cảm tình của Fei, cuối cùng thương tôn Fei, Ialophil cố gắng tìm kiếm đề tài. “Tóc của ngươi là chính mình cắt à?” Đối với mái tóc lộn xộn của Fei, mỗi lần nhìn thấy nó, Ialophil đều có ước muốn phá hủy, cảm thấy tầm mắt mình quả thật bị nó làm ô nhiễm.

“Àn.” Fei học được việc trả lời Ialophil mà không thêm nâng đầu lên.

“Ngươi làm thế nào?” Thật sự khiến người khác phải ngạc nhiên, kiểu tóc thế này như thế nào có thể xuất hiện, rõ ràng là một mái tóc mềm mại lại trở nên tán loạn, rũ xuống, vừa vặn che lấp cả khuôn mặt. Ialophil không cho rằng Fei rất khó coi, di truyền của Red Creek gia tộc cũng không tệ, cha mẹ của Fei, hắn cũng đã gặp, con họ cũng không thể xấu xí được. Chỉ nhìn từ hình dáng cũng đủ biết hắn Fei có gương mặt không tồi.

“Vương bản liên thiết diệu.” Là thiết diệu chứ không phải tiền diệu. (Hai từ này tiếng Việt đều là cắt đứt, đại khái tình thái + đối tượng khác nhau. “Thiết” là cắt, xắt,... sử dụng dao, đao... dùng với đối tượng là thức ăn hoặc đồ vật này nọ =.=, còn “tiền” là cắt, xén,... thường dùng kéo.)

Ialophil tất nhiên chú ý đến cách dùng từ của Fei. Đây đã là lần thứ mấy da mặt mình co rút lại vì lời nói của Fei rồi? Ialophil tự nhủ, thật sự không phù hợp với hình tượng tao nhã xưa nay của hắn, thế nhưng Fei luôn có biện pháp khiến hắn sinh ra phản ứng như vậy.

“Fei, ta có một đề nghị.” Tô về chính mình tôn trọng ý nguyện của Fei, thực chất trong lòng hắn không hề có ý muốn Fei cự tuyệt đề nghị này.

“Nói.” Fei đơn giản đáp lại.

“Thay đổi hình tượng của ngươi, thế nào?” Chuyện này Ialophil muốn làm lâu lắm rồi.

“Kết giới bảo vệ đại lục, vậy khốn Hắc Ám chủng tộc, cho tới nay vẫn không có ai có thể giải thích hợp lý. Nó đột nhiên xuất hiện, không biết nguyên nhân, cũng không rõ ai tạo ra. Những sinh mệnh sinh sống trên đại lục không dám nghiên cứu, sợ hãi tạo thành hậu quả vạn kiếp bất phục (không thể vãn hồi). Hắc Ám đại lục muốn nghiên cứu cách phá vỡ nó, nhưng không có kết quả. Truyền kỳ vĩ đại Fei. Red Creek đã cấp cho chúng ta một lời giải thích về nguyên nhân xuất hiện kết giới. Hóa ra thế giới có ý chí, vì cân bằng, vì sự tồn tại lâu dài của thế giới, Hắc Ám chủng tộc phải bị vây khốn trong kết giới, đó chính là lực áp chế của thế giới.

———— Trích từ bộ sách phổ cập kiến thức khoa học của Uy Á đại lục [Bách khoa thế giới]

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Hình Dáng

Fei rút cuộc cũng chịu rời mắt khỏi trang sách, “Người cần ta làm như vậy?” Đây là vấn đề của Fei, tạo hình là gì, trong cơ sở dữ liệu có, thế nhưng Fei không cho rằng bản thân mình cần cái này. Chính là, Ialophil đã đề xuất, đối với người đã cung cấp mỹ vị thức ăn cùng bút ký của Pháp Thánh, Fei vẫn nhớ kỹ, cho nên với yêu cầu của Ialophil, chỉ cần có thể thực hiện, hắn sẽ tận lực thỏa mãn.

Trong nhận thức của Fei, việc thay đổi tạo hình là một loại nguy trang cần thiết, chứ không phải để khiến bản thân trở nên thuận mắt. Thế nhưng, với hắn, thay đổi ngoại hình tồn tại một vấn đề vô cùng trọng yếu, là phải để người khác tiếp cận. Trong tư tưởng của Fei, kéo cũng là một loại hung khí. Bất quá, nếu Ialophil thực sự muốn, Fei sẽ chấp nhận, xem như trả cho Ialophil một phần nhân tình.

Nhưng, nếu có nguy hiểm, Fei tuyệt đối sẽ giết đối phương mà không bận tâm phần nhân tình này. Đối với Fei, trọng yếu nhất chỉ có bản thân hắn, có bao nhiêu nhân tình đi nữa, nếu đánh mất tính mạng, như vậy không đáng. Đối với địch nhân, không cần lưu tình. Khi đã trở thành địch nhân, bất luận là ân hay là oán, tất cả đều là địch ý. Đối ta có ân, nhưng lại đưa ta vào chỗ chết, như vậy, thật xin lỗi, ta sẽ giết người trước, sau khi chết đi, tất cả ân oán tình cừ đều không hề tồn tại.

“Đó cũng là vì người, sửa sang lại một chút, tóc sẽ không vướng víu nữa.” Nếu như nói “cần”, quan hệ cả hai liền có vẻ xa lạ, để có lợi cho kế hoạch, Ialophil chuyển những gì mình nghĩ thành vì tốt cho đối phương.

“Hào.” Người ở mặt thế nói chuyện đều thực trực tiếp, bởi vì quanh co vòng vèo chỉ lãng phí thời gian của nhau, đó cũng là nguyên nhân cho tư tưởng trực tiếp của Fei, nhưng đây không có nghĩa là hắn không hiểu hàm nghĩa trong lời nói của Ialophil, Ialophil muốn hắn thay đổi hình tượng của mình.

Tốt lắm. Không cần phải tốn nhiều công phu, Ialophil rất hài lòng với đáp án này. Sau đó, thành phần gian thương trong bốn người, Brent, dưới trướng có vô số cửa hàng, trở thành nhà cung cấp. Về phần chọn người giúp Fei sửa đổi tạo hình, làm quý tộc, mỗi nhà đều có những người như vậy, để đạt hiệu quả cao nhất, Ialophil gọi nhà thiết kế hắn khá hài lòng đến, giúp Fei thay đổi hình dáng một phen.

Đối với việc này, Garvin một chút nhiệt tình cũng không có, hắn không cho là Fei sẽ xuất sắc thêm được tí nào, cho dù tạo hình thay đổi, phế vật vẫn là phế vật. Donald đối với việc này lại vô cùng hứng thú, phải biết rằng trong lòng hắn vẫn còn oán niệm đối với cách ăn mặc không chút hoa lệ của Fei, tuyệt đối không phải chỉ riêng Ialophil cảm thấy phẩm cách bị hạ thấp.

Brent đưa tới một lượng lớn quần áo cùng đồ trang sức, hoa lệ, đơn giản, hưu nhân, bất luận loại nào đều có giá tiền không rẻ, nhưng không hề được bọn họ để vào mắt.

Ialophil cẩn thận chọn lựa, ngay cả quần áo của mình, hắn còn không nghiêm túc như vậy. Ialophil cảm thấy hắn đối đãi Fei quả thật dụng tâm, tuy cuối cùng hắn sẽ làm Fei rất thống khổ, nhưng Fei cũng nên cảm thấy vinh hạnh, bởi lẽ hắn đã thật sự dụng tâm, dù với động cơ không tinh khiết.

Mà trong một căn phòng khác, Fei đang chịu đựng sự đe dọa đến từ kẻ xa lạ, đây là suy nghĩ của bản thân hắn. Lưỡi kéo xẹt qua trên đầu luôn làm Fei có xúc động muốn lập tức rút đao. Cố gắng đè nén ý chí chiến đấu xuống, ánh mắt cũng không chớp một cái, nhìn chăm chú vào cảnh tượng trong kính, phòng bị mỗi hành động của người thiết kế.

Áp lực khổ cực cuối cùng cũng đến thời khắc được giải phóng, lão sư phó vì Fei thiết kế kiểu tóc cũng nhẹ nhàng thờ ra.

Lão sư phó tóc hoa râm, bởi vì trình độ kỹ thuật, giám định cùng thưởng thức cực cao nên cho đến nay đều phục vụ quý tộc. Quý tộc ra tay luôn hào phóng nên sinh hoạt của lão sư phó ở đề đô cũng được xem là giàu có, đồng thời vì qua lại cùng quý tộc nhiều, lão sư phó thoát nhìn cũng thực có khí chất.

Lão sư phó cũng không biết thiếu niên mình thiết kế là ai, nhưng có thể làm cho Theoromon thiếu gia để mình tạo hình giúp hắn, chứng tỏ thân phận của hắn không hề tầm thường. Lão sư phó thừa nhận, khi nhìn đến hình tượng ban đầu của Fei, nếu không phải vì ngại sự có mặt của bốn vị thiếu gia tôn quý, nếu không phải vì khí chất trải qua giao tiếp cùng quý tộc nhiều năm hun đúc ra, y thật rất muốn mắng to. Cái hình tượng kia quả thật quá tệ rồi, hơn nữa với nhãn lực của y, có thể nhìn ra được hình thể dưới lớp quần áo kia là cực kỳ hoàn mỹ, khuôn mặt dưới mái tóc lờm chờm kia bị phá hủy như thế đúng là một chuyện đáng phẫn nộ.

Trong khoảng thời gian ngắn, ngọn lửa thiết kế dấy lên, y quyết định phải hoàn toàn cải biến người thiếu niên trước mắt. Đáng tiếc, ý chí chiến đấu cường thịnh đến đâu, sau khi đối mặt với thiếu niên này cũng lập tức biến mất, bởi vì với kinh nghiệm phong phú, y đã nhìn ra thiếu niên này không đơn giản.

Thân thể buộc chặt, luôn luôn trong trạng thái đề phòng, ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chăm mũi kéo cùng hình ảnh y trong kính. Y thậm chí còn có thể nhìn đến lệ quang (quang mang mãnh liệt) giống như lưỡi đao, thời điểm hai tâm mắt chạm nhau, dù chỉ trong thoáng chốc, cũng đủ để y sinh ra ảo giác mình bị đao mạng chém qua.

Là một lão sư phó phong phú kinh nghiệm, nhiều năm qua thiết kế cho vô số người, quý tộc, cũng như võ sĩ, nhưng đây là lần đầu tiên y thấy có người đề phòng đến vậy, ngay cả những kẻ mạo hiểm trải qua hoàn cảnh nguy cơ tứ phía cũng không đến mức như thế, đề phòng hết thảy, kể cả nhân loại đồng loại, một chút cũng không vì bản thân đang trong cảnh an nhàn mà ngừng lại.

Trong suốt quá trình, y chỉ có thể tận lực khinh thủ khinh cước (nhẹ chân nhẹ tay), không kích thích đến địch ý của đối phương, cái loại ánh mắt lạnh như băng này thể hiện ra chỉ cần y có dị động, giết không tha. Y còn chưa sống đủ, không nghĩ tự tìm đường chết, may mắn, nhiệm vụ cuối cùng cũng hoàn thành. Lão sư phó quyết định, về sau tuyệt đối không tiếp nhiệm vụ liên quan đến thiếu niên này.

Lão sư phó đối với Fei hơi hơi thì lễ, sau đó đi ra ngoài, nhìn thấy bốn người ngoài cửa, cũng khẽ khom người, báo cáo công tác của mình đã hoàn thành.

Đối với hình tượng mới của Fei, bốn người đều có chút hiếu kỳ, nhưng sự dè dặt của quý tộc khiến bọn hắn không hướng lão sư phó hỏi han.

Sau khi lão sư phó rời đi, Ialophil gõ cửa một cái, sau đó mở cửa bước vào, hắn cũng không nhìn thấy Fei, bởi vì một tấm bình phong đã che đi vị trí của Fei.

“Fei, ta để quần áo ở đây.” Ialophil đem bộ quần áo hắn thiên tâm vạn khổ chọn ra để trên chiếc ghế đầu trong phòng, không nghe được Fei đáp lại, Ialophil cũng không để ý. Vốn có thành kiến nên Ialophil thường lý giải hành động của Fei theo hướng hoàn toàn khác, nhưng với tính cách không thích nói chuyện vô nghĩa của Fei, chỉ thông qua mấy ngày ở chung, là đã có thể biết.

Sau khi đặt quần áo xuống, Ialophil liền ra khỏi phòng, hắn cũng không có hứng thú xem Fei thay quần áo. Ialophil lúc này không hề biết, ở tương lai thật lâu sau đó, với hắn, xem Fei mặc quần áo, vì Fei chuẩn bị quần áo, vì Fei cắt tóc là chuyện hạnh phúc đến nhường nào.

Ialophil cùng ba người khác liền ở ngoài cửa chờ.

“Ngươi nói, hắn đi ra sẽ là bộ dạng gì?” Donald nhìn cánh cửa đóng chặt kia, hỏi.

“Sẽ không tệ hơn trước kia.” Đây là câu trả lời của Ialophil.

Brent nở nụ cười, “Đó là đương nhiên.”

“Vẫn là một tên phế vật.” Đây tự nhiên là của Garvin, kẻ vẫn xem Fei không vừa mắt, biểu hiện ra rất trực tiếp.

“Bất quá, tên Fei này cũng khó đối phó a.” Donald đột nhiên cảm khái một chút. Lấy thủ đoạn cùng mị lực của Ialophil mà một tí hiệu quả cũng không có, ý chí của Fei quả thật rất đáng khen.

“Ta sẽ không thất bại.” Ialophil ngạo nghễ nói.

“Brent thiếu gia.” Quản gia của biệt thự đột nhiên xuất hiện ngoài cửa. Tòa biệt thự này là từ Brent cung cấp, cho nên chủ nhân của quản gia cũng chính là hắn.

“Chuyện gì?” Brent hỏi.

“Vũ khí làm theo yêu cầu của ngài đã được đưa tới.” Quản gia cung kính trả lời.

“Àn.” Tốc độ làm việc của đám thợ nhà mình cũng không tệ lắm, Brent rất hài lòng với điểm này, “Mang vào.” Vừa vặn Fei cũng ở đây, chẳng biết chuyện này có thể khiến ý chí của hắn buông lỏng không. Để giúp hảo hữu thu phục mục tiêu, đạt được thành quả cuối cùng, Brent và những người khác đều thực dụng tâm.

Một nam tử cường tráng xuất hiện, đem hòm vũ khí đặt lên bàn, sau đó lui ra ngoài.

Lúc này, cánh cửa một phòng khác cũng mở ra, bốn người nhìn chăm chú về hướng ấy, Fei từ bên trong đi ra.

Mái tóc đen lộn xộn khôi phục sự mềm mại vốn có, nhẹ nhàng rũ xuống, đường nét rõ ràng, không gây cảm giác cường tráng, mà nhu hòa như gió xuân, hàng lông mi đen dày nhuộm đậm ánh khí (khí khái hào hùng), đôi mắt đen dĩ vãng luôn tạo cảm giác trầm trọng, nay lại lộ ra vẻ trầm tĩnh như vực sâu, sống mũi thẳng, đôi môi màu hồng nhạt nam nhân ít có, không mỉm cười thoạt nhìn cũng thực mê người, ngũ quan tuấn tú, không có đường cong nghiêm khắc đặc thù thuộc Red Creek gia tộc, cũng không nhìn ra khí phách thiết huyết (kiên cường, sẵn sàng hi sinh) của gia tộc này, thế nhưng, khuôn mặt tuấn tú này lại mang một loại lãnh đạm bất đồng với Red Creek gia tộc.

Khuôn mặt này không có vẻ nghiêm khắc, cũng không phải không lộ vẻ gì, mà là bình tĩnh, một loại bình tĩnh siêu nhiên, tựa như cái gì cũng không thể khiến hắn động dung. Không phải là vẻ đạm mạc không để ý đến điều gì, cũng không phải lãnh khốc đến ý chí sắt đá, chỉ là bình tĩnh đến lạnh lùng, chính bởi vì thế, khuôn mặt tuấn tú ấy thoạt nhìn không có chút thân thiết nào, chỉ có vẻ lãnh đạm.

Quần áo mà Ialophil chọn cho Fei là một bộ lễ phục, màu sắc chủ đạo là bạc, thoáng hiện quang huy lam sắc, trang trí bằng hoa văn màu lam nhạt, cổ áo sơ mi bên trong màu trắng tinh, bó buộc quanh cổ, bên ngoài là tầng tầng tơ lụa để lộ ống tay áo, những viên bảo thạch nhỏ hợp thành hoa văn ở cổ tay tạo cảm giác xa hoa, ám văn thân bí như ẩn như hiện, trang phục như tham gia yến hội.

Bọn người Ialophil đều kinh diễm, không phải vì sự tuấn mỹ của Fei, mà là sự tương phản mãnh liệt giữa lúc trước và hiện tại khiến bọn họ khiếp sợ, thật sự không thể tưởng tượng được thiếu niên nguyên bản lỗi thời, sau khi thay đổi tạo hình lại trở nên xuất sắc đến thế.

“Hắn có mái tóc dạ sắc, hắn có hắc mâu (con ngươi màu đen) trầm tĩnh, hắn có dung nhan tuấn tú, hắn có ý chí kiên cường, hắn từng chịu ô danh “phế vật”, hắn từng bị thế nhân quên lãng, khi hắn sửa đổi lịch sử của ma vũ phế nhân, thế nhân a, các ngươi sẽ hiểu, trong hắc mâu trầm tĩnh đó có sự cười nhạo đối với các ngươi, những kẻ từng xem hắn là phế vật, mới biết được ý chí kiên cường làm cho hắn trở nên cường đại. Hắn, người từng bị xem nhẹ, thế nhân sẽ không thể tiếp tục bỏ qua, hắn mang quang mang rực rỡ không gì sánh được, huy hoàng chiếu rọi thế gian này.”

———— Trích từ Ngâm du thi nhân (Người hát rong) của Uy Á đại lục xướng tập [Vinh quang thiêm diệu]

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Liệt Sát Giả

Donald ngả ngón huyết sáo. Hình tượng mới của Fei có cường đại lực sát thương, nếu không biết bản chất phế vật của hắn, ngoại hình như vậy tuyệt đối có thể mê hoặc không ít thiếu nữ ngây thơ.

Quả nhiên, Ialophil đối với việc mình để Fei thay đổi về ngoại thẩm tán thưởng không thôi, xem, chỉ cần cải biến một chút hình tượng lập tức trở thành cảnh đẹp ý vui, nhìn thuận mắt hơn rất nhiều, cảm giác chán ghét Fei đồng thời cũng giảm đi một ít.

Bất quá, trong tương lai, vì bộ dạng xuất chúng này của Fei mà Ialophil rước lấy phiền não không nhỏ. Sớm biết thế này đã để Fei giữ nguyên bộ dạng lôi thôi lếch thếch, Fei như vậy sẽ không khiến người khác chú ý, chỉ có mình hắn biết điểm tốt của Fei thì hay biết bao.

“Người xem ra vẫn là có bộ dạng của con người.” Đây là Garvin. Hắn đối Fei chưa bao giờ nói được một câu tốt đẹp.

Đối với những lời châm chọc của Garvin, Fei luôn không thèm nhìn, cũng không có phản ứng, lúc này đây cũng không có gì thay đổi.

“Fei, vũ khí của người rèn xong rồi.” Brent đưa vũ khí vừa được đem tới cho Fei.

Mất đi phần tóc mái lộn xộn che giấu, Ialophil bọn họ thấy rõ được quang mang lưu chuyển trong đôi mắt dạ sắc kia, đó là một loại quang mang sắc bén mãnh liệt, thế nhưng Ialophil bọn họ cũng không để trong lòng, nghĩ đó chỉ là ảo giác.

Fei tiếp nhận món vũ khí kia. Vô màu đen, chuôi đao dùng chất liệu đặc thù bao bọc, không trượt tay, dễ dàng nắm giữ. Đồ vật chế tạo từ kim loại dù thế nào cũng sẽ có trọng lượng không nhỏ, đối với sức nặng của vũ khí, Fei không nói rõ vừa lòng hay không, đơn giản là cần làm quen mà thôi.

Đao này được rèn dựa theo thanh trọng đao Fei sử dụng lúc ở mặt thế, lưỡi đao vô sĩ (là loại lưỡi đao cong cong như Katana* của Nhật) tương đối mỏng, có thể dễ dàng uốn cong, sống đao ngắn vừa phải, cho nên đây là dùng vô sĩ đao (Katana) làm ngoại hình, kết hợp với đặc tính của đại mã cách sĩ đao** mà rèn ra.

Không giống hậu đao (đao lưỡi dày), đại đao (gọi chung cho các loại đao kích thước lớn và nặng), trảm đao (phát triển từ đao cong, lưỡi ngược chuyên dùng để cắt thịt của người Hy Lạp và Phoenicia cổ, đồng thời cũng được sử dụng như vũ khí, độ sát thương kết hợp ưu điểm của cả búa và đao, vừa có lực phá hoại của búa, vừa có thể sát thương trong phạm vi dài và sử dụng linh hoạt như đao) của thế giới này, đao của Fei có vẻ thanh tú hơn rất nhiều, thân đao tinh tế, chiều rộng vón vẹn chỉ có nửa ngón tay, khi ánh sáng chiếu vào, thân đao màu đen lóe ra lưu quang lạnh lẽo.

Fei cẩn thận quan sát, trí não trong biến ý thức đã bắt đầu tiến hành toàn diện phân tích món vũ khí này từ khi hắn ra lệnh.

“Phế vật dù có nhìn đến thế nào cũng sẽ không mạnh hơn được.” Tầm mắt của Fei vẫn dừng trên món vũ khí, không nhìn đến đám người Ialophil, khiến Garvin đen mặt đi ra phá rồi, đương nhiên, đó cũng là suy nghĩ thật sự của hắn.

Cùng lúc trước không có gì bất đồng, công kích của Garvin đối Fei không có lấy nửa điểm tác dụng. Ánh mắt Garvin nhìn Fei trở nên hung ác, người này không có lấy một chút tự giác, không cảm thấy thẹn, ngay cả tức giận cũng không có sao? Bất luận hắn nói có bao nhiêu khó nghe, đã kích người đến mức nào, người này vẫn như không hề nghe thấy, không nổi giận cũng không buồn phiền, thậm chí là không để hắn vào mắt, chỉ là một phế vật, lấy tư cách gì có thái độ như vậy? Cũng vì vậy mà Garvin càng chán ghét Fei hơn.

“Fei, đặt tên cho vũ khí của người đi.” Ialophil không trách cứ Garvin, đi ra hoà giải.

Vũ khí cần được quý trọng, nên bọn chúng đều được chủ nhân đặt tên cho.

“Vũ khí không cần tên.” Fei quan sát vũ khí thật cẩn thận, nhưng lại rất lạnh nhạt với nó.

Donald nhủ mảy, Garvin trợn mắt nhìn, Ialophil sắc mặt cũng trở nên khó coi, bọn họ đều là Vũ giả có thân phận, là những người vô cùng yêu quý và trân trọng vũ khí, mà ngay cả Ma pháp sư như Brent cũng không đồng ý thái độ của Fei.

“Fei, vũ khí là thứ rất quan trọng, chúng ta phải yêu quý nó, tôn trọng nó, nó mới có thể đáp lại chúng ta.” Donald vốn là Vũ giả thuần túy, dẫn xuống bất mãn trong lòng nói với Fei.

Fei đưa mắt nhìn Donald, lại nhìn những người còn lại. Đối với cách nhìn vũ khí của những người này, hắn cảm thấy nhục cười. Vũ khí là công cụ giết chóc, có thể yêu quý, cẩn thận bảo dưỡng, nhưng đem nó nhân cách hoá thì đúng là một chuyện nhục cười, bình khí không phải sinh mệnh, tuyệt đối không có ý thức.

Bất quá, ở thế giới này không nhất thiết là thế, mấy thứ như kiếm linh có khi cũng có khả năng xuất hiện.

Nhìn lại đao trên tay, như vậy đao này có khi nào cũng có linh tính hay không, ôm loại tâm tình này, Fei thuận theo đám người Ialophil đặt cho nó một cái tên, “Liệp Sát Giả, gọi là Liệp Sát Giả.” Đưa danh hiệu từng đã là của hắn cho thanh đao sẽ cùng hắn chiến đấu ở thế giới này.

Đáng tiếc, Fei không cảm giác được bất kỳ dao động đáp lại nào từ nó, xem ra là không có linh tính. Bất quá vậy cũng không sao, hắn chỉ cần đao đủ sắc bén, đủ rắn chắc là được.

“Liệp Sát Giả.” Thì thảo nhớ kỹ tên này, thật tàn khốc và cường đại. Nhìn không ra Fei sẽ đặt tên như vậy cho đao của hắn, là tín niệm trở thành thợ săn chứ không phải con mồi sao? Hắn dựa vào cái gì mà có được tín niệm như vậy, rõ ràng là không thể có được lực lượng không phải sao? Ialophil trầm nghĩ như vậy.

Đem đao thu vào vỏ, Fei nói với đám người Ialophil, “Nếu như không còn việc gì khác, ta phải về.” Hắn phải về bắt đầu làm quen với thanh đao này.

“A, ta cũng vậy, hôm nay gia gia muốn về nhà.” Suy nghĩ của Ialophil bị lời nói của Fei cắt đứt, tùy miệng nói theo, nhưng trong lòng có khó chịu, hắn nghĩ hắn là ai, người có địa vị cao như bọn họ lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp, ngạo trò chơi đã là rất cho hắn mặt mũi, lại còn tỏ vẻ xa cách, một chút cũng không biết quý trọng.

“Pháp Thánh sao?” Fei hít một hơi. Pháp Thánh – người mạnh nhất trong nhân loại, là tồn tại mà hắn bây giờ vẫn chưa thể đối kháng được, bất quá rồi sẽ có một ngày hắn vượt qua, đứng ở đỉnh của thế giới, người ở vị trí mạnh nhất phải là hắn. “Đúng vậy.” Ialophil cười đến vui vẻ. Có gia gia là Pháp Thánh là một chuyện đáng kiêu ngạo, cũng là chỗ dựa vững chắc cực mạnh của Ialophil. Đương nhiên, đối với bản thân Ialophil thì sự hiện diện của Pháp Thánh cũng không có được hiệu quả giống như vậy. Đối với gia gia của mình, Ialophil có kính yêu, nhưng tuyệt đối không có kính sợ, bởi vì Pháp Thánh là một trong những đầu sỏ dung túng Ialophil khiến hắn trở nên giống bây giờ. “Ta về trước.”

Ialophil cũng không mời Fei, Donald, Garvin và Brent cùng quay về gặp Pháp Thánh. Hào hữu của hắn có thể tùy thời ra vào Theoromon gia, không mở miệng mời, bởi vì hôm nay là ngày người nhà đoàn tụ, hào hữu cũng sẽ không cùng hắn một chỗ.

Về phần Fei, Ialophil chưa bao giờ nghĩ đến việc mời Fei tới nhà. Chỉ là hảo ý giả dối, một hồi trò chơi nhân lúc nhàm chán mà tham gia, sao có thể cho người như vậy bước vào nhà, có được đãi ngộ thân thiết đến tán thành như vậy, sao có thể để phế vật gặp người nhà của hắn. Donald bọn họ là bởi vì cùng tham gia trò chơi này, còn người nhà của hắn, hắn tuyệt đối sẽ không để Fei gặp, bởi vì Fei chỉ là một hạt bụi hèn mọn, không đáng để người nhà của hắn chú ý.

Fei sẽ không nghĩ sâu xa như vậy, cũng không thể nghĩ đến, bởi vì tiêu chuẩn chọn lựa của Ialophil cho đến bây giờ đều không giống với Fei. Fei đề ý chính là người, mà không phải những thứ đằng sau lưng người đó.

Hẹn thời gian hôm sau gặp lại, tất cả đều tự rời đi. Garvin đương nhiên khinh thường về cùng đường với Fei, đã đi theo Brent, về phần khi nào thì về nhà, đó là chuyện của hắn.

Fei quay lại tiểu viện của mình, rút ra Liệp Sát Giả, bắt đầu quá trình làm quen với nó. Các loại động tác trụ cột lặp đi lặp lại trăm ngàn lần, buồn tẻ vô vị luyện tập, Fei không lấy làm phiền. Phiền chán, muốn trở nên mạnh hơn thì không thể có loại cảm xúc như thế. Cơ hồ là bắt buộc chính mình đi thích ứng, mồ hôi thấm ướt quần áo, bàn tay bởi vì ma sát mà nổi lên bọt nước, Fei không bận tâm, bọt nước vỡ tan, chảy ra mủ cùng máu loãng. Không cần để ý, bởi vì đây là tất nhiên, có Quang hệ ma pháp, chút tổn thương như vậy không là gì cả.

Ialophil về đến nhà, nhận được yêu thương từ Pháp Thánh gia gia và Tinh Linh nãi nãi, người một nhà hòa hòa mỹ mỹ (hòa thuận hạnh phúc), hai vị trưởng bối đưa lễ vật trân quý cho tôn tử đã lâu không gặp, một nhà hòa thuận vui vẻ biết bao.

Ngày thứ hai, vẫn trong biệt thự, Fei như trước ngồi trong góc, nhìn đám người Ialophil hồ động. Bọn họ trò chuyện, Fei sẽ không tham dự, bọn họ tỉ thí, Fei chỉ bàng quan, chuyên chú ngồi xem. Đối Fei vốn có thành kiến, bọn họ không nhìn thấy Fei ngồi trong góc nhìn bọn họ, từ ban đầu hứng thú chuyển thành nhàm chán, xem thường.

“Ialophil, lần này lại có thứ gì tốt rồi hả?” Brent vốn là thương nhân, khôn khéo nhìn Ialophil hỏi, mỗi một lần Pháp Thánh trở về, Ialophil luôn được không ít thứ tốt.

“Lần này cũng thật sự là đồ tốt a.” Ialophil đối với lễ vật lần này có loại xúc động muốn khoe khoang, dù sao hắn cũng mới chỉ là một thiếu niên mười ba tuổi.

“Là cái gì?” Garvin vội vàng hỏi.

“Đừng keo kiệt, lấy ra ta nhìn xem.” Donald cũng thúc giục.

Fei ngồi trong góc, không nói một lời, những người khác cũng không nhận thấy sự hiện hữu của hắn, phải nói là không thèm để mắt đến.

Ialophil vươn tay. Trên cổ tay trắng nõn là một cái vòng bằng bạch kim, hoa văn điêu khắc phức tạp mà thần bí, phía trên được khảm tinh thạch, thoát nhìn xa hoa, nhưng rất hợp với Ialophil. Bất quá, vật thể này bọn họ đều là muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, làm sao đáng giá để Ialophil đem ra khoe.

“Đây là trư vật không gian.” Ialophil coi bỏ nghi ngờ của những người còn lại.

“Trừ vật không gian?!” Ba người còn lại cùng kêu lên, đây chính là hàng hiếm, ngay cả Fei cũng ngẩng đầu nhìn sang.

Hắn đã từng rất chú ý đến phần thuyết minh về trừ vật không gian trên sách vở, nghe nói phải có tinh thạch đặc thù, ma pháp trận mà rất nhiều số liệu mấu chốt đã thất truyền trong cuộc chiến tranh mỗi ngàn năm một lần, muốn tái hiện đều rất khó có khả năng thành công, cho nên trừ vật không gian rất hiếm. Lúc ấy nhìn qua, hắn đã muốn có, trừ vật không gian có thể để rất nhiều vũ khí cùng lương thực.

Đề trí não ghi nhớ vòng tay kia, phân tích, không chừng về sau có thể dùng đến. Sau khi quan sát kỹ càng, Fei lại cúi xuống, nghe mấy người kia thảo luận cùng thực nghiệm tính năng của vòng tay. Chính là sau đó, Ialophil lại đưa ra một vật khác mà Fei cũng vô cùng để ý.

“Liệp Sát Giả, đơn đao màu đen, toàn bộ dài 116.74 cm, lưỡi đao dài 88.9 cm, rộng 4.7 cm, nặng 5.1 cân (1 cân = 500g), là danh khí duy nhất không phải do danh tượng (thợ nổi tiếng) tạo ra, trải qua nhiều lần rèn đúc mới thành, không có ma pháp phụ thuộc, không phải vũ khí luyện kim (ý là vũ khí chế tạo bằng giả kim thuật, ko phải là “luyện kim” như bình thường hay xài đầu nhé), chỉ là một thanh đao sắc bén, một thanh hoàn toàn không thể tính là danh khí. Chính là, ở trong tay Truyền Kỳ Fei. Red Creek miền hạ, nó dùng vô số thanh tỳu giết chóc huy hoàng, đúc nên uy danh hiển hách của Liệp Sát Giả. Đây là một thanh đao mà bởi vì người sử dụng mới khiến nó chiếm được một vị trí trong số những danh khí được truyền lưu.”

———— Trích từ bộ sách về binh khí của Uy Á đại lục [Danh khí phổ]

Chú thích [bổ sung]:

*Katana: cho những bạn không biết, đại khái là Katana được chúng ta gọi là “Kiếm Nhật”, nhưng thực ra người Nhật gọi nó là “đao” – Hán tự (Kanji) như vậy: 刀

Katana bắt nguồn từ “Trăm Mã Đao” của Trung Quốc thời nhà Tống năm 1072.

**Đại mã cách sĩ đao: một loại đao lưỡi cong của Trung Quốc cổ, trông như thế này:

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Mưu Đồ

Ialophil đem ra một thứ gọi là “thuần gian di động quyền trục”. Giống như tên gọi, nó có chức năng di động trong nháy mắt, đây là phương pháp tốt nhất để chạy trốn, vào thời điểm sinh tử có thể rời khỏi nơi nguy hiểm trí mạng, tuyệt đối là phương pháp bảo toàn mạng sống hoàn hảo nhất. Đối với người từng vô số lần đứng sát bờ sinh tử như Fei, khả năng di động trong nháy mắt có sức hấp dẫn cực lớn. Hơn nữa, nghĩ đến mức độ nguy hiểm ở thế giới này, Fei cũng không ngại thử sẵn cho mình một phương pháp bảo mệnh.

Thông qua số dữ liệu khổng lồ có sẵn, Fei cũng biết muốn di động trong nháy mắt khó khăn đến mức nào. Xuyên qua không gian phải thừa nhận áp lực nặng đến đâu, số liệu này thời mạt thế đã có tính đến nên hắn xác định mình tuyệt đối không cách nào thừa nhận, thế nhưng thế giới này lại có biện pháp đem thân thể yếu ớt dời đi. Đối với điều đó, Fei phi thường hiếu kỳ, cho nên dù thế nào đi nữa, hắn vẫn muốn có dữ liệu về phương diện này.

Đáng tiếc, tư liệu về thuần gian di động quyền trục có rất ít, đầu mối về cách chế tạo gần như không có, thư tịch trong thư viện cũng chỉ nhắc qua, bộ sách có ghi chép cụ thể qua mấy lần chiến tranh ngàn năm đã bị tiêu hủy, những quyền trục còn lưu lại đều được coi là trân quý, mà ngay cả hai chủng tộc trường thọ là Tinh Linh và Long tộc cũng không có được bao nhiêu quyền trục được kết hợp một cách hoàn mỹ từ luyện kim và ma pháp như thế. Trong nhân loại, thuần gian di động quyền trục đã là một truyền thuyết.

Giờ phút này, trước mặt xuất hiện thứ có sức hấp dẫn đến vậy, tâm thường ngày vốn bình thản không một tia gợn sóng của Fei đã bị dao động.

“Ta có thể xem một chút không?” Đây là Fei lần đầu tiên chủ động đưa ra yêu cầu, làm bốn người Ialophil chú ý đến Fei, người này giờ bọn họ không để mắt đến.

“Này...” Nghe được yêu cầu đó, Ialophil thật sự khó xử. Theo lý thuyết, để đạt được hảo cảm, hắn phải thỏa mãn mọi yêu cầu của Fei, nhưng thuần gian di động quyền trục quá trân quý, hắn thật sự không muốn đưa cho Fei xem, lỡ như Fei làm hỏng thì biết làm sao.

“Vậy mở ra nhìn một chút được không?” Fei thực ra cũng hiểu được người khác khó xử. Vật trân quý như thế, nếu đưa vào tay kẻ khác sẽ có nguy cơ bị cướp mất, một chút cũng không an toàn, cho nên hắn đổi thành một đề nghị khác dễ chấp nhận hơn. Chỉ cần mở ra, hắn có thể bảo trí não ghi chép lại số liệu, sau đó đem phân tích tính toán, xem có thể làm ra thứ này nhiều một chút hay không.

“Không được.” Lúc này, Ialophil không có do dự, quyết đoán cự tuyệt. “Quyền trục là thứ chỉ có thể sử dụng một lần, phải là thời khắc sinh tử mới được đem ra dùng.” Điểm này Ialophil không có nói sai, quyền trục là loại vật phẩm tiêu hao, dựa theo cấp bậc, thuộc tính khác nhau mà trang giấy, mực nước, thuốc màu của quyền trục có yêu cầu khác nhau, điều này cũng quyết định kiến thức về chế tạo quyền trục có khối lượng thông tin vô cùng khổng lồ và phức tạp. Trong khoảng thời gian quyền trục phát triển cũng không có mấy người tinh thông, sau đó vì đủ loại nguyên nhân phát sinh làm cho

quyền trục xuống dốc, thuần gian di động quyền trục còn là loại quyền trục trân quý đã thất truyền, làm sao có thể tùy tiện đem ra sử dụng.

Fei không nói nữa, chỉ là khi cúi đầu xuống, trong mắt đã xuất hiện hàn quang. Thời khắc sinh tử quan đầu mới có thể dùng, nhưng hắn lại muốn biết bí mật của quyền trục, đánh cược là không thể, Theoromon gia tộc có một Pháp thánh, một Long Kỳ Sĩ, hắn bây giờ vẫn chưa thể đối phó được, như vậy sẽ phải làm cho Ialophil trải qua sinh tử, rơi vào tình thế bắt buộc phải sử dụng quyền trục. Xem ra, để biết được bí mật của quyền trục, hắn phải hao hao sắp đặt mới được.

Âm mưu quỷ kế hắn không hiểu, nhưng sử dụng sách lược chiến đấu, hắn vẫn biết. Ialophil tuy đối hắn có ân tình, cung cấp cho hắn sách có những chú giải trân quý của pháp thánh, trợ giúp hắn có được lượng lớn vũ khí, mời hắn ăn, tất cả hắn đều ghi nhớ, nhưng hắn lại càng đề ý chính mình. Đối với những thứ hữu dụng, hắn không nhất thiết đều phải đoạt lấy, bất quá thuần gian di động quyền trục thuộc loại vật phẩm đặc thù nằm trong danh sách những thứ tất phải có, cho nên hắn tình nguyện tạm thời bỏ qua phần ân tình này. Dù sao hắn cũng sẽ không thực sự giết Ialophil, chỉ cần đạt được mục đích là đủ.

Về phần Ialophil sẽ sinh ra hiểu lầm như thế nào, đó không nằm trong phạm vi lo lắng của hắn. Mặc kệ Ialophil nghĩ cái gì, hắn chỉ làm mọi việc theo ý của mình, Ialophil hận, oán, giận cũng chẳng liên quan gì tới hắn.

Ngày này, Fei lại sớm tách ra khỏi nhóm người Ialophil. Ialophil bọn họ sau đó làm gì, hắn chưa bao giờ để tâm tới, chỉ trở về tiểu viện của mình tiếp tục rèn luyện, thuận tiện suy nghĩ làm sao lợi dụng thành kiến của bốn người Ialophil đối với hắn để đạt được mục đích.

Sau khi Fei rời khỏi, Ialophil mang ba hảo hữu của mình tới Theoromon gia cùng Pháp thánh gặp mặt, nói chuyện một chút, sau đó bốn người cùng nhau đến ngồi trong một đình viện trồng tường vi trắng đang nở rộ.

Những cánh hoa trắng muốt bay theo gió, nhảy múa trong hư không, từng trận hương thơm thoảng qua mũi, món điểm tâm trên bàn cũng mang theo hương tường vi, khiến mùi hương càng thêm nồng đậm, tạo nên cảm giác tao nhã cùng tôn quý.

“Ialophil, nị lực của ngươi đối với Fei một chút tác dụng cũng không có.” Brent bung ly trà có khắc hoa văn tường vi lên, thưởng thức hương trà, uống một ngụm rồi nói, thuận tiện thưởng thức mỹ mạo của Ialophil. Không phải hắn đối với Ialophil có cảm tình đặc biệt, chỉ là bản năng thưởng thức cái đẹp mà thôi.

Khuôn mặt của Ialophil thật sự rất đẹp, là di truyền từ huyết mạch của Tinh Linh. Huyết thống của Theoromon gia tộc cũng không tồi, nhưng Ialophil còn đẹp hơn. Đứng trước tường vi kiều diễm, Ialophil so với hoa lại càng đẹp, khiến người ta say mê. Dung mạo của Ialophil cũng mang đến cho hắn nhiều lợi ích, không ai nỡ ra tay với khuôn mặt xinh đẹp như ngọc mài này, làm thế quả thật giống như một loại tội ác. Cũng nhờ dung mạo xuất sắc này mà mọi việc đối với Ialophil đều thuận lợi, thế nhưng lại hết lần này đến lần khác vô dụng đối với Fei.

Khoảng thời gian qua, Fei chưa từng vì khuôn mặt này mà tỏ ra kinh diễm hay xúc động, thật sự khiến cho người ta phải hoài nghi, Fei có phải hay không... là người mù, hoặc thẩm mỹ quan có vấn đề. Theo như Brent chính mình phỏng đoán, khả năng thứ hai là lớn nhất.

Ialophil quét mắt về phía Brent, cổ nhiệt khí từ ly trà lượn lờ trước mặt Ialophil chặn lại các loại biểu tình. Ialophil cũng thừa nhận, hắn đối Fei là vô kế khả thi. Hảo hữu của hắn tin tưởng vào năng lực và trí tuệ của hắn, bọn họ nhìn hắn thất thố sẽ thấy vui vẻ, lại cũng không nghĩ hắn thất bại. Cho dù bọn họ bây giờ đang thảo luận đề tài này, buông lời trêu ghẹo như thể đang xem cuộc vui, nhưng cuối cùng vẫn là tin tưởng hắn sẽ thành công, mà bản thân hắn cũng cho là như vậy, hắn chỉ là chưa đi đúng hướng thôi. “Ialophil, ngươi gặp phải vấn đề có khó khăn không nhỏ rồi.” Hòa theo Brent chính là Donald, nhìn một Ialophil lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió bây giờ bất chợt mắc cạn, tâm tình của Donald hiện giờ thực khoái trá.

“Các ngươi có thể không nhắc đến phế vật kia nữa hay không?” Garvin vẫn luôn khó chịu với Fei, thật sự không chịu nổi việc bằng hữu của mình đến lúc này vẫn còn nhắc đến tên phế vật đó.

“Garvin, nói như thế nào hắn cũng là ca ca của ngươi, chỉnh trang sạch sẽ lại cũng không làm mất mặt Red Creek gia tộc.” Donald lần này hướng Garvin nói.

“Mặt có ích lợi gì, thực lực mới là trọng yếu nhất.” Garvin phản bác. Bất quá, không biết có thể lợi dụng bộ dạng với khuôn mặt không tòi kia mang lại ích lợi gì cho Red Creek gia tộc không.

Tư tưởng của Garvin thể hiện sự âm u của giới quý tộc, lấy lợi làm trọng, nghĩ việc Fei lấy gia tộc làm trọng mà chấp nhận hy sinh là việc đương nhiên. Ai có thể nghĩ đến, Fei căn bản là không cần Red Creek gia tộc.

“Các ngươi nói, Fei. Red Creek đến tốt cùng để ý cái gì?” Ialophil đặt ly trà xuống, mắt đi lóp sương mù che khuất mặt, lộ ra vẻ đau đầu cùng phức tạp. Đối với Fei, hắn quả thật không biết nên bắt đầu từ chỗ nào xuống tay.

Ialophil đưa ra vấn đề, Donald, Brent cùng Garvin cũng bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ, sau đó phát hiện, Fei trước mặt bọn họ chưa bao giờ thể hiện sự chấp nhất với bất cứ cái gì, cũng có nghĩa hắn căn bản cái gì cũng không để ý. Ngươi bảo hắn luôn đọc sách, nhưng sau khi đọc xong thì không hề đưa ra yêu cầu lưu lại cất chứa, thời điểm nhìn đến sách, ánh mắt trầm tĩnh đến khô khan cũng không toát ra hào quang. Ngươi nói hắn muốn nhiều vũ khí, nhưng là một phế vật, hắn lấy nhiều như vậy để làm chi. Sau một lần nhớ lại, phát giác Fei thật sự không để ý bất kỳ cái gì. Không, có, là mỹ thực. Khi nhìn thấy mỹ thực, ánh mắt hắn sẽ lấp lánh ánh quang, nhưng đây cũng không phải phương hướng có thể đột phá, bọn họ sẽ không vì một cái phế vật mà xuống bếp.

“Quả thật là một vấn đề khiêu chiến người khác mà, Ialophil, vận khí của ngươi thật tốt a.” Brent thở dài, không nghĩ đến trò chơi lần này lại gặp phải khiêu chiến như vậy, bất quá càng khó khăn, quả hái càng ngọt. Ca thán xong lại quay về với bộ mặt tươi cười tuần nhã, nhưng quang huy lạnh lùng dưới đáy mắt cũng không thể che giấu, đó là chân thật chỉ có thể triển lộ khi ở trước mặt hảo hữu.

“Đừng nhắc đến hán nữa, trà đều trở nên khó uống rồi.” Garvin nhanh chóng đề xuất ý kiến dừng lại chủ đề về Fei, làm gì phải phiền não như vậy chỉ vì một phế vật. Hán là người muốn Ialophil buông tha cho trò chơi này nhất, tuy rất muốn xem bộ dạng thống khổ của Fei, nhưng lại tiếp tục cùng Fei tiếp xúc, hán chắc chắn sẽ chịu không nổi, đến lúc đó, rất có thể hán sẽ là người dẫn đầu đề nghị chấm dứt trò chơi.

Ialophil cùng hai người kia cũng đồng ý, thuận theo yêu cầu của Garvin, không thảo luận về Fei nữa.

Lúc này, Ialophil, Brent, Donald, còn có Garvin, không biết rằng bọn họ sẽ sớm nghênh đón thời khắc khiến bọn họ thay đổi quan điểm, niềm kiêu ngạo của bọn họ cũng triệt để bị nghiền nát.

Lần hẹn sau được mở màn bằng việc Fei xác định Ialophil có mang theo thuẫn gian di động quyền trục, sau đó nói, “Đi với ta đến một chỗ.”

Không biết Fei có chủ ý gì, bốn người Ialophil đi theo Fei đến một địa phương bằng phẳng, hoang vắng.

“Trò chơi dừng ở đây được rồi.” Đây là câu nói đầu tiên của Fei sau khi đến nơi.

“Thiên tài, đây là xung hô đã chú định (đã được định sẵn) tương lai ắt có thành tựu, mỗi một thiên tài đều chiếm được thể nhân chú ý, phạm nhân chỉ có thể ngưỡng mộ thiên tài. Trước mặt thiên tài, cố gắng nhiều hơn cũng vô dụng. Đây là quan niệm trước khi Fei. Red Creek miện hạ hoàng không xuất thế (chỉ sự vật đột nhiên xuất hiện một cách rất có uy thế hoặc có ảnh hưởng lớn). Fei. Red Creek miện hạ từ một phế vật trở thành Truyền Kỳ, phá vỡ số mệnh của ma vũ phê nhân, cũng đồng thời phá vỡ vách tường giữa thiên tài và phạm nhân. Không phải bất cứ ai cũng có thể trở thành Truyền Kỳ kế tiếp, nhưng ai có thể bảo chứng trong phạm nhân sẽ không có ai trở thành Truyền Kỳ. Các phạm nhân, hay còn là những phế vật trong mắt đều đã có động lực, bọn họ cũng có khả năng sáng tạo nên kỳ tích.

———— Trích từ bộ sách Lệ chí của Uy Á đại lục [Phạm nhân không nên nản lòng]

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Nếu Không Nghiêm Túc, Các Ngươi Sẽ Chết!

Chỗ này là phía bắc ngoại thành Denton, bởi vì phong cảnh không đẹp, ít người qua lại, vừa vặn có một khu đất trống bị cây cối bao quanh, lúc Fei lật xem bản đồ thủ đô đã nhìn trúng nó. Trước khi gọi bốn người Ialophil đến, hán còn cố ý điều tra qua một lần. Chỗ này thực phù hợp tiêu chuẩn của hán, cho nên hán liền dẫn đám người Ialophil đến đây.

Quả nhiên, chưa bao giờ thấy rõ thực lực của hán nên bốn người kia không có bất cứ phòng bị nào, đi đến nơi ít người cũng không có cảm giác nguy hiểm, là vì quá tự tin vào thực lực của bản thân, hay nhận định hán không có chút lực uy hiếp, Fei đều không quan tâm, hán chỉ cần đạt đến mục đích là được.

Trước khi bọn họ mở miệng hỏi, Fei đã lên tiếng, “Trò chơi đến đây là kết thúc.”

Fei đứng ở trước mặt bốn người, bên hông đeo một thanh đao, tay trái đặt trên chuôi đao, nhìn thẳng vào bọn họ.

Bốn người Ialophil sững sốt, chẳng lẽ Fei đã phát hiện chuyện gì. Không, biểu hiện của bọn họ không có sơ hở, cho dù có, tên phế vật này cũng không thể nhìn ra. Vậy là có người đã nói gì đó với Fei?

“Fei, ngươi đang nói gì vậy, có phải có ai đó nói gì với ngươi không?” Ialophil lúc này vẫn có thể bày ra vẻ mặt thân thiết cùng nghi hoặc, định nói bóng nói gió thăm dò đáp án.

“Dối trá.” Fei giờ tay phải lên, chỉ ngón trỏ vào Ialophil.

“Giấu cột.” Ngón tay dờ về phía Brent.

“Thương hại.” Đây là Donald

“Ngươi là kẻ duy nhất không che giấu việc chán ghét ta.” Cuối cùng là Garvin.

Buông tay phải, “Các ngươi biểu hiện rất thành công, thế nhưng không lừa được ta. Ta không cảm nhận được thiện ý của các ngươi, không, phải nói, các ngươi tiếp cận ta là có mục đích, cái gọi là bằng hữu, cùng với vẻ nhạo báng nơi đây mất, các ngươi muốn làm gì ta không biết, nhưng không thể nghi ngờ, đây chỉ là một trò chơi.” Fei gần từng tiếng, chậm rãi nói ra một đoạn dài.

“Ngay từ ban đầu ngươi đã biết ta tiếp cận ngươi không phải xuất phát từ thật tâm?” Tâm tư bị người vạch trần, sắc mặt Ialophil không khỏi trầm xuống.

“Cảm giác của ta rất miễn cảm, có thể phân biệt thiện ý, ác ý cùng thật, giả.” Fei giải thích.

Đám người Ialophil lại nghĩ rằng Fei vì sống trong tầm mắt coi thường của mọi người mới dưỡng thành loại miễn cảm đó.

“Vậy vì sao ngươi lại đáp ứng đề nghị của ta?” Ialophil có chút khó hiểu, đã biết hẳn không hề có hảo ý, vì sao còn cho phép hắn tiếp cận? Không phải vốn nên rời xa hoặc trốn tránh sao?

“Bởi vì ngươi mời ta ăn một bữa mỹ thực.” Cũng chỉ có nguyên nhân này.

“Chỉ vì vậy?” Ialophil không tin.

“Bởi vì đáp ứng ngươi nên ta tham dự trò chơi này, phối hợp tiết mục của các ngươi, chính là, ta không nghĩ tiếp tục lãng phí thời gian cùng các ngươi nữa, tiết mục nhằm chán này nên kết thúc tại đây.” Việc Ialophil tin hay không, không trọng yếu, chuyện hắn muốn là chấm dứt, sau đó đạt thành mục đích của chính mình, nhìn xem, trong mắt những người này đều đã bốc lên lửa giận, tốt lắm, đây là điều hắn cần.

Vốn kiêu ngạo, Ialophil, Donald, Brent cùng Garvin sao lại không giận. Bọn họ là người bắt đầu trò chơi, là người đem Fei trở thành đạo cụ cho trò vui, nhưng kẻ ấy ngay từ đầu đã nhìn thấu rắp tâm bất lương của họ, bất động thanh sắc đứng một bên thưởng thức hành động của họ. Chỉ cần nghĩ đến biểu diễn mà bọn họ cho là thiên y vô phùng (không có chỗ hở) sớm đã bị nhìn thấu, giống như hài kịch cho người khác thưởng thức, thậm chí người nọ trong lòng còn cười nhạo cùng châm chọc bọn họ biểu diễn thật buồn cười. Người thưởng thức vốn dĩ là bọn họ, nào ngờ lại trở thành đối tượng bị giễu cợt, chuyện như vậy bảo họ làm sao không giận.

“Ngươi cho ngươi là ai, có chỗ nào đáng giá để chúng ta phải thật tâm?” Tinh tinh vốn hấp tấp lại luôn xem Fei không vừa mắt, Garvin là kẻ đầu tiên bạo phát, “Nếu không phải ngươi có thể đem lại lạc thú cho chúng ta, ai thèm tiếp cận ngươi, ngươi chẳng qua là một tên phế vật vô tích sự.” Ác ngôn phun ra không chút khách khí.

Fei vẫn như trước không thêm đề ý, chính là theo lời nói của Garvin, hắn đã minh bạch nguyên nhân Ialophil tiếp cận hắn, cần lạc thú, lý do thật nhằm chán.

“Ngươi vẫn luôn thưởng thức,” hai chữ phía sau được nhấn mạnh, mang theo hương vị không cam lòng, chính là hình tượng của Ialophil cũng không hề tồn tại, vẫn tao nhã như thế, “Vì sao đột nhiên quyết định ngả bài?”

“Ta đã nói, ta không muốn lãng phí thời gian với trò chơi nhằm chán của các ngươi.” Thông qua lời nói của Garvin, Fei đã tìm được từ mình xác định hình dung trò chơi của bọn họ, nhằm chán, “Ta có mục đích của chính mình.” Fei trực tiếp nói ra.

“Mục đích gì?” Brent thu liễm tươi cười, lộ ra biểu tình lãnh khốc mà hắn vẫn giấu kín, hắn cũng tức giận, từ trước đến nay, chỉ có hắn đùa giỡn người khác, ân, Ialophil là ngoại lệ, hậu quả của việc trêu đùa Ialophil luôn là chính mình bị tên ấy đùa bỡn. Thế nhưng, hiện tại lại xuất hiện một trường hợp ngoại ý muốn, một tiểu nhân vật không đáng để ý bỗng chốc trở thành một kẻ tâm cơ thâm trầm đem hắn đùa bỡn trong lòng bàn tay, chuyển biến cùng đả ngộ như vậy làm cho Brent thực không thoải mái, trong lòng liền dâng lên một cỗ lệ khí.

“Ngươi dẫn chúng ta đến đây là vì mục đích đó?” Donald cũng ngắt lời, là đệ tử hoàng thất, hắn suy nghĩ vấn đề càng thêm thấu đáo, phải nói là đem tất cả suy xét theo chiều hướng âm mưu quỷ kế.

“Nơi này rất rộng lớn, không người quấy rầy, thực thích hợp để chiến đấu.” Fei gật đầu thừa nhận.

Chính là lời này không khiến nhóm người Ialophil kích động mà là sùng sốt, ý tứ của Fei là muốn chiến đấu với bọn họ, một phế vật, chiến đấu cùng bốn người bọn họ.

“Ngươi nghĩ đấu với chúng ta?” Con giận của Brent không hiểu sao liền tiêu tan. Đối với những lời của Fei, hắn rất muốn cười to, điều này thật sự quá buồn cười. “Đừng vậy, một cuộc chiến sinh tử.” Fei nói rất chân thành, cũng nói đúng sự thật, tuy rằng kết quả thực tế không hẳn là như thế.

“Ha ha ha ha ha ha,” Đây là tiếng cười của Garvin. Ialophil, Brent cùng Donald tuy không cười khoa trương đến thế, nhưng cũng vì những lời của Fei mà bật cười, tiếng cười mang theo sự chế nhạo không thêm che giấu.

Fei không hề phẫn nộ, trong lòng vẫn bình thản, không một tia gọn sóng, bọn họ tức giận cũng thế, mà phẫn nộ cũng thế, hắn đều không bận tâm.

“Chỉ bằng một tên phế vật như ngươi mà cũng muốn khiêu chiến chúng ta, những thiên tài.” Trong tiếng cười, Garvin nói ra những lời cuồng ngạo.

Đúng vậy, bọn họ là thiên tài được công nhận, được thế nhân sùng ái, hoàn toàn bất đồng với Fei.

“Các ngươi không phải là thiên tài.” Fei thân nhiên nói. Trên đời không có thiên tài, không ai có thể không làm mà lấy được thành quả, thực lực giữa người với người khác nhau ở chỗ bỏ ra nhiều ít, chiếm được nhiều ít, Ialophil bọn họ cũng phải trả một cái giá nhất định mới có được thành tựu như hiện tại.

“Thiên tài là hư ảo, sẽ không tồn tại.” Đây là quan niệm của mặt thế, bởi vì bọn họ hiểu được thế giới nguy hiểm như thế nào, hiểu được nếu không cố gắng mà chỉ trông chờ vào thiên phú thì chỉ có một con đường, chết, cho nên các chiến sĩ ở mặt thế không thừa nhận thiên tài, bởi vì thiên tài khinh thị tất cả nỗ lực bỏ ra để trở nên mạnh mẽ.

“Đó là vì ngươi không phải thiên tài.” Ialophil lạnh lùng nói một câu, phẩm nhân hăm mộ thiên tài, ghen tị thiên tài bởi vì bọn họ không đạt được thành tựu như thế. Lời của Fei, bất quá cũng chỉ là do ghen tị mà thôi.

“So với những kẻ cùng lứa, các ngươi quả thật rất mạnh.” Theo như những gì Fei chứng kiến, bọn họ quả thật không ở cùng cấp bậc đối với những thiếu niên cùng tuổi, “Nhưng là trong mắt ta, các ngươi rất yếu.”

Lời Fei nói ra có vẻ rất chắc chắn, cứ như bọn họ không ở cùng một độ tuổi, nhưng nhóm người Ialophil không chú ý tới, cũng sẽ không chú ý, bởi câu nói kế tiếp của Fei chọc giận bọn họ. Tên phế vật này dựa vào cái gì mà dám nói bọn họ yếu, buồn cười, đáng giận, bất quá chỉ là một phế vật, lại dám nói bọn họ như vậy.

“Ngươi dựa vào cái gì mà nói thế?” Donald cười hỏi, nhưng sự nguy hiểm trong nụ cười này ai cũng có thể nhìn ra được.

Chính là, Fei không sợ chết, nói ra nguyên nhân. “Lực lượng bao hàm rất nhiều, tích lũy của thân thể, kỹ xảo, độ tập trung, nhưng có một điều rất trọng yếu mà các ngươi không để mắt đến, bây giờ, nó không ảnh hưởng gì đến các ngươi, nhưng không lưu ý nó cũng đủ quyết định thành tựu trong tương lai của các ngươi là hữu hạn.”

“Phải không? nhưng tương lai ta nhất định là Thánh giai.” Ialophil chưa bao giờ tức giận như thế, bởi Fei không có tư cách giáo huấn bọn họ.

“Quả thật, các ngươi có thể đạt đến trình độ Thánh giai.” Fei gật đầu, tỏ vẻ tán thành, “Nhưng, Thánh giai không phải là cực mạnh, đặt mục tiêu dừng lại ở Thánh giai, trình độ của các ngươi chỉ có thể đạt được đến thế, hơn nữa điều mà các ngươi đã bỏ qua khiến tương lai của các ngươi chỉ có thể dừng lại tại Thánh giai, không có khả năng tiến lên phía trước.” Ngữ khí phảng phất như lời phán quyết. “Các ngươi sẽ không phải là người mạnh nhất.” Thánh giai, Fei chắc chắn không hề thỏa mãn ngừng lại ở giai đoạn này, hắn phải trở nên càng mạnh, càng mạnh, phải đạt đến mức cực mạnh.

“Kẻ đứng ở vị trí mạnh nhất chính là ta.” Thần sắc của Fei thật bình thản, nhưng loại bình thản này lại khiến cho người ta cảm thấy đây là một chuyện tất nhiên. Đó là kiểu ngạo của Liệp Sát Giả 01 thời mạt thế, bởi vì hắn từng đứng ở vị trí cực mạnh, cho dù thay đổi thời không, hắn vẫn sẽ bước lên vị trí kia như trước.

Bị chấn động rồi sao? Đúng vậy, bởi vì ngữ khí trầm đĩnh tiết thiết (chém đĩnh chặt sắt, ý nói lời nói quả quyết, chắc như đinh đóng cột) của Fei, bởi vì sự cuồng vọng tự đại của Fei, đám người Ialophil đều ngây dại.

“Như vậy, bắt đầu đi.” Fei hạ tay trái xuống, lòng bàn tay nắm lấy chuôi đao, tay phải phủ lên trên phần đốc.

“Ha ha ha, ngươi đúng là một tên phế vật đầu óc có vấn đề.” Ialophil rút cuộc cũng nói ra những từ ngữ không chút tao nhã.

“Ialophil, chấm dứt trò chơi như mong muốn của hắn thôi.” Donald nói.

“Ta tán thành, trò chơi này không cần tiếp tục nữa.” Brent, người khởi xướng trò chơi tán thành, không thể tưởng được, chỉ là một trò chơi liên đụng phải một kẻ đầu óc có vấn đề, với loại người không bình thường này, không cần chơi tiếp nữa.

“Chúng ta đi thôi.” Ialophil cười cười, cũng đồng ý, không nghĩ đến hắn là người thất bại trong cuộc chơi này. Bất quá, hắn không nghĩ tiếp tục cùng tên phế vật đầu óc có vấn đề này cùng một chỗ, có thua một lần cũng chẳng sao.

Bốn người quay đầu, chuẩn bị rời đi.

Fei lại rút đao ra, thân đao màu đen ánh lưu quang, sát khí hung hãn tràn ngập, ngăn cản bước chân của bốn người, một thanh âm lạnh lùng cất lên.

“Nếu không nghiêm túc, các ngươi sẽ chết.”

Fei. Red Creek miện hạ có thể sử dụng rất nhiều binh khí, chiêu thức của người cũng không hoa lệ, nhưng mỗi chiêu mỗi thức đều là thiên chuy bách luyện đến cực hạn, chính loại cực hạn này làm cho những động tác cơ bản của mỗi loại vũ khí đều có lực sát thương vô cùng khủng khiếp.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Chiến

Cổ hơi thở này tổng hợp cả huyết tinh, hắc ám, băng lãnh, khủng bố đủ để người khác phải sợ hãi. Ialophil, Donald, Brent và Garvin, bọn họ chỉ mới mười ba tuổi, tuy thực lực cách xa những người đồng lứa, thế nhưng chưa bao giờ tham gia vào sát trảm, chưa từng trải qua sinh tử chiến đấu, tay cũng chưa lay dính huyết tinh, bọn họ trải qua chiến đấu và rèn luyện tuy nghiêm khắc, nhưng cũng có thể xem là ôn hòa, cho nên chưa bao giờ đối mặt với loại khí thế đáng sợ như vậy, khí thế sát nhân.

Thời điểm cổ khí thể kia xuất hiện, trong không khí như có mùi máu tươi phiêu đảng, bốn người chậm rãi quay đầu lại, mắt tròn trĩnh nhìn người đang tỏa ra hơi thở khủng bố kia.

Rõ ràng chỉ là một thiếu niên, vốn chỉ cao bằng bọn họ, giờ phút này lại trở nên cao lớn đến mức làm họ ngưỡng mộ. Một khắc trước người kia vẫn là phế vật bị bọn họ xem thường, lúc này lại tỏa ra hơi thở không phải một phế vật nên có. Biểu tình trên gương mặt tuần tú không có lấy một chút biến hóa, nhưng vẫn có thể cảm thấy sắc bén cùng lãnh ý toát ra, đôi mắt vốn tĩnh lặng, lúc này thâm trầm như vực sâu, lấp đầy trong đó là hắc ám khiến người ta không cách nào giãy giụa.

“Người...” Donald nuốt một ngụm nước bọt, khí thể này cũng không phải dùng để đùa chơi.

“Bắt đầu rồi.” Fei tuyên bố, đồng thời cũng tiến về phía trước.

Bốn người Ialophil rất cục ý thức được đây không phải vui đùa, không thể tiếp tục tự hỏi Fei như thế nào lại có loại khí thể này được nữa, bọn họ đã bắt đầu cảm thấy được Fei đang nghiêm túc, nguy hiểm sắp đến. Cho dù không có kinh nghiệm chiến đấu, thời điểm Fei bước lên một bước, bọn họ đã bắt đầu có phản ứng nên có, đề phòng.

Dưới chân dùng sức, Fei mạnh mẽ nhảy vọt đến trước mặt Garvin, tốc độ rất nhanh, đao mãnh chém từ dưới lên trên. Garvin ngay cả kiếm cũng không kịp rút, chỉ có thể sử dụng bao kiếm chặn một đao này.

“Mạnh quá.” Rõ ràng không phải công kích từ trên xuống, thế nhưng vẫn rất mạnh. Lui, không thể không lui. Kiếm cùng với vỏ kiếm bị lực đạo của Fei đánh bay, dưới chân bất ổn, ngã ngồi trên mặt đất.

Fei sau khi đánh bay kiếm của Garvin, đưa đao lên trên đỉnh đầu.

Cơ hội. Ialophil đứng bên cạnh Garvin không kịp ngăn cản một đao của Fei, ai có thể nghĩ đến người Fei hạ thủ đầu tiên chính là đệ đệ của hắn. Bất quá, hiện tại không ai trông nom chuyện đó. Không thể viện trợ cho hảo hữu, ngay lúc Fei nâng đao lên, Ialophil không có kinh nghiệm thực chiến nhưng có ý thức chiến đấu không tồi, phát hiện một cơ hội.

Kiếm trượt ra khỏi vỏ, nhanh chóng chém ngang về phía Fei.

Fei cổ tay khẽ chuyển, linh hoạt trở tay nắm chuôi đao, thân đao hướng xuống dưới, ngăn lại một kiếm vừa chém ngang đến. “Keng”, thanh âm va chạm đặc thù giữa kim loại vang lên.

Thân kiếm màu trắng của Ialophil cùng thân đao màu đen của Fei giao nhau, tạo thành một chữ thập.

Bị ngăn chặn, Ialophil ý thức được chuyện này.

Đao kiếm chạm nhau tạo thanh âm chất chứa, hỏa hoa lóe lóe tóe ra. Khi Ialophil còn chưa thể chấp nhận sự thật trước mắt, hắn đã bị tấn công.

Fei cầm ngược chuôi đao, đẩy từ dưới lên trên, công kích thật mạnh vào hàm dưới của Ialophil. Đau đớn lan tràn đến tận não, một trận hoa mắt ập tới khiến Ialophil khụy gối, quỳ trên mặt đất, tạm thời mất khả năng chiến đấu.

Fei rất có chừng mực, dù sao thứ hắn muốn cũng không phải mạng của Ialophil, chỉ là làm Ialophil mất đi sức chiến đấu, rất nhanh sẽ khôi phục.

Donald và Brent so với Ialophil chậm một nhịp, khi bọn họ bắt đầu hành động, Ialophil đã bị đánh bại rồi.

Bất quá, kiếm của Donald cũng đã chém tới, công kích từ trên xuống dưới mang theo quán tính của trọng lực. Fei vẫn cầm ngược thân đao, tay nâng lên, cứ như vậy vững vàng chặn lại một kiếm hung mãnh của Donald.

Brent đã hoàn thành chú ngữ, ma pháp công kích đang bắt đầu hình thành. Fei không hề khẩn trương, dùng sức một cái, đao kiếm ma sát lại phát ra thanh âm chói tai, thân mình hắn xoay tròn, Donald lập tức mất đi lực đỡ, dưới chân lão đảo, đứng không vững nữa.

“Thật yếu.” Thanh âm thản nhiên của Fei vang lên bên tai ba người thua chỉ trong một chiêu.

Không cam lòng, mãnh liệt không cam lòng cùng si nhục cứ như vậy tràn ngập, bị một kẻ bọn họ cho là phế vật nói “yếu”, hơn nữa tình huống lúc này còn là sự thật không cách nào phản bác, bọn họ sao có thể cam tâm.

Fei sau khi đánh bại Donald, quay sang nhìn Brent. Làm Ma pháp sư, Brent ngay từ đầu liền kéo giãn khoảng cách, Phong nhận (lưỡi đao gió) ma pháp màu xanh lúc này đã bắt đầu thành hình, Nguyệt Nha hình bán nguyệt (là loại boomerang hình trăng lưỡi liềm ấy~) bay ngang về phía Fei, mục tiêu công kích cũng chỉ có một mình Fei, ba người khác cũng đã ngã, hoặc quỳ, hoặc nằm trên mặt đất.

Cảm giác hoa mắt đã giảm đi không ít, Ialophil đã có chút kinh nghiệm, đưa mắt quan sát cẩn thận mọi thứ chung quanh. Garvin nhìn thấy Phong nhận của Brent lập tức ngồi yên trên mặt đất, Donald bị đánh đến chật vật, chỉ có thể nằm úp sấp trên mặt đất, cũng ngẩng đầu lên quan sát. Chỉ thấy Fei nắm chặt chuôi đao, thân đao chuyển sang bên trái, thân mình hơi nghiêng, tay cầm chuôi đao siết chặt, sau đó nhanh chóng chém về phía Phong nhận đang bay đến, thân đao vung lên trong không khí phá tan Phong nhận, phát ra tiếng xé gió vù vù. Chỉ một tiếng này, đủ biết một đao đó tốc độ rất nhanh, lực lượng cũng vô cùng mạnh, mà sự thật trước mắt cũng chứng minh được điều đó. Kinh phong vô hình va chạm cùng Phong nhận, tản ra sóng xung kích như ẩn như hiện, kết quả là triệt tiêu lẫn nhau, cũng có nghĩa công kích đã thất bại.

“Làm sao có thể?” Brent không thể tin được những gì hắn vừa thấy, Ialophil, Garvin cùng Donald cũng không thể nào tin nổi. Không phải đấu khí, không phải ma pháp, chỉ bằng khí kinh tạo ra từ chiêu thức mà có thể triệt tiêu hiệu quả của ma pháp, đây quả thật là khiêu chiến nhận thức của bọn họ. “Ma pháp, thật sự là phiền toái.” Fei thản nhiên nói, nhìn thẳng Brent, trong mắt tràn ngập hàn băng.

Ialophil nhảy bén cảm thấy được cái gì. “Chạy mau, Brent.” Theo bản năng hô lên.

Brent không rõ nguyên nhân Ialophil nói như vậy, nhưng hắn biết Ialophil sẽ không hại hắn, mà ánh mắt lạnh như băng của Fei lúc này, hắn sao lại không thấy. Vừa nghe Ialophil kêu lên, hắn lập tức xoay người chạy.

“Quá chậm.” Thanh âm cùng thân ảnh đồng thời xuất hiện trong tai và ánh mắt, Ialophil thậm chí không biết Fei đến trước mặt Brent từ lúc nào.

Thân đao màu đen lóe ra lưu quang, khi xuất hiện lại bên cạnh người Fei thì trên đó đã nhiễm lên sắc đỏ tươi tắn nhãn, từng giọt máu dọc theo thân đao nhỏ xuống mặt đất.

“Brent.” Ialophil bất chấp nguy hiểm, vọt đến bên cạnh Brent, Garvin cùng Donald ngay sau đó cũng lập tức chạy tới.

Ngược lại là Fei lui về phía sau, để lại không gian cho bốn người Ialophil.

Ialophil vọt đến bên người Brent, nhìn thấy Brent lúc này sắc mặt trắng bệch, biểu tình hoảng sợ, trên cổ họng có một vết đao tinh tế, máu tươi trào ra từ vết thương, toàn bộ không có chỗ nào là không tàn khốc. Brent muốn dùng tay ngăn máu tiếp tục chảy, chính là máu tươi không ngừng tuôn ra xuyên qua kẽ tay, mà hắn, thanh âm gì cũng không phát ra được.

Thân đao màu đen kia sẽ trở thành ác mộng của Brent trong một đoạn thời gian rất dài.

Ialophil nhanh chóng hành động, Quang hệ ma pháp đại biểu cho khả năng trị liệu cực mạnh được phát động, tác dụng lên người Brent.

Fei lần đầu tiên nhìn thấy người của thế giới này sử dụng Quang hệ ma pháp, nghiêm túc ghi nhớ. Ialophil, nghe nói hắn có lực tương tác với nguyên tố cao đến mức hoàn mỹ, có nghĩa không cần niệm chú ngữ cũng có thể khu động ma pháp, quả nhiên rất nhanh.

“Như vậy người sẽ không thể niệm chú ngữ được nữa.” Không phải nói với Ialophil, Fei nhìn thẳng vào ánh mắt sợ hãi của Brent, thản nhiên nói.

Thanh âm của Fei cũng nhắc nhở ba người kia, hắn là kẻ gây ra thương tổn cho hảo hữu của bọn họ, hơn nữa hàm nghĩa trong lời nói làm cho bọn họ biết, hắn chặt đứt cổ họng của Brent chỉ để Brent không thể phát ra thanh âm, chỉ là để Brent không thể niệm chú ngữ, chỉ là vì làm cho Brent mất đi sức chiến đấu, chỉ vì nguyên nhân như vậy, hắn liền đối xử tàn khốc như thế với Brent. Hắn có biết hay không, nếu không phải Ialophil có ma pháp trị liệu, Brent sẽ cứ như vậy chết dưới tay hắn.

Ba kẻ ngây thơ a, không biết đến sự tàn khốc trong chiến đấu, không hiểu được đối với địch nhân là phải tàn nhẫn, hơn nữa, chỉ tiêu trừ công kích của đối phương sao lại có thể nói là tàn nhẫn, nếu chết, bất quá cũng là kỹ không bằng nhân (tài năng không bằng người khác). Ialophil, Brent, Garvin, còn có Donald, bất kể bọn họ có thiên tài đến thế nào, cũng chỉ là những thiếu niên còn ngây thơ. Bọn họ chưa bao giờ gây giũa giữa lẫn ranh sinh tử, chưa từng trải qua chiến đấu thảm khốc, những người xung quanh huấn luyện bọn họ cũng chỉ có ôn hòa, hiện thực tàn khốc bọn họ chưa bao giờ ném thử, cũng sẽ không có người nào đối xử tàn nhẫn như vậy với bọn họ.

Bọn họ thậm chí chưa từng nghĩ đến, cái chết sẽ tìm đến bọn họ, nhưng hiện tại, đã bị máu tươi của hảo hữu kích thích, cho dù chỉ là thiếu niên, bọn họ cũng là nam nhân, không có khả năng không có huyết tính (chỉ bản năng sôi sảng làm việc nghĩa, giúp đỡ kẻ yếu, tinh thần trượng nghĩa). Cũng là vì thực lực Fei thể hiện vẫn ở trong phạm vi bọn họ có thể lý giải và chấp nhận, cho nên bọn họ không có sợ hãi, chỉ có phẫn nộ, thậm chí oán hận, cũng có nghĩa sẽ bị kích động.

“Người tên hồn đản này.” Xúc động nhất đương nhiên là Garvin. Hắn rút thanh kiếm bản to của mình ra, nâng lên cao hơn đỉnh đầu, hòa điểm đấu khí thiếu đốt.

Fei không động thủ trước mà chờ Garvin công kích, hắn phải thông qua Garvin để tự mình hiểu biết chiến kỹ (kỹ thuật chiến đấu) của thế giới này.

Hòa điểm đấu khí vờn quanh thân kiếm, một kích ần chứa toàn bộ lực lượng của Garvin mạnh mẽ chém xuống. Ngọn lửa thiêu đốt đại địa, dưới lực lượng của một kiếm này, bùn đất cùng cỏ dại bị bắn tung ra tứ phía.

Fei cũng nâng đao lên, không có đấu khí bao bọc như Garvin, chỉ là động tác nâng đao như vậy, đã có một cỗ khí thế lâm liệt ngưng kết. Một đao rất có bách lực chém xuống, không phải đấu khí, chỉ là khí kinh từ đao phong đã tạo thành tác dụng giống như một kích của Garvin.

Kết quả rất rõ ràng, một kích toàn lực của Garvin bị Fei một đao đánh tan, khí kinh còn sót lại chém sâu vào vai phải của Garvin, ngay lúc Garvin kêu lên, máu tươi đã nhuộm đỏ mặt đất.

Chính là, Fei đã không còn khả năng di chuyển, sau khi Ialophil bảo đảm được sinh mệnh của Brent cũng đã dư lực để công kích, thổ hệ ma pháp bao lấy chân của Fei, Donald phối hợp ấn ý dùng kiếm tấn công, đâm vào vai trái đang hơi hơi nghiêng, từng giọt máu rơi xuống, thấm vào mặt đất.

“Ma pháp, đấu khí, là hai loại lực lượng mang lại sức mạnh cho nhân loại. Cho đến nay, nhân loại chính là dựa vào hai lực lượng này chiếm một phần nhỏ nhoi trên đại lục, làm cho Tinh Linh và Long tộc cũng không dám xem nhẹ nhân loại.”

Chương 21: Thực Hiện Được

Trên khuôn mặt Donald hiện lên nụ cười đắc ý, bởi vì hắn đã công kích trúng mục tiêu, thế nhưng, mục tiêu của hắn, thần sắc không hề có một tia thống khổ, thậm chí khóe miệng còn hơi gợi lên như đang cười nhạt. Đối với biểu hiện ngoài dự kiến này, Donald không khỏi kinh ngạc, nhưng hắn cũng không có thời gian để tìm hiểu nguyên nhân.

Chỉ thấy Fei vươn tay trái đã bị thương lên, không hề bận tâm cử động này khiến cho thanh kiếm đâm sâu vào da thịt hơn một chút, đưa bàn tay hướng đến chuôi kiếm, sau đó nắm chặt, kéo về phía mình, khiến thân kiếm xuyên thấu bả vai.

[Cái gì?] Donald nhất thời ngây người, bởi vì hành động của Fei hoàn toàn là tự mình hại mình, cùng lúc, Fei nâng tay phải, đâm một đao vào dưới ngực trái của Donald. Thân đao rất nhanh được rút ra, tiếp đó, chuôi đao đánh một cú thật mạnh vào khuôn mặt tuần tú của Donald khiến khuôn mặt hắn lồm xồm xuống một khối. Kiếm của hắn cắm lại trên vai Fei, còn người thì bị đánh bay đến bên cạnh Ialophil.

Garvin cũng ngã xuống bên người Ialophil, Ialophil buộc phải sử dụng Quang hệ ma pháp chữa cho hai hảo hữu. Brent dù vẫn chưa thể phát ra tiếng nào, nhưng đã không còn nguy hiểm đến tính mạng.

Quần áo vốn thuần trắng của Ialophil giờ đã nhiễm lên nhiều vết máu đỏ tươi, nhưng hắn làm sao còn có tâm tư lo lắng đến chút ô uế này.

Trong quang mang kim sắc thánh khiết, thiếu niên tóc vàng tuấn mỹ tuyệt luân, bạch y điểm tuyết hồng mai (bạch y: quần áo màu trắng; hồng mai: hoa Hồng mai hay hoa Mai đỏ, ở đây chỉ màu máu), nằm bên cạnh hắn là hai thiếu niên đang thống khổ vì bị thương, hình ảnh như thế toát lên một vẻ đẹp thuộc về sự cứu rỗi thiêng liêng. Bạch sắc, huyết sắc cùng kim sắc tại thời khắc này giao hòa nhau, tạo nên bầu không khí thần thánh đối lập hoàn toàn với khung cảnh tàn khốc chung quanh. Nếu có người đem cảnh tượng này vẽ xuống, nhất định sẽ thành danh họa danh chấn thiên hạ, có thể khiến cho vô số người phải rung động vì vẻ đẹp cứu rỗi cực kỳ mỹ lệ này. Hoặc, nếu như nơi đây tồn tại tôn giáo, đây cũng sẽ là bức vẽ hoàn toàn phù hợp với tín ngưỡng của nó – cứu chuộc những thánh đồ cùng những con người khốn khổ.

Đáng tiếc, giờ này khắc này, kẻ thương thức được bức danh họa lại là một người không theo tín ngưỡng, thậm chí còn có thể là một cuồng đồ (phản từ ngôn cuồng, nổi loạn) sẵn sàng thí thân (sát thân).

Fei dùng tay trái không cầm vũ khí lại đang bị thương, rút ra thanh kiếm trên vai, kiếm rơi trên mặt đất, gây kinh hoàng cho người đang trị liệu, Ialophil.

Fei khẽ nhướng mày, không phải vì cặp mắt xanh thẳm đang bùng lên lửa hận của Ialophil, thật ra, hắn không thích ánh mắt ấy lúc này, bởi vì sắc thái xanh thẳm như không trung nay nhiễm lên lửa giận khiến hắn nhớ đến bầu trời đỏ sẫm như địa ngục ở kiếp trước. Bất quá, không thích là một chuyện, để ý lại là một chuyện khác. Nguyên nhân hắn nhướng mày là do phản ứng của Ialophil, trong chiến đấu mà lơ là, sơ suất như thế, đã có thể sớm chết vô số lần, người này hẳn phải thấy may mắn vì mục đích của hắn không phải là giết họ.

Mất đi ma lực duy trì chủ nhân, Thổ hệ ma pháp cũng mất đi tác dụng. Fei vững vàng bước đến, nâng đao chỉ hướng Ialophil. “Chỉ còn lại có ngươi rồi.”

Garvin, Donald đã có ý thức, Brent, mặc dù miệng vết thương đã khép nhưng vẫn chưa thể nói chuyện, Ialophil vẫn đang trị liệu. Lúc này, hắn mới ý thức được, trải qua vòng chiến vừa rồi, ba người đã mất đi sức chiến đấu, vô luận thế nào cũng không thể tiếp tục.

“Ngươi cũng không nên quá đáng.” Ialophil bắt buộc bản thân phải bình tĩnh, hắn không biết vì sao kẻ vốn là một phế vật theo lời đồn đãi lại có năng lực đã bại bọn hắn, nhưng giờ phút này cũng không phải thời điểm đi tìm hiểu. Mặc dù biết bản thân cần phải tỉnh táo, nhưng khi nhìn đến tư thái cao ngạo tựa kẻ thắng của người kia, hắn chỉ muốn đánh vỡ nó, không muốn thấy người kia đắc ý như vậy nên đã gián tiếp cảnh cáo. Bởi vì hiện tại, hắn hoàn hảo, không tổn hao gì, mà Fei đã bị thương, nếu tiếp tục chiến đấu, thắng lợi chắc chắn thuộc về hắn.

Fei cúi thấp đầu, nhìn vết thương đang đổ máu ở vai trái. “Này a...” Sau khi xem xong, nhìn Ialophil, nói “Không có việc gì.”

Đem đao cắm xuống đất, tay phải đặt tại vết thương, xé mở quần áo, lộ ra miệng vết thương, sau đó lấy tay đè lên, quang mang kim sắc giống như của Ialophil xuất hiện, bao phủ lấy nơi bị thương tổn kia. Fei thả tay xuống, làm cho bọn người Ialophil nhìn thấy vết thương đang khép lại với tốc độ mà mắt thường có thể quan sát được.

“Quang hệ ma pháp?” Đồng tử Ialophil co rụt lại.

“Không có khả năng.” Donald không thể tin vào mắt mình.

“Ngươi rõ ràng là ma vũ phế nhân.” Garvin đối với những lời được nghe nói trước kia sinh ra sự hoài nghi mãnh liệt. Brent tuy không thể phát ra thanh âm, nhưng từ khẩu hình, có thể thấy hắn như đang nói [không có khả năng] các loại.

Fei, Red Creek, người mà trên đời này ai cũng biết là ma vũ phế nhân, không có tư chất học đầu khí, không có lực tương tác với ma pháp, điều này có nghĩa, ma vũ phế nhân không có khả năng có được đầu khí, cũng không thể khu động ma pháp.

Trong trận chiến vừa rồi, bọn họ có thể cho rằng tất cả là do Fei nhờ vào cố gắng, luyện được bản lĩnh chỉ bằng lực lượng thân thể có thể đánh bại bọn hắn, nhưng không có đầu khí, Fei tuyệt đối không có khả năng vượt qua họ. Trong tương lai, bọn họ có thể càng mạnh hơn Fei. Nhưng khi Fei biểu hiện ra ma pháp, ý nghĩa đã hoàn toàn khác.

Ma pháp cùng vũ kỹ không giống nhau, không thể nhờ luyện tập mà phát huy được. Không có thiên phú, cố gắng cũng không thể thay đổi. Nhưng với biểu hiện lúc này của Fei phải giải thích như thế nào? Một phế vật có lực tương tác với ma pháp bằng không lại thi triển ma pháp, đây tuyệt đối là sự tình không thể xuất hiện.

Ở trong lòng bốn người thậm chí có suy nghĩ, Fei có thể khu động ma pháp, như vậy có phải hay không hắn cũng có đầu khí? Ưu thế trong tương lai của bọn họ cũng sẽ vô pháp tồn tại. Bọn họ cũng không thể dùng lời nói như vậy đi an ủi chính mình, bởi vì bọn họ đã bị đánh bại, bị một kẻ không dùng đầu khí cùng ma pháp như Fei đánh bại. Đả kích thật sâu khiến kiêu ngạo của bốn người bị phá hủy.

“Người làm sao có thể sử dụng ma pháp?” Ialophil không thể tin được, lên tiếng chất vấn, trong lòng không ngừng nói tất cả đều là giả dối, hết thầy xảy ra trước mắt đều là ảo giác. Đây gần như là hành vi trốn tránh sự thật.

“Vì cái gì ta lại không thể?” Fei hỏi lại.

“Lực tương tác với nguyên tố của ngươi bằng không.” Đây là nguyên nhân.

“Thì tính sao?” Fei lại hỏi.

Đúng vậy a, sự thực đã xảy ra trước mắt, một người có lực tương tác nguyên tố bằng không có thể thi triển ma pháp. Đây là sự thật.

Nhìn thấy Ialophil không có ý động thủ, Fei quyết định chủ động tiến công, thoáng một cái đã xuất hiện trước mặt Ialophil. Ialophil phản ứng không tới, một tường phòng ngự Thủy hệ ma pháp ngăn được một đao của Fei. Một kích không trúng, Fei nhảy lùi về phía sau.

Ialophil cảm lấy kiếm của mình, lần này áp dụng chủ động công kích.

Chiêu thức tinh diệu được Ialophil triển khai, nhưng Fei lại rất thoải mái chống đỡ những đòn công kích của hắn.

“Vì cái gì không dùng ma pháp?” Trong khi chiến đấu, Fei có lòng nhắc đến lực lượng Ialophil còn chưa dùng tới.

“Tất nhiên là có.” Ngay sau khi đáp lời, Ialophil liền xuất ra ma pháp, thế nhưng vũ kỹ phối hợp ma pháp được Ialophil thi triển cũng không thuận lợi, Fei luôn có thể tìm được cơ hội lưu lại vết đao trên người Ialophil. Trên bộ y phục màu trắng nở rộ càng nhiều những đóa hoa tiên diễm.

“Người có thể sử dụng rất nhiều thứ.” Fei một bên ứng phó Ialophil, một bên nói. “Chính là, trong chiến đấu, không phải có nhiều kỹ năng sẽ thắng. Người biết càng nhiều, lựa chọn cũng càng nhiều. Ở thời điểm chiến đấu, người sẽ phân vân cái nào tốt, cái nào không. Cao thủ đánh nhau, chỉ cần một sát na (một khoảng khắc, một cái chớp mắt) như thế, người sẽ mất mạng.” Đao và kiếm giằng co, Fei ung dung thoải mái, Ialophil lại dùng toàn lực, hắn cảm nhận được điều đó qua lực đạo truyền đến từ Fei.

Lời của Fei là hào tâm đề điểm Ialophil. Vì mục đích, hắn cùng Ialophil chiến đấu, nhưng hắn cũng không quên Ialophil đã từng cung cấp trợ giúp, cho nên hắn nhắc nhở, ở mặt thể đây chính là một hồi báo thực trân quý.

Đáng tiếc, Ialophil lại không nghĩ như vậy, những lời ấy trong lòng hắn tựa như những lời cười nhạo của Fei.

Thủy hệ ma pháp quán lên thanh đao, không hề có lực công kích lại khiến thanh đao ướt đầm, một điểm lam quang ở ngón tay Ialophil xuất hiện. Ý thức chiến đấu vốn chênh lệch rất nhiều, Fei lập tức hiểu rõ ý đồ của Ialophil. Vào thời điểm lam quang tiến gần sát thân đao, Fei buông tay. Chút lam quang ít ỏi lúc chụp lên thân đao liền phát ra tiếng nổ. Nhưng Fei đã buông tay cho đao rơi xuống đất, công kích cũng thất bại.

“Người vứt bỏ đao của người?” Ialophil không cảm thấy mất mát vì công kích thất bại, ngược lại, tỏ vẻ kinh ngạc vì hành vi của Fei. Đem vũ khí vốn như một nửa bản thân vứt bỏ. Điều này thật sự làm cho người ta khó có thể tin.

Donald và Garvin đều là Vũ giả, khuôn mặt họ đều hiện lên thần sắc phẫn nộ. Chuyện Fei đã làm không hề phù hợp tiêu chuẩn của Vũ giả, là vũ nhục chức nghiệp Vũ giả.

Theo về mặt Fei, Ialophil thấy được ý bảo [Không vứt bỏ, chẳng lẽ để cho công kích của người đắc thủ?]

“Ialophil, xử lý hắn.” Garvin còn có khí lực la lên.

Fei đem ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía Garvin, làm linh hồn Garvin đông lại. “Muốn giết ta, ta sẽ giết các người trước.” Một thanh kiếm thuộc Quang hệ ma pháp ngưng kết trên tay Fei.

“Không có khả năng.” Đây đã là lần thứ mấy nói câu này rồi? Nguyên tố ngưng kết thành vũ khí, đó cũng là chuyện không nên xuất hiện.

Không hề lưu thủ, chỉ với một kích, Ialophil liền nhập bọn với nhóm người Donald.

Một thanh quang kiếm nằm trong tay Fei. Kiếm quang tinh tế, dày đặc đột nhiên hiện ra trên đỉnh đầu đám người Ialophil, đó là dấu hiệu của tử vong.

Lần đầu tiên, bọn họ cảm thấy cái chết đến gần như vậy. Bốn người khó tin quay sang nhìn Fei.

“Người thật sự muốn giết chúng ta?” Ialophil muốn nhìn ra một chút gì đó từ khuôn mặt Fei, nhưng lần này, cái gì hắn cũng không thấy được.

“Người dám giết chúng ta?” Garvin càng không có khả năng nhìn ra cái gì.

“Muru sát Hoàng tộc là tử tội.” Thân là vương tử, Donald uy hiếp.

“Một ma vũ phế nhân, cùng một hung thủ sử dụng Quang hệ ma pháp giết người không có quan hệ.” Đối với uy hiếp của Donald, Fei bình tĩnh trả lời.

Bốn người không thể nói gì hơn. Fei nói không sai. Hắn được công nhận là ma vũ phế nhân, ai có thể nghĩ đến hắn có khả năng sát hại bọn họ, bốn thiên tài.

Fei cũng không có nói sẽ giết bọn họ, chỉ là với biểu hiện cùng bấy rập ngôn ngữ của hắn, đám người Ialophil liền đem hành vi của hắn xác định. Vì vậy, thời điểm kiếm quang hạ xuống, Ialophil từ trong trụ vật không gian lấy ra thuẫn gian di động quyền trục, mở ra.

Ở một khắc trước khi biến mất, Ialophil thấy được khoe miệng Fei gọi lên tươi cười, còn có kiếm quang từ từ tan biến.

“Nguyên tố không có khả năng ngưng kết thành vũ khí mang theo bên người, bởi vì thân thể không thể trực tiếp nắm giữ. Hơn nữa, lực tương tác với nguyên tố cũng không thể thay đổi đặc tính của nguyên tố: Hỏa hệ sẽ làm tổn thương người; Thủy hệ không có hình dáng cố định, Phong hệ vô hình, đều không thể nắm giữ; Lôi hệ sẽ làm người bị thương; Quang hệ sẽ làm người đau đớn; Thổ hệ tuy có thể cầm nắm, nhưng nguyên tố lại rất khó định hình. Ma pháp sư cũng không phải Vũ giả, không cần đem đại lượng tinh thần lực lãng phí ở việc định hình nguyên tố.”

———— Trích từ Ma pháp thư tịch của Uy Á đại lục [Ma pháp định hình]

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Giọt Lệ Không Cam Lòng

Ngay từ đầu, Fei đã không có ý định giết đám người Ialophil, mọi đòn công kích của hắn đều tránh đi những bộ vị trí mạng, huống chi còn có Quang hệ ma pháp, sinh mệnh của họ chắc chắn được bảo đảm. Từ lời nói đến hành động của hắn đều có mục đích, mà kết quả cuối cùng chỉ là để cho bốn người Ialophil nghĩ đến hắn định giết bọn họ, lúc lâm vào tuyệt cảnh sinh tử, phải sử dụng quyền trục để cứu mạng.

Âm mưu quỷ kế, hắn không biết, thế nhưng, khi chiến đấu ở mặt thể, mưu tính cùng sách lược, hắn rất rõ ràng. Kiểu chiến đấu trực tiếp ngu ngốc kia tuyệt đối không thể giúp hắn sống sót qua hai mươi tám năm.

“Trí não, ghi chép lại chưa?” Nhìn bốn người biến mất ngay trước mặt, Fei không có lấy một chút lo lắng, mục đích đã đạt được, hắn hỏi trí não trong biển ý thức.

“Đã ghi nhớ toàn bộ, chủ nhân.” Thanh âm vô cơ chất trả lời, chỉ trong một thoáng như vậy cũng đủ để ghi lại tất cả.

“Vậy thì tốt, tiến hành phân tích, sau đó báo cáo kết quả cho ta.” Fei tiếp tục mệnh lệnh, đi đến chỗ thanh đao của mình, cúi người, nhặt lên thanh đao trên mặt đất, thu vào vỏ.

“Vâng, chủ nhân.” Trí não cứng nhắc đáp lại.

Mục đích đã đạt thành, Fei liền ly khai, địa phương ít người lui tới lại khôi phục sự yên tĩnh vốn có. Gió thổi qua, cây cỏ lay động hé lộ ra nhiều vết đỏ, những dấu chân hỗn độn, bùn đất hòa lẫn với cỏ cây đã tróc rễ, trên thân có vài vết chém thật sâu, chỉ những thứ ấy mới hiểu rõ nơi đây đã phát sinh chuyện gì. Nhưng chỉ cần một trận mưa lớn, những dấu vết kia sẽ biến mất vô tung, trừ bỏ người trong cuộc, sẽ không còn ai biết được sự tình đã xảy ra ở đây. Mảnh đất này, tuy nhớ rõ, lại không thể nói ra, ngay cả chứng cứ cũng sẽ biến mất không tìm được nữa.

Ialophil, sắc mặt tái nhợt, cùng ba người khác xuất hiện tại một viện nào đó thuộc Theoromon gia, bởi vì thuẫn di quyền trục có công năng định vị trước, cho nên khi đưa quyền trục cho Ialophil, Pháp Thánh đại nhân đã lấy Theoromon gia làm địa điểm định vị, đây là nơi an toàn nhất. Sai số khoảng cách của quyền trục cũng chỉ khoảng trên dưới một nghìn thước, lấy diện tích đất đai cực kì rộng lớn hơn hẳn con số nghìn thước kia của Theoromon gia tộc, nhóm người Ialophil dĩ nhiên về đến nhà an toàn.

“Thiếu gia,” Đội thị vệ đang tuần tra trong viện nhìn thấy có người xuất hiện lập tức đề phòng, bất quá, liền nhận ra ngay là thiếu gia nhà mình, dung mạo như ngọc kia chỉ cần nhìn qua một lần, tuyệt đối không thể quên được. Tiếp đấy, bọn họ nhìn đến bộ dạng vô cùng chật vật của thiếu gia, trên bộ quần áo trắng tinh, máu tươi loang lổ, quần áo cũng đầy vết rách, đầu tóc rối bời, hoàn toàn không phù hợp hình tượng tao nhã chính khiết (sạch sẽ, gọn gàng) xưa nay, liền phát ra tiếng thét kinh hãi, lại thấy bên cạnh thiếu gia, ba vị thiếu gia khác cũng thể thảm không kém, Brent thiếu gia của Lukes gia tộc, Garvin thiếu gia của Red Creek gia tộc, Donald vương tử điện hạ của Hoàng gia.

Mấy tên thị vệ lập tức kích động, rốt cuộc là làm sao vậy? Trước tiên khoan để ý những chuyện này, phải trị liệu thương thế của các thiếu gia đã.

Bọn thị vệ đều trải qua huấn luyện nghiêm khắc, bắt đầu tự phân công công việc, kẻ chạy đi thỉnh trị liệu sư, kẻ thông báo với chủ nhân, kẻ đỡ các thiếu gia vào phòng.

Donald, Garvin cùng Brent không cự tuyệt sự giúp đỡ của thị vệ, nhưng là Ialophil không đồng ý, “Đừng đụng vào ta.” Ngờ khí chứa đựng cả sự phẫn nộ lẫn băng lãnh khiến bọn thị vệ không dám tiến lên, không phải bệnh khiết phích của Ialophil phát tác, mà là hắn đang chịu kích thích, một kích thích quá sâu sắc.

Tại thời khắc biến mất kia, nụ cười trên khuôn mặt Fei mang hàm nghĩa gì, người vô sự tự thông, có thể theo khuôn mặt nhìn ra lời nói của Fei như Ialophil vô cùng hiểu rõ ý tứ kia, nhưng, hẩn tình nguyện bản thân không hiểu được.

Nụ cười kia, là mục đích đã đạt được, kiếm quang biến mất ngay thời khắc đó, cũng đang nói, từ khi bắt đầu, Fei đã không tính toán giết bọn họ, hết thấy là do bọn họ tự cho rằng như thế, hết thấy là do sự tính toán cố ý của đối phương.

Nhớ đến thỉnh cầu của đối phương khi nhìn thấy thuận di quyền trực lúc trước, nghĩ tới hôm nay trước lúc đi đến nơi đó, Fei đã bảo hắn mang theo thuận gian di động quyền trực, mục đích của Fei là gì, hẩn làm sao lại không biết.

Mục đích của Fei chính là khiến cho hẩn phải sử dụng thuận gian di động quyền trực, người kia chỉ vì nhìn quyền trực một chút liền đánh nát kiêu ngạo từ trước đến nay của bọn họ, làm cho bọn họ cảm nhận sâu sắc được người kia không phải là phế vật như bọn họ vẫn nghĩ, làm cho bọn họ nếm đến tư vị thảm bại, làm cho bọn họ tiếp cận tử vong gần đến vậy, lại không nghĩ đến, hết thấy đều nằm trong kế hoạch của đối phương.

Hồi tưởng lại đủ loại hành vi của Fei, loại này bị tính kế, loại này bị trêu chọc, loại này bị miệt thị, loại này... hẩn cảm thấy không cam lòng, phẫn nộ, đó là sự sỉ nhục khi tự tôn bị người giẫm đạp.

Từ lúc ban đầu, khi Fei nói muốn chấm dứt trò chơi, cũng đã quấy nhiễu tinh thần của bọn họ, lại dùng thân phận của một phế vật, lợi dụng sự khinh thị trong lòng bọn họ, nói ra những lời khinh thường, tiếp đó, lấy ngữ khí cuồng ngạo đối mặt với bọn họ, đó là sự kiên định không có nửa điểm do dự, chính là lúc đó bọn họ chỉ cảm thấy hết sức buồn cười, nhưng thời điểm quay người, đối diện với sát ý kinh người kia, tinh thần của bọn họ hoàn toàn bị vây trong trạng thái khiếp sợ.

Tâm lý của họ đã bị tính kế ngay phút đầu khiến công kích thần tốc của Fei thuận lợi đắc thủ, bởi vì bọn họ căn bản không hề xem trọng Fei, cho nên đòn tấn công bất ngờ của Fei dễ dàng ngăn được ba người, làm cho cả ba mất đi sức chiến đấu, vừa lúc Brent ra tay, lại lấy máu của Brent kích thích bọn họ, làm cho Garvin toàn lực phát ra một kích, không còn dư lực tấn công, cũng giúp Fei rảnh tay đối phó hẩn.

Khiến cho bọn họ phải chấn động là hành vi Fei cảm thân kiếm của Donald đâm vào chính mình, cũng khiến bọn họ nhận thức thêm một điều, ngoài cách vận dụng Quang hệ ma pháp đặc thù và thực lực mạnh đến đánh bại bốn người bọn họ ra, Fei còn là một kẻ điên cuồng. Mang tâm tình kịch chấn (chấn động mãnh liệt) cùng phẫn nộ, không cam lòng, cuối cùng khi đối mặt Fei, thực lực của hẩn căn bản không thể phát huy, hơn nữa lời nói có vẻ như đề điểm của Fei, như chứa đựng khinh miệt khiến hẩn mất bình tĩnh.

Kết quả là, với sát ý tàn khốc, bầy rập bằng ngôn ngữ, cộng thêm đủ loại xảy ra lúc trước, khiến cho bọn họ xác định Fei phẫn nộ vì trò chơi kia, vì phẫn nộ mà sinh ra sát ý, vì hảo hữu, vì tính mạng của bản thân, tại thời điểm đối mặt với tử vong, hẩn sử dụng thuận gian di động quyền trực vừa trân quý, vừa hiểm có của mình.

Từ lúc bắt đầu, tiết tấu trận đấu cùng tâm lý của bọn họ đều nằm trong tính toán của đối phương, phẫn nộ cùng oán hận khi bị người đùa giỡn trong lòng bàn tay khiến sắc mặt Ialophil vô cùng kém cỏi. Nếu như hẩn chưa từng xem nhẹ Fei, nếu hẩn có thể cẩn thận quan sát Fei, nếu hẩn có thể bình tĩnh thêm chút nữa, nếu hẩn có thể mạnh hơn, nếu... có phải hay không hẩn sẽ không thảm bại như vậy, sẽ không phải chịu sự sỉ nhục khi tự tôn bị giẫm đạp, nếu..., nếu..., tất cả đều chỉ là giả thiết, mặc kệ hẩn cố gắng ngụy biện thế nào, hẩn thua, hẩn cùng ba người hảo hữu, trong trận đấu bốn người một đã thảm bại, đây là một chuyện thực không cách nào phủ nhận.

Bị đánh bại, chịu thua trong tay một phế vật, thua một cách triệt để, thua như vậy có thể nào cam lòng, thua đến nỗi muốn roi lệ.

Ngẩng đầu, ánh mắt hướng về phía trước, không hề cảm giác chua xót cùng bọt nước ngưng tụ hạ xuống hốc mắt. Hẩn là ánh sáng vinh quang của Theoromon gia tộc. Hẩn có niềm kiêu hãnh của chính mình.

Theoromon công tước cùng Pháp Thánh đại nhân nghe đến hài tử nhà mình bị thương, vội vàng chạy đến, liền nhìn thấy không khí bi thương bao trùm bọn hài tử.

Lấy nhãn lực của bọn hẩn, tự nhiên thấy được bọt nước trong hốc mắt cùng hai nắm tay siết chặt của Ialophil, trên người Ialophil cũng không còn bao phủ bởi vẻ tự tin như lúc trước, mà là một loại sắc thái bị đã kích, tối tăm, không cam lòng, phẫn nộ, đau đớn vì tự tôn bị thương tổn, một loại bi ai vì phải bắt đắc dĩ thừa nhận xuất hiện nơi hài tử mà bọn hẩn vẫn lấy làm kiêu ngạo.

Làm phụ thân, làm gia gia, nhìn đến bộ dạng này của hài tử nhà mình làm sao không đau lòng, làm sao không hận kẻ khiến hài tử nhà mình trở nên như

thể.

Tuy trong nhà, Theoromon công tước đối Ialophil nghiêm khắc nhất, tất nhiên, loại nghiêm khắc này chỉ có tính tương đối, nhưng cũng sùng ái Ialophil không thua kém những người khác, lấy tư cách là một người phụ thân, công tước đại nhân tiến lên ôm lấy Ialophil, dùng tình thương của một người phụ thân an ủi hài tử của mình.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Công tước đại nhân ôn nhu hỏi. Pháp Thánh đại nhân cũng thuận tiện xem xét manh mối trên những vết thương của nhóm người Donald.

Ialophil không nói chuyện, chua xót trong mắt hắn vào thời điểm được công tước ôm lấy đã bị hắn ép buộc xóa đi, hắn là Ialophil, dù là phụ thân, hắn cũng tuyệt đối không để cho ông nhìn thấy vẻ yếu ớt này của hắn.

Công tước đại nhân chỉ tiếp tục ôm lấy Ialophil, không mạnh mẽ truy vấn hắn nữa.

Pháp Thánh quan sát vết đao trên người nhóm Donald, dù đã được Ialophil trị liệu qua, cũng nhìn ra được những vết thương này đều tránh đi chỗ yếu hại, nhưng là hung thủ dùng đao cũng cực mạnh, cực nhanh, lại khá quen thuộc với cấu tạo cơ thể, có thể là hung thủ tránh đánh vào những chỗ hiểm, có thể là do những hài tử này né tránh được, nhưng có thể đào thoát trên tay một cao thủ dùng đao như thế, những hài tử này thật sự không tệ.

Không ai sẽ đem những tổn thương trên người những vị thiên tài này liên hệ cùng một phé vật.

“Phụ thân, ta là thiên tài sao?” Ialophil đột nhiên rầu rĩ nói.

“Đương nhiên, hài tử của ta.” Công tước đại nhân khẳng định nói.

“Đúng vậy sao, phải không?” Ialophil tránh ra vòng ôm của phụ thân, trên mặt lộ ra nụ cười châm chọc, nếu hắn là thiên tài, làm sao sẽ bại dưới tay người kia, nếu hắn là thiên tài, vậy người kia tính cái gì, kẻ đã phá vỡ số phận của ma vũ phé nhân sao.

Hắn lại nghĩ tới lời của người kia, người không phải là thiên tài, thiên tài là hư ảo, không hề tồn tại. Vốn tưởng là lời nói ghen tị, nhưng giờ khắc này hồi tưởng đến, lại mang sự khẳng định không thể phản bác được.

“Ta không phải là thiên tài, thiên tài là hư ảo, vốn không hề tồn tại.” Ialophil thì thào tự nói, công tước đại nhân cùng Pháp Thánh đều nghe được, cũng nhận ra sự tự giễu cùng bi thương trong đó, đây là sự thất lạc khi nhận tri bị phá nát, hơn nữa những lời này, tuyệt đối là thuật lại lời của kẻ khác.

Rốt cuộc kẻ đó là ai?

“Có một truyền thuyết kể rằng, hai vị truyền kì Fei. Red Creek miện hạ cùng Ialophil. Theoromon miện hạ vốn quan hệ vô cùng tốt đẹp, lại từng có một đoạn thời gian không mấy vui vẻ, sự thật đến tột cùng là thế nào, những người liên quan cùng thời đã sớm mất đi, không hề để lại ghi chép, chúng ta lại không thể tiếp cận hai vị truyền kì miện hạ nên cũng vô pháp biết được sự thật.”

———— Trích từ bộ sách Những điều thú vị của Uy Á đại lục [Truyền kỳ dật văn]

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 23: Do Dự

Đương kim hoàng đế bệ hạ của Avella đế quốc; tướng quân của quân đoàn cực mạnh “Hồng sắc chi ưng” – gia chủ Red Creek gia tộc, Red Creek công tước; tài vụ đại thần, lão bản thương hội đứng đầu nhân loại – gia chủ Lukes gia tộc, Lukes công tước; tể tướng của đế quốc mang thân phận Long kỵ sĩ – Theoromon công tước; thậm chí có cả cường giả đứng đầu nhân loại – Pháp Thánh đại nhân. Những vị này đều là đại nhân vật, chỉ cần hơi động chân một chút cũng có thể làm cho cao tầng của đế quốc nổi sóng, giờ phút này đều có mặt tại nhà của Theoromon công tước, bởi vì những hài tử mà bọn họ kiêu ngạo bị thương, không chỉ thân thể, mà cả tâm lý cũng bị thương tổn.

Red Creek công tước bọn họ khi nhận được tin tức, vào đến Theoromon gia, nhìn thấy đầu tiên chính là hài tử nhà mình đã được chữa trị xong phần ngoại thương, nhưng từ dấu vết trên quần áo, bọn họ cũng có thể tưởng tượng được những hài tử kia bị thương như thế nào. Chính là, khi bọn họ truy vấn, chúng lại như không hề để ý, chỉ trầm mặc ngồi một chỗ. Cũng vì vậy mà bây giờ bọn họ phải cùng tập trung ở chỗ này.

“Như vậy, chuyện đã trải qua trừ bọn chúng ra, ai cũng không biết?” Hoàng đế bệ hạ nói. Ngay dưới mí mắt của hắn đã xảy ra một chuyện gây nguy hại lớn cho hoàng gia, liên quan đến con nối dòng của ba vị công tước, đây là một việc không nhỏ, làm hoàng đế, sao có thể không tra cứu nguyên nhân. Thế nhưng đám hài tử không chịu mở miệng, bọn họ cũng chỉ có thể tự đi điều tra.

“Ialophil đã cảnh cáo, không cho phép đi thăm dò.” Hài tử kia phần nộ như thế, lại muốn mình không đi điều tra, ngữ khí hàm chứa kiên định phải tự tay

tẩy đi si nhục, nhưng đồng thời lại có một phần nan kham, giống như đây là một chuyện rất mất mặt. Hải tử này chính là quá mức kiêu ngạo, với tuổi của hắn, thua trên tay một cao thủ dùng đao như vậy, có gì khó chấp nhận đâu?

“Người đồng ý?” Lukes công tước cười nói, nhưng nụ cười này mang theo ý vị nguy hiểm. Bị thương là con trai độc nhất của hắn, tuy không thấy được miệng vết thương, chính là hắn cũng nghe nói, cổ họng Brent suýt chút nữa đã bị cắt đứt luôn rồi.

“Ta tin tưởng Ialophil biết mình đang làm gì, các người cũng thấy, bọn chúng là muốn tự mình báo thù.” Red Creek công tước vốn là quân nhân thiết huyết, đồng ý cách làm của bọn nhỏ.

“Đây không có nghĩa là chúng ta sẽ không quan tâm.” Pháp Thánh đại nhân hạ cú chốt.

Quả nhiên cáo già, bốn người khác không có lý do không đồng ý, một cuộc điều tra ngầm cứ như vậy bắt đầu.

Trong lúc các vị trưởng bối đang hội họp, Ialophil, Donald, Garvin cùng Brent sau khi trị thương cũng tập hợp lại với nhau, lắng lắng nghe Ialophil lạnh lùng phân tích mọi chuyện đã xảy ra như thể hắn chỉ là người đứng xem, nếu không có bàn tay đang nắm chặt kia, có lẽ, hắn thật sự chính là một kẻ không liên quan.

“Đáng giận.” Garvin không cam lòng gầm nhẹ.

“Hỗn đản.” Donald nghiêng răng.

Brent trầm mặc, nhưng trong mắt có lửa giận cùng không cam lòng.

Thất bại khiến bọn họ không cam lòng, hơn nữa, tất cả hành vi của bọn họ đều bị đối phương nắm trong lòng bàn tay. Cảm giác mất mát cùng thất bại như vậy đã đập nát kiêu ngạo của bọn họ.

Lần đầu tiên trong đời, bọn họ thua thảm hại như vậy, thua trong tay người vốn bị bọn họ khinh thường. Người kia làm cho bọn họ hoàn toàn nhận thức đến cái gì gọi là thiên tài, thiên tài phải là nói người như hắn, không bận tâm ánh mắt của thế nhân, kiên định trên con đường của chính mình, đánh vỡ thường thức, sáng tạo sức mạnh của bản thân, đó mới là thiên tài. So với hắn, bọn họ có chỗ nào được tính là thiên tài, có tư cách gì mà đặc ý, có tư cách gì xem thường người kia. Người nên bị khinh thường không phải hắn, mà là bọn họ.

Chính là tâm trạng không cam lòng này làm sao mới có thể biến mất? Đây là sự không cam lòng của kẻ yếu khi đối mặt với bọn họ sao? Tư vị này thật khổ sở.

Brent đưa tay đặt lên cổ họng của mình, giống như vẫn còn cảm giác được sự lạnh lẽo khi đao phong cắt qua, vẫn còn cảm thấy sự ấm nóng của máu phun trào. Đao phong lạnh lẽo kia, bây giờ nghĩ lại quả thật như một con ác mộng. Nếu ngay lúc đó chính mình có bản lĩnh tránh được một đao kia, phải chăng cũng sẽ không có cảm giác thất bại mãnh liệt như thế này.

Chỉ một ý niệm như vậy, một vị Pháp sư tinh thông né tránh và chắn đòn được sinh ra.

Garvin nhìn bàn tay của mình, trong bọn họ, cảm xúc của hắn là phức tạp nhất, bởi vì người kia và hắn có quan hệ huyết thống, bởi vì từ ban đầu hắn đã khinh thường, cho rằng người kia đã đánh mất thể diện gia tộc, mà kết quả thì sao, hắn thua. Hắn đã cho rằng lực lượng của hắn rất mạnh, lại gần không được một đao chỉ chém từ dưới lên của người kia, hắn đã cho rằng công kích của hắn thật sắc bén, thế nhưng người kia chỉ dùng kiếm khí đã có thể chặn lại. Hắn nghĩ, nếu mình có thể bình tĩnh hơn một chút, nếu mình có thể lưu lại một phần dư lực, như vậy mình đã có thể tiếp tục chiến đấu, mà không phải vô lực ngã trên mặt đất chỉ trong hai hiệp.

Giờ phút này, Garvin đã học được sự bình tĩnh suy xét trong chiến đấu, công kích so với trước kia có thêm một phần linh hoạt.

Donald ngẩng đầu nhìn trần nhà, hắn sẽ không quên người nợ quyết đoán như thế nào khi để kiếm của hắn đâm vào vai trái, sẽ không quên một khắc kia, đầy mắt của người nợ có đùa cợt, nghĩ rằng như vậy có thể thương tổn được y sao. Sự quyết đoán đó chính là thứ hắn thiếu. Kỹ xảo, hắn không kém, thời cơ hắn cũng có thể nắm bắt vô cùng chuẩn, thế nhưng hắn không có được sự tàn nhẫn ngay cả với chính bản thân như người kia.

Một lần kỳ ngộ khiến kiếm pháp của Donald vốn cẩn trọng lại thêm một phần điên cuồng, tàn khốc, giống hệt đá lang.

Ialophil vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng. Hắn thực hoàn mỹ, chiêu thức, nắm bắt thời cơ, khống chế lực lượng, tất cả đều hoàn mỹ vô khuyết, chính là đối với trận chiến kia, hắn không hài lòng. Không, đó căn bản không thể dùng hài lòng hay không để hình dung, đó căn bản là thất bại hoàn toàn, kém cỏi đến cực điểm. Thông qua trận chiến ấy, Ialophil đã hiểu được chênh lệch giữa hắn và Fei là cái gì. Đúng vậy, lực lượng, hắn có rất nhiều, thế nhưng trong thời điểm chiến đấu, hắn không biết nên dùng loại nào mới tốt, hắn do dự khi chọn lựa. Nói tóm lại, chênh lệch giữa hắn và Fei là chênh lệch về ý thức trong chiến đấu, đơn giản hơn, hắn không có kinh nghiệm thực chiến.

Thế nhưng, kẻ bị thế nhân quên lãng kia làm thế nào mà có được ý thức chiến đấu cùng kinh nghiệm thực chiến như vậy? Ialophil không biết.

Bầu không khí trầm mặc bao phủ cả bốn người, mỗi người đều có phiền não và suy nghĩ của riêng mình, nhưng đồng dạng, trận chiến với Fei đã cho bọn họ một đá kích rất lớn, vẫn luôn cho rằng mình hơn người như bọn họ cũng đã ý thức được, nguyên lai bọn họ căn bản không có tư cách cao ngạo. Sau khi trở về, cả bốn người đều trầm trồ, trăn trở cả đêm, như thế nào cũng không chọn mất được.

Ialophil nằm ở trên giường, không ngừng hồi tưởng lại trận chiến kia. Hắn không cách nào chìm vào giấc ngủ, đành đứng dậy, cầm kiếm đi vào trong viện, một lần lại một lần vung kiếm rèn luyện.

Người nọ nói, hấn kém một thứ, thiếu thứ đó sẽ quyết định tương lai của hấn, hấn không có khả năng trở thành kẻ mạnh nhất. Người nọ nói, người sẽ đứng ở vị trí đó chính là y.

Trên mặt Ialophil hiện lên lửa giận, làm sao cam tâm, làm sao cam tâm, người kia sẽ trở thành người mạnh nhất, mà hấn vĩnh viễn chỉ là bại tướng dưới tay người kia. Không, loại tương lai thế này hấn không cần, hấn phải mạnh hơn, mạnh đến mức có thể giẫm nát người kia dưới chân, mạnh đến mức khiến người kia sợ hãi, mạnh đến mức người kia phải hối hận những gì đã nói. Hấn mới là người có khả năng trở thành kẻ mạnh nhất.

Ialophil rất không tao nhã rống lên một tiếng, đem áp lực không cam lòng cùng lửa giận phát tiết ra ngoài.

Ialophil không nhìn thấy, ở một góc khuất, gia gia cùng phụ thân của hấn đang thân thiết quan sát hấn, cũng không bước ra ngăn cản hấn, cứ như vậy mà nhìn hấn lung tung vung kiếm, bại lộ sự hỗn loạn rồi rầm trong lòng.

Hành vi phát tiết giận dữ cuối cùng cũng đình chỉ, Ialophil hạ kiếm, đứng yên tại chỗ suy nghĩ một đêm, hấn không hiểu, rốt cuộc là hấn kém cái gì?

Cẩn thận suy nghĩ cả đêm, hấn cũng hiểu được, cứ mãi như vậy hấn sẽ không thể mạnh lên. Hấn đột nhiên rất muốn đi xem người nọ, người đã mang đến cho hấn thất bại cùng không cam lòng, hấn muốn biết tại sao y có thể mạnh đến như vậy.

Không thêm bận tâm, cũng không cố suy nghĩ nữa, Ialophil để bản thân mình làm theo cảm xúc, ra khỏi Theoromon gia khi trời vẫn còn tờ mờ sáng, đi đến nhà của Red Creek công tước.

Thủ vệ của Công tước gia đương nhiên nhận ra vị hảo hữu này của Garvin thiếu gia, ánh sáng vinh quang của Theoromon gia tộc, thiên tài độc nhất vô nhị trong lịch sử. Vị thiếu gia này sao mới sáng sớm như vậy đã tới đây?

Khom người thi lễ, vị thiếu gia này hoàn toàn có quyền tự do xuất nhập công tước gia.

“Fei. Red Creek đang ở đâu?” Vào cửa, Ialophil không đi bãi phòng chủ nhân, cũng không đi gặp hảo hữu, trực tiếp hỏi mục tiêu của mình khi đến đây.

Thủ vệ sững sốt, chưa từng có ai đến tìm “phế vật thiếu gia” kia, thậm chí bọn họ cũng gần như quên luôn sự tồn tại của vị thiếu gia này, nói gì đến chuyện biết hấn đang ở đâu?

Nhìn thấy thủ vệ vẻ mặt mặt mìm, Ialophil cũng nhận ra vấn đề hấn hỏi thật sự rất đường đột, đồng thời trong lòng cũng vì Fei mà dâng lên một loại bi ai. Thiên tài không người biết kia, ở gia tộc này đã phải nhận lấy sự xem thường như thế nào? Sống trong hoàn cảnh này, người nọ là làm thế nào mà có thể trở nên mạnh đến xuất hồ ý liệu (ngoài sự định liệu, bắt ngờ) như vậy.

Cuối cùng, Ialophil vẫn tìm được mục đích của mình, bất quá không nghĩ đến từ xa đã nhìn thấy trước cửa tiểu viện đang khép chặt kia, một thân ảnh đang do dự đứng đó, là Garvin.

“Ialophil.” Garvin nhìn thấy hốc mắt ửng đỏ của Ialophil, hiểu được hảo hữu của mình cũng một đêm không ngủ, “Người vì sao lại tới đây?” Garvin hỏi.

“Giống người.” Ialophil nói. Đúng vậy, đều giống nhau, bại triệt để dưới tay người kia như vậy, sao có thể không để ý, tự tôn của bọn họ sẽ không cho phép bọn họ cứ tiếp tục yếu đuối. Nếu không dám đi đối mặt với người khiến bọn họ thất bại, bọn họ làm sao có thể lấy lại kiêu ngạo của chính mình. “Sao không vào?” Lúc này là Ialophil hỏi Garvin.

Garvin cười khò, muốn vào nhưng vẫn không dám, hấn do dự, đối với người nọ, cảm xúc của hấn chính là phức tạp nhất trong bốn người.

Đằng sau lại có tiếng bước chân, hai người quay lại, là Brent và Donald, xem ra tâm tư của tất cả đều như nhau.

“Vào đi.” Làm người cầm đầu, Ialophil bước lên trước tiên, đẩy ra cánh cửa tiểu viện mười mấy năm qua chưa từng có khách tiến vào.

“Hank. Jason, đây là một cái tên bình thường, trong lịch sử, tên này cũng không có thành tựu gì được truyền lưu, nhưng hậu nhân đều nhớ kỹ tên của hấn, bởi vì hấn để lại một quyển nhật ký, quyển nhật ký chôn cùng hấn sau khi chết, được những kẻ trộm mộ mang ra trình diện trước mắt thế nhân. Những gì quyển nhật ký này ghi lại đều rất trân quý, là những tư liệu rất có giá trị nghiên cứu, bởi vì đây là một quyển nhật ký về thời gian mười năm Fei. Red Creek miện hạ ở trong tiểu viện không người biết. Hank. Jason, hấn là người hầu phục vụ nơi tiểu viện Fei. Red Creek miện hạ cư ngụ hơn mười năm.”

———— Trích từ bộ sách Lịch sử của Uy Á đại lục [Biên tập “Nhật ký của Hank”]

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Di Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Động Dung

Lúc này, trời còn chưa sáng hẳn, ngay cả người hầu cũng lười biếng dậy chứ đừng nói gì đến các chủ nhân quý tộc vẫn còn say trong mộng đẹp. Tuy nhiên, khi vừa đẩy cửa ra, Ialophil đã nghe thấy động tĩnh từ bên trong truyền đến, là âm thanh xé gió phát ra khi vùng binh khí.

Đối phương hiển nhiên biết bọn họ tự tiện xông vào, tiếng xé gió phút chốc không còn, nhưng bọn họ có thể cảm thụ được hơi thở lạnh lùng đến từ trực diện.

Cánh cửa được mở ra, tất cả mọi thứ trong viện đều dễ dàng rơi vào đáy mắt.

Dù sao đây là Red Creek công tước gia, một thiên viện bị bỏ phế cũng vô cùng rộng rãi. Trong viện có một bãi cỏ lớn xanh mướt, một miệng giếng ngay trước phòng, trừ bỏ một gian phòng còn nguyên vẹn, mấy gian khác đều bị tổn hại, thiếu mái ngói, thiếu ván cửa vẫn còn đỡ, có gian bị hư hao đến mức cả cái cột nhà cũng mất. Mấy thứ này ở nơi nào? Tất cả đều ở trong sân.

Nhìn bài trí trên mảnh đất trống trong tiểu viện là có thể biết mấy thứ kia đã đi đâu, mặt cỏ xanh mướt nhìn qua đáng lẽ phải thấy khoan khoái, thế nhưng cảnh tượng trên đó thật sự là quá mức lộn xộn. Vài khối trọc địa nhấp nhô giữa cỏ xanh, xung quanh rải rác cọc hoa mai (chú thích xem lại chương 12~), tấm gạch, ván gỗ, dây thừng, phương tiện huấn luyện thô sơ, góc tường là vũ khí do Brent đưa tặng.

Nhìn đến đó, bốn người Ialophil nhận lấy thật sâu đã kích, so với hoàn cảnh huấn luyện của họ, nơi này quá mức đơn sơ, thế nhưng, trong hoàn cảnh như vậy, người kia chỉ dựa vào chính mình, từng bước một tiêu sái tiến về phía trước. Hết thấy tâm tình không cam lòng cùng phần nộ lúc trước đều biến mất, trong lòng bọn họ dâng lên cảm giác xấu hổ.

Fei cảm thanh Liên Sát Giả, đề phòng nhìn đám người Ialophil vừa bước vào, sau khi nhìn rõ người tới là ai liền thu hồi tầm mắt. [Thương thế hồi phục thật mau.] Hắn cũng chỉ nghĩ một chút như vậy, không bận tâm hỏi bọn họ vì sao lại ở trong này. Xoay người, đem Liên Sát Giả cầm lại vào vò, sau đó rút ra thật nhanh.

Ánh đao chợt lóe, thanh âm xé gió nhẹ mà rõ ràng. Trong nháy mắt ấy, chỉ một động tác đơn giản lại mang vẻ đẹp huyền lệ (rực rỡ) đến tận cùng.

Đao lần nữa bị thả vào vò, rồi lại bị rút ra, cảnh tượng huyền lệ vừa rồi lại xuất hiện, cứ như vậy lặp lại, một lần rồi lại một lần, không khỏi khiến những người đứng xem sinh ra một mối, chán ghét. Người nọ vẫn như không hề thấy phiền chán, cứ thế lặp lại không ngừng nghỉ, động tác vững vàng không có lấy một tia xao động.

Trời còn chưa sáng, y phục của hắn đã hơi ẩm ướt, từ điểm này có thể thấy, trong khi bọn họ hiếm lúc dậy sớm như hôm nay, hắn đã tỉnh từ trước khi bọn họ đến rất lâu. Có phải hay không mỗi ngày hắn đều làm như vậy, không, đáp án dĩ nhiên là khẳng định.

Sự xấu hổ bao trùm bốn người ngày càng tăng. Vào giờ này, ngay cả Garvin luôn tự nhận là mình cố gắng, bình thường cũng còn nằm trong chăn ấm áp, hưởng thụ giấc ngủ ngọt ngào, mà người này, đã bắt đầu một ngày rèn luyện.

Bọn họ liền đứng một bên, không để ý đến loại luyện tập này có bao nhiêu buồn tẻ, cứ như vậy im lặng nhìn Fei. Rõ ràng khoảng cách gần như vậy, thế nhưng người nọ đã đi trước bọn họ rất xa, thậm chí thân ảnh nhỏ bé kia, mỗi một lần vung đao, trong mắt bọn họ lại vô cùng cao lớn.

Bao nhiêu lần, không có ai đếm, nhưng Fei có bản ghi chép của trí não, quỹ tích và độ mạnh yếu của mỗi lần rút đao đều được ghi lại rõ ràng.

Fei thu Liên Sát Giả vào vò đao, không tiếp tục động tác lúc này nữa.

Có người đang đến. Ialophil bọn họ xoay người lại thì nhìn thấy một nam tử cao to cường tráng, thật thà chất phác bưng một cái khay đựng thức ăn đi tới.

Nam tử nhìn thấy đại môn (cổng hay cửa chính) rộng mở, không khỏi suy nghĩ một chút, đưa com nhiều năm như vậy, lần đầu tiên hắn nhìn thấy cánh cửa này mở ra. Nam tử nhớ rõ quản gia phân phó, không hỏi nhiều cũng không nhìn nhiều, cúi đầu, đặt khay thức ăn trên tay xuống rồi rời đi.

Fei cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nam tử đưa com cho mình suốt mấy năm qua. Nói thật, hắn đối với người đưa com này rất hài lòng, bởi vì y chưa bao giờ đến trễ, mỗi lần đều thật đúng giờ. Sau khi nam tử đặt khay ăn xuống, Fei cũng bước đến lấy bữa sáng của mình.

Đám người Ialophil đứng ở cửa liền cúi đầu nhìn xem thức ăn bên trong, hai khối bánh mì, một quả táo, một chén nùng súp, ngoài ra không còn bất cứ thứ gì khác. Không giống với những gì mà bọn họ vẫn thường ăn, chén súp đưa đến cho Fei đã nguội lạnh, không có đến một tia nhiệt lượng dư thừa, bánh mì cũng không xốp, có nơi bị nướng cháy đen sẫm, thoạt nhìn thật cứng, cuối cùng là một quả táo khô ngưng đọng nằm ở trên khay.

Fei thông dong bước qua trước mặt bọn họ, bưng bữa sáng lên, rồi quay trở về, đến nơi có cắm các cọc gỗ, đem khay thức ăn đặt trên một cái cọc, bản thân thì nhảy lên, dang rộng hai chân, mỗi chân gác lên một cọc gỗ, sau đó cầm lấy một cái bánh mì đã cứng lạnh, lẳng lặng bắt đầu ăn.

Ialophil nhớ đến, lần đầu tiên hai người cùng nhau ăn com, khi đó Fei cũng dùng tay cầm lấy thức ăn.

Bọn họ đều đã từng dùng com cùng Fei. Mỗi lúc ăn thứ gì, hắn đều nhắm nuốt thật cẩn thận, hiện tại cũng như vậy, chậm rãi nhai nuốt khối bánh mì vừa lạnh vừa cứng kia, trên mặt bình thản đến cực điểm, không khác gì lúc ăn những thức ăn tinh mỹ cùng bọn họ.

Điều này khiến trong lòng bọn họ có chút xót xa. Hắn ăn những thứ này sao? Vẫn luôn như vậy sao? Vì cái gì hắn còn có thể bình thản như thế? Vì cái gì

ánh mắt hắn vẫn trầm tĩnh đến vậy? Bữa sáng của hắn so với những món hắn ăn cùng bọn họ cách biệt một trời một vực, tại sao hắn còn có thể cho những thứ này vào miệng? Lúc này hồi tưởng lại, lúc ăn cơm cùng bọn họ, ánh mắt Fei không có nửa điểm thêm muốn, vì cái gì vẫn có thể bình tĩnh như vậy?

Giờ phút này, từ động tác cẩn thận thưởng thức của Fei, bọn họ như cảm thấy được sự quý trọng, một sự quý trọng làm bọn họ chưa xót.

Bốn người Ialophil đều chưa ăn sáng, nhưng bọn họ không thấy đói, cũng không muốn ăn, cứ như vậy nhìn Fei vừa luyện tập vừa tinh tế nhấm nháp thức ăn. Ăn xong bữa sáng, Fei nhảy xuống cọc gỗ, lại bung khay ăn đi ngang qua bốn người Ialophil, đặt ở cửa, sau đó quay về bãi đất trống.

Từ trong góc lờ ra mấy cái gói vừa to vừa nặng, hai cái nhỏ treo trên cánh tay, hai cái lớn hơn thì buộc lên đùi, cái lớn nhất vắt trên lưng, sau đó Fei bắt đầu đi bộ vòng quanh tiểu viện. Đi được khoảng hai vòng, hắn bắt đầu chạy, ban đầu tốc độ còn chậm rãi, sau từ từ nhanh dần lên, đến tột cùng là chạy mấy vòng, Ialophil bọn họ không có đi đếm. Sau khi chạy xong, Fei đi từng bước ngắn về lại bãi đất trống ban đầu.

Những gói to này để lại dấu vết trầm trọng trên mặt đất, chính là nguyên nhân tạo thành những cái hố cũng như mặt cỏ bị san bằng.

Hơi thở của Fei có phần gấp gáp, hắn ngừng lại một chút, sau đó đi đến cạnh một cái bao cát, không tháo bỏ phụ trọng (thứ dùng để tăng trọng lượng trên người, ở đây là mấy cái bao Fei đeo), cũng không mang găng tay bảo vệ, cứ như vậy đâm vào bao cát, còn chân vẫn không ngừng chuyển động.

Bốn người Ialophil đứng một bên nhìn, nhìn khớp xương lạnh lặn từ từ tẩy đỏ, nứt ra, từng giọt huyết châu rơi trên mặt đất, lớp thịt bao bên ngoài bị phá, cả khớp xương đều lộ ra. Không đành lòng nhìn tiếp, ngay lúc bọn họ định nói lời khuyên can, Fei tạm dừng loại hành vi như hành hạ bản thân này, sau đó, bọn họ nhìn thấy thánh khiết quang mang ngưng tụ, khớp xương được chữa lành, Fei lại tiếp tục.

Tất cả lời định nói bị ngăn ở cổ họng, cái gì cũng nói không nên lời. Luyện xong tay, lại luyện chân, Fei dùng chân vẫn còn mang phụ trọng, một lần lại một lần đá vào bao cát. Dù cách một lớp quần áo, bọn họ cũng có thể tưởng tượng được chân Fei đã sưng đỏ thành bộ dáng gì. Quang hệ ma pháp được phát động, hết thảy đều không còn dấu vết.

Chính là vẫn còn chưa xong, Fei lại cầm lấy binh khí đặt trong góc, giống hết trước đó, liên tục làm những động tác trụ cột buồn tẻ.

Đến giữa trưa, Ialophil bọn họ lại cảm giác được có người tiếp cận. Vẫn là nam tử cao lớn, thật thà, chất phác kia, hắn đem thức ăn đặt ở cửa, lấy đi cái khay lúc sáng.

“Không cần ăn.” Rốt cuộc, thời điểm Fei cầm lên thức ăn, Garvin thốt lên, trên gương mặt có sự bi thương cũng không đành lòng. Người nọ là ca ca của mình, nói cho đúng ra, hắn mới là trưởng tử của Red Creek gia tộc, là người thừa kế chính thức, thế nhưng hắn lại ở trong tiểu viện hẻo lánh này, ăn uống giống như một bản dân, không người quan tâm, mà chính mình thì sao? Là tình cảm huynh đệ nổi lên hay vì thiên tài trầm lặng này mà bất bình, Garvin không biết.

Fei đưa mắt nhìn Garvin, Ialophil đứng ở một bên nhìn thấu hàm nghĩa trong ánh mắt ấy, [Không ăn cái này ăn cái gì?]

Ialophil ngăn lại Garvin đang muốn tiếp tục nói, để Fei quay lại bãi đất trống.

Garvin lấy ánh mắt hỏi Ialophil tại sao phải ngăn hắn. Ialophil nhẹ nhàng nói, “Chúng ta không có tư cách.”

Garvin trầm mặc, Brent và Donald trong mắt đều mang một tia phức tạp. Đúng vậy a, bọn họ có tư cách gì thương hại người này, đồng tình người này, có tư cách gì quấy rầy cuộc sống của hắn.

Đói bụng, thế nhưng bọn họ không muốn ăn. Có người hầu đi tới nơi này, bởi vì thấy các vị thiếu gia chậm chạp chưa đến dùng cơm, Ialophil để cho Garvin giải quyết chuyện này, ý tứ rất rõ ràng, bọn họ không có tâm tư ăn cơm. Garvin cũng đem một bụng lửa giận phát tiết ở đám người hầu, bảo bọn họ ăn chút, không được qua đây.

Trong tiểu viện, Fei không quan tâm hết thảy những gì xảy ra xung quanh, bắt đầu luyện tập buổi chiều. Từ không cần vận động kịch liệt – tập trung bình tấn, đến việc đi vào khu vực bấy rập do chính mình tạo ra, mang theo phụ trọng tránh né công kích xung quanh, rồi lại một lần nữa luyện tập những động tác trụ cột buồn tẻ, sau đó ăn cơm chiều rồi lại tập luyện, tựa như không biết mệt mỏi là gì.

Dưới ánh trăng, mồ hôi chảy khắp mặt, tiếng thở dốc kịch liệt vang vọng trong tiểu viện tĩnh lặng, Fei rốt cục cũng dừng tập luyện, trở lại trong phòng, lấy ra khăn mặt và quần áo, đi đến miệng giếng, kéo một thùng nước lạnh như băng lên, dội xuống.

Ialophil bọn họ lại nghĩ đến, có phải vào mùa đông lạnh lẽo, người này cũng là như thế hay không? Một thùng nước này lạnh đến mức nào, bọn họ sao lại không thấy, thân thể kia nhẹ run rẩy theo bản năng.

Lại kéo lên một thùng khác, Fei trút bỏ quần áo, ngay tại trước mặt bốn người, không chút ngượng ngùng, tinh tế dùng khăn chà lau thân thể chính mình.

Hiện tại, Brent, Donald cùng Garvin không hề biết, Ialophil trong tương lai sẽ vì giờ phút này mà ghi hận, triển khai hành vi trả thù vì những gì bọn họ đã thấy, mà bọn họ, cũng chỉ có thể cười khổ nhận mệnh. Bọn họ rộng lượng, không muốn cùng người ghen tị thành cuồng so đo.

Ialophil cũng không nghĩ đến, tương lai, hắn sẽ vì một màn này mà nghiêng răng nghiêng lợi với ba hảo hữu của mình. Ai bảo bọn họ thấy được thân thể xích lửa của Fei, mặc dù chỉ là bóng dáng, nhưng cũng đủ làm hắn tức đến nghiêng răng, hận không thể trở về thời điểm này mà đá bọn họ ra ngoài.

“Ngày hôm nay, ta giống như thường ngày, đi đưa cơm cho Fei thiếu gia. Ta thật giật mình khi thấy cửa mở, nhưng là ta cũng nhớ rõ lời nói của quản gia, vì bảo trụ công việc này, ta cái gì cũng không hỏi, cái gì cũng không nhìn. Sau khi đưa cơm xong, ta từ miệng những người khác mới biết, nguyên lai là Garvin thiếu gia, còn có, một vị vương tử, một thiên tài trong truyền thuyết – Theoromon thiếu gia, một vị có vô số gia tài – Lukes thiếu gia đến tìm Fei thiếu gia. Những người tôn quý này nghĩ gì ta không hiểu, chính là ta biết, những đại nhân vật như thế không phải người ta có thể trêu chọc, cho nên, ta cúi đầu đưa cơm liền đi. Đến cuối ngày, ta vẫn thấy ta thật thông minh, bởi vì cách làm của ta sẽ không chọc giận các vị thiếu gia. Thật đáng tiếc, vì ta vẫn cúi đầu nên không thấy được bộ dáng của các vị thiếu gia, bằng không, về sau có thể mang ra mà khoe rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Di Thế Ủy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Manh Mối

Fei trở về phòng. Qua khung cửa sổ đã bị dỡ xuống làm công cụ luyện tập, giờ đây không còn chút tác dụng ban đầu nào, Ialophil bọn họ nhìn thấy Fei đang ngồi xếp bằng trên giường. Thời gian lặng lẽ trôi qua, Fei vẫn cứ ngồi yên, không hề cử động.

Đứng suốt một ngày, chân của bốn người Ialophil đều đã mỏi nhừ, nhưng bọn họ đều không muốn tỏ ra yếu thế, đặc biệt là sau khi đã nhìn thấy sinh hoạt trong một ngày của Fei, bọn họ càng không muốn, trong lòng thực phức tạp, nhưng là, ai cũng không chịu rời đi.

Trời dần khuya, Fei mở mắt, nhìn bọn họ qua khung cửa sổ. Qua ánh mắt ấy, Ialophil đọc được nội dung, [Các người sao còn chưa đi? Ta muốn ngủ.]

“Chúng ta đi.” Nhỏ giọng nói, Ialophil cùng nhóm người Garvin xoay người rời đi. Ialophil đi cuối cùng, khi đóng cửa tiểu viện, hắn cố ý nhìn thoáng qua gian phòng kia, thấy Fei vẫn đang chăm chú quan sát bọn họ. Lúc cửa khép lại chỉ còn một kẽ hở, hắn thấy Fei thả lỏng thần sắc rồi ngã đầu xuống gối.

Nguyên lai, người kia vẫn đề phòng bọn họ. Không biết vì sao, khi nhận ra điều này, Ialophil cảm thấy vô cùng đau xót.

Để thoát khỏi loại cảm giác quái dị này, Ialophil ngẩng đầu nhìn sắc trời một chút, thật sự là khuya lắm rồi, lại nghĩ đến thời gian khi bọn họ đến đây, yên lặng tính toán, rốt cuộc người nọ một ngày ngủ bao lâu? Thời gian một ngày dài bao nhiêu, trong một ngày ấy người nọ làm gì, còn bọn họ đã làm gì?

“Ialophil.” Donald có chút phức tạp, gọi kẻ vẫn đang chìm đắm trong suy nghĩ kia.

Ialophil hoàn hồn, “Garvin, hôm nay bọn ta ngủ lại đây.”

“Ân.” Garvin lên tiếng, Donald cùng Brent cũng không có ý kiến.

“Sáng sớm mai chúng ta quay lại.” Nhìn cánh cửa đang đóng chặt, Ialophil quyết định.

“Hảo.” Donald, Garvin cùng Brent cùng đáp lời.

Một đêm trôi qua, bốn người lần thứ hai trần trọc, không ngủ được, không giống với sự không cam lòng cùng mất mát của tối hôm qua, đêm nay, trước mắt họ luôn thoáng qua hình ảnh Fei không ngừng lặp đi lặp lại bài huấn luyện vô cùng buồn tẻ, nhìn lại chính mình, bọn họ thua như vậy cũng không có gì không cam lòng, bởi lẽ sự cố gắng của bọn họ kém người kia quá nhiều.

Nằm ở trên giường, hồi tưởng lại những lúc cùng Fei ở chung một chỗ, bọn họ phát giác ra rất nhiều thứ bọn họ chưa từng dụng tâm suy ngẫm, nên bước chậm chạp, thân ảnh giấu ở góc không ai chú ý, yên lặng đọc sách, rồi cả tư thế ngồi vô cùng kỳ quái, nguyên lai, cho dù ở cùng với bọn họ, người kia cũng không ngừng việc rèn luyện, so với hắn, những thứ mà bản thân bọn họ tự cho là cố gắng chẳng là gì.

Ngày hôm sau, hốc mắt của bốn người đều thâm quầng một vòng. Hôm nay, bọn họ đến tiểu viện của Fei sớm hơn hẳn ngày hôm qua, mà lúc này, Fei cũng vừa rửa mặt chải đầu xong, liếc nhìn bốn người một cái, lại tiếp tục một ngày rèn luyện.

Trên đường đến đây, Garvin có tạt đi lấy một đồng thức ăn phong phú, mỹ vị đủ cho năm người. Có nên mang cho Fei không, bốn người Ialophil lưỡng lự, cuối cùng, Ialophil vẫn đem một phần cho Fei. Fei nhìn Ialophil, lại nhìn thức ăn, kỳ thực là đang dùng trí não phân tích thành phần trong đó. Sau khi đã xác nhận không có độc, Fei tiếp nhận phần ăn ấy, đặt trên cọc gỗ, bắt đầu chậm rãi thưởng thức.

Sau khi ăn xong bữa sáng, Ialophil không giống như ngày hôm qua, chỉ biết đứng nhìn Fei, mà là rút ra binh khí của mình, đi đến một góc sân, bắt đầu luyện tập.

Fei dừng động tác, nhìn Ialophil. Ialophil thấy được sự nghi hoặc trong ánh mắt đó, sự nghi hoặc về hành động của hắn.

“Ta tuyệt đối sẽ không thua người.” Ý chí chiến đấu dấy lên trong mắt Ialophil, cuộc sống trong quá khứ, hắn đã trải qua vô cùng thuận lợi, chưa từng gặp phải khó khăn, nhưng, Fei đã cho hắn một bài học, một bài học cực kỳ sâu sắc, hắn bị đánh bại.

Hắn từng cho bản thân là thiên tài, nhưng sau khi chứng kiến một ngày của Fei, hắn mới hiểu được hàm nghĩa của câu nói thiên tài không tồn tại kia.

Một người không ngừng nỗ lực trả giá nhiều gấp mười, gấp hai mươi lần so với người bình thường, thì cho dù là thiên tài, y vẫn có thể dẫm nát dưới chân. Thiên tài là đại biểu cho tư chất, nhưng không thể đại biểu cho thành tựu. Dựa vào thiên phú, người có thể vượt xa người khác trong một khoảng thời gian, nhưng kẻ so với thiên tài càng cố gắng, trong tương lai sẽ bỏ xa thiên tài, ngạo nghễ đứng trên đỉnh nhìn xuống người đã từng là thiên tài.

Nhìn Fei cứ một lần lại một lần, không ngừng lặp lại những động tác huấn luyện đơn điệu, vô vị, quần áo ướt đẫm mồ hôi, đủ loại vết thương dần dần xuất hiện, làm sao có thể không động dung, không nhìn lại chính mình, bởi vì đổ mồ hôi sẽ làm bẩn quần áo cho nên khi mồ hôi chảy ra sẽ ngừng rèn luyện, bởi vì nhàm chán mà cùng các hảo hữu đùa bỡn lòng người, đối lập với người luôn không ngừng cố gắng, không khác nào ngồi nghỉ như Fei, sự nhàm chán của bọn họ mới buồn cười làm sao, mà rèn luyện của bọn họ, không khác gì một trò hề. Cảm giác trong lòng, đối với Fei là tràn đầy bội phục, đối với bản thân là cực kỳ xấu hổ.

Chính là, bội phục thì bội phục, nhưng Ialophil tuyệt đối sẽ không chịu thua, niềm kiêu ngạo của hắn cũng không cho phép hắn thân phục Fei, mà là xem Fei như đối thủ cả đời. Hắn sẽ chỉ bại bởi người này, chỉ một lần. Về sau, hắn tuyệt đối sẽ không thua.

Nói trắng ra, Ialophil tuy thừa nhận Fei, nhưng lại không bỏ được kiêu ngạo của chính mình, thế nên, đối với Fei vẫn duy trì trạng thái một mặt khâm phục, một mặt căm thù đầy quý dị.

Đối với quá trình biến hóa trong lòng Ialophil, Fei hoàn toàn không biết gì cả, chỉ là có chút thương thức ý chí chiến đấu ngập tràn của Ialophil. Với người sống ở thời mạt thế, những kẻ có ý chiến đấu cùng khát vọng trở nên mạnh mẽ đều đáng giá thương thức.

“Ta chờ người đánh bại ta.” Lời của Fei tuy bình thản, nhưng cũng cao ngạo, đó là sự mong đợi đối với Ialophil, cũng là tự tin bản thân tuyệt đối sẽ không bị đánh bại. Thất bại không đáng sợ, có đối thủ mới có thể càng thêm tiến bộ, cô độc một mình đứng trên đỉnh, cuộc sống như vậy thật sự rất nhàm chán.

Sau khi Ialophil bắt đầu, Garvin, Donald cùng Brent cũng lập tức tiến hành rèn luyện.

Thức ăn do Garvin, người có triển vọng trở thành Red Creek công tước đời kế tiếp, phân phó chuẩn bị, ai dám chậm trễ, thế nên những bữa ăn được đưa đến tiểu viện đều rất phong phú và dinh dưỡng.

Một ngày trôi qua, bốn người vốn là thiên chi kiêu tử, đều vô cùng mệt mỏi, kiên cường chống đỡ trở về đến phòng, sau khi tắm rửa qua loa bằng nước ấm để giảm bớt mệt mỏi, liền ngã xuống giường ngủ say sưa. Hai ngày không chớp mắt, trong đó một ngày nỗ lực luyện tập không ngừng, nếu không phải có người hầu gọi tỉnh, bọn họ có thể ngủ một ngày một đêm.

Sau khi được người hầu đánh thức, bọn họ liền chạy tới tiểu viện của Fei, đóng cửa lại, tiếp tục rèn luyện. Bọn họ đã chậm hơn Fei một thời gian, phải chăm chỉ bù vào mới có hy vọng đuổi kịp.

Tình trạng quý dị của hải tử nhà mình cũng đến tai các bậc trưởng bối, những người còn đang tiến hành điều tra vụ việc xảy ra ngày hôm trước. Lúc này, Hoàng đế bệ hạ, ba vị công tước cùng Pháp Thánh đại nhân lại tề tụ ở Red Creek công tước gia, ai bảo hải tử nhà bọn họ mấy ngày liền đều ở lại nơi này.

“Fei,” Red Creek thì thảo luận cái tên này, hải tử từ khi sinh ra đã bị nhận định là ma vũ phế nhân, mà khi đó, bản thân hắn vì có một hải tử như vậy mà trong lòng không thoải mái cùng tức giận, liền đặt tên nó là Fei, cũng là đánh giá của hắn về cả đời hải tử ấy.

Hải tử kia càng lớn càng khiến hắn thất vọng, cũng làm hắn dần quên đi sự tồn tại của nó, nhưng không ngờ rằng bây giờ lại nhìn thấy cái tên này khi đọc báo cáo điều tra về Garvin.

Các vị trưởng bối khác cũng nhìn Red Creek công tước một cái, sau đó tiếp tục cúi đầu xem báo cáo trong tay mình.

“Như vậy, tên Fei kia cùng chuyện hôm trước xảy ra với bọn hải tử có quan hệ gì?” Lukes công tước hỏi.

Đây quả là một vấn đề nan giải.

“Theo như trên tư liệu, sự thất vọng của bọn Ialophil bắt đầu từ sau hôm cùng Fei đi đâu đó.” Nếu như đã không biết, vậy thì phải bắt đầu từ phân tích thông tin, Theoromon công tước nêu ra ý kiến đầu tiên.

“Ta đã điều tra qua chỗ kia, có dấu vết chiến đấu, Hòa hệ đấu khí của Garvin, Phong hệ ma pháp của Brent, toàn hệ ma pháp của Ialophil đều được vận dụng, kiếm thuật của Donald có lẽ đã bị ngăn chặn, cho nên không nhìn thấy dấu vết, trừ bỏ những thứ này, chỉ có vết đao.” Pháp Thánh có kinh nghiệm phong phú, đối với chiến đấu cùng dấu vết tạo ra bởi ma pháp, Pháp Thánh có tư cách đưa ra phán đoán nhất trong tất cả mọi người ở đây. Tuy vậy, Quang hệ ma pháp của Fei không lưu lại dấu vết trên mặt đất, cộng thêm cách sử dụng ma pháp đặc thù của hắn khiến Pháp Thánh không thể nhận ra sự dao động của ma pháp này.

Chỉ từ những phán đoán của Pháp Thánh là có thể xóa tên Fei khỏi danh sách hiểm nghi, bởi mọi người đều biết hắn là ma vũ phế nhân, không thể có được thực lực đánh bại bốn người Ialophil.

“Là ai?” Red Creek công tước đưa ra vấn đề mấu chốt. Như vậy, chuyện này do kẻ nào làm ra? Kẻ có đao pháp sắc bén như thế là ai?

Vấn đề này vẫn như cũ, nan giải.

“Từ sau hôm đó, Ialophil bọn họ liền đi tới nhà người,” Lukes công tước nhìn Red Creek công tước nói.

“Ân, bọn họ ở trong tiểu viện của Fei.” Đây đã là ngày thứ ba.

“Như vậy chuyện này nhất định có liên quan đến Fei, thế nhưng, rốt cuộc là có quan hệ gì đây?” Vấn đề lại quay trở về điểm khởi đầu.

“Gọi bọn chúng đến hỏi một chút đi.” Trầm mặc một lúc, Hoàng đế bệ hạ đưa ra biện pháp giải quyết tốt nhất.

Những người còn lại cũng gật đầu, bọn họ vô cùng lo lắng về sự khác thường của hài tử nhà mình.

“Ialophil thì không cần phải hỏi.” Là đại biểu cho việc cung chiều hài tử, Theoromon công tước căn bản không thể ép buộc Ialophil.

Về điểm này, Pháp Thánh đại nhân cũng đồng dạng.

“Brent cũng quên đi.” Hài tử giao hoạt kia, chuyện hần không muốn nói, bất luận là ai cũng không có biện pháp bắt hần hé răng nửa chữ, ngược lại, sẽ bị hần moi ra không ít chuyện. Đối với hài tử nhà mình, Lukes công tước vừa kiêu ngạo vừa bất đắc dĩ.

“Donald cũng đừng nghĩ.” Hoàng đế bệ hạ thờ dài, hài tử kia am hiểu nhất là việc nói sang chuyện khác, nói với hần một hồi sẽ quên mất mục đích ban đầu.

Nói xong tình trạng hài tử của mình, mọi người đồng loạt nhìn về phía Red Creek công tước. Hài tử Garvin kia tính cách thẳng thắn, lại sùng bái phụ thân, chỉ cần Red Creek công tước mở miệng, hần tuyệt đối sẽ ngoan ngoãn công đạo.

“Được rồi.” Dưới ánh nhìn của tất cả mọi người, Red Creek công tước chỉ có thể cống hiến ra Garvin.

Các vị đại nhân vật cao cao tại thượng ấy chỉ chú ý đến sự tình của hài tử nhà họ, đều không điều tra kỹ càng về Fei, cho nên bọn họ không biết Fei có thể nói, ngay từ đầu đã loại hần ra khỏi danh sách có thể hỏi thăm.

“Kể từ ngày hôm qua, mọi chuyện đều trở nên rất kỳ quái, Garvin thiếu gia, người thừa kế tôn quý, lại đi gần gũi với Fei thiếu gia, cũng không cho ta đem thức ăn của Fei thiếu gia tới. Garvin thiếu gia bọn họ nghĩ cái gì, ta mới không thêm quan tâm, ta chính là lo lắng chuyện đưa cơm cho Fei thiếu gia kia, lỡ như ta bị mất việc thì làm sao bao giờ? Sẽ không a, sẽ không, Fei thiếu gia biết ta thực cố gắng làm việc, cũng không đưa cơm muộn, hần sẽ hài lòng với công tác của ta đi, ta hần là sẽ không bị sa thải, tuyệt đối sẽ không, đúng, sẽ không bị đầu. Chính là, Fei thiếu gia chưa từng thấy qua ta a. A, rốt cuộc nên làm sao bây giờ, không thể bị sa thải a, mất đi phần công tác vô cùng thoải mái này, về sau ta có thể làm gì đây?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Di Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Hần Đáng Giá Được Thế Nhân Tôn Kính

Là thiếu gia của Red Creek gia tộc, Garvin đi ra ngoài tiểu viện, định phân phó người hầu chuẩn bị vài thứ để bọn họ bổ sung thể lực sau khi rèn luyện vất vả. Kết quả, hần vừa ra khỏi cửa, liền nhận được tin Red Creek công tước triệu kiến. Vốn sùng bái phụ thân, hơn nữa còn có tâm kính sợ, Garvin đương nhiên không dám cãi lời. Đi theo người hầu đến thư phòng, không nghĩ tới chờ hần ở đây không chỉ có phụ thân, còn có Hoàng đế bệ hạ, Theoromon công tước, Lukes công tước cùng với Pháp Thánh đại nhân.

Garvin cung kính nhất nhất ân cần chào hỏi từng người. Hoàng đế bệ hạ thân phận cao nhất bảo Garvin ngồi xuống.

Các trưởng bối trong gian phòng thấy Garvin một thân mồ hôi, gương mặt dính vài vết bùn đất, những dấu tích kia đều rõ ràng thể hiện sự vất vả, cần cù.

“Garvin, các ngươi đang làm cái gì?” Hoàng đế thử thăm dò.

“Bệ hạ, chúng ta đang tu luyện.” Garvin nói, trong mắt bùng lên ý chí chiến đấu làm cho các trưởng bối thoáng kinh ngạc, đó là ánh mắt đã tìm được mục tiêu, muốn vượt qua mục tiêu đó, hơn nữa là kiên định chấp nhận vì thế mà trả giá.

Đồng thời khiến bọn họ giật mình chính là chuyện bốn hài tử này đang tu luyện, không phải nói Garvin bọn chúng không cần cố gắng, nhưng là theo như trước mắt nhìn thấy, cố gắng đến mức quần áo ướt đầm mồ hôi, tuyệt đối không phải chuyện bọn chúng lúc trước sẽ làm.

Rốt cuộc là tại sao? Đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì khiến mấy hài tử kia trở thành như hiện tại? Đối với loại biến hóa này, mấy vị trưởng bối sau khi khiếp sợ chính là cảm thấy vui mừng. Bọn họ biết rõ thiên tư của đám hài tử, lúc này bọn chúng cố gắng càng nhiều, tương lai tuyệt đối sẽ vượt qua trưởng bối như bọn họ, không có ai không hy vọng hài tử nhà mình có được tương lai càng thêm huy hoàng.

“Garvin, ba ngày trước, các ngươi đã trải qua chuyện gì?” Red Creek công tước buông tha cho việc thăm dò, trực tiếp hỏi hài tử nhà mình.

Được rồi, vốn những người khác chỉ định thăm dò, giờ bị Red Creek công tước phá hư, bọn họ cũng chỉ có thể áp dụng phương thức trực tiếp.

“Các người đột nhiên cố gắng như thế, có phải liên quan đến sự việc ngày hôm đó không?” Lukes công tước đội Red Creek công tước hỏi xong, đưa ra vấn đề của mình.

“Đôi thủ hôm đó của các người là ai?” Đây là vấn đề của Hoàng đế bệ hạ. Cao thủ như vậy không nên yên lặng vô danh, thế nhưng trên thực tế, ngoại trừ người trong cuộc, không kẻ nào biết cao thủ kia là ai.

Một đồng vấn đề làm cho Garvin đỏ mặt hời lạnh, hẳn không nghĩ đến các vị trưởng bối sẽ điều tra chuyện này. Kỳ thật ngẫm lại, đây cũng là chuyện bình thường, dù sao hôm đó bọn họ chặt vật thể nào, bản thân hẳn cũng biết, hơn nữa ba ngày nay bọn họ đều không giống lúc trước, các trưởng bối không hỏi qua mới thật sự là chuyện bất thường.

Nhớ lại tình huống mấy ngày này, bại bởi Fei, trong mắt hắn đã không phải là việc gì mất mặt. Trong ba ngày ngắn ngủi, hắn đã thay đổi hoàn toàn thái độ đối với Fei. Fei đáng giá được tôn kính, không chỉ có thực lực, còn có nghị lực, mà ngay cả cao ngạo như Ialophil cũng không thể không nói bội phục, nỗ lực như vậy không phải ai cũng có thể làm được.

Cuối cùng, câu hỏi của Theoromon công tước khiến cho Garvin hạ quyết định, “Việc này có liên quan gì đến Fei không?”

Sao có thể không liên quan, tất cả mọi chuyện đều là từ hắn mà ra.

Garvin há miệng thờ đốc, các trưởng bối nhìn thấy bộ dạng này, đều hiểu rằng Garvin sắp nói ra chuyện mình muốn biết, lẳng lặng chờ, nhìn Garvin có vẻ rất khó mở miệng cũng không lên tiếng thúc giục.

“Đại ca.” Hai tiếng “đại ca” này chính là nguyên nhân khiến Garvin khó có thể mở miệng. Từ đã từng xem thường người nọ, đến hiện tại vô cùng tôn kính, Garvin không thể trực tiếp xưng hô danh tự của người nên được tôn kính kia. Mà gọi “đại ca”, nói thật, hẳn cảm thấy rất ngượng ngùng, cũng không được tự nhiên, nhưng sau khi gọi ra tiếng thứ nhất, cũng thấy được không quá khó đến như vậy.

“Người gọi hắn là đại ca?” Red Creek công tước nhướn đôi mày kiếm. Garvin kiêu ngạo như thế nào, hẳn sao lại không biết, Garvin như vậy cư nhiên lại gọi một phế vật là đại ca?

“Đúng vậy.” Garvin kiên định nhìn phụ thân của mình, ánh mắt không có lấy nửa điểm dao động, đại ca như vậy không phải sỉ nhục, mà là kiêu ngạo của gia tộc. “Đại ca đáng giá tôn kính.”

Các trưởng bối hai mặt nhìn nhau, một phế vật mà đáng giá tôn kính? Bọn họ tỏ vẻ không thể hiểu được ý tưởng của đám tiểu bối.

“Trước khi chính thức gặp đại ca, ta cũng cho rằng đại ca là sỉ nhục của gia tộc.” Garvin xấu hổ nói, “Chính là, ta sai rồi, thế nhân sai rồi, phụ thân, bệ hạ, các người cũng sai rồi.” Trong mắt đều là tôn kính đối với người kia, người nọ đáng giá được toàn bộ thế giới ủng hộ, bởi vì hắn đã tạo ra kỳ tích, “Đại ca hẳn sáng tạo ra kỳ tích.”

Không đầu không đuôi, Red Creek công tước bọn họ căn bản không hiểu được.

“Garvin, người nói từ đầu đi.” Red Creek công tước ngăn lại sự sùng bái cuồng nhiệt khác thường nơi Garvin, cho dù là Ialophil cũng không thấy Garvin tôn sùng như thế, nhi tử bị chính mình bỏ qua kia, đến tột cùng có bản lĩnh gì? Kỳ tích? Là kỳ tích như thế nào?

Garvin bắt đầu thuật lại từ lúc bắt đầu gặp Fei. Đương nhiên, đối với ý tưởng không được tốt đẹp ban đầu của bọn họ, Garvin cũng ngượng ngùng nói ra, bởi vì trong mấy ngày này, bọn họ đã sâu sắc hiểu rõ, lúc trước bọn họ đã lãng phí thời gian quý giá vào rất nhiều chuyện nhầm chán.

Đối với việc Garvin thuật lại, đem sự thật biến hóa trở thành thời điểm bọn họ đến thư viện, nghe nhân viên quản lý nhắc đến có người đã đọc xong toàn bộ sách trong thư viện mà sinh ra tò mò, không nghĩ đến là Fei, sau đó, khi nói đến Ialophil đề nghị tiếp cận, liền rướn lấy thái độ hoài nghi rõ rệt của mấy vị trưởng bối, ánh mắt của Garvin hiện ra sự chột dạ, càng dễ thấy được đây là nói dối. Bất quá, đây không phải là trọng điểm, mấy người trưởng bối cũng bỏ qua.

Nhưng thật ra đối với việc Fei có thể đọc hết toàn bộ sách trong thư viện của học viện Cindy Wilker, bọn họ trong lòng có chút hảo cảm, cùng tán thưởng đối với sự cần cù chịu khó của Fei. Dù sao, hài tử biết cố gắng có ai lại không thích, hơn nữa sách trong thư viện của học viện nhiều như thế nào, cũng tốt nghiệp ở Cindy Wilker như bọn họ vẫn rất rõ ràng.

Ít nhất, đó cũng là một hài tử biết chịu khó nỗ lực. Đối với Fei vẫn luôn bị chính mình bỏ qua, trong lòng Red Creek công tước cuối cùng cũng có thái độ của người làm phụ thân nên có.

Chỉ có như vậy tuyệt đối không đáng để hài tử cao ngạo như Garvin tôn sùng như thế, phải biết rằng, thế giới này quan trọng nhất vẫn là thực lực.

“Ta ngay từ đầu đã không có hảo cảm với đại ca, cho nên vẫn châm chọc khiêu khích hắn.” Nhớ lại chính mình đã cao ngạo như thế nào, Garvin liền thấy ngượng, đó quả thật là một màn biểu diễn nực cười, người nên cao ngạo phải là người vẫn bất động thần sắc quan sát bọn họ kia.

“Ngày hôm đó, Ialophil mang trữ vật không gian cùng thuần gian di động quyền trực cho bọn ta xem...” Garvin nói tới đây, các vị trưởng bối đều biết đã đến trọng điểm, đây là mấu chốt, nguyên nhân phát sinh mọi chuyện rất có thể là vì hai vật phẩm trân quý này. “Đại ca lần đầu tiên chủ động đưa ra yêu cầu với bọn ta, là về thuần gian di động quyền trực.”

Garvin đem sự tình ngày đó thuật lại một lần.

“Buổi sáng ba ngày trước, đại ca nói muốn cùng bọn ta đến một chỗ, còn hỏi Ialophil có mang theo thuẫn gian di động quyền trục không. Bọn ta vẫn xem thường đại ca, nên càng không có tâm đề phòng, bởi vì trong tư tưởng của bọn ta, đại ca là một ma vũ phế nhân, là một nhược giả, là một phế vật, căn bản không cần phải để ý.” Garvin nói mang theo chút tự giễu.

“Chính là đại ca dùng thực lực của hắn nói cho bọn ta biết, hắn không phải phế vật, hắn rất mạnh, mạnh đủ để đánh bại cả bốn người bọn ta.” Garvin phun ra sự thật kinh người.

“Không thể nào.” Năm vị trưởng bối đều không thể tin được. Ialophil, Garvin, Brent cùng Donald tuyệt đối là những hải tặc nổi bật nhất trong số các tiểu bối, bốn người bọn họ liên thủ thua trong tay một người đồng lứa, lại còn là ma vũ phế nhân ai ai cũng biết, chuyện như vậy bảo bọn họ làm sao tin được.

“Là thật.” Trong ánh mắt của Garvin không có nửa điểm dối trá, thẳng thắn thành khẩn đối diện với năm vị trưởng bối, nếu không phải chính bản thân hắn tự mình trải qua, hắn cũng sẽ không tin. “Tay của ta còn nhớ rõ lực đạo của đại ca khi đao đánh vào vỏ kiếm, khiến ta không thể không lùi về sau, kiếm thiếu chút nữa thì rời tay, cước bộ không vững, ngã ngối trên mặt đất.”

“Sau đó Ialophil nghiêng người, đánh úp lại một kiếm, bị đại ca cầm ngược thân đao cản lại, rồi dùng chuôi đao cho Ialophil một kích khiến hắn nửa quỵ trên mặt đất, mất sức chiến đấu.”

“Một kích chém từ trên xuống của Donald bị ngăn trở chỉ bằng một tay, sau đó, đại ca chỉ xoay người một cái, Donald liền mất thăng bằng, ngã xuống đất.”

“Ma pháp của Brent niệm xong, công kích đại ca, ta không thể quên được, đại ca chỉ vung ra một đao là có thể triệt tiêu Phong nhận.” Hình ảnh kia đủ chấn động để người ta phải ghi nhớ.

Mấy vị trưởng bối đều có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, theo lời kể của Garvin mà xây dựng toàn bộ tình cảnh chiến đấu. Không thể không nói, biểu hiện của Fei thật sự là rất phấn khích, bọn họ không đành lòng đánh gãy, tiếp tục nghe. Bất quá, sắc mặt Lukes công tước xanh một chút, bởi vì đoạn kể vừa rồi, bị thương là con trai độc nhất của hắn. Brent bị Fei chặt đứt cổ họng chỉ vì loại bỏ nguy cơ từ ma pháp quấy nhiễu.

“Ialophil trị thương cho Brent, ta bị kích động, dùng đến đấu khí, chính là không ngờ đến, chỉ sau vòn vẹn một kích, đấu khí của ta bị đánh tan, đao kinh còn sót lại làm vai phải ta bị thương.” Garvin nhìn thoáng qua vai phải, cảm giác bị đao kinh chém qua rất đau, đến giờ hắn tựa hồ vẫn có thể nhìn thấy mùi máu của bản thân.

“Ialophil sau khi đảm bảo được tính mạng của Brent, dùng Thổ hệ ma pháp giữ chân đại ca, Donald cũng phát động công kích, đâm vào vai trái của đại ca.”

Các vị trưởng bối không có mấy ấn tượng với Fei, lại yêu thương các hải tặc nhà mình, nghe đến việc bọn hải tặc khiến Fei bị thương không khỏi có chút cao hứng, cũng không tệ lắm, phối hợp vô cùng ăn ý.

“Donald đánh giá thấp đại ca, hắn căn bản không thêm để ý vai trái bị thương, lại dùng tay nắm chặt chuôi kiếm của Donald, kéo mạnh, làm cho kiếm xuyên qua bả vai, còn tay phải thì cầm đao đâm vào ngực trái của Donald.”

Các trưởng bối sững sốt, phương thức chiến đấu như thế quá mức thảm liệt, cũng quá mức kiên quyết, cho dù bản thân trọng thương cũng muốn giết chết đối thủ, đây là loại ý chí kiên cường đến mức nào.

“Chỉ sau vài chiêu, ngoại trừ Ialophil ra, ta, Donald và Brent đều mất sức chiến đấu.” Thua quá nhanh, cũng thật sự khiến người ta khó có thể tin tưởng.

“Ialophil vẫn có phần thắng.” Dù sao đối phương cũng đã bị thương, Hoàng đế bệ hạ chen vào.

“Vết thương kia không ảnh hưởng gì đến đại ca.” Garvin lắc đầu, “Bởi vì đại ca liền chữa trị ngay sau đó.” Đây chính là chuyện khó tin nhất.

Trị?! Làm sao trị được?

“Đây chính là nguyên nhân vì sao ta nói đại ca sáng tạo ra kỳ tích, hắn có thể sử dụng Quang hệ ma pháp.”

“Ma pháp là một loại lực lượng kỳ diệu, nó có thể khu động nguyên tố, làm được chuyện nhân loại vốn không làm được, cho nhân loại có được thực lực sống yên bình trên đại lục, người không có lực tương tác với nguyên tố, tuyệt đối không thể sử dụng ma pháp.”

———— Trích từ Ma pháp thư tịch của Uy Á đại lục [Ma pháp vỡ lòng]

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Gặp Mặt

Ma pháp là kỹ năng kỳ diệu, chỉ người có khả năng tương tác với nguyên tố mới có tư cách tu luyện, đây là chuyện toàn bộ thế giới đều biết chứ không riêng gì nhân loại, ngay cả các chủng tộc khác cũng cần có lực tương tác mới điều động được nguyên tố, sinh ra ma pháp. Đó là chân lý của thế giới.

Thế nhưng, chính giờ phút này, người có thành tựu ma pháp cao nhất nhân loại, Pháp Thánh đại nhân lại nghe thấy một ma vũ phế nhân có thể sử dụng ma pháp. “Chuyện này không có khả năng.” Sự tình mang tính khiêu chiến chân lý như vậy, Pháp Thánh đại nhân làm sao dám tin tưởng.

Không chỉ Pháp Thánh, ngoại trừ Garvin đã từng tự mình trải nghiệm, những người còn lại, không một ai tin tưởng.

“Thật sự.” Ngữ khí của Garvin thực kiên định. “Chính đại ca đã tạo ra kỳ tích như thế.”

Cuối cùng, hắn đem những phân tích của Ialophil đối với hành động của Fei cũng nói một lần. Các trưởng bối đối với bố cục chiến đấu của Fei đều vô cùng tán phục, bất quá, bọn họ vẫn đặt trọng điểm chú ý vào việc Fei có thể sử dụng ma pháp.

“Các ngươi mấy ngày nay cùng Fei ở chung một chỗ?” Sau một hồi tĩnh lặng, hoàng đế bệ hạ hỏi.

“Đúng vậy, đại ca thực sự rất giỏi.” Sau đó Garvin lại đem những gì mình biết ra nói một lần.

Red Creek công tước siết chặt nắm tay. Dù không coi trọng, nhưng dấu sao Fei vẫn là hải tử của hắn, nghe thấy y bị đãi ngộ kém cỏi như vậy, trong lòng Red Creek công tước làm sao có thể không có cảm giác, bất giác nghĩ đến lời của Garvin, trong hoàn cảnh ấy, hải tử kia lại có thể sáng tạo nên kỳ tích.

“Ta muốn gặp hắn.” Pháp Thánh đại nhân đứng ngồi không yên, là một Ma pháp sư, còn là Ma pháp sư mạnh nhất của nhân loại, làm sao có thể không đi hỏi cho rõ ràng việc Fei đi ngược lại chân lý sử dụng ma pháp.

Quyết định của Pháp Thánh đại nhân cũng làm cho những người khác có tính toán đi gặp Fei. Những gì Garvin nói có phải là sự thật hay không, bọn họ chẳng để ý, bởi vì bọn họ sẽ đi gặp thiên tài không người biết đến kia ngay bây giờ.

Các trưởng bối dưới sự hướng dẫn của Garvin đi đến tiểu viện, thời điểm đẩy cửa ra cũng đồng thời thu hết khung cảnh bên trong vào mắt: điều kiện rèn luyện đơn sơ, phòng ốc đồ nát; không thể tưởng được Red Creek gia phồn hoa, tôn quý là thế lại có thể tồn tại một nơi như vậy.

Khi nhìn đến tình huống trong viện, các bậc trưởng bối cũng nhìn thấy những người bên trong. Trừ bỏ những hải tử đã nhận thức, người thiếu niên tóc đen, một tay cầm đao kia chính là mục tiêu của bọn họ.

Red Creek công tước là một người lãnh khốc, ý chí sắt đá chính là từ đề hình dung vị thiết huyết công tước này, nhưng giờ phút này đây, nhìn thấy đứa nhỏ bị chính mình bỏ qua, còn có tình trạng trong viện, cùng những sự tình đã nghe từ Garvin, trái tim cứng rắn của Red Creek cuối cùng cũng xuất hiện vết nứt tinh tế, cho nên lúc này, hàng loạt cảm xúc phức tạp lưu chuyển trong mắt hắn.

“Phụ thân, gia gia.”

“Phụ hoàng.”

“Phụ thân.”

Ialophil, Brent và Donald nhìn thấy các bậc trưởng bối liền chào hỏi. Bọn họ tại sao lại đến đây?

Vài vị trưởng bối bước vào tiểu viện, gọi hải tử nhà mình đến bên cạnh. Ialophil chần chừ một chút, vẫn là đi về phía các trưởng bối.

Fei cứ như vậy, lè loi đứng đối diện với bọn họ.

“Ngươi chính là Fei. Red Creek?” Pháp Thánh đại nhân khí thế bức người nhìn Fei, phóng thích ra cường đại uy áp.

Với hành vi khi dễ Fei của Pháp Thánh đại nhân, các vị trưởng bối không hề ngăn cản, bởi vì bọn họ cũng muốn biết năng lực của Fei, hải tử đã bị bọn họ bỏ qua, một ma vũ phế nhân. Bọn họ muốn tận mắt nghiệm chứng.

Mà bốn người Ialophil đối với hành vi của Pháp Thánh thực giật mình, bọn họ còn chưa kịp lên tiếng, Fei đã phản ứng lại.

Fei là ai? Liệp Sát Giả 01 của mặt thể, từng giết biết bao nhiêu quái thú, trải qua bao nhiêu trận giết chóc, ở mặt thể mài dũa tinh thần cùng ý chí; đối Fei mà nói, uy áp của Pháp Thánh chẳng là gì, cho nên Fei dễ dàng đón nhận hành vi thị uy này của Pháp Thánh.

Lưng thẳng tắp, khuôn mặt tuấn tú mang theo lạnh lùng, ánh mắt đen trầm tĩnh như nước, không chút gợn sóng, biểu thị con người không chịu khuất phục, cứng cỏi kiên cường, đỉnh thiên lập địa; đây là cảm giác về Fei lúc này. Không gì có thể làm hắn khuất phục.

“Đứng thế.” Fei trả lời câu hỏi của Pháp Thánh. Fei biết người này rất mạnh nhưng hắn sẽ không khuất phục, muốn khiến hắn khuất phục, dù chết cũng không thể được.

“Ngươi biết Quang hệ ma pháp?” Pháp Thánh hỏi, nhưng trong mắt đã toát ra thương thức cùng kinh ngạc. Hắn thương thức về ngạo nghễ của Fei và

kinh ngạc Fei có thể thừa nhận uy áp của hắn.

“Phải.”

“Người làm sao có thể sử dụng?” Pháp Thánh đối vấn đề này thực quan tâm, khi hỏi cũng có phần sốt ruột.

Fei lúc này không nói gì, dù sao, hắn cùng người này không có quan hệ nha, hắn dựa vào cái gì đi nói cho người này bí mật của hắn. Hắn biết rõ phương pháp sử dụng ma pháp ở thế giới này không giống với hắn, phương thức của hắn cũng làm đảo điên chân lý ở thế giới này. Lúc còn không đủ thực lực lại đi khiêu chiến với chân lý thế giới chính là muốn đi tìm chết, đối với điểm này, Fei rất rõ ràng.

“Trả lời ta.” Pháp Thánh cường ngạnh ra mệnh lệnh.

“Ta cự tuyệt.” Fei trả lời dứt khoát.

Uy áp của Pháp Thánh đại nhân lại tăng lên, Fei cũng không chịu yếu thế, phát ra chiến ý cùng sát ý vô cùng cuồng bạo, chống lại Pháp Thánh đại nhân.

Ánh mắt hung hãn kia cần phải trải qua điều gì mới có thể có, chiến ý cuồng bạo kia lại cho thấy sự điên cuồng của Fei đến mức nào? Cho dù từng tham gia chiến trường như Red Creek công tước, hoàng đế bệ hạ, Lukes công tước, Theoromon công tước, còn có Pháp Thánh đại nhân cũng không thể nào có được. Cùng sự giết chóc đơn thuần bất đồng, từ sự hung hãn bên trong bọn họ có thể cảm giác được một loại bất khuất muốn cùng thiên tranh địa đấu, một loại cố chấp tuyệt không bỏ cuộc, tuyệt không thỏa hiệp.

“Phụ thân.” Theoromon công tước bước đến bên cạnh Pháp Thánh, ngăn lại hành vi hơi quá mức của Pháp Thánh. “Fei, chúng ta là phụ thân và gia gia của Ialophil.”

Khí thế của Pháp Thánh biến mất, Fei cũng đem khí thế thu liễm, nghe được Theoromon công tước giới thiệu, ánh mắt nhìn bọn họ cũng trở nên chăm chú, đây là người mạnh nhất trong nhân loại và Long kỵ sĩ trong truyền thuyết. Rất mạnh, về sau ta sẽ thắng bọn họ.

Mọi người ở nơi này đều nhìn thấy được ý chí chiến đấu trong mắt Fei, đó là ý chí nhất định phải vượt qua.

“Xin chào, Fei, ta là phụ thân của Donald.” Hoàng đế bệ hạ cười thật hòa ái, dễ gần.

Fei nhìn thoáng qua. Ialophil xem hiểu này ý tứ [hoàng đế bệ hạ thì sao, cùng ta có quan hệ gì?]

“Ta phụ thân của Lukes.” Lukes công tước cũng nói.

Ialophil thấy được ý tứ [không biết].

“Ta...” Red Creek công tước muốn nói, nhưng rồi cái gì cũng chưa nói.

“Phụ thân.” Ngược lại Fei thật thản nhiên kêu Red Creek công tước một tiếng phụ thân. Người này có trong bản ghi chép của trí não, hắn cũng nhớ rõ, mười ba năm qua hầu như chẳng thay đổi nhiều.

Một tiếng phụ thân làm cho vết nứt trong lòng Red Creek công tước càng sâu thêm.

“Fei, người oán ta sao?” Bản thân Red Creek công tước cũng cảm thấy được vấn đề này không phải là chuyện bình thường hắn sẽ hỏi.

“Tại sao phải oán người?” Fei hỏi lại.

“Bởi vì ta không cho người một cuộc sống tốt.” Red Creek công tước nói, từng sợi tơ áy náy từ khe nứt không ngừng tràn ra.

“Ta sống rất khá.” Fei thành thực nói, còn thuận tiện dẫn ra vài ví dụ. “Có hoàn cảnh an toàn cho ta rèn luyện.” Ở mặt thế, cho dù là căn cứ cũng không biết ngày nào sẽ bị công kích, mà ở trong này hoàn toàn không phải lo lắng. “Có đầy đủ thức ăn.” Không bữa cơm nào bị bỏ quên, đều rất đúng giờ đưa đến, còn có cả hoa quả xa xỉ. “Để cho ta đến trường học tập, cho ta tiền.” Để cho hắn có thể hiểu biết thế giới, vì tương lai thiết lập trụ cột. Cuộc sống của hắn thực sự rất tốt, giống như ở trên thiên đường vậy.

Thế nhưng Fei không biết, những lời ấy làm cho đám người trước mặt không thể khắc chế sinh ra chua xót. Fei sống như thế nào, Ialophil, Donald, Brent, Garvin đều tận mắt nhìn thấy. Garvin có nói cho các trưởng bối, bọn họ cũng chính mắt quan sát tình trạng trong tiểu viện. Cho nên, khi Fei nói ra những điều này, những người này làm sao có thể không có chút thương cảm.

“Ta đối với người quan tâm quá ít.” Quá ít, nói đúng ra, hắn căn bản không thêm quan tâm.

“Sự quan tâm của người cùng ta có quan hệ gì sao?” Fei hỏi ngược lại.

Câu hỏi này lại làm cho người ta sững sốt, sự hồ hững ấy thật sự không nên xuất từ Fei. Mới vừa rồi, Fei thản nhiên kêu phụ thân đã tạo thành hình tượng hắn khao khát tình thương của phụ thân trong lòng mọi người. Nhưng là, Fei bật ra câu hỏi như vậy, tựa hồ hắn căn bản không cần phụ thân quan tâm. Chẳng lẽ bọn họ nghĩ sai rồi?

“Có ý tứ gì?” Red Creek công tước hỏi.

“Ngươi là ngươi, ta là ta. Ta vì cái gì cần sự quan tâm của ngươi.” Giải thích thật sự phiền toái, nếu không phải người này là phụ thân hắn, hắn đã không nói.

“Ta là phụ thân của ngươi.” Red Creek công tước nhíu mày nói.

“Ta biết. Thì sao?” Phụ thân thì như thế nào, cuối cùng cũng không phải là chính mình, trừ bỏ huyết thống, bọn họ còn cái gì quan hệ.

Câu hỏi của Fei như trước làm cho trong lòng mọi người không được tự nhiên. Thì sao? Kia là phụ thân của ngươi. Chẳng lẽ không nên quan tâm ngươi? Chẳng lẽ ngươi không cần bất kỳ sự quan tâm nào từ hắn?

“Phụ cho ta danh, mẫu cho ta mệnh.” Đôi mắt đen nhìn mọi người trầm tĩnh nhu nước, trong đó không có chờ mong cùng khát vọng, bởi vì chưa bao giờ có được. “Ngươi dưỡng dục ta, ta sẽ ở trong khả năng của mình đem tất cả báo đáp ngươi, chỉ cần là ta có thể làm được, ta tuyệt không cự tuyệt.”

Giờ này khắc này mọi người rốt cuộc hiểu rõ Fei lãnh tình như thế nào, hoàn toàn từ bỏ cái gọi là tình cảm, đem thân tình trở thành giao dịch một cách vô tình.

Nhưng mọi người cũng không tức giận, không thất vọng, đau khổ, chỉ có thương tiếc. Ở trong lòng họ, Fei là vì sống trong hoàn cảnh như vậy suốt một thời gian dài mà tạo thành. Nào có ai không cần thân tình đâu?

Đúng vậy, Fei từng có ý tưởng này, khi ý thức được chính mình có cha mẹ cũng từng mong đợi, nhưng sau khi biết mình bị buông tha, loại mong đợi này cũng biến mất. Đối phương buông tay trước, như vậy hắn cũng không cần tự mình đi đòi hỏi.

“Đem tất cả báo đáp ta sao?” Red Creek công tước cũng không biết trong lòng mình là cảm giác gì, bởi vì nó rất phức tạp. Thôi, về sau quan tâm hải từ này nhiều hơn đi.

Chỉ làm một cái phụ thân, Red Creek công tước là thất trách, nhưng là một vị công tước thiết huyết cao ngạo cũng làm cho hắn không nói được lời nào lấp liếm, những câu hỏi vừa rồi của Fei đã là biểu hiện ra sự áy náy cực hạn của hắn rồi. Sau khi mình bạch Fei lãnh tình, hắn cũng đem vài tia yếu ớt kia vứt bỏ. Nhưng, áy náy đã sinh ra cũng làm cho công tước quyết định về sau bồi thường ở phương diện vật chất cho Fei, còn phương diện tình cảm, công tước đại nhân tự nhận thất bại.

“Ngươi rốt cuộc là sử dụng ma pháp như thế nào?” Công tước hỏi mục đích tới nơi này.

“Fei thiếu gia không biết là làm gì khiến cho công tước đại nhân coi trọng, thứ tốt đều đưa cho thiếu gia. Nghe nói còn có rất nhiều người hầu muốn đi hầu hạ Fei thiếu gia, nhưng mà thiếu gia cự tuyệt, điểm đích danh ta phụ trách. Fei thiếu gia, người thật sự là người tốt, ta rốt cuộc không cần lo bị sa thải rồi, về sau ta sẽ càng thêm dụng tâm phục vụ thiếu gia.”

————— Trích từ bộ sách Lịch sử của Uy Á đại lục [Biên tập “Nhật ký của Hank”]

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Uy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Khiêu Chiến

Fei cũng không trả lời vấn đề của Red Creek công tước ngay, mà suy nghĩ nên nói như thế nào, thế nhưng trong lòng mọi người đều cho sự chần chờ của Fei là không muốn nói ra.

“Chúng ta rất ngạc nhiên, dù sao thì khi kiểm tra, ngươi là ma vũ phế nhân.” Chắc chắn pháp sư kiểm tra năm đó không dám nói dối Red Creek công tước. Lukes công tước trực tiếp nói ra chuyện Fei có tư chất của ma vũ phế nhân, đối với kẻ đã làm tổn thương con trai độc nhất của mình, mặc dù hắn không thể trả thù, nhưng nếu chỉ dùng một ít lời nói khắc nghiệt không ảnh hưởng đến toàn cục để khó dễ Fei, hắn những người còn lại cũng sẽ không quan thúc. Thế nhưng, vết thương mà hắn dụng tâm kín đáo tạo ra không hề gây nên chút thương tổn nào cho Fei.

“Thế thì sao?” Ngữ khí của Fei có vài phần cao ngạo, biết rõ nhưng còn cố hỏi.

“Ma vũ phế nhân không thể tu luyện đấu khí cùng sử dụng nguyên tố, bởi vì không có tư chất.” Đây là nguyên nhân mà ma vũ phế nhân bị xem như phế vật, “Ma vũ phế nhân không thể có được lực lượng.” cho nên chắc chắn là nhược giả.

Đối với những lời của Lukes công tước, Fei nhẹ giương khóe miệng, tạo thành một đường cong đầy trào phúng, lại thêm vài phần ngạo nghễ, “Bất kỳ ai cũng có khả năng có được lực lượng” bất luận là vũ lực, trí tuệ hay các loại kỹ năng, thậm chí một người cũng có thể có được đủ loại lực lượng.

“Tư chất, không có, không thể.” Nếu lấy những thứ này làm tiêu chuẩn để đánh giá nhân loại, “Kẻ nói những từ này đều là ngu xuẩn, tiềm lực của con

người không thể phán xét như vậy.” nếu như đã định trước là thế, nhân loại làm sao có thể sinh tồn tại mặt thể gian nan. “Nếu lực lượng không thích hợp chính mình, như vậy phải đi thay đổi, làm bản thân thích ứng với lực lượng, hoặc làm cho lực lượng trở nên thích hợp chính mình.” Đây là giác ngộ của người mặt thể, loại giác ngộ tuyệt đối không lùi bước.

Ngữ khí kiên định, thể hiện sự tin tuyệt đối có thể thay đổi vận mệnh, khiến tất cả mọi người thật lâu vẫn không thể mở miệng, nhìn thiếu niên vươn tay dưới ánh mặt trời, sau đó nắm lại, phảng phất như đang nắm chặt lấy vận mệnh, kiên định mà ngạo nghễ. Trong chớp mắt ấy, hình ảnh thiếu niên dường như trở nên cao lớn đến mức bọn họ phải ngưỡng mộ.

“Thời điểm nhìn đến ma pháp chú ngữ, ta chỉ cảm thấy thật buồn cười. Nguyên tố chính là công cụ, việc gì phải thỉnh cầu, việc gì phải hy vọng? Ta không cần lực tương tác với nguyên tố, cũng không cần thỉnh cầu bọn chúng.” Trước mặt mọi người, Fei nói ra phương thức hần sử dụng ma pháp, “Ta chỉ phối chúng, ra lệnh cho chúng, bắt buộc chúng phải phục tùng.”

Lời nói đầy bá đạo thoát ra từ miệng Fei, rung động Lallophil, nhưng Lallophil sao có thể cam tâm thần phục một cách đơn giản như vậy. Lallophil lấy ý chí kiêu ngạo của mình chống đỡ, hần tuyệt đối sẽ không thua người này một lần nữa, tuyệt không.

“Điều đó không có khả năng.” Là người có thành tựu cao nhất ở phương diện ma pháp, Pháp Thánh lớn tiếng phản bác, nhưng hần cũng hiểu được, phương pháp của Fei là có thể thực hiện.

“Cường giả vi tôn, đối với nguyên tố cũng giống nhau.” Fei cũng nhìn Pháp Thánh, đây là Pháp Thánh, người mạnh nhất trong nhân loại, tiếc là năng lực thừa nhận quả thật quá thấp. Hần lại không nghĩ đến, Pháp Thánh chìm đắm trong chân lý vốn có qua biết bao nhiêu năm, mà giờ phút này, tất cả lại bị một câu của hần phủ định, Pháp Thánh đại nhân sao có thể bình tĩnh được?

“Ta không có lực tương tác với nguyên tố, không thể tạo ra ma lực khu động ma pháp như Ma pháp sư.” Nếu phụ thân hần đã yêu cầu giải thích, như vậy hần nên giải thích cho rõ ràng, về phần hậu quả khiến người khác trở nên càng mạnh, hần không bận tâm. Muốn trở nên mạnh mẽ không thể chỉ bé quan tu luyện là được, mà cần bản thân phải không ngừng tôi luyện, “Chính là, khu động ma pháp không nhất định cần có ma lực, lấy niệm lực làm đại biểu cho tinh thần lực cũng có thể khu động nguyên tố trong không gian, chỉ cần điều chỉnh...” Sau đó là một loạt các từ ngữ về bước sóng bọn họ chưa từng nghe qua phát ra từ miệng Fei, cho nên sau khi Fei nói xong, bọn họ cũng chỉ hiểu được một phần.

“Các ngươi rất mạnh, cùng ta đánh một trận đi.” Ngay lúc mọi người còn đang tiêu hóa những tri thức vừa mới nghe được, Fei đưa ra lời khiêu chiến, con ngươi màu đen không còn trầm tĩnh như mặt nước, mà như đang nhen nhóm một đốm lửa, rực rỡ động lòng người.

Nhìn thấy ánh sáng rực rỡ phát ra từ đôi con ngươi kia, một cổ khao khát cùng chiến ý dâng lên, chính là sau đó Lallophil liền phát hiện, cặp mắt đen kia không phải nhìn mình. Không ai chú ý tới, Lallophil căn cứ đôi môi hồng nhạt, sự không cam lòng tràn ngập khắc sâu trong lòng hần. Hần muốn, sẽ có một ngày, đối thủ mà cặp mắt đen kia nhìn vào chỉ có một mình hần, không còn bất kỳ kẻ nào khác nữa.

Các vị trưởng bối hai mặt nhìn nhau, bọn họ đều là những cao thủ đã thành danh từ lâu, cũng từng giao đấu chỉ điểm các tiểu bối, chính là nhìn Fei đang rùng rùng chiến hỏa, bọn họ đều hiểu rằng hần đang nghiêm túc, thứ hần muốn là một cuộc chiến vui sướng đắm đuối, mà không phải một trận luận bàn chỉ dẫn ôn hòa.

Thực lực của Fei không tồi, nhưng phải đấu nghiêm túc với một tiểu bối, mấy vị cao thủ đều do dự, trình độ ma pháp của hần khó lường, đao pháp cũng sắc bén, nhưng là với người không có đầu khí như Fei, bọn họ có thể thắng một cách dễ dàng. Đối với Fei, trong lòng bọn họ có hảo cảm, bởi vì tinh thần cố gắng vươn lên không ngừng của hần. Bọn họ nhất định phải đánh với hài tử này sao? Đây chính là chuyện khiến họ sầu lo.

Người quyết định xong đầu tiên là Red Creek công tước, là một phụ thân, hần muốn hiểu được thực lực của hài tử nhà mình, cũng là vì mất mát khi Fei không có chút tình cảm nào với hần, hần muốn dùng một cách thức khác nói với y, y nên tôn kính hần, hoặc là nói cho y biết nên cố gắng hơn nữa, vì thế giới này rất rộng lớn. Hần hoàn toàn không lo lắng Fei sẽ vì thất bại lần này mà suy sụp, y đã đi được đến như hiện tại trong hoàn cảnh bị khinh thường như mười năm qua, sao có thể vì một chút thất bại mà bị đã kích?

“Ta tới.” Red Creek công tước bước lên trước một bước, tách khỏi mọi người, tháo xuống dải lụa trên vai, lộ ra một thân quân trang gọn gàng không vướng víu.

“Ta không sử dụng vũ khí, ngươi tùy ý.” Đem vũ khí tùy thân giao cho Garvin, Red Creek công tước nói với Fei, khí độ rất cao, bởi vì hần có tư cách như vậy.

“Nếu vậy ta cũng không cần vũ khí.” Fei cũng không chiếm tiện nghi của người khác, với hần mà nói, vũ khí sắc bén là công cụ, trong trận chiến sinh tử, càng dễ dàng khiến đối phương chịu thương tổn, nhưng điều này không có nghĩa là hần đấu tay không rất kém, mất đi vũ khí cũng phải chiến đấu, nếu không cũng chỉ có thể chờ chết, cho nên người mặt thể tinh thông rất nhiều thứ, đấu tay không cũng là một điều bắt buộc phải biết.

Những chiêu thức đã trải qua thiên chuy bách luyện, ngày thường thích hợp cho việc rèn luyện, vào trong chiến đấu lại bộc phát ra sức mạnh khôn lường, đặc biệt là khi có sự phụ trợ của nội lực. Kỹ thuật đấu tay không của Fei vô cùng tốt, tuy giới dùng đao, nhưng hần lại càng hay sử dụng cách phương pháp này trong các trận chiến.

Fei vừa nói, vừa tháo phụ trọng trên người xuống.

Không thể không nói, lời của Fei trong tai mọi người có vẻ thật tự đại, Red Creek công tước là một trong những cao thủ đứng đầu nhân loại, Fei nói như vậy, không thể nghi ngờ là tự đem trình độ của bản thân đặt ngang với Red Creek công tước, mọi người cũng không khinh thường, chỉ là thầm than trong lòng, hài tử sống cách biệt với xung quanh này còn chưa hiểu được sự rộng lớn của thế giới a.

Garvin muốn nhắc nhở Fei, chính là cuối cùng cũng không nói ra được, bởi vì Red Creek công tước tuy nhũn mỳ nhưng cũng không phản đối.

Fei tháo bỏ phụ trọng, nhìn nhìn bàn tay của mình, có chút rách da, cái này không thể được, cùng cao thủ như vậy quyết đấu, tuyệt đối không thể lộ ra chút sơ hở nào, mặc dù nếu đối phương nghiêm túc, bằng thực lực của hắn mà muốn thắng, xác suất quả thật rất thấp, chính là nhìn thái độ của đối phương, hắn biết người kia không có ý định nghiêm túc.

Thắng hay bại hắn cũng không để ý, hắn muốn chính là đối phương nghiêm túc đánh một trận. Bất quá, cho dù hắn có nói hết lời, đối phương cũng sẽ không làm thế, chỉ bằng lấy hành động thực tế khiến cho đối phương biết, không nghiêm túc là sẽ thua, như vậy đối phương nhất định sẽ trở nên nghiêm túc. Để khiến cho đối phương có thể giác ngộ điều đó, hắn biết phải làm thế nào.

Nhận thấy thân thể có nhiều vết thương, Quang hệ ma pháp dưới ý niệm của Fei bắt đầu tập hợp, chữa trị cho hắn. Lúc trước chưa nhìn thấy, tuy tin tưởng nhưng trong lòng mọi người vẫn còn chút nghi hoặc, hiện tại tận mắt chứng kiến, mới chính thức có cảm giác rung động, một kẻ đã chủ định là ma vũ phế nhân lại có thể thi triển ma pháp, loại hiệu quả này không chỉ đánh sâu vào thị giác mà còn vào cả tinh thần bọn họ.

Sau khi chữa khỏi những vết thương trên người, Fei nhìn sang Red Creek công tước, “Bắt đầu đi.”

Tại thời điểm Quang hệ ma pháp xuất hiện, ánh mắt Red Creek công tước nhìn Fei thực phức tạp, có vui mừng, có kiêu ngạo, cũng có áy náy, chính bởi vì những điều này, về sau, thái độ của công tước đại nhân đối với Fei mặc dù không tính là sùng nịch, nhưng cũng là hết sức sùng ái, có thứ tốt luôn dành cho Fei một phần, chỉ cần là yêu cầu của Fei sẽ tuyệt đối thỏa mãn.

Mọi người té nhì di chuyển sang một bên, không quấy rầy trận chiến của hai phụ tử trong sân.

Red Creek công tước bất động, không phải đang chờ thời cơ, mà là chờ Fei ra chiêu trước, Fei sẽ nhường sao? Đương nhiên sẽ không. Chiến đấu không bao giờ có nhường nhịn, đối thủ không công kích trước, vậy chính mình đành ra tay trước tiên.

Thân ảnh của Fei biến mất tại chỗ, thật nhanh, bỏ đi phụ trọng, thân thể nhẹ nhàng vô cùng, một cước sắc bén công kích ở bên sườn Red Creek công tước, hoàn toàn không nương tay, là một cước toàn lực. Nếu như là người bình thường đỡ một cước này, xương cốt vỡ vụn là điều chắc chắn, chỉ có điều, người đỡ là Red Creek công tước. Đối với lực đạo của Fei, trong lòng công tước tuy vô cùng kinh ngạc nhưng vẫn chặn được, thuận thế bắt đầu đòn tấn công của mình.

Cổ tay vừa chuyển, bắt được chân của Fei, đẩy lên trên, định làm cho Fei mất đi trọng tâm, nhưng Fei đã rèn luyện trụ cột vô cùng kỹ càng, hạ bàn (phản thân thể bắt đầu từ eo – hông trở xuống) vô cùng ổn định, cường độ cơ bắp (độ bền của cơ bắp) cũng đủ.

Đối với hành động lúc này của Fei khiến tất cả đều giật mình. Thế giới này chú trọng các chiêu thức cường đại, đối với trụ cột chỉ qua loa, không để tâm đến, sẽ không có ai như Fei, hơn mười năm như một, vẫn đi rèn luyện trụ cột.

Thế công của Red Creek công tước không có hiệu quả, Fei lại bắt đầu lượt công kích tiếp theo của mình. Chân còn lại đập mạnh trên mặt đất, nhảy lên, đầu gối hung mãnh chuẩn bị công kích hàm dưới của Red Creek công tước, công tước bắt đầu chỉ có thể buông chân của Fei ra, nghiêng người lui về phía sau, tránh đi công kích.

Đòn tấn công của Fei khiến bản thân hắn mất đi điểm tựa, công tước vừa lui về sau liền tung ra một cước, Fei đang ở trên không là không thể tránh được.

Thế nhưng Fei lại làm cho mọi người phải giật mình, thắt lưng khẽ cong, tay duỗi ra, đặt ngay trên chân công tước đại nhân, xem đây là điểm tựa, thân thể mềm dẻo đứng lộn ngược, nhẹ buông tay, thân mình trên không trung xoay một vòng, chân hướng đầu công tước, hung hăng công kích.

Công tước đại nhân đưa hai tay lên đỉnh đầu đón đỡ. Đỡ là đỡ được, nhưng vì không chú trọng trụ cột nên công tước đại nhân phải lui về sau mấy bước mới có thể đứng vững.

Fei lại xoay người, sau đó nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, thừa dịp Red Creek công tước chưa kịp phòng ngự, sơ hở lộ ra toàn bộ, Fei nhanh chóng áp sát, đặt tay lên bụng công tước, “Nội kinh, sụp đổ.” Bên tai mọi người vang lên thanh âm khàn khàn đang trong thời kỳ đổi giọng của Fei.

“Ma pháp cần phải có lực tương tác với nguyên tố mới có thể khu động, đây là chân lý của thế giới, nhưng chân lý này sau khi Fei, Red Creek miện hạ hoàng không xuất thế (chỉ sự vật đột nhiên xuất hiện một cách rất có uy thế hoặc có ảnh hưởng lớn) đã bị phá vỡ. Nguyên tố có thể bị chi phối, đây mới là chân lý.”

———— Trích từ Ma pháp thư tịch của Uy Á đại lục [Biến cách (là thay đổi hay cải cách) của ma pháp]

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Dù Chết Cũng Không Hối Hận

Red Creek công tước cảm thấy một cổ lực lượng quý dị từ tay của Fei truyền vào cơ thể, lực lượng dao động khiến lục phủ ngũ tạng đều chấn động, hương vị tinh ngọt tràn ngập khoang miệng, thân thể không thể khống chế bay về phía sau, sau đó, một chất lỏng tràn ra nơi khóe môi.

Những người khác nhìn hai người người tới ta đi vô cùng phấn khích. Fei sau khi rơi xuống đất liền áp sát vào Red Creek công tước, thanh âm khàn khàn nói ra tên gọi của chiêu thức, công tước đại nhân liền ngoài dự đoán của mọi người, bay về phía sau. Theoromon công tước đứng gần đó nhất, phản ứng cũng nhanh nhất, lập tức vờn tay ra, thuận lợi đỡ được Red Creek công tước. Red Creek công tước không ngã xuống đất, thế nhưng chất lỏng đỏ tươi chảy ra từ khóe miệng khiến những người còn lại chấn kinh.

Không ai nghĩ đến, vốn phải là người thắng – Red Creek công tước, sẽ lập tức thua sau vài chiêu.

Red Creek công tước đứng vững lại, ánh mắt mở lớn đầy kinh ngạc, không phải vì Fei làm hắn bị thương, mà là vì lực lượng của Fei rất cổ quái, dù trong người có chấn động, nhưng cũng không cuồng bạo như đấu khí, đó là một loại lực lượng ôn hòa mà đáng sợ, liên miên không ngừng như nước chảy.

“Đây là loại lực lượng gì?” Tuyệt đối không phải ma pháp, cũng không phải đấu khí.

“Nội kinh. Phụ thân, có thể nghiêm túc không?” Fei trả lời vấn đề của Red Creek công tước, thuận tiện đưa ra yêu cầu. Qua một kích kia, phụ thân nên biết, không nghiêm túc mà nói, chắc chắn sẽ thất bại.

“Nội kinh là cái gì?” Red Creek công tước chưa đáp lại yêu cầu của Fei, mà là hỏi ra nghi hoặc của chính mình.

Vấn đề thật nhiều. Nhưng là, đối với Fei, Red Creek công tước có ân sinh đường và mệnh danh, cho nên hắn đối Red Creek công tước có độ tha thứ rất cao, chỉ cần không chạm đến điểm mấu chốt, yêu cầu cùng nghi vấn của Red Creek công tước hắn đều sẽ tận lực thỏa mãn.

“Một loại lực lượng ôn hòa thích hợp cho ta tu luyện. Cổ thân thể này rất yếu ớt, mà đấu khí thì quá mức cuồng bạo, cho nên ta không thể tu luyện đấu khí. Vì vậy ta đòi một loại lực lượng khác để ta có thể sử dụng, đồng thời có thể cải tạo được thân thể của ta.” Fei nói nghe rất đơn giản, chính là những người ở đây, không biết được bắt nguồn của nội kinh trong lời Fei nói, đồng loạt chấn kinh.

Phải có được tư chất cùng thiên phú như thế nào mới có thể sáng tạo ra lực lượng chỉ thuộc về chính mình? Một người như vậy, thế nhưng lại bị bọn họ cho là phế vật.

Tất cả mọi người đều không nghĩ đến việc hỏi Fei, loại lực lượng này có phải bất cứ ai cũng tu luyện được hay không. Giống như đối với đấu khí cùng ma pháp, tư tưởng cố định của bọn họ cho rằng lực lượng như vậy sẽ có hạn chế, hơn nữa, lực lượng này chỉ mới có Fei tu luyện qua, ai biết được tương lai sẽ có hậu quả như thế nào.

Red Creek công tước lau vết máu ở khóe miệng, trong mắt đã không còn vẻ khinh thường, mà là thật sự nghiêm túc đánh giá Fei, xem Fei như đối thủ, khí phách tuyệt luân thuộc về công tước đại nhân thân kinh bách chiến xuất hiện.

“Muốn ta nghiêm túc, vậy ngươi chắc chắn sẽ thảm bại.” Red Creek công tước nhắc nhở Fei. Nếu đã nghiêm túc, vậy hắn sẽ không vì chút áy náy và thương tiếc mà thủ hạ lưu tình.

Fei đáp lại bằng một nụ cười rực rỡ, gương mặt luôn lãnh tĩnh vì nụ cười này mà nhu hòa hẳn lên, đôi mắt màu đen tỏa sáng, mang theo kiên định không oán không hối, “Sinh tử không hối hận.” Hắn chấp nhất sinh mệnh, nhưng cũng chấp nhất việc trở nên mạnh mẽ, cho nên hắn thích cùng cường giả chiến đấu. Thắng sẽ trở nên càng mạnh, thua, đơn giản chỉ là chết mà thôi, mà dù có chết hắn cũng không tiếc nuối, bởi vì không có gì để lưu luyến.

Nụ cười này làm tất cả mọi người ở đây rung động. Đó là một loại giác ngộ vượt qua tất cả, trước nụ cười này, vấn đề sinh tử không có bất kỳ ý nghĩa gì, bọn họ dường như thấy được một cuộc đời lừng lẫy, vì chiến đấu mà sống, cũng vì chiến đấu mà chết, không bận tâm đến sinh tử, chỉ cầu một trận chiến, dù chết cũng không hối hận.

Lúc này, Ialophil cũng rung động như những người khác, các trưởng bối có tán thưởng, Garvin bọn họ là cuồng nhiệt hướng tới, chính là, kẻ xem Fei là đối thủ như hắn, trong lòng có sự không cam lòng sâu sắc. Hắn khắc ghi nụ cười này vào tâm trí, sẽ có một ngày, nụ cười này chỉ xuất hiện trước mặt mình hắn.

Trong tương lai, không chỉ vì để Fei nở nụ cười đó, dâng lên chiến ý đối với hắn, cũng vì để trong mắt Fei có hắn, nhớ kỹ hắn, không thể thoát khỏi hắn, nên hắn nỗ lực, cuối cùng sống vai cùng Fei, chiếm cứ hai vị trí cực mạnh, trừ ngươi ra chính là ta, không có bất kỳ ai khác có thể chiếm được vị trí đó.

Chiến đấu lại bắt đầu, Fei tuy có kinh nghiệm phong phú, nhưng Red Creek công tước cũng không kém, người tới ta đi không chút nương tay. Cuối cùng, Fei bị đánh bại, dù sao so với kiếp này của Fei, Red Creek công tước về mặt thực lực tích lũy hơn rất nhiều năm.

Fei ngã vào trên cỏ, không có mất mát vì chiến bại, trên gương mặt nở nụ cười thống khoái. Từ sau khi đi vào thế giới này, đây là lần đầu tiên hắn đấu một trận sáng khoái như vậy, hơn nữa, cùng cao thủ so chiêu làm cho hắn hiểu biết càng thêm đầy đủ đối với vũ lực của nơi đây. Yên lặng tính toán thời gian để thắng được Red Creek công tước, nụ cười thống khoái của Fei biến thành tự tin, hắn sẽ đuổi kịp, rất nhanh, phải nỗ lực nhiều hơn a.

Fei nằm trên mặt đất, tất cả mọi người đều không rời đi, nhìn thấy rất nhiều quả cầu Quang hệ nguyên tố xuất hiện, trị liệu vết thương của Fei. Red Creek công tước tuy thắng, nhưng trong lòng cũng không vui vẻ mà là vô cùng phức tạp nhìn Fei. Hắn kiêu ngạo vì thực lực của Fei, cũng nhìn thấy được tương lai của Fei, hải tử này chắc chắn sẽ vượt qua hắn, xen lẫn trong vui mừng và mong đợi, có một loại bi thương tuổi xế chiều, tương lai là thuộc về hải tử

này.

Miệng vết thương vừa mới khép lại, thể lực của Fei trong quá trình vận nội lực chữa thương cũng khôi phục một chút, hần đứng dậy, đi đến bên các phụ trọng, một lần nữa đeo bọn chúng lên người. Bởi vì vết thương cùng thể lực vẫn chưa hồi phục toàn bộ, Fei đổ mồ hôi lạnh, động tác chậm chạp, thể nhưng vẫn kiên quyết mang bọn chúng vào. “Người không nghỉ ngơi một chút sao?” Nhìn thấy Fei cố gắng như vậy, Lukes công tước vốn bài xích Fei cũng không nhịn được mà nói ra một câu quan tâm.

Fei không trả lời, chính là hành động vẫn không ngừng lại cho bọn họ biết, hần sẽ không nghỉ ngơi.

“Vì cái gì phải cố gắng như vậy?” Ialophil không hiểu. Tại sao người này có thể cố gắng đến vậy? Cố gắng đến mức làm cho người khác tự ti, cố gắng đến mức khiến tâm của bất kỳ kẻ nào cũng phải chấn động.

“Vì sống sót, vì nhìn ngắm tất cả phong cảnh dưới bầu trời xanh thẳm này.” Đây là nguyện vọng của Fei, kiên trì cùng tiếc nuối ở kiếp trước, cũng là kiên trì cùng nguyện vọng của kiếp này.

Không phải vì vinh dự, không phải vì dương danh lập vạn, chỉ là một lý do đơn giản như vậy, có đáng giá để hần cố gắng đến thế sao? Bọn tiểu bối không hiểu, nhưng các trưởng bối hiểu được, một lý do “sống sót” này có bao nhiêu khó khăn.

“Fei, người muốn đổi một cái tên khác không?” Red Creek công tước nhìn Fei đã đeo xong phụ trọng, nói. Hải tử này đáng giá được đổi đổi thật tốt, có được một cái tên khác, chứ không phải cái tên lúc trước hần đã đặt trong con tức giận, bất quá, hần cũng không cưỡng chế Fei đổi danh, mà là trung cầu ý kiến của Fei. Đây chính là sự hậu đãi hiếm thấy của công tước đại nhân từ trước đến nay vẫn chuyên quyền độc đoán.

“Không.” Fei kiên định từ chối, “Tên của ta chỉ có Fei. Red Creek.” Đây là cái tên đầu tiên hần có được, nếu đổi tên khác, vậy cũng chẳng khác gì danh hiệu của hần lúc trước. Tên, đối với hần mà nói, là một thứ vô cùng trân quý, vì vậy mà Red Creek công tước đã đặt tên cho hần mới được hần dễ dàng tha thứ, nhận được hứa hẹn của hần, cũng khiến hần ghi nhớ phần ân tình trọng đại này.

Mọi người không hiểu tại sao Fei lại cố chấp cái tên này như vậy, nhưng bọn họ có thể tưởng tượng được, đến sau khi Fei đạt được thành tựu, cái tên này cùng thành quả của hần sẽ vô cùng tương phản, tương phản đến mức như đang cười nhạo thể nhân ngu xuẩn, cũng sẽ là bằng chứng cho việc Fei không ngừng vươn lên, từ một phế vật trở thành một trong những cường giả của đại lục.

Red Creek công tước đại nhân cũng không định ép buộc Fei, lộ ra nụ cười hiếm có. “Tùy người, nhi tử của ta.” Khiến cho thể nhân khiếp sợ vì người đi, Ialophil là ánh sáng vinh quang của Theoromon gia tộc, như vậy Fei. Red Creek cũng sẽ là vinh quang vô thượng của Red Creek gia.

Đối với xung hô của công tước đại nhân, trong lòng Fei cũng không sinh ra bất kỳ dao động gì. Ngay từ ban đầu hần đã quyết định bỏ qua phần thân tình này, bất luận công tước đại nhân có bù lại như thế nào đi nữa cũng không thể vẫn hồi lại được. Lúc này, hần chỉ có thể đem tất cả trả giá của công tước xem như một loại ân tình để ghi nhớ.

Khi tất cả mọi người rời khỏi tiểu viện, các vị trưởng bối nhìn những hải tử vốn khiến mình kiêu ngạo, lại so sánh với Fei, nhẹ thở dài, bị bốn hải tử nhảy bèn bắt được.

Bọn họ thừa nhận, so với Fei, bọn họ kém nghị lực, kém giác ngộ, cũng kém kiên trì, nhưng bọn họ không nghĩ thực lực của mình không bằng Fei. Bọn họ sẽ đuổi kịp hần, kiêu ngạo như bọn họ sẽ không để thân ảnh đang ở phía trước kia cách mình ngày càng xa.

Bắt đầu từ hôm đó, Red Creek công tước hạ xuống một mệnh lệnh vô cùng bất ngờ, đó là dọn dẹp quét tước cho nơi ở của Fei thiếu gia sau mười ba năm không hề bận tâm, phái người hầu mới đến, những người hầu cũ đều bị công tước đại nhân nghiêm trị. Khi quân gia mang người đến và nói cho Fei, hần trực tiếp tìm công tước, ngăn cản việc này. Nguyên nhân là, hần thích không gian yên tĩnh, chán ghét có nhiều người xung quanh.

Đối với nhi tử một lần nữa nhận thức này, Red Creek công tước dĩ thường yêu quý cùng coi trọng. Thỏa mãn yêu cầu của Fei, tất cả người hầu đều không được đi vào tiểu viện, chỉ có Hank được Fei chỉ định phục vụ, đương nhiên, tiểu viện của Fei, Red Creek công tước cũng sẽ không để nó tiếp tục giữ hiện trạng bị tàn phá như vậy.

Là gia chủ, Red Creek công tước đương nhiên cũng có sự khôn khéo của mình, lấy lý do lấp đặt đầy đủ phương tiện huấn luyện, đồng thời để Fei đến sân huấn luyện của hần, thêm cả tự hần sẽ cùng luận bàn, không khiến Fei trì hoãn việc huấn luyện làm bồi thường, cuối cùng, Fei đồng ý cho phép cải tạo lại tiểu viện.

Người hầu trong công tước gia đều đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, chỉ trong vòng ba ngày, tiểu viện của Fei đã nhìn sáng sủa hẳn lên, khung cảnh thoáng mát, phòng ốc rộng rãi, thiết bị huấn luyện đầy đủ, rắn chắc, bữa ăn đưa tới so với trước kia đều ngon hơn gấp mấy lần. Fei ở trong tiểu viện mới này vô cùng thoải mái.

Chẳng qua, tuy không có người hầu, nhưng tiểu viện vẫn có khách bái phỏng. Ialophil, Garvin, Donald cùng Brent căn bản là ngày nào cũng đến, đều không làm cái gì khác mà là cùng Fei huấn luyện, Ialophil cũng quên tính khiết phích của mình, mỗi ngày đều nỗ lực đến khi mồ hôi ướt đầm. Bốn vị thiên chi kiều tử chỉ mới bắt đầu chế độ huấn luyện với mức độ quá nặng như vậy, cho nên mỗi cuối ngày đều mệt mỏi đến mức vừa ngã lên giường đã lập tức ngủ say.

Bọn họ mỗi ngày đều luyện tập vô cùng vất vả, cho nên đều gần như không về nhà. Các bậc trưởng bối của bọn họ cũng thỉnh thoảng đến xem, nhìn thấy hải tử nhà mình biết nỗ lực, không chịu thua kém, cuối cùng mệt đến mức ngay cả đi đường cũng khó khăn, sao còn có thể có ý kiến chuyện đàm hải tử không về nhà, dù sao ở Red Creek gia cũng có Red Creek công tước trông nom.

Nhìn hải tử của mình lúc này, các trưởng bối đều rất vui mừng, nhất là phụ thân của Ialophil, Theoromon công tước. Ialophil thiên phú quá cao, khiến hắn có tư cách kiêu ngạo, cũng khiến trong mắt hắn có mê mang, không có động lực đi tới, bởi vì tất cả đều quá dễ dàng. Thế nhưng, Fei xuất hiện khiến hắn có được mục tiêu, trong mắt dần lên ý chí chiến đấu cùng kiên quyết.

Lúc này, công tước đại nhân đang vui mừng tuyệt đối không nghĩ đến, tương lai sẽ phát triển thành một tình trạng hắn không hề mong muốn, nhưng cũng không thể không chế được.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Chuyển Tiếp

Chẳng mấy chốc, chuyện Red Creek công tước bỗng nhiên coi trọng Fei đã bị ngoại giới biết được, bản thân công tước đại nhân cũng không tin tưởng chuyện này có thể giấu giếm lâu, dù sao đây vốn không phải là việc nhỏ. Đối với sự thăm hỏi của các vị quan viên cùng thế gia trong triều, công tước đại nhân đều chỉ im lặng, không lời hồi đáp.

Mà, mẫu thân của Fei cũng muốn đi xem người nhi tử đột nhiên được coi trọng này, tuy nhiên tiểu viện của Fei đã bị công tước đại nhân hạ lệnh cấm, chỉ có một ít người được phép vào. Bản thân công tước không đề cập tới, hoàng đế bề hạ thì ai dám ngăn cản, Lukes công tước, Theoromon công tước và nhóm người Ialophil là những người có trong danh sách tự do tiến nhập. Còn Pháp Thánh đại nhân, cho dù không có sự cho phép, muốn đi vào cũng thực dễ dàng, tuy nhiên từ những lý luận của Fei, Pháp Thánh có được giác ngộ mới, hiện vẫn đang bế quan.

Bốn người Ialophil vẫn tập trung tại tiểu viện của Fei rèn luyện, chậm rãi thích ứng với cường độ của hắn. Các vị trưởng bối cũng thường xuyên ghé thăm, Fei sẽ nhân những cơ hội này đưa ra lời khiêu chiến với vài vị trưởng bối. Tuy lần nào cũng thất bại, nhưng Fei rất thỏa mãn, bởi vì hắn cảm nhận được sự tiến bộ của mình, quả nhiên chiến đấu với người mạnh hơn mình có thể giúp bản thân tiến bộ nhanh hơn.

Fei thỏa mãn, nhưng những người khác lại không được như vậy, các trưởng bối qua mỗi lần chiến đấu với Fei đều cảm nhận được sự tiến bộ kinh người của hắn, chỉ thật sự giao đấu thôi chưa đủ, nếu như không có sự thận trọng như trong những cuộc chiến sinh tử, bọn họ rất có thể sẽ bị đánh bại. Mỗi lần cùng Fei chiến đấu cũng không thể gọi là đối luyện, bởi vì sự điên cuồng, sẵn sàng đồng quy vu tận của Fei, làm cho bọn họ phải khắc chế sát ý của chính mình, để không sử dụng sát chiêu. Theo thời gian trôi qua, loại tự chủ này cũng dần yếu bớt, mỗi một lần cùng Fei đối chiến, không chỉ thể xác mà tinh thần đều vô cùng mệt mỏi, cho nên về sau các vị trưởng bối bắt đầu tránh né việc chiến đấu cùng Fei.

Bất quá, thấy Fei lúc nào cũng dồi dào sinh lực, các vị trưởng bối đều tán thưởng, mà mấy vị tiểu bối lại hoàn toàn trái ngược. Mỗi ngày luyện tập đã cực kỳ mệt mỏi, lại nhìn Fei còn có tinh thần hưởng các vị trưởng bối khiêu chiến, cho dù thất bại cũng không nản lòng thoái chí, nhóm tiểu bối đều thấy không cam lòng cùng mất mát, nguyên lai bọn họ vẫn kém Fei rất nhiều. Sau khi thích ứng cường độ tập luyện, không biết tự lượng sức mình, nhóm người Ialophil cũng bắt đầu khiêu chiến các trưởng bối, còn yêu cầu các trưởng bối phải chiến đấu thật nghiêm túc. Mà vài vị trưởng bối có Fei làm ví dụ, khi ra tay cũng không hề khách khí. Nhưng thân thể mệt mỏi khiến nhóm tiểu bối không thể chịu được hơn mười chiêu, hoàn toàn không thể so sánh với những trận chiến vô cùng thống khoái với Fei. Như vậy cứ để bọn họ tiếp tục cố gắng.

Các trưởng bối rất vui lòng lấy Fei làm ví dụ để kích thích bọn tiểu bối cố gắng rèn luyện. Trước khi Fei xuất hiện, bọn họ đối với hải tử của mình thực hài lòng, chính là sau khi nhìn đến Fei, bọn họ hiểu được hải tử của mình hoàn toàn chưa đủ, cả sức mạnh lẫn tâm lý đều không đủ. Đối theo sự trưởng thành của Fei, bọn họ biết, tương lai, hắn tuyệt đối có thành tựu cao hơn mấy hải tử kia. Niềm kiêu hãnh không phải của riêng nhóm hải tử, làm trưởng bối như bọn họ đồng dạng cũng có kiêu ngạo của chính mình. Bọn họ có thể chấp nhận hải tử nhà họ có bằng hữu mạnh hơn, như Ialophil trước kia, nhưng bọn họ tuyệt đối không muốn hải tử nhà mình kém quá xa.

Trong bốn người, Garvin, Brent và Donald bởi vì có Ialophil làm tiền lệ, đối với việc đuổi theo Fei tuy thực cố gắng nhưng không có chấp nhất, bởi ý nghĩ Fei mạnh hơn bọn họ đã cắm rễ rất sâu trong tư tưởng. Nhưng, Ialophil lại không hề giống vậy. Trước lúc Fei xuất hiện, không hề có người đi phía trước hắn. Sau khi cả tự tôn cùng cao ngạo đều nhận lấy đá kích, điều Ialophil cố chấp nhất chính là phải mạnh hơn Fei. Cũng vì một chút khác biệt như vậy, làm cho Garvin, Donald và Brent rời xa vị trí Truyền Kỳ, vì trong mắt họ chỉ thấy hai thân ảnh phía trước mà chưa bao giờ nghĩ sẽ vượt qua hai người ấy.

Các trưởng bối ngoại trừ việc hải tử nhà mình có thể trưởng thành, cũng có thu hoạch khác, mỗi trận chiến với Fei đều khiến bọn họ tăng cường khả năng khống chế cùng sự bình tĩnh trong chiến đấu, hơn nữa, có sự tồn tại của phụ thân Fei là Red Creek công tước, đối với bất vấn đề nào Fei đều hữu vấn tất đáp (hỏi là trả lời).

Mấy vị trưởng bối thực đề ý Fei từng nói qua hải tử nhà bọn họ khiếm khuyết điều một thứ. Bọn họ sẽ không quên Fei khi đó liếc nhìn bọn họ, ánh mắt kia chứa đựng sự khinh thường cùng khinh bỉ như thế nào, “Bọn họ khiếm khuyết, các người cũng khiếm khuyết.”, trước khi trả lời, Fei đã đánh giá như vậy. Được rồi, bọn họ hiểu kỳ rồi, bọn họ cũng không cho là mình hoàn mỹ vô khuyết, nhưng bọn họ không tồn tại khuyết điểm chung nào đó a. Đáp án của Fei là “Trụ cột.” Đây chính là thứ bọn họ khiếm khuyết.

Ngay lúc đó, bọn họ đều không cách nào hiểu được, trụ cột thì làm sao lại trọng yếu. Fei nói, giống như trong kiến trúc, nền móng càng sâu, càng vững mới có thể xây công trình lên càng cao. Tựa như bọn họ hiện tại, phải chăng đều cảm thấy không thể tiếp tục tiến lên được nữa, nếu thế không bằng tiến hành rèn luyện trụ cột một lần nữa.

Chiều theo những gì Fei nói, bọn họ đi làm, quả nhiên bất luận là ma pháp hay đấu khí đều có chút tiến bộ, nhưng cũng chỉ được như thế. Fei kết luận là bọn họ đã muộn, trụ cột đã định hình, tương lai cũng bị giới hạn.

Sau khi tự mình trải nghiệm, các vị trưởng bối cũng không tiếc nuôi trụ cột bản thân đã từng bỏ qua, mà bắt đầu coi trọng trụ cột của bọn tiểu bối, dù sao mấy người tiểu bối còn có thể bù đắp lại.

Kỳ thật không cần các trưởng bối nói, có vết xe đổ của bọn họ, đám tiểu bối tuyệt đối sẽ không bỏ qua, nguyên bản việc rèn luyện tất cả các đại chiêu, kỹ xảo đều được đổi thành trụ cột, hiệu quả vô cùng rõ rệt.

Không chỉ thế, còn có các chiêu thức. Thời điểm chiến đấu đối luyện, Fei cũng thể hiện vô số kỹ xảo, vô cùng có ích cho việc rèn luyện của họ. Nguyên lai lực lượng không nhất thiết phải đại, theo như Red Creek công tước hỏi, Fei trả lời, nếu lực lượng chênh lệch quá xa như trời với đất, kỹ xảo là vô dụng, nhưng nếu ở một mức độ nhất định, kỹ xảo cũng có thể bù lại phần lực lượng thiếu hụt. Giống như khi Fei cùng bọn họ chiến đấu, chính là dùng kỹ xảo làm tan rã lực lượng của họ, mới có thể cùng bọn họ có một quá trình chiến đấu thống khoái, mà không phải như Ialophil lấy cương đối cương mới không chống đỡ được quá mười chiêu.

Theo một góc độ khác mà nói, chính là trình độ của Fei cũng không chênh lệch quá xa với các vị trưởng bối. Đám người Ialophil ở một bên nghe được lời của Fei một cách rõ ràng, bắt đầu điều chỉnh lại kế hoạch rèn luyện của bản thân.

Hiểu biết Fei càng sâu, Red Creek công tước cũng dập tắt ý tưởng bồi dưỡng Fei thành người thừa kế. Fei sẽ là một cường giả vĩ đại, nhưng tuyệt đối không là một gia chủ thành công.

Tính tình của Fei quá lạnh nhạt, rất ích kỷ, không có cảm giác vinh quang về gia tộc, xem tính mạng của mình là quan trọng nhất, nhưng cũng lại có thể đem tính mạng mình trở thành lợi thế, biểu hiện vô cùng lạnh nhạt, nói chuyện cũng quá thẳng thắn, không biết cách uyển chuyển, ý nghĩ tuy thực khôn khéo nhưng lại không dùng trên âm mưu quỷ kế, tính cách như vậy làm sao thích hợp trở thành gia chủ. Thôi, cứ giống như Fei nói, với công sinh đường và mệnh danh, hẳn có thể làm cho Fei chấp thuận việc bảo hộ gia tộc.

Fei a, đứa bé này thực sự là dễ thuyết phục, ngay cả một phần sinh ân của mẫu thân cũng đem ghi tạc trên người mình. Cho nên, đứa bé này làm sao thích hợp trở thành gia chủ. Hẳn làm gia chủ, có thể tưởng tượng ra những tổn thất của gia tộc trong tương lai.

Bất quá, về sau phải tránh cho nữ nhân kia gặp mặt Fei. Chỉ cần hắn để lộ ra quyết định không để Fei làm người thừa kế, nữ nhân kia cũng sẽ không đi gặp Fei. Thực may mắn là hắn phát hiện sự vĩ đại của Fei trước.

Kỳ thật Red Creek công tước đã xem thường Fei, Fei đã phân tích qua tính chân thực trong những lời thoái thác của Red Creek công tước, đối với những lời ngọt ngào của công tước và những người khác về thành kiến của mẫu thân đối với hắn, Fei cũng chưa để ý nửa điểm. Từ trước, Fei cũng giống như những người khác, cho rằng Red Creek công tước phụ nhân là thê tử của công tước, vậy thì ắt phải nghe theo công tước. Một nữ nhân không có lực lượng, bất quá cũng chỉ là kẻ phụ thuộc vào nam nhân. Đây là quan niệm của hắn.

Cho dù người có nghĩ gì, làm gì, thời gian đều không rơi chậm lại. Mà hiện tại chỉ còn cách sinh nhật của Fei và Ialophil nửa tháng.

Đối với sinh nhật lần này của Fei, Red Creek công tước cũng sẽ không như những lần trước, ngay cả lễ vật cũng không chuẩn bị chứ nói chi đến yến tiệc. Bây giờ đã biết sự vĩ đại của Fei, Red Creek công tước quyết định tổ chức yến hội sinh nhật long trọng, nhưng ngày này cũng là sinh nhật của Ialophil, nếu hai nhà đều cử hành yến hội, như vậy khách nhân nhất định sẽ phải đưa ra lựa chọn, cùng đều là một trong tam đại thế gia của đế quốc, đi nhà nào cũng sẽ đắc tội nhà kia. Hơn nữa hoàng gia và tam đại gia tộc bởi vì chiến tranh ngàn năm đang kề cận nên đều hết sức hài hòa và giữ thế cân bằng, làm sao cũng không được để một yến hội sinh nhật làm phá hư, cho nên Theoromon công tước và Red Creek công tước quyết định tổ chức chung một cái yến hội.

Hoàng đế tỏ ý muốn đem hoàng cung làm địa điểm tổ chức, kỳ thật trong lòng hoàng đế là có tính toán nhỏ nhặt, Fei và Ialophil đều đã mười bốn tuổi, xem như đến tuổi đính ước, nên nhân lúc này đem đám công chúa ra cho hai người họ nhìn xem có hợp mắt ai không.

Lukes công tước vô cùng hào khí, gánh vác tất cả chi phí của yến hội. Vị công tước này cũng không hề có tính toán như hoàng đế, vì hắn chỉ có một nhi tử.

Trong lúc các trưởng bối bận bịu việc chuẩn bị yến hội, các gia tộc khác hoàn toàn không biết Fei cũng tham gia yến hội lần này, nhìn đến hành vi của những vị tôn quý này, bọn họ đều nghĩ các vị ấy vô cùng coi trọng Ialophil, cho nên đều đang phiền não nên cấp lễ vật gì cho Ialophil. Brent, Garvin và Donald sau khi thay đổi toàn diện cái nhìn về Fei, hiện giờ đều lo lắng tìm loại lễ vật nào khiến Fei thích, mà tha thứ cho những gì bọn họ đã làm.

Trái lại, hai nhân vật chính lại rất bình thản, nên làm cái gì thì làm cái đó.

Thái độ của Ialophil đối với Fei rất kỳ quái, hắn đem Fei làm đối thủ, cho dù trong lòng đối với tính thần và nghị lực của Fei rất bội phục, nhưng trên mặt giữ luôn một bộ cao ngạo, tựa hồ Fei không thể làm hắn dao động, không giống như thái độ của ba người còn lại với Fei, loại thái độ này của Ialophil có thể coi là không hề hữu hảo. Nhưng khi ở Red Creek gia, nghe được bọn người hầu có thái độ khinh thường sau lưng Fei, Ialophil sẽ tàn khốc trả thù đám người đã nói huyền thuyên kia.

Ở trong lòng Ialophil, Fei là đối thủ của hắn, trừ hắn ra không ai có thể vũ nhục Fei, có tư cách làm như vậy chỉ có thể là một mình hắn. Hắn sẽ dùng thực lực của mình nói với Fei, hắn có tư cách làm như vậy. Rồi sẽ có một ngày, hắn sẽ làm cho Fei ném đến thất bại từ hắn, ném đến bi ai và không cam lòng hắn đã từng nếm trải.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Ủy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Thành Đông

Một ngày này cũng không an bình, chỉ là, bốn người trong tiểu viện đều không biết đến sự kiện trọng đại đang diễn ra bên ngoài. Brent bởi vì trong nhà có việc nên đã trở về từ ngày hôm qua, vốn hôm nay hần hần sẽ đến đây từ sớm, nhưng thời gian bắt đầu huấn luyện đã qua lâu rồi mà hần vẫn chưa xuất hiện.

Nơi này là đế đô, ai dám làm khó dễ con trai độc nhất của Lukes gia tộc, Fei không thêm bận tâm, nhóm người Ialophil cũng không lo lắng, là hảo hữu, bọn họ tin tưởng Brent tuyệt đối sẽ không vô cớ đến muộn, nhất định là có chuyện gì xảy ra.

Bởi vì có sự phân phó của Red Creek công tước, Fei đành để cho nhóm người Ialophil rèn luyện cùng hần, cũng may bốn người Ialophil không ngủ lại tiểu viện này, nếu không hần nhất định sẽ bố trí thật nhiều bày rập xung quanh phòng mình để bảo đảm bản thân có thể an tâm nghỉ ngơi.

Trong tiểu viện, mỗi người đều đang tự mình rèn luyện thì nghe được tiếng gọi to đầy vội vã của Brent, quả thật là không chút phù hợp với hình tượng quý công tử bình thường của hần.

“Đã xảy ra chuyện, đã xảy ra chuyện,” Brent xông vào tiểu viện, vẫn còn hô to gọi nhỏ không ngừng.

Donald vẫn tiếp tục việc rèn luyện của mình, vừa vung kiếm vừa hỏi, “Người vội vã như vậy để làm gì a,” Donald cũng không cho là đã xảy ra đại sự gì, ngữ khí thật bình tĩnh, còn có tâm tư nói đùa, “chẳng nhẽ chiến tranh ngàn năm bùng nổ rồi?”

“Không phải,” Brent thở dốc một hơi, không thú vị đáp lại câu nói đùa của Donald, “Ồ ngoại ô xuất hiện vết nứt không gian, có Hắc Ám chủng tộc xuất hiện.” Hắc Ám chủng tộc sinh tồn trên đại lục không có gì đáng ngạc nhiên, nhưng Hắc Ám chủng tộc xuất hiện từ vết nứt không gian lại là chuyện đại sự, bởi vì nhân loại không biết được chủng loại cũng như thực lực của chúng.

Nghe được tin tức này, ngay cả Fei cũng dừng việc huấn luyện của mình lại, nhìn về phía Brent.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Được xem như thủ lĩnh của bốn người, Ialophil đành lên tiếng hỏi tình hình cụ thể.

Hôm qua, vì có việc nên Brent trở về gia tộc, thấy hiếm khi có cơ hội khiêu chiến với phụ thân đại nhân trong lúc cơ thể vẫn chưa suy yếu do rèn luyện, đang trong tình trạng hoàn hảo nhất như hiện tại, hần liền hướng phụ thân đại nhân đưa ra lời khiêu chiến, hần muốn xem thử thực lực của bản thân hiện nay như thế nào. Phụ thân đại nhân cũng không cự tuyệt, sáng khoái nhận lời khiêu chiến mà theo như lời hần là sự trao đổi cảm tình giữa hai phụ tử.

Đi đến sân tập võ, đang lúc quyết định Brent có vượt qua được chiêu thứ mười hay không thì có người đến quấy rầy, cũng mang theo tin tức về vết nứt không gian.

Trận chiến tất nhiên không thể tiếp tục, phụ thân đại nhân vội vàng hỏi rõ tình huống, hần đứng bên cạnh tất nhiên cũng nghe được cụ thể mọi chuyện.

Vết nứt không gian xuất hiện ở Thành Đông, Hắc Ám chủng tộc xuất hiện, bởi vì khoảng cách quá gần, nhóm thủ vệ còn chưa kịp lên tiếng cảnh báo thì đã chết trong miệng Hắc Ám chủng tộc, may mắn những người còn sống nhanh chóng đem tin tức này truyền ra ngoài, đội ngũ tuần sát của đế đô vì tình huống khẩn cấp đều đã xuất phát đến Thành Đông.

Phụ thân đại nhân tự nhiên không dám trì hoãn, làm bộ trưởng tài vụ kiêm hậu cần chủ quản của đế quốc, tại thời khắc mấu chốt này cũng phải thể hiện tác dụng của mình. Sau khi chuẩn bị tốt các vật tư cứu viện sau tai họa, phụ thân đại nhân liền rời đi, bỏ lại một mình hần.

Tin tức chấn động như vậy, hần dĩ nhiên muốn thông báo cho các hảo hữu của mình, cho nên mới đến Red Creek công tước gia, trên đường, hần nhìn thấy Theromon công tước cười phi long, dùng tốc độ nhanh nhất bay đến Thành Đông, đến Red Creek gia, hần cũng nhìn đến Red Creek công tước suất lĩnh(dẫn đầu) đội vệ quân lên đường.

“Tình huống hiện tại là thế nào? Có những loại Hắc Ám chủng tộc nào? Có loại hình nào chưa được biết không?” Garvin đưa ra một loạt vấn đề.

“Ta làm sao biết a.” Brent cho Garvin một cái nhìn đầy khinh thường, loại sự tình này không cần nghĩ cũng biết không nên hỏi hần, theo những lời hần nói vừa rồi, chẳng nhẽ Garvin không phân tích được, vấn đề sự việc tiếp theo phát triển như thế nào, hần đã chạy đến đây thì làm sao mà biết được?

Ánh mắt Fei hơi híp lại, Hắc Ám chủng tộc, được xưng là chủng tộc tà ác nguy hiểm nhất thế giới này, là cộng địch (kẻ địch chung) của tất cả các chủng tộc khác, đối tượng thảo phạt của cả cộng đồng, cũng là tồn tại để xúc tiến hòa bình, tiêu trừ tranh chấp của nhân loại.

Hần vừa vận sinh ra vào thời điểm chiến tranh ngàn năm sắp diễn ra, điều này có nghĩa, lúc sinh thời, hần sẽ chiến đấu cùng Hắc Ám chủng tộc – tồn tại chỉ từng đọc qua trong sách vở, chưa từng tận mắt chứng kiến. Hần muốn tận mắt nhìn thấy những Hắc Ám chủng tộc này một chút.

Fei tháo bỏ phụ trọng trên người xuống, âm thanh rơi trên mặt đất của chúng kinh động đến nhóm người Ialophil. Cả bốn người cùng quay đầu lại nhìn Fei.

“Người định làm gì?” Ialophil ần ần đoán được, nhưng vẫn không dám xác định.

Fei không để ý tới hấn, lưu loát tháo bỏ phụ trọng của mình, đi trở về phòng, Ialophil nhếch miệng, cũng cời xuống phụ trọng của hấn, thả ra một Thổ hệ ma pháp, kiến tạo một tường đất, ngăn trở tầm nhìn của Garvin, Brent cùng Donald.

Hai người này đang làm gì?

Khi tường đất biến mất, Ialophil một lần nữa hiện ra trước mặt mọi người, đã thay đổi một thân quần áo sạch sẽ.

Có trừ vật không gian thật sự là phương tiện. Nên biết rằng, lúc trước bọn họ vô cùng hứng thú với không gian bên trong trừ vật, vì thể nghiệm công năng của nó, bọn họ đã bỏ vào đó không ít thứ, có Brent tài trợ, trong trừ vật không gian có thể nói là cần gì đều có.

Fei cũng bước từ trong nhà ra, thay đổi một thân hắc y, không liếc nhìn bọn họ lấy một cái, liền bước ra ngoài tiểu viện, Ialophil biết mình đã đoán đúng, cũng theo sau.

“Bọn họ muốn đi đâu a?” Garvin nhìn thấy hành động của hai người, hỏi.

Linh quang chợt lóe, Brent nói, “Có khi nào bọn họ đến Thành Đông không?”

“Không thể nào.” Donald lớn tiếng nói.

“Không phải không thể, mà là tuyệt đối.” Brent phi thường chắc chắn.

Vừa nghe xong, Garvin lập tức tháo xuống phụ trọng của mình, không kịp thay quần áo, nhanh chóng đuổi theo hai người kia. Brent thấy thế, lập tức xoay người ra khỏi tiểu viện, Donald cũng kịp phản ứng lại, nhưng đã muộn chậm, hấn chỉ có thể vừa đi vừa tháo phụ trọng, miệng còn hô, “Này, chờ ta với.”

Tin tức Hắc Ám chủng tộc xuất hiện ở Thành Đông đã lan truyền khắp nơi, để đô cũng bắt đầu hỗn loạn. Một đám người vội vàng bỏ chạy, ôm theo tài vật, ai ai cũng mang thần sắc khủng hoảng.

“Người khinh thường bọn họ?” Nhìn đến cảm xúc vô cùng rõ ràng của Fei, Ialophil hỏi.

“Những kẻ chỉ biết trốn tránh khi gặp tai họa, không đáng để tôn trọng.” Ở mặt thế, cho dù hoàn cảnh hiểm ác đến thế nào cũng sẽ không có ai nghĩ đến việc trốn tránh, chiến đấu, đây là lối thoát duy nhất, chiến đấu với những kẻ là nhân loại như chính mình, chiến đấu với hoàn cảnh, chiến đấu với tất cả mọi thứ.

Mà thế giới này, nhân loại đã quen việc sinh hoạt trong hòa bình, nguy cơ vẫn chưa đến trước mắt, bọn họ đã lựa chọn trốn tránh, những kẻ như thế bảo Fei làm sao để vào mắt.

“Người nói không sai.” Nghe được lời nói của Fei, Ialophil tỏ vẻ tán thành.

Trong đám người hỗn loạn, Fei chậm rãi đi tới, bước chân trầm ổn kiên định, hướng về phía ngược lại với đám người.

Không ai thèm chú ý đến tình huống như vậy, mà cho dù có nhìn thấy cũng sẽ chẳng quan tâm, an toàn của bản thân là trên hết, không một ai nhắc nhở Fei rằng, phía trước có nguy hiểm.

Ialophil đi ở phía sau Fei, nhìn Fei thông dong tiêu sái bước đi, đáy mắt lóe ra sự hưng phấn, có lẽ là vì sự xuất hiện Hắc Ám chủng tộc.

“Hắc Ám chủng tộc nguy hiểm và tàn nhẫn.” Chính mình muốn làm gì, quan tâm người này, lo lắng người này hay là khiêu khích?

Chỉ nói một câu như thế, Ialophil liền im lặng, hấn rút cuộc đang nghĩ gì?

Thời điểm đến gần Thành Đông, mùi máu tươi nồng đậm trong không khí, hương vị dinh dính khiến người ta phải buồn nôn, Ialophil, Garvin, Brent cùng Donald đuổi theo phía sau đều chịu không nổi, phải dùng tay áo che miệng, che mũi lại.

Thế nhưng, Fei lại nở nụ cười, nụ cười nhẹ đầy hoài niệm. Hương vị thật quen thuộc, khiến cho hấn có cảm giác đã trở lại thời mặt thế, nếu không phải trên đỉnh đầu là bầu trời xanh thăm bao la, bốn phía đều mang sắc thái rực rỡ, loại hơi thở này quả thực chính là mặt thế, không, hương vị của mặt thế còn nồng nặc hơn.

Ialophil là người đầu tiên chú ý đến nụ cười của Fei, cựa mạnh bụng cổ tay áo xuống, khuôn mặt hoàn mỹ vô khuyết lộ ra vẻ lạnh lùng giống như Fei ngày thường, nhưng sự chán ghét cùng quật cường trong mắt hấn không cách nào che giấu được, cho dù chán ghét loại hương vị này đến nhường nào, hấn cũng không thể làm ra hành động tỏ vẻ thua kém Fei.

Về phần ba người Garvin, không có nổi lòng phức tạp như Ialophil, vội vã che kín miệng và mũi của mình.

Cổng Thành Đông mở rộng, nhìn qua là có thể thấy được hàng loạt thi thể tàn chi đoạn tí (phần còn lại của tay hoặc chân bị cụt). Với mấy phần không còn rõ nguyên hình, đám người Ialophil còn có thể khắc chế chính mình đi tưởng tượng để ngăn lại cơn quay cuồng trong dạ dày, chính là cố tình có

không ít những bộ vị có thể nhìn ra là gì, ví như ruột, ví như đầu người, còn có cả xương sọ vỡ nát, từ chỗ bị vỡ có thể thấy óc chảy ra ngoài.

Người chịu không nổi đầu tiên chính là Garvin, sau đó một đám đều bị hấn lây truyền, là Brent cùng Donald, ngược lại, người có khuất phục là Ialophil tuy mặt mày xanh mét, nhưng không hề nôn ra, hấn mới không thêm nôn, không thấy người kia à, về mặt thoải mái đi giữa đồng thi thể trên mặt đất, hấn tuyệt đối sẽ không ở trước mặt người này biểu hiện ra sự yếu ớt của mình, tuyệt không.

Nôn một hồi, thấy Ialophil cùng Fei đều đã đi đến phía trước, lại nhìn về mặt xanh trắng của nhau, đối với vẻ thờ ơ của Fei cùng sự cường chế nhẫn nại của Ialophil, ba người cảm thấy mười hai vạn phần kính ý.

Còn muốn đi theo không? Đáp án đương nhiên là còn. Tuy rằng rất khó chịu, tuy rằng thực ghê tởm, nhưng bọn họ hiểu được, sớm hay muộn gì cũng sẽ có ngày phải đối mặt với điều này, so với việc đến khi đó mới thay đổi, không bằng hiện tại tập thích ứng trước.

Ba người bước lên phía trước, bắt buộc chính mình nhìn những thi thể, những đoạn tay chân bị chặt đứt kia, chịu không nổi liền phun, sau đó lại đuổi theo những người phía trước, cứ thế lặp lại.

Dần dần, giữa đồng thi thể của nhân loại, bắt đầu xuất hiện một số thi thể của sinh vật quái dị, căn cứ theo những gì bắt buộc phải học trong [Hắc Ám chủng tộc đồ tập], bọn họ cũng nhận ra không ít, đó là những Hắc Ám chủng tộc có bài danh (thứ tự sắp xếp) cùng chiến lực không cao, thể nhưng lại có thể tạo ra thảm trạng như vậy. Bọn họ rất cuộc cảm nhận sâu sắc được nguyên nhân vì sao các tộc đều kiêng kỵ Hắc Ám chủng tộc, đối với cuộc chiến tranh mỗi ngàn năm một lần sẽ xảy ra trong tương lai, bọn họ đã cảm nhận được phần nào sự tàn khốc, chiến tranh ngàn năm, bọn họ phải đối mặt với lượng Hắc Ám chủng tộc càng mạnh, càng nhiều, máu tươi, thảm trạng cùng tử vong phải đối mặt sẽ càng khủng khiếp hơn thế này gấp nhiều lần.

Đi thêm một chút nữa, nhóm người Ialophil đã có thể bình tĩnh đối mặt, bởi vì những gì thấy được trên đường đi, bọn họ có thêm vài phần giác ngộ, giống như lập tức trưởng thành hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Di Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Bị Hút Vào

Đã bắt đầu nghe được tiếng gào thét của dã thú, tiếng gầm rú của Long tộc cùng tiếng huân náo của nhân loại, cũng có thể nhìn thấy tình hình chiến đấu ở tiền phương.

Nhân loại mặc áo giáp, cầm lợi khí, phía đối địch không phải Hắc Ám chủng tộc hình người, mà là dạng thú, không phải chỉ một hai con, mà là đến mấy trăm, đại khái có lẽ là do đột nhiên được đến đại lục nên cảm thấy cực kỳ hưng phấn, cũng có lẽ là do bọn chúng không có trí tuệ, cho nên vừa xuất hiện liền không ngừng giết chóc, dẫn đến sự phản sát của nhân loại.

Từ nơi này có thể nhìn thấy, có lực sát thương lớn nhất đối với Hắc Ám chủng tộc, không thể nghi ngờ là Red Creek công tước cùng Theoromon công tước, hai vị cao thủ đứng đầu nhân loại, ngoài ra, chính là Long tộc đang bay lượn trên không.

Đây là lần đầu tiên Fei tận mắt nhìn thấy Long tộc ở thế giới này, về loại sinh vật như rồng, trong kho tư liệu thời mạt thế có rất nhiều ghi chép, khủng long xuất hiện trước cả nhân loại không cần phải nói, trong thần thoại phương Đông lẫn phương Tây, rồng đều là biểu tượng cho sức mạnh cường đại, chẳng qua, rồng của phương Đông tượng trưng cho thần thánh cao quý, rồng phương Tây lại là đại biểu cho sự tà ác tham lam. Rồng ở thế giới này không phải truyền thuyết, ngoại hình có vẻ giống như rồng phương Tây, nhưng ôn hòa hơn một chút, cá tính cũng hiền lành hơn, trên mức độ nào đó, có được địa vị cao quý như rồng phương Đông, còn có, tinh thần bảo hộ thế giới vô cùng mạnh mẽ.

Sau khi đã thỏa mãn tò mò, Fei đem lực chú ý tập trung vào trận chiến phía trước. Hấn rốt cục thấy được toàn bộ thực lực của Red Creek công tước cùng Theoromon công tước, cũng không có kinh ngạc, thông qua trí não, hấn đã có thể phỏng chừng tương đối thực lực của hai người bọn họ, kết quả cũng không sai biệt nhiều, khiến hấn có chút thất vọng chính là Pháp Thánh không xuất hiện. Hấn thực sự muốn nhìn một chút thực lực của cường giả đứng đầu nhân loại, bởi vì ngoài một lần gặp mặt đầu tiên, Pháp Thánh không còn xuất hiện trước mặt hấn, nói gì đến việc quyết đấu để hiểu biết thực lực của y. Thật sự là đáng tiếc.

Pháp Thánh đại nhân hiện nay đang bế quan, nhưng chuyện đại sự như thế này, Theoromon công tước làm sao dám không nói cho phụ thân của mình. Sau khi đề Tinh Linh mẫu thân thông tri phụ thân, Theoromon công tước liền triệu hồi đồng bạn của mình, một Băng Sương cự long, sau đó vội vàng chạy về phía Thành Đông.

Ngoại trừ Ialophil, Tinh Linh công chúa là người duy nhất có thể khắc chế Pháp Thánh đại nhân. Bất luận Pháp Thánh đại nhân có giận đến mức nào, cũng tuyệt đối không phát tác với hai người này, còn những người khác, chỉ có thể ngoan ngoãn thừa nhận lửa giận của Pháp Thánh đại nhân.

Tinh Linh công chúa cường hành xâm nhập khu vực bế quan, kéo Pháp Thánh đại nhân ra ngoài. Sau khi nghe thấy những gì đang xảy ra bên ngoài, lửa giận Pháp Thánh đề nén để trả thù kẻ khác cũng biến mất. (từ đó có thể thấy, tương lai Ialophil lòng dạ hẹp hòi, giận chó đánh mèo cũng là có nguyên nhân cả *lol*)

Pháp Thánh đại nhân dù sao cũng là Theoromon công tước tiền nhiệm, kinh nghiệm về mặt chính trị tuyệt đối không kém. Lúc này, việc hấn nên làm

không phải là chạy đến nơi vết nứt không gian xuất hiện, mà là tọa trấn để đỡ, lấy uy tín của mình để ổn định để đỡ. Kết quả cuối cùng của trận chiến đang diễn ra kia là thế nào, hẳn cũng không biết, cho nên hẳn càng không thể rời đi, hẳn cần phải chuẩn bị sẵn sàng, bảo trì trạng thái tốt nhất để nghênh đón bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn. Chẳng hạn như, từ trước tới nay đều có rất nhiều vết nứt không gian xuất hiện trong cùng một khu vực, vạn nhất bây giờ xuất hiện ở trong thành thì sao, hoặc giả như, từ trong vết nứt không gian xuất hiện Hắc Ám chủng tộc cường đại hơn, tất cả những chuyện đó đều phải dự phòng trước.

Lúc này, Fei đang quan sát chiến trường, đối với sự cường đại của Hắc Ám chủng tộc, hẳn đã có chút hiểu biết, nhưng nếu như chiến đấu, hẳn cũng sẽ có phần thắng, bởi vì Hắc Ám chủng tộc làm hẳn nhớ tới đám dị thú thời mặt thề. Bản thân đã từng giết chết hàng ngàn hàng vạn dị thú, vì vậy, nên chiến đấu như thế nào, hẳn so với đám người trên chiến trường kia còn hiểu biết hơn.

Trong mắt hẳn, nhiều đòn tấn công của bọn họ hoàn toàn không cần thiết, thuận tiện là đang lãng phí thể lực, không biết cái gì là tiết kiệm, nhất là việc sử dụng đại chiêu, tuy quét ngang được phạm vi lớn, thế nhưng mục tiêu công kích vốn phân tán, cho nên phần lớn công kích căn bản đều không trúng mục tiêu. Với chiêu thức như vậy, nếu mục tiêu dày đặc thì rất hữu hiệu, đáng tiếc Hắc Ám chủng tộc bây giờ đã bị tiêu diệt một mảng lớn, phương thức công kích này thật sự không thích hợp.

Còn có a, nếu chỉ là dạng thú, như vậy nhược điểm sẽ có rất nhiều. Ti như, cái con nhìn giống Cọc Răng Kiếm mạnh nhất kia, lực công kích mạnh, động tác nhanh nhẹn, né tránh đúng lúc, nhưng nếu bắn mù ánh mắt của nó, khiến nó lâm vào trạng thái đau đớn cùng hỗn loạn, chỉ cần có phản xạ không tòi, như vậy giết nó là một chuyện vô cùng đơn giản, cứ dùng ma pháp và đầu khí liên tục tấn công, nó nhìn không thấy thì làm sao tránh được.

Còn cái con nhìn giống rắn, nhược điểm lại càng rõ ràng, rắn là loại sinh vật khớp xương mềm, chỉ cần chặt đứt các đốt ngón tay là nó sẽ mất đi chiến lực.

Fei tìm một vị trí an toàn, vừa quan sát vừa tiến hành đủ loại phân tích tình hình trên chiến trường, đồng thời để cho trí não ghi chép lại, bổ sung vào tư liệu, bởi vì những thứ hẳn đọc được về Hắc Ám chủng tộc trước giờ chỉ là trên sách vở chứ không có tư liệu thực tế.

Về phần lên chiến trường hỗ trợ, ngưng ngừng, Fei hoàn toàn không nghĩ đến chuyện đó. Theo như tình hình trước mắt, Hắc Ám chủng tộc chắc chắn sẽ thua, tuy phương thức sử dụng sức mạnh của nhân loại là không chính xác, thế nhưng trong đó lại có đến ba cường giả, vậy cũng đã đủ khống chế toàn bộ cục diện chiến trường.

Không điem tình được như Fei, Ialophil bọn họ vô cùng lo lắng, chẳng qua, bất đồng chính là Ialophil có thể lãnh khốc nhìn những người khác từ vong, không có không đành lòng, chỉ lo lắng cho phụ thân là Theoromon công tước, mà ba người còn lại thì có lương tâm hơn, vẫn có thể lo lắng cho những người khác, lại thêm có Red Creek công tước, Garvin tăng thêm một đối tượng để lo lắng, cho nên rốt cục hẳn nhìn không được liền xông ra ngoài.

Kỳ thực, Theoromon công tước và Red Creek công tước đã sớm phát hiện đám hải tặc đến gần, chẳng qua thấy bọn họ biết tránh ở nơi an toàn nên cũng không lên tiếng, để cho bọn họ thấy cũng tốt, sớm muộn gì bọn họ cũng phải đối mặt với Hắc Ám chủng tộc và chiến tranh tàn khốc, thế nhưng hai người không ngờ lại có một hải tặc xúc động chạy ra ngoài.

Red Creek công tước nhìn thấy người chạy đến là Garvin, sắc mặt trầm xuống, trong lòng phi thường bất mãn đối với hành vi lỗ mãng của Garvin, quyết định sau khi trận chiến này chấm dứt phải tiến hành giáo dục y, cho y biết cái gì là bình tĩnh, cái gì gọi là làm theo khả năng, chỉ bằng chút thực lực như thế kia, chạy ra đây có thể làm được gì?

Red Creek công tước trao đổi một ánh mắt với Theoromon công tước, Theoromon công tước tỏ vẻ có thể, hiện tại nguy cơ đã giảm đi hơn phân nửa, một mình hẳn cũng có thể chống đỡ. Nhận được sự đồng ý của Theoromon công tước, Red Creek công tước vọt tới chỗ Garvin không biết tự lượng sức mình mà muốn giúp đỡ cứu người, cùng với Donald và Brent đang theo sát phía sau, đồng thời một kiếm giải quyết một con Hắc Ám chủng tộc bị trọng thương đang định công kích bọn hải tặc. “Các người đến đây làm gì?” Red Creek công tước vừa đến lập tức chất vấn, nghiêm khắc như hẳn, lạnh lùng như hẳn, cũng phải nổi giận bởi sự lỗ mãng của đám hải tặc này.

Mặc dù đã may mắn trải qua lễ rửa tội bằng sát ý của Fei, cho nên bọn họ không cảm thấy quá sợ hãi đối với sự khủng bố của Hắc Ám chủng tộc, nhưng nói trong lòng không có khản trương cũng lo sợ là không thể nào, dù sao cũng không có ai bình tĩnh được vào thời điểm đối mặt với tử vong đương nhiên, vẫn có một số ít ngoại lệ, như Fei chẳng hạn, thế nhưng bọn họ đều là người thường, tất nhiên sẽ cảm thấy sợ hãi.

“Chúng ta chỉ muốn giúp đỡ một chút.” Garvin lẩm bẩm nói. Hẳn không cho bản thân đã làm gì sai, hẳn chỉ là muốn hỗ trợ mà thôi.

Hỗ trợ là không sai, nhưng Garvin bọn họ không hiểu, thực lực của bọn họ trong trận chiến này không có chút tác dụng nào, ngược lại, bởi vì thân phận của bọn họ, các chiến sĩ chiến đấu đã gian nan lại còn phải bỏ một phần tinh lực để chiếu cố bọn họ, bảo đảm bọn họ không xảy ra bất cứ gì ngoài ý muốn.

Red Creek công tước sẽ thấy vinh quang khi hải tặc của mình vì chiến đấu mà hy sinh, thế nhưng, Donald là vương tử, Brent là con trai độc nhất của Lukes gia tộc, nếu bọn họ gặp chuyện không may trong phạm vi có hẳn và Theoromon công tước, Hoàng gia cùng Lukes gia tộc sao có thể không có ý kiến gì đối với hai người bọn họ, thậm chí còn có khả năng trở mặt thành thù. Hơn nữa, bọn họ đoàn kết với nhau đều là vì trận chiến tranh mỗi ngàn năm một lần với Hắc Ám chủng tộc, nếu tồn tại ngờ vực vô căn cứ cùng thù hận, nhân loại có lẽ sẽ không chống đỡ nổi lần chiến tranh này.

“Lập tức quay về.” Red Creek công tước không nhiều lời nữa, ngữ khí phi thường nghiêm khắc.

Fei vẫn đứng trong phạm vi an toàn, còn Ialophil, nguyên nhân hẳn vẫn bất động rất đơn giản, bởi vì Fei không nhúc nhích, huống chi hẳn cũng không xúc động như ba người Garvin, sớm nhìn ra được trận chiến này đã phân thắng bại, hơn nữa, những kẻ không quan hệ gia sống hay chết liên quan gì đến hẳn.

“Nguy hiểm, không gian có dị biến.” Trí não đột nhiên phát ra cảnh báo trong đầu Fei. Vốn có ý thức chiến đấu cao, hẳn lập tức tránh khỏi chỗ đang

đứng

Phản ứng của Ialophil cũng không chậm, nhìn thấy Fei hành động, tuy không biết nguyên nhân nhưng vẫn làm theo.

Ngay lúc Fei rời khỏi chỗ đứng, nơi đó lập tức xuất hiện một vết nứt không gian có chiều cao ngang người, rộng đến nửa thước.

“Fei, Ialophil.” Red Creek công tước đang đặt tầm mắt nơi hai người đang đứng, thấy vết nứt không gian xuất hiện cũng không thể ức chế mà hoảng hốt kêu lên, Garvin bọn họ xoay lại nhìn, Theoromon công tước vừa xử lý xong con Hắc Ám chủng tộc cuối cùng, cũng quay đầu nhìn về nơi đó.

Lỗ hồng màu đen sâu thẳm thẳm nhanh chóng mở rộng ra đầy dữ tợn, giống hệt như một dã thú muốn ăn thịt người, không, phải nói là nó chính xác đang muốn ăn thịt người, mục tiêu là Ialophil và Fei.

Vết nứt không gian có hai loại, hiệu quả khác nhau, một là đưa Hắc Ám chủng tộc đến đại lục, một là kéo nhân loại vào Hắc Ám đại lục, thực hiện nhiên, Fei và Ialophil lúc này gặp là loại sau.

Chỉ thấy tất cả những thứ ở gần vết nứt màu đen giống như bị gió cuốn vào trong đó, ngoại trừ những gì bám quá chắc chắn vào đại địa, còn lại đều không thể thoát khỏi lực hút đáng sợ của vết nứt không gian kia.

Fei muốn rời đi, chính là lực hút kia quá mạnh, hắn không đối phó được, dù đã dùng thân đao chống xuống đất, đứng trung bình tấn, ổn định hạ bàn để chống đỡ, thế nhưng chân của hắn vẫn không ngừng đến gần vết nứt không gian. Hắn thật sự đang cân nhắc là nên sử dụng “Đại Dự Ngôn Thuật” để thoát khỏi khốn cảnh này, hay nên tiếp tục kiên trì đến khi vết nứt biến mất.

Ialophil ban đầu phản ứng chậm hơn Fei, thân thủ cũng không nhanh bằng, cho nên hắn cách vết nứt rất gần, may mà vận khí không tệ, bên cạnh còn có một thân cây lớn để bám vào, vì thế tình huống của hắn tương đối khá hơn Fei một chút.

Lực hút càng lúc càng mạnh, Fei có thể cảm giác bản thân đang bị lôi đi, cuối cùng, chân chịu không nổi rời khỏi mặt đất, cả người bị hút vào cái khe, tốc độ vô cùng nhanh. Thời điểm hắn đang định sử dụng “Đại Dự Ngôn Thuật”, một bàn tay vươn ra, kéo lại tay hắn.

Fei nhìn chủ nhân của bàn tay đó, Ialophil. Theoromon. Hắn không hề nghĩ đến Ialophil sẽ ra tay giúp hắn, “Đại Dự Ngôn Thuật” đang định sử dụng, bởi vì kinh ngạc mà tạm dừng. Lực hút của vết nứt lại tăng thêm, Ialophil chỉ có một tay, chịu không được sức nặng của hai người, bọn họ liền bị hút vào vết nứt không gian.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Di Thế Ủy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chúng Ta Hợp Tác Đi

Mọi chuyện diễn ra rất nhanh, ngay cả hai người có thực lực cao nhất là hai vị công tước cũng không kịp ngăn cản, chỉ có thể nhìn Fei và Ialophil bị hút vào vết nứt không gian. Sau đó, vết nứt liền khép lại, mà nơi nó vừa xuất hiện lại khôi phục về yên tĩnh như ban đầu, chỉ là, đã thiếu mất hai người.

Chạy vội đến chỗ kia, về mặt Theoromon công tước tái nhợt, sắc mặt Red Creek công tước không tốt, gương mặt ba người Garvin cũng tràn đầy sợ hãi cùng lo lắng.

Người bị vết nứt không gian hút vào không bao giờ quay trở lại, chuyện này chưa từng có ngoại lệ, hiện tại lại xảy ra chuyện này, bảo họ làm sao có thể tâm bình khí hòa (tâm tĩnh bình tĩnh, thái độ ôn hòa, ngữ khí bình thản), làm sao điềm tĩnh cho được?

“Bọn họ sẽ không có chuyện gì đâu.” Garvin là người đầu tiên trấn định lại, lời này của hắn không giống khẳng định mà càng như đang thuyết phục chính mình. “Bọn họ nhất định không có chuyện gì. Bọn họ, một người là Ialophil, một người là đại ca, bọn họ nhất định sẽ trở về.” Càng nói, ngữ khí của Garvin càng chắc chắn. Bọn họ, một người là thiên tài tuyệt thế vô song, một kẻ là thiên tài sáng tạo nên kỳ tích, vì thế, bọn họ rất có thể sẽ cùng nhau tạo ra kỳ tích.

Thái độ của Garvin đối với Fei đã chuyển biến từ khinh bỉ vô hạn đến sùng kính vô cùng, chuyện lần này xảy ra càng khiến hắn gần như trở thành một phần tử sùng bái Fei đến điên cuồng. Hắn tin tưởng Fei có thể tiếp tục sáng tạo nên kỳ tích như từng đánh vỡ số mệnh của ma vũ phế nhân, mà Ialophil, cho tới nay vẫn luôn là mục tiêu của hắn, cũng sẽ không vì chuyện này mà gục ngã.

Hắn không tin. Hai người kia tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc, bọn họ nhất định sẽ trở lại.

Brent và Donald ở một bên nghe Garvin lặp đi lặp lại, ánh mắt cũng sáng lên. Đúng vậy, hai người ấy nhất định sẽ trở về, người khác làm không được, không có nghĩa là hai người họ làm không được.

Không giống với ba kẻ tiểu bối lạc quan kia, các vị trưởng bối hiểu biết nhiều càng nhiều hơn, nên bọn hắn không có những ý tưởng hảo huyền, thiếu thực tế như vậy.

Người bị hút vào vết nứt không gian chỉ có một nơi để đi, đó là vùng đất của Hắc Ám chủng tộc, chỉ cần nghĩ tới nơi ấy tồn tại một đám Hắc Ám chủng tộc chưa được biết đến, trong khi niên kỷ và thực lực của Fei cùng Ialophil lại chưa đủ, họ làm sao có thể tránh được sự tấn công của đám Hắc Ám chủng tộc như hồ rình mồi, chỉ sợ sẽ trở thành thức ăn của chúng.

Nhìn đến các tiểu bối có tự tin như vậy, các vị trưởng bối không nở đả kích, liền làm cho bọn họ tiếp tục ôm lấy kỳ vọng. Nhưng vì sao, bọn hắn đã hiểu rõ sự thật như vậy mà trong lòng cũng có một tia chờ mong, có lẽ, hai hài tử kia thật sự có thể tạo ra kỳ tích.

Không phá hủy ảo tưởng tốt đẹp của ba người Garvin, hai vị công tước thu liễm bi thương trên mặt, nhưng trong lòng vẫn phủ kín một tầng mây hắc ám, đó là đau đớn khi phải mất đi ái tử, tuy nhiên, vẫn còn hy vọng. Không phải như ba người Garvin tin tưởng vào Ialophil và Fei, mà là, bọn hắn sẽ cùng Pháp Thánh đại nhân tìm biện pháp, chỉ có thể mong hai hài tử kia có thể chống đỡ cho đến khi bọn hắn cứu được chúng trở về. Mặc dù hy vọng này vô cùng xa vời, nhưng không phải là không có. Hoặc là khiến cho vết nứt không gian xuất hiện một lần nữa, đưa hai hài tử trở về, hoặc là chờ cho đến khi chiến tranh ngàn năm xảy ra, hai người hắn sẽ thừa dịp kết giới suy yếu mà trở về. Bọn hắn chỉ có thể duy trì hy vọng nhỏ nhoi này.

Cũng bởi vì chút hy vọng này mà Theromon công tước và Red Creek công tước giấu đi tin tức Ialophil và Fei bị hút vào vết nứt không gian.

Fei vốn không có ai quan tâm, giấu hay không giấu đều không sao cả, nhưng Ialophil là nhân vật phong vân (nhân vật quan trọng, làm mưa làm gió, có ảnh hưởng lớn trong xã hội) trong đế đô, dù thế nào cũng phải tìm ra lý do để hắn không có mặt trong yến hội sinh nhật long trọng vào nửa tháng sau.

Sau khi nhất trí, hoàng đế và ba vị công tước liền thoái thác với bên ngoài là Ialophil đã xuất môn du lịch, các nhân vật cường thế kia đều nói vậy, ai dám hoài nghi. Mọi người cũng biết tính tình Ialophil rất tùy hứng nên ai cũng đều tin tưởng.

Nên may mắn, bởi người bị cuốn vào vết nứt không gian là Ialophil và Fei, hài tử của hai vị công tước đang có mặt tại hiện trường, mà hai vị công tước cũng tận mắt chứng kiến chuyện ngoài ý muốn này nên cục diện chính trị của đế quốc vẫn ổn định.

Ở Theoromon gia, các vị công tước phụ nhân cũng chưa biết tình hình, từ trượng phu và công công (cha chồng), bọn họ đều biết Ialophil dạo này đột nhiên chăm chỉ, cố gắng rèn luyện, cũng không hoài nghi, thế nên, tất cả đều không nhìn thấy sự chua xót trong mắt công tước và Pháp Thánh, còn có sự bi thương trong mắt của người đã cùng Pháp Thánh nhiều năm vợ chồng, vốn có sức quan sát nhạy bén, Tinh Linh công chúa.

Những người biết chuyện đều ôm một chút hy vọng, hy vọng sinh thời còn có thể nhìn thấy Ialophil cùng Fei.

Như vậy Ialophil và Fei sẽ cô phụ niềm kỳ vọng này sao?

Địa phương mà vết nứt không gian mở ra ở Hắc Ám đại lục cũng không phải ở giữa không trung, mà cách mặt đất rất gần, cho nên khi vết nứt mở ra, thần kinh phản xạ của Fei giúp hắn đứng vững vàng trên mặt đất. Ialophil trong lúc bị cuốn vào vết nứt, bàn tay nắm lấy Fei đã bị tách ra, bởi vì kinh nghiệm chiến đấu không phong phú, hắn cũng không có phản xạ nhanh như Fei, cho nên Ialophil chặt vật ngã xuống mặt đất, cũng không biết mặt đất chỗ này cấu tạo từ chất liệu gì, cảm giác thực mềm mại.

Fei không có đi đỡ Ialophil, đối với hành động đưa tay kéo lại vừa rồi của Ialophil, Fei cũng không cảm kích, nếu không phải Ialophil đột nhiên nhúng tay, hắn tuyệt đối có thể thoát khỏi hiểm cảnh. Đối với chuyện làm cho Ialophil cũng bị cuốn vào vết nứt không gian theo hắn, Fei cũng không hề áy náy, bởi vì hắn chưa hề mời Ialophil đi theo, cùng nhau hành động, cũng không có cưỡng bách Ialophil cùng hắn ở chung một chỗ. Hắn không có hạn chế hoạt động của Ialophil, tất cả là do Ialophil tự mình quyết định, cho nên tất cả đều không phải lỗi hắn, vậy áy náy cái gì. Huống chi, là một người đã sống qua mặt thế, hắn không biết cái gì là áy náy.

Ialophil từ đầu đến cuối không hề nghĩ đến việc nhờ Fei dìu hắn, nếu Fei thực sự làm như vậy hắn cũng sẽ hất tay Fei đi. Hắn mới không cần Fei giúp đỡ.

“Nơi này là...” Đứng dậy, Ialophil cùng Fei nhìn phong cảnh bốn phía, tuyệt đối không có vẻ tươi tắn, sống động như phong cảnh ở Uy Á đại lục.

Bầu trời bao la phủ một màu đỏ sậm, một chút cũng không đẹp, còn mang đến cảm giác khủng bố, một quang cầu màu xám lơ lửng giữa không trung, chiếu rọi ánh sáng cho thế giới ám trầm này. Bốn phía là đại địa bằng phẳng, cái gì cũng không có. Không có cây cối, không có động vật, hoàn toàn trống vắng, cả khu vực vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng gió vút qua. Ở một nơi như thế này, một loại cảm giác hoang vu đến khủng bố dần dần xuất hiện.

Chỉ mới mười ba tuổi, gần đến mười bốn tuổi, Ialophil không thể khắc chế nỗi sợ hãi trong lòng, nhưng khi nghe được tiếng cười nhẹ của Fei, một chút kinh sợ cũng theo đó biến mất vô tung. Ialophil nhìn người không hiểu sao lại cười rộ lên bên cạnh hắn. “Thật sự là cảnh sắc quen thuộc.” Fei đối với phong cảnh hoang vắng phía trước đánh giá. Sợ hãi? Không. Hắn không có cảm giác này. Hắn đã từng sinh sống thật lâu trong hoàn cảnh hệt như trước mắt này.

Đúng vậy, bầu trời bao la đỏ sậm kia cùng bốn phía hoang vắng đều làm hắn nhớ tới mặt thế. Nhìn đến cảnh tượng quen thuộc như vậy, hắn sao lại không cười một chút tỏ vẻ hoài niệm chứ?

Giữa tiếng gió điên cuồng gào thét, thanh âm của Fei bị thổi tan, cho nên Ialophil không có nghe rõ, nhưng hắn cũng hiểu, Fei đối với vị trí, hoàn cảnh hiện tại chẳng những không sợ hãi, ngược lại còn có cảm giác hứng thú.

Người điên. Ialophil trong lòng thầm kêu. Hắn biết Fei khi chiến đấu có vẻ thực điên cuồng, hoàn toàn nhìn không ra sự bình tĩnh mà Fei biểu hiện ra ngoài. Nhưng vào lúc này, tại nơi đây, còn có thể sinh ra hứng thú, Ialophil cảm nhận được sự bất đồng trong lối suy nghĩ của hắn và Fei.

Ialophil tuyệt đối không thể tưởng được, trong quá trình trải qua ở vùng đất này, không chỉ làm cho cảm tình hắn phát triển theo phương hướng không thể lường trước được, mà còn khiến cho quan điểm của hắn thay đổi. Thế giới này, trừ bỏ một người, không gì có thể làm cho hắn phải sợ hãi.

“Ngươi biết đây là chỗ nào sao?” Bản thân cảm thấy kinh hãi mà Fei vẫn thản nhiên như không khiến Ialophil có cảm giác mình thua kém Fei, thế nên hắn có ý đánh gãy nét hưng phấn của Fei. “Nơi này là căn cứ của Hắc Ám chủng tộc, Hắc Ám đại lục.” Lúc này đã sợ chưa? Bởi vì chỉ để ý Fei, nên đại não sáng suốt của Ialophil quên mất mình cũng ở chỗ này, cũng gặp không ít phiền toái, sinh mệnh cũng gặp nguy cơ. Tóm lại, hắn chính là muốn đả kích Fei mà thôi.

Fei chỉ liếc nhìn Ialophil sau đó tiếp tục đi lên phía trước.

Ialophil nhìn thấy khiêu khích của mình thất bại cũng không thêm so đo, dù sao, cũng không phải là lần đầu tiên.

Fei đi ở phía trước, quan sát tình huống bốn phía. Ialophil theo sau, cũng suy nghĩ chút sự tình.

Sau khi tĩnh táo lại, Ialophil bắt đầu lo lắng chuyện sau này. Nơi đây là Hắc Ám đại lục, đối với đại lục này, hắn chỉ biết đó là nơi Hắc Ám chủng tộc sinh sống, một vùng đất không ai hiểu rõ. Hắc Ám chủng tộc và nhân loại không có quan hệ hữu hảo, giữa Long tộc, Tinh Linh tộc và Hắc Ám chủng tộc lại là quan hệ đối địch. Hắc Ám chủng tộc sẽ không nói cho bọn họ biết Hắc Ám đại lục là một nơi như thế nào.

Về sau phải đối mặt với cái gì, đầu óc thông minh như Ialophil cũng không nghĩ ra được, chỉ biết là cực kỳ nguy hiểm. Ialophil mặc dù cá tính cao ngạo, nhưng hắn không ngu ngốc, cũng không mù quáng tin tưởng chính mình. Hắn hiểu rõ nguy cơ hiện tại, mà hắn cũng không muốn chết ở chỗ này, nhưng chỉ trông vào một mình hắn sẽ không thể sống sót tại đại lục nguy cơ bốn bề này.

Đi được một hồi lâu, hai hàng lông mày của Fei đã muốn nín lên. Phiến đại địa hoang vu này chẳng có cái gì, không có nước, không có cây, không có động vật, đại biểu cho không có thức ăn. Mà con người không có thức ăn sẽ như thế nào đây? Còn chưa đối mặt với mỗi nguy hiểm nào khác, Fei liền gặp một nguy cơ cực lớn.

Một ngày, hai ngày đói khát, hắn còn có thể chịu đựng, nhưng còn phải đi bao lâu trên phiến đại địa hoang vu mãi không có điểm cuối này, hắn căn bản không biết.

Fei dừng bước, quay đầu nhìn Ialophil.

“Làm sao vậy?” Mặc dù đang suy nghĩ, nhưng tầm mắt Ialophil chưa từng dời đi Fei, dù chỉ một lát.

“Bên trong vòng tay trừ vật không gian của ngươi có thức ăn không?” Tìm kiếm tài nguyên có thể sử dụng, đây là kiến thức sinh tồn tại mặt thế.

Ialophil nháy mắt đã hiểu vì sao Fei lại hỏi như vậy, không phải chết vào tay Hắc Ám chủng tộc, mà là bị đói chết, đây chính là một thảm kịch.

“Có.” Trên mặt Ialophil lộ ra nụ cười ưu nhã.

“Ngươi muốn gì?” Fei tự nhiên sẽ không vô duyên vô cớ lấy thức ăn của Ialophil, cho nên, hắn đưa ra trao đổi.

“Chúng ta hợp tác đi.” Câu nói của Fei chính là những gì trong lòng Ialophil lúc này. Fei, ngươi cho ta cơ hội, như vậy ta liền không khách khí.

“Lúc ấy, việc Fei. Red Creek miện hạ và Ialophil. Theoromon miện hạ bị vết nứt không gian hút vào Hắc Ám đại lục không có người biết, cho nên khi hai người trở lại Uy Á đại lục, mang theo sức mạnh có thể quân lâm Uy Á đại lục, thế nhân mới chân chính kiến thức đến thực lực và thiên tài của người vốn được xem là phế vật, Fei. Red Creek miện hạ.”

Trích từ Hệ liệt nhân vật ở Uy Á đại lục [Truyện kỳ: Fei. Red Creek]

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Di Thế Uy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Vì Tiếp Tục Sống Sót

“Nói thử xem” Fei không lập tức đồng ý, nhưng cũng không cự tuyệt.

“Nơi này là Hắc Ám đại lục, có vô số Hắc Ám chủng tộc chúng ta chưa biết, nếu chỉ dựa vào lực lượng của một người, tuyệt đối không thể sống sót.” Ialophil trực tiếp nói ra nguy cơ bọn họ sẽ phải đối mặt.

“Sau đó thì sao?” Những gì Ialophil nói không sai, Fei biết rất rõ ràng, nhưng đó không phải là chuyện tuyệt đối, hắn có thể sinh tồn tại mặt thế, cũng có thể sống sót ở nơi này, còn về vấn đề không có thức ăn, rất đơn giản, cướp của Ialophil, hoặc là giết y, đem thi thể y trở thành thức ăn của hắn cũng được. Vì sống sót mà ăn thi thể của đồng loại, Fei cũng không cảm thấy tội lỗi.

“Một người không thể, vậy thì hai người, chúng ta liên hợp lại, thế nào?” Tuy rằng vẫn có địch ý với Fei, không thể cúi đầu, nhưng thời điểm phải đối mặt với nguy cơ như lúc này, Ialophil vẫn hiểu được nên làm thế nào, đây không phải tỏ ra yếu thế, mà là đề nghị hai bên cùng hợp tác, công bằng bình đẳng, hẳn có lợi thế để đưa ra yêu cầu với Fei, chứ không phải hướng Fei cầu cứu trợ.

Fei cẩn thận suy nghĩ, ở khối đại lục này, muốn tìm người để hợp tác, chọn lựa thích hợp duy nhất, không thể phủ nhận chính là Ialophil. Về cơ bản, hẳn hiểu khá rõ Ialophil, hơn nữa, cùng là nhân loại, bị kéo đến đại lục mà Hắc Ám chủng tộc ngự trị này, thì dù là kẻ địch cũng không khỏi sinh ra đồng cảm cùng một phần tin cậy. Đối với đề nghị của Ialophil, Fei cảm thấy có thể chấp nhận, nhưng chỉ là một chút thôi, “Với thực lực của ngươi, không có tư cách trở thành người hợp tác với ta.” Lời Fei nói, là sự thật.

“Ta thừa nhận hiện tại ngươi mạnh hơn ta một chút, nhưng hiện tại không có nghĩa là tương lai.” Bị Fei nói như vậy, cho dù tính tình có tốt đến đâu cũng phải tức giận, chỉ có điều, Ialophil không làm ra mấy chuyện như rống to, la hét chẳng chút phong độ mà dùng khẩu khí đầy trào phúng để phân tích sự thực với Fei.

Lời này, Fei đồng ý, cho nên hẳn gật đầu. Hiện tại quả thật không thể đại biểu cho tương lai, hơn nữa bản thân Ialophil có được tư chất không tầm thường, khi chiến đấu cùng Ialophil, hẳn có thể cảm giác được phần tiềm lực kia, khoảng thời gian cùng nhóm người Ialophil luyện tập, hẳn cũng không phải không hề lưu ý, hẳn vẫn luôn quan sát bọn họ, nhìn thấy được sự cố gắng cùng tiến bộ của mỗi người.

“Fei, ta sẽ trở nên mạnh mẽ, mạnh hơn cả ngươi.” Nhìn thấy Fei gật đầu, Ialophil lộ ra nụ cười tự tin.

Cái gật đầu của Fei đã thể hiện thái độ của hắn đối với việc liên hợp, không phải cự tuyệt, mà là đồng ý.

“Ta sẽ giúp ngươi trở nên càng mạnh.” Đối với câu nói đầy khiêu khích của Ialophil, Fei cũng đưa ra quyết định, xem như lời đồng ý cho việc kết minh, cũng là quyết tâm của hắn phải giúp cho Ialophil trở nên càng mạnh. Còn về phần Ialophil có trở nên mạnh hơn hắn hay không, hẳn không có ý kiến, có thể làm được liền làm, hẳn nếu thua chẳng qua là vì bản thân thua kém đối phương, nhưng muốn thắng hẳn, cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy.

Đây là ý gì? Ialophil nhíu mày, phản ứng của Fei ngoài dự liệu của hắn.

“Về việc kết minh, ta chỉ có một yêu cầu, tuyệt đối không phản bội, ít nhất là lúc còn ở Hắc Ám đại lục, tuyệt đối không được làm loại chuyện này.” Fei cũng đưa ra yêu cầu của mình.

“Đó cũng là yêu cầu duy nhất của ta.” Tự tôn của Ialophil cũng không cho phép bản thân làm loại hành vi như phản bội.

Fei vươn tay về phía Ialophil.

Đối với hành động của Fei, Ialophil không giải thích được, bởi nó không có trong lễ nghi của thế giới này, nhưng là người vô cùng thông minh, Ialophil chỉ cần hơi động não, liền hiểu được hành động này cần có sự phối hợp của hắn.

Suy nghĩ một chút, để bày tỏ thành ý, Ialophil cởi bao tay trắng ở một bàn tay ra.

Bàn tay trắng nõn như ngọc của Ialophil chủ động cầm lấy bàn tay xương khớp rõ ràng của Fei.

Tay của Ialophil rất đẹp, mỗi một ngón tay đều hoàn mỹ vô khuyết, oánh nhuận, nhu hòa lại sáng bóng, mà tay của Fei, khớp xương rõ ràng, tuy không được tính là đẹp, nhưng cũng rất thuận mắt.

Khi hai người nắm tay, Ialophil có thể cảm nhận được sự thô ráp nơi lòng bàn tay cùng các đốt ngón tay của Fei, đó là kết quả của việc rèn luyện không ngơi nghỉ, không giống như tay hắn, nhờ có được vật tắm bồ cùng găng tay bảo hộ mà trơn nhẵn vô cùng. Đôi tay của Fei, chính là lý do tại sao Fei có thể cường đại như vậy.

Cảm giác của Ialophil lúc này chỉ là bình tĩnh, nhưng trong tương lai, Ialophil sẽ vì đôi tay này mà thương tiếc không thôi. Trong tương lai, hẳn sẽ luôn hoài niệm thời khắc đầu tiên hai người tương thủ (nắm tay) này.

“Vi tiếp tục sống sót.” Đây là nguyên nhân Fei đồng ý kết minh.

“Vi tiếp tục sống sót.” Ialophil nhìn vào mắt Fei, ngăn người đáp lại. Từ đôi mắt kia, hẳn có thể nhìn thấy sự chấp nhận của Fei đối với sinh mệnh, kiên định đến mức không có lấy một tia mờ mịt hay tuyệt vọng, tràn ngập trong đó chỉ có kiên định. Cho nên, hẳn giống như bị mê hoặc, bị hút sâu vào đôi mắt đen kia, trong khoảnh khắc, đầu óc hẳn hoàn toàn trống rỗng, không thể nghĩ đến bất cứ thứ gì khác nữa.

Fei không để ý đến vẻ ngây người của Ialophil, sau khi nhận được câu trả lời, hắn nhàn lúc Ialophil vẫn chưa kịp định thần, rút tay ra.

Trên tay mất đi xúc cảm cùng độ ấm cũng khiến Ialophil tỉnh lại, trong lòng phi nhỏ chính mình có sao lại vì Fei mà thất thần.

“Trong trừu tượng không gian của ngươi có những thứ gì?” Lúc này, đã trở thành minh hữu, Fei trước tiên cần nắm rõ những thứ bọn họ hiện có, sau đó tiến hành sắp xếp. Đối với phương pháp sinh tồn, Fei tự nhận bản thân hẳn hiểu rõ hơn Ialophil rất nhiều.

Nếu đã bắt tay hợp tác, Ialophil cũng không dây dưa dài dòng, che che lấp lấp, lấy hết những thứ trong trừu tượng không gian ra ngoài, chẳng mấy chốc, một tòa núi nhỏ xuất hiện ở địa phương vốn bằng phẳng, hoang vắng này.

Kế tiếp, hai người bắt đầu công việc thanh lý tòa núi nhỏ kia.

Thứ đầu tiên được giữ lại là thức ăn, nhìn đồng thực phẩm kia, trong lòng Fei không dễ chịu chút nào. “Thức ăn không đủ.” Ialophil nhìn phiến đại lục, lại nhìn chút thức ăn trước mặt, đây là chuyện hiển nhiên.

Thời gian đầu, vì hứng thú, nhóm người Ialophil nhét vào trữ vật không gian đủ loại đồ vật, sau khi bị Fei đánh bại, Ialophil hoàn toàn không có tinh thần để bận tâm, tiếp đó là khoảng thời gian rèn luyện không ngừng nghỉ khiến hắn hoàn toàn quên mất chuyện đem mọi thứ trong trữ vật không gian sắp xếp lại.

Đối với thức ăn, trong lòng Fei chắc chắn không có oán niệm, cho dù phần thức ăn trước mặt hoàn toàn không đáp ứng được nhu cầu ăn no bụng, bởi những thứ có thể ăn trực tiếp trên cơ bản đều là đồ ăn vặt, cũng may mắn còn có vài túi lương thực, có thể tạm lót dạ, khi chưa biết bao lâu mới có thể rời đi nơi này, phải ăn uống tiết kiệm.

Người có khiếu thích như Ialophil, làm sao có khả năng đem thứ cung cấp được nhiều năng lượng nhất là đồng thịt đầy máu tanh cho vào trữ vật không gian của chính mình, thế nên, những gì có trong trữ vật không gian chỉ có các loại điểm tâm cùng lương thực đã được đóng gói kỹ càng.

Lương thực được cho vào trữ vật không gian đầu tiên, cất kỹ, kế tiếp là những thứ hữu dụng khác.

Rượu, bị thương đã có Quang hệ ma pháp, không cần sử dụng để tiêu độc, có Ialophil là Toàn hệ Ma pháp sư, muốn chế tạo ra nước dùng để uống cũng không thành vấn đề, mà thứ này có uống cũng không giải khát được, còn có thể khiến thần kinh bị ma túy. Tác dụng duy nhất của nó chính là dùng để đốt.

Lều trại, do Lukes gia tộc cung cấp, tuyệt đối là tinh phẩm, phòng chống côn trùng, không thấm nước, lại thoáng khí, được sản xuất bằng phương pháp luyện kim, có khả năng phòng ngự nhất định, là vật dụng cần thiết khi du lịch hay thám hiểm, chỉ cần tìm nơi thích hợp, đề chốt mở xuống, lều trại liền tự động bung ra.

Vũ khí, ma pháp quyền trượng, dược vật, những thứ này tuyệt đối phải lưu trữ.

Chăn màn chiếu gối, giữ lại.

Nồi nấu muối chậu, cũng giữ lại.

Quần áo, hoa lệ lại gây trở ngại hành động, không cần thiết. Đây là ý tưởng của Fei, nhưng là, Ialophil lấy thân phận chủ nhân của trữ vật không gian yêu cầu giữ lại, Fei suy xét tới quan hệ mình hữu, đồng ý với việc làm của Ialophil.

Chậu nước, bồn tắm, khăn mặt, các vật cần cho vệ sinh hàng ngày, dưới sự kiên trì của Ialophil, cũng được giữ lại.

...

Cả núi đồ vật linh tinh hỗn tạp, vào thời điểm quả cầu màu vàng xám trên trời biến thành màu xám bạc, rốt cuộc đã được sắp xếp, phân loại xong.

Là quý công tử trong gia đình quyền quý, đây là lần đầu tiên Ialophil tự mình thu xếp đồ đạc. Hắn phát giác làm loại chuyện này thật quá sức mệt mỏi, nhưng vì sự giáo dục từ trước đến nay, hắn không thể cứ như thế, nằm lăn ra đất mà nghỉ ngơi.

Fei, ngược lại, không cho là vậy, làm loại chuyện này sẽ mệt sao? Vì sinh tồn, làm bất cứ chuyện gì Fei cũng không cảm thấy mệt, là thói quen, hay tâm lý ám thị, ai mà biết được.

Lều trại đã dựng xong, Fei bắt đầu chuẩn bị thức ăn, cũng không hề khách khí sai sử Ialophil.

Lấy túi lương thực ra, đem gạo đổ vào nồi, bảo Ialophil chế tạo Thủy nguyên tố, cho vào nồi. Ở mặt thế, Fei đã dưỡng thành thói quen quý trọng nước, cũng thói quen không có thức ăn, liền cứ theo một trình tự mà làm, đem nồi đặt lên lò luyện kim, bắt đầu nấu.

Nhìn đến hành động vô cùng thuần thực của Fei, Ialophil có chút ngạc nhiên hỏi, “Người biết làm cơm?” Chuyện này thật khiến cho người ta phải kinh ngạc.

“Chỉ biết nấu và nướng.” Fei quả thực chỉ biết làm hai chuyện này, bởi vì đây là hai cách chế biến đơn giản nhất, một dạng chỉ cần bỏ thức ăn vào trong nước, nấu lên, một dạng chỉ cần đặt lên trên lửa, nướng chín. Fei cũng không yêu cầu mỹ vị gì, chỉ cần thức ăn chín là được.

Chỉ biết hai cách này, cũng đã tốt hơn Ialophil, người vốn tuyệt đối không xuống phòng bếp, ngay cả nguyên liệu nấu ăn cũng không biết hết, gia vị thì chỉ biết có muối cùng một số loại thường dùng, càng đừng nói đến việc làm thế nào để thức ăn có thể chín, gấp nhiều lần.

Với vấn đề nấu ăn này, Ialophil thực thẳng thắn nhận thua, cũng không định đi học.

Bất quá, trải qua một thời gian ngắn, Ialophil liền thay đổi ý tưởng, bắt đầu chủ động học tập cách nấu cơm, dần dần trở thành một đại trù có thể thỏa mãn hứng thú ăn uống của Fei trong tương lai.

Nguyên nhân, đương nhiên là vì tránh gây đau khổ cho vị giác cùng dạ dày của mình. Mỗi bữa húp cháo hắn có thể miễn cưỡng chịu được, trong cháo có nêm muối hoặc đường, thêm các loại thịt hay rau dưa bất đồng, có thể thay đổi hương vị, chính là thịt nướng, hắn có thể ức chế tính kích thích của mình, nhưng vẫn không chịu nổi hương vị của nó, hôm thì chín đến nỗi thịt cháy thành than, hôm lại còn sống đến phân nửa, hơn nữa, gia vị phân bố cũng

không đều, chỗ là muối ngưng tụ thành một khối, chỗ thì nhạt nhẽo vô vị, thậm chí miếng thịt còn chưa hết mùi tanh, bảo hán làm sao nuốt trôi cho được?

Tuy rằng lúc ban đầu, Ialophil cũng chỉ đạt đến trình độ kia, nhưng dần dần so với Fei tốt hơn rất nhiều, vì yêu cầu của Ialophil cao, cho nên hán có động lực để tiến bộ.

Đó là chuyện sau này, còn hiện giờ, Fei và Ialophil đang yên vị trước lều trại, nhìn lên quả cầu màu xám bạc treo trên bầu trời Hắc Âm đại lục, lẳng lặng chờ cháo trong nồi chín.

Cũng thừa dịp này, Fei hỏi Ialophil, “Ialophil, ngươi muốn học nội lực không?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Di Thế Ủy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

“Nội lực, chính là loại lực lượng ngươi dùng hôm trước?” Ialophil tất nhiên không quên, lúc chiến đấu với Red Creek công tước, Fei đã sử dụng một loại lực lượng rất kỳ quái, gần giống với đầu khí. Lực lượng đó rất đặc biệt, nhưng tại sao Fei phải hỏi như vậy, hán cần thiết phải học sao? Sách vở về đầu khí cùng ma pháp của Theoromon gia tộc đều là hàng tuyệt phẩm, đã học tập những thứ đó, tại sao lại phải đi học cái thứ gọi là “nội lực” chẳng biết ở đâu ra?

Cho nên, “Không cần, ta có đầu khí là được rồi.” Ialophil cự tuyệt đề nghị của Fei.

Ialophil cự tuyệt, Fei cũng không giận. Hán rất rõ ràng, không phải Ialophil khinh thường nội lực, mà là do quan niệm, ở thế giới này, đầu khí và ma pháp mới là chủ lưu (xu hướng chủ yếu).

“Trong mắt ta, đầu khí so ra kém nội lực.” Đối với Ialophil cự tuyệt, Fei không định cứ vậy mà chấp nhận. Ialophil là minh hữu của hán, nếu thực lực quá kém sẽ liên lụy đến bản thân hán, vì thế, hán đương nhiên phải vận dụng tất cả phương pháp để Ialophil mạnh mẽ hơn.

Lời nói của Fei đương nhiên không nhận được sự đồng ý của Ialophil, dù sao thì quan niệm đầu khí là chủ lưu cũng đã thâm căn cố đế, lại chưa từng nghe đến loại lực lượng nào mạnh hơn đầu khí, cho nên, gương mặt Ialophil xuất hiện vẻ không tin vô cùng rõ ràng.

“Thế giới này,” Fei cũng không phải không thích nói chuyện, chỉ là nếu có thể dùng câu nói ngắn gọn để biểu đạt ý tứ thì hán sẽ ngắn gọn, còn về những chuyện như nghiền ngẫm ngôn ngữ, chăm tự chước câu (lựa chọn từ ngữ), hán chắc chắn không nghĩ đến. Lúc này, hán cũng chỉ là dựa theo những gì hán nghĩ mà nói ra, vì hán muốn cho Ialophil lựa chọn, cho nên phải giải thích thật cẩn thận. “Có linh khí phong phú để sinh ra lực lượng.”

Linh khí, là cách người mặt thể gọi loại vật chất khiến nhân loại biến dị, sinh ra nội công và ma pháp trước đó chỉ tồn tại trong truyền thuyết. Sau khi nghe Fei nói, Ialophil cũng có được nhận thức tương đối chính xác với từ “linh khí”, còn chuyện thỉnh thoảng vẫn nghe được một số từ ngữ bọn họ không thể nào hiểu được từ miệng Fei, Ialophil đã thành thói quen.

“Cho nên, bất kể là nhân loại, Tinh Linh, Long tộc hay Hắc Âm chủng tộc, đều có thể có được lực lượng.” Ialophil không biết, trước mặt thể, nhân loại có được lực lượng là một chuyện bất khả tư nghị đến cỡ nào.

“Nhưng cũng bởi vì linh khí phong phú, nên việc học đầu khí rất đơn giản.”

Nghe Fei nói như vậy, Ialophil trầm phân đối. Đơn giản? Đầu khí nhập môn thật sự có thể xem như dễ dàng, nhưng muốn trở nên mạnh mẽ thì không hề đơn giản, có không biết bao nhiêu người cả đời chỉ dừng ở mức trung cấp, dù thế nào cũng không thể tiến thêm một bước nữa.

“Phương thức vận chuyển đầu khí trong cơ thể cũng thực thô sơ.”

Thô sơ? Điểm này Ialophil thực sự không rõ, bởi vì hán học đầu khí, giống như Fei đã nói, rất đơn giản.

“Ngươi biết cơ thể người có bao nhiêu kinh mạch cùng huyết vị không?” Vấn đề về kinh mạch và huyết vị mà Fei nói, Ialophil biểu thị không hiểu, mà Fei cũng không cần Ialophil trả lời, bởi vì nơi đây không có tri thức ở phương diện này.

“Kinh mạch có mười hai nhánh chính, các loại huyết vị tổng số lượng vượt quá một ngàn, nội lực có thể đã thông cả mười hai kinh mạch, mỗi khi đã thông được một nhánh, nội lực sẽ tăng lên gấp bội, mười ba năm qua, ta chẳng qua cũng chỉ mới sắp đã thông được nhánh thứ hai.” Đây là vì đã có kinh nghiệm từ kiếp trước, nếu không phải cỗ thân thể này quá yếu ớt, hán tuyệt đối không chỉ ở trình độ như hiện tại.

“Còn huyết vị, trong căn bản của đầu khí không được học, cũng không biết, mỗi khi đã thông được một huyết vị, dung lượng nội lực sẽ càng lớn, tốc độ vận chuyển cũng càng nhanh.”

“Kinh mạch và huyết vị mà ngươi nói, dùng đầu khí không thể đã thông sao?” Ialophil chủ động hỏi ra nghi vấn.

“Đây là khuyết điểm của đấu khí, lực lượng của nó quá cuồng bạo, nếu cường ngạnh vận chuyển đã thông kinh mạch, cơ thể sẽ chịu không nổi mà bị phế sạch. Nội lực ban đầu không tiến nhanh bằng đấu khí, đó là vì nội lực có thể chậm rãi tăng cường sức chịu đựng cho cơ thể và kinh mạch để thân thể thừa nhận được các bước tiếp theo.”

Nói như thế, đấu khí là chú trọng trước mắt, nội lực chú trọng phát triển trong tương lai, Ialophil đã bắt đầu phân tích trong khi nghe Fei nói, nhưng chỉ như thế vẫn chưa đủ để hắn thay đổi ý niệm trong đầu mà đi học nội lực.

“Thuộc tính của đấu khí chỉ có một, mà thuộc tính của cơ thể cùng thuộc tính của đấu khí phải đều cùng một loại, nếu cơ thể có hai loại thuộc tính khác nhau, có nghĩa cũng phải học tập hai loại đấu khí thuộc tính bất đồng. Ialophil, người là toàn bộ thuộc tính, như vậy, người cũng phải học hết tất cả thuộc tính của đấu khí. Người vốn có thiên phú phi phàm, nhưng học nhiều không hẳn là tốt, so với mỗi ngày đều phí thời gian cho mỗi thứ một ít, còn không bằng chỉ chuyên tâm rèn luyện một thứ duy nhất.”

Không thể nghi ngờ, Fei đã đánh trúng chỗ đau của Ialophil. Trước khi nghiêm túc rèn luyện, hắn còn không thấy được, sau khi nghiêm túc, tình huống tiến triển của đấu khí mỗi ngày thật sự không thể khiến hắn vừa lòng. Nếu chỉ chuyên về mặt công kích, nhất định hắn hiện tại đã vượt xa ba người còn lại, lần trước chiến đấu với Fei cũng sẽ không thảm bại như vậy, thế nhưng, loại đấu khí nào cũng có ưu thế của nó, hắn không thể chọn. Lịch sử cũng đã từng có nhiều người là ma vũ song tu, nhưng bọn họ đều chỉ có một thuộc tính, không giống hắn, có tất cả thuộc tính.

Ialophil cũng không phải không có ý tưởng về vấn đề này, “Ta nghĩ dung hợp tất cả các thuộc tính của đấu khí lại thử xem.” Ialophil tự tin hắn có thể làm được.

“Ý tưởng không tồi.” Đối với suy nghĩ này của Ialophil, Fei cũng đồng ý. “Chính là, nội lực khác đấu khí ở chỗ, đặc điểm của nó rất thích hợp với thể chế của người.”

“Đặc điểm gì?” Ialophil lập tức hỏi ra trọng điểm.

“Nội lực không có thuộc tính.”

“Không có thuộc tính nghĩa là sao?”

“Phải nói, thuộc tính của nó là ‘vô’. Nói cách khác, nội lực tương thích với bất kỳ loại thể chế nào, toàn bộ thuộc tính cũng được, một thuộc tính duy nhất cũng được, đối với nội lực, đó không phải điều trọng yếu nhất. Nội lực có công năng tăng cường thể chất, thậm chí còn có thể thay đổi thuộc tính của cơ thể. Ngoài ra, nó còn một đặc điểm nữa rất thích hợp với người.”

“Là cái gì?” Ialophil cũng không cảm thấy bản thân mình ngu ngốc, chẳng qua, tất cả những gì Fei nói, hắn đều không hề biết đến.

“Chuyển hóa.”

“Nghĩa là sao?”

“Nội lực có thể chuyển hóa thành ma lực.”

“Ý của người là, nội lực có thể chuyển thành ma lực để sử dụng?” Biểu tình trên gương mặt Ialophil lúc này đã trở thành bất khả tư nghị.

“Đúng vậy, trong khi tu luyện nội lực, cũng có thể rèn luyện tinh thần lực.” Lúc hắn còn ở mặt thể, đối với những công pháp (cách tu luyện lực lượng) tìm được, nhân loại đã tiến hành thay đổi chút ít, dù sao ở mặt thể, thêm một phương pháp bảo mệnh chẳng có gì không tốt, cho nên những người sử dụng ma pháp cũng sẽ có thêm chút công phu khác, những người thiên về cận chiến sau khi tinh thần lực mạnh lên cũng có thể sử dụng ma pháp, bất quá là vẫn phải đi học mới sử dụng được, bởi vì thích hợp nhất lúc nào cũng là thứ bản thân quen thuộc nhất, những thứ khác chỉ dùng để dự phòng.

“Người xem này.” Fei trực tiếp làm làm mẫu, chỉ thấy tay trái của hắn ầm ầm tản mát ra quang huy, cảm giác sắc bén như đao phong phát ra từ đó cho Ialophil biết, là đấu khí. Thế nhưng, loại đấu khí này có thuộc tính gì, Ialophil không rõ ràng, nếu bắt buộc phải nói, thì đó chỉ đơn thuần là đấu khí, không có bất kỳ thuộc tính nào, mà trong lòng bàn tay phải của Fei, một quang cầu màu vàng kim đang lơ lửng, đúng là Quang hệ ma pháp.

Đây mới thực sự là ma vũ song tu, đồng thời sử dụng cả đấu khí và ma pháp chứ không phải vận dụng riêng biệt. Ialophil đã động tâm.

“Ta nói nội lực mạnh hơn so với đấu khí, nguyên nhân cũng không phải vì những điều này.” Fei thu hồi năng lượng ở nơi tay, tiếp tục nói.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, cháo đã bắt đầu chín. Fei múc cho Ialophil một chén, Ialophil tự nhiên tiếp nhận. Về vấn đề còn nguyên nhân gì khác, Ialophil vừa ăn vừa chờ Fei nói tiếp.

Cháo không thể nói là ngon, nhưng trong cháo có chút vị ngọt, làm ấm áp cổ họng và dạ dày.

“Đấu khí được tạo ra là vì đấu tranh cùng những người khác, cũng như những chủng tộc khác, là vũ khí đấu tranh của nhân loại, còn nội lực không phải, nó sinh ra là để chống lại thiên ý.” Nhớ đến những truyền thuyết được ghi chép lại từ thời xa xưa, nhớ đến lúc vẫn còn sống ở mặt thể, Fei không khỏi cảm thán sự lừng lẫy của các vị tiên bối năm đó, ngay từ thời xa xưa ấy, nhân loại đã chiến đấu, đối kháng cùng thiên địa.

“Thiên ý là cái gì?” Lại là một từ ngữ xa lạ, nhưng Ialophil có thể từ đây liên tưởng đến một loại lực lượng mạnh đến mức, bất luận làm thế nào không thể chống lại mà chỉ có thể bất đắc dĩ thuận theo.

“Thiên ý, chính là thứ gọi là vận mệnh.” Thế giới này lý giải như vậy, nhưng thực tế, thiên ý so với vận mệnh thêm một phần khó lường.

Đấu tranh vận mệnh. Có Fei làm ví dụ thực tế trước mặt, Ialophil tin tưởng, lực lượng như vậy quả thật có tư cách đấu tranh với vận mệnh.

“Thiên ý bất công, nghịch chi.” (muốn đi ngược lại thiên ý thì phải đấu tranh) Vì sống sót, phải đánh vỡ thứ mà thiên ý chủ định trên chính mình.

Ialophil lại nhìn thấy sự quật cường và chấp nhất trong ánh mắt Fei, chính là, lúc này hẳn rốt cục đã hiểu được ý nghĩa của nó, đó là sự bất khuất không khuất phục trước vận mệnh.

“Thuận vi phạm, nghịch vi thân (thuận theo thì chỉ là người bình thường, đối kháng lại sẽ trở thành thân). Nội lực xuất hiện chính là vì vậy.”

Chỉ sáu chữ đơn giản, Ialophil đã có thể cảm nhận được một loại tráng liệt cùng ngạo nghễ. Không giống với phụ thân hắn, Theoromon công tước, bởi vì là Long Kỵ Sĩ mà kiêu ngạo, cũng không giống gia gia hắn, có sự kiêu ngạo vì có được thực lực Pháp Thánh, đó là sự ngạo nghễ quyết tâm chắc chắn sẽ chiến thắng vận mệnh, là sự lừng lẫy không e sợ thất bại, dù thất bại, bất quá cũng chỉ là tan xương nát thịt mà thôi. Giờ phút này, lần đầu tiên hắn biết được cảm giác nhiệt huyết sôi trào là như thế nào, đó là sự xúc động có thể đốt cháy toàn bộ lý trí.

“Nội lực, theo thời gian mà từng bước tăng lên, đến chung cực (tầng cao nhất) có thể đánh vỡ mọi trói buộc, đạt được thành tựu như trong thần thoại – vũ phá hư không, trường sinh bất tử (vũ phá hư không là cảnh giới cuối cùng để đạt đến trường sinh bất tử – tiến vào Tiên/Ma giới trong tu chân).” Đây là khát vọng lớn nhất của nhân loại, sinh mệnh ngắn ngủi có thể kéo dài đến vô hạn. Thời kỳ mạt thế, chỉ cần có thể đến cảnh giới này liền vẫn có thể tồn tại, đáng tiếc, không ai có cơ hội, thế giới cận kề nguy hiểm kia, không còn thời gian cho bất cứ kẻ nào đạt được đến cảnh giới trường sinh bất tử. Thế nhưng, ở thế giới này, hắn sẽ có cơ hội đạt được cảnh giới trong truyền thuyết kia, vì thế, hắn phải sống sót.

“Vũ phá hư không, trường sinh bất tử.” Đây là dụ hoặc, sự hấp dẫn của nó không ai có thể kháng cự, trong mắt Ialophil cũng không thể khắc chế mà xuất hiện khát vọng hướng tới, chỉ là Thánh giai thì tính cái gì, sau khi nghe đến mục tiêu lớn hơn kia, hắn sao còn có thể để Thánh giai vào mắt. “Ta muốn học.” Trước sự hấp dẫn lớn như vậy, sau khi bình ổn xúc động của mình, Ialophil lập tức nói.

Chính là, Fei lại đã kích nhiệt tình của Ialophil, chỉ thấy Fei lắc lắc đầu. “Không đơn giản như vậy.” Sợ dĩ hắn nói nhiều như vậy, chính là vì làm cho Ialophil hiểu được nội lực cùng đấu khí khác nhau như thế nào, để Ialophil đưa ra lựa chọn.

“Điều kiện là gì?” Ialophil lúc này không có cách nào tỉnh táo lại mà suy nghĩ, về lực lượng lần đầu mới nghe thấy như nội lực, Fei căn cứ vào cái gì mà có thể nói đến một cách kỹ càng tỉ mỉ không chút thiếu sót như thế. Đối với Ialophil lúc này, sức hấp dẫn của nội lực là quá lớn.

“Nếu như ngươi muốn học nội lực, vậy trước tiên phải phế bỏ đấu khí.” Đây là nguyên nhân tại sao Fei lại phải thận trọng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Di Thế Ủy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Ialophil đang bụng cháo, vừa nghe vậy liền trượt tay, Fei nhanh tay lẹ mắt tiếp được cái bát, không để cháo rơi ra ngoài dù chỉ một giọt.

Cùng là loại người không ngừng theo đuổi sức mạnh, Fei có thể hiểu được tâm tình của Ialophil lúc này. Lực lượng tu luyện gần mười năm bị phế sạch, hẳn biết đã kích ấy thực sự rất lớn. Cho nên hắn mới phải thận trọng giải thích với Ialophil, cũng bởi vì đó chính là điều mà Ialophil phải lựa chọn.

Fei đưa bát cháo lại cho Ialophil. Ialophil thuận tay đón nhận, không hề ý thức được vừa rồi mình đã thất thố. Hắn vẫn còn bị vây trong trạng thái khiếp sợ.

Fei tiếp tục ăn cháo, Ialophil vẫn không nhúc nhích.

Một lúc sau.

“Vì sao?” Ialophil hỏi. Có cần thiết không? Giữ lại đấu khí không được sao? Nghi hoặc chông chênh, thế nhưng mở miệng ra lại chỉ có thể hỏi câu này.

Fei ăn xong cháo của mình, bỏ bát xuống, trả lời câu hỏi của Ialophil.

“Nội lực càng tinh thuần càng tốt. Đấu khí của ngươi quá mức pha tạp, tuy nội lực có thể dung hòa đấu khí, nhưng như vậy ngươi phải mất một thời gian dài để tu luyện. Ở loại địa phương này, chúng ta không có đến chừng ấy thời gian.” Nơi này là Hắc Ám đại lục, tùy thời đều có nguy hiểm mà ta không biết. “Nếu như bây giờ phế đi đấu khí, ta có thể cam đoan trong vòng ba tháng, lực lượng của ngươi sẽ đạt được tiêu chuẩn như hiện tại.” Dù sao Ialophil cũng đã có trụ cột, hơn nữa còn có thể chế thừa nhận được sự cuồng bạo của đấu khí, không cần dùng nội lực để điều dưỡng.

Thật sự rất khó lựa chọn. Lời của Fei nói về nội lực quả thật làm Ialophil động tâm, nhưng muốn hắn từ bỏ đấu khí, hắn không thể quyết định ngay lập tức.

Iallophil không nói nữa, tâm thần không yên ngồi ăn cháo của mình. Ăn xong, hắn theo lời Fei, dùng Thủy hệ ma pháp dọn dẹp, nhưng trong đầu vẫn không ngừng suy nghĩ.

“Ngươi đi ngủ đi, ta gác đêm.” Sau khi nghe Fei nói như vậy, Iallophil liền đi vào lều trại, ngay cả rửa mặt chải đầu cũng đều quên, lập tức ngã xuống chần gối mềm mại. Màn cửa của lều trại không được kéo khóa, hơi đông đưa khi có gió nhẹ thổi qua, gió lớn một chút còn có thể nhìn thấy người đang ngồi bên ngoài.

Iallophil nằm ngửa, trong đầu là một mảnh hỗn loạn. Hắn có thể từ chối đề nghị của Fei, nhưng những chữ “thuận vi phạm, nghịch vi thần”, “vũ phá hư không”, “trường sinh bất lão” không ngừng hiện lên trong đầu khiến hắn không thể làm ra hành vi cự tuyệt.

Vì một thứ xa vời không thể với tới mà từ bỏ đầu khí, Iallophil cũng chỉ mới gần mười bốn tuổi, không cách nào lập tức đưa ra quyết định, chỉ có thể không ngừng nghiền ngẫm.

Ngủ không được, hắn liền mở trữ vật không gian, lấy ra vài thứ rồi bắt đầu thiết trí bẫy rập, ở địa phương xa lạ dù sao cũng phải đề phòng một chút. Sau khi làm xong bẫy rập bên trong lều trại, hắn đến ngồi trước cửa, bắt đầu công tác gác đêm, đương nhiên cũng không quên làm chút hoạt động rèn luyện.

Tại sao lại phải phiền não vì nội lực, một thứ chính mình chẳng biết đó là gì, cẩn thận ngẫm lại tại sao bản thân lại muốn học nội lực. Nghe ra quả thật rất mê người, nhưng thứ này hiện tại chỉ có một mình Fei đang tu luyện, những lời kia bất quá cũng chỉ là ảo tưởng tốt đẹp, có thể thực hiện hay không cũng không biết.

Ý nghĩ như vậy lập tức chiếm thượng phong, Iallophil quyết định sẽ không học nội lực. Hắn đứng dậy, chuẩn bị nói quyết định của hắn với Fei.

Một cơn gió mạnh đột nhiên quét qua, thổi bay màn cửa, thân ảnh trắng tấp của Fei xuất hiện, dừng lại nơi đấy mất.

Thân ảnh cô độc ngồi ở nơi hoang vắng, sợi tóc bị gió thổi qua bay loạn trong không trung, khuôn mặt tuấn tú không chút biểu tình, đôi mắt màu đen nhìn thẳng về phương xa, tất cả đều toát ra vẻ cô tịch.

Cô tịch đến vậy, như thể trên thế giới này chỉ còn một mình hắn, thoát ly khỏi mọi người, mọi vật, bất luận thứ gì cũng không thể tiến vào thế giới kia của hắn. Cảm giác như bị bài xích làm Iallophil không thoải mái. Không biết vì sao lại thấy rầu rĩ không vui.

Iallophil cũng không biết mình đang làm gì, cứ như vậy đi ra ngoài, làm cho người kia quay lại nhìn hắn. Nhìn thấy thân ảnh của chính mình xuất hiện trong đôi mắt đen của người kia, trong lòng hắn mới có chút thư thái, mở miệng nói cũng không phải quyết định nguyên bản của mình. “Ta học nội lực.”

Sau khi nói xong, Iallophil mới kịp phát giác bản thân đã nói cái gì. Đến tốt cùng là bị làm sao a, rõ ràng ban đầu mình không định nói như vậy.

“Ngươi xác định?” Fei nhìn Iallophil thật sâu, muốn nhìn cho rõ ràng đôi phương có bao nhiêu thành ý và giác ngộ.

“Ta xác định.” Được rồi, dù sao cũng đã nói ra, vậy sẽ không đổi ý nữa. Đi trên con đường này đã có một người là Fei, như vậy nay thêm một người nữa là hắn, ít nhất nếu thất bại, còn có một người làm bạn.

Rất nhiều năm sau, khi Iallophil nhớ lại thời điểm này, hắn đều nghĩ, nếu như lúc đó không có trận gió kia thổi bay màn cửa, nếu như không thấy được thân ảnh cô đơn kia, hắn cũng sẽ không bị mê hoặc mà quyết định học nội lực. Bất quá, quyết định của hắn không có sai.

Ánh mắt Fei nhìn Iallophil lần đầu tiên có một tia thương thức. Có thể quyết đoán đưa ra quyết định như vậy, Iallophil đáng giá để thương thức. Nếu như là chính mình đứng ở góc độ của Iallophil, có thể sẽ không thể quyết đoán như vậy. Dù sao, đối với Iallophil, nội lực cũng là một thứ xa lạ. Phế bỏ lực lượng ban đầu để lựa chọn một thứ mà bản thân không biết tương lai sẽ như thế nào, sự quyết đoán và dũng khí của Iallophil khiến cho người ta khâm phục.

“Không hối hận?” Fei lại xác nhận một lần.

“Không.” Iallophil kiên định nói, thậm trí trên mặt còn có ý cười, bởi vì hắn thấy được sự thương thức trong mắt Fei. Đôi mắt kia chưa bao giờ có cảm tình khi nhìn mình, lần đầu tiên xuất hiện cảm xúc đối với chính mình, hơn nữa còn là nghĩa tốt. Cũng vì ánh mắt này, trong lòng Iallophil sinh ra một loại cảm giác sung sướng, cho nên hắn không hối hận. “Tương lai của ngươi, bất khả hạn lượng (không thể đo/đoán được giới hạn).” Fei đứng dậy, cải biến kết luận từng có của mình về Iallophil.

“Ta sẽ vượt qua ngươi.” Iallophil cười ngạo nghễ. “Tuyệt đối.”

“Ta sẽ chờ.” Fei nghiêm túc đáp lại, là thể hiện sự tin tưởng vào Iallophil, cũng là tự tin chính mình tuyệt đối sẽ không thua.

Hai người đột nhiên nhìn nhau cười, dù loại mâu thuẫn đối với Fei trong lòng Iallophil, giờ phút này đột nhiên biến mất không còn dấu vết. Fei cũng bắt đầu nhìn thẳng vào Iallophil, không chỉ bởi vì Iallophil là minh hữu, mà còn bởi vì tâm tính của Iallophil, là tâm tính của cường giả.

“Chừng nào thì bắt đầu?” Iallophil đi thẳng vào vấn đề.

“Chỉ cần ngươi cảm thấy đã chuẩn bị tốt rồi, bất cứ lúc nào đều có thể.”

“Như vậy, hiện tại liền bắt đầu đi.” Iallophil không biết nếu thời gian trôi qua lâu thì liệu hắn có thay đổi tâm ý hay không, dù sao việc này cũng liên quan trực tiếp đến thành bại vinh nhục cả đời của hắn.

“Được.” Fei để cho Ialophil ngồi mặt đối mặt phía trước mình. “Ta bắt đầu đây.” Trước tiên, chính là phế bỏ đi đấu khí mà Ialophil đã tu luyện mười năm.

Ialophil hít một hơi thật sâu để làm cho chính mình bình tĩnh.

Sau đó, Fei đưa tay đặt lên bụng hắn, một đạo nội tức bén nhọn cắm vào nơi tập trung đấu khí. Lại dùng sức một lần, hắn liền cảm thấy được đấu khí của mình giống như quả bóng bị chọc thủng, toàn bộ đều tiêu tán trong người.

Theo từng loại đấu khí có thuộc tính khác nhau bị phế bỏ, hắn dần dần cảm nhận được toàn thân bị một cỗ vô lực bao phủ. Ialophil biết, đấu khí của hắn đã hoàn toàn bị phế đi. Hối hận sao? Đã đến bước này, dù muốn hối hận cũng không được.

Tiếp theo là một luồng nội lực ôn hòa khác hắn với vừa rồi tiến vào trong cơ thể. Fei nói với hắn, “Ghi nhớ lộ tuyến của kinh mạch, nhánh thứ nhất ta sẽ giúp ngươi đã thông.”

Ialophil dụng tâm ghi nhớ lộ tuyến của dòng khí ấm đang vận chuyển trong người. Sau này, khi nội lực của Ialophil có chút thành tựu, hắn mới biết được, Fei không chỉ giúp hắn đã thông kinh mạch mà còn đem đấu khí chưa hoàn toàn tán đi trong cơ thể hắn luyện hóa. Sau đó, trải qua chính bản thân rèn luyện một thời gian nữa, rồi mới có thể trong vòng một tháng đạt đến trình độ ban đầu.

Ialophil lần đầu tiên tiến vào trạng thái nhập định (trạng thái ngồi thiền của các nhà sư, đi sâu vào nội tâm, triệt bỏ mọi vọng tưởng, mọi sự bên ngoài...), Fei liền thu hồi tay của mình, động tác rất nhẹ, đồng thời để phòng bốn phía, trên mặt hiện vẻ mệt mỏi, dù sao trợ giúp Ialophil luyện hóa số đấu khí còn sót lại kia cũng làm hắn hao tổn không ít lực lượng. Ngồi sang một bên, hắn cũng không như Ialophil lúc này, cần phải tiến vào nhập định mới có thể vận chuyển nội lực để khôi phục. Ở mặt thể, nội lực đã được cải tạo tới trình độ bất kỳ lúc nào cũng có thể vận chuyển để rèn luyện. Con người ở đó lúc nào cũng không ngừng tích lũy lực lượng, chính là, chung quy vẫn không thể thoát khỏi tận thế.

Ialophil chìm đắm trong sự kỳ diệu của nội lực, cảm nhận từng vòng từng vòng lực lượng tuần hoàn, mỗi một vòng đều làm cho cỗ lực lượng giống như thủy lưu này càng trở nên mạnh mẽ. Sự biến đổi cũng không thật rõ ràng, nhưng vì Ialophil dụng tâm chú ý nên có thể cảm nhận được biến hóa sinh ra qua mỗi vòng, không chỉ có lực lượng, mà hắn còn cảm giác được thân thể suy yếu của mình đang từng bước khôi phục. Sau khi khôi phục hoàn toàn, hắn có cảm giác rất kỳ diệu.

Đến khi từ trong trạng thái nhập định tỉnh lại, cho dù vẫn còn nhắm hai mắt nhưng Ialophil cũng biết cảm quan của mình có sự thay đổi, so với trước kia càng thêm rõ ràng, mà đây mới chỉ là hiệu quả của một đêm tu luyện nội lực sinh ra. Điều này khiến cho sự bất an và không yên trong lòng hắn giảm bớt rất nhiều, đối với nội lực, hắn bắt đầu có chờ mong và tin tưởng.

Thời điểm hoàn toàn mở mắt ra, người đầu tiên Ialophil nhìn thấy chính là Fei. Không biết vì sao khuôn mặt lạnh lùng với ngũ quan tuấn tú kia làm cho hắn có cảm giác an tâm. Ialophil biết, đối phương đã canh gác cho mình cả một đêm. Người này thoạt nhìn rất lạnh lùng, nhưng chỉ cần được y coi trọng, y tuyệt đối là một người rất đáng tin cậy.

Hai người ăn điểm tâm xong liền thu hồi lều trại và những vật khác, tiếp tục đi trong phiến đất hoang vu này. Dọc đường, hai người không còn trầm mặc ít lời, theo đuổi suy nghĩ riêng của mình. Lúc này, Fei chỉ cho Ialophil phương pháp vận chuyển nội lực ngay cả trong tình trạng bình thường, đồng thời nói cho Ialophil biết cụ thể về huyết vị và kinh mạch.

Đang đi, trí não đột nhiên phát ra cảnh cáo khiến Fei dừng lại, nhìn lên không trung, sắc mặt trầm xuống.

“Làm sao vậy?” Ialophil đang bị nội lực làm cho cao hứng, lập tức liền chú ý đến sắc mặt của Fei.

“Ta rốt cuộc biết vì sao ở đây cái gì cũng không tồn tại rồi.” Bởi vì căn bản là không thể tồn tại.

À, xin lỗi đã để mọi người chờ lâu~

Chương mới~ bắt đầu từ hôm nay sẽ trả nợ đầy đủ cho mọi người nha~

Lần nữa cảm ơn mọi người vì đã ủng hộ bọn mình *hug*

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Thời điểm xuất phát, Fei nhận được cảnh báo của trí não về sự khác thường của nguyên tố xung quanh, một lượng lớn điện lưu (dòng điện) đang hình thành ngay phía trên đỉnh đầu bọn họ, hơn nữa, từ kết quả phân tích của trí não, Fei đã hiểu được nguyên nhân tại sao trên khối đại địa này không có đến

một ngọn cỏ, bởi vì mọi thứ đều bị sấm sét từ bầu trời giáng xuống phá hủy. Mà, nguy cơ bọn họ phải đối mặt lúc này chính là những đợt sấm sét cuồng bạo có thể hạ xuống bất cứ lúc nào.

Vấn đề là phải làm thế nào để thoát khỏi cục diện này, nơi đây không có bất cứ thứ gì để che chắn, chỉ bằng những thứ bọn họ mang theo người, căn bản không thể ngăn được loại sấm sét có sức hủy diệt cả một khu vực lớn như vậy. Cách duy nhất, chỉ có né tránh.

“Rốt cuộc là làm sao vậy?” Không nhận được đáp án, Ialophil tiếp tục hỏi.

“Chỗ này có vật chất hấp dẫn điện.” Kết quả phân tích của trí não là trên khối đại địa này nhất định có thứ gì đó hấp dẫn điện, nhưng do không có đủ số liệu nên vẫn chưa xác định được đó là gì. “Sấm sét sắp hạ xuống rồi.”

Ialophil biến sắc, hần lập tức hiểu được bọn họ sắp gặp phải chuyện gì. Chỉ cần vừa nghĩ đến trường hợp kia có thể xảy ra, trong lòng Ialophil liền tê dại, như vậy phải trốn thế nào, bọn họ, còn có thể sống sót sao?

Xa xa, như để tăng thêm sự sợ hãi cho bọn họ, xuất hiện một vòng cung ánh sáng màu bạc chói lòa, đi kèm là tiếng đánh ầm vang vào mặt đất.

Thần sắc hai người đều là sợ hãi, liếc nhìn nhau, ăn ý chạy về phía trước, hy vọng có thể thoát khỏi phạm vi công kích của sấm sét.

Cả hai đều sử dụng phương pháp nhanh nhất, Fei dùng khinh công, đây là thứ bắt buộc phải học để bảo mệnh ở mặt thế, Ialophil thì triển Phong hệ ma pháp, loại ma pháp giúp người ta trở nên nhanh chóng nhất chính là Phong hệ.

Chỉ tiếc là, phương thức này của Ialophil không đúng, tại khu vực bị sấm sét thống trị như thế này, Phong hệ nguyên tố ở vào thế yếu. Cùng là nguyên tố thuộc “khí”, nhưng trong khu vực này, Lôi nguyên tố lại có vị thế mang tính áp đảo, quá nhiều sự hoạt động của Phong nguyên tố, kết quả là, Ialophil chẳng những không thể theo kịp tốc độ của Fei, thậm chí còn mất đi sự khống chế đối với Phong nguyên tố.

Fei dừng lại, hiện tại Ialophil là minh hữu của hắn, người ở mặt thế tuyệt không dễ dàng vứt bỏ người đã ký kết minh ước với mình, hơn nữa lúc này Ialophil không có đầu khí, không thể dùng đầu khí để gia tăng tốc độ, càng đừng nói kẻ khiến cho Ialophil gặp phải tình huống này là hắn. Đối với loại người luôn có sự quan tâm đặc thù với minh hữu như Fei, đương nhiên sẽ không bỏ rơi Ialophil, cho nên hắn nhanh chóng chạy đến trước mặt Ialophil, ngồi xuống.

“Ta công ngươi.” Đây là cách tốt nhất, Fei bình thản nói.

Chính là Ialophil không cách nào bình thản như vậy, vốn kiêu ngạo nên hắn cảm thấy cực kỳ nhục nhã. Đúng vậy, hắn hiểu được, lúc này, hắn là gánh nặng, kẻ vốn luôn đứng tại chỗ cao như hắn lần đầu tiên nếm được sự khuất nhục của kẻ yếu. Hắn không muốn dựa vào Fei, hắn muốn cự tuyệt, chính là, tiếng sấm phía sau nói cho hắn biết, không thể tiếp tục trì hoãn, hắn phải vứt bỏ tự tôn của mình, hoặc là chết.

Mặc dù trong tương lai, Ialophil sẽ chỉ vì một mình Fei buông xuống tự tôn, nhưng với hắn lúc này mà nói, việc lựa chọn giữa tự tôn và sinh mệnh là một vấn đề khó khăn.

“Nhanh lên.” Ngữ khí của Fei đã trở nên gấp gáp, loại chuyện này cũng cần phải do dự sao? Fei không hiểu được cái gọi là tự tôn của Ialophil.

Tiếp theo lời thúc giục của Fei là tiếng ầm vang của sấm sét càng lúc càng đến gần phía sau, cũng có thể cảm nhận được những chấn động từ đại địa mỗi khi sấm sét đánh xuống.

Cắn răng một cái, Ialophil leo lên lưng Fei, Fei liền công Ialophil, bắt đầu một cuộc chạy trốn mới.

Fei không nhìn thấy, ánh mắt không cam lòng cùng đôi môi bị cắn chặt của Ialophil đang được mình công trên lưng. Phải trở nên mạnh mẽ, nhất định phải trở nên mạnh mẽ, Ialophil tự nhủ, hắn tuyệt đối sẽ không biến thành gánh nặng của Fei. Lúc ban đầu, Ialophil xem Fei là đối thủ, đem việc đánh bại Fei là mục đích để trở nên mạnh mẽ, mà hiện tại, hắn bắt đầu thay đổi, bắt đầu chấp nhận việc trở nên mạnh mẽ giống như Fei, đơn giản bởi vì hắn không muốn là kẻ yếu, không muốn trở thành người bị bảo hộ.

Trước mắt lóe lên từng vầng sáng màu bạc, khoảng cách giữa họ và màn sấm sét đang không ngừng rút ngắn, cứ tiếp tục cứ trốn tránh một cách bị động như vậy không phải là biện pháp. Fei cũng không muốn ngồi chờ chết, hắn rốt cuộc nhận được kết quả phân tích từ trí não.

“Ialophil.” Fei gọi Ialophil vẫn đang còn chìm đắm trong suy nghĩ của mình. “Cự ly xa nhất ngươi có thể sử dụng ma pháp là bao nhiêu?”

Ialophil lập tức tỉnh ngộ, bây giờ không phải là thời điểm tự oán trách bản thân, nghe được câu hỏi của Fei, tuy không rõ dụng ý nhưng vẫn trả lời. “Năm mươi thước (1 thước = 0,23m => 50 thước = 11,5m).” Với độ tuổi của Ialophil mà nói, đây là một con số rất giỏi rồi, thế nhưng đáp án này lại không thể khiến Fei hài lòng.

Năm mươi thước, quả thật là một cự ly đầy miễn cưỡng, nhưng xem như vẫn có thể đi.

“Dựa theo vị trí cùng độ sâu mà ta nói, sử dụng Thổ hệ ma pháp, di chuyển những thứ hấp dẫn điện ở nơi đó lên mặt đất.” Đây là phương pháp xử lý của Fei.

Nhân tình Ialophil sáng lên, tuy rằng trong lòng còn nghi hoặc vì sao Fei có thể phát hiện được vị trí của những thứ đó, nhưng bây giờ không phải là thời điểm truy cứu. “Được.”

“Như vậy, làm thử một lần.” Có trí não làm phương tiện quan sát, còn có thể tiến hành phân tích quỹ tích của sấm sét, Fei đã biết nơi tiếp theo bị công kích là đâu, đáng tiếc, chỉ là một nhân loại, hẳn tự biết bản thân không có trình độ di chuyển ngang với vận tốc ánh sáng. Tốc độ của sấm sét quá nhanh, thời điểm trí não cung cấp ra kết quả chỉ sớm hơn khi nó đánh xuống mục tiêu chừng ba giây, những gì hẳn có thể làm là di chuyển nhanh hết mức có thể.

“Đằng trước, bên trái, hướng 10 giờ, sâu 2 cm”

Thế giới này vẫn có đồng hồ, cách tính toán thời gian cũng giống như mặt thể, cho nên Ialophil vẫn có thể hiểu được chỉ thị xa lạ của Fei. Có trị số tương tác với nguyên tố tối đa khiến Ialophil dễ dàng thi triển ma pháp, mặc dù ở chiến trường không trung của Phong hệ ma pháp cùng Lôi hệ ma pháp, Lôi hệ ma pháp ở vào ưu thế áp đảo, nhưng là chủ thể của thế giới, Thổ nguyên tố có mặt ở khắp nơi cũng coi như một vị bá chủ, cho nên lần này ma pháp của Ialophil không phải chịu ảnh hưởng của Lôi nguyên tố, thuận lợi thành công.

Dựa theo chỉ thị của Fei, lớp đất nằm ở độ sâu 2 cm trôi lên mặt đất.

Fei lập tức chuyển hướng, rời xa tầng đất vừa xuất hiện kia, tiếp theo, một loạt tia sét đánh đúng vào nơi đó, đất bắn tung tóe đến gần chỗ Fei và Ialophil nhưng không gây nên thương tổn rõ rệt nào.

Thí nghiệm thành công. Hai kẻ không nhìn thấy nhau đều không biết, trong mắt mỗi người lúc này đều lộ ra đồng dạng vui sướng.

“Tiếp tục.” Thành công cũng không làm cho tâm trí họ thả lỏng.

Fei bắt đầu sắp xếp bố cục, dưới sự tính toán cực chính xác của trí não, vị trí bị đánh xuống tiếp theo cùng nơi tồn tại vật chất hấp dẫn điện đều có thể biết đến rõ ràng. Ialophil dưới những chỉ thị của Fei, làm cho từng khối đất dâng lên, gây ra một tình cảnh vô cùng quý dị, những cột sấm sét rõ ràng phải đánh trúng bọn họ đột nhiên lại rẽ sang hướng khác, nếu nhìn từ đằng xa, hẳn là một hình ảnh vô cùng thú vị, đáng tiếc, không có ai thưởng thức.

Cũng không biết có phải hành vi của hai người khiến sấm sét nổi giận hay không mà sấm sét hạ xuống ngày càng nhiều, các cột sáng màu bạc không ngừng giáng xuống, giống như những giọt mưa, rơi xuống mặt đất.

Mà trong màn ánh sáng dày đặc đó, có hai người như con thoi không ngừng qua lại, di chuyển vô cùng tự nhiên.

Fei cùng Ialophil mặc dù cũng bị bùn đất bắn trúng do sấm sét đánh xuống nhưng không có thương tổn nặng nề nào, nỗi sợ hãi lúc ban đầu của Ialophil đã muốn biến mất vô tung, đồng thời biến mất còn có cảm giác không cam lòng cùng nhục nhã vì phải dựa vào người khác.

Hai tay đặt ở bả vai của Fei, Ialophil có thể cảm nhận được sự gầy yếu cùng đơn bạc của bả vai này, chính là, hết lần này đến lần khác, Ialophil lại cảm thấy vô cùng an toàn, có cảm giác như bả vai gầy yếu đơn bạc này có thể chống đỡ được cả trời đất.

Trong suốt quá trình tránh né nguy cơ từ phía này, chính mình cũng không phải kẻ vô dụng. Sau khi đã cống hiến lực lượng của mình, cảm giác nhục nhã khi trở thành gánh nặng của Ialophil đã biến mất. Thậm chí, hẳn còn sinh ra một loại cảm giác sung sướng đầy quý dị.

Đúng vậy, hẳn hưởng thụ quá trình này, hưởng thụ cảm giác sung sướng khi cùng Fei hợp tác gần bó.

Không có hoài nghi, hợp tác với sự tín nhiệm tuyệt đối, loại hợp tác này làm cho hẳn cảm nhận được sự thoải mái chưa bao giờ có cùng sự sung sướng khi được người tín nhiệm, không phải loại tín nhiệm có được từ cảm tình giả dối mà là loại tín nhiệm đòi lấy từ lực lượng thực sự của chính mình. Loại tín nhiệm cùng sung sướng này giống như thuốc phiện, dần ăn mòn tâm tư của hẳn, muốn ngừng mà không ngừng được.

Thời điểm sấm sét vẫn đang giáng xuống liên miên không ngừng, nguy cơ vẫn chưa hoàn toàn giải trừ, trong đầu Ialophil bỗng dâng lên ý tưởng điên cuồng – muốn sấm sét mãnh liệt hơn một chút, hẳn còn muốn cùng Fei hợp tác càng lâu, càng lâu nữa. Hẳn cảm thấy, chỉ cần hẳn và Fei hợp tác liên thủ, sẽ không có bất cứ thứ gì có thể đánh bại bọn họ, sẽ không có bất cứ việc gì có thể uy hiếp bọn họ.

Ialophil cũng không biết nụ cười trên mặt hẳn lúc này là như thế nào, không phải là kiểu cười tao nhã theo cách thức của quý tộc, mà là nét cười nhẹ thân nhiên, lại chứa đựng vẻ thỏa mãn đầy quý dị, không hề chói mắt nhưng lại có loại quyết đoán chấn động lòng người.

Dường như đã cảm thấy mệt mỏi, số lần sấm sét giáng xuống đại địa bắt đầu giảm bớt, sau đó dần ngừng hẳn.

Fei lại chạy thêm một chút, khi xác định đợt công kích này đã thực sự kết thúc mới dừng cước bộ. Sau khi thả Ialophil xuống, hẳn liền ngã ngòai trên mặt đất, cuộc chạy trốn điên cuồng lúc này như muốn đoạt mệnh hẳn. Tuy Ialophil cảm giác thật dễ dàng, nhưng người khổ cực nhất là Fei, phải cung cấp tinh thần lực cho trí não điều tra tính toán, lại phải tiêu hao nội lực dùng khinh công để chạy thật nhanh, về phần phải công theo Ialophil, Fei hoàn toàn không cảm nhận được sức nặng. Phải biết rằng, phụ trọng hẳn đeo trong lúc rèn luyện cũng không phải là vật trang trí.

“Như vậy là đã xong a.” Ngẩng đầu lên nhìn trời, trong giọng nói của Ialophil có loại tiếc hận chưa thỏa mãn thực rõ ràng.

“Chỉ cần không ra khỏi khu vực này, chúng ta có thể tùy thời phải đối mặt với loại tình huống vừa rồi.” Đối với ngữ khí kỳ quái của Ialophil, Fei cũng không miệt mài theo đuổi, chỉ đơn giản giải thích.

“Vậy sao?” Trong mắt Ialophil hiện lên vẻ hứng thú, thu hồi tầm mắt nhìn trời, thấy Fei đang lấy tư thế không chút hình tượng nói chuyện mới nhận ra chính mình sơ sót người có công lớn nhất trong quá trình vừa rồi, liền nhanh chóng biểu lộ quan tâm của mình hữu, lấy ra một cái cốc, tập hợp thủy nguyên tố vào trong cốc rồi đưa cho Fei.

Fei cũng không khách khí, một hơi uống hết, để phần nước không kịp nuốt hết chảy xuống cả hai bên khóe miệng, sau đó dùng mu bàn tay sát qua, động

tác cực kỳ hào sảng tiêu sái.

Ialophil cũng cảm thấy khát, ngưng tụ thêm một cốc nước cho Fei, lại rót cho mình một cốc, so với Fei, dĩ nhiên là tao nhã hơn rất nhiều.

Lôi đình chi địa (vùng đất của sấm sét), một trong những hung địa (nơi nguy hiểm) nổi danh của Hắc Ám đại lục, sấm sét trút xuống như mưa đã khiến vùng đất này trở nên hoang vu, không có lấy một ngọn cỏ, cũng không có bất cứ sinh mệnh nào khác tồn tại.

———— Trích từ Bộ sách phổ cập khoa học [Hắc Ám đại lục]

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Di Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Có Vô Tình Không?

Trong những ngày kế tiếp, hai người đều nhận lúc sấm sét không đánh xuống mà đi tới, đến khi sấm sét đánh xuống, Fei sẽ công Ialophil, hai người hợp tác chặt chẽ, di chuyển nhanh chóng trong màn sấm sét dày đặc.

Sự ăn ý giữa hai người được bồi dưỡng không ít trong khoảng thời gian này. Đối với việc bị Fei công, Ialophil không còn nghĩ đó là một loại khuất nhục, nhưng khó chịu là vẫn phải có. Loại tình trạng bị vây vào vị thế yếu lúc này là vì sự thật như thế, hắn có thể lý giải, hơn nữa cũng có thể nhận. Thế nhưng, thân là nam nhân lại phải để người khác công, bất luận thế nào hắn cũng không thấy thoải mái. Trong lòng thầm nhủ, có một ngày, hắn muốn làm cho Fei cũng gặp phải đãi ngộ giống như vậy.

Trong suốt quá trình chạy trốn, còn có một chuyện nữa khiến Ialophil khó chịu chính là, hắn từ bé đã được nuông chiều như một quý công tử, những việc vặt vãnh luôn luôn có người khác xử lý, hắn chưa từng phải quan tâm đến những chuyện đó, mà hiện tại, hắn và Fei, chỉ có hai người lưu lạc đến khối đại lục hắc ám này, cũng có nghĩa bên cạnh hắn lúc này không có người hầu, tất cả đều phải tự thân xử lý. Ialophil cũng hiểu được, cho nên vẫn cố gắng làm quen với sự bất tiện này.

Chuyện gì hắn cũng có thể cố gắng thích ứng, thế nhưng, từ việc trước kia mỗi ngày đều phải tắm rửa một lần phát triển đến hiện tại là không biết khi nào mới có thể tắm, dù sao nước cũng dẫn điện, lỡ như sấm sét đánh trúng vào nước, kết quả không cần nói cũng biết. Giữa vấn đề khiết phích với an toàn sinh mạng, hắn vẫn là ưu tiên đảm bảo an toàn tính mạng.

Thế nhưng cảm giác này thật sự không dễ chịu, bởi vì chạy trốn, còn có, bùn đất do sấm sét đánh xuống bắn lên người khiến cả người hắn trở nên dính dính, nhon nhót, cảm giác thật sự quá khó chịu. Nếu không phải mỗi ngày vẫn còn có thể lau sơ qua thân thể một chút, hắn có lẽ thật sự sẽ phải bạo phát.

Cho nên, mặc dù rất hưởng thụ quá trình hợp tác ăn ý cùng Fei, Ialophil vẫn vô cùng mong muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, hắn cần phải tắm rửa sạch sẽ một chút.

Nửa tháng sau, hai người cuối cùng cũng nhìn thấy được ánh sáng hy vọng. Phía trước mơ hồ có núi non, dưới bầu trời màu đỏ sậm là một màu xanh biếc cho họ biết nơi đó không hề bị sấm sét tàn phá, cũng có nghĩa ở đó rất an toàn. Bước chân của họ lại càng nhanh hơn, cho dù cả hai đều biết, muốn đến đó cũng không thể chỉ trong chớp lát, nhưng phản ứng khi nhìn thấy hy vọng, ai cũng giống nhau, cho dù mục đích bất đồng.

Fei là cuối cùng cũng có thể rời khỏi vùng đất hoang vu này, nghĩa là thoát khỏi nguy cơ thiếu lương thực, có màu xanh biếc nghĩa là có thực vật, có thực vật đại biểu sẽ có trái cây, côn trùng cùng một số động vật có thể ăn. Ialophil không nghĩ nhiều như Fei, hắn chỉ nghĩ là rốt cục cũng có thể tắm rửa sạch sẽ một phen.

Chính là sự thật luôn rất trêu người, thời điểm hai người vừa đặt chân vào được vùng núi non, lập tức nhận được “lễ đón tiếp” vô cùng đặc biệt, là một con Hắc Ám chủng tộc loại thú biết bay đang lao thẳng đến chỗ bọn họ.

Người có phản ứng đầu tiên tất nhiên là Fei, kinh nghiệm chiến đấu của hắn, Ialophil đương nhiên không bằng, cất bước, rút đao, Hắc Ám chủng tộc bắt ngờ tập kích hai người thất bại, ngược lại còn bị Fei dùng đao có chứa nội lực chém đứt chi trước.

Ialophil tuy chậm nửa nhịp, bất quá tốc độ phản ứng của hắn cũng tương đối nhanh, ngay thời điểm Fei ra tay đã khởi động Hóa hệ ma pháp, ngọn lửa tạo thành dây thừng quấn quanh cơ thể của Hắc Ám chủng tộc, Fei nhân cơ hội này, chém đứt đầu của nó. Con Hắc Ám chủng tộc đáng thương cứ như vậy bị hai người giết chết.

Ngọn lửa chậm rãi biến mất, nhưng nhiệt độ cao thiếu đốt như vậy khiến mùi thịt nướng tràn ngập trong không khí, hai người vì nửa tháng liên tục chỉ có thể ăn cháo, đồng thời cảm thấy đói khát vô cùng. Thậm chí Ialophil cũng làm ra loại hành vi bất nhã như nuốt nuốt nước miếng, nên may mắn là người duy nhất thấy được cũng không để ý đến chuyện này, cũng sẽ không loan truyền khắp nơi, nếu không, hình tượng tao nhã của Ialophil có lẽ sẽ bị phá hủy hoàn toàn.

Fei xem xét hoàn cảnh chung quanh, thấy có một chỗ thích hợp để họ nghỉ ngơi, hẩn liền thu đao, kéo chi sau của Hắc Ám chủng tộc vừa bị chặt đứt đầu, đi đến chỗ kia, sau đó dùng Liệp Sát Giả tiến hành phân thây thi thể của con Hắc Ám chủng tộc vừa bị giết kia một cách tàn khốc.

Từ trước đến giờ vẫn luôn được người chiếu cố, nhưng không có nghĩa là Ialophil không biết gì về vấn đề sinh hoạt, hẩn ít nhất cũng biết thứ hẩn ăn mỗi ngày đều là có qua tay đầu bếp, chứ không phải để nguyên hình thực phẩm mà mang lên bàn ăn. Vấn đề là, hẩn chưa từng bước đến phòng bếp, đối với việc nấu nướng cũng tuyệt đối không biết gì, lần đầu tiên nhìn thấy phương thức xử lý nguyên liệu nấu ăn, hơn nữa, còn là do Fei làm. Mức độ thảm thiết và huyết tinh (máu me, đẫm máu) trong quá trình xử lý khiến hẩn cảm thấy từng trận buồn nôn, tự hỏi thứ đó thật sự có thể ăn sao?

Không, phải nói, nếu những thứ trước kia hẩn ăn đều là được xử lý như thế này, Ialophil vô cùng hoài nghi, từ nay về sau hẩn còn có thể nuốt trôi được thứ gọi là “thịt” sao?

Fei nhìn thần sắc khó coi của Ialophil, nhìn lại thi thể tay cụt chân đứt nhuộm đầy máu trên tay mình, căn cứ vào tư liệu từng xem qua, những người sinh hoạt tại một thế giới hòa bình sẽ có cảm giác sợ hãi khi nhìn thấy huyết tinh, cho rằng hành vi giết chóc này thật tàn khốc.

Còn đối với những người ở mặt thế, loại suy nghĩ này quả thật chỉ được xem như trò cười. Đối với họ, huyết tinh không đáng sợ, tử vong cũng chỉ có thể xem như là uy hiếp, giết chóc không hề mang ý nghĩa tàn khốc. Vì sống sót, bọn họ làm chuyện đó không ít lần.

“Ngươi sợ máu?” Fei một bên tiếp tục xử lý, một bên hỏi Ialophil.

Mình bị xem thường sao? Đôi mày thanh tú của Ialophil khê chau, chuyện này cần phải nói rõ một chút, “Ta không sợ, chỉ là thấy ghê tởm.”

[Vậy thì có gì khác nhau?] Ialophil nhìn thấy câu nghi vấn này từ trên gương mặt của Fei.

Quả nhiên là bị xem thường. Nhưng khi Ialophil nhớ đến sự kiện kia, không khỏi cảm thấy nặng nề và băn khoăn.

“Fei, ta có phải rất vô tình không?” Ialophil đột nhiên hỏi như vậy.

Được rồi, Ialophil nhìn hiểu ánh mắt nghi hoặc của Fei, ý là [Ngươi có chỗ nào vô tình?]. “Ngày vết nứt không gian xuất hiện, đối với những người tử vong trên đường, ta chỉ là cảm thấy máu cùng thi thể của bọn họ thật ghê tởm, trong lòng lại không có lấy một chút phần nộ hay bi thương khi nhìn thấy đồng loại bị giết chết.” Trong suốt thời gian cùng Fei chạy trốn sấm sét ở Hắc Ám đại lục, Ialophil đã vượt qua sinh nhật mười bốn tuổi, chính là độ tuổi đại biểu cho thiếu niên chưa thành thục. Trải nghiệm ngày hôm đó đã làm cho Ialophil phát hiện sự vô tình của chính mình, loại tâm lý này của hẩn tuyệt đối là không bình thường.

Vì sự phát hiện này mà Ialophil nhận ra hẩn không giống những người bình thường, không phải là trên vấn đề lực lượng cùng thiên phú, mà là trên tâm lý. Loại chuyện này hẩn tuyệt đối sẽ không nói với cha mẹ thân nhân hay hảo hữu của mình, bởi vì loại tâm tính này thật sự không giống người bình thường nên có.

Nhưng là vì sao lại muốn nói với Fei, chính hẩn cũng không biết. Có thể là vì trong khoảng thời gian này đã cùng Fei hợp tác với sự tín nhiệm tuyệt đối làm cho hẩn cảm thấy Fei là một người rất đáng tin cậy, cũng có thể bởi vì biểu hiện thờ ơ của Fei trong ngày hôm đó, cho nên, hẩn có thể cho rằng Fei cũng giống hẩn, là cùng một loại người, hoặc là một đối tượng để hẩn giải bày, mà y, chắc chắn sẽ không đi nói với những người khác, cũng có thể là...

“Như vậy không tồi a.” Đối với loại tâm lý này, Fei thể nhưng lại tán thưởng.

Đối với câu trả lời của Fei, Ialophil ngậm ngẫn cả người, sau đó cảm thấy có chút thất bại. Hẩn sao lại muốn đi hỏi ý kiến của người kia, phương thức tự hỏi của người này hoàn toàn không giống người bình thường.

“Có chỗ nào tốt?” Ialophil hữu khí vô lực phản bác, “Là thật khác thường mới đúng.”

“Không biết a, đối với thi thể đồng loại, ta cũng sẽ không cảm thấy được cái gọi là phần nộ cùng bi thương.” Fei cũng không thấy chuyện này là khác thường, ở mặt thế, mọi người đều như vậy.

Thời điểm nghe Fei nói như vậy, Ialophil cảm thấy như có một dòng nước ấm chảy qua thân thể, loại cảm giác này được gọi là cảm động.

Chỉ mới mười bốn tuổi, lại chưa từng trải qua mưa gió, vào thời điểm phát hiện chính mình khác thường, Ialophil theo bản năng cảm thấy sợ hãi, lúc này lại nghe Fei, người đã cùng hẩn trải qua hoạn nạn, người cùng hẩn trao đổi sự tín nhiệm tuyệt đối, nói ra rằng bản thân cũng có cảm giác như vậy, không hề cho là hẩn khác thường, thật sự rất khó để tâm lý Ialophil không sinh ra chút gì đó.

“Tại sao ngươi lại không cảm thấy gì?” Ialophil nhìn vào đôi mắt thản nhiên của Fei, nghĩ muốn biết lý do.

“Cái chết của bọn họ là do chính bọn họ tạo thành, tại sao ta lại phải thấy bi thương và phần nộ trước cái chết của bọn họ?” Fei hỏi. “Yếu chính là tội, chết, chỉ có thể nói là do chính mình quá yếu.”

Lời nói của Fei khiến Ialophil chần động. Mặc dù ngày hôm đó, hẩn quả thật chỉ lo lắng cho cha của mình, sống chết của người khác, hẩn căn bản không để ý, thế nhưng từ nhỏ đã bị giáo dục là phải bảo vệ người khác, nên mới cảm thấy mình khác thường. Lúc này nghe Fei nói một cách ích kỷ và lãnh khốc như vậy, Ialophil quả thật rung động. Hẩn cũng không nghĩ ra lời nào để phản bác, bởi vì Fei nói rất đúng.

Không nên kỳ vọng sẽ có người khác đến cứu mình, muốn sống sót chỉ có thể dựa vào chính bản thân, muốn sống sót, phải không ngừng mạnh lên, trở thành cường giả chỉ cần dựa vào chính mình cũng có thể sống sót. Yếu chính là tội, tội của mình, bởi vì không thể tự bảo vệ chính mình.

Bỗng nhiên, Ialophil lập tức thấy thoải mái hơn rất nhiều. Đúng vậy a, để ý những người đó làm gì, bọn họ có liên quan gì đến hắn đâu, hắn chỉ cần quan tâm những người hắn để ý là được rồi. Hắn cũng không hoàn toàn vô tình, vẫn sẽ có dao động, thậm chí hắn vẫn có quan tâm đến thân nhân cùng hào hữu, về sau, có thể còn thêm cả người trước mắt này đi.

“Tại sao lại nói có tâm lý như vậy không tồi?” Vấn đề kia được giải quyết, tâm tình của Ialophil cũng khá hơn. Nhớ đến lời nói không tồi của Fei, hắn hỏi.

Nhìn biểu tình của Fei lúc này, khóe miệng Ialophil lại có cảm giác co giật, bởi vì hắn nhìn thấy, trên gương mặt không chút biểu tình của Fei có loại hàm nghĩa [Người sao lại ngu ngốc như vậy?] xuất hiện.

“Có được loại tâm lý này, lúc giết người người sẽ không có cảm giác tội lỗi.” Căn cứ tư liệu, người sống trong hòa bình khi thương tổn đồng loại sẽ sinh ra cảm giác tội lỗi, nếu Ialophil có loại tâm lý này thì đương nhiên sẽ không có cảm giác đó. “Bất quá, người chán ghét máu cùng thi thể, vấn đề này cần phải giải quyết a.”

Ialophil đột nhiên có một loại cảm giác không ổn, loại cảm giác này của hắn không lâu sau sẽ thực sự ứng nghiệm. Lúc này, chúng ta trước tiên nên vì sự khiết phích của Ialophil mà bị ai giùm hắn.

“Chuẩn bị nước, còn có, lấy nồi ra.” Trước mắt vẫn là nên giải quyết vấn đề ăn uống, Fei quyết định, vấn đề kia của Ialophil cứ để đó tính sau.

Nhìn Fei đem thịt xuyên trên Liệp Sát Giả, Ialophil vẫn là nhìn không được nói, “Dùng Liệp Sát Giả để nướng thịt, người không cảm thấy không thỏa đáng sao?” Fei đem Liệp Sát Giả làm dao cắt thịt, Ialophil còn có thể nhẫn, đem nó làm xiên để nướng thịt, hắn thật sự không thể nhẫn.

“Không, nó rất thích hợp.” Chiều dài vừa vặn, lúc ở mặt thể, hắn luôn làm như vậy.

Ialophil ngậm miệng, cùng Fei trao đổi có khi thật sự không thể câu thông, tốt hơn hết cứ chờ ăn là được.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Một Đêm

Bữa cơm này, Ialophil vốn từ đầu đã bị mùi thịt câu dẫn nên cũng không vì nhìn thấy quá trình xử lý tàn bạo mà không ăn, nhưng lại ăn một chút cũng không ngon. Thịt hầm vì không có gia vị nên dù mùi thịt rất thơm nhưng vào miệng vẫn còn mùi tanh, miếng thịt lại còn một bên sống một bên cháy, cần xuống có vài chỗ còn chảy ra máu, càng không cần nói đến hương vị làm gì.

Ialophil không phải không muốn nhờ ra, nhưng một ánh mắt của Fei quét tới, hắn liền bắt buộc mình phải nuốt xuống. Ánh mắt kia giống như một lưỡi dao lạnh ngắt, mang theo hàm ý uy hiếp sẽ giết chết hắn nếu hắn dám lãng phí thức ăn.

Được rồi, Ialophil đồng ý hiện nay không phải lúc kén cá chọn canh hay nổi tính bốc đồng, thức ăn có thể cung cấp năng lượng cho những cuộc chiến đấu kế tiếp, tiến vào rừng rậm cũng không phải an toàn, giống như mới vừa rồi có Hắc Âm chủng tộc đột nhiên xuất hiện, đã ở nơi này cũng có nghĩa tùy thời đều phải chiến đấu.

Ăn xong bữa ăn chẳng mấy ngon lành, Ialophil vốn định tắm một chút, nhưng khi nhìn thấy Fei đứng dậy chuẩn bị rồi đi, hắn hoãn lại ý định của mình, chuẩn bị hỗ trợ cho Fei hành động.

“Người ở đây hạ trại, ta đi xung quanh thăm dò tình hình.” Trước khi Ialophil có hình động, Fei trực tiếp đưa ra an bài.

Tất cả mọi hoạt động đều được phân công rõ ràng. Theo như mấy ngày nay biểu hiện, Fei trong phương diện sinh tồn có kinh nghiệm hơn Ialophil rất nhiều. Fei an bài thế nào, Ialophil tự nhiên sẽ nghe theo. Đây không phải là mối quan hệ phụ thuộc, mà là có sự phân công.

Nói ra thì, vị trí hiện giờ là một nơi được đồi núi vây quanh, loại địa hình như vậy sẽ không quá nguy hiểm. Fei thăm dò xung quanh một chút, thấy được một số Hắc Âm chủng tộc không giống với như trong truyền thuyết. Tuy rằng so với động vật bình thường thì có lực công kích cao hơn, nhưng uy hiếp không lớn, cũng có thể nói là nhỏ yếu, là loài Hắc Âm chủng tộc ăn cỏ rất thích hợp để trở thành thức ăn.

Hóa ra Hắc Âm chủng tộc cũng có một số loài yếu ớt. Sau khi nhận thức được chuyện này, Fei thuận tay bắt một số con có tính nguy hiểm không lớn để làm bữa tối.

Khi Fei trở lại, Ialophil đã dựng xong lều trại, các công tác chuẩn bị về cơ bản đã hoàn thành, chẳng qua có thêm hai cái thùng gỗ.

Một thùng tuy nhìn bề ngoài mộc mạc, nhưng thật ra nguyên liệu chế tạo rất quý hiếm, trong trữ vật không gian Ialophil có đến vài cái, đều dùng để đựng nước. Một cái khác bề ngoài hoa lệ, phía trên có điêu khắc đồ hình hoa bách hợp, còn có cả bảo thạch. Lúc này, Ialophil đang tạo bình phong xung quanh cái thùng đó.

“Ngươi đang làm gì?” Nhìn thấy hành vi của Ialophil, Fei hỏi.

“Chuẩn bị tắm rửa.” Ialophil cũng không giấu giếm. “Thùng nước này ngươi tùy tiện dùng.” Tay chỉ cái thùng gỗ mộc mạc vẫn còn nước.

Fei không nói gì, buông con mèo ra, cảm thấy mình cũng cần tắm rửa một chút, không vì nguyên nhân gì khác, chỉ đơn giản là vì động vật luôn có khứu giác nhạy bén hơn con người, mà ở nơi rừng núi này, Ma thú của Hắc Ám chủng tộc tuyệt đối có lợi thế.

Ialophil chuẩn bị lấy củi nhóm lửa, Fei ngăn hắt lại, đề nghị hắt trực tiếp dùng Hỏa ma pháp nấu nước để rèn luyện lực khống chế.

Ialophil không có ý kiến gì, đồng thời ở trong lòng suy nghĩ, Fei mạnh như vậy cũng không phải là không có nguyên do, ngay cả chuyện tắm rửa cũng có thể tìm cách rèn luyện năng lực, nếu không mạnh thì thật không có đạo lý.

Sau khi tất cả đều được chuẩn bị tốt, Ialophil cởi y phục ra, bước vào thùng nước nóng, cảm thấy vô cùng thoải mái, hắt không khỏi phải rên rỉ một tiếng. Nếu lúc này nhìn đến thần sắc say mê trên khuôn mặt hoàn mỹ không tì vết của Ialophil, thân thể như ẩn như hiện động lòng người, thật sự có thể làm cho người ta xúc động đến chảy máu mũi.

Fei hoàn toàn không biết gì về phong cảnh tuyệt lệ đằng sau bức bình phong, mà dù thấy được, Fei cũng không hiểu phong tình là gì nên cũng không có chút xúc động nào, trực tiếp không nhìn mà đi qua.

Trong khi Ialophil thoải mái tắm rửa, Fei đi thiết trí bẫy rập. Ialophil tắm xong rồi, Fei vẫn còn đang làm bẫy rập, nhìn thấy Ialophil đi ra thì sai sử Ialophil để một vài thứ vào bẫy rập, tí như đá, vũng bùn, mũ băng...

Nhìn thấy đám bẫy rập này, Ialophil quyết định, tuyệt đối không nên đi lung tung.

Bổ trí bẫy rập xong, Fei bắt đầu chuẩn bị thức ăn. Mổ ngực cắt bụng, máu chảy đầm đìa, hình ảnh trước mặt làm dạ dày Ialophil lại nhộn nhạo cả lên. Sau khi nhìn thấy Fei xử lý vật liệu giống y những lần trước, hắt liền quyết định không ăn, dù sao cũng vừa ăn bữa gần nhất không lâu, hắt không đói.

Nhưng, thất bại dưới ánh mắt kiên trì của Fei, Ialophil lại phải thưởng thức một bữa với thức ăn có hương vị thật tệ.

Lửa trại là thứ luôn phải có khi dã ngoại, tuy có thể khiến cho dã thú chú ý, nhưng tác dụng của nó là làm cho con người có thể nhìn rõ trong bóng đêm, thấy rõ hành tung của dã thú. Fei không có hứng thú việc tắm rửa như Ialophil, vẫn cứ giống như lúc ở Red Creek gia, dội nước qua một lần rồi chà lau một cách cẩn thận. Ialophil lại có cơ hội được chiêm ngưỡng thân thể gầy yếu nhưng không nhu nhược của Fei.

Fei có lẽ không để ý, lúc này Ialophil cũng không thấy có gì không đúng. Cả hai đều là nam nhân, nhìn thấy thân thể đối phương thì có gì to tát đâu? Nhìn đến trọng điểm bộ vị của đối phương, vẫn còn mang một chút nét trẻ con. Mười ba mười bốn tuổi, là đã biết đến một số chuyện rồi.

Rửa mặt chải đầu xong, dưới sự chỉ đạo của Fei, hai người cùng nhau rèn luyện nội lực. Fei có trí não nhắc nhở nên nhận thức về thời gian chuẩn xác hơn Ialophil rất nhiều. Lúc nên nghỉ ngơi, Fei tuyệt đối sẽ nghỉ ngơi. Hắt rất rõ ràng, con người vẫn là cần nghỉ ngơi, bằng không thân thể sẽ không chịu được. Thân thể mệt mỏi sẽ khiến lực lượng giảm sút, cho nên Fei ưu tiên chú ý vấn đề này nhất. Dù sao hắt còn đang trong thời kỳ phát triển, vì tương lai lâu dài, cần phải cẩn thận chăm sóc thân thể.

“Ngươi ngủ đi, ta gác đêm” Viên cầu vàng xám bây giờ đã đổi thành màu xám bạc, cũng có nghĩa ban đêm đã đến. Một hai ngày không ngủ, Fei vẫn có thể chịu được.

“Không. Ngươi gác nửa đêm đầu, nửa đêm sau ta gác.” Là đồng bọn, Ialophil cho rằng mình cũng nên làm chút gì đó. Dọc theo hành trình, Fei đã làm được tương đối nhiều việc, vì không muốn mình là đồ vô dụng, Ialophil tự động chia sẻ công tác gác đêm.

“Được.” Fei không phản đối.

Ialophil tiến vào lều trại, nằm lên đám chăn gối mềm mại, trong tay là binh khí của mình. Đây là Fei dạy hắt, ở trong hoàn cảnh xung quanh không an toàn, vũ khí không được rời khỏi người.

Theo thói quen, Ialophil nhìn về phía góc lều. Trong nửa tháng ở mảnh đất hoang vu lúc trước, bởi vì sấm sét tàn phá tất cả, ngăn cản mọi tình huống bị các loại sinh vật tập kích, cho nên Fei không gác đêm như ngày đầu mà đi nghỉ ngơi. Trong thời gian đó, vào lúc nửa đêm, khi Ialophil mộng lung mờ mắt, đều có thể nhìn thấy người kia ôm kiếm, hoặc ngồi hoặc nằm ở trong góc. Không biết vì sao, mặc dù hai người ở cùng nhau, nhưng xung quanh Fei vẫn luôn bao phủ một tầng cô độc khiến Ialophil cảm thấy không thoải mái. Phảng phất như trong thế giới của Fei cũng chỉ có độc một mình hắt, loại cảm giác này làm cho Ialophil cảm thấy không yên.

Không nghĩ nhiều nữa, Ialophil nhắm mắt lại. Cho dù đang ở trong lều, hắt cũng có thể cảm thấy an tâm. Hắt biết người kia ở chỗ này, gác ở ngoài cửa, cho nên hắt ngủ một cách an ổn. Không biết từ bao giờ mà sự tín nhiệm của Ialophil đối với Fei đã vượt qua mức hắt có thể tưởng tượng.

Ialophil ngủ rất ngon, đến khi Fei vào lay hắt tỉnh dậy mới biết đã đến lượt hắt gác đêm. Ialophil không biết, Fei cho rằng hắt ngủ quá sâu, cần phải thay đổi, bởi vì như vậy nghĩa là hắt không có khoảng cách cảnh giới.

Khi ngủ bên ngoài, nếu chỉ có một ít tiếng động của gió thổi hay cỏ lay liên tỉnh là không được, bởi vì như vậy có nghĩa nghỉ ngơi không tốt, tỉnh lực sẽ không đủ. Ở mặt thể, những người làm Liệp Sát Giả, trên cơ bản đều có bản lĩnh nên ngủ liền ngủ, nên tỉnh liền tỉnh. Có người gác đêm, ngủ như chết cũng không sao, như thế là nghỉ ngơi tốt, nhưng cần phải có một phạm vi cảnh giới, chỉ cần có cái gì tiến vào trong phạm vi này sẽ lập tức tỉnh lại theo

bản năng. Điểm này Ialophil chưa có, cần phải huấn luyện.

Ialophil gác đệm, Fei ngủ. Không cần Ialophil vào gọi, trí não đã đánh thức Fei, huống chi Ialophil đã đi vào khoảng cách đề phòng của Fei.

“Cầm lấy.” Vừa tiến vào lều trại, Ialophil vừa lúc nhìn thấy Fei đứng dậy, từ trữ vật không gian lấy ra một bộ quần áo đưa cho Fei. Đây là thành quả của việc Ialophil vì chưa bao giờ phải thủ qua đêm, cảm thấy đêm dài quá nhàm chán, lại không thể rèn luyện quấy rầy người khác nghỉ ngơi, cho nên hắn bắt đầu lục tìm quần áo trong trữ vật không gian.

Trong trữ vật không gian của hắn có rất nhiều quần áo, tất cả đều do mẹ của hắn và các thê thiếp của cha hắn chuẩn bị khi biết hắn phải ở lại nhà Red Creek công tước. Trong số quần áo này, các cỡ lớn nhỏ gì cũng đều có, theo như lời của người mang đồ tới, mẹ của hắn cho rằng hắn đang trong thời kỳ phát triển nên vóc dáng có thể biến hóa rất nhanh, thành ra mới chuẩn bị nhiều như vậy, nhưng cũng không cần chuẩn bị luôn cả đồ cho mấy năm sau đi? Ngay lúc đó, hắn cũng không nghĩ hắn sẽ ở Red Creek gia lâu như vậy, cũng không có thời gian rảnh đi bận tâm mấy chuyện này, trực tiếp thu tất cả vào trữ vật không gian.

May mắn lúc đó đều thu vào, số lượng như thế này đủ để cho hắn mặc cả mấy năm tới. Hắn không thể tùy ý giống như Fei, càng không thể quen mặc áo rách quần manh. Trong nửa tháng trốn chết này, hắn cũng là mỗi ngày thay một bộ. Cũng không phải hắn không nghĩ đến việc đưa Fei một bộ, bình thường quần áo trong trữ vật không gian hắn đều sử dụng một cách rất phóng khoáng. Chính là nguyên một đồng lớn quần áo như vậy, Ialophil không rảnh xem hết đồng đó, tùy tay lấy ra mấy bộ đưa cho Fei nhưng đều không hợp, lại bị Fei cự tuyệt với lý do hành động không tiện.

Tối hôm qua, hắn rút cuộc tìm thấy một bộ rất hợp với Fei, cũng tiện lợi cho hành động.

Fei tiếp nhận, mặc vào. Không thể không nói, ánh mắt của Ialophil không tồi, Fei mặc bộ quần áo này quả thật rất thích hợp.

Quần áo của Ialophil đều chỉ một màu trắng, bộ quần áo trên người Fei bây giờ cũng không ngoại lệ. Ialophil lần đầu tiên nhìn thấy Fei mặc đồ màu trắng.

Màu trắng mặc trên người Ialophil mang vẻ tao nhã thánh khiết, phong tư tuyệt thế, mặc trên người Fei lại mang đến cảm giác như hàn tuyết se lạnh, lạnh lùng cao ngạo.

Chính là, đối với màu này, Fei nhũ mảy một chút, lúc sau về mặt mới trở lại như cũ.

Màu trắng là một màu rất dễ bị chú ý.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Di Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Quyền Không Chế

“Không tồi.” Đối với bộ quần áo bản thân đã mất cả đêm để chọn, còn mang đến hiệu quả tốt như vậy, Ialophil cảm thấy vô cùng hài lòng. “Không uống công ta lựa chọn cả buổi tối.” Đây là thành quả a. Nghe Ialophil nói thế, Fei liếc nhìn sang, trong ánh nhìn đó Ialophil nhìn thấy vẻ khinh bỉ, cũng nhận được câu nói đầy châm biếm của Fei.

“Có thời gian như vậy sao không đi rèn luyện lực không chế ma pháp.” Đã là quan hệ hợp tác, Fei vô cùng đề bụng việc đề cao năng lực cho Ialophil, cũng sẵn sàng trợ giúp bất cứ khi nào, cho nên khi nghe được hành vi lãng phí thời gian như thế, hắn tất nhiên muốn góp ý cho Ialophil.

Sau đó, nụ cười đắc ý của Ialophil liền cứng lại, rồi sụp đổ, trong lòng cũng bắt đầu tự kiểm điểm, vì vừa ra khỏi vùng đất đầy sấm sét kia mà cảm thấy an toàn, chậm trễ việc rèn luyện, đây quả thật là chính mình không đúng.

“Nếu ngươi có thể mạnh thêm một chút, trong làn mưa sấm sét điên cuồng kia có thể trực tiếp nắm giữ quyền không chế sấm sét.” Như vậy, có thể nói là một chút nguy hiểm cũng không có, chỉ tiếc, hiện tại Ialophil không có trình độ này. Do đó, chỉ khi trở nên mạnh đến mức có thể xem nhẹ mọi nguy hiểm mới có thể càng an toàn, lúc đó mới có tư cách thưởng thức phong cảnh cả thiên hạ.

“Ngươi sao lại không làm?” Lại bị đá kích thêm lần nữa, Ialophil liền trả đũa.

Fei vừa đi ra khỏi lều trại, nghe được câu hỏi của Ialophil liền quay đầu lại, liếc nhìn Ialophil một cái. Đã là minh hữu, Ialophil cũng nên được biết một chút năng lực của hắn, tránh việc làm ra phán đoán sai lầm.

“Ta chỉ sử dụng được Quang hệ ma pháp.”

Ialophil ngây ra một chút, “Ngươi không phải có thể chi phối nguyên tố sao?”

“Điều chỉnh tần số cộng hưởng không phải chuyện dễ dàng, ta cũng không cần sử dụng nhiều loại ma pháp như vậy. Sở trường của ta không nằm ở lĩnh vực ma pháp, khi chiến đấu, chỉ cần tinh thông loại ma pháp thích hợp nhất là được.” Phương thức chiến đấu của hắn đã đường thành từ lúc ở mặt thế,

muốn thay đổi thì rất khó, thế nhưng, hần sao lại phải thay đổi, đây chính là phương thức chiến đấu mà hần quen thuộc nhất.

“Vì sao lại lựa chọn Quang hệ ma pháp?” Ialophil phát hiện thắc mắc của hần quả thật hơi nhiều, nhưng mà, hần muốn biết a.

“Bởi vì Quang hệ ma pháp chữa trị tốt nhất.” Đây là đáp án.

Bước ra khỏi lều trại, Ialophil liền đứng yên, nhìn bóng lưng Fei đang rửa mặt chải đầu, trong óc hiện lên hình ảnh lần đầu tiên nhìn thấy Fei rèn luyện. Nếu không có Quang hệ ma pháp, Fei làm sao có thể hoàn thành quá trình rèn luyện tàn khốc kia, cơ thể chồng chất đầy vết thương ấy làm cách nào chống đỡ để Fei đạt được thành tựu hiện tại, mà chính Fei lại không thèm quan tâm đến những thương tổn trên người, phải chăng vì thế mà Fei có thể sáng tạo ra kỳ tích – chi phối Quang hệ ma pháp.

“Chi phối ma pháp cùng với ma pháp mà bọn ta vẫn dùng có gì khác nhau?” Hần không thể tiếp tục như vậy, hần phải trở nên mạnh mẽ, phải càng mạnh, càng mạnh hơn nữa.

“Kỳ thật, cũng không khác nhau nhiều.” Lau đi bọt nước trên mặt, Fei hơi hơi nghiêng đầu, suy nghĩ một lát, sau đó trả lời.

“Nói một chút xem” Ialophil bắt đầu thu dọn lều trại.

“Lực tương tác với nguyên tố, chính là có một số bước sóng phù hợp và cộng hưởng cùng nguyên tố, khiến cho tinh thần lực dễ tiếp cận nguyên tố hơn, làm cho nguyên tố tiếp nhận tư duy, ma pháp cũng chính là lấy tinh thần lực dung hợp với nguyên tố tạo ra ma lực, sau đó lấy ma lực khu động ma pháp.”

Fei bắt đầu nấu bữa sáng. Hần cũng không nấu các món thịt đầy mỡ, bởi vì để dạ dày trống rỗng cả đêm hấp thu thức ăn đầy dầu mỡ không tốt, hương chỉ hiện giờ vẫn có điều kiện để chọn lựa, tất nhiên hần sẽ lựa chọn phương pháp ăn uống có lợi cho cơ thể. Cho nên, Fei vừa nấu cháo, vừa giải thích cho Ialophil.

“Ta không có lực tương tác với nguyên tố, chỉ có thể thay đổi bước sóng của tinh thần lực, đi tìm nguyên tố mà ta cần, sau đó dùng tinh thần lực ép buộc nguyên tố tập hợp thành hình thái mà ta muốn, ma pháp của ta không có ma lực, chỉ thuần túy là nguyên tố lực.”

Nếu thực sự phải giải thích rõ ràng sự khác biệt trong đó, mấy ngày mấy đêm cũng không thể nói hết, Fei chỉ có thể giải thích đại khái cho Ialophil. Bất quá, như vậy cũng đủ rồi, trí tuệ của Ialophil có thể giúp hần lý giải được một chút trong đó, mà không phải hoàn toàn không hiểu gì cả.

“Người làm thế nào mà chi phối được?” Từ phần giải thích ít ỏi kia có thể nhận ra, “chi phối” tuyệt đối cường thế hơn “khu động”, hơn nữa dựa theo những gì Fei đã nói trước đó, có thể cướp đoạt quyền khống chế, chuyện như vậy, ma pháp hần đã học tuyệt đối không thể làm được.

“Đem tinh thần lực bao vây lấy một phạm vi, phạm vi này có thể gọi là lĩnh vực, trong lĩnh vực này, tất cả Quang nguyên tố ta đều có thể sử dụng”. Bỏ gạo vào nồi, chỉ cần chờ chín, Fei đi tháo mấy bẫy rập ra”.

Bởi vì những lời của Fei, Ialophil có được sự hướng dẫn, hần liền ngồi tại chỗ, cân nhắc kỹ lưỡng, làm thế nào để đem những gì nghe được chuyển hóa thành thao tác có thể vận dụng vào thực tế.

Mãi cho đến khi Fei đem cháo đã nấu chín đưa đến, Ialophil mới phục hồi tinh thần. Đối với việc Ialophil lâm vào trầm tư, hoàn toàn không để ý đến chung quanh như vừa rồi, Fei cũng không nói thêm gì, bởi vì hần biết loại trầm tư đột nhiên này đôi lúc cũng đại biểu cho linh cảm, mà linh cảm cũng ý nghĩa có thể tiến bộ hơn. Hơn nữa, có ý ở đây, vẫn có thể bảo vệ Ialophil trong trạng thái xuất thần kia, cần gì phải nhắc nhở, nếu Ialophil trở nên mạnh mẽ, khả năng sống sót của bọn họ mới có thể nâng cao.

Sau khi đã nếm qua món thịt nướng của Fei, Ialophil cảm thấy bát cháo này quả thật thơm ngon vô cùng, đây mới là thứ dành cho người ăn a. Trong lòng Ialophil dâng nên sự cảm động không thể nói lên lời.

“Fei, phải làm sao mới có thể cướp đoạt quyền khống chế?” Cướp lấy quyền khống chế ma pháp, đây là loại năng lực chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể hiểu được nó cường hãn như thế nào. Thời điểm đối chiến, ma pháp mà người khác phóng thích lại bị mình cướp lấy quyền khống chế, như vậy, ngay cả hy vọng thắng lợi của người kia cũng bị chặt đứt.

Nghe thấy câu hỏi của Ialophil, Fei cũng không trả lời, bởi vì chuyện này rất khó dùng ngôn ngữ để miêu tả, cho nên Fei trực tiếp dùng hành động để giải thích cho Ialophil. Một quang cầu xuất hiện, lơ lửng bên cạnh Ialophil, “Đây là nguyên tố mà ta khống chế, người thử sử dụng Quang nguyên tố của quang cầu này xem”

Ialophil bắt đầu thử nghiệm, tinh thần lực vừa chạm đến quang cầu kia liền sinh ra cảm giác bị bài xích, phải biết rằng trị số tương tác tối đa với toàn hệ nguyên tố của Ialophil khiến hần chưa từng gặp phải tình huống này, hần cũng không buông tha, tiếp tục cố gắng.

Gia tăng tinh thần lực, sử dụng ma lực, đều là tập hợp Quang hệ ma pháp, thế nhưng có cảm giác quang cầu kia cùng Quang hệ ma pháp mà hần tập hợp không hợp nhau, ngay cả nguyên tố cùng loại cũng bị Quang nguyên tố trong quang cầu kia bài xích.

“Tập trung tinh thần đi tìm đầu nguồn.” Fei nhắc nhở.

Đầu nguồn? Là thứ khiến quang cầu hình thành. Nếu thứ này biến mất thì thế nào? Cảm giác tinh ngộ soi sáng cả đại não còn đang mông lung, Ialophil đã biết nên làm thế nào. Không phân tán lực chú ý lên quang cầu kia nữa, để cho tinh thần cảm giác (cảm giác của tinh thần, chúng ta có thể tưởng tượng nó giống như một cái lưới được tạo nên bởi các sợi tinh thần lực) lan tỏa, tìm kiếm thứ khác biệt so với những nguyên tố khác xung quanh, tinh thần lực tinh tế tản ra, sau đó, một thế giới rộng lớn hơn mở ra trong tâm trí Ialophil.

“Nhắm mắt lại, không nên chỉ tập trung cảm nhận nguyên tố, tinh thần cảm giác sẽ làm cho người nhìn thấy nhiều điều hơn nữa.” Fei liền ở bên cạnh chỉ điểm, thời điểm ở mặt thể, tinh thần cảm giác mới là phương thức quan sát tốt nhất. Đây từng là điểm yếu của Fei, lúc sau lại có trí não phụ trợ, khi đi vào thế giới này cũng có được đầy đủ trụ cột về tinh thần, cộng thêm việc dùng nó vào khống chế ma pháp, cho nên nhược điểm này trong những năm qua đã biến mất.

Iallophil nghe theo, thế giới kỳ quái đầy sắc thái rực rỡ dần hình thành ngay trong tinh thần cảm giác, Iallophil bắt đầu học cách cảm nhận, đó là cây, kia là tảng đá, đây là Âm nguyên tố, này là...

Cảm nhận sự mới lạ một lúc, Iallophil bắt đầu nhiệm vụ chính của hắn, tìm kiếm đầu nguồn của quang cầu, một thứ gì đó giống như sợi tơ xuất hiện trong cảm giác, rất nhỏ, nhỏ đến mức hắn gần như không nhận ra.

Fei cảm nhận được có thứ gì đó đụng chạm tinh thần lực của mình, hắn biết, Iallophil đã tìm được, “Đây là thứ liên kết giữa ta và quang cầu.”

Đó chính là thứ làm cho quang cầu hình thành. Tìm được nó rồi, Iallophil bắt đầu nghĩ cách cắt đứt, lại nghe Fei nói, “Nếu như người cắt đứt nó, chỉ sẽ khiến cho quang cầu biến mất, như vậy, người cũng không thể cướp lấy quyền khống chế nguyên tố.”

Sau khi nghe được, Iallophil cũng buông tha cho tính toán ban đầu của mình, nghĩ xem nên làm thế nào. Lúc này, Fei không nhắc nhở nữa, mà là chính Iallophil tự tìm ra đáp án.

Cảm thấy sợi tơ tinh thần liên kết với quang cầu lay động, một phần tinh thần lực bị công kích, Fei cũng không kiên trì chống đỡ trận chiến này, bởi vì Iallophil đã tìm được phương pháp.

Iallophil mở mắt ra, nhìn quang cầu bên cạnh mình kia, cảm giác bài xích đã biến mất, quang cầu này đã thuộc về hắn.

“Đã hiểu?” Fei uống xong bát cháo của mình.

“Đã hiểu.” Nguyên lai là như thế, dùng tinh thần lực áp chế, làm cho đầu nguồn khống chế khuất phục dưới lực lượng của hắn, chiếm đoạt hay dung hợp đều có thể, đây là đoạt lấy quyền khống chế. Chính là, “Nguyên tố trong lõi điện này phải làm sao để đoạt lấy?” Thứ kia cũng không có người thao túng a.

“Giống nhau, tìm ra đầu nguồn.”

Iallophil sững sốt một chút, sau đó mỉm cười. Đúng vậy a, đầu nguồn, bất kỳ vật gì đều có đầu nguồn, mà lõi điện cũng như vậy, có chung nguyên nhân hình thành, mặc kệ thứ kia là gì, chuyện phải làm là chiến thắng nó, khiến nó khuất phục chính mình, để cho mình tùy ý sử dụng.

Cũng vào lúc này, Iallophil đã tìm được phương hướng phát triển của ma pháp của mình trong tương lai.

Sau khi uống hết cháo, hai người bắt đầu thu dọn đồ đạc. Tuy rằng Iallophil thực không muốn đem thi thể của con Hắc Âm chủng tộc lớn nhất bắt được vào ngày hôm qua cho vào trữ vật không gian, nhưng dưới yêu cầu cấp thiết của Fei, hơn nữa cũng vì khả năng xuất hiện nguy cơ thiếu thốn lương thực, hắn đành thỏa hiệp.

Khi đã thu thập xong mọi thứ, hai người tiếp tục xuất phát.

Dọc đường đi cũng xem như trôi chảy, chạc cây, cỏ dại, mấy thứ vướng bận ấy dưới lưỡi đao Liệt Sát Giả sắc bén của Fei căn bản không có chút uy hiếp nào. Hắc Âm chủng tộc thường xuất hiện cũng thiên về loại nhỏ cùng có tính nguy hiểm không cao, hai người còn chưa gặp được mấy chủng loại có tính uy hiếp lớn. Thừa dịp này, Fei không hề động tay mà để cho Iallophil đi săn bắn, bởi vì hắn phải thay đổi tính kiêu phách của Iallophil, chán ghét máu cùng thi thể, trong chiến đấu là không hề thích hợp.

Lúc ăn cơm, Fei trực tiếp đem công việc chuẩn bị, mở bụng phân thân, ném cho Iallophil làm.

“Iallophil. Theoromon miện hạ, Truyền Kỳ vĩ đại, cũng là người có danh hiệu Nguyên tố chi vương (vua của nguyên tố). Khi chiến đấu cùng miện hạ, tuyệt đối không thể sử dụng ma pháp, bởi vì tất cả nguyên tố đều bị miện hạ khống chế, ngoại lệ duy nhất chỉ có nguyên tố bị Fei. Red Creek miện hạ chi phối, đó là nguyên tố duy nhất mà Iallophil. Theoromon miện hạ hoàn toàn không có biện pháp đoạt lấy quyền khống chế.”

—— Trích từ hệ liệt nhân vật ở Uy Á đại lục [Truyền Kỳ: Iallophil. Theoromon]

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Di Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Những Ngày Sống Trong Rừng Núi

Ialophil có nén cảm giác ghê tởm ngồi xử lý nguyên liệu nấu ăn, hẳn biết chính mình phải thích ứng cho bằng được, bởi vì về sau, hẳn sẽ gặp càng nhiều máu và thi thể, mà, khiến cho tâm linh của Ialophil không nhận được an ủi chính là món thịt nướng vẫn phi thường khó nuốt.

Khi thu dọn đồ đạc chuẩn bị lên đường, Ialophil rốt cục nhìn không được nói, “Fei, com tối nay để ta làm đi.” Mặc dù cũng không biết nấu, nhưng vốn vô cùng tự tin, hẳn cho rằng nấu com là một chuyện vô cùng đơn giản, tuyệt đối không làm khó được hẳn.

Fei đương nhiên không phản đối. Hành trình của họ xem như vẫn an bình, không có biến cố gì đột ngột. Sau khi tìm thấy một nơi thích hợp để hạ trại, Ialophil liền bắt tay vào nấu bữa com đầu tiên. Thành quả cũng chẳng có điểm nào tốt hơn Fei đã đã kích sự tự tin của Ialophil một cách trầm trọng. Thấy Fei ăn hết thứ đó không chút phàn nàn, Ialophil cũng ép buộc bản thân nuốt xuống thành quả lao động của chính mình, trong lòng oán hận quyết định, về sau, hẳn nhất định phải nấu ra thức ăn ngon cho bằng được.

Từ đó về sau, Ialophil không chỉ phải rèn luyện lực lượng, mà còn phải rèn luyện cả trù nghệ. Ở trong khu rừng núi này, mặc dù không có sấm sét tàn sát khắp nơi, nhưng vẫn có một số Hắc Ám chủng tộc gây cho bọn họ không ít nguy hiểm. Đôi khi, bọn họ phải chặt vật chạy ra khỏi khu vực nguy hiểm với vết thương chồng chất, lại không tìm được thức ăn, thi thể của Hắc Ám chủng tộc dự trữ trong trữ vật không gian liền phát huy công dụng. Chính là, cho dù biết đó là cần thiết, đối với việc đem số thi thể kia thu vào trữ vật, Ialophil vẫn cảm thấy không tình nguyện. Bất quá đã xảy ra một việc hoàn toàn cái biến suy nghĩ của Ialophil, hẳn trở nên bắt đầu tích cực đem số nguyên liệu nấu ăn đầy máu đó cho vào trữ vật không gian.

Sau khi trải qua một thời gian ngắn không ngừng tập luyện, với quyết tâm cải thiện trù nghệ, Ialophil cuối cùng cũng không phụ lòng người, đã có thể làm ra thứ miễn cưỡng có thể nuốt vào bụng, không còn tình trạng nửa sống nửa chín. Hẳn không khỏi xuất hiện biểu tình thỏa mãn, đây mới là thứ dễ người ăn, so với những gì Fei làm, thật sự là tốt hơn nhiều lắm. Cũng không biết có phải là Ialophil thể hiện bộ dạng ghét bỏ những gì Fei nấu ra quá rõ ràng chọc giận Fei hay không, Fei làm ra hành vi trả thù.

Fei lướt qua bốn phía, sau đó đi đến bên cạnh một cái cây vừa ngã xuống, nhìn một chút, tay giật giật, cảm một thứ gì đó lên rồi quay lại chỗ cũ, bảo Ialophil đưa cho hẳn một tờ giấy. Ialophil không biết Fei muốn làm gì, bất quá vẫn đưa giấy qua.

Chỉ thấy Fei gói thứ đó lại thật kỹ, tiếp theo, ném vào trong đồng lửa, tiếng lách tách phát ra từ đó tuyệt đối không phải tiếng giấy cháy. Sau đó, trước khi giấy bị thiêu hủy toàn bộ, Fei lấy nó ra khỏi đồng lửa, mở giấy gói, Ialophil rốt cục may mắn thấy được vật kia là cái gì.

Một đồng đen tuyền. Fei trực tiếp cầm một con lên, bỏ vào miệng.

“Người đang ăn cái gì?” Thanh âm của Ialophil đều run rẩy. Hình dạng của “thứ kia” vẫn còn nguyên vẹn, cho nên hẳn có thể nhìn ra đó là cái gì, chính là, hẳn tình nguyện không biết. Fei, sao có thể bỏ thứ này vào miệng?

Fei chìa tay đến trước mặt Ialophil, làm cho thứ nằm trong giấy phóng đại, trở nên càng thêm rõ ràng. Ialophil lập tức lui ra thật xa.

Đại khái là đã cùng trải qua hoạn nạn trong khoảng thời gian này, cũng có lẽ là để đến được đây phải chịu quá nhiều áp lực, cho nên Fei đột nhiên cảm thấy phản ứng này của Ialophil rất thú vị, vì thế, hẳn quyết định làm cho sự tình thú vị thêm một chút.

Cầm đồng giấy gói kia, Fei tới gần Ialophil.

“Đừng đến đây.” Ialophil hô, bất quá hành động này thực đúng ý Fei, hẳn nhẹ nhàng búng tay một cái, thứ đen tuyền kia cứ như vậy mà bay thẳng vào miệng của Ialophil, theo sự vận động của khoang miệng trượt vào yết hầu.

Sắc mặt Ialophil lập tức trở nên xanh trắng, xoay người, dựa vào thân cây, nôn ra. Hẳn không dám uống nước, chỉ sợ sẽ nuốt xuống thứ ghê tởm kia, không để ý đến cái gì gọi là tao nhã của quý tộc nữa, dùng ngón tay móc yết hầu, đem thứ đang nghẹn nơi cổ lấy ra bằng mọi giá.

Thấy Ialophil chặt vật, Fei nở nụ cười.

Thanh âm của Fei lúc này là đã vượt qua thời kỳ đổi giọng, không còn khàn khàn khó nghe. Hiện tại, thanh âm của hẳn không giống Ialophil, tao nhã êm tai như dương cầm hay tơ lụa, mà là trong trẻo không chút tạp âm, lúc nói chuyện bình thường luôn cho cảm giác đậm đặc lạnh lẽo.

Ialophil cuối cùng cũng lấy được thứ kia ra khỏi yết hầu, phần nộ quay đầu lại, con người xinh đẹp màu xanh thắm, bởi vì hành động mới vừa rồi, hàm chứa thủy quang trong suốt, lửa giận cùng ánh nước giao hòa, đẹp đến kinh tâm động phách (chấn động lòng người). Chính là người trước mắt không hề thường thức, ngược lại, Ialophil bởi vì nụ cười của người kia mà thất thần.

Người này không phải là chưa từng cười, cười lạnh, cười nhẹ mang theo ý nghĩa không rõ ràng, hẳn đều đã từng nhìn thấy, thế nhưng, nụ cười thoải mái như lúc này là lần đầu tiên. Tại nơi âm u và xung quanh đều là rừng cây rậm rạp này, nụ cười kia tựa như một ánh mặt trời chiếu sáng, rực rỡ đến mức khó lòng dời mắt, thậm chí, Ialophil còn có thể nghe được tim mình đập nhanh thêm một chút, bất quá, rất nhanh liền bình phục.

Mọi người đều nói mỹ mạo của hẳn thiên hạ vô song, hoàn mỹ vô khuyết. Không phải hẳn tự kỷ, nhưng thật sự chính hẳn cũng cho là như vậy, nhưng sau khi nhìn thấy nụ cười này của Fei, Ialophil cảm thấy, so với hẳn, Fei còn đẹp hơn.

Chết tiệt, hẳn đang suy nghĩ cái gì, sự đau đớn từ cổ họng đánh thức Ialophil, hẳn sao có thể bị nụ cười của người kia mê hoặc đến thất thần.

Bất luận hiện tại Ialophil nghĩ như thế nào, chính là về sau, vì có thể làm cho Fei lại nở nụ cười như lúc này, Ialophil dốc hết tâm lực của mình cũng không thành công, chỉ có thể thỉnh thoảng đem nụ cười này từ trong trí nhớ hồi tưởng lại.

“Ăn thứ đó người không thấy ghê tởm sao?” Ialophil tròn mắt nhìn. Fei cũng tắt đi nụ cười hiếm thấy, khôi phục biểu tình cứng nhắc không gọn sóng.

“Không thấy.” Fei trả lời.

“Đó là sâu.” Ialophil không thể bình tĩnh giống như vậy.

“Có thể ăn.” Sâu quả thật có thể ăn, chế biến tốt hương vị thật sự không tồi, hơn nữa, có giá trị dinh dưỡng cao.

“Sâu sao lại có thể ăn?” Ialophil quát lên.

“Vì cái gì không thể?” Fei không có ý định đùa với Ialophil, tại cái thế giới chuyện gì cũng có thể phát sinh như thế này, Ialophil phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, “Khi đói bụng, có cái gì không thể ăn?”

Nghe Fei nói như vậy, lửa giận của Ialophil hầu như không còn, trong đầu tự động bỏ sung ra, Fei lúc ở trong tiểu viện không người quan tâm đó, đã có lúc đói bụng đến chịu không nổi, chỉ có thể tìm côn trùng trong bụi cỏ, trong góc tường để no bụng. Quá khứ cực khổ như vậy, thật sự đáng giá để đồng tình, thế nhưng Ialophil đã có cảm giác buồn nôn.

Về sau, khi đã hiểu rõ tình cảm của chính mình, Ialophil bởi vì đoạn quá khứ tưởng tượng này, chỉ ngại những gì hấn cho Fei vẫn chưa đủ nhiều, mà hiện tại, Ialophil quyết định, tuyệt đối phải mang đầy đủ nguyên liệu nấu ăn, trong lòng một chút không thoải mái cũng đã biến mất sạch sẽ. Khiết phích, sau hành vi của Fei ngày hôm nay, Ialophil cho là về vấn đề khiết phích, hấn nên thỏa hiệp ở một số tình huống, tóm lại, tuyệt đối không thể để cho những thứ như sâu hiện lên trong thực đơn của bọn họ.

“Nếu như không có những thứ khác, ngay cả thi thể đồng loại cũng có thể ăn.” Fei không hề khoa trương, bởi vì ở mặt thế, hấn đã làm như vậy. Ở nơi không có bất cứ thứ gì ngoài thi thể của con người, ngoại trừ ăn bọn họ để sống sót, hấn không có lựa chọn nào khác.

Ialophil trợn to mắt, đồng loại, ngoại trừ nhân loại còn có cái gì? Hấn là phải cảm thấy Mao Cốt Tùng Nhiên (sơn tóc gậy, sơn gai ốc), nhưng khi nhìn đến đôi mắt bình thản đến cực điểm của Fei, hấn không thể nói được lời nào, cũng cảm nhận được trong sự bình tĩnh ấy là một loại bi thương, bi thương vì bất đắc dĩ, vì chìm sâu trong tuyệt vọng, rồi lại không thể buông tha một tia hy vọng nhỏ nhoi, là một con đường sinh tồn chấp nhất mà bi ai.

“Vì cái gì?” Là nguyên nhân gì khiến Fei có thể làm được đến bước này, Ialophil không hiểu.

“Vì sống sót.”

Chính là như vậy. Ialophil đột nhiên hiểu được, cái gọi là sống, không phải đơn giản như hấn đã từng nghĩ, mà là gian khổ, chưa xót đến mức khiến cho lòng người đau đớn.

Khoảng thời gian ở trong núi, ngày qua ngày lặp lại một cách đơn điệu, rèn luyện, chiến đấu với Hắc Ám chủng tộc, mỗi ngày đều trải qua như vậy. Đụng tới Hắc Ám chủng tộc tương đối yếu, hai người sẽ thoải mái một chút, Fei sẽ để Ialophil xuất chiến, còn hấn thì đứng ở một bên chỉ điểm, bởi vì Ialophil thiếu kinh nghiệm thực chiến, Ialophil cũng biết nhược điểm của mình, chủ động bước ra. Gặp được Hắc Ám chủng tộc có tính uy hiếp lớn, hai người liền hợp tác, trong quá trình này, bọn họ bồi dưỡng được sự ăn ý tuyệt đối trong chiến đấu, cho dù đối thủ quá mức cường đại, khiến cho bọn họ bị trọng thương, bọn họ cũng có thể thoát khỏi phạm vi nguy hiểm.

Ialophil có thể cảm giác được, hấn đang thay đổi. Rèn luyện nội lực làm cho tinh thần, thân thể cùng ma lực đều trở thành một thể thống nhất, hiện tại, nội lực của hấn đã vượt qua đấu khí trong quá khứ, hơn nữa không phải chỉ có thể sử dụng tách biệt như đấu khí trước kia, bởi vì tính đặc thù của nội lực, hấn vừa có thể vận chuyển đấu khí như lúc trước, lại không cần thêm giai đoạn chuyển hoá. Cứ như bản năng, nghĩ dùng thuộc tính nào sẽ hiện ra là thuộc tính đó, các loại chiêu thức dựa vào thuộc tính của đấu khí, trong khoảng thời gian này, cũng trở nên vô cùng thuần熟.

Ma pháp cũng có tiến bộ, hấn đã học được làm như thế nào để vừa sử dụng đấu khí vừa sử dụng ma pháp, hơn nữa Fei yêu cầu không lãng phí ma lực khi sử dụng, hấn cũng đã nhuần nhuyễn hoàn toàn không chế ma pháp của mình.

Ở phương diện sử dụng tinh thần lực, Fei cũng mở cho hấn một thế giới mới, thế giới vi mô. Hấn bắt đầu đi theo phương hướng cướp đoạt quyền không chế và dung hợp nguyên tố, tất cả bắt đầu chỉ đang ở mức bắt đầu, chính là dù sao cũng đã có phương hướng cụ thể, mà hấn, tự tin con đường này là phù hợp với hấn nhất.

Đồng thời tiến bộ, còn có trù nghệ của Ialophil. Nghĩ đến cái này, Ialophil không thể không thừa nhận, Fei mạnh như vậy cũng không phải không có lý do. Chẳng qua chỉ là nấu cơm, Fei cũng có thể kết hợp với các phương pháp rèn luyện, tỉ như không dùng chậu nước, không chế Thủy nguyên tố để rửa sạch nguyên liệu nấu ăn, thời điểm xử lý nguyên liệu thì vừa phải dùng Phong nguyên tố cầm giữ vừa phải dùng nó để cắt, khi nấu cũng không dựa vào những công cụ phụ trợ khác, trực tiếp dùng Hỏa nguyên tố. Sau một thời gian không ngừng thất bại, trù nghệ của Ialophil từ không nuốt trôi tiến bộ đến mức có thể bỏ vào miệng, hiện tại đã bắt đầu phát triển thành có mùi vị không tệ.

Ialophil tiến bộ, Fei làm sao lại không, chẳng qua là không rõ ràng như thế. Fei cũng không ghen tị, thực lực của mình hữu càng mạnh càng tốt, chính hấn cũng không thể thua kém.

Với lý luận chỉ có thể mạnh hơn trong lúc không ngừng giãy giụa bên bờ sinh tử của Fei, hai người ở trong khu rừng núi kia đã gần ba tháng, vượt qua vô số lần chiến đấu hoặc lớn hoặc bé, an toàn hay nguy hiểm, thu hoạch cũng không nhỏ, sức chiến đấu của bọn họ so với lúc bị vết nứt không gian cuốn vào Hắc Ám đại lục đã tăng lên rất nhiều. Lúc này, bọn họ đã có thể liên thủ chiến thắng được Hắc Ám chủng tộc có tính uy hiếp lớn nhất mà bọn họ đã gặp qua.

Ngày này, sau ba tháng ở trong rừng rậm, Ialophil cùng Fei rốt cuộc đã thấy được dấu vết của con người.

Chương 42: Ra Khỏi Rừng Rậm

“Đây là bầy rập do con người làm.” Fei ở phương diện này rất có kinh nghiệm nên đã nhận ra sự khác thường, hắn dừng lại quan sát rồi đưa ra kết luận như vậy.

Fei đứng dậy, trao đổi một ánh mắt với Ialophil. Nơi này có bầy rập do người chế tạo, nghĩa là xuất hiện Hắc Ám chủng tộc có trí tuệ, hơn nữa có thể tùy ý vào rừng đặt bầy rập, đại biểu chúng có thực lực ngang hàng với bọn họ, cũng không loại trừ khả năng mạnh hơn, thế nhưng có thể chắc chắn, chúng tuyệt đối không yếu.

Tại nơi Hắc Ám đại lục xa lạ này, hai người bọn họ cũng không biết tình hình cụ thể ở đây, tỉ như có bao nhiêu chủng tộc, kết cấu xã hội ra sao, hoàn cảnh địa lý như thế nào, bọn họ hoàn toàn không biết gì cả, chỉ theo những dấu vết này bọn họ không thể làm ra phán đoán, nên tiếp cận hay tránh xa, đây là điều bọn họ đang lo lắng.

Kỳ thật bọn họ cũng không nghĩ lâu, Fei và Ialophil đồng thời đều quyết định tiếp cận. Bọn họ cần phải sống sót trên khối đại lục này, mà để hiểu biết về nơi này, bọn họ cần phải tiếp cận. Về phần nguy hiểm, đó là không thể tránh né, phải đối mặt.

Dưới sự hướng dẫn của Fei, khi hai người nghe được tiếng người nói ồn ào, liền ẩn giấu khí tức của mình, lặng lẽ tới gần, tiến hành bước đầu quan sát.

Nhóm người kia có hình thể cao lớn, diện mạo không mấy khác so với nhân loại, điểm bất đồng chính là đôi mắt, tất cả đều có cặp mắt giống như dã thú, một số có tai giống tai động vật, một số khác lại có tai dài như của Tinh Linh, còn một điểm không giống nữa, trên mặt của một số người có hoa văn bẩm sinh, có lẽ là đại biểu cho chủng tộc khác nhau.

Theo như nội dung nói chuyện của bọn hắn (Tác giả: đặt ra là không có ngôn ngữ cách trở, chỉ có trong phương diện sử dụng ma pháp, các chủng tộc đều có cách phát âm khác nhau, Tinh Linh là Tinh Linh ngữ, Long tộc là Long ngữ, Hắc Ám chủng tộc cũng có hệ thống ngôn ngữ riêng, nhân loại thì dùng ngôn ngữ đại chúng tạo thành chú ngữ) thì biết được bọn hắn là thợ săn bắn từ một thôn gần đó.

Đám người này không về thôn, mà là định hạ trại trong rừng. Fei và Ialophil không định tiếp cận lúc này nên lặng lẽ rời đi, hôm sau lại bám theo. Bọn họ không phải không muốn tiếp cận, mà là đang chờ cơ hội.

Theo như bọn họ nghe được từ những cuộc nói chuyện trong những lần theo đuôi, Ialophil dùng lượng kiến thức phong phú của mình phân biệt được đám người này là hòa Hắc Ám chủng tộc, bọn hắn cũng không có gì khác với những người làm nông của nhân loại, không hề có tâm tư hiểm ác. Nhưng nói thật, Ialophil đối với điều này cảm thấy thật khó tin, phải biết rằng, trong các ghi chép của nhân loại, Hắc Ám chủng tộc luôn là một tồn tại nguy hiểm và cường đại, sự xuất hiện của những thợ săn bắn này, nội dung cuộc nói chuyện và biểu hiện của bọn hắn, đều ngược lại với những gì nhân loại đã ghi chép lại, trừ bỏ bề ngoài, Hắc Ám chủng tộc và nhân loại không có gì khác biệt.

Không lâu sau, cơ hội xuất hiện trước mặt Fei và Ialophil, một Hắc Ám chủng tộc hình thú tính chất tương đối nguy hiểm lặng vẳng ở gần đó. Hai người quyết định tiêu diệt nó, đồng thời làm cho đám thợ săn phát hiện sự hiện hữu của bọn họ.

Lực lượng cường đại sẽ làm cho người khác không dám hành động thiếu suy nghĩ, sau đó chủ yếu áp dụng thủ đoạn dụ dỗ.

Giống như hai người sở liệu, đám thợ săn nghe được động tĩnh liền hướng về phía bọn họ mà đi tới. Hai người đang trong chiến đấu ăn ý liếc nhau một cái, đồng loạt thi triển sát chiêu, nhanh gọn giải quyết Hắc Ám chủng tộc hình thú, sau đó đưa mắt về phía đám thợ săn vừa xuất hiện.

Trước mắt đám thợ săn hiện lên hình ảnh một con gấu Hắc Ám chủng tộc khổng lồ, đứng thẳng cao ba mét, hung sát khí (vừa dữ tợn vừa nguy hiểm) ngập trời làm người ta run sợ. Là thợ săn tại địa phương này, bọn hắn rất rõ ràng con gấu này có bao nhiêu thực lực, khi nhận rõ là nó, tất cả đều mặt trắng bệch, chân run lên, muốn chạy cũng đã bị dọa đến vô lực.

Tiếp theo mới phát hiện nơi này còn có hai người đưa lưng về phía bọn họ, một người tóc đen đang tung người nhảy lên cao, người tóc vàng đưa tay di chuyển trong không trung, trên mặt đất liền xuất hiện thạch thứ (gai đất), đâm xuyên qua con gấu ở hai chỗ. Đau đớn, con gấu gào lên mang theo giận dữ, móng vuốt sắc bén hướng người tóc đen đánh tới. Đang trên không trung thì làm sao trốn tránh, đám thợ săn gần như đã đoán trước được thảm trạng kế tiếp, đến mắt còn không kịp nhắm, bọn hắn đã nhìn thấy tình thế nghịch chuyển, không biết người tóc đen làm thế nào để có thể tự do di chuyển ở nơi không có lấy một điểm mượn lực như trên không, tránh được công kích.

Đào ra khỏi vỏ, một vòng lưu quang màu đen ánh lên chói mắt vô cùng, thân đao sắc bén cắt đứt đầu gấu, máu tươi phun ra như đóa hoa nở rộ, tầm tã trút xuống như mưa.

Người tóc vàng lại đưa tay lên không trung, khẽ động, một vách tường thủy lam (bằng nước và màu lam) bao trùm cả người, đem huyết vũ (mưa máu) cách bên ngoài vách.

Mà đám thợ săn, không kịp trốn tránh, bị máu tươi nóng hằm hập đổ xuống người, cái nóng này cho bọn hắn biết, tất cả xảy ra trước mắt đều là chân thật.

Người tóc đen đáp xuống đất, không hề dính đến một chút máu tươi, mặt đối mặt với bọn họ. Đó là một thiếu niên tuổi còn rất trẻ, ngũ quan tuấn tú trên gương mặt lạnh lùng, đôi mắt màu đen bình tĩnh không gọn sóng, giờ tay hướng đao về phía bọn hắn, hằm nhĩa chất vấn cùng cảnh cáo.

Người tóc vàng cũng xoay người, hé ra khuôn mặt hoàn mỹ vô khuyết không hợp với hoàn cảnh tàn khốc lúc này.

Thời gian qua, khí thế của Ialophil cũng đã thay đổi, không còn là đơn thuần tao nhã, mà có thêm phần ổn trọng, từng trải; trở nên kiên nghị, mạnh mẽ, không còn là một quý công tử chưa từng thấy máu, mà là một chiến sĩ thân kinh bách chiến (người đã trải qua cả trăm trận chiến, ý là có kinh nghiệm chiến đấu trên chiến trường). Lúc này Ialophil đối diện đám thợ săn, biểu hiện trên mặt vẫn là nụ cười ưu nhã, nhưng khí thế phát ra là một loại cảnh cáo.

Sức chiến đấu mà hai người biểu hiện ra ngoài đã làm cho đám thợ săn không dám coi thường, nhìn thấy thái độ rõ ràng như vậy, bọn hắn sao dám làm càn. Đầu lĩnh (người dẫn đầu) của đám thợ săn bị đẩy ra chủ trì cục diện.

“Chúng ta không có ác ý.” Trước hết tỏ rõ thái độ. Hắn cũng biết khuôn mặt bu rầu và đầy râu của chính mình không làm ra nổi biểu tình hàm hậu vô hại, cho nên trước tiên phải nói. “Chúng ta nghe thấy động tĩnh mới đến đây.” Đây chính là lời nói thật a.

Fei đi đến bên Ialophil, hai người đứng tại một chỗ phát ra lực uy hiếp làm cho đám thợ săn đổ mồ hôi lạnh. Hai người lại xác định, những Hắc Ám chủng tộc có trí tuệ này không nguy hiểm, như vậy kế hoạch kế tiếp liền dễ dàng hơn.

Đầu lĩnh của đám thợ săn có nhãn lực không tồi, lập tức nhận ra hai người kia khác với bọn hắn, đồng tử không giống, như vậy chỉ có, “Các ngươi là nhân loại?”

Ialophil và Fei vẫn duy trì đề phòng, thậm chí còn đề cao lên một chút. Kế tiếp bọn họ phải biết được thái độ của đám Hắc Ám chủng tộc hình người này đối với nhân loại mới có thể phân tích thêm một bước, nếu như có địch ý, như vậy hai người sẽ không tiếp cận Hắc Ám chủng tộc trong một thời gian dài. Đối địch với cả một chủng tộc, không phải chuyện chỉ cần hai người bọn họ là có thể đối phó.

Hiển nhiên, đầu lĩnh của đám thợ săn cũng phát hiện hai người tăng cường đề phòng. “Không nên hiểu lầm, chúng ta không có ác ý.” Rồi lại thanh minh. “Ở trong thôn chúng ta cũng có nhân loại, chỉ là chúng ta chưa từng thấy qua các ngươi.” Tiếp theo là giải thích.

Trong thôn ở nơi này có nhân loại, tin tức này rất trọng yếu. Một cái thôn có thể nhận nhân loại, như vậy, nơi này đối với nhân loại không có địch ý.

“Chúng ta là bị cuốn vào vết nứt không gian mà tới đây.” Ialophil sử dụng mị lực chỉ có Fei miễn dịch của mình lên đám thợ săn, khuôn mặt sáng như ngọc làm cho bọn hắn hạ cảnh giới đến mức thấp nhất, nghe được nguyên nhân liền thể hiện thương hại đối với bọn họ.

Vết nứt không gian không hề ổn định, thường xuyên cuốn các chủng tộc của hai đại lực vào, kết quả đều là không thể quay về đại lực mình sinh ra. Hắc Ám chủng tộc sống lâu dài còn thể chờ đến thời kỳ kết giới suy nhược quay trở về, mà nhân loại, chỉ có thể sống ngắn ngủi trăm năm, dù có rèn luyện, cũng lắm cũng chỉ được ba trăm năm, làm sao chờ được đến lúc đó mà trở về, làm sao lại không đáng giá đồng tình.

“Hai vị có thể đến thôn của chúng ta ở một thời gian, hiểu biết một chút về nơi này. Nơi này khác hoàn toàn với những gì bên đại lực kia ghi lại.” Không giống ở Uy Á đại lực, nhân loại đến nơi đây gần như đều định cư lại, cho nên Hắc Ám chủng tộc có biết được một số sự tình bên kia. Phải biết rằng, nhân loại khi mới đến nơi này, đối mặt với Hắc Ám chủng tộc đều ôm lấy sợ hãi, dần dà, bọn hắn cũng biết Uy Á đại lực nói về bọn hắn như thế nào.

Người ta đã chủ động yêu cầu, hai người cũng không cự tuyệt.

“Ta là Ialophil. Theoromon, đây là Fei. Red Creek.”

“Ta là đội trưởng thợ săn của thôn. Peter. B. Lech.” Tên Ialophil còn bình thường, nhưng nhà ai lại đi đặt tên cho đứa nhỏ là Fei? Peter đem nghi hoặc để trong lòng, không hỏi đi ra. “Có cần chúng ta khiêng con mồi kia giúp các ngươi không?” Peter liếc nhìn con vật phía sau hai người, hơn nữa, mà hạch có thể đối không ít tiền.

“Này tặng cho các ngươi đi.” Ialophil thấy được sự ao ước và thèm khát trong mắt Peter, hào phóng nói.

“Thật sự?” Hai mắt của Peter đều sáng lên rồi. “Không, này quá quý trọng, chúng ta không thể nhận.” Lương tâm của Peter làm cho hắn không thể nhận, nhìn quần áo hai người này thực sạch sẽ, có lẽ mới đến đây không lâu, hắn là không biết giá thị trường, hắn làm sao có thể làm ra loại hành vi lừa gạt này. Nếu, sau này bọn họ biết, đối với hành vi nhận lấy của mình lúc này mà so đo, có thể hay không ôm hận. Đằng sau lương tâm, Peter cũng có cơ trí của một đầu lĩnh.

“Này coi như là thù lao đi. Ngươi giảng cho chúng ta biết tất cả những gì ngươi biết, an bài một chỗ cho chúng ta ở trong thôn.” Ialophil đề nghị. Đây là mục đích của bọn họ, khi đã xác định không có địch ý, bọn họ sẽ tiến vào bộ tộc của đám Hắc Ám chủng tộc hình người này, hiểu biết một chút về Hắc Ám đại lực, sau đó tiến hành kế hoạch kế tiếp, mục đích cuối cùng của bọn họ là trở về Uy Á đại lực.

Đầu lĩnh thợ săn vui vẻ nhận đề nghị này, để đám thợ săn mang con gấu về thôn, giá trị của đầu gấu này đã vượt qua giá trị một chuyến đi săn của bọn họ.

Đầu lĩnh thợ săn đi cùng với Ialophil và Fei, thao thao bất tuyệt về các thường thức ở nơi này, Ialophil cùng Fei thỉnh thoảng lại hỏi vài vấn đề. Dọc theo con đường này, khiến Ialophil thỏa mãn nhất là tay nghề của đám thợ săn, tuy không mỹ vị như thức ăn ở Uy Á đại lực, nhưng so với những gì hắn ăn trong thời gian vừa qua, Ialophil đã thực thỏa mãn.

Bốn ngày sau, dưới sự hướng dẫn của đám thợ săn, Ialophil và Fei đến một nơi được gọi là “vô tẫn sơn mạch*”, tiến nhập thôn xóm của Hắc Ám chủng tộc.

*vô tẫn sơn mạch: dãy núi trải dài không thấy điểm cuối

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Rời Khỏi Thôn

“Đi thôi.” Ialophil đóng cửa lại, nói với Fei. Đối với nơi đã ở hơn nửa năm qua, Fei không hề lưu luyến, mà chính hắn cũng vậy, không có chút lưu luyến nào.

Nửa năm trước, bọn họ theo Peter, đầu lĩnh của đám thợ săn, tiến vào thôn này, bằng thực lực cùng với con gấu được nhóm thợ săn thu mua kia, cũng không gặp phải phiền toái gì trong quãng thời gian ở đây. Trong nửa năm này, bọn họ đã thu thập đầy đủ tư liệu cơ bản về Hắc Ám đại lục, còn một số mặt liệu (tài liệu cơ mật) về một vài bí ẩn hay liên quan đến kết giới thì không phải thứ bọn họ có thể tùy tiện biết đến, dù sao đây cũng do sự bất đồng chủng tộc, những Hắc Ám chủng tộc bình thường tự xưng là Ma tộc, đối với những chuyện này, vốn không quan tâm nhiều lắm.

Theo như lời Peter nói, bọn hắn đều là những tiểu nhân vật, chỉ muốn trông giữ lấy mảnh đất nhất mẫu tam phân (mẫu và phân là đơn vị đo diện tích: 1 mẫu = 3 600m², 1 phân = 0,24 m²) sống qua ngày, không có dã vọng như các vị đại nhân vật, ôm giấc mộng to lớn như thống trị thế giới hay là thay đổi Hắc Ám đại lục, mỗi ngày của bọn hắn trôi qua rất hài lòng.

Không thể không nói, những gì Peter nói với Ialophil, hoàn toàn cải biến nhận thức của Ialophil về Hắc Ám chủng tộc, bây giờ hắn phải gọi là Ma tộc, Ma tộc địa vị thấp như Peter bọn hắn cũng chỉ sống lâu hơn nhân loại chừng một trăm tuổi, còn Ma tộc có địa vị cao thì có thể sống lâu hơn. Ma tộc ngoại trừ trời sinh khí lực mạnh hơn nhân loại vài phần, cũng có một bộ phận không có khả năng tu luyện ma pháp cùng đầu khí, bỏ qua sự khác biệt bên ngoài, tâm linh cũng thật sự giống nhau, thiện lương, tà ác, thật thà, gian trá, hoàn toàn không có gì bất đồng với nhân loại.

Từ miệng Peter, hai người bọn họ cũng biết được tại sao cuộc chiến nghìn năm một lần lại xảy ra, cùng nguyên nhân cho sự chấp nhất của Hắc Ám đại lục đối với Uy Á đại lục.

Vật thể hình cầu treo lơ lửng trên bầu trời Hắc Ám đại lục chính là mặt trời cùng mặt trăng của nơi đây, Ma tộc căn cứ vào sự thay đổi màu sắc của nó để phán đoán ban đêm cùng ban ngày, nhưng đó cũng không phải là điều rất trọng yếu, vấn đề nan giải nhất ở Hắc Ám đại lục là lương thực, lương thực và thực vật nơi này không thể ăn trực tiếp, bởi vì chúng đều có độc.

Hắc Ám chủng tộc loại thú, cũng được gọi là Ma thú, một số có thể trực tiếp ăn thực vật, đều do chúng có cơ quan tiêu hóa hóa giải độc tính, Ma tộc lại lấy Ma thú làm thức ăn, đây là một chuỗi thức ăn tự nhiên, thế nhưng, phần lớn Ma thú đều có thực lực không tầm thường khiến cho Ma tộc tồn tại không ít trên phương diện này.

Không phải không có Ma tộc nghĩ đến chuyện nuôi dưỡng Ma thú, chính là không thể làm được, bởi vì bản năng dã thú cùng sức mạnh của Ma thú khiến chúng không chịu khuất phục trước những kẻ yếu hơn, đặc tính này tựa như đã khắc vào huyết mạch cùng linh hồn, di truyền đời đời, không thể thay đổi.

Thật ra, về phương diện lương thực, Ma tộc có biện pháp đáp ứng một phần nhu cầu lương thực cho mình. Ở Hắc Ám đại lục có một loài hoa tên là Tịnh Hóa thảo (cỏ tinh lọc), loại hoa này có màu trắng, sau khi thu hoạch sẽ được chế biến thành phân bón, sử dụng trong quá trình sinh trưởng của thực vật, có khả năng giải trừ độc tính của thực vật, giúp Ma tộc có thể dùng làm thức ăn.

Tịnh Hóa thảo trồng cũng không khó, hầu như mỗi thôn xóm đều xem loại cây này là sản phẩm nông nghiệp chủ yếu, thế nhưng, không phải thôn xóm nào cũng có thể đem Tịnh Hóa thảo chế biến thành phân bón để sử dụng. Nếu như các loại cây lương thực chỉ cần trồng cạnh Tịnh Hóa thảo là có thể giải trừ độc tính, nếu phân bón từ Tịnh Hóa thảo dễ làm... thì Hắc Ám đại lục sẽ không chấp nhất với Uy Á đại lục như vậy.

Phân bón từ Tịnh Hóa thảo phải trải qua gia công của luyện kim thuật sĩ mới có thể hình thành, hơn nữa, toàn bộ Tịnh Hóa thảo trong một mẫu đất cũng chỉ chế biến được vài bao phân bón, như vậy chỉ có thể dùng đủ cho một diện tích nhỏ, thế nên chỉ có đặc quyền Ma tộc mới có tư cách dùng lương thực cùng rau xanh.

Cái gọi là đặc quyền Ma tộc, chính là những Ma tộc mang thân phận là Hoàng tộc hoặc quý tộc, Hắc Ám đại lục cũng có vương quốc, cùng một Hoàng tộc cường đại.

Trong cuộc chiến diễn ra nghìn năm một lần, phía Hắc Ám đại lục là muốn đoạt lấy lương thực quý báu từ Uy Á đại lục, trước khi kết giới chưa biến mất, phần đất đai Ma tộc chiếm lấy của nhân loại cũng không thể sử dụng, chỉ có thể trong khoảng thời gian này, đoạt lấy lương thực, đất đai cùng hạt giống của nhân loại, đem về Hắc Ám đại lục thử nghiệm xem có thể gieo trồng trên diện tích lớn được hay không.

Trừ bỏ những Ma tộc gánh vác sứ mệnh đặc thù này, phần lớn Ma tộc đi xuyên qua kết giới cũng là vì muốn hưởng thụ hoàn cảnh sống tuyệt vời nơi Uy Á đại lục, đối với bộ phận này, Fei có thể lý giải, sau khi trải qua mặt thế, nơi có điều kiện sống như Uy Á đại lục quả thực có sức hấp dẫn cực kỳ lớn.

Còn những cao thủ chân chính trong Ma tộc lại không cách nào xuyên qua kết giới được.

Ở Uy Á đại lục, nhân loại chỉ có một Pháp Thánh, mà ngay cả Long tộc tộc trưởng, bất quá cũng chỉ đạt đến trình độ này, nhưng ở đây, cao thủ trình độ như vậy chỗ nào cũng có, số lượng Ma tộc rất nhiều cộng thêm sinh mệnh lâu dài làm cho số lượng Thánh giai đạt đến con số đáng sợ, hàng vạn. Mà địa vị trên cả Thánh giai có mười vị, mười tồn tại cực kỳ cường đại, được gọi là mười Quân Vương, trong đó có hai vị thuộc Hoàng tộc, còn tám vị khác, Hoàng tộc cũng chia đất phong hầu. Vì nể mặt hai vị Quân Vương kia nên tám vị còn lại đều nể tình chấp nhận, nhưng có dốc sức vì hoàng thất hay không, còn phải xem tâm tình của bọn họ. Hoàng thất cũng không có tư cách sai sử mấy vị này, thứ Hoàng thất cần là trên danh nghĩa, bọn họ thuộc quyền khống chế của vương quốc, còn trên thực tế thì thế nào, Hoàng thất nếu không thể trông nom liền bỏ qua.

Quân Vương muốn giết ai liền giết, Quân Vương cũng rất có chừng mực, sẽ không đụng chạm đến các thành viên trọng yếu trong Hoàng thất, đặc biệt là những kẻ nắm quyền thừa kế. Bất quá, đó chỉ là số ít, những người thừa kế sắp hàng thứ năm trở về sau, Quân Vương liền không để vào mắt, Hoàng thất cũng sẽ không vì những kẻ này mà truy cứu Quân Vương, cho dù có hạn thế nào cũng chỉ có thể đem phần cừu hận này nuốt vào bụng, đây là uy thế thuộc về Quân Vương.

Cho dù Quân Vương muốn lật đổ Hoàng thất, Hoàng thất cũng chỉ có thể nhận lời khiêu chiến của Quân Vương.

Cường giả vi tôn, ở nơi đây, quy tắc này càng thể hiện rõ ràng.

Kẻ có thực lực đủ mạnh, sẽ được Hoàng thất ban cho tước vị cùng lãnh thổ, dù sao đi nữa, Hắc Ám đại lục cũng lớn hơn Uy Á đại lục rất nhiều, Hoàng thất cũng không tiếc mấy phần lãnh địa như thế, hơn nữa, Hoàng thất có hai vị Quân Vương cùng với thực lực của bản thân đến áp chế, cũng không sợ những kẻ này không an phận.

Thực lực chính là tất cả, thậm chí vượt qua cả pháp luật. Đây là thiết tắc (quy tắc thép) của Hắc Ám đại lục.

Sau khi lý giải được điểm này, Ialophil cùng Fei càng thêm không dám chậm trễ việc tu luyện, trong nửa năm sống tại đây, hai người lại tiến thêm một bước trên con đường trở nên mạnh mẽ.

Fei đã hoàn thành việc rèn luyện trụ cột, nhưng Ialophil chỉ mới bắt đầu, nên Fei giúp định ra kế hoạch huấn luyện trụ cột cho Ialophil.

“Ta và ngươi tiến theo hai con đường khác nhau, nên trụ cột huấn luyện của ngươi không giống ta.” Fei nói với người đưa ra nghi vấn về kế hoạch huấn luyện là Ialophil.

“Ngươi đi theo đường nào?” Ialophil tiếp tục truy vấn.

“Nhanh cùng nhất kích tất sát (một đòn nhất định giết chết đối thủ), ta không có hứng thú đùa bỡn với con mồi.” Fei trả lời. Ta đây thì có. Ialophil ở trong lòng nói.

“Phương thức chiến đấu của ngươi vẫn chưa định hình, cho nên ngươi chỉ cần làm cho thân thể đuổi kịp phản ứng, chân của ngươi vững vàng đứng trên mặt đất, tay ngươi cầm kiếm càng chắc chắn, nhãn lực càng thêm chuẩn xác, tăng tốc độ khống chế ma pháp của ngươi, làm cho ma lực của ngươi không lãng phí trong chiến đấu dù chỉ là nửa điểm. Đây là những thứ ngươi cần phải rèn luyện hiện tại, sau đó, bắt luận ngươi đi trên con đường nào, những huấn luyện này đều thích hợp với người, về phần huấn luyện thực chiến, cơ hội có rất nhiều.”

Những đề nghị Fei đưa ra đều đúng trọng tâm, cũng thực thích hợp, Ialophil không có lý do gì cự tuyệt.

Trong vòng nửa năm, Ialophil không hề trải qua lần thực chiến nào, ngược lại, Fei lại theo đám thợ săn cùng lên núi, nhận thức những Ma thú trên ngọn núi, lắng nghe kinh nghiệm của họ.

Ialphil liền tại tiểu viện hẻo lánh ở lại tạm thời này mà bắt đầu tu luyện khác khổ. Cho dù Fei không ở, hắn cũng không hề chậm trễ, việc Fei đem hắn bỏ lại, một mình đi vào núi, không thể nghi ngờ là đang nói, từng cùng hắn hợp tác chiến đấu chỉ là bắt đắ dĩ, hắn vẫn chưa có đủ tư cách để làm minh hữu của Fei.

Một người cứ không ngừng lặp đi lặp lại những phần tu luyện đơn điệu, Ialophil mới biết được tư vị trong đó, cô độc, buồn tẻ, sinh mệnh không có nửa điểm lạc thú. Một tháng, Ialophil cơ hồ cảm thấy hít thở không thông. Hắn không nghĩ ra được, làm thế nào mà Fei có thể kiên trì như thế suốt mười ba năm.

Khi Fei trở lại, Ialophil bỗng cảm thấy niềm vui sướng khôn xiết, giống như người vợ phòng không lẻ bóng suốt nhiều năm bỗng nhìn thấy chồng của mình trở về. [=))]] (thực ra trong bản gốc, “vợ” và “chồng” là phu nhân cùng trượng phu, bọn ta chuyển thành vợ và chồng chỉ vì nghĩ là “để vợ chồng hợp hơn với đời nó thú vị hơn ~”, theo lời [S]hichan ~)

“Ngươi làm thế nào để vượt qua sự cô độc này?” Buổi tối, trong lúc tu luyện cũng không bỏ qua việc rèn luyện trù nghệ, dùng ma pháp làm công cụ, nấu một bữa tối thật phong phú, Ialophil cũng quên mất quy tắc khi ăn không được nói của quý tộc, tịch tịch suốt một tháng khiến hắn bức thiết nghĩ tìm một người nói chuyện.

“Ngươi cảm thấy cô độc, đó là vì ngươi vẫn chưa đủ chuyên chú.” Chuyên chú đến quên hết thảy, làm sao sẽ thấy tịch tịch.

Từ đó về sau, Ialophil khi rèn luyện sẽ quên đi sự cô độc của mình, chỉ có lúc đêm khuya vắng lặng một mình một người, hắn mới cảm thấy loại cô độc này, bắt đầu tưởng niệm người cùng mình đến nơi này, Fei. Giống như tắm ăn rồi, chậm rãi, từng chút một, vị trí của Fei ở trong lòng Ialophil càng lúc

càng nặng, ngay cả bản thân hắn cũng không phát hiện, biến thành đặc thù đến mức không ai thay thế được.

Mỗi lần Fei trở lại, cũng là thời điểm Ialophil vui vẻ nhất. Có nhiều thứ đang lặng yên thay đổi, khi tích lũy đến một trình độ nào đó, sẽ biến đổi thành dạng gì?

Ở trong thôn nửa năm, Fei nói bọn họ cần rời đi, được, không thành vấn đề.

Ở Hắc Ám đại lục, bởi vì có sự tồn tại của nhân loại, cho nên một ít điều hữu dụng của xã hội nhân loại cũng được vận dụng, ví dụ như Mạo hiểm giả nghiệp đoàn, giống như các công hội của lính đánh thuê, Fei cùng Ialophil đã xin gia nhập vào đó. Không giống như các lính đánh thuê trên Uy Á đại lục, tụ hợp ở cùng một nơi, Mạo hiểm giả phần lớn là hoạt động đơn độc, điều này cùng sự tự phụ về bản thân của các Ma tộc có khá nhiều liên quan, đương nhiên, cũng có một số Mạo hiểm đoàn thể gồm nhiều thành viên, thế nhưng tối đa chỉ là sáu bảy người, cho nên tổ hợp hai người như Fei và Ialophil cũng không khiến kẻ khác phải chú ý.

Những Mạo hiểm giả ở thôn này cũng có chút hiểu biết thực lực của Fei và Ialophil, hai nhân loại trẻ tuổi, đây là đã trải qua sự thật nghiệm chứng. Fei là khi đi lên núi bị đám Mạo hiểm giả chứng kiến dùng một kích giết chết Ma thú cực kỳ khủng bố, còn Ialophil lại vì khuôn mặt xinh đẹp mà khi ở trong thôn bị mấy Mạo hiểm giả cho là dễ bắt nạt, bị đùa giỡn, sau đó những kẻ ấy bị Ialophil vừa cười lạnh, vừa giải quyết, dùng máu tươi nhuộm đỏ cả mặt đất nói cho bọn họ biết thực lực và sự lãnh khốc của Ialophil.

Cho nên, khi hai người họ đăng ký làm Mạo hiểm giả, không kẻ nào có gan cười nhạo họ, mà Mạo hiểm nghiệp đoàn của bọn họ được đặt tên là Mạt Thế. Ialophil cho rằng cái tên này mang hàm nghĩa những kẻ có gan khiêu chiến với bọn họ không có cách nào thoát khỏi cái chết, mà nguyên nhân Fei lựa chọn cái tên này là vì nơi đây rất giống mạt thế*.

Hai người khởi hành, bắt đầu cuộc mạo hiểm mới trên Hắc Ám đại lục, sau đó đem uy danh của mình viết vào lịch sử của đại lục này.

*: có hai cách hiểu như thế là bởi vì bạn Ialophil hiểu theo nghĩa mạt thế là “cuối đời”, còn với bạn Fei thì đó là chỉ một thời kì.

“Nơi đầu tiên viết nên lịch sử của hai vị Truyền Kỳ, Fei, Red Creek miện hạ cùng Ialophil. Theromon miện hạ, không phải ở Uy Á đại lục mà là Hắc Ám đại lục. Mạt Thế mạo hiểm đoàn, mạo hiểm đoàn chỉ có hai người, cũng được xưng là mạo hiểm đoàn mạnh nhất, chưa từng có, trong tương lai cũng sẽ không có mạo hiểm đoàn nào vượt qua được. Vì thế, mạo hiểm đoàn của hai vị Truyền Kỳ vẫn còn tồn tại**.”

———— Trích từ bộ sách lịch sử của Uy Á đại lục [Thẩm Diệu truyền kỳ]

** : đại ý là dù hai bạn ấy không làm nữa nhưng tên của mạo hiểm đoàn vẫn được lưu lại (xem như còn tồn tại) chứ không bị xóa bỏ.

P/S 1: Có một chút sửa chữa lại cách viết của Hắc Ám đại lục và Hắc Ám chủng tộc, thay vì viết thường, sẽ viết hoa. Bọn ta sẽ sửa lại trong các chương trước, mong mọi người thông cảm vì sự thiếu sót này.

p/S 2: Khụ, đọc chương này có 2 điều khiến ta cảm thấy thú vị [=)).

Thứ nhất là bộ dáng tiểu tức phụ của bạn Ialophil [=))]

Thứ hai là cách đặt tên của bạn Fei, cách đặt tên của bạn Fei khá là độc đáo nha, đó cũng là 1 nét đáng yêu của bạn ấy, còn cụ thể độc đáo như thế nào, mọi người xem các chương sau sẽ rõ *nháy mắt* *ôm dẹp bỏ chạy~*

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Di Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Bị Liên Lụy

Vô tận sơn mạch, rừng núi lớn kéo dài bao quanh toàn bộ Hắc Ám đại lục, trong đó, rất nhiều địa phương chưa từng có người đặt chân đến, cũng có rất nhiều cao đẳng Ma thú chiếm núi xưng vương, cắn nuốt những kẻ tự tiện xông vào, tương ứng với hệ số nguy hiểm, trong dãy núi này cũng có thứ khiến cho vô số người cam nguyện mạo hiểm, ôm một loại tâm lý dù thế nào cũng sẽ lấy được vật phẩm vô cùng trân quý, nơi đây chính là “vô tận sơn mạch” a.

Ialophil thuần thục trở xiên thịt nướng, thỉnh thoảng lấy một số gia vị từ trong trữ vật không gian ra rắc lên phía trên, mùi thịt nướng tràn ngập trong không khí thật sự mê người, khiến cho Fei đang ngồi một bên chờ ăn cơm không khỏi dán chặt mắt vào xiên thịt.

Từ lúc rời đi cái thôn kia đến nay đã hai năm, Ialophil cùng Fei lại càng thêm thành thục, thân hình thiếu niên phát triển thành của nam tử tràn đầy lực lượng, thực lực cũng vì liên tục rèn luyện mà không ngừng nâng cao. Trong giới Mạo hiểm giả, Mạt Thế mạo hiểm đoàn của hai người đã bắt đầu có chút danh tiếng, không chỉ vì thực lực xuất sắc, mà còn bởi vì bọn họ là nhân loại. Trong mắt Ma tộc, nhân loại rất yếu ớt, bọn họ có thể đứng vững trong thế giới của Mạo hiểm giả, quả thật là rất hiếm thấy.

“Xong rồi.” Ialophil tuyên bố, sau đó đưa xiên thịt sang cho Fei, Fei không khách khí nhận lấy, bắt đầu ăn.

Thịt ăn rất ngon, nhưng Fei không chút vội vàng, mà là chậm rãi thưởng thức.

Ialophil cũng bắt đầu ăn. Vượt qua hai năm không có chỗ ở cố định trên Hắc Ám đại lục, tính khiết phích của Ialophil cũng thay đổi, hẳn không còn ý kiến với tướng ăn bất nhã của Fei, cũng sẽ không để ý máu dính lên người khi chiến đấu, mấy chuyện như phân thân thì thể cũng không thể khiến hắn thấy buồn nôn nữa, bởi vì hắn đã tự mình làm chuyện đó vô số lần. Thế nhưng, đây không phải là do sự khiết phích của Ialophil đã hoàn toàn biến mất, mà là hắn bắt đầu hiểu được ứng xử trong những trường hợp khác nhau.

Lúc không phải chiến đấu, Ialophil vẫn là một quý công tử tao nhã một thân quần áo trắng, đeo bao tay cũng màu trắng. Thời điểm chiến đấu, hắn chính là một địch thủ tàn khốc, vì thắng lợi mà không từ thủ đoạn.

“Người nói xem, chỗ đó có tư liệu liên quan đến kết giới hay không?” Ialophil ăn xong phần mình, một thủy cầu xuất hiện, tẩy rửa sạch sẽ bàn tay của hắn.

“Không biết.” Fei lãnh đạm trả lời, thế nhưng, đó chính là lời nói thật.

Ở đây hơn hai năm, hai người cũng không từ bỏ việc muốn trở lại Uy Á đại lục, cho nên bọn họ vẫn luôn chú ý tìm kiếm phương pháp quay về. Lấy tư cách của hai người bọn họ hiện nay trong giới Mạo hiểm nghiệp đoàn, bọn họ đã bắt đầu nhận thấy được tâm tư muốn phá vỡ kết giới của giới cao tầng ở Hắc Ám đại lục. Ở Uy Á đại lục bên kia, bởi vì sợ hãi thực lực của Hắc Ám chủng tộc, không dám đụng chạm gì đến kết giới, ngược lại là những kẻ ở Hắc Ám đại lục muốn có được cuộc sống tốt hơn, nghiên cứu về kết giới đã qua vô số năm, thành quả của việc này lại không phải thứ hai người có thể biết. Dù sao, chắc chắn cũng là không thành công, không chỉ hai người, chỉ cần là kẻ có chút đầu óc cũng biết.

Mục tiêu lần này của bọn họ là một vị luyện kim thuật sư sống bên trong “vô tận sơn mạch”. Ở Hắc Ám đại lục, bởi vì sinh mệnh của Ma tộc đủ dài, cho nên không giống Uy Á đại lục, rất nhiều tư liệu đều bị mất vì chiến tranh, những luyện kim thuật sư của Hắc Ám đại lục lưu giữ lại rất nhiều thứ từ cổ xưa, quá trình truyền thừa cũng chưa từng đứt đoạn, cho nên kỹ thuật luyện kim ở đây so với Uy Á đại lục phát triển hơn, địa vị của luyện kim thuật sư cũng cao hơn so với ở Uy Á đại lục, trong số đó, cũng có không ít cường giả.

Vị luyện kim thuật sư mà hai người đang tìm đến, theo như lời đồn, tính cách không phải dễ chịu cho lắm.

Hai người bọn họ cũng không phải tìm đến để gây phiền toái, mà là nhận ủy thác tặng đồ cho vị luyện kim thuật sư kia.

Ialophil cùng Fei có thể không có tiền tệ của Hắc Ám đại lục, bất quá, đồng tiền có giá trị cao nhất thật ra cũng được đúc từ vàng. Kim tệ, trong trữ vật không gian của Ialophil có, chỉ cần hòa tan rồi đúc lại lần nữa là có thể sử dụng. Thế nhưng, một số thứ cần thiết ở Hắc Ám đại lục thật sự là quá đắt, hai người không thể không nghĩ cách kiếm tiền. Ma hạch rơi ra từ Ma thú, cùng nhiệm vụ từ Mạo hiểm gia nghiệp đoàn, chính là nguồn kinh tế chủ yếu của bọn họ.

Đối với tiền tài, quan niệm của Fei chỉ là giữ lại để mua những thứ cần thiết, tiêu tốn nhiều nhất đương nhiên là từ tay người vốn biết hưởng thụ là Ialophil.

Thứ nhất chính là lương thực, điểm này Fei không phản đối. Lương thực Ialophil mang theo, dù sao cũng không đủ đến hai năm, cho nên bọn họ phải mua. Ở Hắc Ám đại lục, lương thực không phải thịt có thể sử dụng mặc dù chỉ cung cấp cho đặc quyền giai tầng, nhưng vẫn có người bán, bất quá giá tiền đương nhiên là giá trên trời. Viduy trì dinh dưỡng cân đối, không thể chỉ ăn thịt, cho nên phần tiền này là phải tiêu, cho dù có đắt cũng phải tiêu. Ngoài ra còn có đồ gia vị, những thứ này đều rất đắt.

Thứ hai, chính là quần áo. Ialophil bây giờ biết nấu cơm, nhưng đừng nghĩ đến chuyện muốn hắn giặt quần áo. Hẳn là loại người quần áo sau khi mặc một lần liền mất, cứ như vậy, thêm cả một số quần áo trong trữ vật không gian bởi vì quá nhỏ, hư hao vì chiến đấu, bởi vì không có người giặt, nhanh chóng tiêu hao, không thể không mua thêm, mà Ialophil lại không quen mặc vải thô áo tang, cho nên thời điểm mua quần áo chính là tiêu tiền như nước. Đương nhiên Ialophil cũng không bỏ qua mình hũu của hắn, hiện tại, quần áo trên người Fei cùng loại với Ialophil, thuộc loại vừa nhìn đã biết giá trị xa hoa.

Thứ ba, là dùng để mua vũ khí. Ở Hắc Ám đại lục, nhắc đến giá vũ khí, còn phải xem đó là loại gì. Đối với Fei, vũ khí của bọn họ chỉ cần rắn chắc cùng sắc bén, mấy thứ kiểu thần binh độc nhất vô nhị, đến bây giờ cũng không nằm trong phạm vi để bọn họ cân nhắc, mà thợ rèn của Hắc Ám đại lục, xem độ bền và sự sắc bén của vũ khí là yêu cầu cơ bản nhất, nên giá của chúng cũng không đắt.

Kiếm của Ialophil vốn đã là danh khí (vũ khí tốt), đao của Fei thì có cần gia công thêm, nhưng tiêu hao cũng không nhiều. Chủ yếu đều là dùng để mua các loại tiền (tên) có thuộc tính đặc biệt, phương thức công kích cự ly xa này là thứ mà cả Fei lẫn Ialophil đều khiếm khuyết, bọn họ chỉ có thể bù lại bằng vũ khí, đủ để uy hiếp đối thủ.

Ngoại trừ bakhoản tiền lớn này, hai người cũng không tiêu dùng gì nhiều, chính là, bọn họ đều không có phương thức quản lý tiền bạc thích hợp, nghĩ mua cái gì liền mua cái đó, chỉ cần đủ tiền liền mua, nên thực sự tiêu tốn rất nhiều. Vì thế, lúc này bọn họ lại lần nữa tiến vào “vô tận sơn mạch”, nhận một ủy thác, thuận tiện gặt ít ma thú lấy ma hạch để đổi tiền.

“Kết thúc nhiệm vụ lần này, tìm một chỗ an tĩnh, ta muốn bế quan.” Fei đột nhiên nói.

“Người muốn phá huyền quan!” Đã có hiểu biết đầy đủ về nội lực, Ialophil lập tức biết Fei muốn làm cái gì.

Phá huyền quan, đã thông thiên địa chi kiêu, cũng tức là đi vào tiên thiên chi cảnh*, bước lên một tầng mới. Tiến vào tiên thiên, có nghĩa Fei đạt đến

Thánh giai, đứng cùng vị thế thực lực với gia gia, là loại thực lực mà một mình cũng có thể sống sót ở Hắc Ám đại lục, đủ để tự bảo vệ mình.

---

*Huyền quan – Huyền quan khiếu – Huyền quan nhất khiếu: là vùng nằm trong bộ não, ngang lông mày, là nơi xuất nhập của chân thần (hay Linh thức trong Tu Chân)

Đại khái, quá trình phá huyền quan, đã thông thiên địa chi kiều là sự chuyển tiếp từ con đường võ đạo của nhân giới sang cảnh giới tu chân, phá huyền quan là khai thông linh thức, chuyển đổi từ giai đoạn hậu thiên kỳ lên đến tiên thiên kỳ, bước vào tiên thiên chi cảnh. Tiên thiên chi cảnh là cảnh giới đầu tiên của tu chân (sơ nhập tu chân), sau đó lần lượt là trúc cơ, tích cốc, khai quang, dung hợp, tâm động, kim đan, nguyên anh, xuất khiếu, phân thân, hợp thể, độ kiếp, đại thừa.

P/s: bạn [S]hi mù tu chân nên có gì sai nhờ mọi người góp ý giùm”>

Mà trình độ này, đối với tu luyện nội lực mà nói, bọn họ chỉ mới hoàn thành trụ cột, để phát triển đến một giai đoạn mạnh hơn, chính là cảnh giới, mục tiêu tu luyện đầy mê hoặc khiến Ialophil quyết định phế bỏ đầu khí lúc trước. Mà, sau khi tu luyện nội lực, Ialophil phát giác, cảnh giới đó có thật.

Fei gật đầu. Cũng không xê xích gì nhiều, thân thể này đã đủ tiêu chuẩn, có thể thừa nhận được áp lực phải nhận sau quá trình đã thông thiên địa chi kiều. Tự nghĩ, tốc độ này cũng thật sự nhanh hơn hẳn dự tính, lúc ở mặt thể, hai mươi hai tuổi hẳn mới đã thông được thiên địa chi kiều, không nghĩ đến thể giới này chỉ cần mười bảy năm, quả nhiên là do linh khí phong phú.

Ialophil cắn cắn môi, hợp tác cùng Fei hơn hai năm, không có nghĩa là hần bỏ qua chuyện so đo thực lực với Fei. Lúc nghe Fei muốn tiến thêm một bước, hẳn nghĩ, chính mình lại rất phía sau.

“Hai tháng sau nữa, nếu ta tính không sai, ngươi hẳn là cũng phá được huyền quan rồi.” Nếu như tính mình tu luyện đã là nhanh, vậy Ialophil, phải nói là thần tốc. Chính mình là có kinh nghiệm kiếp trước làm nền tảng, mà Ialophil, chỉ bằng hơn hai năm tu luyện đã có thể phá huyền quan. Không thừa nhận cũng không được, lấy tư chất của thể giới này xem xét, thân thể mà ngay cả đầu khí cuồng bạo cũng có thể dung chứa, khi rèn luyện nội lực, tiến thêm một bước, Ialophil hoàn toàn có thể thừa thụ áp lực của thiên địa sau khi đã thông thiên địa chi kiều.

Ialophil gật gật đầu, hẳn không hề cao hứng.

Đêm dài, hai người vẫn phân công hợp tác, một người gác nửa đêm đầu, một người thủ nửa đêm sau, người gác đêm vẫn sẽ không quên việc rèn luyện.

Sáng sớm ngày thứ hai, hai người thu thập hành trang, dựa theo bản đồ đi tới. Trải qua đường núi quanh co, trèo đèo lội suối, hai người cuối cùng cũng tìm được một tòa tháp cao bị cây cối che khuất, nằm sâu bên trong “vô tận sơn mạch”, thế nhưng, nơi này một chút cũng không an bình, từ xa, hai người đã nghe thấy tiếng đánh nhau từ nơi đó truyền tới.

Muốn tránh đi cũng không được, bởi vì một đạo công kích lập tức xé rách phần cây cối che chắn trước mặt hai người, khiến bọn họ ngoài ý muốn bại lộ trước hai bên đang đánh nhau.

Thực hiển nhiên, cả hai bên đều không nhận ra bọn họ.

“Các ngươi là ai?” Cũng không biết là ai, liền ngu ngốc hỏi ra câu như vậy.

“Chúng ta là Mặt Thể mạo hiểm đoàn, được ủy thác đến đây tặng đồ cho đại sư.” Ialophil nói với người có cánh đang bay trên không trung, cũng là người vừa mở miệng hỏi bọn họ.

“Cùng ta giết hần, tiền thù lao gấp đôi.” Thì ra người này chính là mục tiêu lần này của bọn họ, chủ nhân của tòa tháp.

“Tìm hai nhân loại hỗ trợ, ngươi quả thật đã sa đọa rồi.” Nam tử tóc xám còn lại trào phúng.

Giữa hai kẻ kia có ân oán gì, Ialophil cùng Fei không nghĩ trông nom, thực lực của bọn họ hiện tại cũng không có tư cách đó, cho nên đối với đề nghị của vị luyện kim thuật sư kia, hai người không định đáp ứng, nhưng phải làm sao để cự tuyệt cũng là một vấn đề.

Hai người kia dường như căn bản không để Fei cùng Ialophil vào mắt, không đợi bọn họ trả lời, lại bắt đầu đánh nhau, sau đó cũng cuốn hai người vô tội vào vòng chiến.

“Lực lượng mạnh nhất là cái gì, ma pháp, đầu khí, âm mưu, trí tuệ, tất cả đều không phải, thời điểm lực lượng của Cách xuất thế, lực lượng đáng sợ mang ý nghĩa tuyệt đối có mặt ở khắp nơi, nó chính là từ đại biểu cho lực lượng cường đại nhất, ma pháp trước mặt nó là vô hiệu, đầu khí trước mặt nó sẽ biến mất, âm mưu chính là một trò khôi hài, còn trí tuệ, chỉ có thể xem như vui đùa.”

———— Trích từ bộ sách phổ cập khoa học của Uy Á đại lục [Lực lượng]

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 45: Ở Lại

“Lực lượng đó là gì?” Trên gương khuôn mặt của Ialophil đã không còn nụ cười tao nhã, biểu tình lúc này của hắn cũng không phải nghiêm túc, mà là lạnh lùng nhìn Fei đang nằm trên mặt đất với tư thế cực kỳ bất nhã, ánh mắt ấy tựa như băng giá, tất cả chỉ vì Fei có gì đó đối gạt hắn. Trong lòng Ialophil nảy sinh cảm giác phẫn nộ vì không được tín nhiệm.

Hắn cho là bọn họ đã là minh hữu sau khi trải qua bao khảo nghiệm, hắn cho là bọn họ đã có thể phó thác bí mật cho nhau, hắn luôn nghĩ Fei không hề giữ lại gì mà giúp hắn trở nên mạnh mẽ. Nhưng, mới vừa rồi, hắn biết hắn đã sai rồi. Hóa ra giữa hai người, chỉ có hắn là tín nhiệm người kia, hóa ra Fei vẫn luôn không tin tưởng hắn. Cảm giác bị phản bội có lẽ chính là như thế này đi. Loại cảm giác này, dù chỉ một chút thôi cũng khiến người ta khổ sở. Hắn không muốn chịu đựng nó, nên hắn cần Fei đưa ra một lời giải thích.

Là tự mình an ủi mình hay là bởi vì lí do nào khác, Ialophil cũng không có miệt mài theo đuổi.

Khi bị cuốn cuộc chiến của luyện kim thuật sư và địch nhân của hắn, Ialophil và Fei đã biết tình báo có sai lầm. Vị luyện kim thuật sư này đã tiến vào Thánh giai.

Ở Uy Á đại lục, không kẻ nào mạnh hơn Thánh giai, cho nên không có sắp xếp cụ thể các cấp bậc của Thánh giai, nhưng ở nơi đây, các cấp bậc đó lại được phân chia vô cùng tỉ mỉ. Vị luyện kim thuật sư này mặc dù chỉ mới ở Thánh giai sơ cấp, nhưng Thánh giai dù sao cũng là Thánh giai, với thực lực hiện giờ của Ialophil và Fei vẫn chưa thể đối phó được.

Mà địch nhân của hắn cũng là Thánh giai, không đề cập tới gút mắt giữa hai người, hai người vô tội Ialophil và Fei liền bị họ cuốn vào cuộc chiến. Một trận hỗn chiến cứ thế bắt đầu.

Ý định của Ialophil và Fei rất rõ ràng, sau khi biết được thực lực của đối phương, quyết định đầu tiên của hai người là chạy ra khỏi vòng chiến, bất quá, đối thủ lại không cho hai người như ý. Hai kẻ kia căn bản không quan tâm đến sự sống chết của Ialophil và Fei, thậm chí đôi khi còn lấy cả hai ra làm tấm mộc, hạ thủ không chút lưu tình.

Khi chiến đấu, con người và dã thú bất đồng, bởi vì con người có suy nghĩ còn dã thú chỉ làm theo bản năng. Dã thú khi bảo vệ lãnh thổ của mình, khi có được vừa đủ thức ăn sẽ không tiếp tục đuổi tận giết tuyệt, mà con người sẽ đuổi tận giết tuyệt. Ma tộc không phải con người, nhưng có lối suy nghĩ giống như bọn họ, cho nên Ialophil và Fei dù có muốn chạy thì hai Ma tộc này cũng sẽ đuổi tận giết tuyệt cả hai.

Trong trận hỗn chiến này, Ialophil và Fei tuyệt đối bị vây ở thế hạ phong, nếu không nghĩ biện pháp, hai người liền thật sự phải chết ở đây rồi, trong tình huống lâm vào tuyệt cảnh tứ phía thế này, Fei cũng cũng chỉ có thể thi triển cái thiên phú nghịch thiên mà hắn không muốn dùng đến quá nhiều.

Quang mang màu vàng lưu chuyển trong mắt, khí tức uy nghiêm và tuyệt đối làm cho người ở gần nhất là Ialophil dù đang trong thời khắc nguy cơ cũng ngăn ngắt cả người. Hắn nghe được Fei nói. “Ta nói.”

Sau khi hai chữ ấy được thốt ra, chợt có cảm giác không gian trong phạm vi 50m như bị ngưng trệ lại. Hai Ma tộc đang chiến đấu cũng cảm thấy, đem tầm mắt hướng sang bên này, nhìn thấy Fei với kim quang lưu chuyển trong đôi mắt. Giờ phút này, Fei giống như chúa tể của thế giới, làm cho người ta phải kính sợ. Trong lòng hai Ma tộc dâng lên cảm giác không ổn, bọn họ còn chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào thì ngôn ngữ so với hành động nhanh hơn, bọn họ nghe được Fei nói, “Cướp đoạt lực lượng của các người.”

Trong nháy mắt, trí não ở biên ý thức đã tạo ra tinh thần lực mà Fei cần, khi lời nói của Fei vừa chấm dứt, Cách nghe được ý chí của Fei, dựa theo ước vọng của hắn mà đáp lại.

Lực lượng của hai Ma tộc cứ như vậy hoàn toàn biến mất, cảm giác cường đại vốn tràn ngập trong thân thể suốt một thời gian dài đột nhiên biến mất vô tung, trở nên yếu đuối vô lực, ngay cả đứng cũng không được, cứ như trẻ con mới sinh ra, yếu ớt và vô hại.

“Nhận lấy tử vong.” Đây là câu nói cuối cùng mà hai Ma tộc nghe được trên thế gian này, trước khi tử vong, ý tưởng trong đầu họ chỉ có một, rốt cuộc vì sao lại thế này? Thế nhưng đáp án là gì, bọn họ vĩnh viễn không biết được.

Làm xong hết thảy, Fei liền ngã trên mặt đất một cách vô lực, tinh thần lực hao tổn quá nghiêm trọng, may mắn không đến mức khô kiệt. Đó cũng là cực hạn mà hắn có thể làm được, lần này là hắn lợi dụng Cách, so với nghịch phản Cách, lượng tinh thần lực bị tiêu hao giảm đi rất nhiều, nhưng đối thủ dù sao cũng là Thánh giai, muốn Cách có tác dụng, lượng tinh thần lực cần sử dụng cũng không ít.

Mới nằm xuống một hồi, Fei liền nghe thấy lời chất vấn của Ialophil, nâng mắt thấy được trong ánh mắt lạnh lùng của Ialophil mang theo bi thương, còn có một ít không tín nhiệm. Fei biết nếu không giải thích rõ ràng, mối quan hệ hợp tác gắn bó giữa hắn và Ialophil sẽ không còn nguyên vẹn, xuất hiện rạn nứt, cuối cùng sẽ vỡ tan.

“Đây là Đại Dự Ngôn Thuật (dự ngôn thuật: lời tiên đoán).” Fei trả lời, đến tận cùng là như thế nào, Fei cũng không biết, đây chẳng qua là tên mà Fei dùng để gọi năng lực này.

“Có ý gì?” Ialophil muốn đáp án chính xác. Ở thế giới này, giải thích về lời tiên đoán là giống nhau, thế nhưng, loại năng lực hư ảo này không tồn tại trong ma pháp. Mà Fei, Ialophil hiểu rất rõ, hắn muốn chống lại vận mệnh, người như vậy làm sao có thể tin tưởng loại tiên đoán mờ ảo này.

“Những gì ta nói sẽ tuyệt đối xảy ra.”

Một lúc lâu, Fei vẫn không nghe thấy lời đáp lại, thẳng đến khi Ialophil nặn ra từng chữ khô khốc từ trong cổ họng. “Không có khả năng.”

Fei không trả lời, chỉ trầm mặc. Hắn đều đã dùng, đây không phải là có thể hay không, mà là sự thực.

“Ta muốn học.” Ánh mắt Ialophil kiên định, loại lực lượng này hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Fei, người sẽ cự tuyệt hay sẽ dạy ta.

“Ta không dạy được.” Fei không có một chút do dự.

“Hừ.” Ialophil cười lạnh. “Fei, người cũng có rất nhiều tâm tư a.”

“Lực lượng này ta chẳng biết tại sao lại có, người muốn ta dạy thế nào.” Fei hiểu được lời châm chọc, khiêu khích của Ialophil, nhưng lại không hề tức giận. Không khí trầm lắng lại bao phủ hai người.

“Người đang nói đùa.” Ialophil cảm thấy được trán mình như đang nổi gân xanh. Hơn hai năm qua, hắn rất rõ ràng tính tình của Fei, người này một khi nói ra sẽ không phải là nói dối. Nhưng chính là bởi vì là sự thật nên mới làm cho người ta khó có thể chấp nhận. Đại Dự Ngôn Thuật, những gì nói ra tuyệt đối trở thành sự thực. Lực lượng như vậy có thể coi là vô địch, lại chẳng biết tại sao có được.

Đối mặt với sự thật khiến người phải kinh ngạc này, bức tường ngăn cách với Fei trong lòng Ialophil tựa như băng tuyết tan chảy, biến mất không còn dấu vết.

Sau khi khôi phục được một chút tinh thần lực, Fei lao đảo đứng dậy. Ialophil thấy được, không hề nghĩ ngợi liền giúp đỡ Fei, hai người cũng không cảm thấy được trong đó có cái gì kỳ quái.

Ialophil giúp Fei đi đến dưới một thân cây, ngồi xuống, bắt đầu dùng ma pháp trị liệu vết thương cho cả hai. Lúc này Ialophil cũng đã nghĩ thông rồi, nếu đã là lực lượng thiên phú của người ta, mình không học được cũng không có biện pháp, nhưng là thực đáng tiếc, lực lượng như vậy mình lại không thể có được.

“Kỳ thật cũng không phải không thể học.” Lúc này, Fei chần chờ nói. Ngữ khí như vậy vẫn là lần đầu tiên xuất hiện từ miệng Fei.

Mặc dù ở mặt thế chưa từng có người thành công, nhưng số liệu tính toán thì vẫn có. Chính mình chẳng hiểu tại sao có năng lực này, như vậy tại sao người khác lại không thể học nó.

“Làm như thế nào.” Ialophil lập tức có hứng thú, trải qua thời gian tiếp xúc với thực tế bên ngoài, Ialophil đã cảm nhận vô cùng sâu sắc được ý nghĩa của lực lượng. Hiện tại có một năng lực vô địch ở ngay trước mặt, nếu không thể học cũng đành chấp nhận, nhưng chỉ cần một phần vận khả năng có thể, hắn đều phải nắm được.

“Cách, người biết không?” Fei liền giảng giải từ ban đầu.

“Chưa từng nghe qua.” Ialophil tỏ vẻ mình không biết gì cả.

“Cách, chính là quy tắc do thế giới định ra, là quy tắc mà vạn sự, vạn vật đều phải tuân theo, như nước tại sao phải chảy, lửa tại sao lại nóng, mặt trời và mặt trăng tại sao phải luân phiên xuất hiện, hết thảy đều do Cách quy định.”

Ialophil gật đầu tỏ vẻ hiểu được, chỉ từ lời nói của Fei thêm một chút suy diễn của chính mình, hắn đã có thể hiểu được đầy đủ Cách là gì. Cách, có thể nói là trụ cột để thế giới tồn tại.

“Đại Dự Ngôn Thuật, có thể nói là thứ có thể can thiệp và lợi dụng Cách. Cách là tuyệt đối. Chỉ cần người tồn tại trên thế giới này, người liền không thể chống lại Cách, trừ phi người mạnh hơn cả Cách.” Cách không phải là vận mệnh, cho nên Fei chưa từng nghĩ đến chuyện chống lại Cách, bởi hắn cảm thấy thế giới này rất đẹp, rất tuyệt vời, hắn không muốn phá hỏng nó.

Chống lại toàn bộ thế giới, Ialophil hoàn toàn không nghĩ ra bất kỳ lực lượng nào có thể làm được như vậy.

“Muốn can thiệp và lợi dụng Cách, trước hết cần phải cảm giác được Cách.” Cũng giống như ma pháp, nếu như không cảm giác được các nguyên tố trong ma pháp làm sao sử dụng.

Cảm giác được Cách? Ialophil nhũ mày, đây là điều khó khăn nhất. Trước đây ngay cả Cách là cái gì, hắn cũng không biết, làm sao có thể cảm giác được.

“Đại Dự Ngôn Thuật kỳ thực cũng cùng một loại với ma pháp, lại cũng không giống ma pháp. Là cái gì làm cho Cách dao động, ta không biết, nhưng, ta dùng tinh thần lực của mình làm đại giới để khiến Cách có hiệu lực.” Trong đó, tinh thần lực chiếm vị trí chủ yếu, đây là điều Fei muốn nói cho Ialophil.

“Người đối với năng lực của mình cũng không phải là không biết gì a.” Có được loại lực lượng vô địch này, Fei tại sao lại xem như chẳng có, cũng chưa

từng thấy Fei sử dụng, nếu không phải hôm nay lâm vào tuyệt cảnh, hẳn cũng không biết Fei có năng lực này.

“Ta không thích loại lực lượng này, nó xuất hiện thực mặc danh kỳ diệu (chẳng biết tại sao).” Những thứ không biết không thể ý lại. “Quá mức ý lại vào nó, ta sẽ không thể trở nên mạnh mẽ. Một khi đã không có nó, ta chỉ có thể là kẻ yếu.” Kẻ yếu, hẳn, Fei. Red Creek tuyệt đối sẽ không chấp nhận trở thành một kẻ như vậy. Đối với Fei, loại này năng lực này chỉ là vương bài giúp hắn sống sót giữa ranh giới sống chết mà thôi. Nhưng loại năng lực giống như là gian dối này, Fei không thích sử dụng. Hắn muốn bản thân trở nên mạnh mẽ đến không còn cần đến năng lực này, nhất định là thế.

Bất quá, lúc này Ialophil muốn học, Fei cũng sẽ không để ý nếu Ialophil học được. Hắn còn có thể từ trong quá trình học tập của Ialophil biết được rõ hơn về Đại Dự Ngôn Thuật. Biến nó thành kỹ năng của chính mình cũng không tệ.

“Ta sẽ nắm trong tay loại lực lượng này.” Ialophil tự tin nói. “Như vậy, vấn đề đầu tiên là ta phải làm sao cảm nhận được Cách?” Đây là chuyện mấu chốt nhất.

“Chờ tinh thần lực của ta khôi phục đã.” Biện pháp, Fei có, bất quá cũng cần phải có đủ lực lượng để thi triển.

“Như vậy chúng ta cứ ở lại chỗ này đi.” Nhìn tòa tháp nằm giữa rừng cây, Ialophil đề nghị. Nơi này im lặng lại không có người quấy nhiễu, dù là để Fei phá Huyền quan hay là để hắn nghiên cứu Cách thì nơi này đều thực thích hợp.

“Được.” Đề nghị đó không tồi, Fei không có lý do để phản đối.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Trúng

Về phần nhiệm vụ, người cần tìm đã chết rồi thì còn nói gì đến nhiệm vụ, mà đối với chuyện danh dự của Mạo hiểm giả nghiệp đoàn, hai người căn bản không thêm quan tâm. Bọn họ gia nhập Mạo hiểm giả nghiệp đoàn chẳng qua là vì cần một thân phận để di chuyển tự do ở Hắc Ám đại lục, cùng với nguồn tin tức tình báo cung cấp bởi nghiệp đoàn mà thôi.

Phải biết rằng, ở Hắc Ám đại lục có rất nhiều chuyện ngoài ý muốn, cho nên, có một số nhiệm vụ không hoàn thành được cũng là chuyện rất bình thường, nếu nhiệm vụ không hoàn thành mà người giao phó nhiệm vụ không tìm đến Mạo hiểm giả nghiệp đoàn gây phiền toái, họ cũng sẽ không đi truy cứu. Mà thực rõ ràng, người yêu cầu nhiệm vụ sẽ không có cách tìm Fei và Ialophil để lý luận rồi.

Ngồi ngây người một lúc, Fei rốt cuộc có khí lực để tự bước đi, nhưng Ialophil vẫn cảm thấy lo lắng, khoác một tay Fei qua cổ mình, gác trên vai, tay kia của hắn thì ôm ngang lưng Fei.

Fei không cảm thấy có vấn đề gì, trải qua hơn hai năm, Ialophil đã trở thành minh hữu mà hắn tán thành, đối với việc để lộ điểm yếu của mình cùng nhận sự trợ giúp từ minh hữu, Fei không hề thấy khó chịu, mà hành động giúp đỡ của Ialophil lúc này, hắn cũng cho là hợp lý, tư thế như vậy thực chính xác.

Ialophil đặt cánh tay mình trên eo Fei, hắn không ngờ vòng eo tinh tế như vậy mà lại có sức bật mạnh đến thế kia, so với thực lực của Fei, quả là cách biệt một trời một vực.

Hai người tìm được một địa điểm không tệ, liền quyết định ở lại nơi đó một đêm. Cả hai cũng không tiến vào tòa tháp, phải biết rằng nơi ở của một luyện kim thuật sư hẳn là một chỗ không đơn giản. Trải qua trận chiến vừa rồi, bọn họ cũng không có tinh lực đi sửa sang lại tòa tháp, còn không bằng ở lại bên ngoài một đêm, dù sao lều trại của Ialophil cũng thực thoải mái.

Đêm nay, Fei nghỉ ngơi trong lều, Ialophil sau khi đã xử lý tốt miệng vết thương liền bắt đầu chuẩn bị bữa tối.

Hương vị mê người tràn ngập trong không khí khiến Fei không khỏi thốt lên lời khen ngợi, “Trù nghệ của ngươi càng ngày càng tốt rồi.”

Nghe thấy thừa nhận này, khóe miệng Ialophil hơi run rẩy, ai muốn có thân hảo trù nghệ này a, nếu không phải tránh cho dạ dày cùng đầu lưỡi của ta không bị ngươi độc hại, ai sẽ chuyên tâm đi nghiên cứu nó. Buồn bực một lúc, Ialophil đối với khả năng vô sự tự thông cùng thân trù nghệ tự rèn luyện ra của mình, cảm thấy vô cùng kiêu ngạo, hẳn quả nhiên là thiên tài, cho dù là nấu cơm cũng là như thế.

“Ngươi chẳng nhẽ chỉ thích mỗi trù nghệ của ta a?” Ialophil vừa đưa thức ăn cho Fei, vừa trêu đùa. Kỳ thật, ngẫm lại kỹ thì trên người hắn còn điểm nào có thể khiến cho Fei thích nhỉ, bộ dạng, hẳn đều rất rõ ràng sức hấp dẫn của hắn đối với Fei là không, tính tình, đều là chuyện đã qua, hơn hai năm qua hắn đã thay đổi rất nhiều, thực lực, là Fei làm cho hắn thoát thai hoán cốt. Tự xem xét một lúc như vậy, đối với Fei mà nói, trừ bỏ trù nghệ thì chính mình không còn điểm nào tốt cả.

“Không.” Fei tiếp nhận thực vật, nói.

Ialophil không khỏi có chút kinh ngạc, khề nhưng mày, hắn còn không biết trên người mình còn có cái gì khiến Fei thích, sự tò mò tự nhiên nảy sinh, hỏi, “Còn có cái gì?”

Fei ghé sát vào người Ialophil, vờn một bàn tay, chạm vào khoeo mắt của hắn.

Khoảng cách rất gần, có thể cảm giác được hơi thở của đối phương, khuôn mặt tuấn tú phóng đại trong đáy mắt Ialophil, nhìn kỹ, mới phát hiện, làn da của Fei thật mịn màng, không hề nhìn thấy lỗ chân lông, thường phải đi dưới ánh mặt trời, lại không có chút nào thô ráp, màu da ngăm đen hơn hắn một chút, không hiểu vì sao, một cảm giác ngọt ngào sinh ra. Ialophil hoàn toàn không biết chính mình đang suy nghĩ gì, tùy ý đối phương muốn làm gì thì làm.

Cảm thấy ngón tay đối phương chạm vào khoeo mắt, hơi lạnh, nhìn thẳng vào con ngươi màu đen của người kia, nghe người kia nói, “Ta thích ánh mắt của ngươi, màu xanh thẫm, giống như bầu trời, biển cả chắc cũng mang màu sắc này đi.” Trời xanh Fei đã nhìn thấy, còn biển cả, vẫn chưa.

Hồ hấp của Ialophil đình chỉ trong chốc lát, không thể rời khỏi con ngươi đen sâu thẳm và thâm thúy kia, nhìn thẳng vào, thấy từ trong đó toát lên vẻ yêu thích, chợt có cảm giác muốn chìm đắm trong đôi con ngươi đen ấy cho đến khi chết.

“Sao vậy?” Fei cảm thấy Ialophil hơi khác thường, không nhìn chăm chú vào mắt của Ialophil nữa, mà lui lại một chút, hỏi.

Ialophil giống như bị kinh hách, vội vàng lui về phía sau.

“Không có gì, ăn cơm.” Cúi đầu, cắn thức ăn trên tay mình, không dám nhìn Fei nữa.

Fei cũng không truy vấn, rút tay về, trở lại vị trí, bắt đầu hưởng thụ bữa ăn vô cùng mỹ vị.

Đêm nay, bởi vì Fei đã tiêu hao một lượng lớn tinh thần lực, cho nên thương lượng một chút với Ialophil, để cho Ialophil gác đêm. Ialophil vẫn đang suy nghĩ vụ vợ, chợt nghe đến Fei tiêu hao tinh thần lực quá độ, tim hắn liền co thắt lại và đập nhanh hơn, nhanh chóng đem những suy nghĩ không thích hợp của mình để sang một bên, tiếp nhận công việc gác đêm, sau đó, cả đêm liên翩 nào việc mình không bình thường.

Thiếu niên tuổi trẻ, kiến thức nông cạn, đối với loại phiền não này không biết là thế nào, tìm vô số nguyên nhân cho bản thân, thế nhưng vẫn là không hiểu được.

Ngày hôm sau, Fei vừa nhìn thấy khuôn mặt Ialophil vô cùng tiêu tụy, liền hoảng sợ, tối hôm qua có phải hắn ngủ rất say mà bỏ lỡ sự tình gì hay không, chính là trí não cũng không có nhắc nhở gì a, quan sát xung quanh một chút, không có gì không thích hợp, như vậy, Ialophil bị làm sao vậy?

“Ngươi đã tỉnh.” Ialophil hữu khí vô lực chào hỏi Fei vừa bước từ trong lều ra, “Ta làm điểm tâm rồi.”

Fei vừa rửa mặt, vừa lưu ý đến Ialophil, thực sự không thích hợp, trạng thái như vậy liệu có thể xem xét tình hình tòa tháp sao?

“Ialophil, hay là ngươi đi ngủ một chút đi.” Sau khi ăn xong điểm tâm, Fei đề nghị. Có cả một ngày, chậm trễ thêm một chút chắc cũng không sao.

“Được.” Ialophil miễn cưỡng nở nụ cười, chấp nhận đề nghị của Fei, đầu óc hắn quả thực nên nghỉ ngơi thật tốt, đem những chuyện chẳng rõ vì sao này quên đi.

Nằm trong lều, Ialophil nhắm mắt lại, có lẽ là do đã tự hỏi nhiều lần, vừa nhắm mắt lại hắn đã ngủ thật say, khi thức dậy, những suy nghĩ không rõ ràng kia cũng biến mất vô tung. Hắn khôi phục lại dáng vẻ bình thường, bắt đầu cùng Fei thăm dò tòa tháp của nhà luyện kim thuật sư kia. Có trí não của Fei cùng trí tuệ của Ialophil, hai người hữu kinh vô hiểm đoạt được quyền khống chế tòa tháp, phòng vệ của nơi ở tạm thời này không tồi, thực an toàn.

Hoàn thành công việc trọng yếu nhất, đoạt quyền khống chế, hai người bắt đầu đi thăm dò toàn cảnh tòa tháp.

“Ialophil, cái này có thể ăn sao?” Fei chỉ vào hai vật thể hình trứng, màu trắng ở trong phòng thí nghiệm của luyện kim thuật sư, hỏi đại trù Ialophil.

Ialophil tiến vào phòng thí nghiệm, cũng nhìn thấy hai quả trứng vô cùng bắt mắt kia, đến gần, nhìn xem chung quanh có bầy rập nào không, sau đó cầm lấy một quả trứng, đem soi dưới ánh sáng, vỏ trứng rất dày, không thấy rõ bên trong có cái gì.

Thử gõ một chút, từ âm thanh phát ra có thể thấy được vỏ trứng thực cứng, nhớ lại những tri thức đã biết, không hề có loại trứng nào cùng loại với hai quả này a.

“Đập trước một quả, thử xem có ăn được hay không.” Ialophil quyết định, quả trứng lớn như vậy phải chế biến như thế nào đây, Ialophil bắt đầu tự hỏi vấn đề này.

Nghe Ialophil nói vậy, Fei cũng cầm một quả trứng khác lên.

Không biết có phải vì hai quả trứng cảm nhận được sinh mệnh chúng bị uy hiếp hay không mà bắt đầu chuyển động trong tay Fei và Ialophil.

Ialophil và Fei cảm thấy dị động của hai quả trứng, đều cùng làm một việc, buông tay, đem trứng vứt ra bên ngoài. Hai quả trứng rơi trên mặt đất cũng không bị vỡ mà tiếp tục lắc lư không ngừng. Khi không còn chuyển động nữa, từ trong hai quả trứng, âm thanh “hạp hạp hạp” phát ra.

“Muốn nở rồi sao?” Đối với việc này, Ialophil cũng chỉ mới nghe nói qua, cũng không dám xác định.

Fei cũng thế, hắn chưa bao giờ nhìn thấy động vật theo trứng nở ra là như thế nào.

Tầm mắt Ialophil đảo qua, nhìn thấy một bản ghi chép, dùng Phong hệ ma pháp cuốn nó đến trước mặt, phía trên là những ghi chép thực nghiệm về hai quả trứng này.

Thì ra chủ nhân của tòa tháp này, nghĩ muốn tạo ra ma thú trung thành ở hình dạng trưởng thành, cho nên liền ẩn cư ở nơi đây, chuyên tâm thử nghiệm, rốt cuộc không lâu sau làm ra hai quả trứng này, không nghĩ tới, chưa đợi đến ngày ma thú nở ra liền đã bị cừu nhân đột kích, cuối cùng chết dưới Đại Dự Ngôn Thuật vô địch của Fei.

Sau khi xem xong, Ialophil tùy ý bỏ lại bản ghi chép trên mặt bàn, nhìn hai quả trứng còn chưa phá xác.

“Đập bẻ vỏ trứng đi.” Ialophil đề nghị.

“Không.” Fei phản đối, “Động vật không thể dựa vào lực lượng của mình để đánh vỡ vỏ trứng là không thể sống lâu.” Mặc dù chưa từng chứng kiến, nhưng trong tư liệu của trí não, đây là quy luật sinh tồn của tự nhiên, không thể thích ứng chỉ có chết. Nếu không thể đánh vỡ cánh cửa đầu tiên để ra ngoài, như vậy, tương lai nhất định không hùng mạnh.

Nhỏ yếu, bất luận là nhân loại, Ma tộc hay Ma thú, đều là tội.

Nghe Fei nói thế, Ialophil cũng đứng ở một bên, chờ Ma thú còn trong vỏ trứng, xem xem là chết trong trứng, hay có thể phá vỡ vỏ trứng để đi vào thế giới này.

Âm thanh hạp hạp hạp càng lúc càng gấp gáp, Ma thú bên trong đang cố gắng lại vẫn chưa thành công, nhưng không có ý định buông tha, tiếp tục không ngừng nỗ lực, chúng muốn tiến vào thế giới này, thanh âm không ngừng kia nói lên sự chấp nhất của chúng.

Một khe nứt rất nhỏ xuất hiện trên vỏ trứng, Fei không khỏi lộ ra mỉm cười, hai Ma thú trong trứng chấp nhất đối với sự sống, khiến cho Fei sinh ra một tia đồng cảm, đi đến một quả trứng, ngồi xổm xuống, hẳn muốn tận mắt chứng kiến sinh mệnh này được sinh ra.

Ialophil nhìn thấy Fei làm thế, cũng đi đến một quả trứng khác, ngồi xổm xuống, quả trứng này khi Ialophil vừa ngồi xuống liền xuất hiện một vết nứt nho nhỏ. Ialophil rất tò mò, không biết quả trứng này sẽ nở ra Ma thú như thế nào. Đã xem qua tư liệu thực nghiệm, Ialophil cũng biết ngay cả luyện kim thuật sư kia cũng không xác định được sinh mệnh này sẽ có hình thái ra sao.

Một vết nứt xuất hiện, đại biểu rằng sẽ có càng nhiều vết nứt xuất hiện, thật nhiều vết nứt che kín vỏ trứng, rốt cuộc, vỏ trứng không chống đỡ được nữa, vỡ vụn, lòng trắng trứng ào ào chảy ra, Ma thú vừa thoát xác, ướt sũng, khe khẽ cử động móng vuốt nho nhỏ của mình, nằm úp sấp trên vỏ trứng, đôi mắt màu vàng mở ra, phân biệt chiếu rọi bộ dạng hai người đang đứng trước mặt chúng, Fei cùng Ialophil.

Thanh âm non nớt, yếu ớt, là tiếng nói đầu tiên khi bọn chúng tiến vào nhân thế, trong đó hàm chứa cảm giác thân thiết cùng quyến luyến, không muốn xa rời.

P/S:

1. Mặc dù bạn Ialophil luôn tự nhận bạn ấy k tự kỷ nhưng suy nghĩ của bạn ấy bao giờ cũng ngược lại ~
2. Chương này có thể xem là tiến thêm 1 bước nhỏ trên con đường tình cảm của 2 bạn k ~
3. Khụ ~ chương sau là 1 trong những chương “manh” nhất trong cả bộ truyện đó nha ~ thực sự là manh chết người k đền mạng mà ~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Di Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Đặt Tên

Đừng nhìn trứng lớn như vậy mà lầm, Ma thú nở ra còn nhỏ hơn một bàn tay, sắc lông thuần trắng, xù xù, giống như một quả Mao cầu (nói ngắn gọn là có tổng hợp các đặc điểm: lông ngắn màu trắng, tròn tròn như quả bóng =))), trên cổ có một lớp lông bao quanh như bờm sư tử, đuôi lại thẳng như loài chó, không ngừng lay động, hai con ngươi màu vàng to tròn ngập nước, trên trán là sáu khối thủy tinh hợp thành hình lăng hoa (...thật sự không biết có phải là loại hoa 6 cánh hay dùng để in trên mấy cái đĩa gốm không... có ai biết thì chỉ giùm [S]hì, gg đại nhân giúp không được rồi =))), toàn bộ đều không có chút hung ác nào, thoạt nhìn chỉ thấy bộ dạng của hai con Ma thú này thực khá ái ngại thơ.

Cố sức đập bẻ vỏ trứng khiến chúng cảm thấy mệt mỏi muốn chết, sau khi nhìn hai người kêu một tiếng, liền theo bản năng cầm lấy vỏ trứng để ăn, sau đó ra sức uống hết lòng trắng, khiến cho vỏ trứng, vốn so với bọn chúng còn lớn hơn, chỉ còn chừng một nửa, mà bụng bọn chúng thì tròn căng lên. Hai con Ma thú nắc một cái phi thường thỏa mãn, sau đó một khối thủy tinh trên trán lóe sáng, phần vỏ trứng còn lại liền biến mất vô tung.

“Không gian ma pháp.” Ngay khoảnh khắc có dao động ma pháp cực nhỏ xuất hiện, trí não đã nhạy bén bắt được, thông báo cho Fei biết nguyên nhân vỏ trứng biến mất. Fei cũng nói ra cho Ialophil rõ ràng.

Ialophil dùng một tay nhấc một con Ma thú lên, bốn chân béo núc ních của nó quơ quào trong không trung vô cùng đáng yêu, hần nhìn một lúc, sau đó để nó mặt đối mặt với mình. Tiểu Ma thú sau khi thấy rõ là Ialophil, ánh mắt liền toát ra vẻ ái mộ, bốn chân vốn giầy giụa lung tung bắt đầu cố gắng hướng về phía Ialophil, bộ dạng như rất muốn đến gần hần.

“Theo như tư liệu thực nghiệm, chúng sẽ xem người chúng thấy đầu tiên là chủ nhân, thế nhưng tại sao ta lại cảm thấy, ánh mắt này giống như nhìn thấy cha mẹ đúng hơn.” Đối với ánh mắt của tiểu Ma thú, Ialophil bình luận.

Tiểu Ma thú ở trước mặt Fei, nhìn thấy đồng loại của mình được ôm lên, sau khi đã ăn uống no đủ, bắt đầu có khí lực, nó chập chững bước từng bước nhỏ đến bên chân Fei, mở to đôi mắt ngập nước nhìn hần, tràn đầy chờ mong, muốn cùng hần thân thiết. Đến khi móng vuốt nho nhỏ của nó đụng đến ống quần của Fei, hần cũng làm giống như Ialophil, nắm lấy gáy nó, nhấc lên ngang tầm mắt.

“Chim non phản ứng (đây là hiện tượng chim non vừa nở, ghi nhớ thứ đầu tiên nhìn thấy là mẹ mình để tránh nguy cơ bị loài khác ăn thịt).” Đây là sự giải thích mang tính khoa học của Fei.

“Thứ đồ chơi này hần là có chút hữu dụng đi?” Cảm thấy phản ứng của tiểu Ma thú rất thú vị, Ialophil đặt nó vào lòng bàn tay. Lúc này Ialophil không mang bao tay, lông thú mềm mềm ẩm ẩm cọ xát trên da tạo nên cảm giác thực thoải mái. Tiểu Ma thú dùng mặt cọ cọ vào lòng bàn tay Ialophil, híp híp mắt, bộ dạng phi thường hưởng thụ.

“Có thể xem là lương thực dự trữ.” Fei tiếp lời Ialophil.

Hai tiểu Ma thú, một đang cọ xát trong lòng bàn tay Ialophil, một đang bị Fei nhấc lên trên không trung, bởi vì nghe được lời của Fei mà toàn thân cứng đờ.

“Các người nghe hiểu được a.” Ialophil cười đến sáng lạn, mặc dù lời nói của Fei khiến hần có loại cảm giác thất bại, thế nhưng phản ứng của hai con Ma thú này, không thể nghi ngờ là đang nói bọn chúng có thể lý giải hàm nghĩa của mấy từ “lương thực dự trữ”, đây không phải là trí tuệ mà Ma thú bình thường có được.

Con Ma thú trong tay Ialophil lập tức muốn lấy lòng chủ nhân, đưa lưỡi định liếm liếm lòng bàn tay hần.

“Dám liếm ta liền đem người làm bữa tối.” Tật xấu khiết phích của Ialophil tuy đã giảm bớt rất nhiều, thế nhưng, việc để cho một động vật nào đó liếm, tuyệt đối không nằm trong phạm vi hần có thể chấp nhận.

Tiểu Ma thú đáng thương bởi vì uy hiếp của Ialophil lại trở nên cứng đờ, sau đó liền thu hồi đầu lưỡi phản nộ, ngẩng đầu, ngồi nghiêm chỉnh trong lòng bàn tay Ialophil, không dám vọng động. (thật ngoan nha, trẻ nhỏ dễ dạy =)))

Còn con Ma thú trong tay Fei, hai mắt to tròn lấp lánh ánh nước, giống như đang nói, ta đáng yêu, đáng thương thế này, sao người có thể nhẫn tâm trách mắng ta, khi dễ ta, thậm chí, ăn ta.

“Thứ vô dụng không cần phải giữ lại.” Fei bắt vi sở động (không vì thế mà thay đổi), tàn nhẫn nói. Hần nhẹ buông tay, tiểu Ma thú liền rơi tự do, đến khi sắp chạm đất, một viên thủy tinh trên trán lại lóe sáng, dao động của Phong hệ ma pháp xuất hiện trong cảm giác của Ialophil. Tiểu Ma thú đang rơi xuống đột nhiên lơ lửng trong không trung, sau đó bay tới trước mặt Fei.

Ánh mắt đáng thương nhìn Fei, không có oán hận, cũng không có bất mãn.

Fei cùng Ialophil đều chú ý tới, khối thủy tinh vừa phát sáng không phải khối thủy tinh ban nãy, như vậy, sáu khối thủy tinh hần là đại diện cho khả năng sử dụng các hệ ma pháp khác nhau, hiện tại đã xuất hiện là Không gian hệ hiếm thấy cùng với Phong hệ, bốn khối còn lại vẫn chưa biết được.

“Cũng không đến nỗi vô dụng.” Nhìn tiểu Ma thú màu trắng đang bay bay trước mặt mình, Fei nói.

Ma thú đáp lại lời của Fei là, khoe mắt giương lên, lỗ tai dựng đứng, đuôi lay động không ngừng, một bộ dạng phi thường vui vẻ khi được Fei thừa nhận.

“Fei, người muốn nuôi?” Ialophil khiêu mi hỏi.

“So với nhân loại, phẩm đức của động vật càng đáng giá để tin tưởng.” Đây là quan điểm của Fei, chưa từng nghe qua động vật đã nhận chủ phản bội chủ nhân, ngược lại, chỉ có nhân loại mới làm ra hành vi như vậy.

Ngu ý chính là muốn nuôi. Ialophil nhìn tiểu Ma thú trong lòng bàn tay đang nhìn mình đầy mong chờ, bộ lông của nó thoạt nhìn không tồi, chờ đến khi lớn, nếu xác định nó vô dụng, bộ lông này còn có thể làm được một bộ áo da thú thật tốt à nha.

Tiểu Ma thú trong lòng bàn tay Ialophil nhìn chủ nhân nó đang nở nụ cười, nụ cười đẹp như mộng ảo lại khiến nó thấy lạnh hết cả người, nhin không được rụt rụt cổ, muốn tìm chút ấm áp từ đám lông bao quanh.

“Vậy, đặt tên cho chúng là gì đây?” Nếu như muốn nuôi, đặt tên là vấn đề rất quan trọng a.

Hai tiểu Ma thú chờ mong nhìn hai vị chủ nhân. Tên, tên, chúng ta muốn có tên.

Tên là một thứ rất quan trọng, cho nên Fei cũng thực thận trọng mà cân nhắc, Ialophil cùng hai tiểu Ma thú đều ngừng thở, chờ Fei nói ra một cái tên kinh thiên động địa.

(*che mặt*... đây không phải tác giả chơi xấu mà là mình chơi xấu =))))))))))))))))))))))

“Com nắm.” Sắc lông thuần trắng, rất hợp với tên này.

Nụ cười trên khuôn mặt Ialophil cứng lại, tiểu Ma thú đang ngồi trong lòng bàn tay hần ngã bật ra đằng sau, trượt ra khỏi lòng bàn tay mà rơi thẳng xuống đất, còn tiểu Ma thú trước mặt Fei, đã hóa đá mất rồi. Xem ra, không thích, như vậy đổi cái khác, “Bánh mì.” Cái này cũng màu trắng.

Ialophil bắt đầu đỏ mặt, tiểu Ma thú bên cạnh hần đang dùng Phong hệ ma pháp bay lên không, nghe được tên này, Phong hệ ma pháp liền mất không chế, lại rơi xuống đất lần nữa, còn tiểu Ma thú đang hóa đá trước mặt Fei, lúc này giống như đang nứt ra.

Vẫn không hài lòng, là không thích lấy tên theo màu lông sao, như vậy, “Thịt thăn.” Tuy bây giờ còn nhỏ, nhưng đẳng nào cũng sẽ lớn lên, lúc đó là có thể đem nó ra làm thật nhiều thịt thăn.

Tiểu Ma thú trước mặt Ialophil đồng tình nhìn đồng loại, nó dường như có thể nhìn thấy tâm linh của đồng loại nó lúc này, giống hệt như trong tưởng tượng của nó, bề thành từng khối. Nhìn nhìn lại chủ nhân của mình, hần hần sẽ không đặt cho mình cái tên chẳng ra sao như thế này đi.

Ialophil không chú ý đến ánh mắt hoài nghi của tiểu Ma thú bên cạnh hần, có chút đầu đầu nói với Fei, “Fei, không cần phải xem chúng nó như lương thực dự trữ, lương thực của chúng ta cũng không thiếu.” Cho nên, không cần phải lấy thức ăn làm tên cho mấy con động vật nhỏ muốn nuôi dưỡng, chúng ta không khó khăn đến mức đó, cần nhìn mấy con này để tưởng tượng đến thức ăn.

“Vậy người đặt tên là gì?” Fei quay đầu hỏi Ialophil. Hần nghĩ là mình đặt tên không tồi, thức ăn đối với hần là rất quý giá, đặt tên như vậy, chính là thể hiện sự coi trọng của hần đối với nó.

Tiểu Ma thú trước mặt Ialophil làm ra một bộ dạng uy phong lẫm lẫm, nó tuyệt đối không muốn cho chủ nhân có loại ấn tượng nó là lương thực.

“Alvar.” Ialophil nói cái tên hần nghĩ ra, vương giả dũng mãnh, chính là hàm nghĩa của cái tên này.

Tiểu Ma thú được đặt tên là Alvar cảm thấy phi thường thỏa mãn, có thể có một chủ nhân như vậy, thật sự là quá tốt.

Tiểu Ma thú trước mặt Fei dùng ánh mắt hâm mộ nhìn đồng loại, nó thật sự hâm mộ con kia a.

Thì ra tên phải có ngụ ý tốt mới được, Fei cuối cùng cũng hiểu. Nhìn nhìn tiểu Ma thú trước mặt, suy nghĩ một hồi, “Ngao.”

“Cái gì?” Ialophil không nghe rõ tiếng thì thảo của Fei.

“Ngao, gọi là Ngao.” Fei đã quyết định đặt tên này.

“Có hàm nghĩa gì?” Ialophil nghĩ không ra tên này là có ý gì.

“Bộ dạng của nó rất giống chó ngao Tây Tạng*.” Lật xem kho tư liệu trong trí não, phát hiện con Ma thú trước mặt thật sự rất giống chó ngao Tây Tạng.

“Chó ngao Tây Tạng là cái gì?” Chưa từng nghe qua.

“Khung xương rắn chắc, khí lực cường kiện, tiếng gầm như sấm, anh dũng thiện chiến, trầm ổn, nhanh nhẹn, dũng mãnh, có khí phách vương giả cùng bản tính vô cùng trung thành với chủ nhân.” Máy móc nói theo phần tư liệu có trong trí não.

Mỗi một câu, tiểu Ma thú trước mặt Fei lại ưỡn ngực ra một chút, đây là sự hình dung nó phi thường hoàn mỹ a. Nó đã gần như chấp nhận cái tên “Ngao” này, chính là thời điểm Fei nói ra câu cuối, nó lại suy sụp như cũ, “Là một giống chó.”

Ialophil nhìn nhìn Alvar, cái đuôi không ngừng lay động, lỗ tai dựng đứng, quả thật rất giống chó a, “Tên không tồi.” Thực hình tượng.

Con tiểu Ma thú còn lại đã không còn khả năng phản đối, cái tên “Ngao” đã chính thức thuộc về nó.

Ngao tự an ủi trong lòng, so với “com nắm”, “bánh mì” hay “thịt thăn”, cái tên “Ngao” thực sự không tồi.

Trong cuộc sống của Ialophil và Fei, cứ như vậy có thêm hai con sủng vật, chúng nó thực thông minh, biết khi nào nên náo động, khi nào thì nên im lặng. Tuy Ialophil cùng Fei không có loại tình cảm như yêu thích đối với hai tiểu Ma thú, nhưng cũng chấp nhận bọn chúng là đồ thuộc về mình. Đầu là mẫu người bao che khuyết điểm, bọn họ đương nhiên không cho phép có người khi dễ hai tiểu Ma thú này, càng thêm không cho phép Alvar cùng Ngao trở thành kẻ yếu, cho nên, chương trình huấn luyện của hai tiểu Ma thú chính thức bắt đầu từ đây, cánh cửa địa ngục cũng đã mở ra ngay từ thời điểm hai người quyết định nuôi dưỡng bọn chúng, thật sự là đáng thương a.

Hai kẻ hoàn toàn không có lòng thương hại đem hai con tiểu Ma thú mới nở không lâu tùy tiện ném vào địa bàn của một con Hắc Ám chủng tộc nào đó, rồi quay lại tòa tháp, không phải để đợi hai tiểu Ma thú trở về, mà là vì bọn họ có việc phải làm. Nếu hai tiểu gia hỏa kia không thể sống sót trở về, như vậy cũng không có tư cách đứng bên cạnh bọn họ, cho dù là sủng vật cũng phải có thực lực, không cần vọng tưởng bọn họ sẽ bảo hộ chúng trong giờ phút sinh tử.

Tinh thần lực của Fei đã hoàn toàn khôi phục, Ialophil cũng bắt đầu tiến hành nghiên cứu Đại Dự Ngôn Thuật, loại lực lượng này, hần sao có thể không

nắm giữ trong tay.

“Như vậy, ta phải làm gì?” Ialophil hỏi Fei đang ngồi xếp bằng trước mặt.

“Alvar và Ngao, là ái sủng (thú cưng, dù không biết có “cưng” thật không *huyết sáo*) của Ialophil. Theoromon miện hạ cùng Fei. Red Creek miện hạ. Chúng có bộ lông thuần trắng, bờm giống sư tử, trên trán điểm tuyết sáu khối thủy tinh đại biểu cho sáu hệ ma pháp là Phong, Quang, Hỏa, Lôi, Thổ, cùng Không gian, bộ dạng uy vũ trầm ổn, dáng vóc hùng tráng (to lớn và mạnh mẽ), khí phách và tao nhã, rất được hai vị Truyền Kỳ yêu thích. Là sủng vật của hai vị Truyền Kỳ, chúng cũng có được thực lực cường đại, có gọi chúng nó là “thú trung chi vương” (vua của loài thú) cũng không ngoa.”

———— Trích từ bộ sách Những điều thú vị của Uy Á đại lục [Thú vương]

*Chó ngao Tây Tạng: là một giống chó được người Tây Tạng nuôi và huấn luyện để bảo vệ gia súc và bảo vệ cuộc sống của những người dân bản địa trên vùng núi Himalaya khỏi những con thú hoang như chó sói, hổ, gấu và để canh gác các tu viện ở Tây Tạng. Chó ngao Tây Tạng được cho là “Chúa tể của thảo nguyên” và được mô tả như “To hơn chó sói, mạnh hơn báo hoa và nhanh hơn hươu nai.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Uy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Chỉ Một Ý Niệm Trong Đầu Là Có Thể Thay Đổi Cả Vận Mệnh

“Ta sẽ giúp ngươi cảm nhận được Cách, ngươi phải tự mình nhớ kỹ cảm giác này.” Đây là phương thức trực tiếp nhất, còn lại, Ialophil phải tự mình tìm hiểu.

Kim quang nhẹ nhàng xuất hiện trong mắt Fei, đôi mắt trầm tĩnh thu lại mọi cảm tình, thần thái lạnh lùng giống như một vị thần không ai có thể khinh nhờn, mang ý nghĩa của một loại lực lượng tối cao. Đối với loại thần thái này của Fei, Ialophil tự nhiên cảm thấy không vui. Đây không phải là Fei mà hắn nhận thức. Fei mà hắn biết, lạnh lùng nhưng không phải là không có cảm tình; Fei mà hắn biết, chỉ là một phạm nhân gãy dựa trong nhân thế, không trang nghiêm, thần thánh như vậy; Fei mà hắn biết rất mạnh, là dựa vào sự cố gắng của chính mình mà trở nên cường đại, không giống như bây giờ, một loại lực lượng cường đại không thể nắm bắt. Đột nhiên trong lúc đó, Ialophil đã biết tại sao Fei không thích lực lượng này, bây giờ, hắn cũng không thích.

“Ta nói, ngươi có thể cảm nhận được Cách.” Lời nói của Fei chính là bắt đầu.

Ialophil cảm giác được xung quanh thay đổi, không, là chính hắn thay đổi. Xung quanh vẫn như vậy, thế nhưng, một khắc trước hắn hoàn toàn không có cảm giác gì, lúc này, hắn lại cảm giác được một sự tồn tại nằm sâu trong không gian, ước thúc tất cả. Hắn cảm nhận được sự mạch lạc của nó, ý nghĩa của nó. Tại một khắc này, hắn dường như nắm bắt được tất cả tri thức, biết đến nhiều thứ trước kia không biết. Loại tồn tại này, không có cảm tình, chỉ giống như một cái máy, rồi lại đáng sợ đến mức làm cho lòng người run rẩy.

Ialophil trầm sâu vào loại cảm giác này, nhưng hắn không cảm giác được sự khác thường của cơ thể mình, chỉ trong thời gian khoảng hai ba giây, mũi và lỗ tai của hắn bắt đầu rướm máu, ánh mắt phủ đầy tơ máu, gân xanh nổi khắp người, cơ thể hắn không thể tiếp tục chịu đựng nữa.

Fei lập tức tạm dừng lực lượng của mình, làm Ialophil thoát khỏi trạng thái thần bí kia, trở lại bình thường, lập tức từ một người biết hết thấy mọi thứ thành phạm nhân. Mà sự chênh lệch này giống như mức nước chênh lệch giữa lòng sông và mặt nước biển, sự thay đổi ấy cũng không hề dễ chịu. Ialophil đang trầm mê trong lực lượng vừa rồi không khỏi sinh ra bất mãn với Fei. Nhưng thân thể của hắn đã cho hắn biết nguyên nhân Fei làm như vậy.

Quang hệ ma pháp của Fei bao phủ trên người Ialophil, lúc này, Ialophil mới phát hiện chính mình thất thố, hắn thế nhưng lại trầm mê trong sức mạnh ấy. Lực lượng là có thể truy đuổi, nhưng không thể trầm mê. Trước đây, Fei cũng đã cảnh cáo hắn.

“Thật có lỗi.” Ialophil vì sự oán hận vừa sinh ra đối với Fei mà xin lỗi.

“Không sao.” Fei làm sao lại không thấy được hận ý vừa rồi trong mắt Ialophil. Hắn đại khái đã biết nguyên nhân, đó thực sự không phải ý của Ialophil, chính là bị lực lượng hư ảo này mê hoặc trong thời gian ngắn mà thôi.

“Tâm quá yếu.” Vốn cứ cho là mình đã kiên định rồi, nhưng vừa rồi lại bị lực lượng hư ảo này mê hoặc.

“Tăng mạnh rèn luyện.” Đây là biện pháp giải quyết.

“Ta biết rồi.” Tâm cường đại mới có thể làm cho mình cường đại, Fei cũng đã nói cho hắn điều này.

“Sau khi phá được Huyền quan, tiếp tục cảm nhận Cách, thân thể hiện tại của ngươi muốn tiếp xúc với Cách còn rất miễn cưỡng.” Là hắn đánh giá thấp Cách, làm cho Ialophil rơi vào trạng thái này, hắn phải có trách nhiệm.

“Ta đã biết, vừa vặn ta có chút ý tưởng đối với Cách.” Ialophil sờ dĩ được xưng là thiên tài, không phải chỉ vì tố chất thân thể, trí tuệ cũng không thể thiếu, mà đây không phải thứ chỉ cần cố gắng là có thể đuổi theo.

Linh cảm, phương thức suy nghĩ và ngộ tính là những thứ khó thay đổi nhất, mà trong tương lai, những thứ này đã quyết định thành tựu của một người.

Ialophil suy nghĩ về linh cảm vừa rồi của mình, Alvar và Ngao còn trong Hắc Ám chủng tộc cầu sinh, Fei bế quan, chuẩn bị cho việc phá Huyền quan. Tóm lại, tất cả mọi người đều bề bộn nhiều việc a.

Một tháng sau, Fei thuận lợi phá Huyền quan, đạt tới trình tự Thánh giai của thể giới này. Trong khoảng thời gian này, Ialophil đưa ra các loại ý tưởng và kế hoạch đối với Cách, bất quá tất cả còn chưa có thực hành. Hắn cũng không quên chuẩn bị để phá Huyền quan. Sau khi phá Huyền quan và tiến hành cường hóa thân thể, hắn sẽ có thể chịu đựng được áp lực khi cảm nhận Cách.

Alvar và Ngao thực đáng thương, thời điểm từ cửu tử nhất sinh trở lại tòa tháp, không được hai vị chủ nhân trấn an, sau khi bị hai vị chủ nhân khảo nghiệm thực lực, lại bị ném tới một địa bàn khác của Hắc Ám chủng tộc nào đó.

Lại qua một tháng, dưới sự trợ giúp của Fei, Ialophil thuận lợi đột phá Huyền quan, tiến vào tiên thiên chi cảnh mà Fei đã từng nói. Khác với đấu khí nhờ vào dung lượng của cơ thể mà đạt đến Thánh giai, ở cảnh giới này, nội tức do tự thân mình sinh ra không nhiều lắm, nhưng cái đáng sợ của cảnh giới này chính là nội tức hợp làm một thể với thiên địa nguyên khí (nguyên khí của cửa trời đất), nếu nội tức của bản thân bị tiêu hao nhiều, hoàn toàn có thể hấp thu nguyên khí trong thiên địa để bổ sung vào lượng đã tiêu hao. Sau khi tiến vào tiên thiên chi cảnh, thiên địa nguyên khí sẽ bắt đầu chủ động giúp người biến đổi thân thể, trở nên càng thêm hoàn mỹ, trở nên càng có thể dung chứa càng nhiều lực lượng, ý nghĩa sẽ có khả năng vô hạn.

Ialophil nhìn phong cảnh bên ngoài tòa tháp, thể giới so với trước kia càng thêm rõ ràng, triển khai trong mắt, hắn không hề nghĩ tới mình có thể nhanh như vậy tiến tới vị trí này.

Ba năm trước đây, hắn mới chỉ là một người đem Thánh giai trở thành mục tiêu, hiện tại qua ba năm, hắn đã trở thành Thánh giai, Thánh giai cũng không còn là mục tiêu của hắn, mục tiêu của hắn phải cao hơn, xa hơn. Sinh thời, hắn sẽ thực hiện được, phá vỡ hư không, trường sinh bất lão, bàn sơn phúc hải(dồi núi lấp biển), thiên địa tung hoành, tất cả những điều này sẽ không còn là ảo tưởng.

Ba năm qua, hắn đã trải qua rất nhiều, tâm tính cũng thay đổi rất nhiều, quay đầu nhìn lại chính mình lúc trước, thật khờ dại vô lo, là một đứa ngốc không biết trời cao đất rộng.

Quay đầu nhìn nam tử tuấn tú phía sau mình, người đã làm mình thay đổi chính là hắn.

“Làm sao vậy.” Fei không rõ ánh mắt của Ialophil là gì.

“Không có gì. Fei, hồi trước lúc bị cuốn vào vết nứt không gian, tại sao ngươi không sử dụng Đại Dự Ngôn thuật?” Sự xuất hiện của Fei làm cải biến một số quan niệm của hắn, mà sau khi đến Hắc Ám đại lục này hắn mới thực sự bắt đầu thay đổi, nhận thức được thể giới thực sự chứ không phải giống như trong sách vở. Chính mình đã tự nhìn thấy, thể giới này nguy hiểm đến mức làm cho con người trở nên thực yếu ớt, chính mình còn chưa cường đại đến mức có thể hưởng thụ cuộc sống.

Đến Hắc Ám đại lục, là bởi vì bị cuốn vào vết nứt không gian. Sau khi biết Fei có Đại Dự Ngôn thuật, ngẫm lại thì lúc ấy Fei chỉ cần sử dụng Đại Dự Ngôn thuật, mình sẽ còn ở tại Uy Á đại lục như lúc trước, tự cho là mình như vậy là đã đủ để hiểu hết thể giới, nghĩ đến cuộc sống sẽ vẫn liên tục như vậy, như thế mình làm sao có cơ hội đi đến bước này.

Bất quá, vì sao lúc đó Fei không sử dụng Đại Dự Ngôn Thuật? Ialophil đột nhiên nghĩ đến.

“Vốn dĩ đã muốn dùng.” Fei nhìn Ialophil, lúc ấy nếu không phải y đột nhiên cầm tay hắn, khiến hắn ngã ra một lúc thì hắn đã phát động Đại Dự Ngôn thuật rồi.

Loại ánh mắt đặc thù mang hàm nghĩa này, Ialophil xem đã hiểu rồi. Cảm giác bất lực và thất bại quen thuộc ập tới, Ialophil không nói gì. Nhớ lại tình huống lúc đó, việc hai người bị cuốn vào vết nứt không gian, tất cả đều là lỗi của hắn. Nếu như hắn không giữ chặt tay Fei, Fei đã có thể gây khó khăn cho vết nứt không gian; còn hắn, căn bản không nằm trong sự lo lắng của Fei, bị cuốn vào hay không Fei đều không để ý.

Nhưng đối với hắn thì không giống như vậy. Nếu lúc trước hắn không bị cuốn vào, cũng sẽ không có thay đổi như hiện tại, một sự thay đổi khiến hắn cảm thấy cao ngạo; nếu lúc trước chỉ có một mình hắn bị cuốn vào, hắn đã sớm chết ở mảnh bình nguyên đầy lôi điện kia rồi.

Đôi khi, chỉ một ý niệm trong đầu là có thể thay đổi cả vận mệnh. Nếu như lúc đó hắn không mặc danh kỳ diệu mà cầm tay Fei thì bây giờ hắn sẽ như thế nào? Ialophil không thể biết, bởi vì đó đã là quá khứ đã qua.

“Chuyện đó, ta thật sự là có lỗi.” Ialophil nhận lỗi mà không mang chút thành ý nào, đối với việc hắn làm cho Fei phải cùng hắn tiến vào Hắc Ám đại lục, hắn không hề cảm thấy áy náy, ngược lại còn cảm thấy may mắn. Nếu không phải như vậy, hắn tuyệt đối không thể sống sót ở địa phương này, có một lần nắm chặt ấy, mới có người cùng hắn đi vào nơi này, mới có thể làm cho hắn hiểu biết thêm về Fei, làm cho Fei tán thành hắn.

Nhìn Ialophil cười đến sáng lạn, Fei cũng biết lời xin lỗi của Ialophil không hề có thành ý, chính là không đi so đo.

“Ngươi nghiên cứu Cách đến đâu rồi?” Thời gian gần đây, để không làm nhiều suy nghĩ của Ialophil, hắn chưa bao giờ hỏi đến tiến độ của Ialophil. Ialophil cũng trả lời đúng trọng tâm vấn đề.

“Đã có chút định hướng, bắt quá còn cần người trợ giúp.” Trước khi có thành quả, Ialophil quyết định giữ bí mật, tuyệt đối không phải là không tin nhiệm Fei.

“Người nói.” Đối với việc Ialophil giữ bí mật, Fei cũng không thấy có gì không thoải mái, còn đối với việc Ialophil cần trợ giúp, chỉ cần có thể, hắn sẽ tận lực.

Thấm thoát lại qua một năm, Ialophil và Fei đã bước vào tuổi trưởng thành, mười tám tuổi. Fei thì không cần phải nói, còn Ialophil, trải qua sự tàn khốc ở Hắc Ám đại lục, khuôn mặt hắn đã không còn nét non nớt của thiếu niên. Hai người ở mười tám tuổi đã trở thành hai nam tử xuất sắc.

“Đây là thành quả của người?” Fei nhìn Ialophil triển lãm thành quả một năm nghiên cứu đối với Cách. Trên khuôn mặt Fei lộ ra biểu tình kinh ngạc. “Thật sự là một lực lượng không làm cho người ta thích được.” Hết kinh ngạc là nhũn mảy, hắn thật sự không thích lực lượng mà Ialophil đã khai mở.

“Ta cảm thấy tốt lắm, một chút cũng không kém so với Đại Dự Ngôn Thuật của người.” Ialophil thất bại trong việc nghiên cứu Đại Dự Ngôn Thuật, thế là hắn thay đổi ý nghĩ. Hắn không cần phải có lực lượng giống Fei, chỉ cần có thể lợi dụng Cách là được. Nghĩ như vậy, không lâu sau Ialophil khai mở ra lực lượng này.

Cách thực sự là một lực lượng không tồi. Đối với thành quả của mình, Ialophil vừa kiêu ngạo vừa vừa lòng, cứ như vậy, hắn sẽ có một con bài chưa lật, tuyệt đối có thể bảo mệnh. Cho dù có phải đối mặt với mười Quân Vương, hắn cũng có khả năng chống lại. Trong khoảng thời gian ngắn, hắn cảm thấy thiên địa bất ngạt, thấy một cảm giác tự do tự tại, mặc ta ngao du.

“Đúng vậy, không kém.” Fei đồng ý lời của Ialophil, chỉ bằng lời nói của mình, thêm mấy lần cảm nhận Cách trước đây, Ialophil có thể có thành quả như vậy quả thật rất giỏi.

“Fei, chúng ta đi tham gia ngự tiền luận võ đi.” Nhớ tới chính sự, sắc mặt Ialophil lập tức thu lại sự tự đắc, nghiêm túc nói.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Ngự Tiền Luận Võ 1

Ngự tiền luận võ, đại hội luận võ do những kẻ thống trị ở Hắc Ám đại lục, cũng là Hoàng tộc của quốc gia duy nhất trên đại lục này tổ chức. Với sinh mệnh dài lâu của Ma tộc, đương nhiên không thể giống như xã hội nhân loại, cứ một, hai hay ba năm tổ chức một lần, bởi thế, ngự tiền luận võ của Ma tộc là trăm năm mới có một lần. Đối với nhân loại mà nói, thời gian ấy quả thực không ngắn, gọi là cả đời cũng được.

Sự kiện trăm năm một lần này khiến cho tất cả Ma tộc đều rất mong chờ, khi Fei cùng Ialophil mới đến nơi này, đã nghe Peter nói qua, bắt quá, sau khi biết rõ về các cấp bậc thực lực ở Hắc Ám đại lục, hai người cũng không có ảo tưởng đặt đến danh hiệu gì. Tuy phần thưởng của ba vị trí đầu tiên cực kỳ lớn, lớn đến mức khiến người ta phải động tâm, chính là, hai người bọn họ tuy tự tin nhưng không hề tự phụ, với thực lực hiện tại của bọn họ, muốn đạt được một trong ba vị trí đó quả là chuyện không tưởng.

Ba vị trí đầu tiên của ngự tiền luận võ, trong số phần thưởng thì trân bảo, cường lực vũ khí, tước vị cùng thái ấp là tuyệt đối không thể thiếu được, thế nhưng vẫn có một số kẻ không thèm để ý những thứ này. Những kẻ tham gia ngự tiền luận võ, một phần là xuất thân từ thế gia, căn bản không cần những thứ kia, một phần là muốn nổi danh thiên hạ, nhưng phần lớn là hướng tới phần thưởng của vị trí đầu tiên.

Hoàng tộc sẽ giúp người thắng làm một chuyện, mà chuyện này cũng không nhất định phải nói ra ngay lúc ấy. Trước khi việc này được thực hiện, chỉ cần một ngày Hoàng tộc còn tồn tại, như vậy lời hứa thực hiện việc ấy cũng tồn tại, đương nhiên, yêu cầu này không bao gồm việc lật đổ Hoàng tộc, nguy hại Hoàng tộc, cũng không thể đề cập đến mười Quân Vương mà ngay cả Hoàng tộc cũng không thể quản thúc, trừ bỏ những điểm mấu chốt kia, Hoàng tộc sẽ giúp người làm bất cứ chuyện gì.

Mà mục đích của Ialophil, chính là lời hứa này, bởi Hoàng tộc nắm giữ thứ mà bọn họ cần.

“Người muốn những tư liệu về kết giới mà Hoàng thất lưu giữ.” Đối với mục đích của Ialophil, Fei sao lại không rõ, bởi vì chính hắn cũng có ý định tìm những tư liệu kia lâu rồi, chỉ là tạm thời không có biện pháp mà thôi.

“Đúng thế.” Ialophil cũng không có ý định giấu giếm Fei quyết định của mình.

Sở dĩ hiện tại mới nói ra là bởi vì lúc này hai người tuyệt đối có thực lực đạt được vị trí đầu tiên của ngự tiền luận võ, với năng lực mới của hắn cùng Đại Dự Ngôn Thuật của Fei tuyệt đối có khả năng xoay chuyển tình thế.

Ngự tiền luận võ cho phép tham gia theo tổ đội, số người tối đa trong một đội là năm, khi quyết đấu, từ đội có số người ít hơn đưa ra phương thức của trận đấu là một chọi một, thi đấu theo trận (theo ta hiểu là cử 1 số người của 2 bên ra thi đấu, lấy kết quả chung cuộc), hoặc tất cả cùng lên một lượt.

Xác suất Ialophil có thể đạt được vị trí thứ nhất ở Hắc Ám đại lục cao thủ nhiều như mây này tuy có, lại không lớn, thế nhưng, nếu là hai người liên thủ,

vậy xác suất này sẽ gần như tuyệt đối.

Fei tuy không có ý kiến việc tham gia ngự tiền luận võ, nhưng với một số ý tưởng của Ialophil, hẳn không đồng ý.

“Ngươi nghĩ rằng sử dụng lực lượng của Cách có thể thắng lợi sao?” Fei chưa nói có thể tham gia ngự tiền luận võ hay không, lại hỏi Ialophil vấn đề này.

“Đúng thế.” Ialophil cười, gật đầu. Nếu như sử dụng Cách, thắng lợi là chuyện tuyệt đối. Đã có một vũ khí lợi hại như vậy, sao lại không dùng?

Lúc này, cửa phòng hai người bị đẩy ra, hai Ma thú cường tráng thuần trắng thông thả bước vào.

Bộ dạng của hai Ma thú này giống nhau như đúc, nhưng thần thái của chúng lại khác hẳn nhau. Một con tạo cho người ta cảm giác lạnh lùng mà cao ngạo, đây là sủng vật Alvar của Ialophil, một con khác lại gây ra cảm giác dã tính cùng cuồng ngạo, là Ngao của Fei.

Cũng không biết là do bọn chúng là thực nghiệm thể (ý là hàng nhân tạo nên mạnh đột biến~) hay do huyết mạch được dung hợp trong quá trình chế tạo, vẫn là do Fei cùng Ialophil đối chúng không ngừng đôn đốc và huấn luyện tàn khốc mà chỉ trong một năm, chúng đã đạt được cấp bậc gần với Thánh giai.

Alvar tao nhã tiêu sái đến bên Ialophil, ngồi xổm xuống, Ngao nhìn thấy chủ nhân của mình liền như một con cún nhỏ, vội vàng nhảy tới, sau đó bị Fei dùng bội đao hung hăng đánh tới vách tường, tạo nên một đồ án hình mạng nhện trên vách.

Alvar phi thường bình tĩnh ngồi nhìn bộ dạng đồng loại của mình bị đánh, ban đầu, nó còn có thể dùng hai móng vuốt đầy thịt che đi hai mắt để không phải nhìn đến thảm trạng của đồng loại, thế nhưng nhìn mãi cũng thành quen, nó càng ngày càng có thể bình tĩnh nhìn cảnh tượng trước mắt.

Ialophil nhìn một màn quen thuộc này, lộ ra nụ cười âm áp.

Ngao vốn da dày thịt béo, tuy bị công kích như vậy nhưng cũng không xảy ra chuyện gì, nó đã hoàn toàn cho rằng như thế là đang cùng chủ nhân chơi đùa rồi, chính là không lâu sau, người cùng nó chơi đùa đã không phải chủ nhân, mà là Ialophil, hơn nữa, xuống tay còn ác độc hơn.

Ngao rơi từ trên tường xuống, đứng vững, lắc lắc thân mình, giữ giữ lông, sau đó lại thông thả bước đến bên chân Fei, nằm úp sấp xuống giống như đồng loại của nó.

Fei ngồi ở ghế trên, vươn tay, Ngao ngẩng đầu lên, cọ đầu vào tay chủ nhân, cảm nhận tay chủ nhân đang vuốt ve đầu mình, híp híp mắt, thật thoải mái nha. (Tác giả: Thật đáng thương, chính vì bộ dạng hưởng thụ này của Ngao mới khiến Ialophil cảm thấy không vừa mắt, có cơ hội liền trả đũa nó.)

“Ialophil, không nên ý lại vào lực lượng kia.” Fei nhìn thẳng Ialophil, trong mắt có lo lắng, “Nó sẽ khiến ngươi yếu đi.” Loại lực lượng này có thể để làm con bài chưa lật, nhưng tuyệt đối không thể ý lại. Một khi sinh ra ý muốn ý lại vào lực lượng tuyệt đối này, sẽ mất đi ý chí tiên thủ, bởi vì khi nắm giữ một thứ giúp ngươi tất thắng, cũng sẽ khiến ngươi mất đi khao khát truy tìm lực lượng.

Trong lòng Ialophil khẽ run một chút, sắc mặt trầm xuống. Cảnh báo vừa rồi của Fei, hẳn nghe thấy, cũng hiểu được, chính bởi vì rõ ràng, cho nên mới nghĩ lại, hẳn sai rồi.

“Cảm ơn.” Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Ialophil nói lời cảm tạ cùng Fei.

“Ngươi hiểu được là tốt rồi, nếu như chỉ có một mình ta đứng ở đỉnh cao, sẽ thực tịch mịch.” Sau khi nói xong, Fei thu hồi bàn tay đặt trên đầu Ngao, đứng dậy, đi ra phía cửa. “Thu dọn đồ đạc đi, ngày mai chúng ta xuất phát, tham gia ngự tiền luận võ.”

“Được.” Ialophil nhìn bóng lưng Fei tiến ra cửa phòng, khoe miệng lộ ra nụ cười âm áp và hoặc nhân. Fei, người đang lo lắng cho ta, còn có, người đã xem ta là đối thủ rồi. Ta thích loại cảm giác này.

Một ngày sau, Fei cùng Ialophil bắt đầu xuất phát, hướng đến thành trấn gần nhất. So với khi tiến vào “vô tận sơn mạch”, thực lực của hai người đã tăng lên rất nhiều, đối với Uy Á đại lục mà nói, có thể xem như cao nhất rồi, tuyệt đối có thể lọt vào danh sách mười cao thủ đứng đầu Uy Á, mà ở Hắc Ám đại lục, thực lực của bọn họ chỉ có thể xem như mới vừa đứng vững mà thôi. Thế nhưng, bọn họ có thứ để đảm bảo sinh mệnh của chính mình, một con bài chưa lật mang tính tuyệt đối.

Loại lực lượng như vậy, hai người đương nhiên sẽ không dễ dàng lộ ra. Ialophil sau khi nhận được cảnh báo của Fei, cũng bắt đầu thận trọng hơn trong việc sử dụng lực lượng của mình.

Ngự tiền luận võ là một sự kiện lớn, trước đó ba tháng, các thành trấn bắt đầu công tác ghi danh, đương nhiên, muốn tham gia cũng phải có thực lực nhất định, dù sao Hắc Ám đại lục lớn như vậy, vì phần thưởng, có rất nhiều người đăng ký, không thể toàn bộ đều đến tham gia ngự tiền (ý “ngự tiền” đây là những trận diễn ra trước mặt Hoàng thất, cũng có thể xem như là vào vòng trong).

Fei cùng Ialophil báo danh cũng không khiến người khác chú ý, nhân loại đăng ký tham gia ngự tiền luận võ không phải là không có, thực lực của hai người theo ghi chép của Mạo hiểm giả nghiệp đoàn cũng không phải là tệ, cho nên khi hai người vượt qua tầng tầng dự tuyển để tiến vào dự thi ở để đồ cũng không khiến kẻ khác phải ngạc nhiên.

Khi cả hai đến được để đồ, bởi vì còn cách ngự tiền luận võ đến nửa tháng, hai người liền thuê một tòa nhà ở đây. Với thực lực hiện tại, rèn luyện trụ cột cũng không thể giúp bọn họ tăng cường thực lực lên nữa, cộng với thuộc tính đặc thù của nội lực, hai người đều đi trên con đường này nên càng thêm chú trọng linh cảm nhất thời và cảm ngộ, mà hai điều này đến từ đâu, đều từ những gì bọn họ nhìn thấy nghe thấy thường ngày.

Cho nên trong những ngày không phải thi đấu, hai người du lịch khắp phố lớn ngõ nhỏ nơi để đô của Ma tộc, chí nguyện to lớn của Fei phải xem hết phong cảnh thiên hạ cũng bắt đầu từ đây.

Lượng dân cư của Ma tộc vô cùng khổng lồ, các tuyến thủ thông qua dự tuyến ở thành trấn để tiến đến để đô Ma tộc cũng không ít. Nếu như cứ thi đấu từng trận thì dù sinh mệnh của Ma tộc rất dài, nhưng xem mãi một cách nhàm chán như thế cũng sẽ khiến cho người ta cảm thấy lãng phí tuổi thọ, vì thế, đầu tiên là tổ chức một trận hỗn chiến, sau đó chỉ những kẻ tài năng nổi bật mới có tư cách chân chính tham gia ngự tiền luận võ.

Mà đúng lúc này, Fei cùng Ialophil bắt đầu khiến người chú ý, bởi vì hai người là nhân loại duy nhất trong số những tuyến thủ có tư cách tiến vào ngự tiền luận võ.

Thời điểm hai người trúng tuyển vào ngự tiền luận võ, những bàn đánh cược về hai người cũng xuất hiện. Ma tộc bắt đầu tò mò, nhân loại nhỏ yếu như vậy làm sao có tư cách tham dự trận luận võ tiêu chuẩn cao của Ma tộc. Những nhân loại sinh hoạt tại Hắc Ám đại lục cũng bắt đầu đối hai người tràn đầy khâm phục, người có khả năng liên bỏ nhiều tiền để mua vé đến hội trường, vì muốn xem tư thế oai hùng của cả hai, có thua cũng không sao, ít nhất cũng đã có nhân loại có tư cách tham gia ngự tiền luận võ.

Cũng có nhiều nhân loại muốn nở mày nở mặt, đối với lần ngự tiền luận võ này có hứng thú cực lớn, đến xem trận đấu của hai người cũng có đến mấy ngàn. Không nên xem thường con số mấy ngàn này, bởi vì đây là Hắc Ám đại lục, vốn không phải là địa bàn của nhân loại, nhưng chỉ một cuộc tranh tài liền xuất hiện đến mấy ngàn nhân loại, mà đây chỉ mới là những nhân loại có tiền mua vé xem luận võ, chỉ như vậy đã biết số lượng nhân loại ở nơi này nhiều hơn con số mà Ma tộc có thể tưởng tượng.

Cũng có những kẻ cuồng nhiệt, không sợ lỗ vốn, đặt cược hai người thắng, chỉ để ủng hộ bọn họ.

Nhân loại trong mắt Ma tộc luôn luôn là kẻ yếu, thế nhưng, có hai nhân loại được tham gia vào ngự tiền luận võ của Ma tộc, khiến cho Ma tộc biết nhân loại cũng có thể có cường giả, những nhân loại sống ở nơi đất khách này làm sao có thể không kích động.

Mà khiến cho nhân loại càng thêm đắc chí, Ma tộc càng thêm khiếp sợ chính là, Ialophil cùng Fei, tổ hợp hai nhân loại này liền tiếp thắng lợi, tiến vào hai mươi vị trí đầu bảng của ngự tiền luận võ.

Những Ma tộc cao ngạo vốn không thèm nhìn đến cũng bắt đầu lưu ý hai người, muốn biết được thực lực chân chính của họ, dù sao đi nữa, thua dưới tay nhân loại cũng không phải chuyện gì đáng kiêu ngạo.

Ngự tiền luận võ, sự kiện trọng đại tổ chức trăm năm một lần của Ma tộc, là một lần xem xét tổng thể trình độ của Ma tộc từ Ma tộc Hoàng tộc, cũng là một thủ đoạn gìn giữ nền thống trị của Hoàng tộc. Mỗi một lần ngự tiền luận võ đều xuất hiện danh nhân khác sâu trong lịch sử Ma tộc. Mà một lần ngự tiền luận võ kia, là đáng giá ghi khắc nhất, không riêng gì nhân loại, mà ngay cả Ma tộc cũng đối với lần ngự tiền luận võ này có rất nhiều ghi chép, bởi vì đó là nơi đầu tiên mà hai vị Truyền Kỳ triển lộ tài năng của mình.

———— Trích từ Bộ sách lịch sử [Hắc Ám đại lục ký]

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Ngự Tiền Luận Võ 2

Ialophil cùng Fei đã thuận lợi tiến vào mười vị trí đầu tiên, nhưng thần sắc của Ialophil không có lấy nửa điểm cao hứng, trên khuôn mặt hoàn mỹ vô khuyết chỉ có sự bình tĩnh.

Nguyên nhân hẳn âm trầm như vậy đương nhiên không phải vì đối thủ của bọn họ khó đối phó thế nào. Hai người cùng nhau liên thủ, với đối thủ mạnh đương nhiên đều có chú ý quan sát, nên chiến đấu ra sao cũng đã thảo luận qua, quá trình mặc dù gian nan, nhưng thắng lợi cũng sẽ là tất nhiên.

Bất luận là ai, nếu vừa sáng sớm đã gặp chuyện xui xẻo, trước khi có chuyện khác đòi đi lực chú ý, tâm tình đương nhiên không thể tốt, cũng không thể có sắc mặt hòa hoãn được.

Sáng sớm, sau khi Ialophil rời giường, rửa mặt chải đầu xong, hưng trí khá cao, hẳn quyết định làm bữa sáng phong phú một chút. Dù sao, có thể bằng bản lĩnh của mình đứng trong mười vị trí đầu ở nơi có nhiều cao thủ như ngự tiền luận võ của Ma tộc, không thể nghỉ ngơi là sự khẳng định thực lực của chính mình, cũng có thể xem như là một chuyện đáng giá để cao hứng.

Trong khi Fei tiến hành luyện công buổi sáng, Ialophil ở trong phòng bếp, nhân quá trình nấu cơm mà rèn luyện lực khống chế ma pháp, dùng Phong hệ ma pháp cất nguyên liệu, sau đó rửa sạch bằng Thủy hệ, Hòa hệ ma pháp nhóm lửa, nôi, chạn, khay cũng theo ý niệm của Ialophil mà chuyển động trên không trung.

Sau khi Ialophil làm xong bữa sáng, Fei cũng đứng giờ có mặt tại bàn ăn. Hai người ăn xong, nghỉ ngơi một chút liền đi đến hội trường, thẳng đến lúc đó, tâm tình của Ialophil cũng không tệ lắm.

Vừa ra cửa đã có một số người đứng vây xem, chuyện này cũng không có gì, từ sau lúc bọn họ tiến vào hai mươi vị trí đầu, số người tò mò đối với họ mỗi lúc một nhiều. Những kẻ muốn nhìn trộm bọn họ không ít, cửa chính có Alvar cùng Ngao canh giữ, mà muốn bước qua hai con Ma thú này cũng không phải dễ, bởi vì trừ hai vị chủ nhân, chúng nó chẳng thèm nể mặt ai. Phải biết rằng, bị hai vị chủ nhân nuôi lớn trong hoàn cảnh tàn khốc, chúng nó tự nhiên sẽ không có thói quen nhìn thấy thức ăn liền chạy theo như chó giữ nhà.

Còn những kẻ muốn trộm leo vào, bị bầy rập của hắc và Fei làm cho phải về tay không, mà cao thủ trình độ Thánh giai thì chắc là không muốn làm bản thân bị hạ thấp nên không thèm đến. Nếu vượt qua được số bầy rập chỉ mang tính cảnh cáo bên ngoài, tiến vào khu vực lắp đặt bầy rập mang tính trí mạng, những kẻ có thực lực may ra còn giữ được mạng để ra ngoài, những kẻ còn lại chỉ có bỏ xác ở nơi này, lưu lại làm thức ăn cho Alvar cùng Ngao.

Chính là Alvar và Ngao cũng không thích những thi thể này. Sau khi ném được thức ăn còn dư do Ialophil bố thí, chúng nó liền mất đi hứng thú đối với thịt sống, thế nhưng, vì là dã thú chỉ có thể ăn thịt sống, nên Ialophil sẽ không nấu sẵn thức ăn mà trực tiếp đem nguyên liệu nấu ăn còn sống ném cho bọn chúng, trừ phi có món nào đó hắc nấu quá nhiều, nếu không, hai con Ma thú này tuyệt đối không được hưởng thụ tay nghề của Ialophil. Một cơ hội khác mà chúng nó có thể ăn được thức ăn do Ialophil nấu, là khi chúng nó làm được chuyện gì khiến cho Ialophil cao hứng, cho nên, đối với nhiệm vụ canh cửa, hai con Ma thú này phi thường tận lực.

Mấy chuyện kiểu đó cũng không cần nói đến nữa, trở lại thời điểm Ialophil cùng Fei bước ra khỏi cửa, không lâu sau liền có một người bước đến chỗ bọn họ. Quần áo chói mắt hoa lệ, tựa như một bức tượng người dùng bảo thạch khảm lên, long lanh tỏa hào quang vạn trượng, hắc là nên may mắn vì ánh sáng ở Hắc Ám đại lục không quá mãnh liệt, khiến cho lực sát thương của vật thể hình người kia giảm xuống đến chín mươi phần trăm mới không khiến cho người khác vừa nhìn vào đã mù mắt.

Vật thể hình người đó đến gần bọn họ, có thể thấy bộ dạng hắc âm nhu tuấn mỹ, thế nhưng, vì bộ quần áo chói mắt trên người át mất, khiến người ta không thể để ý gì đến diện mạo của hắc, bởi người nhìn thấy đều bị bộ quần áo làm cho mất đi toàn bộ cảm giác.

Bộ quần áo quá sức chói kia khiến cho Fei cùng Ialophil hơi hip mắt lại, trong nháy mắt đều thất thần, bất quá cũng chỉ là một chút mà thôi. Sau khi hai người hoàn hồn, thăm kiểm điểm sự mất tập trung của mình vừa rồi, liền tiếp tục đi tới. Người kia tuy ăn mặc quái lạ, nhưng có can hệ gì tới bọn họ đâu, bất quá chỉ là người lạ, một người qua đường gặp thoáng qua mà thôi.

Thế nhưng, đối phương chính là muốn tìm hai người mà đến.

Đối phương là ai, Ialophil cùng Fei còn chưa rõ ràng, nhưng bọn họ đều biết kẻ kia hảo nam sắc, hơn nữa còn nhìn trúng hai người bọn họ.

Đầu tiên là tỏ vẻ yêu thích đối với mỹ mạo tuyệt thế của Ialophil, sau khi nhìn thấy Fei với khí chất lạnh lùng liền tỏ ra thêm muốn, thành công chọc giận Ialophil. Trước khi hộ vệ của đối phương kịp phản ứng, hắc đã ra tay sát hại đối phương, tiếp theo liền giải quyết đám hộ vệ, sau đó, mặt âm trầm đi về phía hội trường, hoàn toàn không lưu ý đến biểu tình kinh sợ của những người vây xem.

Thế nhưng, Fei chú ý, liền nhíu mày.

Tên hỗn đản, đùa giỡn hắc thì cũng thôi, với dung mạo của hắc, ở Mạo hiểm giả nghiệp đoàn cũng đã gặp quá nhiều, hắc đã học xong cách giữ bình tĩnh (Tác giả: đúng vậy a, bình tĩnh mỉm cười giết chết đối phương), chính là cư nhiên dám đùa giỡn Fei, nghĩ đến ô ngôn uế ngữ của tên kia, cái gì mà lạnh lùng như vậy, ở trên giường lộ ra vẻ ngượng ngùng sẽ có phong tình đến thế nào.

Ialophil không nhận ra, lý trí của hắc lúc này hoàn toàn bị chặt đứt, lửa giận thiêu đốt lý trí hắc chưa từng có, cứ như vậy bạo phát ra ngoài.

Tên hỗn đản đó, Fei cao ngạo, kiên cường, lạnh lùng là thế, làm sao có thể bị loại như y khinh nhờn như vậy, một đao liền giết vẫn còn tiện nghi cho tên kia, hắc là nên bám y thành thịt vụn mới đúng. Thẳng đến lúc này, con giận của Ialophil cũng còn chưa tiêu.

Hai người không biết, chuyện bọn họ giết chết Ma tộc kia đã truyền đến tai của tất cả những kẻ có thân phận ở đế đô, dù sao, tên Ma tộc bị giết đó cũng có thân phận không tầm thường. “Ialophil, thân phận của tên Ma tộc kia không đơn giản.” Fei nhìn Ialophil vẫn còn âm trầm, nói. Tên Ma tộc kia có lai lịch không nhỏ a, Fei đã chú ý đến, có một số người sau khi nghe một ít Ma tộc khác nói gì đó, ánh mắt nhìn bọn họ đều thay đổi, là hoảng sợ cùng thương hại, ánh mắt giống hệt với những người vây xem lúc này, rất khó để không liên tưởng đến chuyện xảy ra vừa rồi.

“Thì tính sao. Dù sao người cũng đã chết.” Ở Uy Á đại lục, thân phận địa vị của Ialophil làm cho hắc chưa từng phải kiêng kỵ thân phận của đối phương, cho đến bây giờ cũng chỉ có người khác phải kiêng kỵ hắc, cho nên hắc ngang tàng bá đạo đã quen, càng không thèm bận tâm đến thân phận Ma tộc kia, “Ta và ngươi liên thủ, trên đời này chúng ta còn sợ hãi cái gì?” Đối với chuyện này, Ialophil phi thường tự tin, mà sự tự tin ấy hoàn toàn có cơ sở.

Không phải ý lại lực lượng kia, mà là vào thời điểm cần thiết, đương nhiên phải sử dụng.

Fei không nhiều lời nữa, dù sao Ialophil cũng đã làm, vậy thì phiền toái phía sau cũng không thể tránh né. Nhiều lời nữa có ích gì đâu, giống như Ialophil đã nói, hai người bọn họ liên thủ, trên đời này còn có cái gì phải sợ. Về điểm này, Fei đồng ý với Ialophil. Muốn lấy mạng của bọn họ, chịu chết trước đi.

Trận này, đối thủ của bọn họ chỉ có một người, cho nên hình thức thi đấu là do đối phương quyết định, chính là cả hai cùng lên một lượt, đối thủ chỉ có một mình y. Quy định của ngự tiền luận võ, Ialophil cùng Fei cũng không có tư cách ý kiến, cho nên hai người cùng lên lời đài.

Đối thủ của bọn họ là Ma tộc ứng cử viên cho vị trí quán quân, sinh ra trong Hoàng tộc, có Quân Vương trong Hoàng tộc dạy dỗ, còn là người nổi bật nhất. Ialophil sau khi nhìn thấy Ma tộc này, cảm giác giống như nhìn thấy hình bóng của mình lúc trước, tiểu dung ôn hòa, ngoại hình anh tuấn, cử chỉ

thong dong, tất cả đều không che giấu được sự kiêu ngạo giống như hán trước kia, sự kiêu ngạo khi chưa từng trải qua thất bại, loại kiêu ngạo yếu ớt không chịu nổi, nếu không thể thừa nhận đã kích, sự kiêu ngạo yếu ớt ấy sẽ khiến bản thân trở nên sa đọa.

Ialophil cảm thấy may mắn khi gặp được Fei, cũng thấy may mắn khi chính mình có thể vượt qua đã kích.

“Ta là Elvis. Rock Gertin. Ialophil. Theoromon, Fei. Red Creek, thật cao hứng khi nhìn thấy hai vị.” Elvis phong thái tao nhã, thân thiết chào hỏi hai người, cũng không vội bắt đầu trận đấu, mà là nói, “Các người có biết các người sắp đại họa lâm đầu không?”

Ialophil nhướn mày, Fei bình tĩnh không chút gợn sóng. Thái độ lạnh lùng của hai người cũng không khiến Elvis buồn bực, theo tình báo hán nhận được, hai nhân loại này chỉ mới xuất hiện ở Hắc Ám đại lục ba năm về trước, đây lại là lần đầu tiên đi vào đề đồ, không biết cũng là chuyện có thể hiểu.

Elvis cũng cho hai người biết nguyên nhân. Thì ra Ma tộc bị Ialophil nhất thời tức giận giết chết hôm nay, có Liệt Không Quân Vương, một trong mười Quân Vương, chống lưng, hơn nữa còn là huyết mạch trực hệ trong gia tộc của vị Liệt Không Quân Vương kia, rất được Liệt Không Quân Vương sủng ái. Giết y cũng có nghĩa là phải đối nghịch với Liệt Không Quân Vương, mà Liệt Không Quân Vương con tức không nhỏ, chắc chắn sẽ giết chết hai người bọn họ.

Đối với chuyện này, Ialophil cùng Fei đều nhún mày. Hậu quả thực nghiêm trọng, hai người bọn họ không nghĩ đến phải đối chọi với một trong mười Quân Vương sớm như vậy.

“Hai vị đều là nhân tài, tại hạ không đành lòng để cho hai vị cứ như vậy mà chết.” Thời gian không còn nhiều, cho nên Elvis quyết định tốc chiến tốc thắng.

“Đại giới là chúng ta phải nguyện trung thành với người.” Ialophil nở nụ cười trào phúng nói với Elvis.

Elvis vẫn giữ vững phong thái của mình, nhân tài có thực lực, có trí tuệ đều đáng giá để thu về dưới trướng.

“Lão sư của tại hạ cũng là một trong mười Quân Vương, Định Quân Vương, tại hạ sẽ thỉnh cầu lão sư che chở hai vị.” Có Hoàng gia ra mặt, có một trong mười Quân Vương che chở, cho dù là Liệt Không Quân Vương cũng phải nể mặt một chút. Nói thế nào đi nữa, quan hệ giữa hai vị Quân Vương của Hoàng gia cũng rất tốt đẹp, chống lại một vị, liền phải chuẩn bị tinh thần chống lại cả vị thứ hai.

Elvis không thuộc về huyết mạch trực hệ của Hoàng đế Ma tộc hiện tại, nhưng cũng là một trong những kẻ có tư cách bước lên ngôi vị Hoàng đế. Hoàng tộc Ma tộc coi trọng nhất chính là thực lực, Hoàng đế Ma tộc không cần có thực lực như mười Quân Vương, nhưng nhất định phải đạt tới Thánh giai, đây là tư cách cơ bản nhất của người thừa kế. Elvis chính là có được tư cách này, hán tham gia ngự tiền luận võ không phải vì phần thưởng, mà vì muốn nhìn xem có nhân tài nào hay không. Fei cùng Ialophil, đã được hán chọn trúng.

“Ha ha ha.” Ialophil cười đến đường hoàng, khoe miệng của Fei cũng nhẹ giương lên, đều mang ý tứ khinh thường. “Không cần.” Ialophil quả quyết cự tuyệt, cũng là ý định của Fei. Hai người bọn họ không cần người khác bảo hộ.

“Vậy thì hai người các người chịu chết ở đây đi.” Thanh âm lạnh như băng mang theo ý coi thường vang lên từ không trung.

Một trong mười Quân Vương, Liệt Không Quân Vương, xuất hiện, nguy cơ đã đến.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Chết Ngay Lập Tức

Liệt Không Quân Vương xuất hiện, một cỗ khí thế cường đại đến không thể chống đỡ bao phủ toàn bộ hội trường. Phần lớn những người có mặt ở đây đều vì khí thế kia mà phát run, nhưng trong đó tất nhiên không có Fei và Ialophil.

“Liệt Không Quân Vương.” Một thanh âm bình tĩnh cất lên làm cho uy thế của Liệt Không Quân Vương biến mất. Hội trường khôi phục lại trạng thái bình thường.

“Định Quân Vương. Sao? Người thật sự muốn bảo vệ hai nhân loại ti tiện này?” Liệt Không Quân Vương thực tức giận, hán từ mà mình sủng ái chết trên tay hai nhân loại này này, bảo hán làm sao không hận. Là muốn bảo thù, nhưng lời nói của Elvis khiến hán không khỏi do dự, bận tâm đến hai vị Quân Vương kia của Hoàng tộc. Đến lúc nghe được nhân loại tóc vàng kia cự tuyệt, hán lập tức lên tiếng, miễn cho bọn chúng có cơ hội đổi ý. “Bọn họ đã cự tuyệt sự che chở của người.”

Định Quân Vương hiện cũng đang đứng trên không trung, thờ dài. Hán sở dĩ đến đây, là bởi vì sợ Liệt Không sẽ quá rối ngự tiền luận võ. Hán thực không nghĩ tới Elvis lại có ý mua chuộc hai nhân loại phiền toái kia. Elvis, hán vẫn luôn rất thích hán từ này, chỉ cần Liệt Không Quân Vương chịu lui một chút, hán sẽ làm theo yêu cầu của Elvis, nhưng hai nhân loại kia lại cự tuyệt Elvis, cũng cự tuyệt sự che chở của hán.

“Elvis.” Định Quân Vương chỉ là gọi tên của Elvis, nhưng thâm ý trong đó, Elvis, đã được Định Quân Vương dạy bảo, làm sao có thể không hiểu.

“Hai vị không cần nhắc lại một chút sao?” Đây là cơ hội cuối cùng, lão sư đã muốn hấn chấm dứt hành vi mua chuộc này rồi. Thật sự đáng tiếc, bất quá, sự thừa nhận của lão sư mới là trọng yếu nhất.

“Không cần.” Sinh tử của Ialophil và Fei bị tùy ý thảo luận trong miệng người khác, thái độ như tuyệt đối không chế tánh mạng bọn họ vậy, thật là làm cho con người ta không thoải mái.

“Cuộc tỉ thí này ta nhận thua.” Elvis tuyên bố. Hấn vốn không hề có hứng thú với phần thưởng, mục đích tham gia ngự tiền luận võ về cơ bản đã đạt tới rồi, hấn cũng không có tâm muốn tranh đoạt vị trí quán quân. Mà hai nhân loại này, chống lại Liệt Không Quân Vương chỉ có thể chết, như vậy, hấn cho bọn họ một cái thắng lợi cũng chẳng sao.

Elvis rời nơi thi đấu, nhưng người xem vẫn còn chưa rời đi. Dù sao, đối với những người này mà nói, Quân Vương xuất hiện là một việc rất đáng để hưng phấn, huống chi Quân Vương thậm chí còn muốn ra tay. Bản tính của Ma tộc vốn là hiếu chiến, đối với việc người khác tử vong sẽ không có biểu hiện sợ hãi, thậm chí còn nhiệt tình ưu ái đối với huyết tính.

Về phần nhân loại, trong lòng bọn hấn có một chút thương tiếc đối với Ialophil cùng Fei, nhưng không ai nói gì. Thời gian bọn hấn đến Hắc Ám đại lục đều sớm hơn rất nhiều so với Ialophil và Fei, nên cũng càng rõ ràng Quân Vương là tồn tại như thế nào.

Ngự tiền luận võ lần này là cuộc tỉ thí của mười người đứng đầu, vì thể hiện sự coi trọng đối với ngự tiền luận võ, đích thân Hoàng đế cũng ngồi trên đài cao quan sát. Ở nơi này cũng có không ít thành viên hoàng tộc, quý tộc triều đình. Đó cũng là lý do tại sao Định Quân Vương vừa biết được tin tức liền tới đây, hấn sẽ không để cho Liệt Không Quân Vương làm thương tổn những người này.

“Các ngươi đã chuẩn bị tốt để nhận lấy cái chết chưa?” Liệt Không Quân Vương dùng ngữ khí cao cao tại thượng nói với Ialophil và Fei.

“Ialophil.” Fei không nhìn Ialophil, ngẩng đầu nhìn Liệt Không Quân Vương trên không trung.

“Đã biết.” Không cần Fei giải thích, Ialophil ăn ý biết được kế tiếp cần phải làm cái gì.

Đối kháng với kẻ có sát ý như Liệt Không Quân Vương, hai người bọn họ muốn trốn cũng không chắc có thể trốn. Nơi này là lãnh địa của Ma tộc, thế lực của Liệt Không Quân Vương ở nơi này có thể làm cho các Ma tộc chung quanh giúp đỡ. Ngay mặt đối kháng, phần thắng của hai người bọn họ cũng không cao. Nếu như mình đầy thương tích, tinh thần lực bị hao tổn, sau đó lại phát động con bài chưa lật, thì đối với việc trước mặt là Liệt Không Quân Vương, rõ ràng là một sai lầm. Hơn nữa, nếu không thể giải quyết hoàn toàn Liệt Không Quân Vương thì sau này bọn họ sẽ phải đối mặt với rất nhiều phiền toái, như vậy sẽ rất bất lợi.

Vì thế, bọn họ cũng chỉ có thể lựa chọn phương thức có lợi hơn, trước hết hoàn toàn giải quyết Liệt Không Quân Vương, sau đó mọi việc liền đơn giản rồi.

“Hừ.” Liệt Không Quân Vương hừ nhẹ một tiếng đầy khinh thường. Bất quá chỉ là hai nhân loại, cũng chỉ có thể vùng vẫy gây chết. Một kẻ tự phụ như hấn sẽ không ra tay trước.

Kim quang nhẹ nhẹ hiện lên trong mắt Fei, Đại Dự Ngôn Thuật. Vì bảo toàn tính mạng, con bài chưa lật này không thể không sử dụng.

“Ta nói.” Fei nhìn lên không trung, hơi thở đặc biệt không thể trái nghịch của Cách nháy mắt bao phủ xung quanh Liệt Không Quân Vương.

Liệt Không Quân Vương lập tức cảm thấy không tốt, muốn hành động nhưng đã muộn. “Ngươi là con kiến.”

Con kiến là tuyệt đối nhỏ yếu, mọi quyền sinh sát đều nằm trong tay nhân loại.

Tiếng nói vừa dứt, Liệt Không Quân Vương cũng cảm giác được lực lượng của mình biến mất vô tung, từ trên không rơi xuống.

Ialophil không chờ Fei tiếp tục, kim quang nhẹ nhẹ cũng bắt đầu lưu chuyển trong mắt hấn. “Ta ban cho ngươi cái chết.”

Đây là lực lượng mà Ialophil khai phá ra để vận dụng Cách, Tứ Dư (ban thưởng). Đứng ở vị thế cao tuyệt đối, hấn ban cho vạn vật thưởng phạt, không thể cự tuyệt, không thể kháng cự, là thưởng phạt tuyệt đối phải nhận.

Liệt Không Quân Vương đáng thương, đến cơ hội bày ra thực lực tuyệt đỉnh của mình cũng không có. Dưới sự áp chế tuyệt đối của Fei, cùng cái chết mà Ialophil ban cho đã hoàn toàn kết thúc cuộc đời hấn.

Mà cách Liệt Không Quân Vương chết đi cũng làm cho người xem kinh sợ.

Bọn hấn chỉ thấy, sau khi thanh niên tóc đen nói dứt lời, Liệt Không Quân Vương cao cao tại thượng không ai sánh bằng liền giống như một con chim bị bắn trúng, từ trên không trung ngã xuống. Người thanh niên tóc vàng kia, chỉ vào Liệt Không Quân Vương đang bị đau quặn ở bụng dưới, lại nói thêm một câu, thân thể Liệt Không Quân Vương liền bạo phát từ bên trong, một mảnh huyết sắc nổ rộ trong không trung, từng phần thân thể vạn vật rơi xuống, rơi vào giữa những người xem.

Quá trình xảy ra quá nhanh, sự tương phản quá mạnh mẽ, người đáng lẽ ra phải thắng liền cứ như vậy mà chết, đến ngay cả thi thể cũng không còn hoàn chỉnh.

Mà, một ít người xem bị dính thịt trên người dường như đều quên mất phản ứng trong một khoảng thời gian ngắn.

“Ngao.”

“Alvar.”

Làm xong hết thấy, Fei và Ialophil gọi về ma sủng đã cùng bọn họ tới đây.

Hai ma thú với bộ lông thuần một màu trắng dưới tác dụng của Phong hệ ma pháp liền xuất hiện tại lối đi đáp lại tiếng gọi của hai người. Mà mọi người rốt cục cũng ý thức chuyện gì đã xảy ra, kêu lên sợ hãi.

Thành viên Hoàng tộc, quý tộc triều đình, Elvis và Định Quân Vương bằng sự nhạy bén của mình, lập tức đem tầm mắt hướng về phía Ialophil và Fei đang cười ma thú.

“Ngăn lại bọn họ.” Nhìn thấy hai ma thú mang theo hai người bay lên không, Hoàng đế bệ hạ quyết đoán đưa ra mệnh lệnh. Đây là mệnh lệnh mang tính phản xạ, lúc này Hoàng đế còn không biết nên phản ứng và đối đãi thế nào đối với người đã chiến thắng Quân Vương.

“Ta nói.” Fei lại thi triển Đại Dự Ngôn thuật. “Trong phạm vi này, trừ những tồn tại mà ta cho phép, còn lại đều mất đi lực lượng.”

Chỉ một câu, nhưng phạm vi hiệu quả và tác dụng là toàn bộ để đồ trừ bỏ Ialophil và hai ma thú.

Hoàng tộc Ma tộc, quan chức triều đình, tuyển thủ dự thi, người xem, những Quân Vương có mặt tại để đồ và tất cả mọi thứ tồn tại trong phạm vi để đồ đều mất đi lực lượng của họ. Fei tước đoạt năng lực sử dụng ma pháp và đấu khí của họ, làm Cách cực tuyệt cung cấp lực lượng cho những người này.

Khủng hoảng, đúng vậy, lúc này tràn ngập trong lòng tất cả mọi người chính là khủng hoảng. Lực lượng, lực lượng của bọn họ mất rồi?

Ialophil chặn lại thân ảnh của Fei, làm cho ánh mắt mọi người đều tập trung vào hắn.

“Không cần kinh hoàng.” Ialophil tao nhã nói dưới tác dụng của Phong hệ ma pháp khuếch tán ra toàn bộ để đồ. “Ta biết các ngươi có rất nhiều nghi vấn, ta cũng biết các ngươi sẽ làm một chút hành động nho nhỏ, nhưng chúng ta thực sự không thích những hành động nhỏ này. Đây là một chút cảnh cáo cho các ngươi. Có nghi vấn gì thì xin mời lễ phép đến hỏi. Nếu không, ta sẽ không ngại ban cái chết cho các ngươi.”

Ialophil nói không nhanh không chậm, thông dong bình thản, nhưng ai biết được nội tâm của hắn đang có bao nhiêu lo lắng. Đại Dự Ngôn Thuật là năng lực vượt xa người thường, sau khi áp chế một vị Quân Vương, lại tiếp tục phát động một lượng khổng lồ lực lượng Đại Dự Ngôn Thuật, Fei phải chống đỡ vô cùng gian khổ. Người khác có thể nhìn không tới, nhưng hắn biết. Không cần quay đầu lại, hắn cũng biết sắc mặt Fei hiện giờ tái nhợt. Hắn không thể để cho những người này nhìn thấy điều này.

Giết Liệt Không Quân Vương, hắn và Fei sẽ không còn có thể điều thấp mình nữa, bọn hắn phải bày ra tư thế đứng ở vị trí cao tuyệt đối, cao đến mức khiến đám Ma tộc này không dám có hành động thiếu suy nghĩ, không dám có bất kỳ ý niệm không tốt nào trong đầu đối với bọn hắn, chỉ có thể có ý tưởng muốn mượn sức và lấy lòng, cho nên bọn hắn phải biểu hiện ra thực lực cường đại tuyệt đối.

Phát động Đại Dự Ngôn Thuật cướp đoạt lực lượng, làm cho bọn hắn biết được, lực lượng và sinh mệnh của bọn hắn trước mặt họ yếu ớt đến mức nào, chỉ có như vậy, bọn hắn mới có thể kiêng kỵ.

Không thể biểu hiện ra lo lắng, không thể biểu hiện ra cực hạn. Bọn họ phải khiến cho đám Ma tộc này nghĩ rằng bọn họ vẫn còn lực lượng, chưa tiêu phí quá lớn. Không thể bại lộ nhược điểm ra ngoài.

Cho nên, dù trong lòng Ialophil gấp đến độ muốn nhanh đi trở về, cũng chỉ có thể tỏ ra tao nhã thông dong mà nói.

“Một lúc sau lực lượng của các ngươi sẽ được khôi phục. Fei, chúng ta đi thôi.” Ialophil từ nãy đến giờ đều đang chống đỡ Fei, không cho người khác nhìn đến sắc mặt khó coi của Fei.

“Ân.” Thanh âm này là thanh âm duy nhất Fei có thể phát ra, sau đó hắn không nói thêm tiếng nào nữa.

“Nhớ rõ, lễ phép đến nha.” Ialophil lưu lại một câu nói cuối cùng. Alvar và Ngao liền mang hai người ly khai lối đi.

Sau khi thân ảnh hai người chỉ còn là một điểm đen, những người có mặt tại để đồ mới cảm giác được lực lượng khôi phục.

“Đó là lực lượng gì?” Không biết là ai hỏi lên, nhưng đây cũng là nghi hoặc của tất cả mọi người, trong lòng vẫn còn lưu lại nỗi sợ hãi vì bị mất đi lực lượng của chính mình.

“Fei. Red Creek miện hạ và Ialophil. Theoromon miện hạ đã thể hiện thiên phú của mình ở ngự tiền luận võ của Ma tộc. Bọn họ mười bảy tuổi đã đạt đến Thánh giai, thuận lợi tiến vào mười vị trí đầu trong ngự tiền luận võ. Bởi vì một vị Ma tộc bất kính, hai vị miện hạ đã gặp Liệt Không Quân Vương. Vị Liệt Không Quân Vương đáng thương này căn bản không hề biết hắn gặp phải hai nhân vật như thế nào, bị Đại Dự Ngôn thuật của Fei. Red Creek miện hạ làm mất đi lực lượng, bị Ialophil. Theoromon miện hạ ban cho cái chết, kết thúc sinh mệnh. Sau đó, hai vị Truyền Kỳ lại uy hiếp những Ma tộc có tâm hoài bất quỷ (âm mưu nghĩ xấu xa) đối với bọn họ.”

———— Trích từ Tuyển tập chuyện xưa của Uy Á đại lục [Dấu chân Truyền Kỳ]

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Uy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Trốn Tránh

Hai người tỏ vẻ vô cùng tự nhiên rời đi, bỏ lại một đám người đang hoảng loạn không hiểu tại sao bởi sự tình vừa trải qua. Những người ấy muốn bàn bạc hay nghị luận gì sau đó Ialophil cùng Fei đều không thêm quan tâm, những gì có thể làm, bọn họ đều đã làm cả rồi.

Hai Ma thú từ không trung hạ xuống như sao băng, tiếp đất lại vô cùng nhẹ nhàng.

Ialophil không đợi Alvar chạm đến mặt đất đã vội vàng nhảy xuống. Hắn vọt đến bên cạnh Ngao, nhìn Fei đã hoàn toàn ngã xuống trên người nó, khuôn mặt hắn lúc này tràn đầy vẻ thất kinh mà bản thân hắn cũng không phát hiện.

“Fei.” Ialophil ôm Fei xuống, sắc mặt Fei lúc này trắng bệch, mồ hôi ra ướt đầm cả khuôn mặt, yếu ớt tựa vào ***g ngực của Ialophil.

Fei dùng hết phần khí lực cuối cùng, mở mắt ra, hé miệng, ngay cả khí lực để phát ra âm thanh cũng không có. Thế nhưng dường như Ialophil lại nghe được lời nói đứt quãng mỏng manh của hắn, “Muốn... ngủ...” Sau đó liền nhắm mắt lại, hoàn toàn không còn chút khí lực nào. Không bận tâm đến cảnh báo của trí não, ép buộc bản thân thi triển ma pháp, cuối cùng vượt qua sức chịu đựng của bản thân, nếu như vẫn chưa tiến vào tiên thiên, hắn đã sớm mất mạng, hiện giờ chỉ cần nghỉ ngơi một chút là tốt rồi. Còn những tổn thất hắn phải chịu, cũng chỉ có thể đợi sau khi tỉnh lại mới kiểm tra được.

Ialophil vẫn thực lo lắng, vội ôm Fei trở về phòng, đặt trên giường, sau đó, vẫn không rời khỏi mà ngồi ở bên giường, nhìn bộ dạng yếu ớt hiếm thấy của Fei.

Khuôn mặt tuần tú ngày thường luôn lạnh lùng, lúc này đây lại thêm một chút yếu ớt trở nên mỏng manh khiến người ta phải thương tiếc.

Ialophil vươn tay, dùng tay áo nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên khuôn mặt của Fei.

Hai người quen biết cũng sắp năm năm rồi, ở Hắc Ám đại lục cùng nhau vượt qua hết thảy, khiến cho vị trí của Fei trong lòng Ialophil càng ngày càng nặng, trở thành người mà hắn tín nhiệm nhất, là minh hữu mà hắn có thể ủy thác sinh tử của bản thân, là chiến hữu mà hắn có thể giao phó phía sau lưng của mình, so với nhóm hảo hữu Donald, hắn càng xem trọng Fei, so với thân nhân, Fei càng khiến hắn dễ dàng bày tỏ mọi suy nghĩ tình cảm trong lòng.

Lần này, kẻ khiến cho Fei lâm vào tình trạng này là hắn, là do sự liều lĩnh của hắn. Hắn nên là người phải gánh vác mọi hậu quả, thế mà, Fei lại cùng hắn gánh vác, thậm chí phải gánh vác phần lớn nhất. Uy hiếp toàn bộ Ma tộc của đế đô, hắn cũng đã tiếp xúc với Cách, sao lại không rõ nếu như không phải đã tiến vào tiên thiên chi cảnh, Fei sẽ có kết cục gì.

“Thực xin lỗi.” Là lỗi của hắn, Ialophil nhẹ nhàng nói, dùng đôi tay trần dịu dàng chạm vào khuôn mặt của người đang hôn mê.

Nếu Fei tỉnh lại, nhất định sẽ lộ ra vẻ nghi vấn kiểu như [Người vì sao phải nhận lỗi?]. Bởi vì đối với Fei, hắn là minh hữu, việc trợ giúp hắn, cùng hắn đối mặt với nguy hiểm là chuyện tất nhiên. Nghĩ như thế, Ialophil lộ ra nụ cười ngọt ngào mà chính hắn cũng không biết.

Mà hắn, hiện giờ lại chẳng thể giúp gì cho Fei. Nụ cười biến mất, vẻ ảo não hiện ra trên khuôn mặt của Ialophil.

Lực lượng của hắn có thể trợ giúp Fei khôi phục, thế nhưng khi ở lời đài, hắn không thể làm được, bởi vì không thể để cho kẻ khác phát hiện nhược điểm của bọn họ. Khi về đến đây, hắn cũng không thể làm, bởi vì Fei sẽ không đồng ý. Tiêu hao tinh thần lực phải dựa vào khả năng khôi phục của chính mình thì mới có thể khiến tinh thần lực càng thêm tinh thuần, nếu như hắn giúp đỡ Fei khôi phục, như vậy không thể nghi ngờ đã phá hủy một lần tinh luyện độ tinh thuần, mà một người không chịu bỏ qua bất cứ cơ hội nào để trở nên mạnh mẽ như Fei sao có thể chấp thuận.

Đúng là một con người vừa quật cường vừa cố chấp.

Ngón tay hắn khẽ di chuyển trên khuôn mặt Fei, lướt qua đuôi lông mày, chạm đến khóe mắt, lướt ngang qua gương mặt, dừng lại một chút nơi khóe miệng.

Ialophil căn bản không rõ rằng hắn đang làm gì, đang nghĩ gì, cúi người xuống, một bàn tay đặt ở cạnh khuôn mặt Fei, tay còn lại bắt đầu ve vuốt đôi môi mỏng manh kia, tới tới lui lui, lưu luyến không muốn rời đi, khẽ cúi đầu, tay hắn rời khỏi đôi môi Fei, nâng cằm Fei lên, hơi thở hai người càng lúc càng gần.

Ngay lúc môi hai người sắp chạm vào nhau, Ialophil giống như bừng tỉnh, bàn tay như bị lửa thiêu cháy, vội vàng thả tay ra, bật người về phía sau, sau đó lập tức rời khỏi Fei, lùi đến sát tường.

Vừa rồi hắn muốn làm gì? Che miệng lại, trên khuôn mặt Ialophil xuất hiện nét kinh hoàng đến tột độ, hắn căn bản không rõ tại sao mình lại muốn làm

như vậy? Hắn muốn hôn...

Không phải, hắn tuyệt đối không muốn làm như vậy, khi cái từ kia vừa xuất hiện, Ialophil liền phản bác chính mình, hắn sao có thể làm như thế với Fei. Tuyệt đối sẽ không, Fei là nam a, hắn không giống với tên hỗn đản sáng hôm nay, hắn không hảo nam sắc.

Nghĩ đến tên hỗn đản gặp phải lúc sáng, Ialophil đồng thời cũng nhớ tới lời mà kẻ kia đã nói. Lúc đó hắn chỉ phần nộ mà không nghĩ bất cứ chuyện gì khác, mà lúc này, lời miêu tả của kẻ kia lại khiến hắn liên tưởng đến Fei. Biểu tình lạnh lùng bỗng trở nên quyến rũ, khuôn mặt không chút huyết sắc như hiện lên một tầng hồng nhạt, con ngươi trầm tĩnh như uyên trản ngập thủy quang, đôi môi mỏng manh hé mở, phát ra âm thanh kiều mị khác hẳn với thanh tuyến lãnh đạm thường ngày.

Hắn đang nghĩ gì? Vội vàng vứt bỏ những thứ lộn xộn trong đầu kia. Đúng rồi, hắn cũng đã mười tám tuổi, bởi vì ngoài ý muốn mà đến Hắc Ám đại lục, cuộc sống hàng ngày chỉ có tu luyện cùng trải qua hàng loạt chuyện ngoài ý muốn nên hắn không hề thực hiện mấy chuyện sinh lý, vì vậy mới có cảm giác khô nóng này.

Đúng, nhất định là vậy, Ialophil trấn an chính mình.

Trước khi đi vào Hắc Ám đại lục, Ialophil mười ba tuổi, là độ tuổi cảm thấy hứng thú với chuyện nam nữ, gia tộc cũng có sắp xếp cho hắn vài người, dẫn dắt hắn trưởng thành. Chính là, vì có tính kiêu phách, nên đối với chuyện này, Ialophil chưa từng làm qua, nhưng thế không có nghĩa là hắn không biết. Có một hảo hữu như Donald, người sẽ trở thành một hoa hoa công tử trong tương lai, đối với phương diện này, Ialophil hiểu rõ ràng hơn những người cùng lứa khác.

Cho nên, Ialophil đem sự thất thường của mình đổ lỗi cho sinh lý bình thường, quyết định sau khi cục diện đã ổn định, nhất định phải thư giải một phen. Còn vấn đề kiêu phách, không, so với việc có tà niệm với Fei, chuyện kiêu phách nhỏ nhỏ này, hắn có thể vượt qua.

Sau khi đã tìm được lý do cùng viện cớ, Ialophil tỉnh táo lại, nhưng tầm mắt cũng không dám nhìn đến chỗ Fei.

Ở trong lòng nói với chính mình, để cho Fei nghỉ ngơi thật tốt, Ialophil mở cửa rồi đi, muốn làm gì, Ialophil cũng không biết, làm gì cũng được, miễn là đem những ý nghĩ quỷ dị của mình quên đi.

Giống như là đồng cảm với sự phiền muộn của Ialophil, chuyện khiến hắn thoát khỏi những suy nghĩ kia tự động đến gõ cửa.

Việc điều tra cùng phản ứng trước một thế lực khổng lồ và ngoài ý muốn phải tiến hành nhanh chóng, là Hoàng tộc Ma tộc, bọn họ có không ít tinh anh đa mưu túc trí, mà người đứng đầu là Hoàng đế cũng không ngốc, cho nên bọn họ rất nhanh liền quyết định phải ứng đối ra sao với sự kiện ngoài ý muốn ở ngự tiền luận võ.

Tư liệu của Ialophil cùng Fei đã được đưa đến trước mặt Hoàng đế khi hai người tiến vào hai mươi vị trí đầu tiên. Lúc đó, Hoàng đế chỉ mới xem qua một chút, chữ vẫn chưa đặt bọn họ vào mắt, mà những tư liệu về Ma tộc, Hoàng đế lại rất xem trọng, từng câu từng chữ đều xem xét cẩn thận vô cùng, cho nên trước đó cũng không hề phát hiện năng lực đáng sợ của hai người thể hiện trong ngự tiền luận võ.

Sau đó, hàng loạt báo cáo của đệ đồ cũng trình lên, ở một khắc kia, bất kể là chủng tộc nào trong đệ đồ cũng đều mất đi ma pháp cùng đấu khí, thậm chí ngay cả ma pháp vũ khí cùng ma pháp trận cũng không dùng được, tựa như tất cả ma pháp nguyên tố cùng đấu khí ở đệ đồ đều biến mất, bị ngăn cách, không cung cấp cho bất cứ kẻ nào hay vật nào sử dụng.

Những người có thực lực cao như Quân Vương cũng không may mắn tránh thoát, ngược lại, những kẻ không có lực lượng lại không có cảm giác gì, khi đặc biệt điều tra một chút thì những kẻ ở bên ngoài đệ đồ cũng không bị ảnh hưởng, hết thảy đều bình thường.

Chỉ cần nghĩ đến, lúc kia, nếu có địch nhân tấn công đệ đồ, như vậy đệ đồ sẽ có kết cục gì, Hoàng đế Ma tộc liền cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, tuyệt đối không thể để tình huống này xảy ra. Mà đối với hai người tạo nên loại ảnh hưởng này, Hoàng đế Ma tộc vô cùng sợ hãi, nhưng nhớ tới lời uy hiếp lúc rời đi của Ialophil, hắn lại không dám có sát ý. Nếu như không nắm chắc một cách tuyệt đối, như vậy, chính hắn phải nhận lấy sự trả thù của đối phương, chính là loại trả thù này, sau khi cảm thụ lực lượng bất khả tư nghị của hai người, Hoàng đế Ma tộc rất rõ ràng, đó không phải là hậu quả mà hắn có thể gánh chịu.

Hoàng đế Ma tộc đang lâm vào phiền não chột nhốt đến sự kiêu ngạo của các Quân Vương, nếu lỡ như có Quân Vương nào đó tìm đến hai người kia, hắn run lên, vội bật dậy sai người mời các Quân Vương đang ở đệ đồ đến Hoàng cung một chuyến, hai vị Quân Vương của Hoàng tộc cũng nhận được lời thỉnh cầu của Hoàng đế, đi trấn an một số Quân Vương đặc biệt kiêu ngạo.

Các Quân Vương được mời đến, Hoàng đế Ma tộc liền kể lại quá trình diễn ra sự việc cho những Quân Vương không ở ngự tiền luận võ nghe, cũng đưa lên một bản tư liệu, sau đó nói lên ý định tự mình bãi phong Fei và Ialophil.

Khi kể lại chi tiết quá trình từ vong của Liệt Không Quân Vương, Hoàng đế Ma tộc cũng có cảnh cáo và ám chỉ các Quân Vương không can hành động thiếu suy nghĩ, nếu không kết cục của bọn hắn cũng giống như Liệt Không Quân Vương vậy.

Phải nói rằng, các Quân Vương đối với việc không thể sử dụng lực lượng trong một khắc kia là những kẻ kinh hoàng nhất, bởi bọn hắn có được thân phận siêu nhiên là dựa vào lực lượng, nếu như không có lực lượng, bọn hắn còn có thể bảo trì loại siêu nhiên này sao?

Đối với Ialophil cùng Fei, các Quân Vương tuy có sát tâm, nhưng cũng giống như Hoàng đế Ma tộc, bọn hắn sợ hãi thừa nhận sự trả thù của đối phương. Tuy đã sống rất lâu, thế nhưng bọn họ vẫn chưa sống đủ a, không nghĩ cứ như thế mà đánh mất tính mạng của mình, cho dù là Quân Vương kiệt ngạo nhất giờ phút này cũng lâm vào trầm mặc, kiệt ngạo không có nghĩa là ngu xuẩn, còn chưa rõ con bài chưa lật đáng sợ của đối phương đã mang

theo sát ý đến cửa, không thể nghi ngờ là tự tìm đường chết.

Hoàng đế Ma tộc cùng hai vị Quân Vương của Hoàng tộc, Định Quân Vương và Chấn Quân Vương, còn có Elvis, người biểu hiện ra thiện ý với Ialophil và Fei trên lời đài, cùng một số tâm phúc có trí tuệ cùng sức quan sát tốt, mang theo lễ vật tỏ vẻ hữu hảo đến bái phỏng Fei cùng Ialophil.

Khi họ đến tòa nhà mà Ialophil và Fei đang ở, Alvar và Ngao lập tức cảnh giới, bản năng của dã thú nói cho chúng biết chúng không phải là đối thủ của những kẻ này, nhưng lòng trung thành đối với chủ nhân khiến cho chúng dừng cảm đứng vững.

Alvar và Ngao thực vinh hạnh, bởi vì là Ma thú của Ialophil và Fei nên chúng cũng nhận được sự chú ý từ Hoàng đế Ma tộc. Ma thú khi đạt đến một trình độ nhất định nào đó đều có trí tuệ, điểm này cả Hắc Ám và Uy Á đại lục đều giống nhau, trong số Ma thú cũng có mấy con có thể đứng ngang hàng với Quân Vương.

Hoàng đế Ma tộc tất nhiên sẽ không làm ra hành vi thương tổn Alvar và Ngao nhằm khiêu khích chủ nhân của chúng, lễ độ lại không mất uy nghiêm, nói, “Ta đến bái phỏng chủ nhân của các ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Diễn Trò 1

“Hoan nghênh các vị ghé thăm tệt xá.” Ialophil sau khi được Alvar thông báo, ra mở cửa cho nhóm Hoàng tộc Ma tộc, “Hoàng đế bệ hạ, hai vị Quân Vương tôn quý, Elvis diện hạ.”

Elvis thì không cần phải nói, Ialophil đã biết, trang phục của Hoàng đế Ma tộc cũng rất dễ nhận ra, thời điểm cử hành ngự tiền luận võ đã nhìn thấy, huống chi phía sau còn có Định Quân Vương hấn vừa gặp qua không lâu, có thể sống vai cùng vị này chỉ có thể là vị Quân Vương còn lại trong Hoàng tộc, cho nên hấn có thể chuẩn xác gọi ra thân phận của bọn họ. Về phần những người khác, Ialophil không để ý, dù sao, lần này người đứng ở thượng phong cũng là hấn.

Chỉ cần nhìn cách hấn khẽ khom người cúi chào, lễ nghi đơn giản lại ẩn chứa sự tao nhã ung dung, cao sang tôn quý chỉ có ở thế gia cùng sự tài trí hơn người, nhóm Ma tộc Hoàng tộc liền biết, xuất thân của Ialophil tuyệt đối không tầm thường.

Để biểu đạt thiện ý, Hoàng đế Ma tộc đương nhiên không thể mang binh sĩ đến đây, còn hai vị Quân Vương, hấn không dám sai sử, thế nên Elvis cùng những quan viên trọng yếu trong triều đình đành phải mang lễ vật theo Hoàng đế vào nhà.

“Hàn xá đơn sơ, xin thứ lỗi nếu ta tiếp đãi không chu toàn.” Lúc trước chọn tòa nhà này là vì không gian yên tĩnh của nó, lại có sân khá rộng, đủ để bọn họ rèn luyện, nhà chính không quá lớn, thế nhưng cũng chỉ có Ialophil và Fei ở nên cũng có thể xem như rộng rãi.

Phòng khách vốn rộng rãi với hai người, thế nhưng khi nhóm Hoàng tộc Ma tộc bước vào liền có vẻ chật hẹp.

“Không sao.” Hoàng đế Ma tộc có thể nói cái gì, đây là do sự thật hoàn cảnh khách quan, hơn nữa, là Hoàng đế, hấn vẫn có ghế để ngồi, hai vị Quân Vương cũng không ngoại lệ, Ialophil thân là chủ nhân, đồng thời cũng là nhân vật chính của ngày hôm nay cũng có chỗ, còn những người khác, không có chỗ thì đành phải đứng thôi. Ai bảo địa vị của bọn họ thấp hơn Hoàng đế, thực lực không bằng hai vị Quân Vương, thân phận lại không đặc thù như Ialophil, chủ nhân của nơi này.

Ialophil tự mình rót trà cho Hoàng đế Ma tộc cùng hai vị Quân Vương, về phần những người còn lại, thật có lỗi, Ialophil tâm tình không tốt, hấn không có hứng chiều cổ lòng hư vinh nhảm chán của họ.

“Mời dùng. Nơi này không có người hầu, mời các vị chấp nhận một chút.” Sự khiêm nhường khi cần thiết là lễ nghi của thế gia, Ialophil xuất thân từ Theoromon gia tộc đã quá quen với sự đối trá này. Sau khi nói xong, Ialophil đặt khay trà qua một bên, ngồi xuống, ý tứ rất rõ ràng, hấn sẽ không phục vụ cho những kẻ còn lại.

Đối với chuyện này, Hoàng đế Ma tộc không cảm thấy có gì không đúng, hai vị Quân Vương nằm trong phạm vi được tiếp đãi, đương nhiên sẽ không oán giận, mà những người khác, trước mặt ba vị này, có bất mãn như thế nào cũng chỉ có thể nuốt vào.

“Theoromon các hạ khách khí rồi.” Trước khi đến đây, Hoàng đế Ma tộc đương nhiên có phái người điều tra tòa nhà này, cho nên chuyện từ khi vào đây ở, Ialophil cùng Fei không mời người hầu hấn đương nhiên cũng biết, bất quá, nhìn ngôn hành cử chỉ của Ialophil như vậy, thế nhưng lại không mời người hầu, thậm chí còn tự mình mở cửa rót trà cho bọn họ, cũng làm cho Hoàng đế Ma tộc hơi kinh ngạc, tự nhiên cũng sẽ không có gì bất mãn.

Người như Ialophil vừa nhìn đã biết là người nên được kẻ khác hầu hạ, mà không phải là loại sẽ đi hầu hạ người khác, có thể được Ialophil hầu hạ cũng đủ khiến người ta thụ sủng nhục kinh, sao có thể thấy bất mãn.

“Sao lại không thấy Red Creek các hạ?” Lễ phép nhấp một ngụm trà, Hoàng đế Ma tộc mới mở miệng hỏi đến người còn lại trong nhà.

Đến rồi. Ialophil bắt đầu đề phòng, nhưng ánh mắt không lộ ra nửa điểm khẩn trương, mà ngay cả biểu tình cũng làm về bất đắc dĩ đúng mức, “Tình tình Fei rất lạnh nhạt, đối với một số sự tình không quá quan tâm, thà rằng ngủ cho qua thời gian cũng không muốn tiêu phí công sức cho mấy chuyện này.” Ialophil không hề nói dối, chẳng qua đây không phải lý do thực sự cho việc Fei không xuất hiện mà thôi. Mà trong những lời đó, hẳn cũng ngầm nói ra việc Fei hiện đang ngủ, nhưng nguyên nhân chính xác là gì, không phải chuyện đám Ma tộc này có thể biết.

Một số sự tình trong miệng Ialophil là chỉ cái gì, không cần hẳn nhiều lời, bởi vì những người ở đây đều hiểu được. Loại chuyện này, trong lòng mọi người đều biết, nếu nói rõ, như vậy hàm nghĩa muốn biểu đạt lại có vẻ như không thỏa đáng.

Quả nhiên người này xuất thân từ thế gia, phương thức giao tiếp lấp lửng thuần thực như vậy, không phải là thứ gia đình bình thường có thể bồi dưỡng ra. Các vị Ma tộc trong lòng đều âm thầm đánh giá.

“Cảm tình giữa hai vị thật tốt.” Hoàng đế Ma tộc nghe ra sự bất đắc dĩ ẩn hàm dung túng của Ialophil, liền nói như vậy.

“Theoromon gia tộc cùng Red Creek gia tộc là thế giao, cảm tình giữa hai vị phụ thân đại nhân cũng rất tốt, ta cùng Fei thậm chí còn sinh cùng ngày.” Chỉ là nói mấy câu như vậy, trong đầu đám Ma tộc vốn không biết tình hình cụ thể ở Uy Á đại lục liền tự động tạo ra những tình tiết kiểu như nhiều thế hệ tương giao, cùng nhau lớn lên liền trở thành bằng hữu, hay thậm chí vì là sinh cùng một ngày nên càng thêm thân thiết, đến mức giống như thân sinh huynh đệ.

“Hoàng đế bệ hạ đến đây, chắc không phải chỉ để hỏi việc này?” Ialophil tao nhã bưng chén trà, không có vẻ vội vàng khiến người ta cảm thấy hấn là muốn đuổi khách, cũng khiến người ta không thể tiếp tục kéo dài thời gian.

Nhiệt khí lượn lờ, Ialophil rừ rừ, không cho người khác thấy được toan tính lóe ra trong đáy mắt.

“Theoromon các hạ thẳng thắn như vậy, trăm cũng không quanh co nữa.” Hoàng đế Ma tộc nghiêm mặt nói, “Các hạ nên biết, bọn ta muốn biết cái gì?”

Đặt chén trà có hoa văn hình Tường Vi xuống, khuôn mặt hoàn mỹ vô khuyết của Ialophil xuất hiện nụ cười tao nhã không chệ vào đâu được, “Đương nhiên. Về lực lượng mà ta cùng Fei sử dụng ở ngự tiền luận võ, đúng không?” Câu là nghi vấn, nhưng ngữ khí lại là khẳng định.

“Đúng vậy.” Hoàng đế Ma tộc cũng sẽ không cho phép Ialophil trốn tránh vấn đề này.

“Fei sử dụng, chính là Đại Dự Ngôn Thuật, của ta, gọi là Tứ Dự.” Đáp án là sự thật, bất quá có nói cho đám Ma tộc này, bọn hắn vẫn sẽ không hiểu.

“Có thể giải thích một chút không?” Không hổ là Hoàng đế Ma tộc, rất có khí lượng mở miệng hỏi chuyện bản thân không hiểu, chứ không phải là giả vờ hiểu biết một cách ngu xuẩn.

“Đại Dự Ngôn Thuật của Fei, lời nói ra tuyệt đối sẽ xảy ra trong tương lai.” Nhớ lại thời điểm nghe được lời giải thích này, trong lòng hắn đã khiếp sợ đến thế nào, đây thật sự không phải là năng lực nhân loại có thể có được, cũng là loại năng lực không hợp với tính cách của Fei. Fei chống lại vận mệnh, nhưng loại lực lượng này lại như biểu đạt vận mệnh là không thể đối kháng.

Không bận tâm đến thần sắc khiếp sợ cùng không thể tin trên đời lại có loại năng lực này của đám Ma tộc, Ialophil nói tiếp, “Tứ Dự của ta, chính là ban cho sự vật thứ mà ta muốn, cái chết cũng là một trong số đó.” Thời điểm hắn đem cái chết ban cho Liệt Không Quân Vương mới biết được, thì ra, chết là một chuyện đơn giản như vậy. Loại lực lượng này quả thật rất dễ khiến người ta y lại.

Cả phòng rơi vào trầm mặc.

“Không thể nào, trên đời sao có thể tồn tại loại lực lượng này.” Đầu tiên mở miệng, tỏ vẻ không tin tưởng chính là Chấn Quân Vương. Hẳn không tận mắt nhìn thấy Liệt Không Quân Vương nên còn có thể không tin, chứ không như Định Quân Vương, sắc mặt đã trở nên vô cùng khó coi.

Ialophil không phủ định, thứ đã tồn tại, có phủ định hay không tin cũng không thể thay đổi sự thật là nó đã tồn tại.

“Đúng là một loại lực lượng khó tin.” Hoàng đế Ma tộc khó khăn nói. Loại lực lượng như vậy, giống như Chấn Quân Vương nói, vốn không nên tồn tại. Có loại lực lượng như thế, vậy thì trên thế giới này có gì là không thể làm được đâu.

“Đúng vậy a,” Ialophil gật đầu, “Ta cùng Fei cũng không biết tại sao chúng ta lại có được loại lực lượng này.” Ialophil chọn thời điểm thích hợp, biểu lộ sự hoang mang.

“Các ngươi không biết tại sao lại có được?” Elvis trừng mắt nhìn Ialophil. Có loại lực lượng này thì không có gì không làm được, chính hắn mong muốn có được loại lực lượng này biết bao, thế nhưng người trước mắt lại nói không biết tại sao có được, còn làm ra bộ dạng vô cùng bất đắc dĩ.

“Có được loại lực lượng này cũng không hẳn là chuyện tốt, quá mức ý lại vào nó, ta cùng Fei cũng sẽ không mạnh lên được, cho nên chúng ta đều không thích sử dụng loại lực lượng này. Nếu không phải hôm nay Liệt Không Quân Vương thật sự muốn giết chúng ta, để bảo toàn tính mạng, ta cùng Fei mới phải sử dụng đến nó. Về phần sau đó sử dụng đối với các ngươi, chủ yếu là muốn tránh chút phiền toái.” Lời của Ialophil có bao nhiêu là chân thật, có bao nhiêu là giả dối, mấy Ma tộc không biết được, nhưng không thể không nói, Ialophil nói rất có đạo lý, đặc biệt là hai vị Quân Vương, cùng với Hoàng đế Ma tộc và Elvis đang ở trình độ Thánh giai, đối với nửa đầu tỏ vẻ lý giải, nửa sau giải thích, đám Ma tộc cũng có thể chấp nhận.

Đối diện với tử vong, không dùng loại lực lượng này để giữ mạng, còn muốn chờ đến khi nào. Nếu lúc ấy không dùng lực lượng thích hợp để uy hiếp chế ngự bọn hắn, bọn hắn sẽ hành động như thế nào, bây giờ, chính bọn hắn cũng không biết. Không thể không nói, quyết định của đôi phương thật chính xác.

“Gạt người, nếu các người đã có loại lực lượng này, sao lại bị cuốn vào vết nứt không gian? Chỉ cần dùng năng lực của các người là có thể tránh đi.” Chân Quân Vương lại phát biểu ý kiến.

“Này a,” Ánh mắt của Ialophil hơi thay đổi, không phải chột dạ, mà là thể hiện ra cảm giác giống như ngưng đọng. “Lúc ấy, thời điểm vết nứt không gian xuất hiện, là ta ngăn cản Fei sử dụng Đại Dự Ngôn Thuật, bởi vì chưa từng đến Hắc Ám đại lục, vừa vặn có một cơ hội, cho nên...” Sự thật thì đúng vậy, chỉ là biểu hiện của Ialophil khiến các Ma tộc hiểu lầm.

Cho nên cái gì, tất cả Ma tộc đều biết, chính là vì chưa từng đến Hắc Ám đại lục liền cam nguyện bị cuốn vào vết nứt không gian, đi đến nơi vô cùng nguy hiểm đối với nhân loại này.

Ialophil thực thành công đáp nặn hình tượng tâm cơ thâm trầm rồi lại có sự xúc động của thiếu niên. Nếu không xúc động, sao có thể chỉ vì lý do như thế mà đến Hắc Ám đại lục.

“Vốn nghĩ rằng có Đại Dự Ngôn Thuật của Fei cùng Tứ Dư của ta, muốn trở lại Uy Á đại lục là chuyện rất dễ dàng, kết quả là ta đã sai lầm.” Ialophil đột nhiên nghiêm sắc mặt, lại tăng thêm mấy phần bi thương. “Vì muốn trở lại Uy Á đại lục, ta cùng Fei mới tham gia nợ tiền luận võ, muốn lấy được vị trí quán quân.”

“Cái gì? Năng lực của các người cũng có chuyện làm không được?” Hoàng đế Ma tộc giống như người bị nhốt đột nhiên tìm được lối thoát, đáy mắt chột lóe tinh quang.

“Trên đời này không có lực lượng nào là hoàn mỹ, năng lực đặc thù của ta cùng Fei cũng có khuyết điểm của nó.” Nói là hoàn mỹ, thật sự quá mức hư ảo, lực lượng có chút nhược điểm mới dễ dàng khiến người ta tin tưởng, nhưng mà là nhược điểm gì, theo như cách của hắn, chính là đem nhược điểm trí mạng thực sự giấu giếm, thẳng cho đến khi nó không còn là nhược điểm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Diễn Trò 2

“Sao lại nói như vậy?” Hoàng đế Ma tộc dù định tỏ vẻ chỉ tùy tiện hỏi mà thôi, nhưng lực ảnh hưởng của Đại Dự Ngôn Thuật và Tứ Dư quả thật quá lớn, hắn thực sự rất muốn biết nhược điểm của chúng. Ngữ khí tuy bình thường, nhưng vẫn không thể giấu đi sự vội vàng hiện rõ trong ánh mắt.

“Aizz.” Ialophil thở dài. “Nơi mà ta và Fei rơi xuống lúc trước là Lôi đình chi địa.”

Nghe nói đến Lôi đình chi địa, sắc mặt mọi người đều thay đổi, cái nơi hoang vu không bóng người, ngay cả một ngọn cỏ cũng không sống nổi, chỉ có từng đợt sấm sét điên cuồng tàn phá khắp nơi kia, là một trong những cấm địa của Hắc Ám đại lục.

Không một ai từng nghĩ đến việc tiến vào khu vực này, bởi vì nơi ấy không có bất kỳ thứ gì đáng giá để họ phải mạo hiểm tính mạng.

“Khi ta và Fei phát hiện sự nguy hiểm ở nơi đó liền lập tức muốn rời khỏi Hắc Ám đại lục, nhưng chúng ta không thể mở ra không gian thông đạo (con đường qua lại giữa các không gian).” Ialophil lắc đầu, bộ dạng vô cùng bất đắc dĩ.

“Tại sao ngay cả Đại Dự Ngôn Thuật và Tứ Dư đều không thể mở được thông đạo?” Hai loại lực lượng mạnh mẽ như vậy cũng không thể mở ra không gian thông đạo sao?

“Không thể. Bởi nó không đơn giản chỉ là một không gian thông đạo.” Ialophil ngả lưng vào ghế ngồi. “Mở ra không gian thông đạo giữa Uy Á đại lục và Hắc Ám đại lục là chống lại lực ức chế của thế giới.”

“Lực ức chế của thế giới?” Đây là thứ gì? Những Ma tộc thuộc giai cấp cao tầng ở đây đột nhiên cảm thấy bản thân thiếu kiến thức thật trầm trọng.

“Điều này Fei hiểu rõ hơn ta, ta chỉ biết có thế mà thôi.” Hắn không cần phải giải thích điều bí ẩn của thế giới này cho những Ma tộc kia. “Theo như cách nói của các người, không gian thông đạo đó chính là vết nứt không gian, đó là thứ được tạo ra tự nhiên, là thông đạo nối liền hai đại lục. Tự tiện mở ra không gian thông đạo giữa hai đại lục là một chuyện phi pháp.”

Phi pháp? Trái với “pháp” là “pháp” nào? Có liên quan gì đến lực ức chế của thế giới? Một tia thâm trầm lóe lên trong mắt hai vị Quân Vương.

Nét thâm trầm kia tuy chỉ trong thoáng chốc nhưng đã bị Ialophil thấy được, nụ cười ưu nhã khẽ nở rộ trên khuôn mặt hắn. Nếu như đám người Donald ở đây, nhất định sẽ nhận ra đó là nụ cười khi Ialophil đang tính kế người khác.

Chỉ nhìn thần sắc của hai vị Quân Vương, Ialophil cũng hiểu được trình độ của Quân Vương là đến cấp độ nào. Quân Vương hắn là đã có thể mơ hồ cảm giác được sự tồn tại của Cách nhưng lại không quá rõ ràng, nói chính xác hơn, bọn hắn có thể cảm nhận được một quy luật nào đó, nhưng không có cách nào để biết được thấu triệt về nó.

Bất quá, điều này cũng có thể lý giải. Cách không phải cứ dựa vào ma pháp và đấu khí là có thể cảm giác được, cho dù những kẻ kia có thể cảm thấy điều đó, nhưng từ cảm nhận được cho đến nắm bắt được cách hoạt động của Cách còn cần một thời gian rất dài, hơn nữa lúc này, không có ai có thể hướng dẫn họ, dù tiêu tốn cả trăm năm để đạt được điều đó cũng đã có thể xem là thiên phú xuất chúng rồi. Mà hần, thực may mắn khi có Fei trợ giúp, khiến cho Cách hiển hiện ngay trước mắt, để hần có thể giác ngộ được Cách theo cách trực quan nhất.

Hay bởi có Fei đi trước, nên việc làm sao để hướng đến Cách đã có khuôn mẫu để học tập. Mà Quân Vương, đợi đến khi có thể nắm chắc phương pháp sử dụng Cách cũng phải tốn không ít thời gian và tinh lực, trong đó, ngộ tính và thiên phú đều không thể thiếu.

Cách là dùng tinh thần lực đi khu động và trao đổi, điều kiện đầu tiên chính là tinh thần lực phải cộng minh được với Cách. Fei là ngoài ý muốn có được tinh thần lực cộng hưởng với Cách, mà hần là vì thể chế có toàn bộ thuộc tính ma pháp, nên cũng rất hợp với Cách. Thế nhưng những người khác muốn khu động Cách cần phải điều chỉnh tinh thần lực của mình, mà làm sao để điều chỉnh, vậy cần phải đi nghiên cứu rồi. Cho nên a, trong một đoạn thời gian dài trước mắt, hần không cần lo lắng có hay không người có thể sử dụng Cách giống như bọn họ.

Hần cũng sẽ không đem phương pháp này dạy cho người khác. Nếu như lần này không phải là ngoài ý muốn bị hút vào Hắc Ám đại lục, Fei cần đồng minh mà không tiếc tinh lực giúp hần trở nên mạnh mẽ, như vậy hần cũng sẽ không biết đến lực lượng này. Về phần sau này, Fei đã ở cùng một chỗ với hần, cũng sẽ không cần có thêm mấy đồng bạn dư thừa khác. Theo như tính cách của Fei cũng sẽ không vô duyên vô cớ mà dạy cho người khác.

Ialophil cũng không phải không nghĩ tới việc dạy cho thân nhân và hảo hữu. Nhưng Fei phản đối ý tưởng này của hần.

Không phải không được mà là không thể được, bởi nếu những người ấy không tiến vào Tiên thiên, bọn họ không thể học thứ này; cũng không thể học nội công, bởi vì họ đã trưởng thành, tất cả trụ cột đã được định hình, bảo bọn họ phế bỏ năng lực ban đầu của mình, bọn họ sẽ có thể kiên quyết như Ialophil sao?

Dùng Tứ Dư và Đại Dư Ngôn Thuật giúp bọn họ cũng không được, nếu lực lượng được tăng lên nhờ ngoại lực, cả cuộc đời sau này, thực lực của bọn họ đều không thể đề cao thêm nữa. Chính vì điểm này mà Fei không đồng ý với hần.

Sau khi nghe Fei nói xong, Ialophil cũng lập tức vứt bỏ ý tưởng này. Cùng với việc để cho bọn họ ôm ấp hi vọng, không bằng làm cho bọn họ nghĩ đây là năng lực đặc thù không thể học được. Bản tính Ialophil vốn là ích kỷ, mặc dù có tình cảm đối với thân hữu, trước kia thì không sao, nhưng sống cùng Fei ở Hắc Ám đại lục đã lâu, dần dần bị Fei hun đúc, phần ích kỷ này càng ngày càng lớn, đối với bằng hữu hần vẫn xem trọng như cũ, đối với thân nhân vẫn là trân trọng, thế nhưng cũng không thể xem hần là người có tấm lòng rộng mở, không thêm giữ lại chút gì cho mình.

Quay lại chính đề. Sau khi thu được một ít tin tức từ phản ứng của hai vị Quân Vương, Ialophil cũng không thay đổi thần sắc, tiếp tục nói: “Ta và Fei đã thử qua rất nhiều phương thức, cuối cùng kết luận, đề về Uy Á đại lục chỉ có hai con đường để đi.”

“Một là chờ vết nứt không gian xuất hiện, ta và Fei sẽ có thể trở về. Tuy nhiên vết nứt không gian xuất hiện không theo quy luật nào, cách này thực không ổn. Một cách khác chính là đi con đường trực tiếp, xuyên qua kết giới. Ta biết, Hoàng tộc có tư liệu nghiên cứu về kết giới, cho nên, lần này ta và Fei tham gia ngự tiện luận võ cũng là muốn xem những tài liệu ấy.” Ialophil thẳng thắn nói ra mục đích của mình.

“Sau khi xem xong chúng, Theoromon các hạ sẽ làm gì?” Hoàng đế Ma tộc lại đưa ra một vấn đề nữa.

“Cũng không làm cái gì, chỉ là muốn biết kết giới ở nơi nào trong Hắc Ám đại lục.” Ở Uy Á đại lục thì tốt rồi, kết giới ở đâu thì ai cũng biết, mà kết giới ở Hắc Ám đại lục lại khác với Uy Á đại lục. Thời gian nó xuất hiện thường gián đoạn, địa điểm xuất hiện cũng không giống nhau, cho nên dân chúng bình thường sao có thể biết kết giới ở đâu.

Người của Mạo Hiểm giả nghiệp đoàn cũng có bí mật giữ một số tài liệu, nhưng Hoàng tộc đã cho người nghiên cứu vấn đề này từ lâu, như vậy nhất định có thể từ đó tìm ra quy luật, dù sao vết nứt không gian cũng không tùy tiện xuất hiện. “Chỉ cần tiếp xúc với kết giới, bọn ta có thể trở về.”

Theo như lời nói của Ialophil, Ma tộc có thể nghe ra được năng lực đặc thù của hai người khi phát động hần là có hạn chế về khoảng cách. Nhược điểm mà lúc này Ialophil tiết lộ là một loại lực lượng không thể kháng cự, thế nên nhược điểm ấy không có chỗ nào để lợi dụng, đến hiện tại lại lộ ra sự hạn chế về khoảng cách cũng là vô dụng, bởi chỉ cần xem xét việc lực lượng kia bao quát toàn bộ để đồ ngày hôm nay là có thể phỏng đoán đại khái phạm vi triển khai của nó. Như vậy, đánh xa liền không có hiệu quả, năng lực đặc thù của bọn họ có thể trừ khử mọi công kích. Ám sát cũng không được bởi hai người này vẫn có thực lực, cho dù là Quân Vương, hai người cũng vẫn có đủ thời gian để thi triển năng lực đặc thù. Công khai giết chết cũng không thể thực hiện, giả sử cho người bao vây bọn họ thì cả hai chỉ cần dùng năng lực cướp đoạt lực lượng, tiếp đó ban cái chết cho bọn hần, mọi chuyện đều được giải quyết. Những nhược điểm này căn bản không tính là nhược điểm a.

“Những tài liệu này trầm có thể cho các người mượn.” Hoàng đế bộ hạ đã hiểu được nguyên nhân hai người tham gia ngự tiện luận võ, là muốn đoạt lấy vị trí số một đưa ra yêu cầu với Hoàng tộc, mà yêu cầu này Hoàng gia có thể nhận. Lúc này, Hoàng đế mới thở phào nhẹ nhõm.

“Không, ta và Fei muốn dựa vào bản lĩnh của mình đạt được tư cách này.” Trên mặt Ialophil không có khinh hi mà là lạnh nhạt cự tuyệt, làm cho các Ma tộc thấy rõ sự cao ngạo và tự tin của hần.

Hoàng đế Ma tộc không nói thêm gì nữa, bưng lên chén trà uống một ngụm. Ialophil cũng nâng chén trà lên uống. Những Ma tộc còn lại không dám quấy rầy Hoàng đế. Chẳng qua, Quân Vương là trường hợp ngoại lệ.

“Theoromon các hạ, có thể cho chúng ta xem một chút năng lực của Tứ Dư không?” Trong hai vị Quân Vương, Định Quân Vương, tính tình tương đối hiền hòa, đề xuất một ý kiến với Ialophil.

“Biểu hiện ở ngự tiền luận võ còn chưa đủ sao?” Đặt chén trà xuống, Ialophil nhìn Định Quân Vương, mỉm cười.

Định Quân Vương có chút xấu hổ, cũng không thể nói là hắn thêm muốn bí pháp của người ta a.

“Muốn người làm thì người cứ làm đi, nói nhiều như vậy để làm chi?” Chấn Quân Vương không kiên nhẫn nói.

“Người muốn ta ban cái chết cho người sao?” Ánh mắt Ialophil nhìn Chấn Quân Vương vô cùng lạnh lẽo, mang theo sát ý mười phần. Quân Vương thì như thế nào. Trong đầu Ialophil bắt đầu tính toán, nếu dùng Tứ Dư giết thêm một Quân Vương sẽ làm cho những người ở đây có hành động gì rồi làm sao ứng đối với một loạt sự tình xảy ra sau đó.

Chấn Quân Vương sững người, là sợ hãi, dẫu là Quân Vương, nhưng hắn vẫn sợ chết. Hắn biết Liệt Không Quân Vương chính là bị người này ban cho cái chết mà kết thúc sinh mệnh. Cũng vào giờ phút này, Chấn Quân Vương mới ý thức được mình đang đối mặt với một người như thế nào. Đây là kẻ có thể giết chết một Quân Vương ngay lập tức, là người sở hữu một lực lượng cực kỳ đáng sợ.

Nhưng phải thỏa hiệp như vậy, Chấn Quân Vương lại cảm thấy thực mất mặt.

“Tình hình của Chấn Quân Vương rất nóng nảy, nhưng cũng chỉ vì năng lực của Tứ Dư làm cho hắn ngạc nhiên. Hi vọng Theoromon các hạ không cần so đo.” Định Quân Vương vội vàng đứng ra hòa giải, cũng hạ thấp tư thái của mình xuống. Có thể làm cho Quân Vương nói năng lễ độ như vậy, cả nhân loại này, có ai làm nổi a.

Ialophil thu hồi ánh mắt lạnh như băng đối với Chấn Quân Vương. Muốn giết một Quân Vương ngay lập tức, dù hiện giờ có chút khó khăn nhưng cũng không hẳn là không làm được, chính là, không nên ở thời điểm Fei đang hôn mê gây thêm chuyện. Vì Fei, Ialophil tạm thời nuốt xuống cục tức này. Bất quá, sau này hắn sẽ từ từ hồi báo Chấn Quân Vương.

“Như vậy, các người muốn ta ban cho các người cái gì?” Ialophil hỏi, tư thái vô cùng thoải mái, cứ như vừa rồi không có phát sinh chuyện gì, như thể Chấn Quân Vương không vô lễ với hắn mà hắn cũng không uy hiếp Chấn Quân Vương.

“Làm cho người chết sống lại, thời gian đảo ngược, trường sinh bất tử. Cũng đừng suy nghĩ đến những thứ này, ta làm không được.” Ialophil chủ động đưa ra những thứ hắn không thể ban cho, chỉ có điều những thứ này thoát ra khỏi miệng hắn cứ giống như đang nói đùa, lại có vài phần hấp dẫn. Máy việc này nếu thực hiện được thì tốt biết bao.

Không biết vì sao sự kính sợ trong lòng mọi người đối với sự thần bí của Tứ Dư biến mất một phần, nhưng cũng bởi vì như thế nên mới cảm thấy lực lượng này càng chân thực, càng có thể tin, làm cho trong lòng bọn hắn càng thêm kiêng kỵ.

“Theoromon các hạ có thể làm cho lực lượng của ta đạt tới cấp độ Quân Vương không?” Hoàng đế Ma tộc đưa ra đề nghị.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Ialophil, Ta Đói Bụng!

“Có thể.” Ialophil tỏ vẻ có thể đáp ứng tâm nguyện của Hoàng đế Ma tộc.

Kẻ có tâm cơ thâm trầm như Hoàng đế Ma tộc, lúc này cũng vì động dung mà lộ ra cảm xúc rõ ràng, đó là vẻ tham lam cùng kinh ngạc khi khát vọng của bản thân có thể thực hiện.

“Thế nhưng, ngài xác định là cần ta trợ giúp tăng lực lượng của ngài lên sao? Hoàng đế bệ hạ.” Thanh âm tao nhã, nói lên một câu không rõ ý tứ.

Thần sắc trên mặt Hoàng đế Ma tộc lập tức đông cứng lại, hắn sao có thể không nghe ra sự ẩn ý cùng cảnh cáo trong câu nói đó.

“Có vấn đề gì sao?” Không phải không làm được, mà là có nguyên nhân khác.

“Ta có thể ban cho ngài lực lượng ở cấp bậc Quân Vương, nhưng, cũng chỉ là lực lượng, có được lực lượng của Quân Vương không hẳn đã trở thành một Quân Vương chân chính.” Ialophil tiếp tục nói thêm một câu mà Hoàng đế Ma tộc chẳng rõ tại sao. “Hai vị Quân Vương hắn đều hiểu rất rõ nguyên nhân này đi, cấp bậc Quân Vương không phải chỉ có lực lượng mà thôi, vẫn còn một thứ khác nữa.”

Hoàng đế Ma tộc quay đầu lại nhìn hai vị Quân Vương của Hoàng tộc, Chấn Quân Vương khẽ gật đầu, “Tiến vào cấp bậc Quân Vương là một chuyện vô cùng huyền diệu, khoảnh khắc đó có một loại linh ngộ rất khó diễn tả thành lời.”

Loại linh ngộ này không thể nói rõ được, hơn nữa mỗi người đều khác nhau.

“Ta rất ngạc nhiên, Theoromon các hạ sao lại biết được chuyện này, chẳng lẽ ngài cũng là Quân Vương?” Khi Chấn Quân Vương nhìn về phía Ialophil, trong mắt đã có sự tôn kính đối với người ở cùng cấp bậc.

“Không phải, thế nhưng, ta và Fei đạt đến cấp bậc Quân Vương chỉ là vấn đề thời gian, bởi vì cảnh giới cùng linh ngộ chỉ Quân Vương mới có thể có, ta cùng Fei đều cảm nhận rất rõ ràng.” Cách, sự chân thực của thể giới này, cả hấn và Fei đều đã tận mắt nhìn thấy, đều đã tự mình cảm nhận sâu sắc, chỉ cần lực lượng của hấn và Fei đạt đến trình độ ấy, tất nhiên sẽ trở thành Quân Vương, không cần phải trải qua sự tình kia nữa.

Đó cũng là nguyên nhân vì sao Quân Vương lại ít ỏi như thế, người của thể giới này hầu hết chỉ coi trọng lực lượng, đối với nguyên nhân tồn tại của bản thân cùng thể giới lại có rất ít người đi tìm hiểu, hoặc suy ngẫm. Những người có thể trở thành Quân Vương đều là vì ngoài ý muốn mà linh ngộ được.

“Không có cảnh giới cùng linh ngộ thì không thể trở thành Quân Vương sao?” Hoàng đế Ma tộc sau khi nghe hai người nói, mới lên tiếng hỏi.

“Chỉ có lực lượng, không có cảnh giới, bất quá cũng chỉ là ngụy Quân Vương.” Ialophil trả lời.

Chỉ có lực lượng cũng được a, nghe vậy, Hoàng đế Ma tộc nghĩ.

“Nếu ban cho ngài lực lượng của Quân Vương.” Ialophil lại nhìn về phía Hoàng đế Ma tộc, tư thái cao ngạo thể hiện trong giọng nói của hấn, Hoàng đế không hề phát hiện ra, “Như vậy, ngài sẽ không thể tiếp tục tiến về phía trước.”

“Tiến về phía trước?” Người hỏi lại câu này chính là hai vị Quân Vương, đạt đến cấp bậc Quân Vương rồi vẫn có thể tiếp tục tiến thêm nữa sao?

“Lực lượng là không có giới hạn.” Ialophil nhấp một ngụm trà, không nghĩ tiếp tục đề tài này, “Đáp án của ngài là gì, Hoàng đế bệ hạ?” Là dựa vào lực lượng ta ban cho mà trở thành ngụy Quân Vương, không thể tiếp tục tiến bộ hơn nữa, hay là dựa vào lực lượng của chính mình, chẳng sợ cả đời vẫn dừng bước ở Thánh giai.

Hoàng đế Ma tộc lập tức trầm mặc, hai vị Quân Vương cũng đang suy nghĩ về việc lực lượng không có giới hạn, những Ma tộc khác không có tư cách ở nơi này phát biểu ý kiến.

Ialophil áp chế sự mất kiên nhẫn, muốn đuổi khách trong lòng, mà ngay lúc đó, Hoàng đế Ma tộc cũng nói ra quyết định của mình, hấn cự tuyệt trở thành ngụy Quân Vương.

Ialophil không khỏi đánh giá vị Hoàng đế Ma tộc này cao thêm một chút, có thể cự tuyệt lực lượng như vậy, chứng tỏ y là một kẻ rất kiên định, không cần ý lại vào người khác, cũng rất tự tin, tự tin chính mình có tư chất để đạt đến cấp bậc Quân Vương.

Ialophil cười, không hề dị nghị, chỉ muốn đám Ma tộc này đi nhanh một chút, bọn hấn ở nơi này cũng đã lâu lắm rồi. Thế nhưng, sự mất kiên nhẫn không hề biểu lộ trên mặt cùng đáy mắt.

“Thực tiếc nuối.” Biểu tình chẳng có chút nào phù hợp với lời vừa thốt ra, Ialophil tiếp tục. “Như vậy, các người còn muốn ta ban cho thứ gì sao?” Ialophil lại đem quyền lựa chọn trao cho đám Ma tộc, trong lòng nghĩ, đi nhanh đi, trở về từ từ mà suy nghĩ.

“Các hạ có ngại thêm một người đến nơi này không?” Trạng thái mất bình tĩnh của Hoàng đế Ma tộc sinh ra vì lực lượng của Ialophil và Fei biến mất, trở về bộ dạng lý trí thường ngày. Lúc này hấn mới nhớ tới chuyện bất luận đối phương có lực lượng như thế nào, cũng không nên để nó thực thi đến trên người mình trước khi có kẻ thử nghiệm, vạn nhất đối phương giờ trở gì thì phải làm thế nào.

“Không sao.” Ialophil không phải ngu ngốc, Hoàng đế Ma tộc nghĩ gì, hấn đều đoán được, phải biết rằng, hấn cũng là kẻ thích đùa bỡn lòng người a. Tùy ý hi sinh và thương tổn người khác, với người như bọn họ, một chút cũng sẽ không cảm thấy áy náy và bất an.

Nhận được sự đồng ý của Ialophil, Hoàng đế Ma tộc đối với người thân tín của mình dặn dò gì đó, kẻ này đi ra ngoài một chút, sau đó dẫn theo một người mặc quân áo của Cận vệ quân tiến vào, xem trang phục cùng huy chương của hấn, địa vị trong quân hấn không phải thấp nhất, nhưng nhất định cũng không quá cao.

Có thể được tuyển vào đội cận vệ, gia cảnh nhất định phải trong sạch, hơn nữa có trách nhiệm trọng đại là bảo vệ Hoàng thành và hộ vệ Hoàng đế, thực lực không thể thấp được.

Người cận vệ chào Hoàng đế Ma tộc một cách trang trọng và nghiêm cẩn theo nghi thức quân đội. Tình huống phát sinh ở đề đô ngày hôm nay, hấn cũng cảm giác được, trước khi tiến đến, thân tín của Hoàng đế cũng đã nói cho hấn biết mục đích khi đến đây, nhận một loại lực lượng quý dị tên là Tứ Dư của một nhân loại, vậy thì phải nói, hấn là một vật thí nghiệm. Bi ai, chán nản, làm sao sẽ không có? Thế nhưng, hấn chỉ là một cận vệ, chỉ có thể phục tùng mệnh lệnh.

Ialophil chú ý đến nỗi đau đớn và sự kiên định trong mắt người cận vệ. Đây không thể gọi là một kẻ có đủ tư cách của quân nhân, thế nhưng chính loại quân nhân có pha lẫn cảm tình và kiên định như thế này mới chắc chắn không bị người mua chuộc, chỉ cần không đụng chạm đến điểm mấu chốt, như vậy, bọn hấn mới chính là những quân nhân có đủ tư cách nhất. Kỳ thật, Ma tộc và nhân loại cũng không có gì khác biệt.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong lòng Ialophil đã có ý tưởng mua chuộc người cận vệ này, đợi khi hấn và Fei chiếm được vị trí đầu tiên trong ngụy tiền luận võ, thái áp ở Hắc Ám đại lục này của bọn họ hấn phải tìm người đến trông nom a. Tuy hấn và Fei không quá chú tâm ở mảnh đại lục này, nhưng với những thứ của mình, hấn sẽ nắm quyền khống chế trong tay, hủy diệt hay phồn vinh đều do hấn quyết định. “Theoromon các hạ, người có thể làm cho hấn trở thành Quân Vương không?” Đây là chuyện mà Hoàng đế Ma tộc muốn.

“Không thể.” Ialophil tao nhã nói.

Hoàng đế Ma tộc nhủ mày, hán không nghĩ là Ialophil làm không được, mới vừa rồi còn nói có thể, sao hiện tại lại nói như vậy. “Vì sao?” Nguyên nhân là gì?

“Bởi vì hán không chịu được.” Ialophil trả lời, “Lực lượng của Quân Vương cũng cần một cơ thể có thể thừa nhận, với thực lực của hán, nếu muốn nhận lực lượng của Quân Vương, kết quả chỉ có nổ tan xác mà chết.”

Những Ma tộc thuộc giai cấp cao tầng đều nhủ mày, suy nghĩ sâu xa, điều Ialophil nói, không hề sai. Trong mắt người cận vệ toát ra sự cảm kích cùng hảo cảm đối với Ialophil.

Ialophil thấy được thần sắc khác nhau của đám Ma tộc, khoe miệng càng giương cao hơn. Kỳ thật, hán sẽ không để bất cứ kẻ nào trong đám Ma tộc kia nào trở thành Quân Vương, không phải làm không được, mà là sẽ bại lộ nhược điểm của Tử Dư, sự suy yếu sau khi thi triển lực lượng sẽ làm cho mấy Ma tộc này có ý nghĩ tiêu diệt hai người bọn họ, với lại, các loại lấy cớ khi này cũng là sự thật.

“Như vậy, Theoromon các hạ có thể ban cho hán dạng lực lượng nào?” Hoàng đế Ma tộc đem quyền quyết định trả lại cho Ialophil.

“Hán chuẩn bị trả đại giới gì?” Ialophil hỏi lại, “Không có thứ gì là vô duyên vô cớ mà đạt được, muốn đạt được thứ gì, nhất định phải trả giá bằng một thứ khác, đây là trao đổi đồng giá, cũng là chân lý.”

Đúng vậy, các Ma tộc đều đồng ý với lời nói của Ialophil.

“Các hạ nghĩ muốn cái gì?” Hoàng đế Ma tộc hỏi tiếp.

“Ta muốn lòng trung thành của hán.” Đối với thứ mình muốn, Ialophil không hề giấu giếm, mà người cận vệ này cũng không có địa vị cùng quyền lực để phát biểu ý kiến ở đây, quyền tự do của hán là do Hoàng gia làm chủ, cho nên Ialophil trực tiếp đòi quyền lực này từ Hoàng đế.

“Có thể.” Chỉ là một cận vệ nho nhỏ, Hoàng đế Ma tộc không cần, thủ hạ của hán có rất nhiều, đem một cận vệ tặng người cũng chẳng sao.

Sau khi đã xác nhận năng lực của Ialophil, Ma tộc này cũng sẽ bị đưa cho Ialophil. Việc này cứ như thế quyết định bởi một câu của Hoàng đế, người cận vệ ngay cả đưa ra ý kiến phản đối cũng không được.

“Như vậy bắt đầu đi.” Ialophil đứng lên, chỉnh lại bao tay của mình. Tầm mắt của các Ma tộc cũng không khỏi dõi theo hành động của hán, không phải bởi vì phong tư xuất chúng, mà là vì chuyện chuẩn bị xảy ra.

“Người tên là gì?” Trái ngược với sự chờ mong cùng cấp bách của nhóm Ma tộc, biểu hiện của Ialophil vô cùng nhàn nhã, không ai có thể nhìn ra trong lòng người này còn cấp bách hơn cả bọn hán.

Người cận vệ quỳ một chân xuống đất, sau khi nghe câu nói kia của Hoàng đế, hán đã biết, nhân loại này là chủ nhân tương lai của hán.

“Roger. Vlad.” Cận vệ nói ra tên của mình.

“Roger. Vlad.” Ialophil lặp lại một lần, quang mang màu vàng lưu chuyển trong mắt hán. Những Ma tộc đang nhìn chăm chú vào Ialophil đều phát hiện, bọn hán còn thật sự quan sát, cẩn thận xem xét, muốn biết được bí mật của loại lực lượng kỳ quái này. Đáng tiếc, ngoại trừ hai vị Quân Vương có thể cảm giác được một cái gì đó lại không thể hiểu được, những Ma tộc khác chỉ cảm thấy Ialophil lúc này có một loại trang nghiêm như thần thánh, không thể ngộ nghịch hay chống lại.

Ngón trỏ của hán cũng lóng lánh kim quang, đầu ngón tay điểm ở trên trán Roger.

“Ta ban cho ngươi năng lực tinh lọc độc tố.” Năng lực có tính công kích, đừng tưởng hiện tại Ialophil sẽ ban cho Ma tộc trước mắt này, không có được lòng trung thành được hán tán thành, Ialophil sao có thể an tâm.

Roger có thể cảm giác cơ thể của mình có thêm một thứ gì đó, cảm giác này thật kỳ diệu.

“Tốt lắm.” Ialophil tuyên bố hoàn thành.

Như vậy là xong rồi, có phải hay không quá nhanh chóng, quá đơn giản? Mặc dù lúc ở ngự tiền luận võ, bọn hán đã thấy một lần, nhưng là nhìn thêm một lần nữa, cảm giác này vẫn không thay đổi.

Ialophil quay đầu lại, lúc này, ở đầu cầu thang, mọi người đều nghe được tiếng động phát ra từ đó, không bao lâu sau, một thân ảnh hiện ra trong tầm mắt bọn họ.

“Ialophil, ta đói bụng.” Đây là thanh âm trong trẻo và lãnh đạm của Fei.

“Roger. Vlad, nguyên là Cận vệ quân Ma tộc, tính cách cương nghị, sinh ra trong một gia đình Nam tước Ma tộc đang xuống dốc, bởi vì gia cảnh trong sạch, có thực lực phù hợp với điều kiện tuyển nhận mà được tiến vào Cận vệ quân, theo Hoàng đế Ma tộc đến thử nghiệm năng lực đặc thù của Ialophil. Theoromon miện hạ cùng Fei. Red Creek miện hạ, được Ialophil. Theoromon miện hạ ban cho năng lực đặc thù, sau đó nguyện trung thành với Ialophil. Theoromon miện hạ, trở thành Thần tướng đứng đầu dưới trướng Ialophil. Theoromon miện hạ.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Cho Ăn

Thời điểm Fei tỉnh lại, lọt vào tầm mắt chính là trần nhà quen thuộc, chăn màn, ra giường cùng gối đều thuần một màu trắng mà Ialophil ưa thích. Đối với việc trang hoàng nhà cửa, Fei không có ý kiến, cũng không đặc biệt yêu thích điều gì, toàn bộ đều giao cho Ialophil xử lý.

Tình trạng cơ thể hoàn hảo, chỉ là tinh thần lực suy kiệt khiến thế giới xung quanh vốn luôn rõ ràng, bây giờ trở nên có chút mờ nhạt, cảm giác như bản thân đang nhìn thế giới qua một tầng sa mỏng. Fei vừa tỉnh lại đã bắt đầu kiểm tra tổn thất.

Sau đó cho ra kết quả, lần này là hấn cường ngành sử dụng tinh thần lực vượt mức cho phép, chỉ tổn thất như thế này đã rất may mắn rồi.

Không quan tâm đến cảnh báo của trí não, khiến phạm vi hao tổn tinh thần lực lan đến tận biên ý thức, cũng may có trí não trong biên ý thức hứng chịu giúp phần lớn thương tổn, kết quả chính là khiến cho công năng của trí não bị hỏng mất một nửa, còn có, tạm thời không thể sử dụng tinh thần lực, hậu quả như vậy xem như đã nhẹ lắm rồi.

Hệ thống giọng nói của trí não đã hoàn toàn hư hỏng, không có khả năng khôi phục, năng lực chủ động cập nhật số liệu cũng biến mất, từ bây giờ hấn chỉ có thể dựa vào ngũ giác cùng tinh thần cảm giác (Chú thích xem lại chương 40) của bản thân mới có thể thu thập số liệu, có thể nói, chỉ cần hấn ngủ hoặc là mất ý thức, trí não cũng sẽ ngừng hoạt động, vậy xem như công năng canh gác cũng không còn. Ngoài ra, không gian ảo đặc thù trong trí não cũng biến mất, bất quá số tư liệu khổng lồ vẫn còn, không tổn thất gì, những năng lực cơ bản như tính toán theo công thức, phân tích các loại đều được giữ lại, vẫn có thể dựa theo đó mà tính toán, so sánh số liệu.

Công năng chủ động báo động trước cũng không tính là hư hỏng hoàn toàn, chẳng qua trước hết cần hấn tiến hành Tinh Thần Tảo Miêu (là dùng tinh thần lực quét hình ảnh xung quanh trong một phạm vi nào đó... đại khái thế), trí não mới phản ứng cho ra hình ảnh.

Những tổn thất đó, hấn còn có thể thừa nhận, bởi vì đã đến giai đoạn này, có chút công năng cũng không cần thiết. Về sau, trí não cũng chỉ có thể phản ứng lại suy nghĩ của hấn tạo thành hình ảnh chuẩn xác mà Đại Dự Ngôn Thuật cần, ghi chép lại phương thức chiến đấu cùng kinh nghiệm, thông qua ngũ giác của hấn cùng với dùng tinh thần lực đối chiếu số liệu để tiến hành phân tích cùng tính toán theo công thức. Nói thật ra, bớt một thanh âm nói chuyện trong óc, hấn còn cảm thấy tốt hơn.

Bởi vì tinh thần lực bị suy kiệt, thân thể cũng có chút ảnh hưởng theo, cảm giác toàn thân vô lực thực khó chịu, hấn hoàn toàn không thích cảm giác này. Cố gắng ngồi dậy, xuống giường, vịn vào tường, từng bước đi đến cửa, mở ra, tiếng nói chuyện ở dưới lầu rơi vào tai hấn.

Ma tộc đến tra xét tình huống của bọn họ sao? Trong mắt Fei xuất hiện lo lắng, Ialophil tuy rằng ứng phó tự nhiên, nhưng cũng không thể mặc cho đám Ma tộc kia ở đây quá lâu, tình trạng lúc này của hấn không thể để bọn hấn biết, nếu không, hấn và Ialophil sẽ rơi vào tình huống bất lợi. Mà, nếu hấn vẫn không ra mặt, đề lâu cũng sẽ khiến người khác hoài nghi, đoán sau khi hấn phát động năng lực liệu có phải có phản phệ hay không.

Cho nên bất luận thế nào cũng phải lộ mặt một chút, phải là một khuôn mặt không khiến người khác hoài nghi.

Vỗ vỗ mặt mình, khuôn mặt phiếm hồng tạo cảm giác khỏe mạnh, hấn dựa vào tường để giữ thân mình đứng thẳng, nhân dịp không ai chú ý, bám sát tường, từng bước đi ra ngoài.

Đi đến đầu cầu thang, hấn đã nghe được thanh âm của Ialophil đang sử dụng Cách. Nhân dịp đám Ma tộc vẫn đang dồn sự chú ý vào Ialophil, hấn bước ra để người khác có thể nhìn thấy.

“Ialophil, ta đói bụng.”

Ialophil nhìn thấy Fei xuất hiện, trong mắt thoáng xuất hiện vẻ vui mừng, chính là ngay sau đó, hấn chú ý tới tay của Fei vẫn đang đặt trên lan can, đối với những người khác, động tác này thực bình thường, nhưng nếu là Fei thì tuyệt đối không. Fei không phải loại người sẽ dựa vào cái gì đó, cho dù chỉ là cái lan can cũng vậy. Sự vui mừng nơi đáy mắt biến mất, bịt kín sương mù, giấu đi sự lo lắng vừa xuất hiện, hấn nở nụ cười, “Ta sẽ chuẩn bị đồ ăn ngay, Fei.” Ngữ khí thực bắt đầu đi.

Trong mắt các Ma tộc, thanh niên tóc đen đứng đó có gương mặt lạnh lùng, ánh mắt lạnh đậm chỉ đảo qua bọn hấn một lần, trong đó chỉ có sự đậm nhạt cùng thờ ơ, thân phận cũng như mục đích tới nơi này của bọn hấn là gì, người kia một chút cũng không quan tâm. Sau khi nhận được câu trả lời của Ialophil, người thanh niên đó liền xoay người rời đi.

“Các vị muốn ở lại ăn cơm sao?” Ialophil nhìn về phía các Ma tộc.

“Không được, Theoromon các hạ, chúng ta xin phép cáo từ.” Hoàng đế Ma tộc thực thức thời, chủ động đưa ra đề nghị rời khỏi. Không phải hấn keo

kiệt không mời được hai người kia một bữa cơm, chính là thanh niên tóc đen vừa rồi, nhìn là biết không có hứng thú gì đối với bọn hắn, hơn nữa vừa rồi Ialophil cũng đã nói sẽ nấu cơm, bọn hắn đồng người như vậy, sao có thể lưu lại làm phiền y. Mặt khác, hắn là Hoàng đế, sao có thể tùy tiện ăn cơm ở bên ngoài, còn có năng lực Roger được ban cho, bọn hắn cần phải trở về để xác nhận.

“Như vậy, ta sẽ không lưu các vị rồi.” Ialophil cũng không giả vờ giữ lại, bắt quá vẫn là tiễn khách ra khỏi cửa, cho dù trong lòng phi thường lo lắng, hắn cũng không thể để điều đó lộ ra ngoài. Nhìn Hoàng đế Ma tộc cùng những người khác rời đi, hắn quay lại phòng, bước chân vẫn ổn định, bởi vì nếu không, với thực lực của hai vị Quân Vương chắc chắn sẽ nghe ra sự thay đổi, trước khi cửa hoàn toàn đóng lại, gương mặt hắn cũng tuyệt đối không thể có bất kỳ sự khác thường nào.

Sau khi cánh cửa đóng lại, sự tảo nhả thông dong ngự trang trên mặt Ialophil đều biến thành lo lắng cùng nóng vội. Vậnkhinh công Fei dạy, chạy lên lầu, hắn liền thấy được người kia đang vô lực dựa vào cửa phòng ngủ.

“Fei.” Thanh âm không lớn, nhưng không giấu được kích động, Ialophil vội vàng chạy đến bên cạnh Fei, nhìn thấy Fei vẫn còn mờ mắt, hắn mới có chút an tâm, sau đó liền ôm người đi về phía giường.

Đối với việc bản thân suy yếu đến mức bị người khác mang về giường bằng phương thức ôm công chúa, Fei một chút cũng không thêm để ý, cái gì không được tự nhiên a, thật ngại quá, hoàn toàn không có. Mà Ialophil cũng đã quên, hắn từng lên kế hoạch trào phúng Fei như thế nào khi Fei lâm vào tình trạng yếu ớt đến mức cần dựa vào hắn như lúc này, bắt quá, hiện tại, trong lòng hắn chỉ có lo lắng.

“Người cần gì phải cật lực đi ra.” Vừa trải đệm cho Fei, Ialophil vừa oán trách nói. Thân thể không tốt làm gì phải cật lực, một mình hắn cũng có thể ứng phó.

“Tình huống như thế nào?” Dựa vào tấm đệm Ialophil đã chuẩn bị, Fei hỏi.

“Tất cả vẫn đang nằm trong phạm vi khống chế.” Đắp kín chăn cho Fei, Ialophil trả lời.

“Nói ta nghe xem” Chỉ có hiểu biết tình huống mới có thể tìm cách ứng đối về sau.

“Trước ăn một chút gì đi, từ từ ta sẽ nói cho người.” Nhớ đến lúc này Fei nói đói, Ialophil thực bận tâm, tính toán thời gian, cũng sắp đến giờ ăn trưa rồi.

“Người nghỉ ngơi thêm một chút, ta đi nấu cơm.” Ialophil đứng dậy.

“Àn.” Fei không có ý kiến, nhắm mắt lại, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút.

Ialophil ra khỏi phòng, đến phòng bếp làm một ít cháo cùng vài món dễ tiêu hóa.

Hắn cũng chưa ăn cái gì, liền bụng bàn ăn lên phòng Fei.

Những sợi tóc đen của Fei tán loạn trên chiếc gối đầu thuần một màu trắng, sự tương phản vô cùng mãnh liệt khiến sắc đen trở nên tuyệt lệ đến kinh tâm động phách, khuôn mặt tuấn tú của người thanh niên sở hữu mái tóc kia lúc này đã thu lại vẻ lạnh lùng, lộ ra nét ôn hòa hiếm thấy, sắc mặt tái nhợt, yếu ớt đến đau lòng người, môi vốn không phải màu hồng nhuận, nhưng ít ra cũng là hồng nhạt, bắt quá lúc này lại có chút trắng, khiến hắn có dục vọng khiến nó nhiễm lên chút điểm sắc (màu sắc tươi đẹp).

Lông mi không dài và dày mịn tạo cảm giác thanh lệ, mí mắt giật giật khẽ động, lông mi theo đó mà hé mở, lộ ra đôi con ngươi màu đen sâu thẳm.

Đôi mắt đen không có chút mê mang nhìn thẳng về phía Ialophil vẫn đang đứng ở cửa, “Làm sao vậy?” Cảm thấy thần sắc của Ialophil có chút kỳ quái, Fei hỏi.

“Không, không có gì.” Lại lâm vào những suy nghĩ có chút quỷ dị, Ialophil nhanh chóng ép mình trở về bình thường, hắn rốt cuộc là đang nghĩ bậy bạ cái gì a.

Hắn nhanh chân bụng bàn ăn đi đến cạnh giường, đặt ở một góc.

Cháo nóng hầm hấp, phía trên trang trí mấy miếng rau dưa màu xanh biếc đã được xắt nhỏ, trộn lẫn với thịt băm màu hồng nhạt, thoạt nhìn thực ngon mắt, bao tử trống rỗng, trước mắt lại là vài món điểm tâm thanh đạm hấp dẫn, sao có thể không khiến người khác muốn ăn cho bằng hết.

Fei muốn bùng phát cháo lên ăn, thế nhưng tay lại vô lực, nhũn mỳ, quả nhiên là tinh thần lực tiêu hao quá lớn, đến thân thể cũng bị ảnh hưởng, muốn khôi phục bình thường cũng cần phải có thời gian.

Ialophil chú ý tới, nhìn thấy bộ dáng yếu ớt như thế của Fei, trong lòng hắn có chút đau đớn, liền bụng bát cháo, cầm lấy muỗng khuấy khuấy một chút, sau đó múc một muỗng cháo lên, đặt bên miệng thổi vài cái rồi đưa đến trước mặt Fei.

Bởi vì hành động này của Ialophil, Fei ngây ra một lúc. Kiếp trước không nói, ngay cả kiếp này, lúc còn nhỏ cũng không có ai ân cần đối xử với hắn như vậy, cho nên, Fei sửng sốt. Trong lòng xuất hiện một loại cảm giác rất khó diễn tả bằng lời, nhưng hắn biết, cảm giác này khiến hắn thật thoải mái.

Fei vốn chỉ xem Ialophil là minh hữu, nhưng từ lúc này về sau, thái độ hắn đối với Ialophil thoáng nhu hòa một chút, có thêm vài phần thân mật bao dung giữa bằng hữu với nhau.

Iallophil giờ phút này cũng phát hiện hành vi của mình không ổn, hắn đang xem Fei là gì, trẻ con sao? Ngay tại thời điểm Iallophil đang ảo não, Fei đã hé miệng, ngậm muống cháo kia vào.

Cánh môi hé mở lộ ra màu hồng nhạt ướt át, Iallophil liền cảm thấy yết hầu hơi khô. Để loại cảm giác này không thể tiếp tục, Iallophil vừa dứt cháo cho Fei vừa thuật lại những chuyện đã xảy ra lúc này

Fei vừa ăn vừa nghe Iallophil nói. Khi ăn xong bát cháo, mọi việc cũng được thuật lại gần như đầy đủ.

“Đối với chúng ta, bọn hán hán sẽ rất kiêng kỵ.” Như vậy, bọn họ ở Hắc Ám đại lục cũng rất an toàn.

“Vì cái gì người lại ban năng lực cho Ma tộc kia?” Đối với vấn đề này, Fei tò mò khó hiểu.

“Bởi vì lúc sau chúng ta cần có người giúp quản lý thái ấp.” Nhìn thấy có vết cháo sót lại ở khóe miệng Fei, Iallophil không hề nghĩ ngợi gì, dùng ngón cái lau đi cho Fei.

“Tùy người.” Đối với những gì Iallophil nghĩ trong đầu, Fei biết, bất quá là không thêm đề ý đến những chuyện đó mà thôi. Iallophil cùng Fei khác nhau là ở điểm này. Fei sinh trưởng ở mặt thế, cho nên không cần thế lực, mà Iallophil là bởi vì giáo dục từ nhỏ của thế gia, đối với thế lực có kiến giải (quan niệm/cách nhìn) của riêng mình và cần đến nó.

Hai cánh môi vì nói chuyện mà mở ra, làm cho ngón cái của Iallophil trượt vào trong một chút, cũng vì vậy mà đầu lưỡi của Fei chạm nhẹ vào đầu ngón tay Iallophil.

Giống như bị hỏa thiêu, Iallophil lập tức rút tay về, vẻ mặt hoảng sợ.

“Làm sao vậy?” Iallophil thật sự rất kỳ quái.

“Không có gì, nhân dịp hai ngày này không có trận đấu, người nghỉ ngơi cho tốt đi.” Iallophil làm bộ dạng như không có gì xảy ra. Mười vị trí đầu trong ngự tiền luận võ, mỗi ngày tiến hành một trận giữa hai vị trí, hôm nay chính là trận thứ ba của bọn họ, vẫn còn lại hai trận.

“Àn, trong thời gian ngắn ta không thể sử dụng tinh thần lực, bất quá, vũ lực ba ngày sau sẽ khôi phục, trận tiếp theo chỉ có thể dựa vào người rồi.” Fei thể hiện sự tín nhiệm đối với Iallophil.

Iallophil cười đáp lại, sau đó bưng bàn ăn đi về phía cửa, “Nghỉ ngơi cho tốt.” Lúc đóng cửa lại, Iallophil nói, Fei cũng nhắm mắt.

Cánh cửa vừa đóng, Iallophil liền dựa vào đó, khuôn mặt mất đi vẻ thông dong, thần sắc vô cùng phức tạp. Hắn dùng một bàn tay giữ bàn ăn, rồi nâng bàn tay vừa rồi chạm vào môi Fei lên, sau một lúc, giống như mê muội, đặt ngón cái lên môi của chính mình. Giật mình ý thức được bản thân đang làm cái gì, Iallophil lập tức thanh tỉnh.

Hắn đang làm cái gì, nghĩ cái gì, Iallophil không dám suy nghĩ tiếp, hoảng sợ bưng bàn ăn chạy trốn tới phòng bếp, định lấy việc làm những thứ khác để quên đi chuyện vừa rồi.

Cánh cửa cấm kỵ kia, Iallophil không dám mở ra, cho nên hắn lựa chọn trốn tránh

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Trốn Tránh

Ngay sau lần cuối cùng phát tiết, Iallophil không chút lưu luyến rời khỏi thân thể nữ nhân áo quần không chỉnh vừa rồi vẫn còn ôm lấy hắn. Lúc này, nàng vì dư vị sau khi tình triều lên cao đến cực điểm mà nằm xụi lơ trên giường, mị thái trên gương mặt cho thấy nàng vừa trải qua cực hạn hưởng thụ, đôi con ngươi vẫn còn chìm trong mê đắm, thân thể hấp dẫn gợi cảm bởi vì xiêm y không chỉnh làm trọng điểm bộ vị bại lộ ra ngoài, hợp với hương vị phiêu đảng trong không khí tạo thành khung cảnh *** mỹ.

Iallophil đứng dậy, trên mặt không có sự sung sướng và thoải mái khi dục vọng được thỏa mãn, bước chân hướng về phía phòng tắm, đem quần áo hỗn độn trên người cởi ra, sau đó dùng Hóa hệ ma pháp thiêu hủy bộ quần áo đã bị nữ nhân đụng chạm qua này. Hắn đi vào bể, rửa sạch mùi trên người. Người kia, hắn là không biết lý do hắn mỗi ngày đều về muộn đi.

Iallophil nghĩ thế, rồi phát giác suy nghĩ của mình lại chuyển hướng về phía người kia, hắn hung hăng vỗ mặt nước, để nước văng lên mặt. Iallophil tùy ý đưa tay vuốt mặt, thân thể tựa vào thành bồn tắm, thần sắc không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Mình rốt cuộc là làm sao vậy? Tâm tình khó hiểu này vẫn đeo theo hắn mấy ngày nay làm hắn cực kỳ khủng hoảng, dường như có một cái gì đó đang thay đổi, không còn như lúc trước.

Không lâu sau, Ialophil rời khỏi bồn tắm, lấy một bộ đồ mới từ trong tủ vật không gian ra mặc vào, không thèm liếc nhìn nữ nhân trên giường, đi thẳng ra khỏi phòng.

Ngay khoảnh khắc cửa lớn đóng lại, nữ nhân nằm trên giường liền chảy nước mắt. Trong nơi này, tất cả mọi người đều biết, bất luận là cùng với ai, Ialophil cũng chỉ muốn tình một đêm, chỉ một lần duy nhất, sau đó sẽ không chạm người kia thêm một lần nào nữa. Nàng biết sau này nàng sẽ không còn cơ hội thân mật với Ialophil như vậy nữa. Thực nực cười, một người vẫn luôn phong tình vạn chủng, phong lưu tùy ý như nàng thể nhưng đem lòng si mê một nhân loại.

Quên đi, nàng đường đường là một hầu tước phu nhân của Ma tộc, sao có thể vì một nhân loại mà trầm mê, nhưng tâm vì sao vẫn đau? Rõ ràng đã nhìn thấu Ialophil lạnh khốc, hấn căn bản không hề thích nàng, càng đừng nói đến yêu nàng.

Hắn a, có lẽ chính hắn cũng không biết đi, trong đáy mắt hắn thỉnh thoảng lộ ra tình tự xao động và mê mang, đó là vì tình mà đau mới có thể có, hơn nữa, thậm chí còn không tự biết bản thân mình đã động tình. Ialophil yêu ai, nàng không biết, nhưng chắc chắn đó là người Ialophil không bao giờ nghĩ đến hắn sẽ yêu. Trong phương diện tình cảm, nữ nhân vĩnh viễn nhạy bén hơn nam nhân, biết được cũng nhiều hơn, huống chi là người đã trải qua rất nhiều cảm tình như nàng. Về phương diện này, Ialophil là quá non nớt.

Nữ nhân vốn lòng dạ hẹp hòi, người đã không thương ta, ta cũng không cam tâm thấy người mình yêu đi yêu người khác, như vậy, ta cái gì cũng không nói.

Rời khỏi dinh thự của hầu tước phu nhân, Ialophil liền đi tới nơi xe ngựa đang đỗ.

“Chủ nhân.” Roger. Vlad, người Cận vệ quân lúc trước, nay đã là thủ lĩnh thị vệ của Ialophil, nhìn thấy chủ nhân đi tới liền cung kính mở cửa xe ngựa. Sau khi Ialophil tiến vào, hắn đóng cửa lại, lên ngựa của mình, mang theo nhân mã thuộc về Ialophil. Theoromon công tước rời đi.

Ialophil ngồi trong xe, thả lỏng suy nghĩ của mình. Từ ngày tiền luận võ đến nay đã hơn một năm, hắn và Fei cũng đã đầy hai mươi tuổi rồi.

Trận ngự tiền luận võ kia, Ialophil và Fei thuận lợi lấy được thắng lợi cuối cùng. Trận đấu thứ ba*, hai người đã dễ dàng chiến thắng, trực tiếp tiến vào ba vị trí đầu. Hai trận kế tiếp, đối thủ của bọn họ đều lựa chọn trực tiếp đầu hàng.

*QT theo mình hiểu là trận đấu giữa hai người trong năm vị trí đầu, tức là trận thứ ba của Fei và Ialophil – đấu với Elvis nên mình “bè” luôn thế này đọc cho dễ hiểu hén:”>

Cũng không phải có cái gì gian lận bên trong, trước thực tế là Fei và Ialophil chỉ cần một câu liền giết chết Quân Vương, làm sao còn có tuyển thủ dự thi cho là mình có thể mạnh hơn bọn họ, thậm chí ngay cả dân chúng bình thường cũng nghĩ như vậy.

Sau khi bọn họ giết chết Quân Vương, những cuộc cá độ có liên quan đến bọn họ liền không còn, bởi vì không cần tranh cãi, thắng lợi chắc chắn sẽ thuộc về hai người bọn họ. Đương nhiên không có ai khai mở cá cược khi chắc chắn sẽ bị thâm hụt.

Ma tộc đã tin tưởng năng lực đặc thù của bọn họ tồn tại sau khi Roger. Vlad thể hiện năng lực giải độc chưa từng có, khiến cho Ma tộc đối đãi với hai người cùng một cấp bậc với Quân Vương. Sau khi bọn họ đạt được thắng lợi, liền nhận được thái ấp cùng phần thưởng, so với các quán quân trước nhiều gấp mấy lần. Xét thấy bọn họ đã giết chết Quân Vương nhưng lại không có thực lực của Quân Vương, hoàng thất ban cho hai người tước vị công tước.

Thái ấp cùng những thứ khác, bọn họ hoàn toàn không quan tâm. Hoàng thất cũng đưa cho bọn họ tư liệu kết giới mà bọn họ cần, còn cấp thêm một tòa dinh thự cao cấp tại đế đô.

Vì những tài liệu này mà hai người tạm thời lưu lại đế đô, Roger cũng được đưa đến phủ công tước. Ialophil ban cho y sự trung thành tuyệt đối, rồi mới cho y năng lực thao túng “Lửa đen địa ngục”, đưa lực lượng của y lên đỉnh của Thánh giai, để y trở thành thủ lĩnh thị vệ của công tước gia.

Fei đương nhiên không biết cũng không muốn làm mấy chuyện như xã giao, tất cả tự nhiên đều giao cho Ialophil. Vì muốn thiết lập mối quan hệ với hai người có năng lực đặc thù như bọn họ, các lời mời yến hội liên tục được gửi tới, mà Ialophil nghĩ đến cảm xúc kỳ quái của hắn đối với Fei, liền không cự tuyệt những lời mời này.

Phong độ, dung mạo hoàn mỹ cộng với thực lực hơn người đã làm cho Ialophil nổi bật trong giới quý tộc Ma giới, cũng mang tới không ít đào hoa.

Mà chút đào hoa này, Ialophil cũng vui vẻ nhận, bởi vì hắn cho rằng, sở dĩ hắn có loại cảm xúc quỷ dị kia với Fei, tuyệt đối là vì dục vọng chưa được thỏa mãn tạo thành.

Ialophil không có tâm tình để chơi trò chơi tình ái, cho nên khi chọn lựa đối tượng đều là các phu nhân xinh đẹp có kinh nghiệm. Ở phương diện tình cảm nam nữ, Ma tộc rộng mở hơn rất nhiều so với nhân loại. Bởi vì trong giới quý tộc, các cuộc kết hôn vì ích lợi là rất nhiều, cho nên việc lên có tình nhân, giả làm vợ chồng, hoặc ở riêng đều không thiếu. Chỉ cần không có con riêng, như vậy hai bên đều coi như không thấy sinh hoạt tình cảm cá nhân của đối phương.

Dung mạo của Ialophil đương nhiên sẽ được những vị phu nhân này chú ý, mà Ialophil cũng có được kinh nghiệm từ họ.

Ialophil tiếp cận các nàng bởi vì dục vọng, nhưng tính kiết phích cũng không vì vậy mà biến mất. Mỗi lần cùng những nữ nhân một chỗ đều chỉ là quan hệ thân thể đơn thuần, ngay cả quần áo cũng sẽ không cởi. Bất quá, thủ đoạn tán tỉnh của Ialophil càng ngày càng cao siêu, từ lúc bắt đầu còn trúc trắc cho đến hiện tại làm cho bất kỳ nữ nhân nào cũng trầm mê. Đối với các vị phu nhân, không thể nghi ngờ, Ialophil là tình nhân trong mộng tuyệt vời nhất

của các nàng.

Đáng tiếc, chuyện Ialophil chỉ làm một lần với mỗi người, mọi người trong hội đều biết, nhưng các quý phu nhân sau khi đã hưởng qua một lần đều không muốn cứ thế buông tay. Sự lãnh khốc của Ialophil cũng từ đó mà nổi tiếng, không ai có thể khiến hắn dao động.

Ialophil cũng không bao giờ qua đêm trên giường của nữ nhân, bất luận trẻ đến thế nào, hắn đều trở lại dinh thự của chính mình.

Nửa năm sau, Ialophil và Fei rời khỏi đế đô, đi đến thái ấp của bọn họ, bắt đầu tiến hành cải tạo toàn diện. Lúc ấy Fei đã khôi phục tinh thần lực nên cũng cùng Ialophil cải tạo thái ấp.

Lại một lần nữa, Ma tộc ở Hắc Ám đại lục được chứng kiến lực lượng bất khả tư nghị của hai người. Bọn họ cải biến để có thể gieo trồng lương thực trên thái ấp của mình, chỉ bằng điểm này, thái ấp của hai người liền trở thành nơi các binh dân hướng đến. Hơn nữa, vì giá lương thực khá cao, cho nên chỉ trong thời gian một năm ngắn ngủi, bọn họ đã tích trữ được một lượng tài sản khổng lồ, không thể không làm cho con người ta đổ mắt thêm muốn, chính là đều bị thực lực của hai người làm lùi bước.

Tất nhiên, một lãnh địa không thể chỉ dựa vào uy phong của thủ lĩnh. Hai người đã thành lập một quân đoàn cường đại, các Ma tộc thống soái quân đoàn đều được Ialophil ban cho sự trung thành tuyệt đối, người được Ialophil coi trọng tức thì sẽ được ban cho năng lực đặc thù.

Tương lai, Thập Thần Tướng cùng quân đoàn dưới trướng Ialophil sẽ chậm rãi hình thành.

Mọi sự phát triển tốt đẹp như vậy nhưng Ialophil vẫn mất hứng, bởi vì cục phiên nào hơn một năm nay vẫn tồn tại như cũ.

Hắn không biết vì sao sau lần đầu tiên phát sinh quan hệ với nữ nhân, mỗi khi đối mặt với Fei hắn đều cảm thấy chột dạ. Vì để Fei không phát giác ra chuyện này, hắn lừa mình dối người che giấu tất thảy. Khi nhìn thấy tâm mắt của Fei, hắn tình nguyện lừa gạt chính mình là Fei không biết.

Cũng không phải chưa từng nghĩ đến chuyện dừng lại, nhưng cảm xúc quái dị đối với Fei xuất hiện ngày càng thường xuyên hơn, khiến hắn không thể không dùng cách này để thoát khỏi nó. Đến lúc này, hiệu quả đã bắt đầu yếu đi, lúc mới bắt đầu còn có thể giảm bớt, nhưng gần đây cho dù có chiếm được thỏa mãn thì khi nhìn thấy Fei vẫn sinh ra dục vọng như cũ. Đạo này hắn càng ngày càng cảm thấy trống rỗng, không muốn làm loại chuyện này nữa, lại không làm không được.

Đặc biệt là hôm nay. Tối hôm qua hắn thế nhưng mơ thấy Fei, vẫn là cùng Fei...

Ialophil giật mình.

Fei trong mộng yếu ớt nằm trên giường, nghe thấy tiếng cửa mở, mở ra đôi con ngươi màu đen như bóng đêm, hỏi hắn làm sao vậy.

Hắn đã làm cái gì, đến bên cạnh Fei, chạm vào khuôn mặt mang theo nghi hoặc của Fei, tiếp theo, dùng môi chặn lại câu nghi vấn ở cửa miệng.

Fei suy yếu không có sự mạnh mẽ như ngày thường, vô lực gãy gập. Còn hắn, dùng một tay áp chế hai tay Fei trên đỉnh đầu, tay kia thì tùy ý làm bậy trên người Fei, đối đãi với Fei giống như với những nữ nhân kia, nhưng không có ai có thể làm cho hắn mê luyện như vậy, luyện tiếu buông tay, không thể rời đi, chỉ muốn hai người càng thêm thân cận, quần áo thật sự quá vướng víu, hắn muốn hai người da thịt thân cận. Mà, hắn cũng đã làm rồi.

Lờ đi cảnh cáo của Fei, lờ đi Fei gãy gập, xâm nhập thân thể Fei. Dù chỉ là trong mộng, hắn cũng có thể cảm thấy trầm luân, điên cuồng cùng mê luyện, mất đi lý trí, yêu cầu thỏa mãn, điên cuồng mà tuyệt vọng...

Khi tỉnh lại, hắn đã muốn quên đi tất cả, nhưng dấu vết trên quần lót và cảm giác ẩm ướt rõ ràng vạch ra những gì xảy ra trong mộng. Hắn tiêu hủy mọi thứ, nhưng không thể lừa được chính mình, hắn đã làm việc dơ bẩn với Fei trong mộng. Hôm nay, ngay cả khuôn mặt của Fei hắn cũng không dám nhìn, vội vàng trốn khỏi dinh thự, tìm tới vị hầu tước phu nhân vẫn luôn có ý với hắn này.

“Cũng giống với những nam nhân bình thường, dù là Truyền Kỳ cũng có dục vọng. Ialophil. Theoromon miện hạ khi ở Hắc Ám đại lục đã có một đoạn tình sử huy hoàng. Nghe nói, miện hạ chưa bao giờ cởi quần áo khi hành sự. Dựa theo tính khiết phích của miện hạ hắn là càng yêu thích xử nữ, thể nhưng sự thật là, những người từng có nhân duyên với miện hạ đều là những phu nhân cao quý, xinh đẹp.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Gần Đây, Người Lười Biếng

Đây cũng là một giấc mộng, Ialophil biết, bởi vì nếu không phải mộng, hắn sao có thể nhìn thấy tiểu viện nơi Fei từng ở. Dưới ánh trăng, người nọ chậm rãi đi đến cạnh giếng, mà hắn cũng giống như năm đó, nhìn người nọ trút xuống y phục, xoay tám lưng trần về phía hắn, rồi nâng một thùng nước xối xuống người. Một năm kia, hắn rõ ràng không chút cảm giác khác thường nào.

Vậy thì tại sao lúc này, nhìn thấy cảnh tượng ấy trong mộng, hẳn lại vì thân thể người thiếu niên non nớt kia mà mặt đỏ tím đập? Vì sao lại thấy ghen tị với những bọt nước lăn dài trên thân thể người nọ? Vì sao lại có xúc động muốn đi liếm sạch những giọt nước ấy?

Không, đây không phải những gì hắn nghĩ. Ngay cả trong mộng, Ialophil cũng kiên quyết phủ định những ý tưởng kỳ quái này.

Hình ảnh lại thay đổi, chuyển đến những ngày tháng mới đến Hắc Ám đại lục, cùng nhau sống trong vô tận sơn mạch.

Người kia vẫn không chút phòng bị mà cởi bỏ toàn bộ y phục ngay trước mặt hắn, lộ ra thân thể hấp dẫn đến trí mạng.

Một loạt những hình ảnh từng thấy qua cứ tái hiện trước mắt, khiến cho lý trí của hắn hoàn toàn sụp đổ. Hắn xông tới ôm chặt người kia vào lòng, đem thân thể hắn thêm khát bấy lâu nay cắn nuốt sạch sẽ, giữ lấy, khát cầu, đã không còn gì là tao nhã thường ngày, chỉ có sự tàn khốc của loài dã thú, đem người trong ngực cắn nuốt vào sâu trong yết hầu đến khi chẳng còn thừa lại chút gì.

Mở mắt ra. Hình ảnh nóc giường lọt vào tầm mắt phá tan hết thấy những huyền tưởng trong giấc mộng.

“Là mộng.” Là mộng, ngay từ đầu đã biết là mộng, thế nhưng bản thân vẫn không thể kiềm chế được mà sa vào trong đó.

Tại sao hắn không thể thoát khỏi những mộng cảnh kỳ lạ ấy, ngược lại, còn không ngừng đắm chìm trong đó.

Nâng tay, che lấy mắt. Vừa bất đắc dĩ, vừa thống khổ, rốt cuộc hắn phải làm thế nào mới thoát khỏi những cảm xúc cùng ý nghĩ kỳ quái này. Người kia dù thế nào đi nữa cũng không thể là đối tượng cho những ảo tưởng của hắn, y là nam, là minh hữu của hắn, nghĩ về người nọ như thế, chẳng phải là phá hủy sự ràng buộc cùng tín nhiệm giữa hai người sao?

Đứng dậy, Ialophil lại một lần nữa đem chứng cứ phạm tội của việc lấy Fei làm mộng cảnh tiêu hủy sạch sẽ, ngay cả mặt Fei cũng không dám nhìn, vội vã xuất môn.

Vài ngày sau đó, Ialophil cùng Fei căn bản không gặp nhau lần nào, bởi vì hắn đang tránh né Fei.

“Ialophil đâu?” Fei hỏi người hầu câu hỏi mấy ngày nay luôn lặp lại.

“Theoromon công tước các hạ đã ra ngoài.” Đối với một vị chủ nhân khác của phủ công tước này, mặc dù không xuất hiện nhiều như Ialophil, nhưng người hầu cũng không dám chậm trễ.

Fei nhún mày, hắn có chuyện cần tìm Ialophil, chính là luôn không tìm được. Fei cũng không có ý làm khó người hầu, sau khi hỏi xong liền rời đi.

Đêm nay, Ialophil không biết lại từ trên giường của vị phu nhân nào trở về, đang chuẩn bị quay lại phòng mình, rửa mặt chải đầu rồi tiến vào ổ chăn ấm áp, hy vọng đêm nay sẽ không mơ thấy mấy giấc mộng kỳ quái kia nữa, hắn thực sự không biết phải làm thế nào rồi.

Trước khi mở cửa, Ialophil theo thói quen nhìn sang phòng bên cạnh, đó là phòng của Fei, hai người ở sát vách nhau. Mà, cảm xúc trong mắt mình lúc này ra sao, chính Ialophil cũng không thấy được.

Mở cửa.

“Người đã về.” Phòng ngủ của hắn nhưng lại có thanh âm của người khác, hơn nữa thanh âm này Ialophil vô cùng quen thuộc.

Nhờ vào chút ánh sáng nhạt nhòa, hắn nhìn thấy Fei ngồi ở một góc phòng.

Ialophil vô cùng sợ hãi, hắn còn đang không biết phải đối mặt với người này thế nào, vì sao y lại có mặt ở đây?

“Fei, người còn chưa ngủ?” Đối phương đã lên tiếng, Ialophil tất nhiên không thể không trả lời, bởi làm thế sẽ càng khiến bản thân trở nên khác thường.

Điều chỉnh lại nét mặt của mình, Ialophil tỏ vẻ như không có chuyện gì, mở đèn, sau đó liền hối hận.

Bởi vì hiện tại đã là nửa đêm, Fei hẳn đang chuẩn bị nghỉ ngơi, hơn nữa mái tóc vẫn còn hơi ẩm ướt cho thấy hắn vừa tắm rửa qua, không biết có phải do ảnh hưởng tâm lý hay không mà Ialophil giống như có thể ngửi thấy hương thơm nhẹ nhàng khoan khoái phát ra từ trên người hắn. Fei đang mặc một cái áo ngủ rộng thùng thình, không giống như mấy bộ trang phục nghiêm cẩn kín kẽ thường ngày, cổ áo mở rộng lộ ra xương quai xanh và một phần da thịt, theo cử động của cơ thể mà vật áo di chuyển khiến hai đóa hồng phấn trước ngực như ẩn như hiện.

Tâm hoảng ý loạn, miệng đắng lưỡi khô chính là cảm giác lúc này của Ialophil.

“À, ta có việc tìm người.” Fei nói.

Nghe thấy thanh âm của Fei, Ialophil vội vàng dời đi ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào ngực Fei, bình tĩnh nói lòng cổ áo, tỏ vẻ như không thêm để ý bắt đầu thay quần áo, cố tình di chuyển đến vị trí không thể đối mặt với Fei.

“Có chuyện gì thì để ban ngày nói sau, được không?” Ialophil không muốn ở một đêm mà bản thân hắn đang trong tình trạng không thích hợp như lúc này đến đối diện với Fei nên mới đề nghị như vậy.

“Vậy thì ban ngày cũng phải để ta tìm được người.” Nếu như không phải vài ngày không thấy, hẳn cũng không đến vào lúc này, thời điểm mà Ialophil tuyệt đối có thời gian.

Ialophil khẽ cương một chút, không biết vì sao, rõ ràng Fei chỉ nói lên sự thật, hẳn thế nhưng lại cảm thấy trong thanh âm của Fei có một chút bất mãn cùng oán hận, chính là loại cổ tình hiểu sai này không hiểu sao lại khiến lòng hắn trở nên cực kỳ thoải mái. Chìm đắm giữa cảm xúc vui sướng đầy quý giá này, nỗi lo lắng cùng khó hiểu trong lòng Ialophil cũng vơi đi rất nhiều.

“Được rồi, vậy bây giờ nói.” Kéo áo khoác, Ialophil trong bộ quần áo ngủ màu trắng ngồi vào trường kỷ, không rõ là xuất phát từ tâm tính gì, Ialophil tháo ba chiếc nút trên cùng, lộ ra khuôn ngực trắng nõn mê người, kết hợp với dung mạo hoàn mỹ vô khuyết của hắn, lộ ra mấy phần tà mị ngang tàng, cực kỳ hoặc nhân, khiến người khác phải si mê.

Đáng tiếc, Fei lại là kẻ không hề biết thương thức, trực tiếp nói thẳng nguyên nhân hắn tìm Ialophil.

“Kết giới gần nhất sẽ xuất hiện, hai người chúng ta tốt nhất là nên ở cùng một chỗ.” Sau khi có được những tư liệu về kết giới, Fei liền thông qua công năng phân tích cùng tính toán còn lưu lại của trí não, suy tính thời gian và địa điểm kết giới xuất hiện lần tiếp theo, cho nên thái ấp này cũng là do hắn đặc biệt yêu cầu Hoàng tộc cấp cho, bởi vì chỗ này chính là nơi gần nhất với địa điểm xuất hiện kết giới. Thế nhưng kết giới xuất hiện trong bao lâu, Fei cũng không nắm chắc, đến lúc đó, hắn có thể không có thời gian đi khắp nơi tìm Ialophil, biện pháp tốt nhất là cả hai ở cùng một chỗ.

Sắc mặt Ialophil lập tức trở nên nghiêm túc, hẳn sao lại quên mất nguyên nhân tại sao bọn họ phải làm một loạt những chuyện kia cùng với lý do hắn và Fei trở thành minh hữu ở Hắc Ám đại lục. Đó là để trở lại Uy Á đại lục. Chính là, giờ khắc này, Ialophil cảm thấy tâm tình của hắn cũng không phải phi thường vui sướng, trở lại Uy Á đại lục, cũng là thời điểm hắn và Fei giải trừ minh ước, như vậy, giữa hắn và Fei sẽ không còn quan hệ gì nữa.

Làm minh hữu nhiều năm như vậy, hẳn sao lại không hiểu con người của Fei, ngay cả thân sinh phụ mẫu cũng có thể bỏ qua, còn gì có thể trói buộc được y. Sau khi giải trừ minh ước, quan hệ giữa hắn và Fei sẽ còn lại gì? Ialophil bỗng nhiên không muốn trở về nữa.

“Ta đã biết.” Là mục tiêu mà bọn họ luôn nỗ lực để đạt tới, mà lúc này Ialophil lại dùng thanh âm cực kỳ lãnh đạm để đáp lời.

“Người làm sao vậy?” Loại lãnh đạm này của Ialophil vô cùng khác thường, cho nên Fei lo lắng hỏi.

Nghe được câu hỏi đầy quan tâm của Fei, trong lòng Ialophil càng thêm khổ sở. “Fei, sau khi trở về, minh ước của chúng ta liền giải trừ sao?” Sau khi trở về Uy Á đại lục, người này có phải sẽ không bao giờ tỏ vẻ quan tâm đến hắn như thế này nữa, dù sao đến lúc đó, giữa bọn họ đã không còn bất cứ quan hệ gì.

“Àn.” Không biết sự rối rắm cùng thống khổ của Ialophil, Fei rất bình tĩnh trả lời.

“Như vậy, giữa ta và người còn lại gì?” Ngửa đầu lên, tựa vào trường kỷ, không muốn cho Fei nhìn thấy vẻ mặt lúc này của mình, mấy suy nghĩ cuồng loạn kiểu không hy vọng kết giới xuất hiện hay bỏ qua kết giới, rồi cả hủy diệt kết giới chợt nảy lên trong đầu hắn. “Sau khi trở về, quan hệ của chúng ta là gì?” Hắn và Fei không phải bằng hữu, Ialophil rất rõ ràng, lúc ôm ác ý tiếp cận Fei, hắn chưa từng nghĩ sẽ có ngày này, hẳn thật sự muốn làm bằng hữu của Fei.

Fei không rõ Ialophil đang phiền não chuyện gì, “Ta không hiểu người đang nghĩ gì,” Hắn không nắm bắt được lối suy nghĩ của Ialophil, quá sức khó hiểu rồi, “Cho dù minh ước giải trừ thì đã sao, minh ước chỉ là một thứ để trói buộc sự hợp tác giữa hai người xa lạ. Giữa ta và người còn cần minh ước sao?”

Quan hệ hợp tác ở mặt thể sinh ra là do cần phó thác sinh mệnh trong hoàn cảnh nguy hiểm, còn sau khi đã thừa nhận đối phương, một tiểu đoàn đội liền hình thành, không cần minh ước, mọi người tin cậy lẫn nhau mà tạo thành tiểu đoàn đội. Ở mặt thể, Fei luôn luôn đọc lại đọc văng, hoặc là lấy phương thức ký kết minh ước để gia nhập vào những đoàn thể khác. Một đoàn đội của mình, Fei chưa từng có, không nghĩ đến khi tới thế giới này hắn có thể gặp được một người có thể cùng hắn tạo thành một đoàn đội thuộc về chính hắn.

Không hiểu được lối suy nghĩ của Ialophil nên Fei không biết những lời của mình khiến cho Ialophil rung động đến thế nào. Fei cũng không thấy được gương mặt ai đó tán đi về cuồng loạn, lộ ra vẻ vui sướng khó có thể miêu tả được cùng chán chờ.

Ý Fei là, mặc kệ có minh ước hay không, hắn cũng là đặc biệt, không phải có cũng như không sao? Vốn nghĩ đầu óc mình luôn sáng suốt, Ialophil lần đầu tiên hoài nghi bản thân.

“Người là minh hữu duy nhất ta thừa nhận, là chiến hữu mà ta có thể giao phó phía sau lưng.” Fei kết thúc như thế, cũng khiến cảm xúc của Ialophil đang cực kỳ trầm trọng lập tức vui vẻ trở lại.

“Đúng, đúng là thế.” Ialophil bật cười, hẳn đang phiền não chuyện gì a, những việc cùng trải qua mấy năm nay còn không đủ để tạo thành mối ràng buộc giữa hai người sao? Hắn là đang miên man suy nghĩ cái gì, trở lại Uy Á đại lục rồi lại thế nào, quan hệ của hắn và Fei sẽ không vì thân phận của đối phương mà thay đổi, đoạn tình nghĩa này chỉ cần hết lòng trân trọng cùng bồi đắp sẽ không thể biến mất. Fei lãnh đạm cũng không sao, hắn sẽ là người chủ động, Fei muốn xuất môn du lịch, hắn cũng muốn nhìn phong cảnh khắp Uy Á đại lục một chút, không ảnh hưởng gì.

A, còn có, cảm xúc của hắn đối với Fei nhất định là bởi vì thời gian này chỉ có hai người bọn họ ở chung một chỗ, thân ở nơi đất khách khó tránh khỏi việc càng lúc càng ý lại Fei, cho nên mới xuất hiện những ý tưởng kỳ quái, nhất định là như vậy, trở lại Uy Á đại lục, sẽ không còn loại suy nghĩ này nữa. Được rồi, trở lại Uy Á đại lục.

Tìm được cái cớ cho mình, Ialophil liền lập tức tỉnh táo trở lại.

“Ta trở về ngủ.” Những gì cần nói đã nói xong, Fei cũng không định tiếp tục ở lại trong phòng Ialophil.

“Được.” Ialophil đã trở lại bình thường.

Lúc đóng cửa, Fei đột nhiên nói một câu, “Ialophil, người tốt nhất là tiết chế một chút nữ sắc, gần đây, người lười biếng.” Fei hảo tâm nhắc nhở, không hy vọng Ialophil vì thế mà dừng lại.

Nói rồi khép cửa, lưu lại Ialophil với vẻ mặt xấu hổ. Fei quả nhiên biết đến, hẳn không thể tiếp tục lừa mình dối người nữa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

“Ban cho người...” Tất cả người hầu trong dinh thự nghe thấy thanh âm “ban cho” quen thuộc, đều biết lại có thêm một người được chủ nhân của bọn hắn, Ialophil. Theoromon công tước, ban cho sự trung thành tuyệt đối cùng lực lượng kỳ diệu.

Từ khi năng lực của Roger. Vlad được truyền ra, từ khi hai vị công tước cải tạo thái ấp, uy danh của bọn họ bắt đầu được xây dựng và truyền lưu ở Hắc Ám đại lục, rất nhiều Ma tộc không thể tu luyện ma pháp cùng đấu khí xem hai vị công tước như cứu thế chủ, hy vọng được hai vị công tước xem trọng mà đạt được lực lượng mơ ước bấy lâu.

Những người hầu làm việc trong dinh thự này, những tùy tùng trực tiếp nhận mệnh lệnh từ hai vị công tước cùng cận vệ quan viên đều được Theoromon công tước ban cho sự trung thành tuyệt đối, đây chính là điều kiện tiên quyết, sau đó chỉ những kẻ được coi trọng mới có tư cách nhận được lực lượng cường đại hơn.

Khác với Theoromon công tước, vị chủ nhân còn lại, Red Creek công tước, nổi tiếng với sự lạnh lùng, không tham gia bất cứ yến hội hay buổi tiệc xã giao nào, càng ít tham gia vào việc quản lý thái ấp, ngoại trừ lúc trước cùng Theoromon công tước cải tạo lãnh địa, chưa từng thấy hắn làm thêm chuyện gì.

Thế nhưng, vẫn không ai dám xem nhẹ vị Red Creek công tước luôn rất ít lộ diện này.

Những ngày gần đây, Theoromon công tước liên tục triệu kiến những người có chức vụ trong thái ấp công đạo đi xuống, bởi vì hai vị công tước đã nắm giữ phương pháp vượt qua kết giới, đến thời điểm kết giới xuất hiện gần nhất, bọn họ sẽ rời khỏi Hắc Ám đại lục.

Fei ngồi một bên nhìn Ialophil công đạo sự tình một cách gọn gàng, nhìn y dùng Tứ Dư ràng buộc một số người khác, đến khi trong phòng không còn ai, hắn mới lên tiếng.

“Tham gia vào những thứ thị phi phi như thế này người không thấy phiền sao? Chỉ cần thực lực đủ mạnh, thế lực lớn thế nào cũng chỉ là thứ vô dụng.” Đối với Fei vốn quen đọc lai độc vãng mà nói, mấy thứ như quyền lợi, thế lực thật sự chỉ khiến hắn thấy chán ghét.

“Fei,” đối với ý tưởng này của Fei, Ialophil không đồng ý, “Thực lực cá nhân cường đại đương nhiên là rất tốt, thế nhưng có rất nhiều chuyện căn bản là không cần tự mình động thủ, để người khác bỏ công sức ra còn tốt hơn.” Thế lực tồn tại chính là để phục vụ cho cá nhân sở hữu thế lực đó.

“Rõ ràng người không tin nhiệm bọn họ.” Đối với sự khác biệt giữa bản thân mình cùng Ialophil, Fei không nói gì, cũng không có ý định thuyết phục đối phương. Chỉ là, hắn không cần người khác làm việc cho mình, bất cứ chuyện gì, hắn cũng chỉ dựa vào chính mình.

“Cho nên ta mới ban cho bọn hắn trung thành tuyệt đối.” Tứ Dư của hắn chính là như vậy, phản bội hắn cũng xem như chống lại Cách, Cách sẽ giúp hắn loại bỏ những kẻ phản bội.

“Nhìn đến bọn hắn vui sướng khi không làm mà hưởng, nhận được lực lượng, thật sự khiến người khác không thoải mái.” Trong mắt Fei là sự khinh thường rõ rệt. Loại người không tự mình đi tìm kiếm lực lượng, hoàn toàn chỉ dựa vào người khác ban cho như vậy, hắn quả thật không thích.

“Cho nên bọn hắn nhất định chỉ có thể là kẻ yếu, bị chúng ta dẫm nát dưới chân.” Ialophil ngạo mạn nói.

Đối với lời này, Fei không phản bác. Loại người chỉ dựa vào lực lượng của người khác vĩnh viễn không thể chân chính trở nên mạnh mẽ.

“Người có động tay động chân trong khi cấp lực lượng cho bọn hắn?” Fei chưa từng bận tâm đến mấy thứ như thế này, nhưng theo số lượng người được Ialophil ban cho ngày càng nhiều, hắn không thể không hỏi. Hắn cũng không muốn có một ngày đột nhiên lại phải đối mặt với lực lượng mà Ialophil ban cho kẻ nào đó.

“Đương nhiên.” Ngoài chuyện ban cho bọn hắn lòng trung thành tuyệt đối, Ialophil còn động tay động chân ở phương diện khác, thời điểm ban lực lượng

cho những người kia, hẳn cũng đã đặt ra ước thúc, lực lượng có tính công kích vĩnh viễn không hiệu lực đối với hắn và Fei, còn lực lượng có thuộc tính trị liệu, không có Ma tộc nào muốn thứ đó, cho nên chưa từng ban cho bất kỳ ai. “Năng lực của bọn hắn không có hiệu quả đối với chúng ta.” Thời điểm đặt ra ước thúc, Ialophil thực tự nhiên thêm Fei vào trong đó, không hề nghĩ đến ngày nào đó sẽ đối địch với Fei hay là giấu giếm một đường để mà đề phòng y.

Lúc này, có tiếng gõ cửa.

“Tiến vào.” Ialophil nói.

Tùy tùng mở cửa, đứng ngay tại cửa mà thi lễ với hai người bọn họ, đồng thời giải thích nguyên nhân quấy rầy. “Hai vị chủ nhân, có Elvis điện hạ đến bái phỏng.”

“Chiều đãi hắn chu toàn, chúng ta một lát nữa sẽ ra.” Ialophil phân phó.

“Vâng.” Người tùy tùng cáo lui, dựa theo phân phó của Ialophil mà làm việc.

“Người nói ý đồ đến đây của Elvis là cái gì?” Ialophil cũng không vội đi gặp Elvis, rất thành thoi mà hỏi Fei.

“Kết giới.” Fei khẳng định nói.

Elvis biết hai người bọn họ sắp quay về Uy Á đại lục cũng không kỳ quái, chung quanh bọn họ có không ít thám tử đến từ khắp nơi, trong dinh thự dù đều được Ialophil ban cho trung thành tuyệt đối, nhưng mấy ngày nay Ialophil triệu tập quan viên trong lãnh địa để làm chuẩn bị, mà những kẻ này, Ialophil không có ban cho bọn hắn bất cứ cái gì, hơn nữa nếu có kẻ từ nơi khác phái đến đây hẳn cũng đã được cảnh cáo về năng lực của bọn họ, cho nên tin tức này bị tiết lộ ra ngoài cũng không có gì lạ.

Dã tâm của Ma tộc cao tăng đối với Uy Á đại lục, hai người bọn họ cũng không phải không biết, cho nên khi hai người bọn họ có phương pháp trở lại Uy Á đại lục, Ma tộc bên kia mà không có hành động gì mới là bất thường.

“Fei, đối với việc Ma tộc tấn công Uy Á đại lục, người nghĩ thế nào?” Đối với vấn đề này, Ialophil vẫn chưa biết ý tưởng của Fei. “Cường giả vi tôn.” Bị tấn công, bất quá cũng là vì không đủ mạnh.

“Người một chút cũng không để ý tổn vong của nhân loại.” Ialophil nhướn mày, ý của Fei là hẳn không để ý, nhân loại có bị Ma tộc thống trị, hay thậm chí, diệt vong, hẳn căn bản cũng không thêm bận tâm?

“Không để ý.” Thật sự, bởi vì những người đó không liên quan gì đến hắn, hơn nữa, hắn cũng không phải chưa từng nhìn thấy nhân loại diệt vong.

“Nếu nhân loại yếu ớt như vậy, đã sớm diệt vong rồi.” Lời nói lãnh khốc, nhưng cũng ẩn chứa một hàm nghĩa khác.

“Người thực coi trọng nhân loại.” Thâm ý trong lời của Fei Ialophil có thể nghe ra, Fei dường như rất có lòng tin đối với nhân loại.

“Nhân loại không hề yếu.” Trên thế giới này, không ai có thể phủ nhận cách nói nhân loại đến tốt cùng là yếu hay mạnh hơn kẻ từng trải qua mặt thế như Fei. Nếu nhân loại không mạnh, làm sao có thể kiên trì sống sót trong mặt thế, thẳng cho đến khi thế giới tận thế a?

“Nhìn chung thực lực giữa Ma tộc cùng nhân loại, ta không cảm thấy nhân loại có phần thắng.” Ialophil hoàn toàn bỏ qua thân phận nhân loại của mình, đứng tại góc độ lý trí mà nói. Trước kia, nhân loại may mắn sống sót là vì, thứ nhất, các chủng tộc đồng tâm hiệp lực, thứ hai, cường giả chân chính của Ma tộc phần lớn đều không thể vượt qua kết giới để vào Uy Á đại lục, thứ ba là bởi vì kết giới có kỳ hạn, cho nên Ma tộc không có ý định chiếm đóng Uy Á đại lục. Thế nhưng, một khi Ma tộc phá vỡ được kết giới, mấy vạn Thánh giai cùng những Ma tộc có cấp bậc Quân Vương xuất hiện, đối với nhân loại mà nói, chính là một tai họa mạng tính hủy diệt. Nhân loại chắc chắn không có phần thắng.

“Nhân loại mạnh ở chỗ nhân loại rất kiên cường cùng bền bỉ, chỉ cần nhân loại vẫn còn tồn tại, liền nhất định có thể vùng lên.” So sánh tiềm lực của nhân loại với Ma tộc, nhân loại chỉ có tuổi thọ chừng một trăm năm cũng có thể sinh ra Thánh giai, mà Ma tộc, tuổi thọ dài đến cả nghìn năm cũng chỉ dừng lại ở Thánh giai, hoặc cấp bậc Quân Vương, nếu nhân loại có được tuổi thọ lâu dài như Ma tộc, với tiềm lực của nhân loại, có thể trở thành kẻ mạnh mẽ nhất trên thế giới này. “Tiềm lực của nhân loại là đáng sợ nhất.”

Ialophil nghĩ nghĩ, Fei nói không sai. Đây là một loại cân bằng của thế giới đi, rõ ràng có tiềm lực vô cùng mạnh mẽ, nhưng tuổi thọ lại rất ngắn ngủi. Cũng bởi vì như vậy, Fei mới nghĩ đến chuyện thay đổi a, nội lực chính là vì thay đổi sự cân bằng này mà xuất hiện. Thuận vi phạm, nghịch vi thần, hắn và Fei đã lựa chọn cái sau.

“Fei, nếu ta khoanh tay đứng nhìn mặc kệ sự tồn vong của nhân loại, nếu như ta trợ giúp Ma tộc, người sẽ như thế nào?” Ialophil thật sự muốn biết, nếu như hắn làm như vậy, Fei có đứng bên cạnh hắn hay không, không bận tâm tồn vong của nhân loại là một chuyện, nhưng trợ giúp Ma tộc lại là một chuyện khác.

“Người là minh hữu của ta.” Mặc kệ Ialophil lựa chọn bên nào, Fei tỏ vẻ hẳn chắc chắn sẽ đứng về phía Ialophil. Trên đời này, với hắn, chỉ có Ialophil là đặc biệt, bất luận là nhân loại hay Ma tộc, hắn đều không bận tâm.

Ialophil cười đến sáng lạn, thật tốt khi có một người bất luận chuyện người làm là đúng hay sai vẫn kiên định đứng về phía người. Fei quả nhiên thực đặc biệt, nếu như là Donald bọn họ, tuyệt đối sẽ không giống Fei, bọn họ sẽ vì đại nghĩa mà chọn nhân loại.

“Nếu người muốn giúp Ma tộc, như vậy chỉ cần nhớ giữ lại mạng của phụ mẫu ta là được.” Đây là yêu cầu duy nhất của Fei.

Tâm tình sung sướng của Ialophil không biết tại sao lại biến mất sau những lời này của Fei.

“Bọn họ đối xử với người như vậy, người còn để ý đến bọn họ?” Không thích, không thích Fei để ý những người khác, đối với thái độ đối xử trước kia của Red Creek gia với Fei, Ialophil rất bất mãn, thậm chí còn có cảm giác chán ghét cùng oán hận. Bọn họ dựa vào cái gì để được Fei đặc thù đối đãi? Nghĩ đến Red Creek công tước sẽ lợi dụng điều này để làm gì, Ialophil liền tức giận, các người đối đãi Fei như vậy, dựa vào cái gì còn muốn Fei ra sức vì Red Creek gia tộc?

“Người cũng đã từng như vậy.” Fei không bận tâm lời nói này sẽ làm Ialophil tổn thương.

Lừa giận của Ialophil biến mất, một loại bi thương lan tràn nơi đáy lòng. Đúng vậy a, hẳn có tư cách gì phần nộ, hẳn lúc đó chẳng phải cũng muốn thương tổn Fei sao? Giờ phút này, Ialophil hận bản thân mình trong quá khứ muốn chết. “Sẽ không, từ nay về sau sẽ không, ta tuyệt đối sẽ không thương tổn người.” Ialophil nhìn chăm chú vào Fei, kiên định thề. Chuyện đã xảy ra không thể thay đổi, như vậy trong tương lai hẳn sẽ bù lại, chứng thực lời thề hôm nay.

“Những chuyện xảy ra trong quá khứ, ta không ngại.” Quá khứ đã qua, Fei sẽ không so đo, hẳn vĩnh viễn chỉ bận tâm đến tương lai.

Ta để ý. Ialophil thầm nói.

“Ta đã nói qua, phụ thân cho ta tên, mẫu thân cho ta mệnh, phần ân tình này, ta muốn hồi báo.” Lấy mạng đổi mạng, không thể nghi ngờ là phương thức hồi báo đơn giản nhất.

Thì ra không phải để ý, chỉ là vì hồi báo ân tình.

“Chúng ta đi gặp Elvis.” Được đến đáp án, Ialophil đứng dậy, chuẩn bị ứng phó người đại biểu cho toàn bộ giai cấp cao tầng của Ma tộc.

“Trước cuộc chiến tranh mỗi ngàn năm một lần, Fei. Red Creek miện hạ cùng Ialophil. Theoromon miện hạ mở ra kết giới chưa từng có ai mở được, quay về Uy Á đại lục. Trước đó, Ma tộc từng có âm mưu muốn hai vị miện hạ mở ra kết giới cho bọn hắn đi đến Uy Á đại lục, hai vị miện hạ vĩ đại vẫn chưa đồng ý thỉnh cầu của Ma tộc.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Di Thế Ủy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Trở Về

“Ta cự tuyệt.” Sau một lúc quanh co khách sáo qua lại, chính đề cuối cùng cũng được nhắc tới, mà Ialophil cũng đưa ra quyết định của mình.

Fei này giờ ở một bên nhìn hai người nói chuyện một cách nhàm chán đến sắp không cưỡng nổi phải ngáp dài, rốt cuộc lấy lại tinh thần, bắt đầu âm thầm chuẩn bị chiến đấu nếu có chuyện xấu xảy ra.

“Theoromon các hạ có điểm nào không hài lòng đối với điều kiện của ta?” Elvis không hề kinh ngạc, cũng không tức giận, mà là bộ dạng vẫn muốn tiếp tục cò kè mặc cả. Việc Ialophil cự tuyệt cũng không phải ngoài dự kiến, dù sao Ialophil vốn là nhân loại, nhưng hắn vẫn muốn thử một chút. Nếu như không làm gì đã lập tức đưa ra kết luận cũng không phải là chuyện tốt.

Ialophil cười khê. “Elvis điện hạ, tiền tài và quyền lợi chỉ cần có lực lượng đủ mạnh đều có thể đạt được. Đối với chút vật ngoài thân này, Fei căn bản không cần, mà ta thì chỉ cần đủ để thỏa mãn nhu cầu của bản thân là được.” Có quyền thế tất nhiên là tốt, nhưng bị ràng buộc quá lại không hay. “Còn, những gì mà Elvis điện hạ đưa ra...” Trong lời chưa nói hết ấy, ẩn chứa một nụ cười đầy ý vị.

Elvis làm đại biểu cho Ma tộc đưa ra lời hứa, cấp cho Ialophil và Fei địa vị gần với Hoàng tộc sau khi bọn họ chiếm lĩnh Uy Á đại lục. Lời hứa này khiến Ialophil cảm thấy thật buồn cười. Khi hắn và Fei trở thành Quân Vương, bọn họ sẽ là người có quyền uy nhất, vượt lên trên cả Hoàng thất.

Đối với chuyện này, bởi các Ma tộc đều không nghĩ rằng Fei và Ialophil có thể trở thành Quân Vương nhanh như vậy, nên mới đưa ra lời hứa kia.

“Ma tộc chưa từng nghiên cứu về nhân loại trên Uy Á đại lục nên không biết, gia tộc của ta và Fei có địa vị rất cao ở xã hội nhân loại.”

Trong mắt Elvis hiện lên vẻ thấu hiểu. Bởi vì vậy nên mới không cần lời hứa của Ma tộc mà làm ra hành vi phản bội nhân loại sao? Nhưng Elvis vẫn muốn cố gắng thêm một chút. “Với thực lực của Ma tộc, trong tương lai, gia tộc của hai vị chắc chắn sẽ có quyền thế hơn bây giờ rất nhiều.” Nếu chỉ là địa vị trong một quốc gia, làm sao có thể lực lớn như khi chiếm lĩnh cả Uy Á và Hắc Ám đại lục, mà khi đó, quyền lợi nhận được cũng càng nhiều.

“Chính là bởi vì gia tộc của chúng ta có được địa vị rất cao trong nhân loại cho nên chúng ta càng không thể đáp ứng yêu cầu của người.” Vinh dự của

gia tộc tuyệt đối không thể bị vậy bản, bất kể là Ma tộc hay nhân loại, đều có cùng một quan điểm, có thể đoạt lấy lợi ích bằng các thủ đoạn đen tối, nhưng tuyệt đối không được vậy bản vĩnh dự.

“Đúng vậy, ta nói sai rồi.” Elvis cũng rất coi trọng vinh dự của gia tộc mình. Hắn nghĩ rằng Ialophil nói ra những lời nghiêm khắc như thế là vì nổi giận, cho nên vội nhận lỗi.

Kỳ thật đây bất quá chỉ là cái cớ của Ialophil mà thôi.

Ma tộc cũng không quá ôm ấp hy vọng vào việc có thể thu mua Ialophil và Fei, cái bọn hắn chân chính mong muốn lại là một chuyện khác.

“Như vậy, không biết chúng ta cần phải trả cái giá gì mới có thể làm cho hai vị không can thiệp vào cuộc chiến ngàn năm?” Nếu như kết giới không thể đã thông, sẽ không có nhiều cao thủ có thể tiến vào Uy Á đại lục. Nếu như hai vị này dùng lực lượng kỳ lạ của bọn họ can thiệp vào cuộc chiến, thì số lượng cao thủ bị tổn thất ở giai đoạn hậu kỳ sẽ rất lớn. Ma tộc cao tầng sẽ không để ý đến những Ma thủ không có linh tính và một số ít phần tử đầu cơ ở giai đoạn tiền kỳ, cái bọn hắn quan tâm là lực lượng dưới trướng của mình.

“Không can thiệp là không có khả năng, dù sao chúng ta cũng phải bảo vệ lợi ích của mình ở xã hội nhân loại chứ. Ta biết các ngươi đang lo lắng chuyện gì, nếu như không phải vạn bất đắc dĩ, ta và Fei sẽ không sử dụng năng lực của bản thân.” Ialophil làm sao có thể không biết vì sao những Ma tộc này lại sợ trở thành bên yếu thế. Những kẻ kia căn bản không để lực lượng Thánh giai của hắn và Fei vào mắt, thế nhưng cố tình, hai người lại sở hữu con bài chưa lật là lực lượng có thể nghịch chuyển toàn bộ cục diện.

“Ta có thể biết nguyên nhân không?” Elvis tò mò hỏi. “Chẳng lẽ hai vị không quan tâm đến cái chết của đồng loại sao?”

“Nhân loại nếu như không cảm thấy nguy hiểm, sẽ sa đọa.” Đây là lời của Fei, người vẫn luôn im lặng từ đầu đến giờ. Nhân loại nếu như không bị áp bách từ bên ngoài sẽ chỉ biết nội đấu, không có dã vọng trở nên mạnh mẽ hơn, chỉ biết tham lam hưởng thụ, mà Fei vốn đã quen nhìn nhân loại kiên cường đấu tranh để sinh tồn, sẽ không thích trạng thái này của nhân loại.

Ở lâu bên cạnh Fei, nhãn giới của Ialophil cũng trở nên rộng lớn, tính tình cũng càng ngày càng lãnh khốc, hắn chỉ để ý ích lợi, không quan tâm đến sinh tử của nhân loại, lúc này giúp đỡ Ma tộc, hắn cũng không được lợi gì. Hắn đứng về phía nhân loại cũng chỉ vì thân nhân của hắn ở bên ấy, bằng không hắn sẽ ở vị trí trung lập, ai cũng không giúp.

Elvis nhìn Fei. Người nổi tiếng lãnh đạm, có được một thân lực lượng trái ngược với tên của hắn – Red Creek công tước. Chỉ từ câu nói vừa rồi của hắn, Elvis liền thấy được nhãn giới cùng trí tuệ của vị công tước này lớn như thế nào. Không phải vì tồn tại nhất thời, mà là sinh tồn lâu dài, cho nên cần một cái nguy cơ, mà nguy cơ này không thể nghi ngờ chính là Ma tộc bọn hắn.

Xem ra phải thay đổi nhận thức đối với vị này rồi. Vị công tước không thích giao tế này sở hữu một trí tuệ thâm thúy, một tầm nhìn xa, cùng sự lãnh khốc đáng sợ, lãnh khốc đến nỗi có thể bàng quan ngồi xem sinh tử của đồng loại.

Fei vốn chỉ ăn ngay nói thật, có căn cứ cơ sở mà nói, hắn không hề biết bởi vì những lời này mà sự đánh giá của phía Ma tộc đối với hắn cao lên không ít. Kẻ có lực lượng tuy đáng sợ, nhưng người có cả lực lượng lẫn trí tuệ lại càng đáng sợ hơn.

Ialophil đã biết rõ tính tình của Fei, Fei sẽ không quan tâm lời nói của mình sẽ gây ảnh hưởng cho người khác như thế nào, nhìn thấy sự thận trọng trong mắt của Elvis, Ialophil cũng vui vẻ để cho đánh giá của Ma tộc đối với Fei tăng lên.

“Ta trước kia cũng đã nói qua, khi chiến đấu bọn ta không muốn ý vào lực lượng này, như vậy sẽ chỉ làm cho chúng ta lùi mà không tiến. Cuộc chiến ngàn năm lần này chính là cơ hội để ta và Fei tăng lực lượng thêm một tầng nữa.” Đối với việc đem Ma tộc làm đá đặt chân, Ialophil không thèm kiêng kỵ cứ thế nói ra. Hắn biết nhóm Ma tộc cao tầng sẽ không để ý những vật hy sinh này.

“Nghị lực của hai vị thật đáng kính nể.” Elvis tán thưởng, nói. Nếu như hắn có lực lượng cường đại như vậy, hắn còn có thể tiếp tục luyện tập khắc khổ sao? Elvis không biết. Elvis cũng không thèm để ý việc Ialophil đem Ma tộc trở thành hòn đá thí luyện. Hắn tự nhiên sẽ đi dọn dõ thể lực của mình không đi trêu chọc hai người này.

Hai người này không thuộc thể lực của hắn, hắn quan tâm bọn họ làm gì. Thể lực của bọn họ càng giảm, hắn càng có lợi.

Đã biết rõ nhiệm vụ hôm nay là không thể nào hoàn thành, Elvis nói chuyện với Ialophil thêm một lúc rồi rời đi. Nhiệm vụ hôm nay tuy không hoàn thành nhưng hắn cũng nhận được lời hứa hẹn của hai người. Bọn họ sẽ không sử dụng Đại Dự Ngôn Thuật và Tứ Dự trong cuộc chiến ngàn năm xảy ra một lần. Chỉ cần tránh đi hai người này, không động vào những người và vật mà hai người này quan tâm là được. Hắn đã có quyết định cho riêng mình, bây giờ chỉ cần trở về báo cáo, còn những Ma tộc khác có ý tưởng gì, đều không quan hệ tới hắn. Tốt nhất là những kẻ đó ngu xuẩn một chút, trêu chọc hai người kia a.

Sau khi mọi việc được chuẩn bị ổn thỏa, lúc này Ialophil và Fei bỗng nhiên trở nên cực kỳ nhàn rỗi, cho dù bây giờ bọn họ đã không cần mỗi ngày tiến hành rèn luyện trụ cột, hai người cũng không phải không bao giờ giao đấu, kể từ sau một vài lần Fei chiến thắng còn Ialophil hoàn toàn thất bại, hai người vẫn luôn chưa giao đấu thêm lần nào nữa, thừa cơ hội này, hai người quyết định không sử dụng tinh thần lực và đấu khí, chỉ dùng kỹ xảo đánh nhau mà chiến đấu.

Kết quả, thật bất hạnh, Ialophil lại hoàn toàn bị đánh bại, thậm chí còn không phải là một hai lần.

“Fei.” Rốt cuộc Ialophil nhận không được oán trách. “Ngươi nói ta học quá nhiều thứ, thực tập, còn ngươi thì sao?” Dao pháp hắn không nói, Fei vẫn thường dùng dao a.

Chính là, tay không. Fei có thể tùy ý biến đổi các loại võ thuật đấu với hân. Kiếm pháp, sắc bén, phiêu dật, tàn nhẫn, mạnh mẽ, phong cách đa dạng. Thương(giao) kỹ, tiền (bắn tên) pháp, mỗi dạng đều biết. Này còn bảo là không học tạp sao?

“Những thứ này chỉ là những kỹ năng cơ bản.” Kia cũng không phải chân chính thực lực khi so đấu, hân chỉ vừa vận lấy những chiêu thức này từ trí não ra để luyện tập, trước kia hân từng ở trong không gian huấn luyện của biến ý thức mà mô phỏng, sau đó dùng thân thể mà thi triển ra một cách hoàn mỹ. Fei rất hài lòng với điều này. Đáng tiếc, về sau đã không còn có thể sử dụng biến ý thức để huấn luyện nữa.

Ialophil tuy rất buồn bực, nhưng cũng bắt đầu học trộm các loại chiến kỹ của Fei. Fei cũng không tư tàng, thậm chí còn làm động tác chậm, hoặc là lặp lại một lần để cho Ialophil có thể hiểu được.

Thời gian liền cứ như vậy chậm chậm trôi qua, cuối cùng ngày kết giới xuất hiện đã không còn xa, hai người biết thời điểm rời đi đã tới rồi, vì phòng ngừa vạn nhất, cũng vì thấy khoảng cách đến nơi kết giới xuất hiện khá xa nên hai người cũng không muốn lãng phí thể lực, trực tiếp cưỡi Alvar và Ngao đi tới trước kết giới.

“Roger.” Đây là thủ lĩnh cận vệ. “Anthony.” Vị này là tổng quản dinh thự. “Glinton.” Đây là chủ quản ngoại vụ. “Laurence.” Này là chủ quản tài chính.

Bọn hân chính là bốn trong mười Thần tướng tương lai của Ialophil. “Thái ấp giao cho các người.”

“Vâng, thưa chủ nhân.” Tuy rằng bọn hân cũng tuyên thệ trung thành với Fei, khi Ialophil ban lòng trung thành cho bọn hân cũng có phần của Fei trong đó, nhưng chủ nhân thực tế của bọn hân là Ialophil.

“Chủ nhân, thật sự không cần chúng ta đi theo sao?” Anthony ôn hòa hỏi.

“Không cần.” Ialophil khoát tay.

Biết chủ nhân đã quyết định, Anthony không nhiều lời thêm.

Fei mặc kệ việc này, đặt tay lên kết giới, để tinh thần lực phóng ra, đem số liệu cung cấp cho trí não để trí não theo công thức tính toán phân tích.

“Như thế nào?” Ialophil tiến đến phía sau Fei, nhẹ giọng hỏi.

“Có thể.” Bởi vì kết giới đã tiến vào thời kỳ suy nhược nên có thể khai mở một cánh cửa đủ cho bọn họ và ma sủng đi qua.

“Không cần phải miễn cưỡng chính mình.” So với việc trở về Uy Á đại lục, Ialophil càng quan tâm đến an nguy của Fei. Hân không muốn nhìn thấy Fei yếu ớt một lần nữa, điều đó sẽ làm cho hân hận sự bất lực của chính mình.

“Sẽ không.” Fei trả lời. Một lần kia là ngoài ý muốn, hân vẫn luôn có chừng mực, Fei cho tới bây giờ vẫn không biết, có đôi khi hân tạo cho người ta cảm giác bản thân thực địa cường đến không còn lý trí.

Kim mang nhẹ nhẹ xuất hiện trong đáy mắt Fei. Nhóm Ma tộc cung tiễn hai người rời đi nhìn thấy trạng thái này của hân, ánh mắt liền toát lên sự sùng kính. Đây là lực lượng kỳ tích, là Đại Dự Ngôn Thuật của Fei. Red Creek công tước. Tương lai tuyệt đối.

Sau khi Fei dứt lời, một cánh cửa xuất hiện trên kết giới. Hai người cưỡi Alvar và Ngao tiến vào trong đó.

Uy Á đại lục, Fei, Red Creek và Ialophil. Theoromon đã trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Di Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Gặp Lại

Trời đã về chiều, ánh tà dương nhuộm khoáng trời quanh nó thành một màu quất hồng, bầu trời vốn xanh thẳm không một gợn mây giờ đã chuyển thành màu xanh xám, từ trên cao nhìn xuống, những nơi bị ánh mặt trời chiếu đến đều phủ một tầng quất sắc.

Đã lâu rồi mới được nhìn thấy màu sắc tiên diễm linh động cùng vẻ đẹp trắng lệt đến chấn động tâm hồn như thế, Fei và Ialophil vừa ra khỏi kết giới liền cảm thấy cả thể xác lẫn tinh thần đều trở nên vô cùng thư sướng, tâm tình cũng cực kỳ tốt đẹp.

Alvar và Ngao, hai con Ma thú chưa từng thấy loại cảnh sắc xinh đẹp này, sau khi ổn định thân thể của mình để không kinh nhiễu đến chủ nhân trên lưng, cái đầu xù xù cũng chuyển động không ngừng, trong mắt tràn đầy vẻ ngạc nhiên cùng kinh diễm.

“Rốt cuộc đã trở lại.” Ialophil ngắm nhìn khung cảnh trước mắt, đã quen với sắc thái âm u của Hắc Ám đại lục suốt một thời gian dài, phong cảnh xinh đẹp từng xem như bình thường tự nhiên, không có gì đặc biệt, lúc này lại khiến hân cảm thấy vô cùng cảm động.

“Bầu trời thật đẹp.” Trên thế giới này, thứ duy nhất khiến cho Fei cảm thấy xinh đẹp cũng chỉ có thiên nhiên. “Hiện giờ chúng ta đang ở đâu?” Sau khi khen ngợi xong, Fei hỏi.

Vấn đề này cũng làm khó Ialophil rồi, mặc dù kết giới ở Uy Á đại lục có vị trí xác định, nhưng diện tích lại rất lớn, muốn biết chỗ này là đâu, Ialophil cũng không rõ, ai mà biết thái ấp ở Hắc Ám đại lục tương ứng với nơi nào trên Uy Á đại lục chứ.

“Trước tiên chúng ta cứ tìm thành trấn hỏi một chút đi.” Xung quanh kết giới cũng có quân đội của các chủng tộc cử đến quan sát, nhưng Ialophil không muốn đụng chạm với những người này. Phải biết rằng, hai người họ là đi ra từ kết giới, với đồng tử (con người) của nhân loại, dù sẽ không bị nhận nhầm là Ma tộc, thế nhưng, chỉ bằng việc xuất hiện từ kết giới cũng đủ khiến bọn họ gặp không ít phiền phức.

Đối với việc này, Fei cũng không có ý kiến. Hai người rời Ma thú rồi khỏi nơi đây, mà quân đội quan sát cũng không biết vừa rồi có hai người xuất hiện từ kết giới trên không trung.

Tốc độ của Alvar cùng Ngao rất nhanh, màn đêm vừa buông xuống, bọn họ đã đến thành trấn gần nhất, tất nhiên lúc này hai người cũng không đi vào bằng cửa thành, mà trực tiếp hạ xuống một nơi hẻo lánh, bắt lấy một người đi đường, hỏi khách sạn tốt nhất ở đây rồi đến nơi đó nghỉ lại một đêm. Sau khi hỏi rõ địa điểm hiện tại, buổi sáng hai người ăn xong điểm tâm liền xuất phát.

Trải qua cuộc hành trình dài mười ngày không ngơi nghỉ trên không trung, rốt cuộc Ialophil cùng Fei đã thấy được cảnh sắc quen thuộc.

Bọn họ không hạ xuống ngay lập tức, mà ở trên không trung ngắm nhìn đô thị vô cùng quen thuộc, tìm kiếm những góc phố thân quen. Red Creek công tước gia cùng Theoromon công tước gia, là hai kiến trúc bắt mắt nhất ngoại trừ Hoàng cung, cho nên hai người không tốn đến nửa phần khí lực đã tìm thấy nơi ở của mình.

Tại đế đô Denton của nhân loại này, tuy có không ít cao thủ tọa trấn, thế nhưng Ialophil của hiện tại cùng Fei đã muốn có thể không đem những cao thủ của nhân loại để vào mắt, cho dù là Pháp Thánh, trong mắt bọn họ cũng không đáng nhắc tới, bất quá, nguyên nhân cả hai không thu liễm hơi thở của mình, để Alvar cùng Ngao bộc lộ khí thế cũng không phải vì vậy, mà bởi vì nơi đây thuộc phạm vi thế lực của gia tộc bọn họ, bọn họ không cần phải kiêng dè.

Tuyên cáo lộ liễu như thế, tất nhiên sẽ khiến những người trấn thủ ở đế đô cảnh giới. Có gì đó từ dưới đất bay lên.

Cỗ khí thế áp bức bay thẳng về phía bọn họ là Long uy mà Ialophil vô cùng quen thuộc. Người tới là ai, đã không cần phải đoán rồi, ở đế đô, có thể sở hữu rồng chỉ có một người, chính là phụ thân của Ialophil, Theoromon công tước, cho nên Ialophil không thêm tránh, thậm chí còn có chút ác thú vị muốn xem về mặt đủ loại cảm xúc hợp lại từ kinh ngạc, đến không thể tin được cùng vui mừng khôn xiết của phụ thân hẳn khi thấy bọn họ trở về.

Alvar cùng Ngao không biết người đến là ai, sinh ra ở Hắc Ám đại lục, được luyện kim thuật sĩ chế tạo nên, bọn chúng cũng không có tâm lý e ngại Long uy như dã thú bình thường, đối với cường đại hơi thở phát ra từ Long uy, theo bản năng đối kháng lại. Muốn chúng nó khuất phục, tuyệt đối không có khả năng.

Tốc độ của rồng rất nhanh, chỉ chớp lát sau, Theoromon công tước đã uy phong lẫm lẫm xuất hiện trước mặt bọn họ, những lời thăm dò định nói ra, hoặc là lễ độ hoặc là nghiêm khắc, ngay khi tiếp cận hai người liền không cách nào phát ra miệng, bởi vì hai người này nhìn phi thường quen mắt.

Tóc đen, mắt đen, ngũ quan tuấn tú, đôi mắt trầm tĩnh như nước, cùng với khí thế đậm đặc xa cách, mặc dù chỉ từng gặp có mấy lần, nhưng hình tượng của hắc sao có thể khiến cho người ta dễ dàng quên mất, hưởng chi những việc hắc làm ra, khiến cho người ta không cách nào quên được.

Một người khác, mái tóc màu vàng nhạt lấp lánh tựa ánh nắng ban mai, đôi mắt xanh thẳm giống như bầu trời bao la trong vắt, mỹ mạo thanh tú nhưng cũng tràn đầy nét anh khí, đôi môi kiều diễm mỹ lệ như cánh hoa màu hồng nhạt, mỗi hành động nhỏ đều biểu lộ nét tao nhã cùng tôn quý của quý tộc một cách vô cùng tự nhiên, vẻ hoàn mỹ vô khuyết, tuấn mỹ tuyệt luân đến tận cùng khiến cho người ta hít thở không thông.

Dung mạo hoàn mỹ như thế, hẳn chỉ biết có một người, một người hắc luôn quan sát từ khi y sinh ra cho đến khi mười ba tuổi, tuy rằng hiện tại y trở nên càng thêm thành thực, tuy rằng khí thế của y so với trong trí nhớ của hắc càng thêm trầm ổn uy nghiêm, tuy rằng trong ánh mắt y có sự kiên nghị cùng lãnh ý coi thường hết thảy chúng sinh chưa từng có, tuy rằng chiều cao cùng thể trạng so với những gì hắc nhớ rõ đã tăng trưởng không ít, tuy rằng... thế nhưng, kia chính là huyết mạch của hắc, làm sao sẽ nhận sai.

“Ialophil...” Theoromon công tước không thể tin được, chính là, người trước mắt hắc cực kỳ chân thực, không phải là ảo mộng.

Sáu năm rồi, Ialophil bị cuốn vào vết nứt không gian đã gần sáu năm rồi, hắc cũng đã mất đi niềm tin Ialophil sẽ trở lại, chỉ là không dám tuyên bố tin tức này với ngoại giới mà thôi, thế nhưng không nghĩ tới, ngay thời khắc mà hắc rơi vào tuyệt vọng, hắc lại gặp được kinh hi, hài tử vốn cho là không bao giờ được thấy nữa lại xuất hiện trước ngay trước mắt.

“Là người sao?” Vừa ngạc nhiên, vừa nghi ngờ, không thể tin vào sự thật. “Đã lâu không gặp, phụ thân.” Ialophil mỉm cười, xác định.

Theoromon công tước muốn tiến lên, cấp Ialophil một cái ôm thật chặt của phụ tử lâu ngày gặp lại, chính là thiếu chút nữa ngã từ trên lưng rồng xuống khiến hắc nhận ra nơi này không thích hợp.

Về xấu hổ trên mặt cùng hành vi thất thố của Theoromon công tước khiến cho Ialophil cảm thấy vô cùng thỏa mãn, âm thầm cười to trong lòng, bất quá bên ngoài vẫn chưa chút mặt mũi cho phụ thân mình.

Đối với sự hỗ động giữa hai phụ tử này, Fei chỉ ở một bên nhìn, thờ ơ lạnh nhạt. Hăm mộ sao, không, chưa từng, hẳn đã sớm buông tha cho thân tình, một màn này như thế nào có thể lay động trái tim nguội lạnh của hắn.

Theoromon công tước rút cuộc ý thức được sự tồn tại của Fei, ngưng ngừng chấm dứt cuộc trò chuyện giữa hai phụ tử, cũng nhớ tới nơi này không phải chỗ nói chuyện, hơn nữa, Hoàng đế bọn họ còn đang ở bên dưới chờ tin tức của hắn.

Theoromon công tước nghĩ đến sự tình khẩn cấp này, liền nhanh chóng bảo Ialophil và Fei đi xuống, định lát nữa đi thông báo cho Red Creek công tước, Fei đã trở lại, hơn nữa, hai hài tử mới quay về, hẳn sao lại không để cho bọn họ nghỉ ngơi một chút, ở Hắc Ám đại lục, bọn chúng hẳn phải nếm trải không ít đau khổ, chờ cả hai nghỉ ngơi thoải mái rồi, liền hảo hảo hỏi thăm một chút.

Trong khoảng thời gian hạ xuống mặt đất, rất nhiều kế hoạch nảy ra trong đầu Theoromon công tước.

Địa điểm hạ xuống là cái sân trong viện của Ialophil. Cho dù đã qua sáu năm, Theoromon công tước vẫn có tuyệt vọng cũng không bỏ quên viện tử này, mọi thứ đều được duy trì nguyên dạng trước khi Ialophil rời đi, còn có, mỗi ngày đều phải người đến quét dọn.

Dặn dò hai người nghỉ ngơi thật tốt xong, Theoromon công tước cơ hồ là dùng kiểu chạy bộ phá hư hết mọi nghi lễ của quý tộc để rời khỏi viện.

Hai người vừa sửa sang lại một chút, nơi viện tử không ai ghé thăm suốt sáu năm qua, liền nghênh đón một loạt khách nhân.

Red Creek công tước, phụ thân của Fei, không nói trước kia vị công tước này đối đãi Fei ra sao, nhưng sau khi nhận thức lại Fei một lần nữa, hẳn thực sự muốn bồi thường cho Fei, muốn đối tốt với y, cũng không tránh khỏi là có phần coi trọng lực lượng của y, muốn y dốc sức vì lợi ích của gia tộc. Dù sao thì, bất luận là vì nguyên nhân gì, sau khi nhận được tin tức Fei trở về, Red Creek công tước vẫn rất cao hứng.

Garvin, đệ đệ của Fei, sau khi chứng kiến thực lực cùng sự cố gắng của Fei, đối Fei vô cùng sùng bái, Ialophil lại là hảo hữu của hắn, khi nghe tin tức hai người bình an vô sự, hẳn sao lại không đến.

Donald cùng Brent đều là hảo hữu của Ialophil, bọn họ đến cũng có lý do.

Về phần Hoàng đế bề hạ, trừ bỏ quan tâm hai hậu bối, cũng chú ý đến tầm quan trọng của việc hai người trở về từ Hắc Ám đại lục, muốn biết cả hai hiểu rõ bao nhiêu về Hắc Ám đại lục, so với người đơn thuần quan tâm Ialophil cùng Fei và hiếu kỳ về Hắc Ám đại lục như Lukes công tước, tâm tư của Hoàng đế bề hạ càng thêm kín đáo.

Trong khi những người ở đây quan sát những thay đổi của Ialophil cùng Fei, Ialophil cũng xem xét những thay đổi của bọn họ. Về phần Fei, hẳn hoàn toàn không thêm nghĩ đến việc so sánh xem những người trước mắt có gì bất đồng so với sáu năm trước.

Phụ thân bọn họ đều già rồi, nhân loại có tuổi thọ ngắn ngủi, cho dù là cường giả như bọn họ cũng không cách nào tránh khỏi những vết tích của năm tháng, Ialophil cũng không cảm thấy chua xót trong lòng, trải qua ma luyện ở Hắc Ám đại lục, hiểu biết Cách, sinh lão bệnh tử, hẳn đã muốn xem thấu triệt, đây là chuyện đã định trước, không thể lảng tránh, cho dù một ngày kia hắn và Fei có trở nên trường sinh bất tử, chung quy đến một lúc nào đó, bọn họ vẫn phải đối mặt với tử vong.

Về phần Donald bọn họ, so với vẻ non nớt sáu năm trước, quãng thời gian sáu năm đã khiến trên người bọn họ mất đi vẻ ngây ngô, lộ ra một cổ già dặn cùng huyết tính, cho thấy bọn họ không hề lãng phí sáu năm này, chính là, so với hắn và Fei, những hảo hữu của hắn còn thua kém nhiều lắm.

“Ialophil, rốt cuộc hiện giờ ngươi mạnh đến đâu?” Khi đã xong mục thăm hỏi ân cần sau nhiều năm xa cách, Brent hỏi người hiện tại đã không thể nhìn ra sâu cạn, Ialophil. Sáu năm qua, ở Hắc Ám đại lục đã trải qua những chuyện gì, khiến cho Ialophil cải biến nhiều như vậy.

“Bất quá là Thánh giai mà thôi.” Ialophil phi thường bình thản, khiêm tốn nói, còn lộ ra ý bất mãn đối với thực lực của mình.

“Thánh giai?” Trừ bỏ Fei, tất cả mọi người cùng kêu to kinh ngạc. Thánh giai, ở nhân loại chỉ có một Thánh giai là Pháp Thánh. Tại Uy Á đại lục, cấp bậc này đã là đại biểu cho vô địch, tồn tại tuyệt đối vô cùng ít ỏi.

“Này không là gì cả, ở Hắc Ám đại lục, Thánh giai có rất nhiều.” Ialophil chủ động đem đề tài chuyển tới Hắc Ám đại lục, bất kể là người quan tâm hắn, đơn thuần tò mò, hay là có tâm tìm hiểu, đối với Hắc Ám đại lục, bọn họ đều muốn một điều, thông tin.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Lo Lắng

Nghe Ialophil chủ động lộ ra tin tức về thực lực chung của Hắc Ám đại lục, những người ở đây dù ban đầu mang theo tâm tình gì, hiện giờ đều chỉ thấy khiếp sợ. Phải biết rằng, số lượng Thánh giai ở Uy Á đại lục tính ra không quá năm người, mà hiện tại Ialophil lại nói Thánh giai ở Hắc Ám đại lục có rất nhiều. Đối với Hắc Ám chủng tộc của Hắc Ám đại lục, người ở Uy Á đại lục trước nay chỉ biết bọn hắn rất mạnh, mỗi một cuộc chiến tranh ngàn năm đều là tai họa lớn đối với nhân loại, mà lúc này đây, lần đầu tiên có người có thể trở về từ Hắc Ám đại lục, nói cho bọn họ biết chính xác Hắc Ám đại lục

mạnh đến trình độ nào.

“Có bao nhiêu?” Garvin đơn thuần chỉ thấy khiếp sợ và tò mò, mở miệng hỏi.

“Cả vạn.” Chẳng ai đi thống kê cái này, đây chỉ là đơn vị số lượng cơ bản nhất, tính cả Ma tộc lẫn Ma thú.

Tất cả hít sâu một hơi, sự đáng sợ của Hắc Ám chủng tộc đủ khiến cho lòng người kinh hãi. Nếu kết giới bị phá vỡ, số lượng cả vạn Thánh giai kia có thể đi qua Uy Á đại lục, như vậy, nhân loại dựa vào cái gì mà ngăn cản? Vừa nghĩ đến chuyện mấy vạn Thánh giai xuất hiện, mang theo uy áp đáng sợ cùng thực lực khiến người ta tuyệt vọng kia, liền không khỏi sợ hãi mà run rẩy.

“Thánh giai ở Hắc Ám đại lục chia ra nhiều cấp bậc, bất quá mạnh nhất không phải Thánh giai, mà là cấp bậc Quân Vương. ở Uy Á đại lục, chúng ta gọi là Thần giai. Tại Hắc Ám đại lục có chín vị thực lực ở cấp bậc này, không tính Ma thú.” Còn một vị đã bị hấn cùng Fei giết, điểm này Ialophil không nói ra, vinh dự cùng địa vị hai người nhận được ở Hắc Ám đại lục sẽ khiến bọn họ gặp phiền toái ở Uy Á, cho nên Ialophil lựa chọn giấu giếm.

Thần giai, mọi người lại bị tin tức này đã kích, đó là cấp bậc vốn chỉ tồn tại trong truyền thuyết, không nghĩ đến trên Hắc Ám đại lục đã có kẻ đạt trình độ này. Biết được càng nhiều, bọn họ lại càng e ngại Hắc Ám đại lục. Mà hiện tại, cuộc chiến ngàn năm sắp sửa diễn ra, bọn họ đều vô cùng sợ hãi kết giới sẽ biến mất, bởi thực lực của Hắc Ám đại lục không phải là thứ mà các chủng tộc trên Uy Á đại lục có thể chống đỡ được. Đối với cuộc chiến lần này, niềm tin của những người ở đây lập tức hạ đến mức thấp nhất.

Mọi người còn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng Fei không muốn nghe nữa.

“Ta đi đây.” Vốn chỉ quen làm theo ý mình, Fei không biết khách sáo là cái gì liền đứng dậy cáo từ.

“Fei.” Ialophil nghiêng đầu nhìn Fei đã muốn đứng dậy, thấy trong mắt y toát ra ý nhằm chán, hấn cũng không giữ lại, “Buổi tối lại đây ăn cơm đi, đầu bếp của Theoromon gia tay nghề không tồi.”

“So với người còn tốt hơn?” Đề nghị của Ialophil khiến Fei dao động, thức ăn, đặc biệt là mỹ thực, chính là nhược điểm của Fei.

“Này a,” Ialophil thật sự không muốn đem bản thân ra so với đầu bếp, hấn cũng không phải đầu bếp chuyên nghiệp, nhưng lấy kiêu ngạo của hấn mà muốn hấn mở miệng thừa nhận bản thân thua kém đầu bếp, thật sự rất không cam lòng, huống chi qua vài năm tôi luyện, hấn tự nhận khả năng nấu nướng của mình thực sự không tồi, “Đôi khẩu vị một chút cũng không phải chuyện xấu đúng không?” Không trực tiếp trả lời câu hỏi của Fei.

“Được.” Sau khi nói xong, Fei liền rời đi.

Là phụ thân, trưởng bối, hảo hữu của Ialophil, đối với tính kiêu ngạo của Ialophil đều phi thường rõ ràng, thế nhưng lúc này, từ cuộc đối thoại vừa rồi giữa Ialophil và Fei, không khó phân tích ra một tin tức, Ialophil biết nấu ăn?! Ialophil mà cũng chịu xuống bếp?! Điều này thật sự rất kinh dị, kinh dị đến mức bọn họ đều nhìn Ialophil bằng ánh mắt khác thường.

Ialophil nhìn theo thân ảnh Fei rời đi, khi y đi khuất rồi hấn mới chú ý tới những ánh mắt khác thường của những người còn lại. Mà bọn họ, bị kinh hách vì nghe được Ialophil biết làm cơm, cũng không chú ý đến ánh mắt vô cùng chuyên chú của Ialophil khi nhìn Fei rời đi, chuyên chú đến mức kỳ quái.

“Làm sao vậy?” Hoàn toàn không biết lời nói của mình gây ra rung động như thế nào, Ialophil hỏi một cách vô tội.

“Người thật sự là Ialophil?” Brent vẫn còn dại ra, hỏi.

Ialophil nhướn mày, đối với vấn đề không biết từ đâu ra của hảo hữu chỉ ngậm trào phúng, hấn không phải Ialophil thì là ai? Sáu năm không gặp liền không nhận ra? Hay là muốn nói, có người giả mạo được hấn?

“Muốn ta trị liệu đầu óc của người một chút sao?” Tâm trí có vấn đề, hấn không ngại ra tay giúp đỡ Brent tỉnh táo lại. Về phần phương thức, có rất nhiều.

Ialophil lộ ra nụ cười sáng lạn đầy nguy hiểm mà Brent quá quen thuộc, hấn run rẩy, khi Ialophil cười như vậy, ý nghĩa sắp tới nhất định sẽ có người thể nghiệm được cái gì gọi là phi thường tàn khốc. Nụ cười xinh đẹp và tao nhã quen thuộc này, đại biểu cho tương lai gần của hấn chỉ có thể dùng từ ác mộng để hình dung, là nụ cười độc đáo chỉ có khuôn mặt duy mỹ cùng khí chất đặc thù của Ialophil mới có thể lộ ra, tuyệt mỹ, tao nhã lại ẩn chứa nguy hiểm chết người, giống như một đóa độc hoa đang nở rộ, xinh đẹp mà trí mạng. Chỉ bằng nụ cười này, liền có thể xác định đây thật sự là Ialophil.

Tâm tình của Brent lập tức trầm xuống, Ialophil lộ ra nụ cười này, có nghĩa mấy ngày tiếp theo của chính mình sẽ vô cùng thê thảm. Nguy quân từ Brent luôn mang theo tiểu dung ôn nhã, lúc này cũng phải buồn bực mà cười khổ.

“Người biết làm cơm?” Ngữ khí của Donald biểu thị hoàn toàn mức độ kinh hách của hấn khi biết được chuyện này.

“Ồ Hắc Ám đại lục cũng không có đầu bếp đi theo bọn ta.” Nếu như hấn không làm, vậy ăn cái gì?

Chỉ một câu này, bọn họ liền hiểu được quý công tử Ialophil ở Hắc Ám đại lục đã phải chịu gian khổ như thế nào.

“Ta cũng không muốn bị tay nghề của Fei độc hại.” Ialophil lộ ra nụ cười pha lẫn ghét bỏ cùng hoài niệm. Fei a, chính là chỉ cần có thể ăn, tuyệt đối không quan tâm đến hương vị, cho nên tay nghề nấu nướng của y chưa từng tiến bộ. Nhớ tới đoạn ngày tháng kia, trong lòng Ialophil lại tràn ngập cảm giác thỏa mãn cùng sung sướng đến kỳ diệu.

Trong lời nói lộ ra nguyên nhân tại sao Ialophil lại phải nấu cơm, nhưng nhìn biểu tình của hắn, liền có thể thấy tình nghĩa thâm hậu giữa hai người qua sáu năm ở Hắc Ám đại lục, đó là loại cảm tình còn sâu sắc hơn tình hữu nghị, ràng buộc nặng hơn cả thân tình, là loại cảm tình cực kỳ vững chắc tạo nên từ sự cùng chung hoạn nạn, sinh tử cùng tùy.

“Ialophil, Hắc Ám đại lục là nơi như thế nào?” Hoàng đế tâm tư sâu nhất, không muốn mất thời gian cho những chuyện nhàm chán, lập tức tiến vào chủ đề.

Ialophil sinh ra ở Theoromon gia tộc, từ nhỏ đến lớn vô cùng được sủng ái, đối với chính trị hắc ám, trước năm mười ba tuổi thật sự không trải qua bao nhiêu, nhưng trời sinh thông minh khiến hắn có được kiến thức vô cùng sâu rộng trên phương diện này, đặc biệt là sau khi trải qua khoảng thời gian cuối ở Hắc Ám đại lục, không ngừng phải tiếp xúc cùng Hoàng tộc Ma tộc, quý tộc cao tầng, những thế lực có chủ ý lợi dụng năng lực đặc thù của hắn và Fei, đối với sự dơ bẩn, âm u của chính trị cùng các loại hàm nghĩa ẩn trong lời nói, hắn đã hiểu quá rõ.

Trong mắt của Hoàng đế là sự hiếu kỳ, nhưng Ialophil của hiện tại sao lại nhìn không ra sự toan tính nơi đáy mắt của Hoàng đế, ngay cả phụ thân của hắn, của Fei, cùng với Lukes công tước, dù cũng rất quan tâm đến bọn họ, nhưng khi nói đến Hắc Ám đại lục, trong mắt đều lóe ra sự lãnh khốc của những kẻ nắm quyền.

Đây mới là ánh mắt của những người đứng đầu một đế quốc, của những người tham gia chính trị, chứ không phải một trưởng bối chỉ đơn thuần quan tâm đến người.

Nhìn lại ba hảo hữu của hắn, bọn họ vẫn chưa bị chính trị nhiễm bẩn, bắt quá, một ngày nào đó cũng sẽ thế mà thôi.

Trong lòng có suy nghĩ gì, thương cảm sao? Không, đã có thể nhìn thấu tâm tính mình, Ialophil biết hắn không có. Hắn cảm thấy bản thân mình ngày càng lãnh khốc, đối với những người trước mặt, tuy còn để ý, nhưng loại cảm giác coi trọng đã dần biến mất.

Trên thế giới này, chỉ có Fei là bất đồng, người kia vĩnh viễn sẽ không nhiễm lên sắc thái hắc ám cùng lạnh lùng của chính trị.

Cũng như Fei, Ialophil cho rằng trước lực lượng cường đại, tất cả âm mưu đều không đáng kể, nhưng có lực lượng mà không đủ trí tuệ là sẽ bị lợi dụng, hướng chỉ hắn và Fei còn chưa mạnh đến mức có thể chống lại toàn bộ thế giới, lúc này, trước mắt vẫn có những thứ bọn họ cần phải thỏa hiệp. Fei không thích xã giao, như vậy hắn sẽ làm.

Tuy rằng đối với xã giao, Fei lần nào cũng chỉ cười nhạt, biểu hiện cực độ khinh thường, nhưng hắn vẫn tiếp tục làm, vì để hai người giảm bớt phiền toái, nếu có thể dùng trí tuệ giải quyết, hắn sẽ cống hiến trí tuệ của mình.

Ở nơi Fei nhìn không thấy, hắn đã dùng không biết bao nhiêu âm mưu quỷ kế, nhưng là thật sự đáng giá, bởi vì hắn muốn bảo vệ cuộc sống yên ổn của hai người. Khoảng thời gian chật vật như trước kia, hắn không muốn trải qua nữa. Không ngừng mạnh lên chính là vì để đến một ngày có thể xem hết phong cảnh dưới bầu trời này, hưởng thụ cuộc sống tự do tự tại, mà trước khi có đủ thực lực, hắn sẽ dùng trí tuệ để Fei không phải trải qua cuộc sống đầy phiền não. Hắn muốn bảo vệ người kia, không để y bị thương tổn bởi chính trị dơ bẩn cùng hắc ám.

Đây là những suy nghĩ chân thật trong lòng Ialophil. Có cái gì không đúng, hắn cũng không ý thức được, chỉ là bản thân nghĩ như vậy mà thôi.

Hiểu được suy nghĩ của Hoàng đế, Ialophil cũng không có ý định giấu giếm. Biết thì đã sao, phòng bị? Chẳng có tác dụng đâu, trước thực lực của Hắc Ám đại lục, Uy Á đại lục rất yếu a.

“Hắc Ám đại lục...” Ialophil bắt đầu nói, từ lúc hắn và Fei bị đưa đến Hắc Ám đại lục, đầu tiên chính là về Lôi đình chi địa.

Mọi người không khỏi hít một hơi lạnh, không thể tưởng tượng được, giữa làn mưa sấm sét dày đặc như vậy, hai người bọn họ là như thế nào mà thoát được?

Nghe đến sự tồn tại của thợ săn ở Hắc Ám đại lục mới biết được, thì ra Hắc Ám chủng tộc dạng người, có trí tuệ ở Hắc Ám đại lục tự xưng là Ma tộc, thì ra xã hội của Hắc Ám đại lục cũng không khác nhân loại là mấy, Ma tộc cũng rất giống nhân loại.

Nghe được nguyên nhân tại sao Hắc Ám đại lục lại có chấp với Uy Á như vậy, chỉ là bởi vì lương thực cùng một loại hướng tới đối với thiên nhiên tươi đẹp, mặc dù bọn họ vốn không có ảo tưởng gì tốt với Hắc Ám chủng tộc, thế nhưng vẫn có cảm giác ảo tưởng bị vỡ nát.

Nghe Ialophil giảng giải về cách phân cấp tầng tầng lực lượng của Hắc Ám đại lục mới biết được Uy Á đại lục thua xa Hắc Ám đại lục, biết được sự dung túng cùng bất đắc dĩ của Hoàng tộc Ma tộc đối với Quân Vương, nghe được chuyện hai người tham gia ngư tiền luận vô lấy được vị trí nhất bảng đạt được tư liệu về kết giới, sau đó nghiên cứu, mở ra kết giới, quay về Uy Á đại lục.

Không thể không nói, khi thuật lại, Ialophil đã che giấu không ít, tỉ như năng lực đặc thù của hai người bọn họ, tỉ như, ở Hắc Ám đại lục, bọn họ cũng bị kiêng kỵ như đối với Quân Vương.

Khi nghe đến số tư liệu nghiên cứu về kết giới của Ma tộc, tâm thần của mọi người liền có chút rối loạn, Ialophil cùng Fei có thể quay về, như vậy, Ma tộc liệu có phải cũng nắm được phương thức mở kết giới không?

Bọn họ đang lo lắng cái gì, Ialophil sao lại không biết.

“Ma tộc cũng có thể mở kết giới sao?” Đối mặt với thực lực cao đến đáng sợ của Hắc Ám đại lục, bọn họ phải làm sao bây giờ? Khả năng kết giới bị

phá vỡ mà Fei đã từng nói, lần đầu tiên xuất hiện rõ ràng trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Ta Chỉ Có Cảm Tình Đối Với Một Mình Người

Fei một mình một người rời khỏi Theoromon gia, không biết bây giờ nên đi đến đâu, cuối cùng đi tới tiểu viện ở Red Creek gia của mình. Ở đây, cảnh sắc thực quen thuộc, không thấy có mợ thành bụi vì bị bỏ hoang lâu ngày như hần nghĩ. Hần vừa trở lại đã nhìn thấy người hầu đã từng bị hần chỉ đích danh, hình như tên là Hank gì đó, đang ngồi nhỏ cò.

Nhìn thấy Fei cười Ngao từ trên trời bay xuống, Hank đại cả ra. Đây là lần đầu tiên một kẻ bình thường (ở đây ý là người thuộc tầng lớp bình dân và không có ma pháp) như hần nhìn thấy loại phương thức xuất hiện này.

Ngao uy phong lắm liệt, khinh thường nhìn tiểu trủng tử (con sâu nhỏ) trước mắt. Nó gầm lên một tiếng làm Hank sợ tới mức ngã ngồi bệt xuống đất.

Ngao càng khinh thường hơn.

Hank rút cuộc nhìn thấy rõ bộ dáng Fei. Tuy rằng đã qua sáu năm, nhưng khí chất đặc thù của Fei và sự tôn kính đối với y thực phụ mẫu (chỉ người cho ăn cho mặc như cha mẹ, aka boss thuê làm việc ~) làm cho Hank nhanh chóng nhận ra người trước mắt là ai.

“Tiểu nhân sẽ đi ra ngay.” Hần dù sao cũng đã theo vị thiếu gia này một thời gian, biết Fei thiếu gia không thích có người dư thừa có mặt ở chỗ này, hơn nữa, con quái thú kia thực đáng sợ a. Hank vội vàng thu dọn đồ đạc rồi chạy ra khỏi sân.

Thấy Hank biết thức thời như thế, Fei rất hài lòng, chính điều này đã làm cho Hank có thể làm việc ở cái nhà này lâu đến vậy. Hank thật thà, chất phác, còn ghi chép lại một số sự tình đã xảy ra, thậm chí sau này, khi Fei không còn ở lại nơi đây nữa, tiểu viện nhỏ bé này trở thành thánh địa của Red Creek gia, hần vẫn cần cù chăm chỉ quét tước, bởi vì hần là người được Fei. Red Creek miện hạ chỉ định làm người quét dọn nơi đây.

Cũng vì bản tính thật thà chất phác, hần không cho rằng việc mình làm có gì đáng giá để khoe ra, cho nên con cháu sau này cũng chỉ biết hần đã từng làm việc cho Red Creek gia tộc mà không biết, hần đã từng ở gần Truyền Kỳ đến như vậy. Hần chỉ yên lặng ghi lại những ký ức của hần khi Fei ở tại nơi này lên nhật ký, cho đến khi hần trở về quê nhà, khi đã già, rất già, hần mới cẩn thận đem cuốn nhật ký ấy cất vào một cái hòm rất đẹp và tinh xảo mà Red Creek gia đã ban cho hần. Đây là khoảng ký ức trân quý nhất của hần, hần phải mang chúng nó theo ngay cả khi xuống mồ.

Phải đến thật lâu thật lâu về sau, cuốn nhật ký này mới được một kẻ trộm mộ bản cùng khai quật. Bởi vì cái hòm mà Red Creek gia đã tặng thực tinh mỹ, hoa lệ nên tên trộm mộ đem nó đi bán. Nhật ký bên trong bị kẻ trộm mộ lấy ra chơi khi người giám định đang đánh giá cái hòm, lúc đó kẻ trộm mộ mới biết được bên trong nhật ký là bản ghi chép những việc chưa từng có ai biết về Fei. Red Creek miện hạ. Hần lập tức ngốc tại chỗ. Người giám định vốn đang tìm cách đề thấp giá cái hòm thì nhìn thấy bộ dạng của tên trộm mộ cũng tò mò nhìn cuốn nhật ký. Chuyện sau đó là cuốn nhật ký bị toàn thể giới chú ý, bị các nhà sử học coi là báu vật vô giá, đem đi cung phụng.

Về phần Fei và Ialophil khi biết chuyện này sẽ có phản ứng như thế nào thì đó lại là chuyện sau đó thật lâu.

Lúc này đây, Fei còn chưa có uy danh hiển hách ở Uy Á Đại Lục, còn chưa trở thành vô thượng Truyền Kỳ, hần hiện giờ đang lười biếng nằm trên cỏ, người dựa vào bộ lông mềm như nhung của Ngao.

Tại đây, dưới bầu trời xanh thẳm bao la, mặt đất bao trùm màu xanh của cỏ, thực dễ dàng làm cho người ta sinh ra cảm giác an bình, hần quyết định phóng túng một lần, nhắm mắt lại, thêm thiếp ngủ.

Ngao vì Fei ngăn cản lại mọi âm thanh, vĩnh tai đề phòng xung quanh.

Thời gian từng chút một trôi qua, lúc Fei thức dậy đã là khi mặt trời lặn về Tây. Hần rời khỏi người Ngao, Ngao này giờ vẫn không dám động, sợ làm quấy nhiễu chủ nhân, lúc này mới đứng dậy, lắc lắc thân thể, đám lông trên người cũng rung theo, sau đó tiến đến bên người chủ nhân, ngồi xôm xuống, ngoắt ngoắt cái đuôi, đòi được thưởng.

Fei đưa tay xoa xoa đám lông trên đầu Ngao, đuôi nó lắc lắc càng nhanh, hai con mắt hí hí ra về thực thỏa mãn, nhưng nó không biết là vì cảm thấy xúc cảm khi sờ tới sờ lui đám lông của nó không tồi cho nên hần mới dưỡng thành thói quen này. Cũng chính vì nó không biết suy nghĩ này của Fei, nên vẫn cứ cảm thấy rất hạnh phúc.

Sau khi dùng xoa đầu Ngao, Fei lại sờ sờ bụng mình. Hần đói bụng. Nhớ tới bữa tối đã cùng Ialophil ước hẹn từ trước, hần cười Ngao bay tới sân của Theoromon gia, đồng thời cùng lúc đó nghe thấy câu hỏi của Hoàng đế.

“Ialophil.” Fei không quan tâm đến việc mình đã cắt ngang những vấn đề liên quan đến bình an sau này của người khác. Chỉ có kẻ thực lực không đủ mạnh mới lo lắng như vậy, mà trong những người này, ngoại trừ Ialophil và phụ thân – Red Creek công tước, hần không để ý bất kỳ ai. Hần không cần phải lo lắng cho Ialophil, về phần phụ thân, hần có thể bảo vệ, còn những người khác, liên quan gì đến hần đâu.

“Fei.” Thấy Fei đã trở lại, Ialophil nhìn xem sắc trời bên ngoài, hóa ra đã đến giờ cơm chiều rồi. Nếu như không có tình huống đặc biệt nào, Fei luôn ăn cơm đúng giờ, vậy mà mình lại chậm trễ, Ialophil tự trách trong lòng. “Ta lập tức kêu người chuẩn bị cơm chiều.” Nếu đã biết, Ialophil sẽ không trì hoãn thêm nữa.

Lúc này, mọi người mới ý thức được đã đến giờ cơm chiều rồi, nhưng chuyện ăn cơm lại có thể trọng đại hơn việc bị Hắc Ám đại lục tấn công sao? Nhìn bộ dạng hai người kia như vậy thì hình như là như thế thật.

“Ialophil, nói đáp án cho chúng ta a.” Tinh tinh Garvin vẫn luôn có chút nóng nảy.

“Ma tộc không dùng được phương pháp của ta và Fei.” Đáp án này làm cho tâm tình mọi người nhất thời buông xuống. Bọn họ cũng không hỏi đó là phương pháp gì.

Làm chủ nơi này, Theoromon công tước mời mọi người ở lại ăn cơm. Làm một quý tộc, nếu không có yêu cầu đặc thù nào thì một ngày ba bữa cộng thêm điểm tâm đều sẽ được đầu bếp chuyên nghiệp chuẩn bị, mỗi sân đều có một phòng bếp nhỏ. Trường hợp chủ nhân không dùng bữa ở dinh thự, thức ăn tự nhiên sẽ lãng phí, bất quá, thân là quý tộc, bọn họ đương nhiên đủ tư bản để lãng phí, cho nên thức ăn chuẩn bị sẵn cùng nguyên liệu trong phòng bếp có rất nhiều.

Ialophil biết Fei thích yên tĩnh, cho nên đã kêu người chuẩn bị bữa cơm ở trong sân. Theoromon công tước lại không thể ăn bữa cơm này, chuyện Ialophil trở về đã bị các phu nhân của công tước gia biết, cho nên hẳn phải chuẩn bị đi đối mặt với sự thăm hỏi ngọt ngào của các phu nhân. Không muốn đi một mình nên Theoromon công tước đã kéo cả Hoàng đế, Red Creek công tước và Lukes công tước đi chung. Các vị trưởng bối đã biết trước mình phải đối mặt với tình huống nào, cũng quá phận kêu cả hải tử nhà mình theo. Về phần hai diễn viên chính là Fei và Ialophil, người ta mới trở về a, làm sao cũng phải để cho người ta nghỉ ngơi một chút chứ.

Không bao lâu sau, tiểu viện chỉ còn lại hai người, Fei và Ialophil.

“Bọn họ hỏi người về kết giới?” Sau khi tất cả mọi người đã đi, Fei hỏi.

“Người cũng đã nghe thấy rồi.” Ialophil ngồi xuống tràng kỷ, bụng chén uống nước. Hôm nay hẳn đã nói không ít, cổ họng có hơi khô.

“Người cho rằng Ma tộc sẽ không có biện pháp để mở ra kết giới sao?” Fei tiến đến, ngồi xuống bên cạnh Ialophil.

“Có vấn đề gì à?” Ialophil cảm thấy được Fei không đồng ý với điều này.

“Người cho rằng kết giới vì sao lại xuất hiện?” Fei tiếp tục hỏi.

“Lực ức chế của thế giới, là vì cân bằng.” Từ khi tiếp xúc với Cách, Ialophil đã biết đến điều này.

“Cân bằng đã bị phá vỡ.” Fei nói ra một việc kinh người.

“Làm sao có thể như vậy?” Ialophil buông cái chén, vẻ mặt nghiêm túc. Lực uy hiếp của Ma tộc không là gì đối với hắn, dù sao, Ma tộc có trí tuệ là có thể thương lượng, huống chi còn có địa vị của bọn họ ở Hắc Ám đại lục, cho nên cuộc tấn công của Ma tộc sẽ không quá ảnh hưởng đến hai người. Ma thú thì phiền toái hơn một chút, nhưng uy hiếp không lớn. Bất quá, cân bằng bị phá vỡ lại là một việc thực sự nghiêm trọng, bởi vì nó đồng nghĩa với thân nhân cùng hào hữu của hắn sẽ gặp nạn.

“Bởi vì hai chúng ta.” Fei công bố đáp án.

“Đánh giá về Uy Á đại lục được đề cao.” Ialophil lập tức đã hiểu. Hắn và Fei đều được sinh ra ở Uy Á đại lục, bọn họ lấy thân phận là nhân loại có được lực lượng thượng thừa, có khả năng tiến đến cấp bậc Quân Vương, thậm chí, có thể tiến xa hơn thế. Đây là nguyên nhân đánh vỡ cân bằng.

“Àn, chiến tranh ngàn năm lần này, nói không chừng ngay cả Quân Vương cũng có thể xuất hiện.” Tuy không đến mức kết giới bị phá vỡ, nhưng mức độ suy nhược sẽ gia tăng.

“Thật sự là phiền toái a.” Tuy miệng nói như vậy, nhưng trên mặt Ialophil không có biểu hiện lo lắng. Trong hai năm cuối cùng ở Ma giới, hắn và Fei đã có nhận thức về thực lực chân chính của cấp bậc Quân Vương. Quân Vương cũng thực kiêng kỵ bọn họ, hẳn sẽ nể mặt mà để yên cho những người bọn họ muốn bảo vệ. Bất quá, nhân loại và rất nhiều chủng tộc khác ở Uy Á đại lục sẽ phải đối mặt với trận chiến gian nan nhất từ trước đến nay. Bất quá, có liên quan gì đến hắn đâu.

“Trước đó, ta muốn đi du lịch khắp đại lục.” Fei nói ra kế hoạch kế tiếp của hắn. Trước khi chiến tranh ngàn năm bắt đầu, trước khi Uy Á đại lục rơi vào cảnh sinh linh đồ thán, hắn phải hoàn thành nguyện vọng được xem hết phong cảnh dưới bầu trời xanh thẳm nơi đây.

“Ta đi cùng với người.” Ialophil nói một cách tự nhiên.

“Thân nhân và bằng hữu của người thì sao?” Không giống như hắn, Ialophil vẫn còn nhiều vương bận khác.

Bọn họ không có trọng yếu như người. Ialophil không nói những lời này, bởi vì hắn thấy kiểu nói này rất không thích hợp.

“Người thì sao?” Ialophil hỏi lại, sau đó lập tức hối hận. Hẳn sao lại hỏi Fei vấn đề này.

“Trên thế giới này, ta chỉ có cảm tình đối với một mình ngươi.” Hần hoàn toàn không có cảm giác đối với thân nhân, cũng chẳng có bằng hữu. Trong cuộc đời hắn, chỉ có Ialophil là đặc biệt, ân, có lẽ còn có cả Ngao và Alvar, bọn chúng là tọa kỵ, cũng là lương thực dự trữ.

Lời nói này hoàn toàn không có ý gì khác, thế nhưng lại khiến Ialophil tim đập kịch liệt. Hắn vốn chưa từng biết thẹn thùng là gì, lúc này vậy mà cũng có chút đỏ mặt, trong lòng tràn đầy niềm vui mà chính mình cũng không biết vì sao.

“Ngươi đỏ mặt.” Fei không thể hiểu nổi phản ứng của Ialophil, cũng lo lắng vì sự bất thường này, là ăn phải thứ gì ôi thiu, hay là sinh bệnh rồi?

Ialophil không có cốt khí, lấy hai tay vỗ lên mặt. “Thật vậy sao. Trời thật là nóng a. Ha ha.” Hắn không ý thức được mình đang nói cái gì nữa.

“Hôm nay, ta vẫn vào tiểu viện của Fei thiếu gia quét tước như mọi ngày. Tuy đã nhiều năm Fei thiếu gia không ở, nhưng đây là công việc của ta. Công tước đại nhân không nói sẽ đuổi việc ta, ta cũng không muốn đánh mất công việc này. Từ sau khi Fei thiếu gia được lão gia coi trọng, tiền lương của ta tăng không ít. Ta xây cái nhà mới ở quê nhà, tận dụng thời gian nghỉ ngơi cưới một người vợ, nay đã có đứa nhỏ, phần công việc này lại càng không thể mất đi, nhưng trong lòng ta vẫn luôn lo lắng. Ngươi nói, Fei thiếu gia đã đi đâu mất rồi? Vạn nhất nếu không trở lại, tiểu viện này trở thành phế thải, vậy thì công việc của ta phải làm sao bây giờ? Hôm nay, khi nhìn thấy Fei thiếu gia trở về, ta biết, ta sẽ giữ lại được phần công việc này. Bất quá, cái con quái thú màu trắng núc ních kia, thật sự rất dọa người nha.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Sáng Sớm

Cũng may, Fei không phải là người hay truy hỏi đến cùng, hắn xem như chấp nhận lý do kia của Ialophil. Sau đó, cũng không có chuyện gì muốn nói nữa, Fei chào tạm biệt Ialophil, mà Ialophil cũng vì sự thất thố vừa rồi, không giữ hắn lại.

Trong trữ vật không gian của Ialophil có chứa đồ dùng hàng ngày của hai người, Red Creek gia hiện tại cũng không có quần áo Fei mặc vừa, cho nên sau khi lấy vài bộ quần áo, Fei trở về Red Creek gia nghỉ ngơi, một đêm ngon giấc không mộng mị.

Đêm dài nhân tĩnh, đúng là thời khắc dễ tiến vào mộng đẹp, vậy mà trên chiếc giường mềm mại, Ialophil cứ thao thức mãi, không cách nào ngủ được. Cứ có cảm giác thiếu mất thứ gì đó, trong lòng không cách nào an tĩnh được, hắn bắt đầu đi mở to mắt nhìn nóc giường, suy nghĩ xem rốt cuộc là thiếu cái gì?

Nghĩ đông nghĩ tây, cuối cùng chẳng hiểu sao lại nghĩ đến Fei.

Lúc còn ở Hắc Ám đại lục, buổi tối, hắn và Fei chưa bao giờ tách ra. Khi phải dã ngoại, Fei sẽ canh gác bên ngoài lều, trong dinh thự, Fei sẽ ở phòng sát bên, cho nên bọn họ luôn có thể cảm giác được khí tức của đối phương. Mà hiện tại, hắn không cảm nhận được sự tồn tại của Fei.

A a a, hắn lại nghĩ đến mấy chuyện chẳng ra sao rồi. Ialophil thét lên ở trong lòng, không nghĩ, không nghĩ nữa. Hắn không ngừng tự nói với mình như thế.

Chịu đựng một đêm, Ialophil làm sao cũng không ngủ được. Trời vừa sáng, hắn liền đứng dậy, cười Alvar hướng tới tiểu viện của Fei. Tại sao phải đi đến đó? Chính Ialophil cũng không hiểu, thế nhưng, hắn muốn gặp Fei, muốn nhìn thấy Fei ngay lập tức.

Khi Ialophil tiến vào vùng không gian phía trên tiểu viện, Fei đã bị đánh thức, cảm giác được khí tức quen thuộc, hắn buông xuống sự cảnh giác của mình, không định ngồi dậy. Tóc đã được Ialophil giúp xử lý, cho dù có dài qua vai cũng không gây trở ngại hành động, những sợi tóc đen tuyền cứ thế rơi tán loạn trên chiếc gối trắng tinh, ánh mắt tuy thanh minh nhưng trên mặt lại mang theo vẻ biếng nhác khi vừa tỉnh giấc, chân kéo lên đến bụng, chiếc áo ngủ khoác trên người rộng thùng thình, cổ áo mở rộng, lộ ra một phần da thịt.

Không lâu sau, tiếng mở cửa có chút vội vàng vang lên, người có khí tức quen thuộc kia cũng tiến vào, nhìn đến Fei đang nằm trên giường, ngáy ra một lúc rồi mới có chút không tự nhiên, dời đi tầm mắt.

“Ta chờ ngươi ở bên ngoài.” Nói xong, Ialophil đi ra ngoài, còn cẩn thận đóng cửa lại.

“Có chuyện gì?” Fei vừa tỉnh dậy, thanh âm không lớn, nhưng hắn biết Ialophil nghe thấy.

“Không có việc gì.” Thực sự là không có việc gì, chỉ là hắn chẳng biết sao rất muốn gặp Fei, không nghĩ đến sẽ thấy Fei trong bộ dạng kia. Ialophil, ở Hắc Ám đại lục, ngươi cũng không phải chưa thấy qua, ngươi rốt cuộc là không được tự nhiên cái gì a, chính là, Fei gây cho hắn cảm giác không giống trước kia, mị hoặc, đúng, có thể dùng mị hoặc để hình dung.

A a a, đây là hình dung kiểu gì a, Ialophil cảm thấy hắn càng lúc càng hỗn loạn. Khi Ialophil vẫn chìm trong phiền não thì nờo thánh giác nhạy bén, hắn có

thể nghe thấy, trong phòng, có tiếng quần áo trên người Fei rơi xuống, tất cả những suy nghĩ bất khoan tạm thời dừng lại, trong đầu chỉ còn những hình ảnh tưởng tượng của chính hắn.

Từng lớp xiêm y rơi xuống, lộ ra thân hình rắn chắc, những gì hắn từng thấy qua tự động bổ sung vào hình ảnh tưởng tượng trong đầu, nghe được tiếng bước chân trên mặt thảm mềm mại, Ialophil biết được, Fei muốn vào phòng tắm.

Sau khi tiểu viện này được sửa sang lại, Fei đã có phòng tắm ở bên trong, cuối cùng cũng không phải giống như trước kia, cho dù là mùa đông giá rét cũng chỉ có một thùng nước giếng dội xuống người, thân hình gầy yếu và nhỏ bé run rẩy trong không khí lạnh lẽo, chỉ cần nghĩ đến chuyện này, những hình ảnh tươi đẹp kia liền biến mất trong đầu Ialophil, cũng không tiếp tục tưởng tượng thêm phong cảnh diễm lệ trong phòng tắm lúc này ra sao, Ialophil chỉ cảm thấy vô cùng đau lòng, cùng phẫn hận chính mình.

Nếu hắn có thể nhận thức Fei sớm vài năm thì tốt biết bao, như vậy Fei sẽ chịu khổ ít đi một chút. Ialophil hoàn toàn quên mất, khi còn trẻ, hắn tiếp cận Fei tuyệt đối không với nửa điểm hảo ý nào.

Xuyên thấu qua cửa sổ bằng thủy tinh, nhìn bao quát cả tiểu viện bên ngoài, rất nhiều thứ đã thay đổi, chính là, trí nhớ năm đó của hắn vẫn còn sâu sắc. Trong tiểu viện từng hoang vắng, với những thiết bị cùng cọc gỗ thô sơ này, chủ nhân của nó đã bỏ xuống không biết bao nhiêu mồ hôi cùng công sức, vất vả và cần cù chẳng ai biết đến, mãi cho đến lúc một đám người trong lòng mang theo âm mưu xuất hiện, bọn họ mới biết được, chủ nhân của nơi đây vô cùng đáng giá để người ta phải tôn kính.

Miếng giếng kia vẫn còn, ngày đó, Fei đã cởi quần áo ngay trước mặt bọn họ, nâng một thùng nước xối xuống người, bây giờ hắn vẫn còn nhớ rõ khi đó Fei hơi run rẩy, co rúm lại, hắn là rất lạnh đi. Chính lúc ấy có cảm giác gì, Donald...

Nụ cười hoài niệm chợt cứng lại, ánh mắt toát lên vẻ âm trầm mà chính hắn cũng không chú ý đến, khi đó, những người chứng kiến còn có Donald, Garvin cùng Brent, bọn họ cũng nhìn thấy bộ dạng kia của Fei. Híp híp mắt đầy nguy hiểm, Ialophil chỉ cảm thấy có một cỗ khí bắt đầu khởi động trong người mình, không phải nội lực, mà là luồng khí mang theo tức giận cùng đau xót, cảm giác như cả người bị thiêu đốt bởi những ý nghĩ tiêu cực. Hắn chỉ muốn tóm nhóm người Donald đến trước mặt, hung hăng đánh một chút, tốt nhất là đánh đến mức nửa sống nửa chết cho hả dạ.

Khi Fei mang theo mái tóc ướt sũng đi ra, vừa lúc nhìn thấy bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi của Ialophil, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc vô cùng rõ ràng.

“Ialophil.” Một tiếng này gọi về lý trí của người đang sắp sửa bạo tẩu kia. “Người gần đây rất kỳ quái.” Sự kỳ quái này cũng không phải mới có ngày hôm nay, mà là từ lúc còn ở Hắc Ám đại lục. “Có chuyện gì không thể nói cho ta biết sao?” Vẻ lo lắng cùng quan tâm trong mắt Fei dễ dàng xóa tan cảm giác âm trầm không biết sao lại sinh ra của Ialophil, mà cỗ khí khiến người ta cuồng loạn cũng biến mất không còn thấy nữa, thay vào đó là loại cảm giác ấm áp, ngọt ngào.

“Không có gì, ta sẽ tự giải quyết.” Bất quá, câu hỏi của Fei khiến cho Ialophil có chút không được tự nhiên, hắn sao có thể nói cho Fei những chuyện kỳ quái này, đó là ý tưởng khinh nhờn Fei a.

Gật gật gàu, Fei cũng không nói gì nữa, bởi vì tính cách đậm mạc nên Fei không có thói quen truy hỏi tường tận vấn đề, những việc đã trải qua, chỉ cần đôi phương có thể giải quyết, hắn sẽ không nhúng tay.

“Fei, chúng ta tập luyện một chút đi.” Vẫn còn sớm như vậy, trên đường cũng chưa có người nào, muốn đi thăm thú để đồ cũng không phải lúc, chẳng bằng bây giờ luyện tập một chút, mà đề nghị này, Fei nhất định không phản đối. Hơn nữa, hắn muốn dùng phương thức thi đấu này để thư giải một số thứ trong lòng, những ý tưởng kỳ quái cùng cơn giận chẳng biết từ đâu.

Quả nhiên, Fei vui vẻ đồng ý.

Thực lực của hai người xem như ngang nhau, phương diện ma pháp cùng nội lực lại có tầm sát thương quá lớn, cho nên hai người chỉ sử dụng vũ kỹ đơn thuần để thi đấu, kết quả cuối cùng là, Fei lại thắng.

Sau một phen vận động, hai người lại toát ra một thân mồ hôi, Ialophil vốn tính khiết phích, lúc này lại có điều kiện, tự nhiên sẽ không tiếp tục chịu đựng, mà Fei vốn quan niệm, trên người có mùi sẽ khiến kẻ khác chú ý, cũng không phóng túng trạng thái này, cho nên cả hai quyết định đi tắm rửa.

“Cùng nhau tắm đi.” Đây là đề nghị của Fei, một đề nghị vô cùng tự nhiên.

Thế nhưng đề nghị này lại làm cho Ialophil cứng đờ cả người.

Tại Hắc Ám đại lục, khi ở ngoài, luôn có một người làm nhiệm vụ canh gác, cho dù nơi tắm rửa gần trong gang tấc, cũng không thể tính là cùng tắm, lúc trong khách *** hay dinh thự đều có phòng tắm độc lập, cùng tắm lại càng không cần. Vậy nên đề nghị hai người cùng tắm này của Fei xem như lần đầu tiên.

Vì sao lại cảm thấy mũi mình âm ẩm nhỉ?

“Ialophil, người chảy máu mũi rồi.” Fei bình tĩnh và thân nhiên báo cho Ialophil biết chuyện khiến Ialophil cảm thấy vô cùng xấu hổ, xấu hổ đến không còn chút mặt mũi nào.

Hắn sao dám nói cho Fei, vừa rồi trong đầu hắn hiện lên hình ảnh hắn và Fei cùng tắm, sau đó đã cảm thấy cái mũi mình nóng lên.

Ialophil lấy khăn tay ra, che mũi, thuận tiện suy nghĩ tìm lý do.

“Gần nhất ít ăn mấy thứ thượng hỏa đi.” Ở xã hội mặt thể, cũng có thường thức cơ bản về sinh lý cùng sinh đường.

“Hào.” Ialophil ngoài miệng đáp ứng, trong lòng lại nhẹ nhõm, Fei đã tìm ra cái cớ cho hắn. “Fei, ngroi tắm trước đi.” Vội vàng đẩy ra đề nghị cùng tắm của Fei. Về sau, mỗi lần nghĩ đến chính mình đã bỏ qua một cơ hội tuyệt vời như vậy, Ialophil lại ảo não không thôi, sao lúc đó hắn lại bỏ lỡ cơ chứ, tuy rằng quá trình kia chắc hẳn là một cuộc tra tấn, cả thể xác lẫn tâm hồn.

Fei cũng không nhiều lời nữa, chính mình vào tắm trước, bởi vì đã tắm qua một lần, cho nên chẳng bao lâu sau, hắn đã bước ra.

“Fei, lát nữa để ta làm điểm tâm.” Ialophil nói.

Fei gật đầu.

Ialophil đi vào phòng tắm của Fei, nhìn đến bộ quần áo nằm tùy ý trên mặt đất, nhặt lên, trong khoảnh khắc, tâm thần hắn trống rỗng, mà xui quỷ khiến mà cầm lên quần áo của Fei, đưa đến chóp mũi, giống như còn có thể ngửi thấy hương vị của Fei.

Đang chìm đắm trong say mê, Ialophil bỗng lấy lại lý trí, hắn đang làm gì? Giống như bị lửa thiêu đốt, vội đem quần áo vứt sang một bên, không dám nhìn thêm lần nào nữa, cởi quần áo của mình, bước nhanh vào phòng tắm, làn nước ấm áp cũng không cách nào khiến hắn thấy thoải mái, lúc này hắn muốn lạnh lẽo một chút, nước này quá nóng, sử dụng Băng hệ ma pháp, làm cho nước trong bồn tắm lạnh đi, Ialophil cảm thấy thân thể tràn ngập lửa nóng của mình thư thái rất nhiều, lý trí cũng thanh tỉnh trở lại.

Ngâm nước lạnh một lúc sau, Ialophil lấy ra một bộ quần áo từ trữ vật không gian, quần áo cũ bị Ialophil cởi xuống, nằm hỗn độn trên mặt đất, nhìn quần áo của mình, lại nhìn quần áo của Fei, Ialophil dùng Hóa hệ ma pháp, đem quần áo cả hai đều thiêu hủy.

Sau khi sửa sang lại y phục xong, Ialophil rời khỏi phòng, ở khoảng đất trống giữa sân lấy đồ dùng làm bếp cùng nguyên liệu nấu ăn ra từ trữ vật không gian, bắt đầu đại triển tài nghệ của mình, mấy món điểm tâm thơm ngào ngọt không bao lâu sau đều đã làm xong.

Red Creek công tước cùng Garvin đều dậy sớm, muốn đến thăm người đã lâu không thấy là Fei, bồi dưỡng cảm tình một chút. Donald cùng Brent đi qua bởi vì có mặt các phu nhân của Theoromon công tước nên hai người họ quyết định đến nhà Red Creek công tước, thảo luận những chuyện Ialophil nói về Hắc Ám đại lục, vì thế cũng thuận đường đến đây.

Theoromon công tước vốn cũng ghé thăm nhi tử nhà mình, kết quả chỉ thấy căn phòng trống rỗng không một bóng người, hỏi những thị vệ gác đêm, bọn họ nói buổi sáng có nhìn thấy một đoàn màu trắng gì đó bay ra từ trong viện, suy nghĩ một lát, Theoromon công tước liền biết nhi tử của mình đi đâu. Hắn lên ngựa, chuẩn bị đến nhà Red Creek công tước ăn chực, đồng thời cũng tránh mặt các phu nhân của mình. Không nhìn thấy Ialophil, thế nào các nàng cũng náo loạn.

Đoàn người trước sau tề tụ đông đủ ở trước cửa tiểu viện của Fei, liền ngửi đến mùi thức ăn trong viện truyền ra, vào cửa liền nhìn thấy Ialophil đang đem cháo trong nồi múc ra bát đưa cho Fei.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Điểm Tâm

Tuy ngày hôm qua cũng đã nghe phong thanh chuyện Ialophil biết làm cơm, nhưng tận mắt nhìn thấy hình ảnh hắn đứng trước đồng dụng cụ làm bếp kia vẫn khiến người ta có loại cảm giác kinh hãi, mà cũng không phải kinh hãi vì Ialophil biết làm cơm, mà là vì hình ảnh này tự nhiên lại không có tí cảm giác không hợp nào.

“Sớm.” Thấy những người kia đứng ngốc lẳng ở cửa, nghĩ Fei hẳn là sẽ không đề ý đến, nên Ialophil liền lên tiếng chào hỏi.

“A, sớm.” Lúc này, mọi người mới lấy lại tinh thần, âm thanh trả lời nghe có vẻ yếu ớt và do dự.

“Có việc?” Làm chủ nhân nơi đây, Fei hỏi đám người đang tề tụ trong sân.

Nói mình tìm Fei để cùng ăn điểm tâm, bồi đắp cảm tình sau nhiều năm không gặp, thật có lỗi, Red Creek công tước nói không được những lời như thế, “Muốn đến xem người trưởng thành đến mức nào.” Thế nhưng, hắn vẫn có thể nghĩ được cái cớ khác, bất quá, Theoromon công tước nhìn ra được hắn đang khẩu thị tâm phi.

Ba hậu bối thì nghĩ lý do này thực sự sáo, hôm qua không phải đã biết thực lực của Fei là Thánh giai sao?

“Ân, lát nữa chúng ta đánh một trận.” Vì hồi báo công ơn sinh dưỡng của phụ thân, Fei quyết định thỏa mãn yêu cầu của công tước, sau khi ăn xong, cũng nên vận động một chút.

Red Creek công tước há hốc mồm, hẳn có thể nói không cần không? Dùng cơ gì đây? Nhìn đến ánh mắt đồng tình mang thêm vài phần vui sướng khi người gặp họa của Theoromon công tước, Red Creek công tước cảm thấy hẳn quả thật là oan uổng a, bất quá, hẳn cũng thực sự muốn xem thử thực lực chân chính của hai hài tử này.

Ngày hôm qua, bọn họ vì quá vui mừng khi thấy hai người kia trở về nên không phát hiện, không có nghĩa là đến bây giờ vẫn không thấy, ở Hắc Ám đại lục, Ialophil cùng Fei ban đầu sống thế nào bọn họ không rõ, nhưng khoảng thời gian sau này chắc chắn là không tồi.

Về phần chứng cứ?

Fei lúc trước là không có ai quan tâm, Red Creek công tước cùng Garvin, hai nam nhân không chu đáo được như vậy, đám người hầu biết Fei đi vắng cũng sẽ không chuẩn bị thứ gì, nhưng Ialophil có các phu nhân của công tước cung chiều, dù hẳn không ở nhà, các phu nhân vẫn cẩn thận chuẩn bị quần áo cho hẳn, chẳng qua, bắt đầu từ năm thứ tư trở đi, Theoromon công tước lấy lý do không biết bây giờ hẳn đã lớn đến thế nào để thuyết phục các vị phu nhân dừng việc chuẩn bị quần áo, tuy công tước gia không thiếu chút tiền, nhưng lúc đó, Theoromon công tước đã muốn tuyệt vọng, đối với hành vi chuẩn bị quần áo cho Ialophil của các phu nhân hàng năm, chỉ cảm thấy vô cùng thương cảm.

Vì vậy, trong viện của cả hai người chắc chắn đều không có quần áo vừa người, mà hôm qua bọn họ mãi cao hứng khi thấy hai người trở về, cùng bận tâm những vấn đề liên quan đến Ma tộc mà sơ sót chuyện này, nhưng hiện tại, hai người trước mặt bọn họ mặc quần áo khác hẳn hôm qua, bọn họ lại vẫn biết Ialophil có trứ vật không gian, cho nên, chứng cứ chính là từ mấy bộ quần áo này.

Vốn nhìn quen những thứ cao cấp như bọn họ mà lại chưa từng thấy loại vải làm nên mấy bộ quần áo kia, hẳn là vật phẩm của Hắc Ám đại lục, chỉ nhìn những hoa văn tinh mỹ thêu trên nền vải cùng những đường tơ lấp lánh điểm xuyết ở cổ tay áo thôi liền biết chúng xuất phát từ tay danh gia, thuộc hàng xa xỉ, trừ phi Hắc Ám đại lục trong phương diện này còn xa hoa hơn những gì bọn họ đang chứng kiến.

Thêm vào đó, cái bát Ialophil đang cầm để múc cháo vào, hoa văn mạ vàng phía trên nhìn thế nào cũng không phải phong cách thường thấy ở Uy Á đại lục. Hai hài tử ở Hắc Ám đại lục cũng có thể sống rất tốt, bọn họ cần gì phải nghĩ nhiều. Hai vị công tước tuyệt đối không tưởng tượng được, hai người kia ở Hắc Ám đại lục có địa vị cùng truyền thuyết như thế nào.

“Phụ thân, người đã ăn sáng chưa?” Ialophil hỏi.

“A, vẫn chưa.” Theoromon công tước đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình, đột nhiên bị gọi liền đưa ra câu trả lời thật.

“Bá phụ cũng chưa ăn?” Hỏi Red Creek công tước, sớm như vậy đã tìm Fei, hẳn là muốn cùng Fei bồi dưỡng cảm tình đi? Không biết vì cái gì, tuy rằng không thể hiện lên mặt, nhưng đối với tính toán của Red Creek công tước, Ialophil cảm thấy phi thường khó chịu.

“Ăn.” Red Creek công tước đáp.

“Các người hẳn cũng chưa ăn gì đi?” Lại nhìn ba hảo hữu, đáp án không cần nói cũng biết. “Các người chờ một chút, ta làm thêm mấy phần.” Lấy thêm vài cái ghế từ trong trứ vật không gian ra, mời bọn họ ngồi.

Sau khi ngồi xuống, mọi người liền nhìn Ialophil đại triển thân thủ, chỉ thấy các hệ ma pháp tự do nhảy múa trên không trung, những nguyên liệu nấu ăn được Phong hệ cắt gọt, Thủy hệ rửa sạch, rồi được Hỏa hệ bao lấy, chẳng bao lâu sau, các món điểm tâm thơm ngào ngọt xuất hiện trước mắt mọi người.

Lực khống chế tinh chuẩn, nhiều hệ nguyên tố được thi triển cùng một lúc, thao tác lưu sướng, cho thấy Ialophil không chỉ vô cùng thuần thực mà còn có được trình độ khống chế ma pháp phi thường điêu luyện.

Ngơ ngác nhìn những món ăn được đặt trước mặt, trong thời gian ngắn, tất cả đều quên chuyện ăn uống, vẫn còn đắm chìm trong màn biểu diễn đầy nghệ thuật vừa rồi của Ialophil.

Fei ăn xong bát cháo của mình, liền đưa bát sang cho Ialophil, Ialophil vô cùng tự nhiên mà nhận lấy, múc thêm một bát nữa cho Fei. Thực tự nhiên, thực hòa hợp, cảm giác cả không gian chỉ thuộc về hai người bọn họ, không ai có thể chen vào cứ tự nhiên mà sinh ra.

“Sao các người không ăn?” Đưa bát đã múc đầy cháo lại cho Fei xong, Ialophil nhìn mọi người vẫn còn chưa ăn miếng nào, nhượng mảy mòi. Fei có một thói quen mà Ialophil rất không thích.

Đối với thức ăn, Fei luôn có một loại cảm giác lo lắng bất an, luôn nghĩ sẽ có một ngày lâm vào nguy cơ thiếu thốn lương thực, cho nên luôn luôn tích trữ. Nguyên liệu nấu ăn thì cũng thôi, cứ đóng băng rồi cất là được, chính là thức ăn đã nấu xong, sau khi Fei no bụng luôn muốn đem phần còn dư cất lại để dành. Thật sự làm Ialophil không nói được gì.

Mà, chỉ cần vừa nghĩ đến nguyên nhân khiến Fei có loại suy nghĩ này, Ialophil lại không khỏi khó chịu, Fei có phải hay không, đã từng ăn bữa được bữa không mà sống đến hôm nay?

Ialophil cũng chưa bao giờ tự hỏi, rốt cuộc là vì cái gì, hẳn thế nhưng chưa từng ngăn cản Fei làm như vậy, thậm chí ngay cả tâm trạng mất mặt từng có khi chứng kiến hành động đóng gói thức ăn mang về của Fei, nay lại trở thành sùng nịch cùng dung túng, mấy thứ đã đóng gói sẽ được hẳn bỏ vào trứ vật không gian, mà kết quả của những thứ đó là đều bị hẳn tự tay hủy.

Để làm cho Fei không nhớ đến việc lấy những thứ kia ra ăn, hẳn không ngừng dùng những món ăn mới đẩy dòi sự chú ý của Fei, chỉ cần Fei không thấy đói, sẽ không có ý tưởng động vào những thức ăn thừa đã không còn tồn tại kia. Trong trứ vật không gian, hẳn dành ra một khoảng riêng để đặt nguyên

liệu nấu ăn tươi mới, hẳn còn chưa đến mức, cũng sẽ không khiến Fei phải rơi vào tình cảnh phải ăn thức ăn thừa.

Cũng bởi vì nguyên nhân này, Ialophil luôn nấu với số lượng vừa phải, tuyệt đối sẽ không xảy ra hiện tượng lãng phí.

Vào lúc này, nhìn đến những người trước mặt vẫn không hề động đũa, có nghĩa sẽ dư lại rất nhiều, nói cách khác, Fei sẽ đem mấy thứ này lưu lại. Vừa nghĩ như vậy, Ialophil sao có thể không nhú mào.

“A, ăn đây.” Garvin nghe được Ialophil hỏi, liền lấy loại trạng thái mang tính phản xạ, bưng bát lên ăn. “Ăn ngon.” Nước cháo thật thơm ngon, gạo được nấu vừa đúng, Hóa hệ ma pháp bao phủ đều mọi phía trong quá trình nấu làm cho hương vị của nguyên liệu được phát huy đến mức tốt nhất, vị ngọt thanh đậm, độ ẩm vừa phải, vừa vào miệng liền trượt xuống cổ họng, thông qua thực quản tiến vào dạ dày, bị dạ dày trống rỗng sau một đêm tham lam tiêu hóa.

Chỉ là một bát cháo, lại có thể khiến khuôn mặt Garvin hồng lên vì hạnh phúc.

Nghe Garvin nói ngon, lại nhìn đến biểu tình của hắn, mọi người nửa tin nửa ngờ, cũng uống một ngụm, sau đó đã bị hương vị ấy chinh phục. Cho dù cháo rất ngon, nhưng bọn họ cũng không mất đi phong thái cùng lễ nghi nên có của quý tộc.

Không chỉ cháo, ngay cả thức ăn đi kèm cũng vô cùng ngon miệng.

“Ialophil, đây là làm từ cái gì?” Là người thừa kế của Lukes gia tộc, Brent tự nhận chính mình kiến thức rộng rãi, thế nhưng loại mỹ vị này hắn chưa từng nếm qua, không chỉ hương vị có thể khiến cho người ta trầm mê, mà sau khi ăn xong, dư vị vẫn mãi đọng lại không hề mất đi. Có thể tạo nên mỹ vị như thế, chẳng những cân phối hợp gia vị hoàn hảo, còn cần chính nguyên liệu nấu ăn có chất lượng tốt. Mà, nguyên liệu tốt như vậy lại chưa từng thấy xuất hiện trên thị trường, Brent. Lukes sao có thể bỏ qua một cơ hội kinh doanh tốt như vậy.

Không hổ là cùng nhau lớn lên từ nhỏ, Ialophil lập tức biết Brent đang nghĩ gì. “Thật đáng tiếc a, Brent, thứ này sản xuất ở Hắc Ám đại lục.” Lương thực ở Hắc Ám đại lục tuy trong tình trạng thiếu thốn, thế nhưng thịt thì phong phú hơn Uy Á đại lục, dù sao đây cũng là thức ăn chính của bọn hắn.

Nghe Ialophil nói thế, Brent cảm thấy tiếc hận, đây là cơ hội kinh doanh a.

Brent không biết là, thứ hắn được ăn, cho dù ở Hắc Ám đại lục ăn thịt là chính cũng có giá không rẻ, bởi vì đây là thịt của cao đẳng ma thú có thực lực cường đại, chỉ sinh sống ở vùng có hệ số nguy hiểm cao. Muốn bắt được chúng, thực lực tối thiểu cũng phải là Thánh giai, may mà dưới tay Hoàng tộc Ma tộc có đầy đủ Thánh giai để sai sử cho nên mới đủ cung ứng.

Chuyện Ialophil nấu ăn hàng ngày, Hoàng gia cũng biết. Để tỏ lòng quan tâm của bọn hắn đối với hai người, việc ban thưởng các thứ vẫn diễn ra không ngừng, loại nguyên liệu này cũng nằm trong số đó. Fei sau khi nếm qua một lần liền thích, Ialophil cũng giống vậy, cũng không biết tại sao Ma tộc cao tầng lại biết chuyện này, cho nên, loại nguyên liệu nấu ăn đối với người bình thường chỉ có thể ngộ mà không thể cầu này, trong trù vật không gian của Ialophil lại có không ít.

Mấy món điểm tâm ngon lành nhanh chóng được mọi người tiêu diệt sạch sẽ. Đối với kết quả này, Ialophil phi thường hài lòng, không phải vì tay nghề của bản thân nhận được tán thưởng, mà là bởi vì không cần đem phần còn dư lưu lại.

Về phần thu dọn bát đũa, Ialophil cũng vô cùng thuần thục, phải biết rằng hắn vốn khiết phích, cũng không tự mình chạm vào, mà là dùng Phong hệ ma pháp thay cho tay, dùng xà phòng cao cấp rửa một lần, lại dùng Thủy hệ ma pháp rửa lại cho sạch sẽ. Chẳng qua, không ai biết, ngoại trừ mấy thứ hắn và Fei dùng, những gì người khác dùng qua, không bao lâu sau cũng sẽ bị hắn tiêu hủy hoàn toàn.

Mọi người đối với trù nghệ của Ialophil đều có đánh giá cực cao, cảm động nhất chính là Theoromon công tước, đây chính là do hài tử của hắn nấu a.

“Fei, yến hội sinh nhật mười bốn tuổi của ngươi cùng Ialophil lúc đó vẫn chưa kịp cử hành,” Red Creek công tước nói, lúc trước hắn vốn là định giới thiệu Fei với giai cấp thượng tầng ở đế đô, kết quả là dự định bất thành. “Sinh nhật hai mươi tuổi của các ngươi cũng sắp đến rồi, lần này nhất định phải làm cho các ngươi.”

Ialophil vốn tính toán cùng Fei đi du lịch, lúc này không biết nên lấy lý do gì để cự tuyệt.

“Được.” Fei đồng ý, bởi vì việc Red Creek công tước nói ra này là chuyện mà hắn có thể làm được.

Fei đã nói như vậy, Ialophil cũng sẽ không phản đối.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Ủy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Tuyên Bô

Ăn điểm tâm xong, bọn họ nghỉ ngơi một lúc. Red Creek công tước muốn rời đi nhưng bị Fei bắt lại được. Không phải là muốn nhìn xem sự tiến bộ của

hắn ấy ư, vậy tới đi. Kết quả, Red Creek công tước thảm bại, tuy rằng được Fei trị liệu vết thương sau khi so đấu, nhưng vết thương trong lòng ngay cả Quang hệ ma pháp cũng không trị được.

Nhi từ lợi hại hơn chính mình, kiêu ngạo là đương nhiên, thế nhưng sao có thể không thấy hụt hẫng? Theoromon công tước tỏ ra đồng cảm, vỗ vỗ vai Red Creek công tước, tuy còn chưa so đấu với đứa con nhà mình, Theoromon công tước biết chắc mình cũng sẽ thua.

Donald, Brent và Garvin cũng cảm thấy mất mát. Trong khoảng thời gian không có Ialophil ở đây, bọn họ đều tiến bộ, đã có kinh nghiệm chiến đấu, xứng đáng là những người giỏi nhất trong số đồng lứa. Bọn họ không còn là thiếu niên mỗi khi thấy máu và thi thể sẽ cảm thấy ghê tởm như sáu năm trước, đôi bàn tay cũng đã nhuộm đầy máu tươi. Bọn họ từng nghĩ, nếu như Ialophil và Fei không ở Hắc Ám đại lục, chắc chắn sẽ mạnh hơn bọn họ, nhưng chênh lệch không quá lớn, bây giờ, chênh lệch đã rất xa rồi, xa đến mức bọn họ không thể với tới được.

Ba người này không liên quan gì đến Fei, Fei đương nhiên không có nghĩa vụ phải an ủi bọn họ như đối với Ialophil, mà Ialophil cũng không nói gì với các hảo hữu. Hắn tin bọn họ sẽ hiểu được.

Như Ialophil sở liệu, ngày hôm sau, những hảo hữu này của hắn đã khôi phục lại bình thường, xem ra đủ loại đá kích trước đây đã làm cho bọn họ cũng có đủ sức thừa nhận. Một thời gian ngắn lúc đầu, Ialophil mỗi ngày đều tìm Fei luận võ hay đi dạo quanh đế đô, nhưng mấy ngày sau đó, Ialophil bắt đầu trốn tránh Fei.

Vì sao? Vì sao? Vì sao?..... Trong lòng, Ialophil không ngừng hỏi chính mình, rõ ràng đã về tới Uy Á đại lục rồi, vì sao vẫn cứ như vậy?

Rõ ràng mấy ngày hôm trước, tình trạng này đâu có xuất hiện, vì sao hiện tại lại thành ra như vậy?

Nằm trên giường, hai mắt từ từ mở ra, Ialophil từ trong mộng tỉnh táo lại, trên mặt bao phủ sợ hãi và ảo não. Hắn lại mơ thấy Fei, kịch liệt tác cầu Fei, một khắc cũng không ngừng.

Loại phiền não này hắn có thể tìm ai chia sẻ đây? Ai có thể cho hắn biết nguyên nhân? Hắn trốn tránh Fei, trong lòng lại không ngừng nghĩ đến Fei, sự mâu thuẫn này tra tấn hắn đến muốn điên lên.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, thẳng đến ngày sinh nhật hai mươi tuổi của hai người.

Tin tức ánh sáng ving quang của Theoromon gia – Ialophil đã trở về, rất nhanh được truyền đi trong khắp đế đô. Kỳ thật, khi Ialophil chưa về, đã có không ít lời đồn đoán. Ví như Ialophil cùng với một cô nương bình dân, có thân phận thấp bở trốn, hay Ialophil bị Theoromon công tước đưa đến Long đảo, hoặc Ialophil giống như Pháp Thánh, đến vương quốc Tinh Linh cưới Tinh Linh công chúa... Không một ai nghĩ đến Ialophil tới Hắc Ám đại lục, rồi từ nơi đó quay trở lại.

Đề hoan nghênh sự trở về của vị thiên chi kiều tử này, Hoàng đế bệ hạ liên hợp với ba vị công tước cùng nhau tổ chức yến hội sinh nhật cho hắn. Lần này cũng giống như sáu năm trước, mọi người đều nghĩ yến hội này chỉ cử hành cho một mình Ialophil, cũng chỉ chuẩn bị lễ vật cho một mình hắn.

Mà những người chủ trì cũng có ý làm cho người ta quên đi Fei. Fei bây giờ đã là Thánh giai, nhưng với những lời truyền lưu xưa nay về Fei trong đế đô, nếu tùy tiện tiện lộ ra việc tổ chức yến hội sinh nhật cho Fei, chắc chắn sẽ đẩy Fei lên đầu dư luận, mọi người sẽ cảm thấy bất khả tư nghị, sẽ đem việc Fei là phế vật lật lại. Dù đây không phải là sự thật, nhưng biết được sự thật thì chẳng có bao nhiêu người. Fei vốn đậm nhạt, nhưng bọn họ vẫn không thể mạo hiểm, so với làm cho lời đồn đãi cứ tiếp diễn, không bằng cứ như vậy, rồi để cho những người không biết sự tình biết sự thật là tốt nhất.

Như vậy, với Hoàng đế bệ hạ là người cầm đầu, bốn người bọn họ quyết định để Ialophil và Fei biểu diễn thực lực trước mắt thế nhân, cho bọn hắn biết, lại có hai Thánh giai vừa sinh ra, hơn nữa còn thuộc về đế quốc. Những đặc phái viên của các quốc gia khác ở đế đô cũng có thiệp mời.

Làm cho người tham gia cảm thấy kỳ quái chính là sự an bài của yến hội lần này, yến hội lúc buổi tối thì bình thường, nhưng địa chỉ cử hành yến hội vào ban ngày là ở đấu trường. Mọi người không hiểu ra sao, bất quá vẫn thành thành thật thật làm theo thiệp mời, mặc xiêm y hoa lệ đến đó.

Bên trong đấu trường, diễn viên chính của hôm nay, Fei và Ialophil, đang đứng cùng nhau.

“Fei.” Đây là lần đầu tiên gặp lại Fei sau nhiều ngày trốn tránh, không hiểu tại sao, Ialophil lại cảm thấy chột dạ, lời giải thích tự động nói ra. “Gần đây mẫu thân đại nhân, các nàng...” Sau đó lộ ra một cái cười khổ, tỏ vẻ bất đắc dĩ đối với sự quan tâm quá độ của các vị công tước phu nhân.

Nhưng mà, Ialophil mãi lo kiếm cớ, lại quên mất, Fei là kiểu người sẽ minh bạch loại vấn đề như vậy sao?

“Các nàng đến làm phiền người?” Đây là lý giải của Fei.

Ialophil nghẹn họng. Được rồi, là hắn đánh giá cao khả năng tình cảm của Fei. “Không phải, chính là quan tâm quá độ.” Chuyện này là thật. Khi ở cùng Fei, hắn không có gặp các nàng, đến khi hắn bắt đầu tránh né Fei liên rành rồi, sau đó bị các nàng bắt được, bắt đầu hỏi han ân cần, nước mắt tuôn trào. Trước kia hắn từng rất hưởng thụ điều này, cảm giác bị coi trọng thật sự rất tốt, nhưng hiện giờ hắn chỉ còn cảm thấy bất đắc dĩ, hắn đã không còn là hài tử cần được che chở.

Điều duy nhất mà hắn không biết nói như thế nào chính là, các nàng hỏi hắn trong lúc du lịch có ngưỡng mộ nữ tử nào không. Đi du lịch chỉ là cái cớ mà phụ thân đại nhân đã dựng lên a, sự thật là hắn ở Hắc Ám đại lục giằng giụa giao tranh, tuy sau này cũng có một vài nữ nhân, nhưng hắn chưa từng động tâm với bất kỳ ai.

Chỉ như vậy thì cũng thôi, thế nhưng, tại sao khi các mẫu thân nói, chúng ta không cần thân phận địa vị, chỉ cần người thích liền có thể lấy, trong đầu sẽ lại

hiện lên hình ảnh của Fei.

Đối với cái gọi là quan tâm quá độ mà Ialophil nói, Fei không hiểu, bởi vì hần chưa từng nhận được.

Ialophil nhìn Fei, biết y không hiểu, nghĩ một chút đến hoàn cảnh của Fei, tâm tình liền thấy nặng nề. Ialophil, người thật sự rất hỗn đản, người là đang khoe khoang sao? Tìm có gì cũng tốt, sao lại đi lấy cái này.

“Thực xin lỗi.” Cảm thấy mình đã chạm vào nỗi đau của Fei, Ialophil nhận lỗi.

“Vì sao lại nhận lỗi?” Fei không hiểu, Ialophil đã làm phải việc gì cần phải xin lỗi sao?

Ialophil mím môi, Fei không cần, bởi vì đã sớm từ bỏ. Fei không nên bị đối xử như thế.

Ialophil vốn rất không đồng ý với việc phải biểu diễn lực lượng của bọn họ như những con hát, thế nhưng, Fei a, đối với yêu cầu của Red Creek công tước, phụ thân có ơn sinh dưỡng của chính mình, luôn tận lực thỏa mãn. Cũng bởi vì thế, tuy thật có lỗi với Garvin, nhưng Ialophil ngày càng cảm thấy Red Creek công tước thật đáng ghét.

Sau này sẽ không như vậy nữa, sau ngày hôm nay, không ai có thể bỏ qua quang mạng của Fei, y sẽ tỏa sáng trên toàn bộ Uy Á đại lục, bọn hần sẽ biết, Fei mạnh đến thế nào.

Trong lòng Ialophil thật sự nghĩ như vậy, nhưng không hiểu vì sao, đồng thời, hần cũng cảm thấy không thoải mái, chuyện Fei bị người khác chăm chú nhìn vào, Ialophil không làm sao cảm thấy khoái trá được.

Trên khán đài của đấu trường, Hoàng đế bệ hạ thấy khách nhân đã đến đông đủ, dưới sự sai sù của Hoàng đế, nội thị dùng trống đánh trên mặt đất, dụng thanh âm thật to nói: “Im lặng.”

Đây là tín hiệu cho biết Hoàng đế bệ hạ có chuyện muốn nói, mọi người liền im lặng, quay sang nhìn về phía Hoàng đế.

“Các vị nghị hoặc tại sao phải an bài tổ chức tại đấu trường?” Hoàng đế bệ hạ nói ra nghị hoặc trong lòng mọi người. “Bởi vì đế quốc có một tin vui, trăm muốn cho chư vị tận mắt xác nhận.”

Lời nói của Hoàng đế vừa dứt, mọi người đều bắt đầu nghị luận. Là tin vui gì a? Cái đó có quan hệ gì tới yến hội? Chẳng lẽ Ialophil của Theoromon gia tộc đính hôn cùng với công chúa nào rồi hả?

“Im lặng.” Thanh âm của nội thị lại vang lên, tiếng nghị luận dần lắng xuống.

“Avella đế quốc của chúng ta một lần nữa vinh hạnh xuất hiện Thánh giai, hơn nữa, còn là tới hai vị.” Lời thông báo của Hoàng đế làm cho toàn bộ hội trường huyền não hần lên.

Thánh giai, đó là cấp bậc mạnh nhất của nhân loại, ở Uy Á đại lục chỉ có Long tộc tộc trưởng và Pháp Thánh của Theoromon gia tộc đạt được cấp bậc này. Vậy mà hiện tại Hoàng đế lại nói, có tới hai vị.

Người dân đế quốc vừa cảm thấy khó tin vừa vui sướng, trong khi đó, các đặc phái viên của các quốc gia khác, bên cạnh khó tin chỉ có hoảng sợ, nếu đây là thật thì sao?

Thêm hai Pháp Thánh, như vậy Avella đế quốc sẽ có ba Pháp Thánh, đó là uy thế mà ngay cả Long tộc cũng phải kiêng kỵ, mang lại cho đế quốc lực uy hiếp cường đại, đồng thời cũng mang lại bất lợi cho các quốc gia khác.

Lần này, Hoàng đế không bảo nội thị ngăn cản mọi người nghị luận, để mặc cho bọn họ bàn tán. Mọi người không nhận được chứng thực, tự nhiên liền im lặng, nhìn Hoàng đế và ba vị công tước vẫn đang ngồi yên tại chỗ, hy vọng có thể nhận được đáp án.

“Ta biết các vị cảm thấy điều này rất khó tin, ban đầu, khi nghe được tin tức này, ta cũng giống như các vị vậy. Ta và Red Creek công tước, Theromon công tước, Lukes công tước đã xác nhận tính chân thực của chuyện này.”

Lại một hồi nghị luận nổi lên, Hoàng đế đã nói như vậy, người dân đế quốc tất nhiên tin tưởng, nhưng người của các quốc gia khác sẽ không dễ dàng như vậy, bọn họ càng hy vọng, chuyện này là giả.

“Mời các vị đến chính là muốn cho các vị tận mắt chứng kiến thực lực của hai vị Thánh giai.” Khi toàn đấu trường đều im lặng, Hoàng đế tuyên bố. Hần không dùng từ “chứng thực”, hần phải khiến cho những người này tận mắt nhìn.

“Fei, đến lúc chúng ta ra sân rồi.” Ialophil biết thời điểm lên sân khấu của bọn họ tới rồi.

“Ân.” Fei đứng dậy, nhìn khán đài huyền não và võ trường trống không. Coi chiến đấu như một hồi trò chơi, tại mặt thế có ai lại làm chuyện như vậy đâu? Con người ở thời đại hòa bình thực nhàm chán. Nhân loại ở Uy Á đại lục là như thế, Ma tộc ở Hắc Ám đại lục cũng là như thế.

“Hai vị Thánh giai vừa mới xuất hiện.”

Mọi người nín thở.

“Một vị là Ialophil. Theoromon, một vị là Fei. Red Creek.”

Hoàng đế bệ hạ thả xuống tin tức gây chấn động mãnh liệt, đến mức đại não của mọi người tạm thời rơi vào trạng thái chết lâm sàng.

Sau khi qua cơn khiếp sợ, mọi người lại bắt đầu nghị luận. Hai cái tên này bọn họ đều rất quen thuộc, hai người đó, ngày hôm nay không phải mới đầy hai mươi tuổi sao? Mới hai mươi tuổi đã đạt Thánh giai? Thật khó tin a!

Lấy thiên tư của Ialophil. Theoromon, bọn họ còn có thể hiểu, dù sao người ta cũng là một thiên tài.

Thế nhưng Fei. Red Creek thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Uy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Trước Yên Hội

Fei. Red Creek, cái tên này cũng chẳng xa lạ gì đối với mỗi người dân đế đô, sự hiển hách của Red Creek gia tộc khiến mọi người không thể không chú ý đến dòng họ của cái tên kia, mà Fei, ai lại mang một cái tên như vậy? Chỉ có một, đó là ma vũ phế nhân của Red Creek công tước gia.

Fei. Red Creek rất nổi tiếng, nhưng đó là do sự đối lập giữa hấn và Ialophil. Theoromon rực rỡ quang huy.

Fei. Red Creek, người mang cái tên của phế vật này, hoàn toàn không vì hai mươi năm chưa từng xuất hiện mà bị thế nhân quên lãng, trái lại, bởi có sự tồn tại của Ialophil. Theoromon, hai kẻ hoàn toàn tương phản lại sinh ra trong cùng một ngày khiến tên hấn thường bị người nhắc đến.

Mà giờ khắc này, mọi người lại nghe được cái tên Fei. Red Creek kia, không phải đại biểu cho phế vật, mà là Thánh giai, cường giả đứng trên đỉnh cao của Uy Á đại lục.

Làm sao có thể tin được? Một tên phế vật sao có thể trở thành cường giả?

Nghe thấy những lời khó có thể tin cùng nói xấu chính mình, Fei vẫn lạnh lùng, bất vi sở động, không quan tâm người khác đánh giá về hấn như thế nào, hấn vốn không thêm để ý. Thế nhưng, Fei không ngại không có nghĩa là Ialophil chẳng bận tâm.

Uy áp thuộc loại Thánh giai được phóng xuất ra, khí thế băng lãnh đông cứng lại toàn bộ không khí nơi đây chính là lửa giận ngút trời của Ialophil, tất cả những người còn đang nghị luận đều lập tức im lặng, bị loại uy thế băng lãnh này áp chế, bọn họ ngay cả động đậy cũng chẳng dám.

Những trưởng bối cùng ba người Donald xem như quen thuộc với Ialophil nhất cũng là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng tức giận của hấn.

“Bắt đầu đi.” Tuy đã chấp nhận yêu cầu của Red Creek công tước cũng không có nghĩa là Fei thích mấy trường hợp như thế này, cho nên tốt nhất vẫn nên tốc chiến tốc thắng.

Đối với suy nghĩ của Fei, Ialophil hiểu được, cũng đồng ý với cách làm này của hấn.

Cho nên a, hai người vừa bắt đầu đã tung ra đại chiêu không chút lưu tình, phòng ngự ma pháp bao quanh đấu trường cũng bị lực lượng của hai người gây chấn động lung lay không ngừng, tình huống nguy cấp như vậy khiến trong lòng các Ma pháp sư đang bổ sung năng lượng cho trận pháp phòng ngự vô cùng sợ hãi, bọn họ sắp chống đỡ không được nữa, đây chính là thực lực của Thánh giai sao?

Hàng loạt lỗ to dần xuất hiện trên sân đấu trường, mà cái nào cũng sâu không thấy đáy. Sau khi gánh chịu dư chấn của một đòn công kích giữa hai người, trận pháp phòng ngự liền tan vỡ, khiến cho một số quý tộc ngồi trên khán đài ngã trước ngã sau, vô cùng chật vật.

Fei cũng không dừng tay, hấn đang đánh vô cùng hứng khởi a, mà Ialophil cũng thế. Tuy rất muốn cho những kẻ đã nói xấu Fei một trận giáo huấn, nhưng nguyên nhân chính khiến Ialophil không muốn dừng tay là vì cùng Fei chiến đấu thật sự rất thống khoái, bất quá, hấn vẫn có thể phóng xuất một ít lực lượng của mình đến khán đài, cho một số người nào đó chút giáo huấn.

Toàn bộ đấu trường, bụi bay mù mịt, cuồng phong gào thét, dư chấn của lực lượng không ngừng lan đến thính phòng, uy áp đáng sợ như tận thế khiến cho lòng người run rẩy, những kẻ có chút thực lực liền được Hoàng đế bệ hạ ra lệnh dừng tường phòng hộ, bảo vệ những người còn lại.

Để cho những kẻ không có lực lượng đến quan sát cuộc tỉ thí này quả thực là một sai lầm, Hoàng đế bệ hạ tuyệt đối không thể tưởng tượng được hai Thánh giai quyết đấu lại tạo nên hậu quả đáng sợ như vậy.

“Làm sao để bọn họ dừng tay đây?” Nhìn hai người càng đánh càng hăng, lại nhìn đám quý tộc đang vô cùng chật vật chung quanh, Hoàng đế bệ hạ đành trung cầu ý kiến của Theoromon công tước cùng Red Creek công tước, phụ thân của hai nhân vật trên kia.

Đây đúng là một vấn đề a, chỉ dư chấn thôi cũng đã khiến bọn họ chống đỡ khổ cực như thế, lại còn bảo phải xen vào trận chiến giữa hai người đó để tách họ ra, khỏi cần nói cũng biết là khó đến mức nào.

Không có biện pháp, bọn họ đành phải chờ cho hai người còn đang chiến đấu cực kỳ hứng khởi kia dừng lại, đối với thân phận Thánh giai của họ, còn kẻ nào dám hoài nghi sao? Đương nhiên là không có. Bất kể là quý tộc có quyền có thế, hay đặc phái viên quốc gia, đặc biệt là những kẻ có chút thực lực đã chống đỡ dư chấn từ lực lượng của hai người, đối với thực lực của cả hai đều không còn lấy nửa điểm hoài nghi.

May mắn, cả Fei và Ialophil đều không có hứng thú biểu diễn cho người khác xem, cho nên vừa lúc nhóm người phía dưới sắp sửa không chống đỡ được nữa, cả hai liền dừng tay.

“Thống khoái.” Fei lộ ra nụ cười hào sảng.

Ialophil nhìn nụ cười rực rỡ như ánh nắng chói lòa hiếm thấy kia, tim bắt đầu đập nhanh một cách quý dị, lý trí đang gào thét bản thân đang làm cái gì, không được mở mắt, chính là ánh mắt nhất định không nghe theo lời cảnh báo, không nở rời đi.

Thấy Ialophil lâm vào trạng thái xuất thần như vậy, Fei thu liễm lại nụ cười. Làm sao thế này? Chẳng lẽ vừa rồi hắn gây thương tích cho Ialophil? Không thể a, hay là, Ialophil xảy ra chuyện gì?

“Ialophil.”

Khuôn mặt của Fei bỗng nhiên phóng đại trong đáy mắt Ialophil, bằng cảm quan nhạy bén, hắn ngửi thấy mùi hương trên người Fei, vị mồ hôi sau khi vận động không hề khó ngửi, thậm chí mang theo chút mê hoặc cùng gọi cảm, đôi môi hơi hé mở khẽ gọi tên hắn, đầu lưỡi non mềm trắng mịn cũng như ẩn như hiện.

Bá! Ialophil lập tức lùi ra phía sau, cánh tay định sờ lên trán Ialophil của Fei phút chốc rơi vào khoảng không, hành động của Ialophil cũng khiến cho Fei thực kinh ngạc, đây là phản ứng kiểu gì a?

“Thật có lỗi, Fei, ta chợt nhớ còn có việc, đi trước, buổi tối gặp.” Ialophil nhanh chóng nói xong, sau đó thật sự bỏ chạy, bộ dáng kia nhìn thế nào cũng giống như đang sợ hãi mà chạy trốn. Fei đứng đó nghi hoặc nhìn theo, rốt cuộc là có chuyện gì mà phải đi vội vã như vậy chứ? Bất quá, hắn cũng không nghĩ nhiều lắm, nhìn đám người phía dưới, vẻ châm chọc nơi đáy mắt không ai thấy được. Không cần phải hy vọng Fei sẽ nhớ đến việc phải cáo từ Hoàng đế bọn họ, cho nên hắn xoay người rời đi, đợi đến yến hội vào buổi tối, căn cứ vào tư liệu của trí não, ở những yến hội thế này sẽ có rất nhiều thức ăn ngon, thực đáng giá để chờ mong a.

Hai Thánh giai xuất hiện, sự tình oanh động như thế nhanh chóng truyền đi khắp đế đô trước khi văn yến (tiệc tối) bắt đầu, có nhiều đại nhân vật chứng kiến như vậy, không thể là giả được, hơn nữa, dư chấn trong cuộc chiến của hai Thánh giai, toàn bộ đế đô đều có thể cảm nhận được, uy thế như vậy là mình chứng tốt nhất.

Ialophil từ trước đến nay vốn được người tán dương, còn trẻ như vậy đã trở thành Thánh giai là chuyện có thể chấp nhận, mà, để cho người ta phải bất ngờ chính là vị Thánh giai còn lại, rất nhiều người khi được biết đều đã tưởng bản thân nghe nhầm, thế nhưng sự thật là, người tên Fei. Red Creek kia đúng là một Thánh giai, thực khiến cho người khác khó lòng nhận nổi.

Garvin, Donald cùng Brent, ba vị quý công tử này, dưới sự ra hiệu của Hoàng đế và phụ thân, bắt đầu nói ra những chuyện từ ngày đầu tiên bọn họ gặp Fei. Hình ảnh một vị thiên tài bất khuất cứ thế thế mà tạo dựng trong lòng mọi người, Fei. Red Creek trở thành thần tượng của những người trẻ tuổi, những người vốn được kết luận là không có tài năng về ma pháp hay đấu khí bắt đầu lấy Fei làm mục tiêu để cố gắng.

Red Creek công tước phu nhân, mẫu thân của Fei, khi biết được thực lực của Fei, nét tao nhã ung dung trên gương mặt hoàn toàn vỡ nát, nàng chưa từng nghĩ đến hải tử đã bị nàng vứt bỏ lại có được thực lực như thế, nhìn lại bên cạnh mình, một hải tử khác giúp nàng bảo vệ ngôi vị chính thất phu nhân, Thánh giai cùng một hải tử có tư chất xuất chúng, đó là hai giá trị không cách nào so sánh được với nhau. Hối hận ư? Sao lại không hối hận? Thế nhưng lúc trước chính nàng không nhìn thấy giá trị của hải tử kia, ai có thể nghĩ được, một ma vũ phế nhân lại có thể sáng tạo ra một kỳ tích như thế. Muốn bù lại? Còn kịp sao?

Nhớ tới sáu năm trước, Red Creek công tước đột nhiên coi trọng hải tử kia, lại tỏ vẻ như không cố ý ngăn cản nàng đi gặp hải tử ấy, chính miệng nói ra sẽ không để cho hải tử này trở thành gia chủ để nàng bỏ đi ý định của mình, cũng khiến nàng mất đi cơ hội có thể đền bù. Quả nhiên là đã tính toán tốt lắm.

Red Creek công tước phu nhân nở nụ cười, công tước a, ta chính là mẫu thân của hải tử kia, nào có đứa trẻ nào không khát vọng tình thương của mẹ đâu, Thánh giai thì sao, hải tử kia chỉ mới hai mươi tuổi, còn trẻ lắm.

“Đi, đi xem hải tử khiến ta kiêu ngạo.” Red Creek công tước phu nhân nói, hướng tiểu viện của Fei đi đến. Không chú ý đến ánh mắt dần trở nên phức tạp của một hải tử khác bên cạnh nàng.

Có rất nhiều người tụ tập ở ngoài cửa tiểu viện của Fei, chính là đều bị Ngao ngăn cản, không phải chưa nghĩ đến chuyện dùng vũ lực để tiến vào, thế nhưng thực lực của Ngao khiến ý đồ của họ không thể thực hiện.

Thấy Red Creek công tước phu nhân xuất hiện, mọi người vội nhường đường cho nàng. Red Creek công tước phu nhân kiêu hãnh mà liếc nhìn những người xung quanh, nàng có một nhi tử là Thánh giai, tại công tước gia này, ai có thể tôn quý bằng nàng cơ chứ.

Nhưng là, quyền uy của công tước phu nhân không hề khiến Ngao nể mặt.

“Các ngươi làm gì ở đây?” Red Creek công tước trở về, nhìn đến một đám người đang tụ tập, liền lên tiếng.

“Ta đến xem hài tử của chúng ta.” Công tước phu nhân tao nhã hành lễ, trả lời vấn đề của công tước, đặc biệt thêm vào vài chữ phía sau, muốn nhấn mạnh đó cũng là hài tử của nàng.

Red Creek công tước sao lại không biết công tước phu nhân có tính toán gì, thế nhưng hắn không có ý định để nàng thực hiện được.

“Fei thích yên tĩnh.” Người tuyệt đối có quyền uy nhất trong nhà, Red Creek công tước nói, ngụ ý bảo lúc này bọn họ nên rời đi.

“Thân ái a, hài tử kia không nên mang cái tên Fei này.” Công tước phu nhân lộ ra biểu tình đau lòng, có nhi tử là Thánh giai làm chỗ dựa (Vô Thố: ngay cả mặt còn không gặp, sao lại cho người chỗ dựa rồi), công tước phu nhân liền có can đảm đối mặt với Red Creek công tước quyền uy nhất.

“Fei nói hắn chỉ muốn tên này.” Red Creek công tước mặt không đổi sắc nói, nghĩ dùng điều này để khiến Fei cảm động ư, thật đáng tiếc, chỉ thế thôi thì không thể nào đã động được Fei đâu.

“Nhưng mà...” Công tước phu nhân còn muốn nói thêm gì nữa.

Ngao nghiêng nghiêng đầu, nhìn Hank đang bụng bữa tối xuất hiện trong đám người, một Phong hệ ma pháp – Cuồng phong thuật được thi triển, đem đám người ngăn trở trước mặt Hank thổi đi, sau đó dừng lại ngay trước mặt y. Ngao đi tới trước cửa, dùng móng vuốt đẩy ra, lại nhìn, ý tứ rất rõ ràng để cho y tiến vào.

Hank chống đỡ tầm mắt của mọi người, cúi đầu, nơm nớp lo sợ bước đến.

Lúc này Fei cũng đi tới cửa, không thèm liếc mấy kẻ dư thừa ngoài đó một cái, nhìn nhìn bữa tối trên tay Hank, suy nghĩ một chút, “Ngao, cái kia cho người.” Bữa tối sẽ có nhiều thức ăn nữa, để bụng rỗng thì tôi có thể ăn nhiều một chút, mà bữa tối này cũng không thể lãng phí, cấp Ngao ăn thêm dinh dưỡng, khiến nó mập thêm một chút, về sau, nếu muốn ăn nó, sẽ có càng nhiều thịt.

Không biết được ý tưởng hiểm ác của Fei, Ngao vung vẩy cái đuôi nhận lấy bữa ăn khen thưởng của chủ nhân, chủ nhân thật tốt với nó a.

“Fei, ta là mẫu thân người a.” Công tước phu nhân thấy Fei đi tới, vội vàng nói.

“Mẫu thân.” Fei gọi một tiếng, không có cảm tình, mà ngay cả ánh mắt cũng không hề có nửa điểm dao động, liếc nhìn công tước phu nhân một cái, không có hoài niệm, không có kích động cũng không có chờ đợi, ánh mắt cực kỳ điềm tĩnh khiến tất cả những lời công tước phu nhân định nói ra đều đông lại.

“Fei, chúng ta nên đi tham gia yến hội rồi.” Red Creek công tước nói với Fei. Về phần công tước phu nhân, sắp tới Fei sẽ xuất môn du lịch, nàng sẽ không có cơ hội thực hiện ý định của mình.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Hiểu Ra

Lúc này trong hoàng cung, các vị khách nhân tham dự yến hội đã bắt đầu tề tụ. Yến hội hôm nay được tổ chức là vì hai vị Thánh giai, bảo sao mà đám quý tộc không đua nhau mà đến.

Chính là, bọn hắn cũng đang rất phiền não a, vốn chỉ chuẩn bị phần lễ vật sang quý có giá trị tương xứng với quyền thế của Theoromon gia tộc, bây giờ lại không thể không tìm những thứ có giá trị càng lớn hơn.

Nhân vật chính của yến hội hôm nay không phải chỉ có một người, mà người còn lại, đã bị bọn hắn bỏ quên suốt hai mươi năm, lễ vật cho y cũng phải chuẩn bị cho tốt. Hiểu được điểm ấy, và vì bù lại hai mươi năm có mắt như mù, việc chuẩn bị này đương nhiên càng không thể khinh suất, thế nhưng, dù có sang quý đến đâu cũng không thể vượt qua giá trị của thứ tặng cho người kia, thật sự là khó a.

Bọn hắn vừa phiền não vừa chuẩn bị thật nhiều lễ vật, lại còn phải lo lắng thêm một chuyện nữa, mục đích của yến hội tối nay.

“Ialophil, người đang nghĩ gì vậy?”

Trong một khách phòng nhỏ tại hoàng cung, ngoài Ialophil từ sớm đã vào cung cùng Donald vốn ở nơi này, còn có Brent và Garvin thường xuyên không về nhà mà ở lại đây. Dù sao, bọn họ cũng rất quen thuộc với hoàng cung, mấy thứ như lễ phục quần áo các loại cũng để bọn người hầu chuẩn bị.

Chính là bọn họ không nghĩ đến Ialophil lại vào cung sớm như vậy, sau khi đã nhìn thấy lực lượng kinh thiên động địa trong trận tỉ thí hôm nay, trong lòng bọn họ sao có thể không cảm thấy kính sợ. Biết là một chuyện, nhưng tận mắt chứng kiến loại lực lượng như vậy lại là một chuyện khác, trực tiếp hiểu

biết lực lượng của Thánh giai, bảo bọn họ không rung động là chuyện không thể.

Tinh hữu nghị nhiều năm, bởi vì chuyện này mà xuất hiện chút cảm giác xa cách, thế nhưng, đây không có nghĩa là nhìn thấy thần sắc phiền não rõ ràng như vậy trên mặt Ialophil, bọn họ sẽ chẳng thèm quan tâm

Donald dẫn đầu hỏi trước.

Ialophil giương mắt nhìn ba hảo hữu, có lẽ bọn họ có thể giúp hắn giải quyết nỗi phiền muộn kia. Bất quá, Ialophil cũng không nói quá cụ thể, ngay cả đó là ai cũng không nói, càng tuyệt đối không tiết lộ chuyện bản thân mình có ý nghĩ kỳ quái đối với Fei ra ngoài.

Chỉ nói là luôn nghĩ đến một người. Cũng không nói ra chuyện mỗi khi không có người kia bên cạnh sẽ luôn nhớ đến, rồi lại sợ hãi những ý tưởng kỳ quái của chính mình mà không dám đi tìm

Chỉ nói là để ý một người đến mức, sẽ đau lòng mỗi khi hắn bị đối xử bất công. Nghĩ đến Fei năm xưa, nghĩ đến thân tình của Red Creek công tước gia đối với hắn xuất phát từ động cơ không thuần khiết liền thấy đau lòng, vì hắn mà tức giận.

Chỉ nói là chính mình chán ghét khi tầm mắt của người khác dừng lại trên người kia dù chỉ một chút. Giống như hôm nay, khoe mắt quét ngang có thể nhìn thấy ánh mắt của những người khác chăm chú nhìn Fei, sợ hãi thì cũng thôi, nhưng sự ngưỡng mộ trong đó làm chính mình không thoải mái, đặc biệt là lúc chiến đấu, thần thái phi dương của Fei khi bị thiêu đốt bởi chiến hỏa, thực không muốn để người khác nhìn thấy.

Sau vài câu, không nói Donald vốn là hoa hoa công tử, Brent gian trá bẩm sinh, Garvin xưa nay trì độn cũng đều hai mặt nhìn nhau, sau đó đồng loạt phá ra cười.

Ialophil nhìn ba hảo hữu vừa ôm bụng cười vừa dùng tay đập lên trán kỷ, liền lộ ra nụ cười tuyệt đẹp, “Cười đủ chưa?” Ngực khí tuyệt đối mềm nhẹ, lại làm cho tiếng cười của ba người kia lập tức im bặt. Bọn họ sao lại có thể quên Ialophil vốn so đo đến mức nào, cười hắn như vậy, bọn họ có thể đoán được tương lai của mình sẽ vô cùng bất hạnh.

Donald cùng Garvin đồng thời quay sang nhìn Brent, cái tên giỏi ăn nói, thậm chí đến mức có thể bẻ cong sự thật có thể phát huy công dụng rồi.

“Ialophil, nếu mấy năm qua ngươi vẫn ở Uy Á đại lục, tuyệt đối sẽ không vì chuyện này mà phiền não.” Cũng khó trách, nơi như Hắc Ám đại lục không thể nào để cho Ialophil hiểu được tâm tình của thiếu niên, Brent tự tìm lý do cho Ialophil. “Cảm tình này là ‘yêu’, ngươi yêu người kia.” Brent trực tiếp nói ra đáp án, hắn cũng không muốn chọc cho Ialophil nổi giận.

Đôi mắt Ialophil mở to một chút, trong đó là cảm giác không thể tin nổi, sau đó liền biến mất vô tung, ngược lại với lúc này, bây giờ trong mắt hắn là sự bình tĩnh vì đã sớm đoán được hết thảy mọi chuyện.

“Đúng vậy a, sớm nên hiểu được.” Kỳ thật trong lòng đã sớm có suy nghĩ này, chính là vẫn không dám thừa nhận mà thôi, bởi vì người kia là Fei, đều là nam tử như hắn. Nguyên nhân đương nhiên không phải chỉ có cái này, còn có, chính mình không muốn đánh vỡ quan hệ tín nhiệm giữa hai người, tình nguyện lừa mình dối người chứ không muốn thừa nhận, thế nhưng lúc này, khi vách tường yếu ớt đó bị chọc thủng, chính mình, cũng chỉ có thể đối mặt.

Là từ lúc nào có loại tâm tình này?

Là thời điểm lần đầu tiên bị Fei đánh bại, cảm giác sỉ nhục mãnh liệt khiến chính mình khắc sâu hình ảnh Fei vào lòng.

Là khi nhìn thấy Fei mỗi ngày mỗi đêm đều gian khổ rèn luyện khiến người khác động dung, trong lòng là rung động cùng bội phục.

Là lúc bắt đầu có ý thức cạnh tranh với Fei khiến cho mọi thứ của bản thân dần dần thay đổi, là lúc đồng sinh cộng tử ở Hắc Ám đại lục, là lúc nhìn thấy ảnh ngược của bản thân phản chiếu trong đôi con ngươi đen bóng kia, là lúc...

Fei cười, Fei lạnh lùng, Fei chiến đấu, Fei treu cọt chính mình, Fei lo lắng cho mình, Fei trong những giấc mơ, tất cả hình ảnh kia không ngừng lưu chuyển trong óc, sau đó trở thành sự thật không cách nào thay đổi.

“Ta yêu hắn.” Ialophil nói.

“Không biết là nữ nhân nào đã động trái tim của ngươi?” Donald trêu ghẹo.

Cả hai câu được nói ra cùng lúc, bất quá cũng không có gì khó khăn để Donald, Brent cùng Garvin nghe được lời nói của Ialophil, đó là “ta yêu hắn”. Là ‘hắn’, không phải ‘nàng’.

Nhìn Ialophil một bộ đã hiểu rõ mọi thứ, về mặt thoải mái mà uống rượu, ba người đồng thời nghĩ xem có phải mình nghe lầm hay không. Thế nhưng cũng không thể nào mà cả ba đều nghe lầm đi?

“Cái kia, Ialophil, nữ nhân kia là ai a?” Garvin nhấn mạnh vào chữ ‘nữ’, có phải Ialophil nói nhầm không?

“Nữ nhân nào?” Ialophil giả vờ hỏi, hắn sao lại không biết các hảo hữu đang nghĩ cái gì, lại làm sao không biết cảm tình của chính mình kinh thế hãi tục đến mức nào. Hắn cũng đã từng vì vậy mà phủ định, trốn tránh loại tình cảm này, thế nhưng đã đến lúc này, hắn sao còn có thể trốn tránh? Yêu Fei, không phải là chuyện gì mất mặt đến mức không dám nhìn người khác, hắn có gì phải sợ đâu.

“Chính là nữ nhân nguoi yêu.” Garvin cũng không phải thật sự đơn thuần, sao lại không nhận ra Ialophil đang cố tình trêu chọc hắn, thế nhưng, hắn thật sự cảm thấy có vấn đề a.

“Người ta yêu không phải nữ nhân.” Vô cùng đơn giản dễ hiểu, không có cách nào hiểu theo nghĩa khác.

Khiến cho mấy người Brent cũng không cách nào kiểm soát được cho Ialophil.

Ialophil thích nam? Làm sao lại có thể? Chẳng lẽ, Hắc Ám đại lục thịnh hành nam phong?

“Ialophil.” Một lát sau, Brent bật cười, trên mặt là bộ dạng ‘ta biết nguoi đang trêu bạn ta’. “Nguoi cố ý phải không, bởi vì biết yến hội hôm nay là thân cận yến nên mới cố ý gây rối đúng không?”

Nghe Brent nói thế, Donald cùng Garvin bừng tỉnh đại ngộ, ra là bị Ialophil đùa giỡn a.

Lúc trước, khi biết mình phải xem mắt, trong lòng bọn họ cũng không thoải mái, mặc dù biết việc này là tất nhiên, thế nhưng cảm giác phải khuất phục trước vận mệnh thật sự rất khó chịu.

“Cái gì mà thân cận yến?” Ialophil vốn đang trêu tức chờ nhìn biểu tình biến hóa của đám hảo hữu, lúc này lại trở nên nghiêm túc hẳn lên.

“Ialophil, nguoi và Fei cũng đã hai mươi tuổi rồi. Trước kia các nguoi không ở cũng không nói làm gì, hiện tại các nguoi đã trở lại, đương nhiên phải tính đến chuyện kết hôn, ba người chúng ta đều có hôn thê rồi.” Donald nói.

Lúc Ialophil còn chưa trở về, bọn họ sao có thể không có thay đổi gì? Yêu hay không yêu đều không quan trọng, hôn nhân chính trị là số mệnh của bọn họ, có thể gặp được nguoi mình thích, thật sự phải rất may mắn, giống như Theoromon công tước tiên nhiệm cùng Tinh Linh công chúa, cũng có hôn nhân lợi dụng lẫn nhau giống như của Red Creek công tước cùng Red Creek công tước phu nhân. Nguoi trở thành công tước phu nhân không nhất định là nguoi bọn họ yêu, nhưng bọn họ vẫn có thể lấy nguoi mình yêu làm vợ. Quý tộc, không phải chỉ có một thê tử.

Đối với vị hôn thê của chính mình, bọn họ không thể nói là yêu, quyền lợi duy nhất các trường bối cho bọn họ chính là chọn nguoi mình thấy thuận mắt nhất trong các nữ nhân đủ điều kiện, còn cảm tình sau này, ai có thể nói trước được?

Khuôn mặt của Ialophil trở nên phi thường khó coi, khí thế nguy hiểm không kiềm chế được mà bộc phát. Ý của Donald là, yến hội đêm nay là thân cận yến, chết tiệt, ở Hắc Ám đại lục sáu năm, bởi vì cũng không lấy chính mình làm lợi thế nên hắn đã quên cái thứ gọi là hôn nhân chính trị.

Nếu như là lúc trước thì cũng thôi, dù sao cũng chẳng vấn đề gì, thế nhưng sau khi biết cảm tình của mình đối với Fei, hắn sao có thể chấp nhận chuyện này. Tình cảm hắn đối với Fei là duy nhất, cho dù là thê tử trên danh nghĩa cũng không được phép xuất hiện. Thế nhưng, yến hội đêm nay, nhân vật chính không chỉ có hắn mà còn có cả Fei. Fei là của hắn, những nguoi đó dựa vào cái gì mà làm như vậy?

Đúng vậy, đây là ghen tị, đây là độc chiếm dục.

Mang theo cơn giận điên cuồng, Ialophil bước ra khỏi khách phòng. Donald bọn họ nhìn cũng hiểu tâm tình của Ialophil đang phi thường không tốt, vội vàng đuổi theo. Nhìn đến lửa giận gần như có thể thấy được bằng mắt thường của Ialophil, bọn họ căn bản không biết là chuyện gì khiến Ialophil giận đến như vậy.

Tại sảnh của hoàng cung, nơi tổ chức yến hội, đèn đuốc sáng trưng, âm nhạc tao nhã không ngừng vang lên từ dàn nhạc, các quý tộc cùng các phu nhân, tiểu thư mặc lễ phục xa hoa, hoặc là tụm năm tụm ba đứng nói chuyện, hoặc đang khiêu vũ trên sàn nhảy, đám nguoi hầu liên tục chạy tới chạy lui, phục vụ thức uống cho các vị khách tham dự yến hội.

Hiện tại xem ra, nhiều nhất ở trong sảnh là các thiếu nữ quý tộc, mỗi nguoi đều kiêu diễm động lòng nguoi. Các vị công tử ở đó cứ như được mở rộng tầm mắt, bọn hắn lần đầu tiên mới biết, thì ra để đó có nhiều mỹ nữ đến như vậy. Bọn hắn cũng rất tự biết chính mình, những mỹ nữ này xuất hiện không phải vì bọn hắn, mà là vì hai nhân vật chính của ngày hôm nay, là nguoi mà bọn hắn chỉ có thể nhìn lên ngưỡng mộ.

Bọn hắn đều âm thầm kỳ vọng nữ nhân mình nhìn trúng sẽ không có hứng thú với hai vị kia, nhưng chuyện này là không thể. Hai vị kia, gia thế khó ai nói, toàn bộ đế đô, hơn bọn họ thực sự không được mấy nguoi, thực lực lại càng không phải bàn, chỉ mới hai mươi tuổi đã là Thánh giai, từ xưa đến nay, ngoài hai vị kia ra, làm gì có ai thiên tài được như vậy, mà ngay cả bộ dạng, thật có lỗi, khuyết điểm trên phương diện này hoàn toàn không tồn tại, như vậy, bảo sao những nữ nhân này không động tâm, còn tính cách, chỉ cần có đầy đủ ba điều kiện phía trước, các nữ nhân còn quan tâm đến điều đó sao?

Chỉ có một hy vọng duy nhất, thì phải là hai vị kia không nhìn trúng các mỹ nữ này, bọn hắn mới có cơ hội.

“Thời điểm hai vị Truyền Kỳ được hai mươi tuổi, những nguoi ở Uy Á đại lục rốt cục thấy được sự cường đại của bọn họ, đặc biệt là Fei. Red Creek miện hạ. Ai còn có thể nói Fei. Red Creek miện hạ là ma vũ phế nhân, lực lượng không ai sánh kịp của hai vị Truyền Kỳ chỉ có thể nhận được sự sùng kính.”

———— Trích từ Bộ sách lịch sử của Uy Á đại lục [Thiểm Diệu truyền kỳ]

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 69: Yến Hội

Ialophil giận dữ bước nhanh đến cầu thang dẫn xuống đại sảnh đang diễn ra yến hội, thế nhưng vừa nhìn vào sảnh, nộ hỏa ngập trời của hắn bỗng chốc biến mất vô tung, trong mắt và lòng hắn lúc này chỉ còn lại hình ảnh của duy nhất một người. Người ấy đang đứng cạnh chiếc bàn lớn bày đầy mỹ thực ngon lành, chăm chú chọn món ăn để vào khay, trên thân tỏa ra khí tràng lãnh đạm, ngăn trở tất cả mọi người tiến vào phạm vi chung quanh đó.

Cho dù có đứng giữa biển người bao la, hắn cũng sẽ chỉ chú ý tới một mình người này mà thôi. Nụ cười ngọt ngào tràn đầy yêu thương nở rộ trên khóe môi Ialophil, bị Donald, Brent và Garvin vừa theo đến, thấy được. Nương theo tầm mắt của Ialophil, bọn họ thấy thân ảnh của một người cũng đang nhìn sang đây, đó là Fei.

Vội đầu óc nhạy bén, Brent và Donald rất nhanh liền tưởng đến lời nói cùng biểu hiện vừa rồi của Ialophil. Ai là người đồng sinh cộng tử với Ialophil ở Hắc Âm đại lục? Ai là người có cơ hội khiến trái tim Ialophil rung động nhất? “Hắn” mà Ialophil yêu là người nào? Hết thấy đều đã có đáp án.

Đây cũng không phải là chuyện đùa a! Brent và Donald lập tức biến sắc.

Nhìn Ialophil không thèm liếc bọn họ lấy một cái liền đi thẳng xuống cầu thang, bước đến bên cạnh Fei, cả Brent và Donald đều đứng chết lạng tại chỗ, không thể động đậy, bởi sự tình mà bọn họ vừa phát hiện thực quá mức kinh người.

“Hai người các người bị sao vậy?” Garvin đang định đuổi theo Ialophil thì nhận ra hai hảo hữu của mình vẫn đứng bất động ở nơi nào, đành bước về cạnh hai người, lúc ấy hắn mới thấy được thần sắc khác thường của họ.

“Người không nghĩ tới sao?” Brent nhỏ giọng hỏi, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc khiến Garvin biết, có chuyện đại sự rồi.

“Nghĩ đến cái gì?” Garvin cảm thấy thực mờ mịt.

“Người mà Ialophil yêu.” Donald nhắm mắt lại, khó khăn mở miệng.

“Không phải chỉ là đùa giỡn thôi sao?” Garvin vẫn chưa hiểu ra, lại hỏi.

“Đó không phải chuyện đùa. Những gì Ialophil nói, đều là thật.” Tầm mắt Brent bắt đầu nhìn về phía Ialophil đang hướng tới.

Garvin cũng quay đầu nhìn sang, hắn cũng không phải ngu ngốc, vừa rồi đã được Brent và Donald đề điểm cùng ám chỉ, Garvin lập tức hiểu được, sắc mặt hắn liền trở nên tái nhợt như Brent và Donald. Vừa định thét lên, Garvin đã vội che miệng mình lại ngay, hắn biết chuyện này nghiêm trọng đến mức nào, cũng sẽ gây nên rất nhiều sóng gió, cho nên tuyệt đối không thể nói lung tung với kẻ khác.

“Fei, sao người lại tới sớm như vậy?” Ialophil đi đến bên cạnh Fei, ân cần đỡ lấy chiếc khay đựng đầy thức ăn trên tay y. Sau khi đã hiểu rõ tình cảm của mình đối với Fei, lại ngay lập tức được gặp y, Ialophil thực sự cảm thấy Fei của hắn vô cùng xinh đẹp, mái tóc đen tuyền như màn đêm huyền ảo, đôi mắt trầm tĩnh như bóng tối thâm u, khuôn mặt vừa anh tuấn lại có vài phần thanh tú, cánh môi mềm mại mỏng manh, làn da mịn màng, trắng nõn, không chút tí vết nào, từng đường nét, từng đặc điểm của Fei đều trở nên vô cùng đẹp đẽ trong mắt Ialophil.

“Người không phải còn tới sớm hơn.” Thấy Ialophil bụng khay giúp mình, Fei quyết định lấy thêm một cái nữa, vươn tay lấy những món ăn hắn vẫn chưa nếm qua.

Ialophil lướt mắt nhìn sang Red Creek công tước, hơi hơi nheo mắt lại, y muốn Fei công khai xuất hiện làm chỗ dựa cho Red Creek gia sao? Fei của hắn có thái độ thế nào với công tước, hắn còn không rõ ư? Muốn lợi dụng Fei, phải bước qua cửa ải của hắn trước đã.

Lại đem tầm mắt quét qua những thiếu nữ ăn mặc cùng trang điểm mỹ lệ xung quanh, thấy bọn họ thỉnh thoảng đỏ mặt e thẹn nhìn hướng bên này, Ialophil chỉ thầm cười lạnh, trong lòng hắn lúc này chỉ muốn móc đi đôi mắt của các nàng rồi hủy đi những khuôn mặt đang muốn câu dẫn Fei của hắn kia.

“Fei, yến hội rất nhàm chán phải không?” Ialophil dịu dàng nhìn Fei hiện đang bận bịu lấy thức ăn.

“Àn.” Fei hoàn toàn đồng ý với Ialophil, hắn thực không hiểu tại sao nhân loại lại phải tổ chức mấy thứ như yến hội.

“Hay chúng ta đến nơi nào đó yên tĩnh hơn, từ từ ăn.” Ialophil đề nghị nói.

Hai mắt Fei sáng lên một chút, đề nghị của Ialophil xác thực rất hợp ý Fei.

Trong lòng Ialophil gào lên, thực đáng yêu. Hắn sao lại chưa bao giờ phát hiện rằng Fei có thể khả ái đến thế, thực khiến cho người ta muốn ôm vào lòng, yêu thương một phen a.

Hai người họ là nhân vật chính của yến hội, cộng thêm bộ dạng xuất sắc của mình, tất nhiên sẽ là tiêu điểm chú mục của đêm nay. Không phải là không có ai muốn tiếp cận Fei, nhưng khi chỉ có một mình Fei, mọi người đều bị khí tràng lạnh lùng xung quanh Fei ngăn trở, cho đến khi Ialophil tiến đến, tất cả đều nghĩ lúc này có cơ hội rồi, không nghĩ tới sau khi Ialophil gia nhập, loại khí tràng “cắm đèn gần” này càng tăng uy áp.

Donald, Brent và Garvin đứng trên cầu thang nhìn hai người với ánh mắt đầy lo lắng.

“Đuổi theo bọn họ.” Brent nói.

Donald và Garvin đều đồng ý, tuyệt đối không thể để hai người họ ở cùng một chỗ.

Khi bọn họ bắt kịp cả hai, liền nhìn thấy Ialophil đang cười sùng sục, đưa thức ăn đến trước miệng Fei. Fei hơi chần chờ một chút, sau đó không biết Ialophil nói cái gì, cuối cùng Fei cũng há miệng, nuốt vào thức ăn mà Ialophil đút cho.

Nhìn Fei ăn thứ mình đưa đến, Ialophil cảm thấy cực kỳ cao hứng.

“Fei, Ialophil.” Brent dẫn đầu chào hỏi.

Ialophil quay đầu nhìn ba người đang đi đến gần, nụ cười dịu dàng trên khuôn mặt đã biến mất vô tung, thay vào đó là vẻ cảnh cáo và uy hiếp. Thấy ánh mắt của ba người, Ialophil biết, bọn họ đã phát hiện người hấn yêu là ai.

Làm bằng hữu đã nhiều năm, ba người lựa chọn không nhìn thấy vẻ mặt kia của Ialophil. “Tại sao không vào đại sảnh?” Brent cố ý hỏi. “Hôm nay, toàn bộ các tiểu thư xinh đẹp ở đây đều tham gia yến hội, Fei không có hứng thú sao?” Vừa nhắc tới đề tài này quả nhiên Brent liền bị Ialophil ném cho một ánh mắt cực kỳ lãnh khốc. Trọng sắc khinh hữu, Brent thâm nghĩ.

“Không có hứng thú.” Đối với Brent – người đã tặng hấn không ít vũ khí, Fei vẫn là để cho y chút mặt mũi.

“Nhiều mỹ nữ như vậy đều không thích, chẳng lẽ Fei thích nam nhân?” Brent nhìn Ialophil, thấy Ialophil vì vấn đề này mà lập tức trở nên khẩn trương cùng bối rối, hấn liền hiểu được, phản cảm tình này, hiện giờ chỉ có một mình Ialophil đơn phương.

“Thứ gọi là thích mà ngươi nói là cái gì?” Fei không phải ngu ngốc, có thể nghe ra được hàm nghĩa khác trong lời nói của Brent.

“Đó là ái mộ, là tình cảm tuyệt vời giữa nam và nữ.” Cố ý cường điệu khi nói đến mấy chữ “giữa nam và nữ”, cũng là nói cho Ialophil nghe.

“Nhàm chán.” Đối điều này, Fei đánh giá như vậy, sau đó tiếp tục chuyên chú ăn. Cảm tình gì gì đó cũng không trọng yếu bằng thức ăn, cảm tình có lẽ có thể trở thành nơi để tâm linh dựa vào, nhưng cũng không thể làm con người sống sót, mà thức ăn có thể.

Lời nói của Fei khiến Brent không biết phải nói gì nữa. Ialophil cũng cười, Fei của hấn vẫn còn không hiểu cảm tình là gì, đây chẳng phải chính là cơ hội cho hấn sao.

Brent không muốn cứ như vậy mà từ bỏ, tiếp tục nói. “Fei, ngươi còn không biết đến sự tốt đẹp của nữ nhân a.” Đây là trực tiếp giật dây Fei tiếp cận nữ nhân.

Ialophil không chút khách khí đem ánh mắt như đao bắn về phía Brent.

“Nữ nhân?” Fei nghĩ nghĩ, hấn hình như vẫn chưa từng đi tìm nữ nhân, mà bây giờ hấn tạm thời không cần loại nhu cầu này, sau này cần lại tính sau.

“Đúng, Fei ngươi cảm thấy nữ nhân như thế nào?” Brent dụ dỗ nói.

Là cách nhìn đối với nữ nhân sao?

Fei nhìn những nữ nhân trang điểm xinh đẹp dưới ánh đèn, phía sau cánh cửa thủy tinh, bắt đầu đánh giá.

Nhìn thấy ánh mắt chăm chú của Fei, Ialophil hận không thể chém Brent mấy nhát. Ba người Brent lại rất vui sướng, đúng, làm cho Fei cảm thấy hứng thú với nữ nhân, như vậy Ialophil sẽ phải từ bỏ thôi.

Bọn họ không trải qua cuộc sống ở Hắc Ám đại lục, chưa từng nghe qua quan niệm về sinh tồn cùng thể sự của Fei, cũng không gặp Ialophil suốt sáu năm, nên sẽ không biết hiện tại Ialophil đã thay đổi nhiều đến thế nào. Có được lực lượng của Tứ Dur, Ialophil căn bản đã có thể không cần cố kỵ, tung hoành khắp nơi trên thế giới này, mà đủ loại chuyện từng trải qua tạo cho Ialophil một loại điên cuồng từ trong xương cốt.

Lúc này, Ialophil chỉ có một ý tưởng là giết hết tất cả những người mà Fei thích. Mà sự điên cuồng này xuất hiện rõ ràng ở đáy mắt hấn khi Fei nhìn sang các nữ nhân trong yến hội. Ba người hảo hữu vẫn luôn quan sát Ialophil cũng thấy được. Brent vô cùng kinh hãi, hấn ý thức được phương pháp của mình hoàn toàn sai lầm rồi.

Mà, Fei cũng đưa ra đánh giá của mình “Vật phẩm phụ thuộc của nam nhân.” Qua sự quan sát của hấn, những nữ nhân kia tuy cũng có ma pháp và đấu khí, nhưng quá yếu, trên cơ bản không có khác biệt gì với những nữ tử nhu nhược, yếu ớt. Sự hiện hữu của các nàng chỉ có một ý nghĩa duy nhất, là trở thành vật phẩm phụ thuộc của nam nhân.

Sự điên cuồng trong mắt Ialophil lập tức biến mất. Hấn đặc ý nhìn Brent, xem ra tính toán của ngươi không thể thực hiện a.

“Các người ở trong này sao.” Lukes công tước cuối cùng cũng tìm thấy hai người. “Làm diễn viên chính sao lại có thể không xuất hiện được. Ialophil, Fei, vào đây nhanh lên.”

Fei nhăn mặt nhú mày, hẳn không muốn đi vào nơi ồn ào như vậy.

“Fei.” Red Creek công tước xuất hiện phía sau Lukes công tước, Hấn chỉ đi chào hỏi mọi người một chút, hài tử này liền đã chẳng thấy đâu. Tuy hài tử này không phải là hạ nhiệm gia chủ, nhưng cũng là thành viên tối trọng yếu của Red Creek gia, dù thế nào hẳn cũng phải tự mình đưa y giới thiệu với các gia tộc ở đây. “Lại đây.”

Nghe thấy phụ thân gọi, cho dù không muốn, Fei cũng chỉ có thể đi vào, ai bảo hẳn đã hứa mất rồi. Nhìn Fei tiến về phía trước, Ialophil mới ý thức được con đường phía trước của hẳn có rất nhiều chướng ngại. Còn có Red Creek công tước, luôn tùy ý lợi dụng lời hứa hẹn của Fei, thật sự rất làm cho người cảm thấy khó chịu.

“Ialophil, tối nay, chúng ta nói chuyện.” Brent nói khi Ialophil lướt ngang qua hẳn.

“Được.” Ialophil lên tiếng.

“Brent, làm sao bây giờ?” Garvin nhìn đám người lần lượt rời khỏi ban công, hỏi Brent.

“Chúng ta chỉ có thể tận lực.” Brent nặng nề nói, sau khi thấy sự điên cuồng trong mắt Ialophil, Brent đã không còn nắm chắc, nhưng hẳn cũng không thể chẳng làm gì, cứ thế mà nhìn hảo hữu của mình bước lên con đường không có lối về.

Yến hội nhàm chán rốt cuộc cũng kết thúc, tuy rất muốn đưa Fei về nhà, nhưng Ialophil không thể bảo đảm bản thân có hay không được đăng chân lần đầu mà yêu cầu Fei được ngủ lại hay ngủ chung gì đó. Hấn cũng vô pháp cam đoan mình có thể giữ được lý trí hay không, dù sao dục vọng của hẳn đối với Fei cũng không phải chỉ mới có ngày một ngày hai.

Sau khi nhìn Fei không ngồi xe ngựa của Red Creek gia mà cưỡi Ngao quay về, Ialophil nói với Theoromon công tước rằng hẳn muốn qua đêm tại hoàng cung. Theoromon công tước cũng không nói gì, chuyện như vậy trước đây cũng đã xảy ra rất nhiều lần rồi. Garvin và Brent cũng xin phép phụ thân mình một tiếng.

Sau đó bốn người tập hợp tại mật thất trong phòng ngủ của Donald.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Di Thế Ủy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70

“Ialophil, người nghiêm túc sao?” Brent chẳng thèm vòng vo mà đi thẳng vào vấn đề. Một câu hỏi không đầu không đuôi như vậy lại không có ai hiểu sai ý hẳn.

“Ta chưa từng nghiêm túc như bây giờ.” Nhìn ánh mắt hoặc nghiêm túc, hoặc lo lắng hay bất an của ba hảo hữu, Ialophil kiên định trả lời. Hấn đã trốn tránh sự thật quá lâu rồi, không nghĩ tiếp tục lãng phí thời gian nữa, sau khi hiểu rõ tình cảm của mình với Fei, hẳn mới nhận ra bản thân khao khát Fei nhiều đến mức nào, cũng không nguyện ý buông tay.

“Người có từng nghĩ đến, thế nhân sẽ nhìn cả hai ra sao không?” Donald muốn Ialophil hiểu được tình cảm của hẳn có bao nhiêu kinh thế hãi tục, nó sẽ không được người đời chấp nhận.

“Ta mà cần đề ý bọn họ nghĩ gì ư?” Ialophil trào phúng nói. Chính là, từ những lời này, mấy người Donald có thể cảm giác được Ialophil đã thay đổi rồi, không phải là cao ngạo như lúc trước, Ialophil hiện tại mang trong người sự ngạo nghễ không nhìn hết thấy mọi thứ, không phải là không biết tự lượng sức mình, chẳng hiểu trời cao đất rộng, mà là có tư cách để không đặt thứ gì vào mắt.

“Vậy người có từng nghĩ cho Fei sao?” Không thuyết phục được Ialophil, như vậy liền đổi một góc độ khác.

Ialophil ngừng lại một chút, “Fei không để ý.” Đúng vậy, với tính cách của Fei, y tuyệt đối không thêm quan tâm những chuyện này.

“Ialophil.” Brent lạnh lùng cười giễu cợt, “Cảm tình của Fei đối với người cũng không giống thứ tình cảm mà người dành cho hẳn.” Điểm này, bọn họ đều hiểu được.

Ialophil nín thở. Fei tín nhiệm hẳn, mà không yêu hẳn, thế nhưng thứ hẳn muốn không chỉ là sự tín nhiệm, cả tình cảm lẫn thân thể của Fei, hẳn đều muốn có.

“Quá khứ của Fei ra sao, Ialophil, người chẳng lẽ lại không biết? Như vậy làm sao Fei lại không khát vọng có một gia đình bình thường, có một hài tử

cho riêng mình? Ialophil, người không thể cho Fei những thứ này.” Brent nói nhanh, “Người không cho Fei cơ hội lựa chọn? Người muốn Fei mất đi cơ hội có một gia đình bình thường? Người muốn Fei mất đi những thân tình hẳn có thể có được?...”

“Đủ rồi!” Ialophil giận dữ rống lên, nét mặt vô cùng khó coi. Không cần phải nói, những gì Brent nói đã đâm sâu vào nỗi đau cùng điểm yếu của Ialophil.

Đối với quá khứ của Fei, Ialophil vô cùng thương tiếc, sau khi nhận ra tình cảm của mình, sự khổ sở cùng đau xót của hắn chỉ càng thêm sâu sắc, sau đó lại đối xử tốt với Fei gấp bội để có thể đền bù cho những thương tổn Fei từng trải qua. Hắn muốn Fei được hạnh phúc, hắn muốn làm cho Fei hạnh phúc, thế nhưng, như những gì Brent nói, Fei hẳn cũng khát vọng thân tình, hắn cũng muốn có một hài tử đi, không thể cho, chỉ có những thứ này, hắn không thể cho Fei được, cho dù hắn mạnh đến mức có thể hủy thiên diệt địa, thế nhưng số phận đã định sẵn hắn không thể cho Fei những thứ kia.

“Ialophil, người suy nghĩ thật kỹ đi.” Nhìn Ialophil đang giãy giụa cùng đấu tranh tư tưởng vô cùng thống khổ, trong lòng Brent cũng không hề dễ chịu.

Nếu như vậy cũng không ngăn được Ialophil, hắn cũng đành phải bó tay. Chỉ cần Ialophil có cảm tình với Fei, sẽ vì Fei mà suy nghĩ, nhưng liệu có thể duy trì bao lâu? Về diện cuồng nơi đáy mắt Ialophil cho thấy nguy cơ y sẽ sớm vùng thoát khỏi mọi trói buộc quanh mình, nếu vậy, phải làm sao mới ngăn cản được y đây? Xem ra phải làm chút động tác nhỏ với Fei.

“Brent, thế là được rồi sao?” Ra khỏi mặt thất, Garvin nhìn Brent, hỏi.

“Ta cũng không biết, Ialophil hiện tại đã không còn là người mà chúng ta từng nhận thức nữa rồi.” Brent lắc đầu.

Nghe Brent nói thế, cả Donald lẫn Garvin đều đồng ý, bọn họ cũng cảm thấy vậy.

“Chẳng lẽ không có biện pháp nào sao?” Donald thực đau đầu.

“Cảm tình là chuyện khó ngăn cản nhất, hơn nữa những lý do mà ta nói kia liệu có thể kiềm chế Ialophil được bao lâu? Phải biết rằng, cảm tình càng kiềm nén, khi bùng nổ lại càng mãnh liệt a.” Cứ nghĩ đến một ngày nào đó thứ tình cảm kia bạo phát sẽ kinh khủng đến mức nào, Brent liền run rẩy.

“Vậy phải làm sao đây?” Garvin thực phiền não a, một người là hảo hữu, một người lại là huynh trưởng mà hắn sùng kính.

“Tình cảm của Fei đối với Ialophil vẫn còn rất đơn thuần, cũng có nghĩa nó có khả năng thay đổi, giả như Fei cũng có tình ý với Ialophil, vậy thì dù chúng ta có làm cái gì cũng không ngăn nổi Ialophil.” Brent phân tích.

“Như vậy, trước khi tình cảm của Fei thay đổi, chúng ta phải chặt đứt hết mọi khả năng dẫn đến sự chuyển biến ấy, hoàn toàn chặn đứng mọi cơ hội của Ialophil.” Donald tiếp lời Brent.

“Chúng ta phải làm thế nào?” Garvin hỏi.

“Làm cho Fei yêu mến nữ nhân.” Brent cùng Donald đồng thanh trả lời.

“Fei còn chưa từng chạm qua nữ nhân nhỉ?” Brent sờ sờ cằm, bắt đầu nghĩ kế, theo như đoạn đối thoại ngày hôm nay thì chắc chắn là chưa.

“Thế thì phải để cho Fei cảm nhận được sự tốt đẹp của nữ nhân.” Vốn là một hoa hoa công tử, Donald vô cùng thấu hiểu chuyện này, thậm chí nghĩ rằng, ở Hắc Ám đại lục, Ialophil nhất định là không có nữ nhân xoa dịu nên mới sinh ra cảm tình quái dị kia với Fei.

“Đại ca sẽ cảm thấy hứng thú với nữ nhân sao?” Garvin lại hỏi.

Sau đó cả ba đồng thời nhận ra mức độ khó khăn của vấn đề này, Fei là loại người chỉ một mực tiến lên trên con đường trở thành cường giả, cùng yêu thích mỹ thực, một kẻ như vậy sẽ có hứng thú với nữ nhân sao? Đây quả thực là một nan đề a.

“Chúng ta phải tìm nữ nhân biết nấu ăn.” Nền xuất phát từ điểm yếu của Fei.

“Có thể tìm thấy ai nấu ngon hơn Ialophil sao?” Câu nói của Garvin như một chậu nước lạnh dội xuống đầu hai người.

Cả ba người họ đều đã nếm qua thức ăn Ialophil làm, cho nên không ôm hy vọng có thể tìm được nữ nhân nào nấu ăn ngon hơn cả Ialophil. Người có tay nghề tốt hơn Ialophil nhất định là có, thế nhưng những đại trù này có lý lịch thế nào? Bao nhiêu tuổi? Lại có mấy người là nữ?

Ialophil, người có nhiều tài năng xuất chúng như thế để làm gì? Ngay cả nấu cơm cũng giỏi hơn cả nữ nhân. Ba người cùng oán giận trong lòng.

“Đành phải đi bước nào tính bước ấy thôi, trước hết cứ thế đã.” Brent cắn răng nói.

Lúc này, Ialophil cũng hạ quyết định. Đấu tranh dằn vặt hồi lâu, cuối cùng hắn lựa chọn thỏa hiệp, hắn không nỡ khiến Fei phải khổ sở, không đành lòng để Fei có tiếc nuối, hẳn tình nguyện bản thân mình chịu đựng tất cả, chỉ cần Fei hạnh phúc là đủ rồi.

“Fei, ta sẽ tìm cho người nữ nhân tốt nhất.” Một nữ nhân sẽ đối xử với người thật tốt, vì người sinh nhi dục nữ (sinh con dưỡng cái), cho dù ta sẽ vì thế mà tan nát cõi lòng đến chết, cũng muốn cả cuộc đời người không có bất cứ tiếc nuối nào.

Mới vừa nhận ra tình cảm của mình, lại không thể không buông tay. Ialophil ở trong mặt thất mà cuồng tiếu. Ngày mai, hắn lại chính là mình hữu tốt của

Fei. Cam tâm sao? Tất nhiên là không, hạnh phúc của Fei, không phải do hấn mang đến, sao mà cam tâm cho được? Yêu một người, sẽ dành cho người ấy những gì tốt đẹp nhất. Câu nói này, thật sự khiến người ta phải chán ghét a.

Trong một thoáng, Ialophil để mặc cho nước mắt mình chảy xuống, vì quyết định này, thực đau đớn xiết bao.

Chính là, quyết tâm này của hấn có thể duy trì được bao lâu? Khi thấy một nữ nhân khác đứng bên cạnh Fei, Ialophil thực sự có thể chịu đựng được sao? Thực sự có thể tiếp tục kiên trì sao?

Ngày hôm sau, Ialophil ra vẻ như không có chuyện gì, xuất hiện trong phòng của Fei.

“Sớm a, Fei” Nhìn Fei vẫn đang nằm trên giường, tâm tình Ialophil rất tốt, lên tiếng chào hỏi, ánh mắt lại tham lam đem bộ dáng của Fei thu vào trong óc.

Mở mắt nhìn người vừa sáng sớm đã đến quấy rầy mình, Fei nghĩ rằng Ialophil nên cảm thấy may mắn vì hấn không có chứng rời giường khi(khởi sàng khí, chỉ tình trạng tâm tình không tốt khi thức dậy, có thể là dễ giận dữ, nổi cáu với người khác, thường kèm theo huyết áp thấp, tứ chi vô lực, chóng mặt, ...), nếu không thì Ialophil nhất định vô cùng thâm hiểm.

Fei đứng dậy rời giường, đi vào phòng tắm.

“Fei, khi nào thì xuất phát?” Đứng ở trong phòng, Ialophil hỏi người đang ở phòng tắm, tiếng nước chảy ào ào cùng những hình ảnh tưởng tượng trong đầu khiến cho Ialophil bắt đầu mất bình tĩnh.

“Đều đã chuẩn bị xong mọi thứ?” Fei hỏi. Trước khi ra ngoài, việc chuẩn bị là rất trọng yếu.

“Đều đã chuẩn bị xong.” Lại cho hấn thêm chút thời gian, để cho hấn có thêm cơ hội ở cùng với Fei, lưu lại nhiều hồi ức nữa, như vậy cho dù có đem Fei giao cho người khác, hấn cũng có thứ để hoài niệm.

“Vậy hôm nay liền đi thôi.” Ngày hôm qua, Fei vừa về đến tiểu viện đã nhìn thấy người mẫu thân đã sinh hạ hấn đứng ở cửa, dùng ánh mắt từ ái đầy giả dối mà nhìn hấn, cho dù nàng có diễn tốt đến đâu, hấn cũng có thể nhận ra là thật hay giả. Nghe nàng nói xong những lời quan tâm, áy náy cùng bất đắc dĩ của bản thân, bởi vì nàng là mẫu thân, cho nên hấn mới quyết định lắng nghe, hấn cũng không phải là kẻ ngốc, làm sao sẽ không hiểu được phía sau những lời ân cần kia, mẫu thân muốn ám chỉ hấn trợ giúp nàng, dùng lực lượng của hấn làm chỗ dựa cho nàng.

Thực buồn cười, dù là có ân với hấn, cũng đừng hòng nghĩ đến chuyện xem hấn như công cụ. Phụ thân của hấn so với vị mẫu thân này thông minh hơn nhiều, dù có ý lợi dụng hấn, nhưng không hề đem hấn trở thành công cụ thực hiện ý đồ của mình, cũng không có ý định hoàn toàn nắm giữ hấn trong tay.

“Làm sao vậy?” Ialophil nhạy cảm phát hiện ra chỗ không thích hợp trong giọng nói của Fei, nó hàm chứa sự châm chọc.

“Gặp mẫu thân.” Thanh âm lãnh đạm của Fei truyền ra từ phòng tắm.

“Nàng làm gì người?” Ánh mắt Ialophil trở nên lạnh lẽo.

“Rất ngu ngốc, muốn dùng thân tình để hoàn toàn nắm giữ ta, lợi dụng ta.” Fei không hề cố kỵ người kia là mẫu thân hấn, lên án không chút lưu tình.

“Người trả lời nàng thế nào?” Ialophil không hề để ý hỏi, hấn nảy sinh sát ý với Red Creek công tước phu nhân, thế nhưng, hấn không thể làm vậy, bởi vì đó là mẫu thân của Fei, cho dù bây giờ Fei không có cảm tình gì với nàng, hấn cũng không dám ra tay, bất cứ chuyện gì khiến Fei có khả năng chán ghét hấn, hấn nhất định không làm. Chỉ có điều, hấn sẽ dùng phương pháp của mình cho vị phu nhân kia biết rằng, không cần đem những chủ ý xấu xa kia đánh lên người Fei.

“Trực tiếp nói với nàng, báo đáp nàng thế nào ta đã nói với phụ thân, từ phụ thân làm chủ.” Trực tiếp đem vấn đề giao cho phụ thân giải quyết, loại chuyện này, hấn thực chán ghét.

“A ha ha.” Ialophil cười nhẹ, hấn có thể tưởng tượng ra, vẻ ngạc nhiên cùng ngây ngốc trên mặt Red Creek công tước phu nhân lúc đó, Fei của hấn cũng không ngốc a, đối với những ý tưởng dơ bẩn thế này, không phải hấn không hiểu, mà là lười quan tâm thôi.

“Đại ca.” Đúng lúc này thanh âm của Garvin vang lên. Tối hôm qua vì chuyện của Ialophil cùng đại ca mà hấn trần trọc không ngủ cả đêm, sáng sớm liền chạy đi tìm Fei, hấn quyết định làm theo kế hoạch, khiến Fei nhận ra những điểm tốt đẹp của nữ nhân.

Alvar cùng Ngao đã bị Ialophil ra lệnh đến nơi khác tìm thức ăn, hấn muốn cùng Fei ở chung nhiều một lát, cho dù là Alvar cùng Ngao cũng khiến hấn thấy vô cùng chướng mắt, đặc biệt là Ngao, nhớ tới bộ dáng Ngao làm nũng với Fei, dụi dụi vào người Fei, Ialophil liền có suy nghĩ, một đao giết nó còn nhân đạo lắm.

Do đó, Garvin vào trong viện không gặp chút khó khăn nào, hấn biết lúc này Fei hấn đã rời giường nên mới đứng ở sân hô to gọi nhỏ.

Không nghĩ tới, khi cửa phòng Fei mở ra, người Garvin nhìn thấy không phải đại ca của hấn, mà là Ialophil.

“Sao người lại ở đây?” Garvin kêu lên sợ hãi, tiếp đó hàng loạt ý tưởng thoáng qua trong đầu, sắc mặt hấn luân phiên biến đổi, lúc đỏ lúc trắng. Chẳng lẽ Brent đã tính sai? Chẳng lẽ ngày hôm qua Ialophil đã cường bức đại ca? Không không không không, Garvin, đại ca mạnh như vậy, làm sao sẽ bị cường bạo được? Chính là, Ialophil... Tóm lại, Garvin lúc này đã lâm vào hỗn loạn.

Chương 71: Đi Ra Ngoài

Đối với màn trình diễn biến hóa sắc mặt liên tục của Garvin, Ialophil chỉ dựa vào cạnh cửa, nhẹ nhàng ném ra một câu, “Fei đang tắm.” Sau đó tiếp tục thường thức biểu tình trên gương mặt hảo hữu lại bắt đầu thay đổi. Trong lòng hắn không thoải mái, Garvin bọn họ cũng đừng nghĩ được sống yên, hưởng chi, bọn họ còn là đầu sỏ khiến tâm tình hắn không tốt. Chỉ cần nghĩ đến về sau, Fei sẽ có một gia đình cho riêng mình, trong lòng của Ialophil sao có thể bình tĩnh được. Tuy không thể giết mấy người Garvin, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không để bọn họ trôi qua yên lành.

Tắm rửa tắm rửa tắm rửa... Trong đầu Garvin không ngừng lặp lại cái từ có tính đả kích vô cùng lớn này, đại ca tại sao phải tắm rửa? Tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì?

Cửa phòng tắm mở ra, Ialophil mặc kệ Garvin đang lâm vào hỗn loạn, đi đến trước tủ lấy quần áo đưa cho Fei, “Sáng nay ngươi muốn ăn cái gì?” Hắn vừa tìm vừa hỏi.

“Tùy ngươi.” Fei không kén ăn, ăn cái gì cũng được, sau đó vô cùng tự nhiên mà cởi áo, tháo dây lưng.

Garvin vừa thấy, sắc mặt liền trở nên không tốt, rất muốn gào lên, đại ca, ngươi sao có thể cởi quần áo tự nhiên như thế trước mặt Ialophil? Nhưng những lời này, hắn làm sao có thể nói ra miệng a.

Sắc mặt của Ialophil cũng trầm xuống, thân thể Fei của hắn sao có thể để Garvin nhìn thấy.

“Ta đi chuẩn bị.” Ialophil vô cùng tự nhiên mà nói, đồng thời đi đến trước mặt Garvin, ngăn trở tầm nhìn đến thân ảnh của Fei, sau đó, hắn cười đến sáng lạn đẩy Garvin ra khỏi phòng, thuận tay đóng cửa, che hết cảnh xuân phía sau.

Thấy Ialophil cũng ra ngoài, Garvin nhanh chóng đuổi theo, hạ giọng hỏi, “Ngươi tối hôm qua làm cái gì?”

“Ta có thể làm cái gì?” Liếc nhìn Garvin, trong đáy mắt là châm chọc.

“Ialophil...” Garvin nhất thời không biết phải nói gì, thế nhưng, những chuyện bọn họ làm đều là vì tốt cho Ialophil, tốt cho đại ca.

Ialophil bắt đầu bày dụng cụ làm bếp trong sân, lúc này Fei cũng bước ra khỏi phòng, tiến hành việc rèn luyện mỗi sáng. Ialophil vừa nấu cơm vừa rèn luyện lực khống chế, hai người đều tự làm chuyện của mình, không ai nói gì, nhưng giữa bọn họ không hề có lấy một chút cảm giác nặng nề xấu hổ.

Garvin đứng ở một bên, cảm thấy bản thân mình cứ như tồn tại dư thừa, hai người kia dù vẫn đang trong tầm mắt, nhưng hắn lại có cảm giác bọn họ cách hắn rất xa, không thể đến gần. Garvin tin tưởng, những gì ba người bọn họ muốn làm tuyệt đối không sai.

Không bao lâu sau, lại có người tìm tới cửa. Brent cùng Donald, ngày hôm qua sau khi khuyên bảo Ialophil, hôm nay không hẹn mà lại cùng đến đây. Bọn họ chuẩn bị đề điểm vài thứ cho Fei, không nghĩ đến còn chưa bước vào trong tiểu viện đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn. Cả hai thoáng nhìn nhau một cái, liền nhanh chóng đi vào tiểu viện, quả nhiên nhìn thấy Ialophil.

“Sớm a, Fei, Ialophil.” Brent nhiệt tình chào hỏi.

Fei không tạm ngừng việc rèn luyện của mình, cũng không để ý đến, Ialophil đồng dạng không nhìn sự chào hỏi nhiệt tình của hảo hữu.

“Sớm, Garvin.” Brent thấy không được đón tiếp, quyết định không tiếp tục cố gắng bắt chuyện với hai người kia, đi qua chào hỏi Garvin, sau đó thấp giọng hỏi, “Có xảy ra chuyện gì không?”

Brent vừa hỏi, sắc mặt Garvin liền bắt đầu thay đổi liên tục, hồi tưởng lại suy nghĩ của mình vừa mới rồi, hiện tại, hắn sao có thể không nhận thấy hắn lại bị Ialophil trêu chọc.

“Fei, xong rồi đây.” Ialophil không thèm nhìn ba người Donald, trực tiếp nói với Fei.

Fei ngay lập tức ngừng việc rèn luyện, ngồi trước bàn ăn chờ Ialophil phục vụ. Trước đây, Ialophil làm những việc này vốn không chút oán hận, sau khi nhận ra tình cảm của mình, đối với việc có thể phục vụ cho Fei, hắn lại càng cảm thấy vui sướng.

Ba người dư thừa hoàn toàn bị bỏ qua.

Brent bọn họ quét mắt nhìn trong nội, không có phần của bọn họ, vậy cũng không cần tự làm mình mất mặt.

“Fei, hôm nay trời đẹp, chúng ta ra ngoài đi dạo đi.” Brent đề nghị.

Ialophil nheo nheo mắt, có âm mưu, nhưng tạm thời hắn không nghĩ ra đó là cái gì.

“Hôm nay ta cùng Ialophil phải ra ngoài.” Nuốt thức ăn xuống, Fei trả lời, bởi vì người nói chuyện chính là Brent, cho nên hắn mới đáp lại.

“Muốn đi đâu? Chúng ta cùng nhau đi.” Tuyệt đối không thể để cho hai người các người có cơ hội ở riêng.

“Không biết.” Trước khi tiếp tục ăn, Fei trả lời. Mục đích của hắn và Ialophil vẫn chưa xác định, bất quá, Brent nhắc làm hắn nghĩ đến, uống một ngụm cháo rồi quay sang hỏi Ialophil, “Chúng ta đi đâu đây?”

“Người muốn đi đâu thì đi đó.” Đây là vì thỏa mãn tâm nguyện muốn xem hết phong cảnh trên Uy Á đại lục của Fei, đương nhiên phải lấy ý muốn của y làm trọng.

Trong ánh mắt của Ialophil nhìn Fei, Donald bọn họ thấy được sự chuyên chú, thâm tình, say mê, ôn nhu, tất cả đều là những cảm tình mà bọn họ tuyệt không muốn nhìn thấy.

Nghe Ialophil nói vậy, Fei bắt đầu lật xem bản đồ lưu trong trí não.

“Đi về phía Nam đi, ta muốn xem biển.” Fei cũng không có quyết định lộ tuyến cùng đi đến cụ thể.

“Được.” Ialophil liền đáp ứng.

Thế nhưng, ba người dư thừa kia vừa nghe được, phản ứng lại hoàn toàn khác. Biển? Bãi biển gần đế đô nhất, cưỡi ngựa nhanh cũng phải mười ngày, đây không phải là ra ngoài, mà là đi xa mới đúng.

“Chúng ta đi bộ.” Fei lại thêm một câu, nếu cưỡi Alvar cùng Ngao liền không có ý nghĩa rồi.

“Được.” Ialophil lại là một lời đáp ứng.

“Fei, bọn ta cũng muốn đi xem biển, thời tiết lúc này rất thích hợp, chúng ta cùng đi cho vui.” Brent đầu óc xoay chuyển rất nhanh, vội vàng nắm cơ hội đi theo hai người, tuyệt đối không thể để cho bọn họ ở riêng.

“Người muốn đi?” Fei nhìn Brent, hỏi, ánh mắt rất nghiêm túc.

“Àn.” Brent có chút không rõ, tại sao Fei lại dùng ánh mắt này nhìn hắn?

“Hào.” Vậy thì cùng đi tốt lắm.

“Chúng ta cũng đi.” Donald cùng Garvin không để mình bị rơi lại.

Hai người này, Fei không để ý đến. Nhưng Ialophil lại nói, “Vậy cùng nhau đi.”

Ialophil sao bỗng nhiên trở nên khoan dung độ lượng như thế, ba người Brent đồng loạt ném ánh mắt hoài nghi về phía hắn.

Ialophil không thể phủ định, hắn đương nhiên muốn đi riêng với Fei, cũng phi thường không muốn mang theo ba tên kỳ đà kia, thế nhưng, ai bảo hắn sợ không có ai bên người sẽ không có người khuyên bảo hắn, ngăn cản tình cảm của hắn đối với Fei. Mang theo ba hảo hữu tốt ở chỗ có thể áp chế sự điên cuồng của hắn, khiến hắn lý tính hơn một chút.

“Không muốn thì thôi.” Lời này của Ialophil làm cho Donald cùng Brent đứng dậy cáo từ, quay về báo cho trưởng bối một tiếng. Garvin cũng nhanh chóng chạy đi gặp phụ thân của mình. Về phần hành lý nên chuẩn bị cái gì, đều có người hầu có kinh nghiệm đi làm, ba người bọn họ không còn là thiếu niên sáu năm trước chưa từng xa nhà. Hơn nữa, ở Uy Á đại lục, cửa hàng của Lukes gia tộc đâu đâu cũng có, bọn họ không cần phải lo lắng như thiếu cái gì, nếu thiếu, đi mua là được.

“Fei, thái độ của người với Brent có chút bất đồng.” Ialophil miễn cưỡng phát hiện Fei đối xử có chút bất đồng với Brent, trong lòng chợt cảm thấy chua xót, lòng đỏ kị đang không ngừng thiêu đốt, chẳng lẽ Fei đối Brent có hảo cảm? Phải biết rằng, để có được sự đối xử bất đồng từ Fei, hắn hao tổn không biết bao nhiêu thời gian, giữa hắn và Fei đã trải qua bao nhiêu chuyện mới có được tín nhiệm như hiện tại. Brent dựa vào cái gì mà được Fei đối xử như vậy?

“Brent từng cho ta bình khí.” Fei thành thật trả lời.

“Chỉ vì vậy?” Biểu tình của Ialophil trở nên cổ quái, chỉ vì chuyện như vậy sao?

“Phải. Hắn cung cấp đầy đủ vũ khí giúp ta tiết kiệm rất nhiều thời gian.” Fei giải thích.

Ialophil lúc này mới nhớ đến, thời điểm Brent từng cung cấp vũ khí cho Fei là khi nào. Năm đó, Fei muốn mua một thanh vũ khí hắn rất khó khăn. Nhớ lại lời nói lúc đó của Fei, thì ra là ý này. Nhưng Brent, chỉ vì như vậy mà người được Fei đối xử bất đồng. Hừ, ta nhất định nhớ kỹ. Ialophil lòng dạ hẹp hòi, đối với những thứ đặc thù trong lòng Fei, hắn đều thực so đo.

Sau khi rèn luyện buổi sáng, Fei một thân toàn mồ hôi vốn định đứng trong sân dùng nước giếng dội qua, lại bị Ialophil ngăn cản.

Fei, ta hiện tại, thậm chí còn không dám nhìn thân thể của ngươi, bởi như vậy sẽ khiến ta biến thành dã thú. Lúc không biết, ta có thể trốn tránh, thể nhưng một khi đã rõ ràng, ta chỉ muốn đem ngươi ra ăn sạch sẽ từ đầu đến chân.

Fei không rõ Ialophil tại sao lại nghiêm túc, để ý đến như vậy, bất quá, với loại chuyện nhỏ nhặt này, hắn cũng không muốn tranh chấp cùng Ialophil, cho nên hắn vào nhà, ở trong phòng tắm mà Ialophil nhìn không tới, dội nước tắm lại một lần.

Thấy Fei đã đi vào trong, Ialophil thờ dài nhẹ nhõm, nhưng đồng thời lập tức nghĩ đến một chuyện khác, sắc mặt liền trầm xuống, hơi thở cũng trở nên lạnh như băng. Lầy cá tính không câu nệ tiểu tiết của Fei, cho dù có tắm rửa bên ngoài cũng sẽ không có cảm giác không được tự nhiên, hắn thì không nói làm gì, nhưng ba tên kia đi theo, cũng có khả năng sẽ thấy.

Một lần trước kia đã đủ khiến hắn ảo não, phần hận, bất quá, đó là sai lầm lúc hắn còn trẻ vì không biết, hiện tại đã minh bạch tình cảm của chính mình, hắn sao có thể để nam nhân khác nhìn thấy thân thể của Fei, tuyệt đối không. Hắn nhất định phải bảo vệ sự trong sạch của Fei, tuyệt đối không cho ba tên Donald, Brent cùng Garvin có cơ hội nhìn trộm.

Còn có, ba tên kia không phải đã nói chệch lệch giữa bọn họ cùng hắn đã quá lớn rồi sao, dọc đường hắn sẽ nghiêm túc rèn luyện cho bọn họ, quá trình sẽ y hệt như bản kế hoạch mà Fei đã làm cho hắn. Hắn sẽ cho ba tên kỳ đà, vốn là đầu sỏ khiến hắn phải làm ra quyết định đau triệt nội tâm là đem Fei giao cho người khác, có một chuyện đi khó quên, mà Alvar cùng Ngao, bọn chúng lần này có cơ hội cống hiến lực lượng của mình rồi.

Nếu Donald bọn họ nhìn thấy nụ cười lúc này của Ialophil, không biết có còn dũng khí đi cùng Ialophil lần này hay không.

Về phần Hoàng đế bệ hạ, Red Creek công tước, Lukes công tước, đối với chuyện đám hải tặc từ nhà mình ra ngoài du lịch cùng Fei và Ialophil, đều không có ý kiến gì. Có hai Thánh giai bên cạnh, bọn họ tuyệt đối sẽ không gặp nguy hiểm, hơn nữa, không biết khi nào thì cuộc chiến ngàn năm sẽ bắt đầu, tạm thời để bọn họ có chút thời gian nhàn nhã cũng tốt.

Một số người, sau khi tận mắt nhìn thấy thực lực của Ialophil và Fei, vốn định đến bãi phòng Red Creek công tước gia cùng Theoromon công tước gia, muốn tạo chút quan hệ, thuận tiện xem có cơ hội nịnh bợ hai vị Thánh giai hay không, lại nhận được tin tức hai người đã ra ngoài du lịch. Bọn họ không biết, lần trước là Ialophil cùng Fei bị cuốn vào vết nứt không gian rồi đến Hắc Ám đại lục, cho nên mới cảm thấy kỳ quặc, tại sao vừa về lại tiếp tục đi du lịch rồi? Bất quá, người ta là Thánh giai, bọn họ không hiểu được suy nghĩ của hai vị ấy cũng là chuyện bình thường.

Fei cùng Ialophil bắt đầu cuộc hành trình du lịch Uy Á đại lục, mà Donald, Brent cùng Garvin, sau khi trở về cũng tuyệt đối không muốn nhắc lại con đường dẫn đến địa ngục của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Di Thế Ủy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Lời Nói Kinh Người

Merkasajer (*) là đô thành của hoa nổi tiếng trên toàn Uy Á đại lục. Cả tòa thành đều được ngự trị bởi muôn vàn đóa hoa suốt cả bốn mùa, trước cửa hay trên bệ cửa sổ mỗi nhà đều có những loài hoa vô cùng tiên diễm. Hương thơm phiêu dạt khắp nơi, sắc thắm rực rỡ lan tràn, ngàn hoa tranh nhau khoe sắc. Đây chính là Hoa đô Merkasajer.

Thế nhưng, tên gọi Hoa đô không chỉ xuất phát từ vẻ mỹ lệ của muôn hoa tranh diễm mà còn vì mỹ nữ ở đây cũng nổi danh nhất Uy Á đại lục, chính vì thế, Hoa đô đã trở thành đô thành mà bao người phải mê say. Các nam nhân đều âm thầm rỉ tai nhau rằng, là nam nhân mà không đến Hoa đô thì uống phí nhân sinh cả một đời.

Fei và Ialophil chỉ mới xem qua sách giới thiệu chính thống, tất nhiên sẽ không biết gì về mấy chuyện kia. Hơn nữa, bọn họ mười ba tuổi đã đến Hắc Ám đại lục, trước đó lại chưa từng đàm luận về chủ đề Hoa đô, cho nên cũng không rõ ràng lắm về nguồn gốc khác của cái tên Hoa đô này.

Donald, Brent và Garvin thì lại khác, trong lần du lịch trước, bọn họ đã ghé qua Hoa đô, cũng đã tự thể nghiệm hết mọi phong tình ở chốn này. Khi thấy trong lịch trình của hai người kia có Hoa đô, bọn họ đều không lên tiếng, nếu như nói ra, Ialophil nhất định sẽ ngăn cản Fei đến đây, mà bọn họ tuyệt đối không muốn vậy.

Hồi tưởng lại cả đoạn đường đã trải qua, bọn họ có thể chịu đựng mọi loại tra tấn để trở nên mạnh mẽ, thế nhưng Ialophil còn thả cả Alvar và Ngao ra, để bọn chúng hết căn lại phóng lửa rồi phóng điện giật bọn họ. Thật không nghĩ tới hai con Ma sủng kia cũng đã là Thánh giai, bọn họ có muốn phản kháng cũng không làm được.

Ialophil còn nói, chỉ cần thắng Alvar và Ngao thì cuộc huấn luyện liền chấm dứt. Chính là, bọn họ làm sao mà thắng được a.

Dọc theo đường đi, bản tính trọng sắc khinh hữu của Ialophil hoàn toàn lộ rõ. Cứ nhìn Ialophil phục vụ Fei vô cùng chu đáo, các món ăn hàng ngày cũng chưa từng trùng lặp, mà bọn họ, sau khi bị Alvar và Ngao chà đạp còn phải tự mình làm cơm thì rõ. Tuy rằng sau khi ra ngoài du lịch một lần, tay nghề của bọn họ xem như tạm chấp nhận, cũng mang theo đầy đủ lương khô, nhưng làm sao có thể so với những món ăn ngon lành thơm phức trước mặt

hai người kia. Người bảo bọn họ sao có thể thoải mái cho được.

Ba người nén giận mà nghiêng răng nghiêng lợi, cố tình để Fei đến Hoa đô, không chỉ đơn thuần là muốn chặt đứt tình cảm của Ialophil với Fei, làm cho Fei biết được nữ nhân tuyệt vời như thế nào mà còn vì trả thù Ialophil đã dùng đủ mọi cách hành hạ tra tấn bọn họ trên đường đi nữa, hừ, cứ nhìn Fei ôm nữ nhân mà thống khổ đi, cứ ngồi xồm góc tường mà khóc đi. Suy nghĩ thế nên ngay cả lúc ngủ, cả ba đều phát ra tiếng cười cực kỳ quỷ dị.

Nhìn Ialophil và Fei bước qua cổng thành của Hoa đô, ba người đồng loạt lộ ra nụ cười đầy ám muội cùng dữ tợn, khiến cho những người xung quanh nhìn thấy đều phải lùi xa vài bước, ngay cả thủ vệ giữ cổng thành đều cảnh giác, giờ lên vũ khí hướng về phía bọn họ.

Ialophil quay đầu lại liếc nhìn ba người bị chặn ở cổng thành, ném cho cả ba hai chữ “ngu ngốc” bằng khẩu hình rồi cùng Fei sóng vai bước đi, thưởng thức cảnh đẹp của Hoa đô.

Ba người Brent vừa nhìn thấy mấy khẩu hình kia, trong mắt hiện lên lửa giận sôi trào, nhưng ngay sau đó liền bình tĩnh lại. Ialophil, người cứ đắc ý đi, không lâu sau người sẽ phải khóc thối. Vấn đề ở cửa thành cuối cùng được Brent giải quyết êm thấm trong hòa bình.

Lukes gia phú khả địch quốc như thế làm sao có thể không có sản nghiệp ở Hoa đô. Tòa khách sạn xa hoa nhất ở đây chính là do Lukes gia khai mở. Thiếu gia đến, nơi này chỉ có thể nhiệt tình chiêu đãi, hơn nữa thân phận Thánh giai của Ialophil và Fei hiện giờ đã truyền ra khắp Uy Á đại lục, bọn họ nào dám chậm trễ. Viện tử tốt nhất nơi đây được mở ra, cung nghênh các vị khách nhân tôn quý đến nghỉ ngơi.

Dưới thủ đoạn tà ác của Ialophil cùng sự đe dọa của hai tên đồng lõa, Alvar và Ngao, Donald, Brent và Garvin không được ở cạnh gian phòng Fei và Ialophil mà phải vào viện tử bên cạnh. Ba người nghiêng răng nghiêng lợi nghe Ialophil che giấu ý nghĩ xấu xa của mình nói dối Fei. Nói cái gì mà bởi vì ba người bọn họ khi huấn luyện sẽ kêu gào rất to, cho nên để Fei có thể ngủ ngon, phải sắp đặt bọn họ cách xa một chút.

Fei gật đầu, trên đường đi ba người này rất ồn ào, ảnh hưởng tới sự nghỉ ngơi của hắn. (Ba người rít gào trong lòng: Người tưởng chúng ta muốn kêu gào như thế sao, nếu sau lưng có một con dãi thủ hung mãnh, vừa cắn vừa đuổi người, còn có thể phóng hỏa, phun điện, thử xem người có kêu la như bọn ta không?)

“Người nói, chúng ta làm sao mà dẫn Fei tới phố hoa đây?” Ở viện tử bên cạnh cũng tốt, ít nhất khi bọn họ bàn bạc âm mưu sẽ không bị Ialophil biết. Garvin hỏi hai người có ý đồ xấu xa đây mình kia, bọn họ nên làm thế nào?

“Ialophil cũng không biết rõ nơi này, đến lúc đó chỉ cần nói bên kia có đồ ăn ngon, người nghĩ Fei có đi không, Ialophil có đi cùng không?” Brent cười tà, hoàn toàn đã không còn bộ dạng ôn nhã thường ngày.

“Nếu như Ialophil lại dùng hoa ngôn xảo ngữ mang Fei đi thì sao?” Garvin tiếp tục đưa ra sự thật.

Trầm mặc. Thời gian qua, bọn họ đã thể nghiệm rõ ràng trình độ bẽ cong sự thật của Ialophil, hắn hoàn toàn nắm chắc mọi sở thích của Fei, làm cho Fei hoàn toàn tin tưởng lời của hắn. Đương nhiên, việc Fei không thích tranh chấp ở những chuyện nhỏ nhặt cũng là một nguyên nhân trọng yếu.

“Nếu không, chúng ta lừa Ialophil rồi đi?” Donald đưa ra một đề nghị.

Sau khi nói xong, ba người lại trầm mặc. Đem Ialophil tách ra khỏi Fei là một nhiệm vụ phi thường gian khổ và khó khăn. Ba người bọn họ còn chưa có bốn sự này.

“Còn nữa, đại ca sẽ bị dụ dỗ sao?” Garvin không phải cố ý đưa ra nhiều nan đề như vậy, mà những điều này là thực tế bọn họ phải đối mặt.

Cũng không phải nói Fei không thích nữ sắc, chỉ là bọn hắn không thể tưởng tượng ra chuyện Fei sẽ bị nữ nhân dụ dỗ, nữ sắc và Fei là hai thứ hoàn toàn không thể liên hệ cùng với nhau.

“Nữ nhân bình thường sẽ không được, nhưng nếu như là hoa khôi của Hoa đô thì sao?” Donald tự tin cười.

Nghĩ đến hoa khôi của Hoa đô, Brent và Garvin đều thờ dãi nhẹ nhõm. Hoa khôi của Hoa đô là Hoa trung chi Vương, ở một nơi tràn ngập mỹ nữ như thế này, người có thể trở thành hoa khôi không chỉ có mỹ mạo tuyệt sắc mà thủ đoạn cũng rất khó lường.

“Hóa ra đây là chủ ý của các người a.” Tiếng nói mềm mại nhẹ nhàng khi vào đến tai ba người lại có cảm giác cực kỳ khủng bố.

Oanh một tiếng, vách tường bị Ialophil một quyền đánh vỡ. Ba người hoảng sợ nhìn người không vào bằng cửa chính mà bước lên đồng phế tích của bức tường vài giây trước hầy còn tồn tại, khóe miệng hắn là nụ cười vô cùng ôn nhu, gương mặt hoàn mỹ như ngọc tỏa ra hào quang cực kỳ thánh khiết, vậy mà, trong chớp mắt, bọn họ lại như thấy được tử vong đang đến gần.

“Alvar, Ngao cắn bọn họ.” Mệnh lệnh của Ialophil vừa dứt, hai con Ma sùng lập tức xông về phía ba người.

Ở trong mắt hai con Ma sùng, ba người này rất yếu, là món đồ chơi mà Ialophil cho bọn nó. Chơi với bọn họ rất vui.

Ialophil thật sự tức giận, nhưng lại không có cách nào ra tay với hảo hữu nên chỉ có thể để cho Alvar và Ngao giáo huấn bọn họ một chút.

Hắn biết các hảo hữu muốn chặt đứt tình cảm của hắn dành cho Fei, nhưng nếu chỉ dễ dàng như thế, hắn cũng sẽ không thống khổ như vậy, biểu hiện của các hảo hữu dọc trên đường đi có chút khoa trương, đó là bởi vì bọn họ biết hắn khổ sở nên mới cố gắng thừa nhận mọi trêu chọc của hắn để hắn có thể thoải mái hơn. Nhưng khi nghe thấy tính toán của họ, hắn thật sự rất muốn giết người.

Bọn họ thể nhưng dám tính kế cho Fei của hấn chạm vào nữ nhân. Từ lời nói của họ, hấn không khó hiểu ra một hàm nghĩa khác của Hoa đô. Hấn thực hối hận vì đã đi vào đô thành này.

Đúng là hấn đã hạ quyết tâm che giấu phần cảm tình này, sẽ không tranh đoạt tình cảm của Fei, mà để Fei có thể có một gia đình bình thường, thế nhưng nữ nhân của Fei tuyệt đối không thể là kẻ mang thân phận dơ bẩn như vậy. Hấn làm sao có thể cho phép nữ nhân không thuần khiết này tiếp cận Fei của hấn.

“Các ngươi đang làm gì?” Cứu tinh của ba người bọn họ, Fei đã tới.

Ngao vừa nhìn thấy chủ nhân của mình, liền bỏ ba cái đồ chơi xuống, bỏ nhào qua chủ nhân kính yêu nhất của nó. Thân ảnh lallophil chột lóc, xuất hiện ngay trước mặt Fei, bàn tay mang bao trắng đánh bay Ngao y như đập một con ruồi. Một bức tường khác lại quang vinh đổ sụp.

Thật ác độc. Ba người đứng một bên cùng run rẩy.

Ngao toàn thân không chút thương tổn đứng lên từ đồng phế tích, những lần kinh nghiệm gần đây nói cho nó biết, nó đã không có cơ hội tiếp cận chủ nhân mà nó yêu nhất nữa, nản lòng bước đến bên cạnh Alvar, tìm kiếm an ủi từ đồng loại.

Alvar đặt một chân lên vai Ngao đang nằm ỉu rũ cạnh nó, khẽ vỗ về, tỏ vẻ an ủi. Ngao đáng thương nức nở một tiếng, bày tỏ ủy khuất của mình.

Cho dù đã nhìn thấy rất nhiều lần, ba người Donald vẫn cứ cảm thấy hành vi này của hai con Ma thú thật quý dị, biểu hiện của chúng thật giống y như con người vậy.

“Fei, làm sao vậy?” lallophil mặc kệ những người khác, quan tâm hỏi han Fei.

“Nghe nói thức ăn của một khách *** ở đây ngon lắm.” Ý là, buổi tối hấn muốn ra ngoài ăn, không thể ăn đồ do lallophil làm.

“Được, vậy chúng ta đi ăn.” Lúc này, lallophil thực sự không muốn để Fei ra ngoài, thế nhưng, đó là ý muốn của Fei, lallophil không thể cự tuyệt được. Ngẫm lại chỉ cần tránh không đi những nơi nhạy cảm của Hoa đô là được, bắt quá, trong lòng hấn vẫn thầm mắng kẻ đã đề lộ thông tin này cho Fei biết. (Tập chí thế giới mỹ thực vô tội kêu lên: không phải ta chủ động để cho Fei xem a.)

Ba người bên kia nhanh chóng sửa sang lại quần áo rồi lập tức đuổi theo. Dù sao cũng là hảo hữu nhiều năm, bọn họ đương nhiên biết lallophil nghĩ gì. lallophil, người chưa tới Hoa đô bao giờ, cho nên mới xem thường sự nổi danh của Hoa đô, ban đêm ở Hoa đô chính là thiên đường của nam nhân.

Sau khi hưởng thụ xong một bữa ăn đầy mỹ thực, Hoa đô chào đón màn đêm buông xuống. Về phần hoa của ban ngày lúc này lại có thêm vài phần phong tình cùng mỹ hoặc.

Chỉ nhìn lướt qua đều có thể thấy được nữ tử mặc hoa phục đẹp dễ cùng nam nhân mang ánh mắt đầy ẩn ý. Song phương sóng bước trên đường có vẻ thực kín đáo, chỉ có điều, trong mắt họ đều là dục vọng, liếc mắt nhìn nhau, nếu như đôi bên đều đồng ý liền đi vào trong ***. Thậm chí có người gan lớn hơn, phát ra tiếng thở dốc đầy ái muội ngay tại một góc tối yên lặng nào đó.

Nhìn những hành vi phóng đảng lớn mật như vậy, sắc mặt lallophil trầm xuống.

Fei nhìn nhìn xung quanh, nhớ tới kinh nghiệm khi còn ở mặt thể, nhu cầu sinh lý bình thường đều chưa có cơ hội phát sinh suốt hai mươi năm từ lúc đến thế giới này, cũng xuất hiện, “Kỹ viện gần đây nhất ở nơi nào?”

Fei hỏi một cách thân nhiên. Ở mặt thể chuyện này chẳng có gì là kỳ lạ, mọi người đều có dục vọng.

Nhưng mà câu này lại làm cho lallophil, Donald, Brent và Garvin cùng nhìn về phía hấn.

“Ngươi hỏi cái này để làm gì?” Không biết vì sao, thanh âm của Brent trở nên run rẩy.

“Tìm nữ nhân tính giao.” Lời nói thật tự nhiên lại mang đến chấn động không nhỏ trong lòng mỗi người nghe.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Nhấn Nại

Lời của Fei khiến lallophil, Donald, Brent cùng Garvin đều sững sờ.

“Đại ca, ngươi vừa nói gì?” Garvin ấp úng hỏi chuyện tất cả đều đang muốn biết.

Fei bèn lặp lại một lần.

Iallophil không còn khổng chế được chính mình nữa, hấn kích động nắm lấy tay Fei, rất chặt, chặt đến nỗi Fei phải cau mày.

“Buông tay.” Fei bình tĩnh nhìn Iallophil, trong mắt hiện lên vẻ tức giận. Iallophil là mình hữu mà hấn thừa nhận, có rất nhiều chuyện, hấn sẽ dễ dàng tha thứ, thậm chí là nhượng bộ Iallophil, thế nhưng điều đó không có nghĩa rằng hấn sẽ chấp nhận những cơn tức giận chẳng biết từ đâu của Iallophil. Cũng giống như hiện tại, Iallophil đang tức giận, hấn biết, chính là cơn giận này lại hướng về phía hấn, hấn tự nhận thường ngày mình đối Iallophil không tồi, cũng không cần hỏi báo gì từ y, vậy mà, thái độ hiện tại của Iallophil là sao? Hấn cũng biết tức giận a.

Nhìn đến ánh mắt của Fei đang dần trở nên sắc bén, trong lòng Iallophil liền run rẩy, lập tức buông tay Fei ra, không được, không thể, không thể để Fei nhìn mình bằng ánh mắt đó. Lúc này, Iallophil đành nhượng bộ.

Fei xoay xoay cánh tay bị Iallophil nắm đau, không nhìn Iallophil mà trực tiếp hỏi đám người Donald, “Ồ đâu?”

Nhìn Iallophil đang trong tình trạng thất hồn lạc phách, tuy rất không đồng ý với phản cảm tình của Iallophil, bọn họ cũng không khỏi vì hấn mà bi thương.

“Fei, sao ngươi lại nghĩ đến chuyện đi tới nơi đó?” Fei chủ động giúp bọn họ hoàn thành mục đích tất nhiên là tốt, thế nhưng, thứ lỗi cho lòng hiếu kỳ của bọn họ, Fei vì sao lại phải làm thế a?

“Bởi vì có nhu cầu.” Này còn phải hỏi sao?

“Ngươi mà cũng có nhu cầu ở phương diện này sao?” Brent tỏ vẻ khiếp sợ, đem một Fei trầm mê lực lượng cùng với một Fei sa đọa trong nữ sắc liên hệ cùng với nhau, quả thực, quả thực là không thể nào tin tưởng được, thế nhưng hôm nay, sự thật này đang bày ra trước mắt hấn a.

Fei liếc nhìn Brent một cái, không thấy vô nghĩa sao? “Ta là nam.” Là nam, sẽ có nhu cầu.

Được rồi, là do bọn họ quá ngạc nhiên, Fei cũng là nam nhân bình thường, không phải sao?

“Donald, dẫn đường.” Lúc này, Iallophil dùng thanh âm khàn khàn nặng nề nói.

“Iallophil.” Donald nhìn Iallophil, sự đau đớn trong mắt Iallophil khiến hấn thực kinh hãi.

“Thật có lỗi, Fei, vừa rồi ta có chút kích động.” Không để ý đến vẻ mặt lo lắng của Donald, Iallophil lại lộ ra khuôn mặt tươi cười với Fei, chính là, trong lòng hấn đang thống khổ cùng đau đớn xiết bao, chủ động đưa Fei đến bên người nữ nhân, sao hấn lại không đau cho được, “Có thể tha thứ cho ta không?”

Nhìn ánh mắt đầy thành ý của Iallophil, Fei gật gù đầu, “Không có lần sau.” Chỉ một lần này, nếu lại có lần sau, đó cũng là lúc tín nhiệm giữa hấn và Iallophil hoàn toàn đoạn tuyệt.

“Sẽ không.” Iallophil cam đoan. Hấn sao có thể không nghe ra sự kiên quyết trong thanh âm của Fei, nếu lại xảy ra thêm lần nữa, mối ràng buộc giữa hấn và Fei sẽ đứt rời, không thể vãn hồi được nữa. Cho dù phải chịu đựng sự ghen tị đang ăn mòn đến tận xương cũng như tràn ngập trong lòng, mãnh liệt đến mức có thể thiêu đốt hết mọi lý trí, so với việc không còn quan hệ nào với Fei, hấn tình nguyện lựa chọn cái đầu tiên, ít nhất hấn còn có thể được ở bên cạnh Fei, ít nhất trong lòng Fei, hấn cùng người khác là bất đồng.

Ba người thừa thãi Donald đi trước dẫn đường, mang Iallophil cùng Fei đến kỹ viện tốt nhất, cao cấp nhất, đây là yêu cầu của Iallophil, nếu như phải làm như vậy, hấn cũng muốn Fei nhận được những gì tốt nhất. Ba người phía trước trầm mặc bước đi, không còn chút tâm tình muốn xem cuộc vui nào, thậm chí còn cố gắng đi chậm lại, khiến cho thời khắc Iallophil ngênh đón thống khổ đến chậm một chút.

Nghe Iallophil ở phía sau tỏ vẻ hứng thú cùng Fei nói chuyện, trong lòng bọn họ thực đau xót, cả ba đột nhiên hy vọng cảm tình của Iallophil có thể được đáp lại, chính là, lý tính của bọn họ vẫn chiếm thượng phong, Iallophil có thể buông tay mới là tốt nhất.

Hồng tỳ chiêu chiêu (chỉ hình ảnh các cô nương trong kỹ viện vẫy chào khách nhân, bạn nào xem phim cổ trang Trung Quốc chắc biết nhỉ?>), còn chưa bước vào đã cảm nhận được mị lực của kỹ viện cao cấp nhất Hoa đô này, những thân ảnh tuyệt sắc ẩn ẩn hiện hiện phía sau tấm màn mỏng khiến các nam nhân phải tâm động không thôi, giai điệu nhẹ nhàng, thanh âm ngọt nị, tản mát ra hơi thở ái muội sa đọa vô cùng nồng đậm, thế nhưng lại không có vẻ thấp kém.

Cho dù là tú bà không có nhân lực đến đâu, cũng có thể theo khí chất cùng trang phục của đoàn người mà nhìn ra bọn họ đều là những kẻ bất phàm, huống chi là tú bà ở kỹ viện cao cấp nhất Hoa đô, nhân lực chắn chắn phải cực kỳ tốt, không hề ngu xuẩn để bọn họ ở trong đại sảnh cùng với những khách nhân khác, mà ngay lập tức mời họ đến một nơi thanh u nhã trí (nơi vừa đẹp, vừa thanh tịnh lại tao nhã) hoàn toàn không hợp với không khí của kỹ viện.

“Phải sạch sẽ.” Iallophil cố gắng đè lại đau đớn trong lòng mình, thế nhưng ngữ khí của hấn đối với tú bà cũng không được tốt lắm.

“Đại nhân cứ việc an tâm.” Tú bà lập tức đáp ứng, sau đó vội vàng chạy đi an bài.

“Những nữ nhân ở nơi này đều rất được a.” Garvin muốn làm dịu đi một chút không khí trầm lắng trong phòng, thế nhưng vừa thốt ra lời này, hấn liền biết mình nói sai rồi, đưa tới ánh mắt khiển trách của Donald cùng Brent cùng áp khí ngày càng thấp của Iallophil.

Năng suất làm việc của tú bà cũng không tồi, rất nhanh, năm nữ nhân xinh đẹp, đủ mọi phong cách đã xuất hiện trong phòng của bọn họ. Nhìn năm thanh niên trước mắt, nhân tình của các nàng đều sáng lên. Nghe tú bà nói đêm đầu tiên của các nàng có thể trao cho năm người này, tuy đã tiếp nhận huấn luyện kỹ càng, cũng từng tiếp qua khách nhân, thế nhưng những nữ tử vẫn giữ được tấm thân trong sạch này đều rất khắt khe, nhìn thấy năm người xuất sắc như thế, sự bất an trong lòng các nàng dần dần biến mất, thay vào đó là niềm vui sướng khó nói lên lời.

Xem cách ăn mặc của năm người kia, nếu có thể khiến bọn họ vừa ý, chấp nhận, cuộc sống về sau hẳn sẽ trôi qua không tệ.

Ialophil nhìn năm nữ nhân trước mặt, ánh mắt càng thêm lạnh lẽo, “Cũng chỉ có thể thôi sao?” Ngửi khí tràn đầy ghét bỏ. Những nữ nhân như vậy sao có thể xứng với Fei của hắn, Ialophil càng nhìn càng không vừa mắt, nữ nhân xấu như vậy, sao hắn có thể cho phép các nàng có được lần đầu tiên của Fei.

Tú bà cũng không tức giận vị khách nhân khó tính này, cho dù thật có lỗi với hắn, thế nhưng trong lòng tú bà thật sự đánh giá một câu, so với vị khách nhân trước mặt, mấy nữ tử này quả thực không được tốt lắm. “Mấy người họ cũng chỉ là theo yêu cầu của đại nhân đến bồi rượu mà thôi, hoa khôi lát nữa sẽ đến.” Xem ra phải mời đến hoa khôi trần *** chi bảo rồi, chỉ có dung mạo của hoa khôi mới có thể so sánh với vị quý công tử tóc vàng này. Nhưng nếu thực sự so sánh, hoa khôi cũng phải kém cỏi ba phần a.

Năm nữ tử chia nhau đến bên cạnh mỗi người, khi một nàng ngồi xuống bên cạnh Fei, Ialophil bóp nát chén rượu trên tay. Nữ nhân ngồi bên cạnh Ialophil bị sự băng lãnh tỏa ra từ hắn làm cho hoảng sợ đến không dám nhúc nhích.

“Mấy cái chén ở nơi này quả là dễ vỡ a.” Brent cười nói.

“Cũng không biết là do ai mua, lát nữa nhất định phải trừng phạt, cũng dám tham ô a.” Tú bà theo lời Brent mà nói, vừa thể hiện sẽ vì khách nhân trút giận, vừa biểu thị chuyện này không liên quan gì đến nàng.

“Kỹ xảo của người thế nào?” Fei trực tiếp hỏi người bên cạnh khiến cho nữ nhân này dù thân trong chốn phong nguyệt cũng phải xấu hổ đỏ mặt. Ở mặt thế, những nữ nhân làm nghề này đều có những kỹ xảo phi thường xuất sắc, Fei thừa nhận, hắn thực hưởng thụ loại chủ động kia.

Fei, người nói thế có quá trực tiếp hay không a. Ba người Donald nói thầm ở trong lòng. Ialophil siết chặt tay lại, móng tay đều đâm vào da thịt.

“Ta là lần đầu tiên.” Nữ nhân nói thật nhỏ, nhìn không ra vị thiếu gia có vẻ lãnh đạm này lại trực tiếp đến vậy.

“Ta muốn đổi người.” Nghe nữ tử kia nói vậy, Fei quay sang tú bà.

“Đại nhân có gì không hài lòng sao?” Còn chưa bắt đầu hầu rượu đã phải đổi người rồi, tú bà liếc nhìn một cái, một nữ tử có phong cách hoàn toàn khác đi đến bên cạnh Fei, không thích loại phong cách này, thế thì đổi.

“Ta muốn người có kinh nghiệm cùng kỹ xảo tốt nhất.” Fei nói thẳng ra yêu cầu của mình.

Nguyên lai là vậy, “Không thành vấn đề.” Điều này thực dễ dàng a, tú bà phân phó một nữ tử đang bung rượu đi tìm người.

“Cái kia, đại ca sao phải chọn loại này a?” Garvin hỏi. Sau khi đến nơi này, bọn họ đều không gọi thẳng tên của Fei cùng Ialophil. Dù sao, đại danh của hai vị Thánh giai cũng đã truyền khắp Uy Á đại lục, hơn nữa, tên của Fei lại vô cùng đặc thù, người khác vừa nghe liền biết, mà, hai vị Thánh giai đi vào chốn phong nguyệt, không phải chuyện tình tốt đẹp gì a.

“Không có kinh nghiệm, rất phiền phức.” Fei thực thản nhiên mà trả lời.

Câu trả lời này nghe có vẻ rất có kinh nghiệm nha. Trong lời của Fei mơ hồ để lộ ra tin tức, hẳn đối với chuyện này cũng không phải hoàn toàn không biết gì. Nhóm người Donald không khỏi dời tầm mắt sang phía Ialophil, Ialophil biết chuyện này không?

Ialophil cũng đã nghe ra, ánh mắt trầm xuống, là khi nào? Khi nào thì Fei có được loại kinh nghiệm này? Là lúc nào? Ở Hắc Ám đại lục, hắn từng trải qua một đoạn thời gian sinh hoạt về đêm vô cùng phong phú, có phải là lúc kia, Fei đã bị người khác dụ dỗ? Nghĩ đến khả năng này, Ialophil liền không thể ngăn cản sát ý của chính mình.

Không mất bao lâu, nữ nhân được gọi đã tới, Fei hỏi lại xem đối phương có kinh nghiệm hay không rồi hỏi tú bà, “Phòng ở nơi nào?” Fei luôn luôn là người làm việc với hiệu suất cao.

Donald cùng Brent ngồi ở hai bên Ialophil, chuẩn bị đề nghị nếu Ialophil kích động quá. Ialophil cũng biết hắn không thể, cho nên chỉ có thể cắn chặt răng đến chảy máu, nhìn thân ảnh Fei biến mất ở cửa.

Thân ảnh xinh đẹp của hoa khôi xuất hiện, chính là không ai bận tâm đi thương thức mị lực của nàng. Ialophil hét lớn một câu, “Tất cả đều rút.” Sau đó tổng hết mọi người ra bên ngoài.

Dưới khí thế đáng sợ của Ialophil, các nữ nhân nào dám ở lại, vội vàng chạy ra, chỉ còn lại mấy người Donald, nhìn về phía Ialophil đang cúi gằm.

Sắc mặt Ialophil đang luân chuyển giữa điên cuồng và nhẫn nại.

Fei cùng nữ nhân tiến vào phòng. Nhìn nữ nhân chủ động cởi áo nói dây lưng, Fei ngồi ở trên giường, đầu tiên là đánh giá thực lực của nàng, ân, không có tính uy hiếp.

Sau đó để cho nữ nhân đã thoát y sạch sẽ tiến lại gần mình.

Trên người không có vũ khí. Fei xác nhận một lần.

Nữ nhân thi triển kỹ xảo trên người Fei, Fei tùy ý để nàng khiêu khích, từ từ cởi ra quần áo của mình, lộ ra thân thể rắn chắc.

Nữ nhân từng chút từng chút kích thích trên người hấn, Fei cũng dần có phản ứng, thế nhưng khuôn mặt vẫn lãnh đạm như trước, bất quá, tay cũng bắt đầu di động trên làn da trắng mịn của nữ nhân.

Cửa bị đá ra, Ialophil xuất hiện, kéo nữ nhân trên người Fei xuống, ném ra ngoài, đóng cửa lại, sau đó thiết hạ kết giới cùng cam bẫy công kích để không cho bất cứ ai có thể tiến vào.

“Sao vậy?” Nhìn hành động của Ialophil, Fei cứ nghĩ rằng đã có chuyện xảy ra.

Ialophil bước đến bên cạnh Fei, nghiêm túc nói, “Fei, loại chuyện này cứ để ta giúp là được.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Tương Hỗ

Sau khi thân ảnh của Fei khuất khỏi tầm mắt, ba người Donald cũng không nhiều lời nữa. Mặc dù không đồng ý với cảm tình của Ialophil, thế nhưng, người mình yêu cùng một chỗ với kẻ khác, hơn nữa là đang làm loại chuyện vô cùng thân mật kia, trong lòng ai lại thấy dễ chịu? Cho nên, cả ba người bọn họ chỉ lẳng lặng nhìn thân sắc của Ialophil đang biến đổi liên tục mà không nói gì.

Ialophil nhắm mắt lại, nhưng không cách nào khắc chế bản thân đừng nghĩ đến bộ dạng đang dây dưa với nữ nhân của Fei lúc này. Y sẽ lộ ra biểu tình như thế nào? Tiếng thờ dốc say lòng người, thanh âm ám ám, thân sắc thỏa mãn, tất cả hình ảnh từng thấy trong giấc mộng sẽ thật sự xuất hiện, nhưng người đem lại và nhìn thấy được lại không phải chính mình.

Lý trí bảo bản thân phải bình tĩnh, cảm tình lại đang bị lòng dố kỵ dày vò mà trở nên điên cuồng, muốn phá hủy hết thảy mọi thứ, một tiếng nói cứ lặp lại trong đầu rằng, người kia là của người, sao có thể để người khác chạm vào như thế.

“Ta làm không được.” Ialophil cuối cùng cũng có quyết định, hấn đứng dậy, đi về phía căn phòng Fei vừa vào.

“Ialophil, người đã suy nghĩ kỹ rồi?” Brent nhắm mắt lại, có chút buồn bã, hỏi.

“Phải.” Ialophil kiên định nói. Hấn không muốn để Fei thuộc về người khác, cho dù thật có lỗi với Fei, khiến Fei mất đi cơ hội có được một gia đình bình thường hạnh phúc, hấn cũng không muốn buông tay. Trước hôm nay, hấn cho là mình hiểu được, có thể nhịn đau mà buông tay, nhưng sau khi thấy Fei cùng nữ nhân kia rời đi, hấn mới biết chính mình không thể chịu đựng, không thể chấp nhận chỉ đứng một bên nhìn Fei hạnh phúc, nhìn Fei cười, thân mật khăng khít với người khác, hấn muốn Fei chỉ thuộc về một mình hấn.

Hấn sẽ làm cho Fei hạnh phúc, dốc hết tất cả những gì hấn có, hấn muốn làm cho ánh mắt của Fei luôn luôn đặt trên người hấn, sẽ không chú ý tới bất kỳ ai khác, cũng không có cơ hội yêu mến người khác. Người khiến Fei hạnh phúc chỉ có thể là hấn. Hấn ích kỷ, hấn không muốn để Fei có cơ hội lựa chọn, người duy nhất Fei có thể chọn là hấn.

“Ialophil, ta chúc người hạnh phúc.” Brent bỏ cuộc, lần này bất luận dùng lý do gì lấy cớ cũng không thể kiềm chế Ialophil rồi. Đối với sự cố chấp của y, là hảo hữu, hấn chỉ có thể chúc phúc, hy vọng Ialophil có thể đạt được mong muốn, nếu không, y sẽ làm ra chuyện gì, hấn không muốn suy nghĩ, hậu quả kia thực sự rất đáng sợ.

Ialophil nở nụ cười với ba hảo hữu của mình, đẹp đến mức chỉ cần nhìn là có thể cảm nhận được sự hạnh phúc lúc này của hấn.

“Brent, chúng ta không ngăn cản sao?” Donald hỏi. Nói thật, nhìn thấy nụ cười vừa rồi của Ialophil, nếu như phải ngăn cản, hấn cũng thấy thật tàn nhẫn.

“Chúng ta còn ngăn cản được sao?” Lấy tâm cơ cùng thủ đoạn của Ialophil, tuyệt đối có thể không cho Fei có cơ hội yêu người khác, Ialophil nhất định sẽ khiến Fei cùng hấn dây dưa không rõ cả đời này.

“Nếu năm đó không có trò chơi kia...” Garvin lẩm bẩm.

Donald cùng Brent đều trầm mặc, nếu năm đó không có trò chơi ấy, giữa hai người kia liệu có phát triển thành tình hình như hiện tại không? Lúc này đây, tất cả đều là nếu, bởi vì mọi chuyện đã xảy ra cả rồi.

Bước đến gian phòng mà Fei đã vào kia, Ialophil nghe được toàn bộ tiếng động bên trong vô cùng rõ ràng. Nhìn cánh cửa trước mặt, hấn một cước đá bay, hình ảnh đột ngột lọt vào tầm mắt khiến hấn thiếu chút nữa sẽ giết người.

Nữ nhân xấu xí không biết liêm sỉ kia đã trút bỏ tất cả quần áo, thân thể dơ bẩn từa vào trên người Fei của hắn, mà vạt áo của Fei cũng đã mở rộng, môi nữ nhân vẫn còn dừng lại trên ngực Fei, tay đang không an phận mà vươn đến nơi bộ vị trọng yếu của y.

Không thể chịu đựng được nữa, hắn liền kéo nữ nhân kia xuống khỏi người Fei, không chút thương hương tiếc ngọc mà ném ra ngoài, đóng cửa, sau đó thiết hạ kết giới cùng bày rập công kích. Chuyện bên ngoài đã có mấy người Brent xử lý, hắn cần không gian không bị ai quấy nhiễu cho hắn và Fei.

“Sao vậy?” Nhìn hành động của Ialophil, Fei cứ nghĩ đã có chuyện xảy ra.

Ialophil đi đến bên cạnh Fei, nghiêm túc nói, “Fei, loại chuyện này cứ để ta giúp là được.”

Loại sự tình này? Fei sững sốt một chút, tạm thời không hiểu được ý tứ của Ialophil, sau đó kết hợp trước sau, hiếm khi chần chờ mà chỉ chỉ vào bộ vị trọng yếu của chính mình, hỏi. “Người nói này?”

Ialophil cúi đầu nhìn theo động tác của Fei, nơi đó hơi hơi dựng lên thuyết minh Fei có phản ứng. Nữ nhân chết tiệt. Ialophil âm thầm tưởng tượng bộ dạng nữ nhân mà chính mình cũng không nhớ rõ kia bị thiên đạo vạn quả.

“So với nữ nhân kia, ta không phải càng khiến ngươi yên tâm sao?” Ialophil bất động thanh sắc, viện lấy sự đề phòng quá cao của Fei làm cớ mà nói.

Fei thật sự đi cân nhắc lời nói của Ialophil. Không thể không nói, Ialophil đã bắt được trọng điểm. Ở mặt thể, cho dù là nữ nhân làm nghề này cũng có được thân thủ không tầm thường, mà kia cũng đại biểu cho nguy cơ có thể xảy ra. Trong khi đó, tại loại thời khắc này, nam nhân thường thường không có tâm đề phòng, bởi vì bản năng của nhân loại khiến con người ta không tránh khỏi lơ lửng cảnh giác trong khi làm tình, cho nên lúc nào Fei cũng phải lưu ba phần tinh lực để chú ý nhất cử nhất động của đối phương.

Mà hiện tại, đối với sự tiếp cận của Ialophil, hắn không bài xích, cũng có thể giao sau lưng của mình cho y, cho nên chuyện Ialophil muốn giúp hắn thư giải, đều là nam nhân, làm loại chuyện này, hắn cũng không thấy có gì kỳ quái.

Lúc còn ở mặt thể, hắn cũng đã từng nhìn thấy hai nam tử thân mật, cho nhau an ủi, mặc dù không có hứng thú, hắn cũng biết đến mấy chuyện này.

“Được.” Nghĩ một chút, Fei liền gật đầu đáp ứng.

Fei gật đầu khiến Ialophil hơi rung động. Mặc dù hắn thật sự muốn làm như vậy, nhưng không nghĩ Fei thật sự sẽ đồng ý, hắn nói ra chỉ là vì muốn phá hư chuyện tốt của Fei thôi.

“Fei, ngươi thật sự biết giữa nam nhân cùng nam nhân là làm như thế nào sao?” Ialophil hỏi.

“Ngươi đang khinh thường ta sao, không phải chính là... (phòng ngừa của đồng, mời tự động bổ sung những từ bị xóa). Ngươi không phải nói muốn giúp ta sao? Đến đây đi.” Fei lui vào bên trong một chút, đặt chân lên giường. Hình ảnh Fei đang mở rộng vạt áo, hai chân hơi tách ra, trong mắt Ialophil tràn đầy mỉa mai hoặc.

Có thể nhìn nữa cũng không phải là người. Ialophil là người bình thường, chứ không phải thần, cho nên hắn lập tức hành động.

Trước hết đương nhiên là bỏ nhào vào người Fei, sau đó hôn lên đôi môi mà hắn khao khát đã lâu.

Đôi môi từng khao khát chạm vào nhưng không thể chạm, chỉ có thể không ngừng gặm cắn ở trong mộng, lúc này cuối cùng đã có thể nhắm nháp đến, so với trong tưởng tượng càng thêm ngọt ngào, hai cánh môi mỏng như vậy lại mềm mại đến khó tin. Chỉ chạm vào một chút thôi, Ialophil đã say mê rồi.

Động tác của Ialophil quá nhanh, khiến Fei dễ dàng bị áp đảo ở trên giường, tiếp theo cũng cảm nhận được xúc cảm trên môi. Đây là hôn? Trong đầu Fei bật ra suy nghĩ này. Lúc ở mặt thể, vì đề phòng trong nước bọt của đối phương có độc, cho nên hắn chưa từng để người khác hôn mình, đây, là lần đầu tiên.

Nếu muốn nói cảm thấy thế nào thì, môi của Ialophil rất mềm, đầu lưỡi trơn nhẵn, có cảm giác ướt ướt, nhưng không khiến hắn khó chịu, cũng không cảm thấy say mê, thế nhưng vì sao hắn lại có cảm giác đối phương vội vàng nôn nóng đến gần như điên cuồng.

Chân hơi giật giật, lại đụng phải một nơi có kích thước không nhỏ, làm cho hắn hiểu được Ialophil đang trong trạng thái gì.

Thì ra là thế. Fei rốt cuộc hiểu tại sao Ialophil lại xao động như vậy.

Tay lần mò tới bộ vị trọng yếu của Ialophil. Ialophil muốn giúp hắn, vậy hắn cũng nên giúp Ialophil.

Nụ hôn của Ialophil dừng lại, hắn rời khỏi môi của Fei, hít một hơi lạnh.

“Fei...” Thanh âm ám ách, Fei a, người đây là đang đốt lửa.

“Ta cũng giúp ngươi.” Fei hào tâm nói, tay đã trượt vào trong quần của Ialophil.

Ialophil giữ chặt tay Fei. Đối với hắn mà nói, hành động của Fei lúc này thật sự rất kích thích, chỉ cần vừa nghĩ đó là tay Fei, hắn liền không nhịn được mà muốn bắn.

“Ta đến trước đi.” Ialophil cố gắng kiềm chế sự xúc động của chính mình, cắn răng nói. Hắn phải khiến Fei thoải mái một chút, miễn cho y lại nhớ tới nữ nhân.

Vừa nói vừa đưa tay phủ lên nơi yếu hại của Fei, cách một lớp vải vuốt ve nơi đó. Chỉ là, chạm vào như vậy thực sự không đủ.

Ialophil đứng dậy, sau đó quỳ xuống giữa hai chân Fei, cởi quần của y ra, để nơi đó bại lộ trong không khí. Không đáng yêu, cũng không thể nói là đẹp, bộ vị nam tính đầy uy vũ lúc này đã muốn hiện ra tính công kích của nó. Chỉ bởi vì đây là của Fei, nên Ialophil một chút cũng không ngại, trong lòng chỉ có tán thưởng. Nơi này, Fei của hắn thật sự rất uy vũ, đủ nam tính, bất quá, so với hắn vẫn có chút không bằng, Ialophil hơi hơi tự hào.

Ialophil nắm lấy nơi đó, vuốt ve lên xuống, khiến nó càng thêm oai phong dựng thẳng. Đây là nam tử, hơn nữa, kinh nghiệm đã có được từ trên người nữ nhân làm cho Ialophil biết cần phải làm thế nào để nơi đó càng thêm có cảm giác. Tuy đây là lần đầu tiên làm như vậy, nhưng Ialophil làm rất khá, phản ứng của Fei lúc này là bằng chứng tốt nhất.

Tiếng thở dốc nặng nề vang lên trong không gian, từng tiếng rên rỉ trong lỗ tai của Ialophil giống như tiếng cổ vũ từ trời cao.

Cúi đầu, vùi sâu vào giữa hai chân Fei, dùng đầu lưỡi liếm lên thứ kia, di chuyển lên xuống từ gốc đến đỉnh, tay không quên xoa nắn hai viên cầu.

Ialophil chưa bao giờ nghĩ đến chính mình khiết phích như vậy lại có một ngày dùng miệng hầu hạ bộ vị kia của nam nhân, thậm chí không cảm thấy do bản mà còn rất hài lòng khi thấy nó vì bị liếm láp mà chảy ra chất lỏng trong suốt.

Hơi nâng mắt, nhìn thấy khuôn mặt của Fei lúc này nhiễm lên một tầng hồng sắc, không khỏi càng thêm ra sức, hắn mở lớn miệng, đem toàn bộ ngậm vào.

Vừa lòng khi cảm giác được Fei run rẩy, một bàn tay ấn trên đầu hắn, giúp xâm nhập càng sâu, thẳng đến cổ họng, cảm giác thật sự không thoải mái, nhưng chỉ cần nghĩ đến đây là Fei, trong lòng lại cảm thấy vô cùng thỏa mãn cùng cảm giác thành tựu.

Thấy Fei thúc vào càng lúc càng nhanh, Ialophil biết y sắp đến, lại đưa thứ kia ngậm vào sâu trong cổ họng. Cảm nhận được Fei run rẩy, hắn chuẩn bị nhổ ra, thế nhưng vì không canh đúng thời gian, bạch trọc nóng bỏng của Fei vẫn không tránh khỏi bùng nổ trong cổ họng hắn.

Đứng dậy, đưa tay đến bên miệng, không phải muốn nhổ chất lỏng ra mà là lau đi phần tràn ra nơi khóe miệng, sau đó nuốt tất cả vào trong cổ họng. Hương vị thực tanh, nhưng chỉ cần nghĩ đây là của Fei, Ialophil liền cảm thấy không khác nào mỹ vị.

“Đậm.” Ialophil vừa nói vừa liếm sạch số chất lỏng còn dính trên tay, hành động này của hắn cực kỳ *** mỹ, “Ngươi tích lũy bao lâu?” Hỏi là có ý khác, hắn muốn biết Fei có từng làm với ai hay không.

“Hai mươi năm.” Dư vị làm cho thanh âm có phần biếng nhác, bất quá đáp án của Fei khiến Ialophil rất hài lòng. Đây là lần đầu tiên.

Fei ngồi xuống, kê sát vào Ialophil.

Khuôn mặt vẫn còn ửng hồng bao hàm dư vị sau cao trào kia, làm cho tim Ialophil đập nhanh kịch liệt, còn chưa kịp phản ứng lại, Ialophil liền thét lên một tiếng kinh hãi.

“Fei!” Tay của Fei đã luồn vào trong quần hắn.

“Bây giờ ta giúp ngươi.” Có qua có lại, Fei chính là như vậy.

Fei làm theo đúng những gì hắn vừa làm, huống chi còn là cảm giác do Fei mang lại, điểm này làm Ialophil lập tức lâm vào trầm mê. “Fei...” Thanh âm ám ảnh không ngừng gọi tên của Fei.

Đột nhiên, có thứ gì đó chạm vào chỗ kia của hắn, cảm giác mềm mại khiến cả người Ialophil cứng đờ, thứ đó là, lập tức nhìn lại, quả nhiên.

“Fei, không cần như vậy, rất bẩn.” Ialophil lập tức đẩy đầu của Fei ra.

“Ngươi cũng đã làm.” Ý là ngươi có thể, ta cũng có thể.

“Không, Fei...” Không giống nhau.

Fei đẩy tay Ialophil ra, tiếp tục.

Loại phục vụ như vậy, Ialophil không thể cự tuyệt, kết quả là thời điểm vừa bị Fei ngậm vào, hắn liền bắn, khiến bạch trọc dính đầy mặt Fei.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 75

“Thực xin lỗi.” Ialophil gấp gấp nói, nhưng vừa nhìn thấy trên mặt Fei vẫn còn đang dính dịch thể của mình, thanh âm cũng đột nhiên yếu đi. Bộ vị trọng yếu vừa mới được thư giải lại một lần nữa cương lên.

“Tình lực thật tốt.” Fei nhìn thấy, nói một câu trần thuật đơn thuần. Thì ra khi ở Hắc Ám đại lục, Ialophil không phải là không biết tiết chế, mà là bởi vì tình lực quá mức dư thừa, căn bản không thể dùng tiêu chuẩn của mình để đánh giá.

Lúc này, Fei cũng chỉ là nhân nhạ đánh giá về việc tình lực của Ialophil quá dư thừa, nhưng trong tương lai, Fei lại rất phiền não về nó.

Ialophil lại muốn nói gì đó, nhưng Fei đã ấn lên trọng điểm bộ vị của hắn, giúp Ialophil giống như lúc trước.

Ialophil vừa hưởng thụ vừa nghĩ, Fei có phải hay không là người chủ động, mặc dù khác với những gì hắn từng nghĩ đến, nhưng chỉ cần đó là Fei, hắn không ngại trở thành kẻ thừa nhận.

Lại thư giải xong một lần, trong lúc Ialophil vẫn còn thờ nặng nhọc, Fei tùy ý cầm sàng đan lau đi dấu vết trên tay và mặt, sửa sang lại áo, xuống giường, mặc quần.

“Fei, không tiếp tục sao?” Ialophil nhìn Fei hỏi.

“Tiếp tục?” Fei nhìn Ialophil, nghĩ nghĩ một lát, sau đó bưng tỉnh đại ngộ nói. “Người nói là đem... (tình lực những từ ngữ bất nhã mà trắng dã, mọi người tự điền vào đi). Giữa ta và người không tồn tại thắng bại, ta cũng không phụ thuộc vào người, không cần phải làm đến bước này.” Ở mặt thể, những nam nhân bán mình đều là kẻ yếu, nếu không thì là kẻ bại trận, tùy ý để cho người thắng xử trí, hoặc giống như nữ nhân, là một kẻ phụ thuộc. Hắn và Ialophil là bình đẳng, chỉ cần hỗ trợ thư giải dục vọng lẫn nhau là được.

Ialophil đã hiểu, Fei chưa từng nghĩ đến việc sẽ cùng hắn làm đến cùng, bởi vì Fei cho rằng đây đều là giữa nam nhân bình thường an ủi lẫn nhau. Ialophil lập tức cảm thấy mất mát, là hắn tự mình đa tình.

Ialophil nhìn Fei đang quay lưng về phía mình, trong mắt hiện lên ý chiếm đoạt. Fei, tạm thời cứ như vậy, rồi sẽ có một ngày ta chiếm được người.

Kẻ thất bại hoặc phụ thuộc sao? Khóe miệng hắn nhếch lên thành một nụ cười đầy tính toán, có lẽ lợi dụng được a.

“Fei.” Ialophil đứng lên, từ phía sau đưa tay ôm lấy Fei, cảm giác được thân thể Fei theo bản năng hơi cứng lại, lòng chợt trầm xuống. “Từ giờ về sau để ta giúp người thư giải đi, không cần phải chịu đựng, như vậy không tốt cho thân thể, bất cứ lúc nào ta cũng có thể giúp người.” Ialophil cười nói.

Không thể vội vàng, phải từng bước một tiến nhập cuộc sống của Fei, từng bước một dung nhập vào đó, làm cho Fei không thể rời xa hắn, làm cho Fei nghĩ đến hắn đầu tiên, bất luận là chuyện gì.

“Vậy ta cũng giúp người.” Fei rất không cẩn thận đem mình bán đi.

“Người nói đó nha.” Lợi ích ngoài ý muốn, sao có thể không cần, Ialophil vội vàng chứng thực.

“Àn.” Fei gật đầu.

Không giống như lúc bước vào trầm tĩnh đến tuyệt vọng, đem ý muốn hủy diệt dần xuống đáy lòng, Ialophil bước ra kỹ viện với một tâm tình cực kỳ tốt. Mặc dù còn chưa có được tình cảm của Fei, nhưng lại có ưu đãi khác.

Trở lại khách sạn, Ialophil liền lên vào phòng Fei.

“Làm sao vậy?” Fei từ trên giường ngồi dậy, hỏi Ialophil vì sao lên vào phòng của hắn.

Ialophil bước lên giường Fei, kéo tay Fei, ấn tại trọng điểm bộ vị của mình.

“Fei...” Thanh tuyến mị hoặc mang theo vài phần ***, vô cùng gợi cảm, nếu như nữ nhân nghe được nhất định sẽ mềm nhũn.

“Tình lực của người thật sự rất dư thừa.” Lời vừa mới nói cách đây không lâu, Fei không quên, cho nên, lại dậy giúp Ialophil.

Ialophil cũng sẽ không để Fei giúp hắn không như vậy, khi tay Fei vẫn đang chuyển động tại bộ vị trọng yếu của mình, hắn nâng cầm Fei lên, hôn lên môi Fei. Tuy không thể làm đến cuối nhưng vẫn có thể ăn một ít đậu hủ.

Lúc này, Ialophil đem tất cả kỹ thuật hôn môi ra sử dụng, làm cho Fei vốn ít kinh nghiệm ở phương diện này trở nên hư thoát, động tác trên tay cũng dừng lại.

Ialophil đề tiện vô sỉ nhân cơ hội áp đảo Fei, dùng những kỹ xảo từng được mài luyện ở Hắc Ám đại lục gọi lên dục vọng vốn đậm bạc của y, hôn lên thân thể mình vẫn mong nhớ thật lâu, dùng lưỡi nhắm nháp hương vị nó, lấy tay cảm thụ xúc cảm do cổ thân thể đó mang lại.

Fei ở phương diện này kinh nghiệm không nhiều nên thất bại thảm hại, tùy ý để cho Ialophil tự do hành động.

Ialophil đặt nơi yếu hại của hai người liền kề một chỗ, kéo tay Fei, đồng thời cũng đặt tay mình lên.

Sau đó thì thào vào tai Fei. “Fei, chúng ta cùng nhau.” Hắn đã đến cực hạn.

Hai người đồng thời đạt cao trào, bạch trọc dính đầy nơi bụng của cả hai.

Ialophil vẫn cứ nằm trên người Fei. Dư vị vừa rồi còn chưa lui làm Fei cũng không muốn động.

“Thoải mái không?” Ialophil hơi nhấc người, hỏi Fei đang nằm ở dưới thân.

“Thoải mái.” Fei trả lời một cách thành thật, thân nhiên đối mặt với dục vọng cùng phản ứng của cơ thể.

Ialophil rời khỏi người Fei, cũng không xuống giường mà chỉ sửa sang lại quần áo, rồi nằm lại bên cạnh Fei.

“Ta ngủ cùng với người.” Đây không phải là thỉnh cầu, Ialophil nhất định muốn làm như vậy.

Đối với điều này, Fei không nói gì, đứng dậy, mặc lại quần áo, không thấy được Ialophil một bộ ngu ngốc khi chỉ nhìn bóng lưng của mình mà cũng có thể ngẩn người. Phía sau lưng của Fei cũng thật là mê người, lần sau nếm thử một chút tư vị đi. Ialophil, kẻ tiểu nhân đáng khinh này đang thâm phác thảo kế hoạch rất không được đứng đắn, tinh thần miên man bất định. Đến khi Fei quay người lại, hắn liền khôi phục bộ dáng nghiêm trang.

Fei nằm xuống, Ialophil nhích tới gần một chút, tạm thời hắn còn chưa dám ôm Fei ngủ. Hắn biết nếu như mình làm như vậy, Fei sẽ ngủ không ngon. Ở Hắc Âm đại lục, hắn vẫn luôn thấy Fei tỉnh lại mỗi khi hắn lơ đãng cử động, tuy Fei sẽ ngủ lại ngay sau đó, nhưng mỗi một lần hồi tưởng hình ảnh ấy, hắn sẽ đau lòng thêm một lần. Fei của hắn quá mức dễ phòng a.

Khi hô hấp của Fei đã trở nên đều đặn, Ialophil liền mở mắt. Hắn chăm chú nhìn sườn mặt của Fei, đem hình dáng quen thuộc kia về tại trong lòng. Trong đôi mắt xanh thẳm là sự ảm áp như mùa xuân, nhưng đồng thời cũng nóng rực như khí trời mùa hạ.

Không phát ra thanh âm nào, Ialophil lẳng lặng nói, “Fei, ta yêu người, người là của ta.”

Sáng sớm, Fei thức dậy, cảm giác được bên người có một hơi thở khác, thần kinh liền căng thẳng. Sau đó, hắn mới nhớ tới chuyện tối hôm qua, nghiêng đầu thì thấy được gương mặt đang ngủ của Ialophil.

Những ý tưởng đại loại như kinh diễm hay cảm thấy Ialophil thực đáng yêu, Fei đều không có. Phải biết rằng, gương mặt tuyệt mỹ của Ialophil trong mắt Fei chỉ đơn giản là có ngũ quan giống như người bình thường, có khác biệt cũng chỉ ở độ lớn hay nhỏ mà thôi. Hắn luôn luôn chỉ đánh giá người khác bằng lực lượng.

Lông mi Ialophil giật giật. Nếu như là trong mắt người bình thường, hình ảnh này có thể nói là vô cùng xinh đẹp, đáng tiếc, lúc này chỉ có một người không hiểu phong tình nhìn thấy.

Fei đứng dậy, động tĩnh truyền đến khiến Ialophil mở mắt, sau đó cười nói với Fei, “Fei, sớm.” Nói thật, Ialophil rất muốn hôn Fei thay cho lời chào buổi sáng.

“Sớm.” Fei cũng đáp lại một tiếng, chuẩn bị xuống giường.

Bất quá, Ialophil cũng sẽ không để việc chào buổi sáng chấm dứt đơn giản như vậy.

“Fei.” Thanh âm của Ialophil có vẻ thực đáng thương.

Thanh âm như vậy làm cho Fei, dù vốn rất bình tĩnh, cũng không khỏi run lên một chút, quay đầu nhìn Ialophil, trên mặt biểu hiện ý [Người đây là cái loại âm thanh gì thế?], [Người không phải là giả mạo đấy chứ?] các loại tương tự.

“Fei.” Ialophil bắt đầu kéo chân ra, cúi đầu.

Fei nhìn theo ánh mắt Ialophil, cúi đầu, giữa hai chân là một cái lều trại nhỏ, như thế, Fei làm sao không hiểu.

Ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào vẻ mặt vô tội của Ialophil. Ngày hôm qua, Ialophil đã thư giải ba lần rồi không phải sao, hắn hẳn là không có nhớ lầm a.

“Fei, buổi sáng thế này rất bình thường.” Ialophil ra vẻ vô tội, giải thích.

Đúng, rất tự nhiên, rất bình thường. Fei không có lời nào để nói. Được rồi. Hắn chỉ có thể đưa tay đặt lên đó, dù sao, hôm qua cũng đã đáp ứng chuyện này. Đột nhiên hắn có loại cảm giác như mình đã tự đào hầm nhảy xuống.

Ialophil sẽ không để yên cho chuyện này cứ như thế bắt đầu rồi kết thúc, ưu đãi, đậu hủ, Ialophil một chút cũng không muốn buông tha.

Thuận lợi được một cái hôn chào buổi sáng, đồng thời làm cho Fei chìm trong lòng mình. Hai người lại cùng nhau đến một lần.

“Ta đi tắm trước.” Ialophil rất muốn tiếp tục, nhưng hiện tại thời cơ còn chưa đến. Sau khi được đến thỏa mãn tạm thời, hắn liền chạy vào phòng tắm.

Nếu lại ngồi cạnh Fei thêm một lúc, không chừng hấn sẽ lại có phản ứng. Chính mình bây giờ, thật sự là giống một con dã thú đang động dục a.

Ở trong phòng tắm, tâm tình Ialophil rất tốt. Thật may là hôm qua mình sớm tỉnh ngộ, nếu không Fei liền thật sự... Không khí xung quanh trầm xuống một chút, hấn vẫn không thể tha thứ cho nữ nhân kia.

Sau đó, hấn lại nghĩ tới Fei đáng yêu của hấn, cảnh thân mật của hấn và Fei hôm qua và hôm nay, tâm tình cứ thế bay lên theo cấp số nhân.

Đêm qua hấn lại nằm mộng, ai bảo Fei không để hấn làm đến cuối cùng, cho nên hấn chỉ có thể đạt được ước nguyện trong mộng. Dù sao đều chỉ là mộng, hấn có thể làm thế này, thế kia.

Ialophil xua đuôi những ý nghĩ này ra khỏi đầu. Cửa phòng tắm mở ra.

Đang đắm chìm trong ảo tưởng của mình, Ialophil lập tức bừng tỉnh, nhìn về phía cửa. Là Fei.

Fei muốn vào tắm sao? Ialophil vẫn không nhúc nhích, mặt vẫn bình thường như cũ, cứ như vậy nhìn Fei cởi quần áo, xuống nước.

Một hồi sau. “Ta tắm xong rồi.” Ialophil đứng dậy, nói với Fei một câu như vậy, sau đó liền rời khỏi phòng tắm.

Hấn không muốn lúc này lại biến thành cầm thú nuốt mất Fei, cho nên hấn chỉ có thể tránh né. Hiện giờ, hấn tạm thời thỏa mãn với tình trạng này, còn chưa muốn phá hỏng nó. Hấn phải từ từ mà đến, thực cẩn thận mà tiếp cận, không thể có chút vội vàng nào, bởi vì Fei rất miễn cảm.

Ialophil đi ra ngoài, bắt đầu làm điểm tâm. Hấn bây giờ cảm thấy thật may mắn khi có một thân trụ nghệ phi phạm, có thể lợi dụng để chiếm được tâm của Fei.

Sau khi tắm xong, Fei ra sân tiến hành rèn luyện buổi sáng. Ialophil vừa nấu cơm, rèn luyện khổng chế nguyên tố, vừa thưởng thức đáng người anh vĩ của Fei, thật sự rất bận rộn a.

Đồ ăn do Ialophil làm ra đều rất vừa vặn, dù có hơi nhiều một chút cũng có thể ăn hết. Nhìn Fei tựa vào ghế sau khi ăn xong, sờ sờ cái bụng hơi hơi tròn tròn, Ialophil đã cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Chính là, vẫn tồn tại những thứ rất sát phong cảnh, tỉ như, những tiếng kêu thảm thiết sát vách đang làm nhạc nền cho khung cảnh hạnh phúc này.

Lần sau phải chặn miệng bọn hấn lại, Ialophil nghĩ.

Ialophil nói không sai, không thể ở cùng một chỗ với bọn họ, thực ồn ào. Fei nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Biển

Biển cả bao la, sóng vỗ dạt dào, từng đợt sóng cuộn cuộn xô đuổi nhau, đường chân trời xa tít tắp như hòa vào màu của không trung, phong cảnh tuyệt mỹ mang lại cảm giác vui vẻ thoải mái này, Fei rốt cuộc cũng có thể thưởng thức.

Nhìn khóe môi Fei khẽ cong lên tạo thành một nụ cười ấm áp cùng hưởng thụ, Ialophil lập tức quyết định ở lại nơi đây lâu một chút, hấn cũng nhân dịp này học tập cách chế biến hải sản. Trên Hắc Ám đại lục không có biển, tất nhiên cũng sẽ không có hải sản, cho nên trong lĩnh vực này, Ialophil chẳng có chút kinh nghiệm nào, thế nhưng thấy được thần sắc vô cùng thỏa mãn của Fei sau khi nếm qua hải sản, nhiệt tình học tập của Ialophil đột nhiên tăng vọt.

Donald, Garvin cùng Brent đã học được cách giữ bình tĩnh. Dọc theo đường đi, cả ba đã thể nghiệm sâu sắc trình độ trọng sắc khinh hữu của Ialophil, từ cảm xúc sợ hãi khi chứng kiến mấy hành động theo đuổi Fei lúc ban đầu cho đến hiện tại, bọn họ đã có thể làm như không thấy. Chính là, những chua xót phải trải qua trong suốt chuyến hành trình này, chỉ có bản thân ba người mới hiểu rõ.

Về lực lượng, nhờ phúc của Ialophil, bây giờ ba người đã có thể cùng phân cao thấp với các vị trưởng bối của mình, thế nhưng vẫn còn thua Thánh giai một bậc, mà một bậc này, thật sự quá khó khăn để vượt qua, ngay cả cánh cửa bước vào bọn họ cũng chưa thấy được.

Tại Hoa đô, bọn họ chỉ nghỉ lại một ngày rồi tiếp tục lên đường, chủ yếu là do Ialophil kiên quyết muốn đi. Cứ ở lại nơi hoa danh lan xa này, Ialophil thực lo lắng Fei sẽ bị các nữ nhân không biết xấu hổ kia mê hoặc, nên rời khỏi sớm một chút vẫn hơn. Đối với chuyện này, Fei cũng không có ý kiến gì, thật ra, so với về mỹ lệ do bàn tay của con người tạo nên của Hoa đô, hấn càng thích những vẻ đẹp thuộc về tự nhiên. Xem qua một chút phong cảnh của Hoa đô như vậy là đủ rồi, Fei rời đi không hề lưu luyến. Chính là, có thứ gì có thể khiến hấn lưu luyến sao?

Về sau, Hoa đô cũng được liệt vào danh sách cấm địa của Ialophil, là nơi mà hấn cùng Fei không bao giờ đặt chân tới nữa.

Dọc đường đi, vì không có phòng ốc cách âm cùng ngăn trở tầm nhìn, Ialophil không tiếp tục chuyện giúp đỡ lẫn nhau thư giải với Fei, cũng nhờ đó mà

tránh được việc Fei nói ra chuyện muốn đổi ý mà hắn đang do dự.

Trong một lần lơ đãng nói chuyện sau này, Ialophil mới biết được, thậm chí cảm tạ bản thân thật may mắn. Nếu không phải vì tránh cho những người khác nghe được thanh âm mỉa mai của Fei, trên đường hắn mới chịu nhẫn nại như thế, dù cũng nghĩ qua việc sử dụng ma pháp cách âm, nhưng hắn không muốn Fei sẽ chú ý đến chuyện đó mà bỏ qua phúc lợi của hắn.

Nhờ trải qua lần nói chuyện kia mà về sau Ialophil cũng không dám liên tục tìm Fei giúp đỡ.

Ialophil và Fei tất nhiên không có khả năng lúc nào cũng ở chung một chỗ. Tuy Ialophil rất muốn thế, nhưng hai người đều là những cá thể độc lập, sẽ có việc riêng cần phải làm, tí như chuyện Ialophil học cách chế biến hải sản. Ialophil không biết phải tìm lý do nào đó để Fei chịu lãng phí thời gian ở bên cạnh nhìn hắn, thế nên, khi Ialophil chăm chỉ học tập, Fei sẽ đi đến bãi biển.

Tay cầm gậy và tất, bước dọc theo bờ cát, từng hạt cát nhỏ bé ôn nhu vuốt ve đôi chân trần. Nơi này là bãi biển tư nhân của Lukes gia tộc, không có bao nhiêu người, cho nên chỉ có một mình Fei dạo mát bên bờ biển.

Sợi tóc tung bay, Fei chậm rãi cảm nhận mùi vị của biển thoáng trong làn gió, từng bước, từng bước tiêu sái đến nơi con sóng đang đánh tới. Nước biển tràn lên ôm lấy bờ, phủ lên toàn bộ bàn chân, khi rút đi lại mang theo một lớp cát mịn, từng hạt cát nhỏ bé khẽ trượt qua kẽ chân tạo ra cảm giác ôn nhu, triển miên, thực thoải mái.

Thế giới này rất tốt đẹp, Fei thực quý trọng nó. Còn có thể sống mà hưởng thụ những điều này, Fei dường như đã hiểu được cảm giác hạnh phúc là thế nào rồi.

Nhắm mắt lại, lắng lắng hưởng thụ gió biển, nghe tiếng sóng biển cuộn cuộn đánh vào bờ, cảm nhận những hạt cát mịn tiến tiến lui lui theo từng con sóng.

Từ trong gió, Fei nhận ra có chuyện khác thường, lập tức mở mắt, nhìn về điểm đen phía đường chân trời. Thanh âm khác lạ kia là từ nơi đó truyền đến, phá hủy sự yên tĩnh của thiên nhiên nơi này, khiến cho Fei cảm thấy chán ghét.

Bước lên mặt biển, sau khi tiến vào Tiên Thiên chi cảnh cùng thảo luận với các Quân Vương ở Hắc Ám đại lục, Fei cùng Ialophil đã học được cách bước trên hư không, vốn chỉ làm được khi tiến vào cấp bậc Quân Vương. Hiện tại, việc đứng trên mặt biển là một chuyện rất đơn giản với Fei.

Fei là phạm nhân, tức giận với những kẻ phá hoại không gian yên tĩnh mà hắn đang hưởng thụ cũng là chuyện tự nhiên, huống chi đây là biển cả mà hắn chưa từng trải nghiệm. Đối với những kẻ gây rối này, hắn cần phải cho bọn họ một bài học nhớ đời.

Gần vùng biển phía Nam của đế quốc có một tiểu quốc, hoàng kim cùng khoáng sản phong phú khiến quốc gia này vô cùng giàu có, hơn nữa, là một quốc gia ven biển, tiểu quốc này đương nhiên cũng có kỹ thuật đóng thuyền cùng hàng hải không tầm thường.

Fei lướt trên mặt biển, không nhanh không chậm mà tiến đến gần điểm đen, khi đến gần mới phát hiện, nguyên lai chúng là thuyền, một chiếc thuyền lớn thân sơn màu vàng, khảm châu báu cực kỳ xa hoa, dùng trí não tra cứu dấu hiệu trên cánh buồm, thì ra đó thuyền của tiểu quốc láng giềng kia – Bodoure(*), những thuyền khác lại sơn màu đen, không có gì đặc biệt, kết cấu nhìn qua có vẻ chắc chắn, bất quá nếu so với chiếc màu vàng kia liền có vẻ thua kém rất nhiều. Thế nhưng, theo tình hình lúc này, xem ra bên thuyền màu đen đang chiếm thế thượng phong, trên các thuyền giăng buồm có hình đầu lâu, chỉ là hình dáng không giống nhau, hẳn là biểu thị cho các thế lực bất đồng.

Fei dừng bước, nhìn mấy cái đầu lâu kia vài lần, hình ảnh sẽ khiến cho người khác phải sợ hãi lại khiến hắn có vài phần hứng thú.

Đây là hải tặc? Là hải tặc trong truyền thuyết sao?

“Carilina (**), người này bất hiếu nữ.” Một thanh âm trung khí mùi phàn vang lên, xem ra người nói có thực lực bất phàm, là giọng nam tử trung niên, lời lẽ ngay thẳng như thế, y hẳn là một kỵ sĩ.

Nội chiến rồi.

Một giọng nữ đầy hào sảng cất lên, “Phụ thân đại nhân, làm gì lại tức giận như vậy a. Thiết, không nghĩ tới lại gặp phải lão ngoan cố này.”

Câu sau nói rất nhỏ, thế nhưng, Fei vẫn nghe được.

“Carilina.” Đây là thanh âm của một thanh niên, trong lời nói thể hiện vẻ bất đắc dĩ, “Ta vẫn cho là bản thân khá hiểu biết sự điên cuồng của người, nhưng đường đường là thiên kim công tước, công chúa của Bodoure lại đi làm hải tặc sao?”

“Người không thấy như vậy rất thú vị sao, biểu huynh của ta.” Giọng nữ hào sảng nói.

“Một chút cũng không thú vị, chẳng lẽ người muốn mượn tay đám hải tặc này soán vị sao?” Người trung niên trung khí mùi phàn, phi thường chính trực quát.

“Ta mới không cần ngôi vị Hoàng đế phiền toái kia, đây là ngoài ý muốn, ta nghe nói có cá lớn nên mới hợp tác cùng bọn họ, cũng không nghĩ đến cá lớn lại là các người a.” Nữ tử hào sảng biểu hiện rõ ràng sự oán hận với vận khí của mình.

“Các người nói xong chưa?” Một thanh âm khó nghe gia nhập vào cuộc đối thoại, “Carilina, không cần biết thân phận của người là gì, lần này người phải chết ở chỗ này.”

“Mục tiêu từ đầu của các ngươi chính là ta đi.” Nữ tử có giọng nói hào sảng thực nhanh trí, từ lời nói của người kia đã phân tích ra đối tượng của âm mưu lần này.

“Vốn muốn đồ tội danh bắt cóc Hoàng gia cho ngươi, không nghĩ tới ngươi lại là quý tộc, còn là thiên kim của Công tước gia. Với thân phận như thế, ngươi sao phải đến đây thưởng sinh ý của chúng ta...” Thanh âm kia tiếp tục thao thao bất tuyệt, nguyên nhân cho chuyện này không gì khác ngoài việc thực lực của Carilina khiến cho các hải tặc khác cổ ky, nhìn nàng ngày càng kiêu ngạo, bọn họ không cam lòng nên mới cùng hợp tác để giết nàng.

“Đề tiện.” Trung niên nam tử trung khí mười phần khinh thường nói, trong thanh âm của hắn ẩn chứa sự kiêu ngạo vì thành tựu của nữ nhi nhà mình, “Không thắng được nữ nhân, liền dùng thủ pháp hạ lưu.”

“Hừ, chỉ cần có thể thắng, phương pháp nào chả được.” Thanh âm kia lại nói.

Đối với lời này, Fei thực tán thành. Tuy phong cách chiến đấu của hắn luôn thiên về hướng quang minh chính đại, nhưng với mấy thứ mưu mẹo nham hiểm, hắn cũng không phải không hiểu, chẳng qua, nếu chỉ ý lại vào những thủ đoạn này sẽ không tiến bộ được. Tên có giọng nói khó nghe này nhất định là kẻ yếu. Fei đánh giá.

Sau khi thanh âm khó nghe tuyên bố khai chiến, hai bên cùng tiến lên, đoạn đối thoại vừa rồi đều là do gió truyền đến trong tai Fei, hắn vẫn không nhanh không chậm, tiêu sái đến gần phạm vi chiến trường.

Đến gần hơn một chút, Fei đã có thể nhìn thấy quần áo cùng ngũ quan của những người trên thuyền. Hắn nâng một tay, năm ngón xòe rộng, nội lực bị kích phát mang theo kinh phong đánh thẳng vào thân của một chiếc thuyền hải tặc màu đen.

Thân thuyền bị xuyên thủng, gãy đôi, sau đó rất nhanh chìm vào lòng biển.

Dị trạng đột nhiên xảy ra khiến cho những người đang đánh nhau đồng loạt nhìn về phía mặt biển.

Chỉ thấy một nam tử mặc trang phục võ sĩ, khoác một kiện trường bào màu xanh thẫm, tóc đen, chân trần đang đứng trên mặt biển, mái tóc tung bay trong gió, trường bào phiêu dật, ngũ quan tuấn mỹ không chút biểu tình, đôi mắt đen trầm tĩnh như mặt biển về đêm. Giờ phút này, những hải tặc bốn ba kiếm sống trên biển dường như thấy được Chúa tể của đại dương trong truyền thuyết.

Bọn họ nhìn Fei, Fei cũng nhìn bọn họ. Nam tử trung niên có vẻ mặt nghiêm túc kia có lẽ là chủ nhân của thanh âm trung khí kia, thanh niên đang cảm kích về mặt kiên nghị này lúc này cũng có lên tiếng, nữ nhân tóc đỏ mắt đỏ, có vẻ ngoài diễm lệ lại mang theo dã tính là chủ nhân của thanh âm hào sảng, chỉ cần nhìn là có thể thấy, Fei không có cảm giác gì với vẻ diễm lệ của thiếu nữ ấy, còn người có vết sẹo trên mặt, cùng nữ tử tóc đỏ đối chiến hẳn là kẻ có thanh âm khó nghe đi. Bất quá, những điều này chỉ đại khái là phỏng đoán của hắn thôi, dù sao, chỉ bằng thanh âm, hắn cũng không thể tự tưởng tượng ra bộ dạng của người nói a.

“Ngươi là ai? Giả thần giả quỷ?” Tên có thanh âm khó nghe nhìn thấy Fei xuất hiện quý dị như vậy, nói to để trấn an nỗi sợ hãi trong lòng.

Thì ra người cùng đối chiến với nữ tử tóc đỏ không phải là người có thanh âm khó nghe a, Fei dời tầm mắt ra phía sau một chút, nhìn đến một nam tử với vẻ mặt âm tàn.

“Các ngươi làm ồn đến ta.” Fei thân nhiên nói, “Đây là vùng biển tự nhân.” Tự tiện tiến vào địa bàn của người khác còn kiêu ngạo như vậy. Trải qua cuộc sống ở mặt thể, Fei là người rất có ý thức về lĩnh vực.

Nghe Fei nói vậy, Carilina vốn rất quen thuộc với mặt biển cũng phát hiện, bọn họ đã bất tri bất giác mà tiến vào nơi này, nàng nhớ rõ vùng biển này thuộc về Lukes gia tộc của Avella đế quốc a.

“Cái gì mà vùng biển tự nhân, toàn bộ biển cả này đều là của chúng ta.” Tên có thanh âm khó nghe kia tuyệt đối là một kẻ ngu ngốc, đã sai lại còn tranh cãi ầm ĩ.

“Chúng ta thật xin lỗi.” Ngay lúc đó, thanh niên trên chiếc thuyền màu vàng, làm ra hành động xưng với thân phận của mình, thực lễ phép hướng Fei tỏ vẻ có lỗi. Hắn cũng giống như Carilina, biết vùng biển này thuộc về ai, Avella đế quốc, thiên hạ đệ nhất cường quốc, có được một vị Pháp Thánh, gần nhất lại thêm hai vị Thánh giai, hoàn toàn xứng đáng là thiên hạ đệ nhất cường quốc, không phải là quốc gia mà một Bodoure nho nhỏ có thể chống lại được.

“Giết hắn đi.” Thanh âm khó nghe kia thực uy phong mà ra lệnh.

Những kẻ bất hạnh, chọn sai đối thủ, đã chủ định nhận lấy kết cục tử vong cho mình.

Bỏ lại thanh vũ khí đang nắm trên tay cùng tàn tích của chiến trường trên mặt biển, Fei nhảy xuống con thuyền màu vàng duy nhất mà hắn lưu lại, lướt sóng, ly khai nơi này.

“Ta thích hắn.” Carilina nhìn bóng dáng Fei ngày càng xa, nói ra một câu khiến những người hiểu biết nàng đều hoảng sợ.

Chỉ là, bọn họ đều lý giải tâm tình của nàng, sức chiến đấu vô cùng cường đại của nam nhân tóc đen kia, họ có muốn cũng không thể nào xóa tan khỏi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 77

Nếu đối phương đã có sát tâm, Fei cũng sẽ không ngồi chờ chết. Không đợi đối phương chủ động tấn công, hắn đã từ mặt biển nhảy lên con thuyền vàng, đoạt lấy binh khí của kẻ đang đứng gần nhất. Vung tay một cái, kiếm khí phát ra khiến sóng biển quay cuồng, còn con thuyền bị đánh trúng thì nứt thành hai nửa.

Vũ khí có chất lượng quá kém nên không thể thừa nhận khí kinh do hắn phát ra, thân kiếm vỡ ra thành từng mảnh nhỏ, rơi leng keng xuống thân thuyền, trên tay chỉ còn lại cái chuôi kiếm, hắn thuận tay ném đi, chuôi kiếm liền rơi xuống biển. Trong lúc cả chiến trường đang vô cùng tĩnh lặng vì kinh sợ trước thực lực của Fei, những tiếng động kia như chấn động ở màng nhĩ của mỗi người.

Fei lại thuận tay đoạt vũ khí của người đang đứng gần nhất, lần này không sử dụng lực lượng mà là trực tiếp cầm vũ khí xông lên, không ai có thể ngăn cản hắn, mà, kẻ kêu gào muốn giết hắn chính là người đầu tiên bị giết.

“Hắn chỉ có một người, lên.” Lại có một người khác gào lên, khiến cho bọn hải tặc đang sợ hãi khi nhìn thấy Fei nhất kích tất sát lại trở nên hung hãn, đúng vậy a, đối phương chỉ có một người.

Fei cũng không khách khí, chỉ cần là người dám động thủ với hắn, hắn liền nhất kích tất sát, tất cả hải tặc trên con thuyền vàng cứ thế mà bị hắn giải quyết sạch sẽ. Hải tặc trên thuyền không nhiều, còn những tên hải tặc từ thuyền khác qua boong tàu chạy tới, đến bao nhiêu hắn giết bấy nhiêu. Không ai ngăn được hắn, hắn không nhanh không chậm di chuyển về phía trước, vũ khí trên tay không ngừng chế tạo tử vong, làm cho thi thể liên tục ngã xuống dưới chân.

Một đường giết chóc, khiến cho cả người Fei nhuốm đầy máu tươi.

Trước sự sát phạt thông dong của Fei, bọn hải tặc cuối cùng cũng biết sợ hãi, bắt đầu lựa chọn chạy trốn. Fei nhìn đám hải tặc đang bỏ chạy, lại nhìn nhìn vũ khí đã bị vụn cong trên tay mình, chén tiếp một cái. Khí kinh hình quạt lan ra trong không khí, những con thuyền hải tặc nằm trong phạm vi khí kinh đều mất đi nguyên hình vốn có, sau đó, tất cả đều bị sóng biển cắn nuốt. Bất quá, sóng biển bị khơi lên cũng lan đến người khôi xương là Fei.

Fei cũng không xoay lại, chỉ nhẹ nhàng bật người lên, sau đó rơi xuống phần đuôi của con thuyền vàng, dùng mũi chân gẩy vũ khí trong tay một xác chết lên, chém về phía đợt sóng lớn đang dâng cao che lấp cả bầu trời. Dưới khí kinh của hắn, sóng biển giống như một tấm vải mềm bị cắt làm hai nửa, phần ngọn sóng bị mất lực đẩy, thuận theo sức hút của Trái Đất, quay về lòng biển sâu.

Không nói câu nào với những người còn lại trên thuyền, ném đi vũ khí lúc này chỉ còn lại cái chuôi, Fei nhảy ra khỏi thuyền, dùng bàn chân trần giẫm lên mặt biển, từng bước quay về bờ.

Tất cả đều thực bất khả tư nghị, làm cho những người còn sống sót trong phút chốc đều không biết nên làm cái gì, chỉ ngây ngốc mà nhìn phần còn sót lại của chiến trường trên mặt biển cùng thân ảnh đang rời đi của Fei.

“Ta thích hắn.” Carilina nhìn theo thân ảnh Fei ngày càng xa, nói. Nàng cũng không phải là tự cho mình rất cao, chỉ là bình thường vốn cường thế hơn nam nhân, nên nàng vẫn không thấy có người nào khiến nàng khâm phục, thế nhưng sau khi nhìn thấy Fei cường đại đến mức áp đảo tất cả, cho dù nàng có tự cao đến đâu cũng biết mình không bằng người nam nhân kia. Hơn nữa, loại khí tràng lạnh lùng của Fei đã khiến trái tim nàng rung động.

Có phải là yêu hay không, nàng không biết, chính là nàng rất vừa ý nam nhân kia, cũng có thể nói, vốn không hề bận tâm đến nam nhân, thậm chí còn cảm thấy chính mình tuyệt không thua kém, lại có chút khinh thị nam nhân như nàng, cuối cùng cũng có ngày khâm phục trước lực lượng của một nam nhân, thừa nhận chính mình không bằng đối phương.

Nam nhân kia là ai? Người ở đây, chỉ cần hơi có đầu óc, trên cơ bản đều sẽ đoán được.

Nơi này là vùng biển tư nhân của Lukes gia tộc, có thể tiến vào nơi này, chắc chắn phải có quan hệ với Lukes gia.

Tóc đen mắt đen, dung mạo tuấn tú, hơi thở lạnh lùng, thực lực cường đại, hơn nữa, có quan hệ với Lukes gia tộc, phù hợp tất cả điều kiện này, chỉ có thể là một trong hai vị Thánh giai chỉ mới hai mươi tuổi trong truyền thuyết, Fei. Red Creek.

Khả năng khác, không, chắc chắn không có, bọn họ cũng không thể nghĩ ra trên đời này còn có ai khác trẻ tuổi như vậy đã có được lực lượng cường đại đến thế. Đáp án chỉ có một, người bọn họ vừa gặp được chính là Thánh giai Fei. Red Creek.

Trung niên nam tử nhìn về thẹn thùng của thiếu nữ trên gương mặt nữ nhi nhà mình, trong lòng lập tức xuất hiện một chủ ý. Nhìn theo thân ảnh Fei càng lúc càng xa, quả thật càng nhìn càng thấy vừa lòng, vị kia quả thực xứng đôi với nữ nhi của hắn.

Fei mang một thân nhuốm đầy máu đen quay về biệt thự khiến đám người hầu vô cùng sợ hãi.

“Fei.” Nghe bọn người hầu nói Fei toàn thân đầy máu trở về, Ialophil sao còn dư thời gian mà bận tâm tác phẩm vẫn còn đặt ở trên lò của mình, nhanh

chống lao ra khỏi phòng bếp, chạy thẳng đến phòng của Fei.

Lo lắng, tức giận ứ đọng trong lòng Ialophil. Fei sao lại bị thương? Có nặng hay không? Là kẻ nào dám ra tay với Fei của hắn? Hắn muốn kẻ kia phải bị thiên đao vạn quả.

Cũng không thèm gõ cửa, Ialophil trực tiếp xông vào phòng. Bên trong, Fei đang cởi bộ quần áo đầy máu kia ra, chỉ mới vừa cởi áo, Ialophil đã xông vào.

Ialophil bước nhanh đến trước mặt Fei, đặt cả hai tay lên vai y.

“Fei, người chảy máu? Tại sao lại bị thương?” Bộ quần áo trên tay Fei nhuộm đầy máu, quả thật nhìn rất ghê người, làm cho trái tim Ialophil căng thẳng vì lo sợ.

“Ta không bị thương.” Sự lo lắng cùng vội vàng trong đáy mắt của Ialophil làm cho Fei cảm thấy ấm áp. Hắn cũng không phải tuyệt đối lãnh tâm lạnh lòng, được người khác quan tâm như vậy, trong lòng sao lại không có cảm giác, hướng chỉ, vị trí của Ialophil trong lòng hắn cũng rất đặc thù, là người hắn coi trọng. Chính vì vậy, đối với sự quan tâm của Ialophil, nếu như hắn không có cảm giác, đó rốt cuộc là lãnh khốc đến cỡ nào a.

“Vậy máu này là?” Ialophil cũng dùng hai mắt của mình xác nhận, nửa thân trên của Fei quả thật không có miệng vết thương nào, lại nghe Fei nói như vậy, thế thì, máu này là từ đâu ra?

“Của người khác.”

Này có thể xem như vô nghĩa đi, không phải của Fei, vậy đương nhiên là của người khác.

“Có người muốn giết người!” Sát khí của Ialophil bắt đầu bốc lên. Fei của hắn không phải loại người vô duyên vô cớ liên động thủ. Nguyên nhân Fei động thủ, chỉ có ba loại.

Một là vì có mục đích, tỉ như lần đầu tiên hai người chiến đấu, tỉ như thực hiện nhiệm vụ của Mạo hiểm giả ở Hắc Ám đại lục, tỉ như tham gia ngự tiền luận võ... đây đều là lý do thứ nhất. Hai là đơn thuần chiến đấu, vì trở nên mạnh mẽ mà chiến đấu để rèn luyện, giống như chiến đấu cùng các vị trưởng bối, quyết đấu giữa hắn và Fei từ sau khi trở về Uy Á đại lục. Cuối cùng chính là chiến đấu vì bị uy hiếp, mà loại nguyên nhân này, là thể hiện đối phương có ác ý.

“Phải.” Fei hơi hơi động, tránh khỏi bàn tay của Ialophil đang đè trên vai, vứt bộ quần áo vừa thay xuống đất.

“Là kẻ nào?” Sắc mặt của Ialophil lúc này trở nên xanh mét, sát ý lạnh như băng dường như khiến không khí xung quanh đông lại. Chỉ cần Fei nói ra hung thủ, hắn sẽ lập tức giết chết đối phương.

“Một đám hải tặc, đã bị ta giải quyết.” Nhìn đến bộ dạng đờ đàng sát khí của Ialophil, Fei không hề thấy khó chịu hay sợ hãi. Căn bản không cần Ialophil động thủ, chỉ là một đám hải tặc yếu ớt, hắn có thể tự mình giải quyết.

Ialophil thu liễm bớt sát khí của mình. Fei đã giải quyết đối phương, hắn cũng không có cách nào trút giận, chẳng qua, giận chó đánh mèo là đương nhiên phải có.

Brent đang làm cái gì, vùng biển tự nhân của hắn còn có thể xuất hiện hải tặc. Còn có, phòng ngự trên biển của đế quốc kém như vậy, trong vùng biển của quốc gia cư nhiên lại để hải tặc tồn tại.

“Com trưa đã làm xong rồi sao?” Vừa hoạt động một hồi, cảm thấy có chút đói bụng, Fei hỏi.

“A, sắp xong rồi.” Ialophil rút cục nhớ tới tác phẩm mình vẫn còn đặt trên lò. Hắn cũng không lo lắng sẽ phát sinh hỏa hoạn, chỉ là, thứ đó chắc chắn không ăn được nữa rồi. “Fei, người đi tắm rửa một chút đi, sau đó chúng ta liền ăn cơm.” Ialophil cân nhắc một chút thời gian, những món khác chuẩn bị rất nhanh, chỉ tiếc cho thứ trên lò kia, đó là hắn mới vừa học được, làm riêng cho Fei để bồi bổ a. Đám hải tặc chết tiệt kia...

Lần này Ialophil giận chó đánh mèo lan đến Brent, Donald cùng Garvin, ba người nắm giữ quyền lực ở đế quốc trong tương lai, khiến cho hải quân của đế quốc trong tương lai vô cùng cường đại, đồng thời, trong vùng biển năm trăm hải lý thuộc đế quốc hoàn toàn không có bóng dáng hải tặc, hải quân của đế quốc muốn rèn luyện bắt giữ hải tặc đều phải chạy đến vùng biển chung mà bắt.

Fei đi tắm rửa, Ialophil đi chuẩn bị bữa trưa. Khi Fei bước ra khỏi phòng tắm, Ialophil cũng đã dọn xong bàn ăn.

Ialophil đuổi toàn bộ những kẻ dư thừa đi, để lại không gian cho hắn cùng Fei dùng cơm.

Gió biển nhẹ nhàng, biển cả rộng lớn, tiếng sóng biển rì rào, mây trắng đủ loại hình dáng vẽ nên những hoa văn độc đáo trên bầu trời bao la xanh thẳm, đường chân trời thẳng tắp phía xa, dây hoa kiều điểm bím lên lan can, uốn lượn lên cao dần, theo lộ tuyến đã được thiết kế mà bện thành trần nhà, che đi ánh nắng chói chang, vài tia sáng xuyên thấu qua khe hở chiếu xuống mặt đất tạo thành những bóng nắng loang lổ, những đóa hoa lam tử sắc buông rũ trên trần, phía dưới là các món hải sản đặt trên tấm khăn trải trắng tinh khôi vô cùng ngon miệng.

Bởi vì Fei không thích uống rượu nên Ialophil đem hoa quả đặc sản ở địa phương ép thành nước trái cây, rót cho Fei một ly đầy. Ialophil vô cùng vui vẻ, thỉnh thoảng gấp cho Fei ít rau, loại bỏ toàn bộ xương trong thịt cá, cắt nhỏ các loại thịt khối lớn, những thứ khó lấy như sò hến đều đem xử lý, đặt vào chén của Fei, hạnh phúc nhìn Fei ăn hết những thứ mình chuẩn bị.

Ialophil cũng không phải không có hồi báo, Fei nhìn thấy Ialophil giúp đỡ mình, cũng thực tự nhiên mà đáp lễ cho Ialophil một ít thức ăn, mặc dù không cần thận bằng, nhưng Ialophil vẫn mang theo cảm giác thỏa mãn cùng vui sướng mà nuốt vào.

Sau khi dùng bữa, Ialophil cùng Fei đi dạo trên bờ cát để tiêu hóa. Đi xong một vòng, hai người cột vòng giữa hai cây cọ, nằm lên đó, dưới tàng cây rộng mát không bị ánh mặt trời chiếu vào, nhàn nhã nghỉ trưa. Chỉ là, Ialophil không ngủ, vẫn mở mắt thưởng thức gương mặt lúc ngủ của Fei.

Lúc Fei tỉnh lại, Ialophil lấy ra một cái khăn lau mặt từ trong trữ vật không gian, dùng ma pháp chế tạo nước ấm, nhúng ướt khăn, vắt khô rồi đưa cho Fei.

Sau khi lau mặt bằng chiếc khăn nóng ấm, cảm giác vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái. Bước xuống vòng, đi về hướng biển, Fei tràn ngập hứng thú mà nghịch cát, nhặt vỏ sò, mấy con cua nhỏ bắt được trong các cơn cát, hẳn đều giao hết cho Ialophil, một ít sò hến cùng cua nhỏ có thể dùng làm thức ăn, cho nên hẳn mới đưa cho Ialophil, muốn giữ lại hay làm bữa tối, cứ để Ialophil quyết định.

Trở về biệt thự, Ialophil lại vào nhà bếp, Fei không thích những chuyện cao nhả như cảm kỳ thư họa, cũng sẽ không làm chuyện gì khác để thư giãn, một mình một người nếu không rèn luyện thì là làm những việc giúp bản thân trở nên mạnh mẽ hơn.

Sau bữa tối, hai người lại đi ngắm sao. Mấy thứ như biểu đồ chòm sao gì đó, Fei hoàn toàn không hiểu, hơn nữa lúc ở mặt thể cũng không thể nhìn thấy sao trời, lúc này nhìn bầu trời đầy sao phía trên cũng không biết thế giới trước kia nằm ở đâu, càng không biết khoảng cách giữa hai nơi có xa lắm không.

Những thứ đã qua, hẳn sẽ không hoài niệm, những điều này bất quá chỉ là trí nhớ. Hiện tại, hẳn còn sống, hơn nữa sống rất tốt

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Di Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Khách Viếng Thăm

Buổi tối, Ialophil lại tìm cơ hội leo lên giường Fei, hưởng thụ thời gian giúp đỡ lẫn nhau thư giải, sau đó cũng không chịu trở về phòng mà ở đây ngủ cùng với Fei.

Một ngày cứ bình thản trôi qua như thế. Khi ánh mặt trời lên, mọi chuyện sẽ tiếp tục lặp lại như vậy, nhàn nhã mà tốt đẹp, chỉ tiếc rằng, sự thật luôn không được như mong muốn.

“Bodoure”? Nghe quân gia nói, Brent mới nhớ tới tiểu quốc láng giềng giàu có, thừa thừa hoàng kim kia. Lukes gia tộc cùng quốc gia này cũng có chút qua lại, thế nhưng đoàn khách tới bãi phỏng hôm nay gồm có một vị vương tử, một vị công tước và một vị thiên kim công tước, thật sự là không hợp quy cách a.

Nhưng là chủ nhân, Brent cũng không thể không đi tiếp đón.

“Chiều đãi bọn họ cho tốt, một lát nữa ta sẽ ra.” Bộ dạng vừa mới bị Alvar và Ngao chà đạp này sao có thể đến gặp khách, hẳn phải sửa sang chỉnh chu lại đã.

Khi Brent bước vào phòng khách với hình tượng quý quân tử hào hoa phong nhã, liền nhìn thấy các khách nhân đến bãi phỏng ngày hôm nay.

Người thanh niên dung mạo anh tuấn mang theo vài phần quyết đoán kia hẳn là vương tử của Bodoure. Nếu chỉ nhìn từ điểm ấy thì giả như vị này có trở thành Hoàng đế trong tương lai, vương quốc Bodoure sẽ khó mà lui bại. Người trung niên nam tử có vẻ mặt oai hùng lại dẫn theo nét trung trinh của một kỵ sĩ, hẳn là vị kỵ sĩ công tước nổi tiếng của Bodoure. Nghe nói vũ lực của hắn mới đạt tới trung cấp, nhưng một lòng si mê kỵ sĩ chỉ đạo, lại có huyết mạch của Hoàng thất cho nên Hoàng đế cũng rất yên tâm về vị công tước này, bởi vì hắn căn bản chỉ biết làm theo tinh thần kỵ sĩ.

Vị nữ tử tóc đỏ xinh đẹp còn lại hẳn là thiên kim của công tước rồi. Có lẽ nên gọi Donald tới, mỹ nữ như vậy tuyệt đối thỏa mãn yêu cầu theo đuổi của Donald.

“Vương tử điện hạ, công tước các hạ, công tước tiểu thư, đã để các vị đợi lâu.” Tuy luận về thực lực thì đế quốc trên cơ Bodoure rất nhiều, chẳng qua, nếu bàn về thân phận thì ở đây có hai vị có địa vị cao hơn hẳn, cho nên khi chào hỏi cũng phải khiêm cung nhưng lại không được để mất đi nét cao quý của bản thân.

Ở đế quốc, hẳn có thể đùa giỡn với người mang thân phận vương tử là Donald, nhưng đó là bởi các trưởng bối đều cho phép. Trước kia bọn họ không hiểu, không có nghĩa là hiện tại bọn họ không rõ ràng. Mặc dù nguyên nhân để các trưởng bối cùng bỏ qua tranh chấp với nhau là vì cuộc chiến ngàn năm sắp đến, nhưng bọn họ đã có tình nghĩa hơn hai mươi năm, mà về sau, phần tình cảm này cũng sẽ không thay đổi. Brent tin tưởng tình hữu nghị giữa bọn họ chắc chắn sẽ mãi bền lâu, cũng luôn cố gắng duy trì nó, những người khác cũng là như vậy.

Brent hữu lễ, ba vị khách nhân cũng không dám kiêu căng, dù sao thực lực của quốc gia người ta mạnh hơn vương quốc mình nhiều lắm, Lukes gia cũng có buôn bán làm ăn với Bodoure, vũ lực của Lukes công tước dù không có thanh danh bằng Red Creek công tước và Theoromon công tước, nhưng là

người nắm tin tức linh thông thuộc tầng lớp cao tầng của một quốc gia đều sẽ biết, thực lực của Lukes công tước nếu ở một quốc gia nhỏ như Bodoure, hoàn toàn xứng đáng đứng hàng thứ nhất.

Tại một nơi lấy cường giả vì tôn như thế giới này, Lukes công tước đương nhiên sẽ được tôn kính, làm con trai độc nhất của Lukes công tước, tương lai sẽ là Lukes công tước, một cái tiểu quốc như bọn họ dù không sa đọa đến mức phải nịnh hót người ta nhưng cũng phải có thái độ tôn trọng cần có. Tốt nhất là đặt song phương ở vị trí ngang bằng.

Hai bên nhìn như là hữu hảo, kỳ thật là đang khách sáo qua lại lẫn nhau trên vị thế của hai quốc gia. Kỵ sĩ công tước là người trước tiên mất kiên nhẫn, bắt đầu nói ra mục đích của chuyến viếng thăm này.

“Hôm nay mạo muội đến đây, chủ yếu là để tỏ lòng biết ơn.” Câu nói của kỵ sĩ công tước khiến cho Brent không cách nào đoán được ý định của đôi phương.

Biết ơn? Hắn đã làm gì để cho ba người này phải đi cảm tạ?

“Hôm qua, bọn ta bị hải tặc truy kích, vô ý tiến vào vùng biển tư nhân của Lukes gia tộc.” Kỵ sĩ công tước không dám nói ra chuyện nữ nhi nhà mình cũng là hải tặc, bất quá, hắn đã quyết tâm tìm được người quản nữ nhi này, miễn cho hắn lúc nào cũng phải lo lắng, đề phòng. Tuy rằng dự định của hắn là đích thân đến cảm tạ đôi phương, thế nhưng, trong đó còn tính toán gì, hắn không nói cho bất cứ kẻ nào, với tính tình của nữ nhi nhà hắn, nếu biết được, nàng tuyệt đối sẽ phá hỏng hay cự tuyệt chuyện này. Muốn cùng ta đầu tâm cơ, nữ nhi người còn non lắm. “Ồ thời khắc nguy cấp, thật may là có Fei. Red Creek các hạ kịp thời xuất hiện, giải cứu chúng ta.”

Brent đang chuẩn bị nhấp trà, nghe vậy lập tức ngừng lại một chút, trong lòng thầm nghĩ, may mắn hắn còn chưa uống vào, nếu không nhất định sẽ phun ra hết. Trước mặt người ngoài, Brent cố gắng khắc chế để bản thân không lộ ra biểu tình bối rối, chỉ tiếc là vẻ kinh nghi (ngạc nhiên và nghi ngờ) vẫn hiện lên trên khuôn mặt.

Mà vẻ kinh nghi này lại bị ba người kia hiểu thành Fei khiếm tốn, sau khi trở về cũng không nói cho ai hay, chứ không biết Brent kinh ngạc là vì Fei sẽ có hành động cứu người.

Fei ấy hả, mọi sự đều không để trong lòng, chỉ chú ý hai thứ duy nhất là thức ăn và làm sao để trở nên mạnh mẽ. Fei a, là loại người từ khi sinh ra không có bất kỳ đam mê nào khác, một Fei lạnh lùng với hết thảy như vậy sẽ đi cứu người sao, thật sự, thật sự là làm cho người ta không cách nào tin nổi.

“Các người có nhầm người không?” Brent đặt chén trà xuống, sau khi nghe xong lời nói của kỵ sĩ công tước thì kết luận như vậy.

“Tuy rằng vị anh hùng ngày hôm qua không để lại tính danh, nhưng chúng ta biết chắc chắn là ngài ấy, tuổi trẻ lại có được thực lực cường đại như vậy, cả Uy Á đại lục cũng chỉ có hai người.” Kỵ sĩ công tước trả lời rõ ràng, bọn họ không hề nhận nhầm, hắn cũng nói ra chuyện đã xảy ra hôm qua cùng thực lực và vẻ ngoài của Fei.

Brent sau khi nghe xong thì xác định người kia chính là Fei. Ngày hôm qua lúc trở về, trên người Fei toàn máu, hóa ra là giết một đám hải tặc a. Brent cũng không khó để có thể phân tích ra nguyên nhân.

Chuyến du lịch lần này là do Fei quyết định, vì du lãm (dạo chơi) đại lục, xem hết tất cả cảnh sắc trong thiên hạ, chuyện Fei không ngừng cố gắng trở nên mạnh mẽ cũng là vì để có thể sống không gò bó, tự do, tự tại. Hiện tại, Uy Á đại lục cơ bản không có thứ gì gây nguy hiểm được cho Fei, thế nên trước khi cuộc chiến ngàn năm khiến cho Uy Á đại lục rơi vào hỗn loạn không biết bao giờ mới chấm dứt bắt đầu, Fei mới tranh thủ thời gian thực hiện giấc mộng của mình. Dọc theo đường đi, bọn họ đều thấy được Fei đang hoàn toàn thả lỏng mà hưởng thụ cuộc sống, bọn họ cũng một lòng duy trì điều này, nhân sinh của Fei thật sự rất đơn điệu, khi có thời gian rảnh, việc đầu tiên nghĩ đến là rèn luyện, không đề cập tới Ialophil vẫn luôn đau lòng vì cuộc sống buồn tẻ của Fei, ngay cả bọn họ cũng cho rằng nhân sinh của Fei nên có thêm sắc thái vui vẻ cùng hạnh phúc.

Khi đang hưởng thụ thời gian tuyệt vời bên bờ cát, là người yêu thích thanh tịnh lại có thực lực cường đại, Fei tất nhiên sẽ phát hiện chuyện nào động trên biển. Đối với những kẻ quấy rối này, Fei tất nhiên là mất hứng, hơn nữa, bọn hải tặc cũng không biết trời cao đất dày, kết quả chỉ có chết. Hắn là nên may mắn vì hôm qua Ialophil không đi cùng với Fei, bằng không, ngoài đám hải tặc kia, ba người này sợ là cũng phải từ biệt thế gian rồi.

Về việc tranh chấp giữa các quốc gia sau này, cứ nhìn Ialophil coi trọng Fei thế nào sẽ biết, y sẽ không để trong mắt, nếu như Bodoure không thức thời, lấy thực lực Thánh giai của Ialophil, thực lực gần tới Thánh giai của Alvar và Ngao, cộng với Fei chắc chắn sẽ giúp đỡ, bốn Thánh giai cùng ra tay, chuyện Bodoure diệt quốc là không thể nghi ngờ.

Brent không khách khí nhận lấy lễ vật mà kỵ sĩ công tước đưa đến để tạ ơn, vì sao lại không nhận chứ, kia sẽ không hợp với bản chất thương nhân của hắn a.

“Không biết chúng ta có thể gặp Red Creek các hạ để tự mình tỏ lòng biết ơn hay không?” Kỵ sĩ công tước đưa ra một đề nghị nho nhỏ, hợp lý và chân thành.

Nữ tử tóc đỏ vốn đang hồi hận vì đã đi theo tới đây, cuộc nói chuyện của phụ thân và vị Lukes công tử này nhằm chán đến nỗi nàng muốn ngủ gật đến nơi, vừa nghe như thế, hai mắt liền lóe sáng.

Làm thương nhân tất nhiên sẽ có lực quan sát hơn người, Brent lập tức chú ý đến ánh mắt sáng rõ của nữ tử tóc đỏ, trong lòng bắt đầu có cảm giác không ổn.

Brent lại bắt đầu vòng vo lấy cớ, tóm lại ý tứ là, Fei sẽ không ra gặp bọn họ.

Cẩn chặt rằng, kỵ sĩ công tước chuẩn bị nói thẳng mục đích đến đây, vị Lukes công tử này cũng không thể làm chủ chuyện hấn sấp nói nha. “Nhắc tới cũng sợ công tử chê cười, nữ nhi này của ta...”

Mỹ nữ tóc đỏ Carilina quay đầu nhìn phụ thân mình, đề tài sao chuyển về phía nàng rồi? Bất quá, sao nàng lại cảm thấy có chuyện không ổn a? Là người khá hiểu rõ phụ thân, nàng mơ hồ cảm thấy hấn đang có âm mưu gì đó.

Ánh mắt vương tử của Bodoure trầm xuống, nhanh chóng nghĩ đến sự khác thường của Carilina hôm qua, so với Carilina, hấn càng thêm hiểu rõ kỵ sĩ công tước. Một người am hiểu âm mưu quỷ kế như hấn chỉ nghĩ một chút liền biết vị công tước có lối suy nghĩ đơn giản cùng cũ kỹ này đang định làm gì, thậm chí, hấn đã bắt đầu tính đến những cái lợi và hại mà cuộc hôn nhân ấy mang đến cho Bodoure.

“Tuy rằng bề ngoài thoát nhìn xinh đẹp, nhưng thật ra tâm cao khí ngạo, tính tình cuồng dã, cũng không phải là khoe khoang chứ nữ nhi này của ta có thể mạnh hơn nam tử bình thường khác rất nhiều, vì vậy, nàng luôn không để nam nhân nào vào mắt.”

Lúc đầu là đang hạ thấp chính mình, Carilina cảm thấy như vậy thật bình thường, nhưng mấy lời câu khoa trương phía sau lại làm cho Carilina có cảm giác phụ thân mình đang có âm mưu.

Brent cũng đồng thời cảm thấy không ổn. Hấn thế nào lại cảm thấy những lời này giống như là đang mời chào tiêu thụ vậy a?

“Ta vẫn lo lắng nữ nhi này của ta làm sao có thể gả ra ngoài.”

Còi báo động reo mãnh liệt trong đầu Carilina.

Brent cũng bắt đầu hiểu được tại sao lại cảm thấy không ổn, thật sự rất không ổn a.

“Thậm chí ta còn cảm thấy được nữ nhi của ta cả đời cũng sẽ không coi trọng nam nhân nào, nhưng ngày hôm qua, ta rốt cục thấy được hi vọng.” Kỵ sĩ công tước vô cùng kích động nói “Ta rốt cục gặp được một nam nhân có thể áp chế, có thể khiến nữ nhi của ta khâm phục.”

Không, Carilina và Brent đồng thời kêu lên trong lòng, tiếc rằng, kỵ sĩ công tước làm sao có thể nghe được tiếng rên rỉ của bọn họ, rốt cuộc nói ra câu nói quan trọng nhất. “Ta quyết định, để nữ nhi của ta gả cho Fei. Red Creek các hạ.”

Những lời này vừa được nói xong, Brent còn chưa kịp trả lời, Carilina cũng không kịp phản đối phụ thân mình tự chủ trương, một cổ hàn khí đột nhiên bao phủ phòng khách, làm bọn họ đều đông cứng lại.

Rôm rốp, rôm rốp, tiếng vách tường vỡ vụn đáng sợ vang lên, nhóm người Bodoure liền nhìn thấy những vết nứt xuất hiện trên vách tường. Brent rất quen thuộc đối với khí tức băng giá này, khác với ba người Bodoure, cổ hấn vẫn còn có thể cử động, quay đầu lại nhìn sự kiện khủng bố phía sau.

Vách tường không thể chịu nổi nữa, rắc rắc rắc, nát vụn, lộ ra một lỗ hổng thật lớn. Ánh mặt trời ảm áp chiếu sáng mái tóc vàng của người tới, nhưng thứ bọn họ cảm nhận được chỉ có khí tức lạnh lẽo như băng khiến lòng người run rẩy

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Báo Cho Biết

Iallophil cùng Fei nhàn nhã nằm trên võng, Fei híp mắt lại, hưởng thụ nét phong tình của bích hải lam thiên (biển xanh, trời cũng xanh).

Iallophil chăm chú lật xem một quyển sách dạy nấu ăn, chợt nhìn thấy một món được đặc biệt đề cử, chỉ có điều nguyên liệu khá khó tìm, hấn đành lăm lăm ghi nhớ, quyết định tìm cơ hội nào đó làm thử xem sao. Vốn dĩ tính toán như thế, nào ngờ lúc này Fei nhìn sang, thấy hình ảnh món ấy trong sách liền nói một câu, có vẻ ăn ngon lắm.

Chỉ một câu đơn giản như thế liền khiến Iallophil lập tức thay đổi ý tưởng ban đầu của mình, quyết định tối nay sẽ làm nó, hy vọng có thể nhìn thấy biểu tình mừng rỡ của Fei, bất quá, kia cũng là ảo tưởng mà thôi, thật ra chỉ cần có thể nhìn thấy bộ dáng thỏa mãn của Fei, hấn đã cảm thấy công sức mình bỏ ra đều hoàn toàn xứng đáng.

Bởi vì nguyên liệu để chế biến khá hiếm nên Iallophil quyết định đi tìm Brent. Dù sao, y cũng là người thừa kế của Lukes gia tộc, muốn lấy mấy thứ nguyên liệu này là cực kỳ đơn giản, chỉ cần nhìn lúc trước y chuẩn bị vũ khí cho Fei hào phóng ra sao liền biết tài lực của Lukes gia tộc lớn mạnh đến mức nào. (Vô Thố: tóm lại a, Iallophil chính là vẫn còn so đo chuyện Fei có vài phần xem trọng Brent ấy mà. Iallophil: không phải chỉ là vũ khí sao, ta cũng có thể cung cấp a, vì sao Fei lại đối với Brent tốt như vậy, mấy cái đó với tên kia chẳng là gì cả, việc nhỏ mà thôi. Mắc gì Fei lại phải nhớ rõ ràng đến thế a.)

Tuy rằng quan hệ của hai người rất tốt, Iallophil cũng không hồng hách đến độ tự mình ra lệnh cho mấy người trong Lukes gia cung cấp nguyên liệu hiếm có như vậy cho hấn, vì vậy, Iallophil trực tiếp đi tìm Brent.

Mới vừa nãy, Brent có xin phép ngừng huấn luyện một chút để đi gặp khách nhân, như vậy, hiện giờ hẳn là đang ở phòng khách. Vì để làm món ăn cho Fei, mà Ialophil cũng không muốn xa Fei để đi kiếm nguyên liệu, cho nên hẳn mới phải tìm đến Brent.

Lúc đi ngang qua khu huấn luyện, Ialophil mang theo Alvar, uy hiếp Brent trong ngày hôm nay nhất định phải tìm được mấy thứ kia cho hắn, về phần Ngao, Ialophil thực rộng rãi để nó đi theo Fei. Ngày hôm qua Fei trở về với một thân máu tươi khiến hắn vô cùng lo lắng, thế nào cũng phải để lại ai đó bên cạnh Fei, giúp Fei giải quyết hết mọi chướng ngại.

Ialophil đi về phía phòng khách, còn chưa đến nơi, bằng thính giác nhạy bén của mình, hắn đã nghe được những gì đang diễn ra trong phòng, mà câu nói sau cùng đã thiêu đốt hết mọi lý trí của hắn.

“Ta quyết định, để nữ nhi của ta gả cho Fei. Red Creek các hạ.”

Lý trí còn đang tự hỏi phải làm thế nào, thì bản năng đã phản ứng trước tiên. Lửa đỏ kỳ bùng lên không cách nào khắc chế được, hắn muốn đem kẻ đã nói những lời này ra chặt làm trăm mảnh.

Gả nữ nhi của mình cho Fei? Dám vọng tưởng đến Fei của hắn?

Trong lòng Ialophil, việc không thể khiến cho Fei có một gia đình hoàn chỉnh luôn là tâm kết, là chướng ngại hắn không dám đụng vào. Hắn muốn độc chiếm Fei, tuy tự biết rằng bản thân như thế thực ích kỷ, nhưng hắn vẫn không thể buông tay mà giao Fei cho người khác. Chỉ cần nghĩ như vậy, hắn sẽ phát điên, lúc ấy, hắn không biết bản thân mình sẽ làm ra chuyện gì. Thương tôn đến Fei? Không, hắn không thể, cũng không muốn, hắn chỉ có thể một mình mà nhăm nháp phần đầu đón này, cuối cùng là hủy diệt chính mình.

Hắn quyết tâm giành được trái tim của Fei, thế nhưng không phải không có sợ hãi cùng lo lắng. Nếu có một ngày, Fei thực sự gặp được một nữ nhân khiến Fei động tâm thì phải làm thế nào? Nếu có một ngày, Fei nói với hắn rằng y đã yêu người khác thì nên làm gì đây? Nếu có một ngày, Fei nói y muốn cùng ai đó xây dựng một gia đình thì sao? Nếu...

Hắn luôn trốn tránh mấy vấn đề này, dồn hết tâm tư của mình để chăm sóc Fei thật tốt. Fei đã nói chỉ có cảm tình đối với một mình hắn, chỉ một câu như vậy thôi, chính là niềm cổ vũ động viên hắn không buông tay trong suốt quãng thời gian qua. Fei có cảm tình với hắn, như vậy hắn sẽ khiến cho phần cảm tình này chậm rãi chuyển biến, chẳng sợ đến cuối cùng, tình cảm mà Fei dành cho hắn không phải yêu, hắn cũng muốn Fei không thể rời khỏi hắn, hắn hy vọng bản thân mình luôn chiếm giữ vị trí trọng yếu nhất trong lòng Fei, trọng yếu hơn bất cứ thứ gì.

Khi nghe người khác có ý định với Fei, tất cả lo lắng cùng sợ hãi của Ialophil đều bị nhắc lên, quay cuồng trong đầu hắn, cho nên quanh người mới tỏa ra hàn khí đáng sợ như vậy.

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Ialophil trong mắt mọi người lúc này đều tràn ngập vẻ âm hàn cùng sát khí. Mấy người Bodoure tất nhiên không thể nhận ra sự tồn tại của sát khí lạnh lẽo này, thế nhưng Brent lại cảm thấy rất rõ ràng. Là hảo hữu của Ialophil cũng có chút đặc quyền, cho nên hắn vẫn có thể đứng đối diện mà chống đỡ sát khí của Ialophil, thuận tiện trấn an hảo hữu của mình.

“Ialophil, người bình tĩnh một chút.” Hiện tại, hắn đã hoàn toàn hiểu được, nếu như Fei thật sự kết hôn với một nữ nhân nào đó, Ialophil sẽ càng thêm khủng bố. Bây giờ chỉ mới nghe xong một lời đề nghị thôi mà Ialophil đã trở nên như thế này, nếu quả thực có một ngày như thế... Không, không cần a, thật đáng sợ.

Ialophil căn bản không thèm nghe lời nói của Brent, trực tiếp đem sát khí của mình tập trung vào người kẻ đã can đảm đưa ra yêu cầu là kỵ sĩ công tước cùng với nữ tử tóc đỏ Carilina.

Dựa vào cái gì? Chỉ bằng việc người là nữ nhân, liền có quyền lợi đề nghị hôn ước với Fei của ta? Liền có tư cách quang minh chính đại đứng bên cạnh Fei? Liền có được ánh mắt cùng nụ cười ôn nhu của Fei? Là có thể chiếm được Fei sao? Không, một chuyện cũng đừng nghĩ ta cho phép.

Tay nâng lên, lưỡi dao bằng gió mỏng manh có thể nhìn thấy bằng mắt thường lại mang uy lực sát thương lớn nhất, lẳng lặng hiện ra từ hư không, sắc xanh trong trẻo lúc này lại lộ ra vẻ dữ tợn cùng đáng sợ của tử vong.

“Ialophil.” Một thanh âm thản nhiên vang lên khiến Ialophil đang mất đi lý trí chợt bừng tỉnh.

Sát khí lạnh lẽo nhanh chóng biến mất vô tung, khuôn mặt vốn che phủ bởi hàn băng chuyển thành nét bi thương cực độ, khi quay đầu lại đối diện với Fei, khuôn mặt hắn không biểu lộ gì cả, trống rỗng, hư vô, lại khiến cho người ta cảm giác được một loại thâm trầm cùng tuyệt vọng.

Trong mắt phản chiếu hình dáng của Fei, Ialophil cố nặn ra một nụ cười, nhưng nụ cười này vô cùng khó coi, bản thân Ialophil cũng hiểu được điều ấy. Hắn không muốn Fei nhìn thấy bộ dạng xấu xí này của hắn, bộ dạng bị bóp méo bởi tuyệt vọng, đổ kỵ, phần nộ cùng đau xót.

Fei vốn đang đứng bên bờ biển, giẫm chân trần lên cát, hưởng thụ xúc cảm tuyệt vời của những hạt cát dưới chân, Ngao cũng nghịch ngợm, chơi đùa cùng con sóng, có vẻ như nó cảm thấy đây là một trò chơi rất thú vị. Đột nhiên, Ngao ngừng đùa giỡn, quay đầu về phía biệt thự, lông mao dựng thẳng rồi rống lên một tiếng.

Ngao cùng Alvar là huynh đệ song sinh, lẫn nhau đều có tâm linh cảm ứng. Lúc này, nó cảm nhận được sự phẫn nộ truyền đến từ chỗ Alvar, đó là sự phẫn nộ từ chủ nhân của Alvar cùng Alvar, có người mạo phạm đến Ialophil chủ nhân, cảm ứng truyền đến, cũng khiến cho Ngao phẫn nộ.

“Sao thế?” Fei ngừng việc giẫm lên bờ cát của mình, nhìn về phía biệt thự. Hắn thả tinh thần cảm giác của mình ra, và cảm nhận được sự phẫn nộ cùng

sát khí của Ialophil.

Ánh mắt Fei trở nên lạnh lẽo, thế nhưng, vừa chạy đến hiện trường lại không thấy tình huống nguy hiểm nào, mà thấy được biểu tình kỳ quái của Ialophil. Cũng không đợi hắn nói thêm gì, Ialophil đã vội chạy ra ngoài, khiến hắn ngay cả đuổi theo cũng không kịp.

Fei cẩn thận quan sát hiện trường, Brent, còn có ba người hôm qua hắn đã gặp. Bọn họ không phải là đối thủ của Ialophil, vậy điều gì khiến cho Ialophil có sát khí nặng nề như vậy, hắn đầu tiên nhìn thấy sát khí mãnh liệt như thế từ Ialophil.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Fei lạnh giọng hỏi Brent.

Ba người Bodoure đã sợ đến mức ngồi bẹp xuống đất. Bọn họ thực vô tội a, vì sao lại phải chịu đãi ngộ như thế này.

Brent đầu tiên là tỏ vẻ không có gì với Fei, sau đó hướng ba người kia tạ lỗi, đưa ra một lý do đầy lỗ hổng, chỉ cần nghĩ là biết đó là nói dối, rằng vì bản thân trốn tập huấn luyện khiến Ialophil nổi giận, thế mà cả ba người kia đều không thêm đề ý, chấp nhận ngay lý do ấy. Tuy bọn họ chẳng biết tại sao bản thân lại phải hứng chịu chuyện tai bay vạ gió này, chính là ai dám kêu ca với Thánh giai, huống chi là một Thánh giai đang nổi giận.

Từng tiếng nổ khủng khiếp truyền đến từ mặt biển càng khiến cho ba người kinh hồn táng đảm.

Cho nên khi Brent vừa đưa ra lời đuổi khách rất lễ phép thì cả ba lập tức đồng ý, dùng tốc độ nhanh nhất thoát xa khỏi mảnh đất nguy hiểm này.

“Sao vậy?” Phía sau, Donald cùng Garvin cũng chạy đến, nhìn vách tường đổ sập, hai người gấp gấp hỏi Brent, lại quay sang nhìn những con sóng to thỉnh thoảng nổi lên trên mặt biển, những cột sóng không phải do tự nhiên tạo ra.

“Các người lui hết ra ngoài.” Brent đuổi đi tất cả những người hầu dư thừa trong phòng. Toàn bộ không gian rất nhanh chỉ còn lại Donald, Garvin, Brent cùng Fei.

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” Fei hỏi Brent. Trước khi đến đây, Ialophil hết thấy đều rất bình thường, làm sao lại đột nhiên thay đổi, loại sát khí kia, cùng với hành vi phát tiết phần nộ hiện tại, Fei không rõ.

Ialophil cũng không phải là kẻ dễ dàng nổi giận, lại không không chế được đến tình trạng này? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra mà có thể khiến cho Ialophil tức giận đến thế? Fei thực sự không thể hiểu được.

“Vừa rồi có người hướng Fei cầu hôn cho nữ nhi mình.” Brent lên tiếng, làm cho Donald cùng Garvin buông ra nghi vấn trong lòng, bọn họ đã hiểu được vì sao Ialophil lại giận dữ như thế rồi.

Ngược lại, kẻ là đương sự là Fei lại không hiểu chút nào, chuyện Brent nói chính là nguyên nhân khiến Ialophil tức giận sao?

“Ialophil vì chuyện này mà tức giận?” Thanh âm thân nhiên mang theo vẻ nghi hoặc. Loại chuyện này mà cũng đáng để phần nộ sao?

Brent, Donald cùng Garvin nhìn Fei, người hoàn toàn không biết đến tình cảm của Ialophil dành cho mình.

“Fei, người có biết tình cảm của Ialophil dành cho người không?” Brent hỏi.

“Brent.” Donald và Garvin cùng kêu lên sợ hãi? Brent muốn làm gì? Định nói cho Fei biết sao?

“Ta cảm thấy Fei nên biết chuyện này, hãy nhìn tình huống hiện tại của Ialophil, nói không chừng, có một ngày nào đó hắn không thể áp chế được, như vậy càng thêm hồngбет, còn không bằng bây giờ nói thẳng ra luôn, để Fei cho Ialophil một câu trả lời thuyết phục, cự tuyệt hay chấp nhận, Ialophil cũng biết được hắn nên làm gì. Ta cũng không muốn thấy tình cảnh này lặp lại.” Brent đối Donald cùng Garvin nói, trước kia bọn họ chỉ mới tưởng tượng qua, sau khi tự mình trải qua sát khí của Ialophil mới minh bạch được sự điên cuồng của hắn.

“Các người gạt ta chuyện gì?” Fei híp híp mắt, bọn họ biết, người mà hắn xem là mình hữu lại giấu giếm hắn chuyện nào đó, khiến cho trong lòng Fei không thoải mái, không quan hệ gì đến tình yêu, đây chẳng qua chỉ là một phản ứng rất bình thường.

Donald cùng Garvin lặng im, nghe Brent nói với Fei, “Fei, Ialophil hận yêu người.”

“Sau đó thì sao?” Biểu hiện của Fei vô cùng bình thản, hoàn toàn không hề bị tin tức này gây chấn kinh.

“Ta là nói, hắn yêu người, là yêu trong tình yêu đấy.” Brent nghĩ rằng Fei không hiểu được bởi phản ứng của hắn quá mức bình tĩnh, “Cho nên khi có người cầu hôn với người, hắn ghen ghét, hắn đó kỳ đến nỗi muốn giết người.” Brent bổ sung thêm đầy đủ và chi tiết.

“Là thế sao?” Mấy nhử nhử lại, phản ứng vẫn lãnh tình như cũ, “Ta đã biết.” Sau khi nói xong câu ấy, Fei cũng rời khỏi nơi này.

Ba người trong phòng trầm mặc một lúc lâu.

“Đại ca, không phải là đã sớm biết được tình cảm của Ialophil đối với hắn đó chứ?” Garvin là người đầu tiên mở miệng nói, trừ bỏ điều này, còn gì có thể giải thích được loại bình tĩnh kỳ dị này.

Brent cùng Donald đều không đáp lại câu hỏi của Garvin. Loại bình tĩnh này của Fei chỉ có thể lý giải như vậy, bởi vì có ai khi biết mình bị người ta yêu,

mặc kệ họ là nam hay nữ, chỉ cần là được thông báo, lại sẽ lãnh tình như vậy, trừ phi là đã sớm biết rõ, huống chi người yêu mình lại luôn ở bên cạnh, lại là người cùng giới tính. Chuyện như vậy, ai lại có thể bình thản thế kia, loại thái độ này như đang nói, chuyện kia chẳng có gì to tát cả.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80

Fei không cười Ngao, mà là tự mình bước đi trên mặt biển, đến gần Ialophil đang trút giận ở ngoài khơi.

Từng cột nước liên tục trời lên cao đến tận trời cho thấy tâm tình của Ialophil lúc này thực không tốt chút nào, Fei dường như cũng cảm nhận được sự nôn nóng, bất an cùng lo lắng của y.

“Ta vẫn cho rằng ghen tị là một loại cảm xúc vô vị.” Âm lượng của Fei không cao, những cột nước dâng lên hạ xuống cũng có thể lấp đi thanh âm ấy, nhưng Ialophil vẫn nghe thấy rõ ràng.

Ialophil ngừng việc tàn phá mặt biển của mình, quay lại nhìn Fei. Mặc dù hấn không bị những cột nước kia hất lên làm ướt người, thế nhưng vẫn khiến người khác nhìn vào cảm thấy có chút chật vật.

“Fei.” Thanh âm cũng không lớn, thậm chí còn nhỏ hơn âm lượng vừa rồi của Fei một chút.

“Nếu như muốn có thì nên suy nghĩ biện pháp để đạt được. Còn như chỉ biết ghen tị, vậy sẽ không có được gì cả.” Fei lại tiếp tục bước về phía Ialophil, biểu tình không chút thay đổi.

Cũng chính vì vẻ mặt bình tĩnh như thế, cho nên Ialophil không biết được rằng, Fei đã nhận ra cảm tình của Ialophil đối với y. Làm gì có ai vẫn có thể bình tĩnh đến vậy sau khi biết đối phương có loại tình cảm kia với mình đâu.

Hiện tại, cảm xúc của Ialophil vẫn chưa ổn định, lại nghe thấy lời của Fei, tất cả khát vọng cùng bất an hấn vẫn luôn áp chế nơi đáy lòng, lúc này đều bạo phát ra ngoài.

Ialophil cười lớn, cười đến vui vẻ, cười đến bi ai, sau đó dùng ngữ khí vừa cô đơn vừa bất đắc dĩ, còn có, vài phần tự giễu, nói, “Fei, người biết ta muốn thứ gì không?” Người làm sao có thể biết, thứ ta mong muốn nhất không có gì khác, chính là người a. Nếu người biết, người vẫn sẽ nói như vậy sao?

“Ta biết.” Câu trả lời của Fei vượt ra ngoài dự kiến của Ialophil.

Bất quá sau đó, Ialophil liền đoán ra, suy nghĩ của Fei chỉ sợ không có gì khác là lực lượng mạnh mẽ gì gì đó, nhưng hoàn toàn không phải a. Ialophil lắc đầu cười nhạt, những thứ kia, hấn muốn đều là vì Fei a, không nghĩ đến câu nói sau đó của Fei lại khiến hấn giật mình.

“Người muốn ta.” Không hiểu yêu, không biết yêu, không có nghĩa hấn không biết thứ Ialophil muốn là gì. Dù là yêu, là hận, hay là chấp nhất, mục đích cũng chỉ có một, đạt được thứ mà mình muốn. Ialophil yêu hấn, như vậy đương nhiên là muốn hấn.

Ialophil tròn mắt nhìn Fei.

“Người yêu ta.” Fei nói thẳng ra bí mật mà Ialophil vẫn luôn giấu giếm.

“Người...?” Ialophil thật sự hoảng sợ, đến mức nên nói cái gì lúc này hấn cũng không biết. Fei cũng không nói gì thêm, chờ Ialophil đặt câu hỏi.

Cũng như mấy người Donald, nhìn đến phản ứng lạnh nhạt của Fei, Ialophil cũng đoán, “Người đã sớm biết tâm ý của ta?” Trong lòng cảm thấy khổ sở, vậy ra Fei đã nhìn thấy tất cả những trò hề của hấn sao?

“Không, vừa rồi Brent nói cho ta, ta mới biết được.” Fei lắc đầu. Đối với tình yêu, hấn chưa từng hiểu, làm sao biết được tâm tư của Ialophil, cũng càng nhìn không ra y yêu đến chính mình.

Ialophil biết Fei khinh thường nói dối, cũng không nghi ngờ, nhưng phản ứng của Fei, thật sự là bình tĩnh đến quý dị.

“Người không cảm thấy chán ghét? Không cảm thấy phiền phức? Không thấy phần nộ? Bởi vì ta có loại cảm tình không nên có này với người.” Khi Ialophil hỏi như vậy, trong lòng cũng đang rỉ máu. Chỉ cần Fei nói “có” một tiếng, cũng đủ khiến hấn vô cùng thống khổ. Chờ đợi Fei trả lời không mất bao nhiêu thời gian, nhưng hấn lại cảm thấy trái tim của mình như bị giày vò bởi lo sợ cùng thống khổ, một chút thời gian này lại có vẻ lâu dài đến khó chịu.

“Người yêu ta là chuyện của người, ta cũng không vì vậy mà thay đổi cách nhìn của ta đối với người, người là đồng bạn mà ta tin tưởng, là chiến hữu ta có thể phó thác phía sau.” Đây là câu trả lời của Fei. Ialophil yêu hấn thì đã sao, đó là tình cảm của y, hấn chỉ là biết đến mà thôi, quan hệ của hấn và Ialophil sẽ không vì vậy mà thay đổi.

Ialophil đang trong tình trạng giống như đợi tuyên án, nghe Fei nói thế, sững sốt một lúc lâu. Sau đó, hắn mới hiểu được những lời của Fei có nghĩa là gì. Đúng vậy, cảm tình của hắn đối với Fei là yêu, nhưng Fei hoàn toàn không cần phải phiền não bởi chuyện này, vì tình cảm của Fei đối với hắn vẫn không thay đổi, sự tín nhiệm giữa bọn họ không phải chỉ vì hắn yêu y mà biến mất. Fei biết tình cảm của hắn, nhưng không chấp nhận cũng không cự tuyệt, chỉ đơn thuần là biết mà thôi, đơn giản như vậy.

Đột nhiên lúc này, đem so sánh với sự lạnh nhạt của Fei, Ialophil có loại cảm giác bản thân giống như một thằng ngốc.

Nếu Fei đã biết, như vậy hắn cần gì phải trốn trốn tránh tránh mà che giấu, cứ tự do mà biểu đạt toàn bộ tâm ý của mình, Ialophil lập tức cảm thấy cực kỳ thoải mái.

“Fei, ta yêu ngươi, muốn có được ngươi, như vậy, ta có thể theo đuổi ngươi, chiếm hữu ngươi không?” Ialophil phi thường nghiêm túc nhìn Fei. Đối với chuyện này, Fei đáp lại bằng một nụ cười phóng khoáng, “Nếu ngươi có thể, vậy thì cứ làm đi.” Tình yêu, hắn không hiểu cũng không để ý, nếu Ialophil có bốn sự khiến hắn yêu y, như vậy tốt lắm, muốn có được hắn cũng như vậy, hắn chỉ cần đợi xem Ialophil làm gì là được. Đối với khả năng Ialophil sẽ làm mình động tâm, Fei cũng có vài phần chờ mong, tình yêu hư vô mờ mịt đó, hắn cũng sẽ có sao?

“Ta sẽ không từ thủ đoạn.” Nhìn nụ cười kia của Fei, Ialophil giống như nhìn thấy con đường tình yêu của hắn đang bùng sáng, ít nhất Fei không cự tuyệt, nghĩa là hắn có cơ hội, vì thế hắn nhất định phải dùng mọi thủ đoạn để khiến Fei yêu hắn.

“Đến đây đi.” Với Fei, lời nói của Ialophil giống như một lời thách đấu. Đối với chiến đấu, hắn sẽ không lảng tránh.

Sau khi nói xong, Fei xoay người rồi đi, Ialophil tươi cười hớn hở chạy theo sau hắn.

Khi mấy người Brent nhìn thấy hai người trở về, thật sự nhìn không ra có gì khác biệt trong không khí giữa hai người, Fei vẫn lạnh lùng thờ ơ với tất cả mọi thứ, Ialophil vẫn dùng ánh mắt si mê nhìn Fei. Nếu nói có gì thay đổi, chính là hơi thở u ám lúc trước vẫn còn ẩn ẩn cảm giác được từ trên người Ialophil, lúc này đã biến mất vô tung, cả người y tỏa sáng giống như đang đắm chìm trong ánh sáng mặt trời, còn có, cảm tình đối với Fei có vẻ trở nên bình ổn hơn rất nhiều. Biến hóa vi diệu như vậy, chắc chắn vừa rồi giữa hai người đã xảy ra chuyện gì đó.

Nhìn thấy Brent, Ialophil trực tiếp nói cho Brent những nguyên liệu nấu ăn hắn cần. Brent còn muốn hỏi chuyện gì xảy ra, thế nhưng Ialophil đã trở thành cái đuôi sau lưng Fei mà đi khuất khỏi tầm mắt.

Bất đắc dĩ, Brent chỉ có thể sai người chuẩn bị đầy đủ những gì Ialophil yêu cầu.

Nguyên liệu nấu ăn vừa đưa đến, Ialophil lập tức vào phòng bếp, khoe miệng vẫn giữ nụ cười trong lúc làm cơm, nụ cười ngọt ngào giống như đã chiếm được toàn bộ thế giới làm cho mấy người Donald đứng nhìn ở một bên cảm thấy mao cốt từng tấc. Fei không phải đã đáp lại cảm tình của Ialophil rồi đấy chứ? Xin tha thứ cho bọn họ khi nhìn không ra Fei có chỗ nào giống như thích Ialophil.

Sờ dĩ bước chân vào phòng bếp, nơi bình thường bọn họ tuyệt đối sẽ không tiến vào, mục đích chủ yếu chính là vì muốn hỏi xem chuyện gì đã xảy ra.

Tâm tình Ialophil lúc này rất tốt, đối với chuyện Fei cho phép hắn theo đuổi, đương nhiên là vô cùng hưng phấn nói cho các hảo hữu, thuận tiện hỏi ý bọn họ xem hắn nên làm thế nào để đạt được tâm của Fei. Dù nói thế nào đi nữa, thêm một người nghĩ là thêm một trợ giúp.

Ba người Garvin thì tỏ vẻ kính ngưỡng đối với tư tưởng của Fei, này quá mức không giống người thường rồi.

Nhìn đến bộ dạng Ialophil trở nên sáng sủa như lúc này, bọn họ đương nhiên cũng cao hứng, thế nhưng, gia tộc của hai người bọn họ cũng rất đáng lo a.

“Ialophil, ngươi có nghĩ đến phản ứng của Red Creek gia tộc cùng Theoromon gia tộc chưa?” Brent rất lo lắng về vấn đề này.

Ma pháp trong phòng bếp đột nhiên hơi rối loạn, sau đó lại khôi phục như bình thường.

“Chuyện của Fei, Red Creek gia tộc không có tư cách quản.” Cho dù là trước mặt Garvin, Ialophil cũng dùng thanh âm lạnh lùng thể hiện sự bất mãn của mình đối với Red Creek gia. Là bọn họ từ bỏ Fei trước, giờ lại muốn lợi dụng Fei khi Fei có được thực lực như hiện tại. Muốn lấy danh nghĩa gia tộc để cản trở Fei, hắn tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra.

Garvin là lần đầu tiên cảm giác được sự lạnh lùng của Ialophil đối với Red Creek gia tộc rõ ràng như thế, nhưng đối với lời nói của Ialophil, hắn không có cách nào phản bác. Hắn đã không còn là một hài tử khờ dại, đối với một số chuyện, hắn đã bắt đầu biết đến, mà gốc rễ vì gia tộc, chính là một loại nghĩa vụ.

Thế nhưng, đối với đại ca, đối với người đại ca mà hắn luôn kính nể, hắn không cho là như vậy. Tất cả những gì đại ca đạt được đều không hề dựa vào gia tộc, thành tựu đó là do chính bản thân y dùng mồ hôi và máu để đổi lấy, đã như vậy, huy hoàng hôm nay của đại ca, gia tộc sao có tư cách để chia sẻ. Red Creek gia tộc lấy Fei. Red Creek làm vinh quang, bởi vì đại ca có dòng họ này, thế nhưng Fei. Red Creek không có lý do gì để lấy gia tộc làm vinh quang, bởi vì nó chưa từng làm gì cho y cả.

Đại ca ghi nhớ ơn sinh dưỡng của Red Creek gia tộc, nhưng Red Creek gia tộc không có tư cách tham lam mà muốn y hồi báo bằng tất cả, cái gì cũng phải có mức độ a.

“Về phần nhà của ta,” Ialophil trầm mặc một lúc rồi nói, “Ta sẽ giải quyết.” Tuy rằng rất có lỗi với cha mẹ cùng với những người vẫn luôn quan tâm hắn, nhưng hắn sẽ không từ bỏ Fei. Hắn đã sớm có chuẩn bị, cho dù bọn họ phản đối như thế nào, hắn cũng sẽ không thay đổi chủ ý. Khiến thân nhân thất

vọng, hẳn sẽ dùng cách khác để bù lại, bọn họ quan tâm nhất vẫn là Theoromon gia tộc, như vậy hẳn sẽ che chở Theoromon gia, khiến nó tồn tại và giữ được danh vọng dài lâu, đây chính là hồi báo của hẳn cho sự quan tâm hẳn nhận được trong nhiều năm qua.

Sáu năm ở Hắc Ám đại lục làm cho hẳn thay đổi rất nhiều, so với người mà bọn họ từng nhận thức, hẳn lúc này đã quá mức lãnh khốc, sáu năm giãy giụa giữa lần ranh sinh tử làm cho cảm tình trong mười ba năm kia trở nên ngày càng mỏng, thứ chống đỡ cho hẳn mỗi khi chiến đấu, giãy giụa mà sống được đến nay chưa bao giờ là thân tình cùng hữu tình có được trong mười ba năm kia, huống chi, sau khi ít nhiều tham gia vào chính trị, hẳn cũng ý thức được thân tình mà cha mẹ giành cho hẳn cũng không đơn thuần, hẳn cảm thấy như vậy là không đủ, cho nên phần thân tình này hẳn đã có một tầng ngăn cách, điều này khiến hẳn trở nên giống như Fei, có thể đem thứ tình cảm từng đã là thân tình kia xem như là món đồ để giao dịch.

Cả đời này hẳn nhất định không cưới nữ nhân nào, may là hẳn có không ít đệ đệ, không đến mức khiến Theoromon gia tộc không có người nối nghiệp. Lây vinh quang lâu dài của Theoromon gia tộc làm lợi thế, thân nhân của hẳn sẽ đáp ứng điều hẳn muốn, đây là bi ai của thế gia cùng cách lựa chọn của một người coi trọng sinh mệnh của bản thân, chỉ cần đưa ra đủ ích lợi, bọn họ sẽ thỏa hiệp.

Những suy nghĩ trong đầu của Ialophil, ba người Brent cũng không quá rõ ràng, bọn họ có thể thấy được Ialophil thay đổi, thế nhưng sự lột xác từ trong linh hồn cũng không phải thứ muốn là có thể nhìn ra, chẳng qua, khi nghe Ialophil nói vậy, trong lòng bọn họ đều nghĩ, nhất định sẽ giúp đỡ Ialophil, để người của Theoromon gia tộc chấp nhận cảm tình của Ialophil. Tuy biết chuyện này là rất khó, nhưng bọn họ tuyệt đối sẽ không bỏ mặc Ialophil đấu tranh một mình.

Tận khi ngày kia đến, ba người bọn họ mới hiểu được, chỉ cần có đủ lợi thế thì không có gì làm không được. Chỉ là, như vậy không biết có phải rất bi ai cùng buồn cười không, bọn họ tuyệt đối không muốn rơi vào tình trạng tương tự. Ích lợi của bọn họ phải là tự mình chủ động giành được, chứ không phải bị động đổi lấy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Di Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81

Sau khi hưởng thụ bữa tối do Ialophil dày công chuẩn bị, Ialophil và Fei cùng nhau tản bộ bên bờ biển dưới bầu trời đêm đầy sao. Không giống như lúc ban ngày, xanh thẫm bao la tạo cảm giác dễ chịu, thoải mái, biến vào đêm tĩnh lặng và dường như sâu hơn, cho dù ánh sao có chiếu sáng cả vùng trời phía trên thì khi nhìn ra ngoài khơi xa, mặt biển vẫn chìm trong tấm màn đen u tối và sâu thẳm, chỉ có tiếng sóng biển vỗ từng đợt mới làm giảm bớt cảm giác hắc ám lúc này. Chẳng qua, dù không có ánh sao và tiếng sóng, tấm tối này vẫn không thể khiến Ialophil cùng Fei cảm thấy sợ hãi.

Tản bộ xong, Ialophil bắt đầu thể hiện tài nghệ của mình – đánh đàn hạc, truyền vào đấy tất cả tình yêu của hẳn dành cho Fei, chỉ tiếc rằng Fei là một người không hiểu phong tình là gì, cũng hoàn toàn không biết cách cảm nhận âm nhạc. Với Fei, ngoại trừ những người sử dụng nhạc khí để tấn công phải đi học đàn ra thì người bình thường sẽ không ai làm thế, huống chi so với thể loại tình ca du dương êm ái, Fei lại càng thích những tiết tấu nhanh, mãnh liệt và sôi trào.

Vì thế cho nên, kế hoạch bày tỏ tình yêu của Ialophil hiển nhiên thất bại. Fei cắt ngang màn trình diễn âm nhạc của Ialophil, còn bắt đầu thảo luận với Ialophil về kỹ năng công kích bằng âm thanh, một chút lãng mạn cũng không có.

Ialophil sẽ vì lần thất bại này mà bỏ cuộc hay sao? Đương nhiên là không. Thừa dịp Fei vào phòng tắm để tẩy sạch những bụi bặm trong ngày, Ialophil chạy đến phòng Fei.

Fei cũng không phải là không hề biết, chẳng qua bởi đó là Ialophil nên hẳn mới không có hành động gì mà thôi. Khi Fei mở cửa phòng tắm bước ra, nhìn thấy Ialophil đang nằm trên giường mình thì cũng không ngạc nhiên, bình tĩnh trèo lên giường, kéo chăn, nằm vào, chuẩn bị ngủ.

“Fei.” Ngữ điệu làm nũng, giả vờ đáng thương của Ialophil mà Fei đã rất quen thuộc cất lên.

Không chờ Fei đáp lại, Ialophil đã tự động kéo một bàn tay của Fei đặt lên vị trí kia, xúc cảm cương cứng nơi đó khiến Fei biết ý đồ của Ialophil là gì.

“Fei.” Lúc này Ialophil đã tiến lại gần sát bên tai Fei, phả hơi thở ấm áp của mình lên tai hẳn. Nơi mềm mại, mẫn cảm phải chịu một kích như vậy, làm cho Fei không không chế được mà run rẩy. Hẳn cũng chỉ là một người bình thường, không thể thờ ơ đối với mọi kích thích được.

Ngay lúc Fei nhất thời thất thần, Ialophil nhanh chóng đưa tay vào bộ vị trọng yếu của Fei, sử dụng thủ pháp cao siêu với độ mạnh yếu vừa phải đánh vào từng điểm mẫn cảm làm cho Fei có phản ứng chỉ trong một thời gian ngắn.

Mặc dù ở phương diện này, Fei đậm đặc hơn người bình thường một chút, nhưng không có nghĩa là chưa từng có, vốn là phản ứng sinh lý tự nhiên lâu lâu mới sinh ra, lại luôn bị kỹ thuật của Ialophil khơi mào lên, cũng vào thời điểm ấy Fei mới ý thức được bản thân hẳn hoàn toàn không chịu được khiêu khích, thì ra không phải dục vọng của hẳn quá đậm đặc, mà là cần có người khơi mào.

Ở phương diện này, Fei cũng sẽ không miễn cưỡng chính mình, chỉ cần không phải đang trong thời điểm chiến đấu thì hoàn toàn không cần phải miễn cưỡng. Con người ở mặt thể phải chiến đấu để sinh tồn, vì sống sót mà cố gắng, phải trả giá cả mồ hôi và máu, nhìn qua thực gian khô, nhưng thật mâu thuẫn là, người ở mặt thể toàn bộ đều là người theo chủ nghĩa hưởng lạc, chỉ cần người có bản lĩnh, chỉ cần hoàn cảnh an toàn, người mặt thể sẽ không cự

tuyệt bất kỳ hình thức hưởng lạc nào. Dù sao ai cũng không biết ngày mai họ có còn sống hay không. Cuộc sống gian khổ cũng không làm cho con người mất đi bản tính thích hưởng thụ của mình.

Fei đáp lại hành động của Ialophil, nhưng đêm nay không giống với những lần giúp đỡ nhau trước, hôm nay, khi Ialophil hôn Fei, hắn không ngừng nói ra những lời yêu thương.

“Ta yêu ngươi, Fei, ta yêu ngươi.” Câu nói ấy lặp lại không ngừng, tựa như những lời chú ngữ, cứ mãi rì rầm bên tai Fei.

Một lần lại một lần, Ialophil dường như muốn cả linh hồn Fei đều phải khắc ghi những lời này.

Fei lại không có cách nào suy nghĩ về những điều này, hắn theo bản năng hưởng thụ lấy, đồng thời cũng dùng ba phần cảnh giác để đề phòng chung quanh mình, không chia một phần tinh lực nào để nghĩ về cảm tình và chấp nhất của Ialophil.

Cuối cùng, hai người cũng đạt đến cao trào, hỗn hợp dịch thể của cả hai vương đầy trên bụng. Đêm nay như vậy là xong, Fei nghĩ thế, nhưng lúc này, tay Ialophil lại hướng dần xuống địa phương bí ẩn của hắn, ngón tay dính dịch thể bắt đầu dò xét nơi u mật phía sau.

Ba~. Fei một cước đá bay Ialophil xuống giường.

Một loạt âm thanh nối nhau vang lên ngay sau đó, là tiếng Ialophil đụng phải những thứ bài trí trong phòng Fei, tiếp đấy là tiếng những thứ phía trên đua nhau rơi xuống sàn nhà sau khi va chạm.

“Đau quá.” Ialophil ôm lấy ót, ủy khuất nhìn Fei.

“Ngươi đang làm cái gì?” Fei híp mắt hỏi. Ialophil làm quá mức rồi, cái chỗ kia có thể tùy ý đụng chạm đấy sao? Đây là lần đầu tiên hắn gặp phải tình huống như thế này.

“Ta muốn ngươi chứ sao.” Xem đi, Ialophil nói một cách vô cùng quang minh chính đại, đúng lý hợp tình.

Fei nhìn chằm chằm Ialophil. Ialophil không hề né tránh, nhìn vào Fei.

“Chờ đến ngày ngươi có thể thắng ta rồi tính sau.” Sửa sang lại quần áo rồi xoay người ngủ. Đối với chuyện này, Fei vốn cũng không để ý mấy, trong nhận thức của hắn, nam giới nằm dưới biểu thị cho việc không đủ mạnh, mà hắn không hề yếu hơn Ialophil. Nếu một ngày Ialophil mạnh hơn hắn, mà hắn cũng thừa nhận Ialophil thì Ialophil có làm như vậy hắn cũng sẽ không bài xích. Nói cách khác, Fei cho rằng hiện tại Ialophil không có đủ tư cách làm chuyện này với hắn.

Đương nhiên Ialophil cũng không biết được suy nghĩ của Fei, dù sao bọn họ cũng là hai người khác nhau. Nhưng sau này, khi biết được, hắn cảm thấy vô cùng hối hận. Hắn đáng lẽ phải nói cho Fei hiểu loại chuyện này không liên quan đến việc mạnh hay yếu, hoặc là lúc đó hắn nằm dưới cũng được a. Bất quá, đó cũng là chuyện diễn ra trong tương lai rất lâu nữa. Hiện tại, Ialophil đáp lại Fei bằng một câu rất tự tin, “Ta đã biết.” Vì có thể ôm Fei, hắn sẽ cố gắng đuổi theo Fei, sẽ mạnh hơn Fei.

Ialophil đứng dậy, sửa sang lại quần áo của mình, rồi lại leo lên giường Fei, chỉ là lần này hắn quy củ nằm bên người Fei, kéo chăn đắp cho cả hai.

“Fei, ta yêu ngươi, ngủ ngon.” Nhắm mắt, chìm vào ngủ.

Cả đêm, Fei ngủ say sưa, không mộng mị, mà Ialophil lại có một giấc mơ cực kỳ phong phú, dù sao hắn cũng không làm được trong hiện thực, vậy cứ thực hiện tất cả trong mơ đi. Cứ như vậy, lúc tỉnh dậy, khác với vẻ nhẹ nhàng khoan khoái của Fei, quần của Ialophil lại ướt đầm.

Thế nên, khi Fei vén chăn lên thì lập tức chú ý đến cái lều trại của Ialophil.

Người này là dã thú, không, dã thú còn có thời kỳ phát dục, người này căn bản là cái máy móc không ngừng hoạt động suốt cả năm. Sau khi nhìn xong, Fei chỉ có thể nghĩ như vậy.

Con người vẫn luôn có những ý nghĩ giảo hoạt, Fei cũng vậy, nhìn thấy tình huống của Ialophil, Fei coi như không thấy, đi vào phòng tắm rửa mặt chải đầu.

Ialophil nghe thấy tiếng đóng cửa mới mở mắt ra. Kỳ thật hắn đã sớm tỉnh, tình huống của bản thân, hắn làm sao không biết cho được, trong lòng kỳ vọng Fei sẽ giúp một chút, vậy mà kết quả đâu? Bất quá, không sao cả, hắn ngồi dậy nhìn về phía phòng tắm, cười đầy sùng nịch.

Hắn rất muốn chạy vào phòng tắm, nhưng hắn không dám. Không phải là hắn sợ Fei, mà là khi phải đối mặt với thân hình Fei hắn chắc chắn sẽ có phản ứng, hắn sợ mình sẽ xúc động mà phá hủy hết thảy, có thể Fei sẽ không để ý, quan hệ giữa hai người cũng sẽ không vì như vậy mà mất đi, nhưng cái gì cũng phải có dự phòng vạn nhất. Tâm tư Fei rất khó đoán a.

Sau khi ở bờ biển chán rồi, bọn họ lại khởi hành. Fei nói muốn đi cực bắc xem Tuyết sơn, một ngọn núi phủ đầy tuyết trắng. Fei cảm thấy hắn cần phải nhanh chân đến đó nhìn xem.

Đi đến cực bắc cần phải băng ngang qua Tinh Linh vương quốc, Ialophil chợt nhớ tới mình có huyết thống Tinh Linh, lại chưa từng đi đến Tinh Linh vương quốc bao giờ, gia gia cùng nãi nãi đều ở đó, vừa vặn đến đó thăm hỏi luôn.

Ialophil đã nói vậy, Fei cũng không phản đối, đoàn người liền xuất phát, hướng đến Tinh Linh vương quốc.

Chủng tộc Tinh Linh có được vẻ ngoài xinh đẹp và sinh mệnh lâu dài, nếu như không có thực lực sẽ bị con người tham lam thềm muốn, thế nhưng các Tinh Linh lại có thực lực bất phàm, mỗi Tinh Linh đều biết sử dụng ma pháp, có nhân lực rất lợi hại, là những chủng tộc giỏi nhất. Đây là chủng tộc nhận rất nhiều thiên vị của tạo hóa.

Bởi vì Tinh Linh sống rất lâu, bọn họ không cổ vũ cũng như không ủng hộ tình yêu khác chủng tộc. Kỳ thật, Tinh Linh và con người rất giống nhau. Bọn họ đậm mật và cao ngạo, chung tình nhưng không chuyên tình, dù bạn lữ của mình đã chết, bọn họ tuy thương tâm, nhưng vẫn có thể tìm kiếm tình cảm mới. Tuy nhiên, Tinh Linh bình thường rất đậm mật, một khi đã động tâm thì sẽ bị thương rất lâu, cho nên Tinh Linh bình thường sẽ không dễ dàng động tâm, một khi động tâm sẽ rất trân trọng người yêu của mình, cũng bởi vì Tinh Linh khó động tâm, cùng bị thương suốt một quãng thời gian rất dài nên trên đại lục, Tinh Linh được xây dựng hình tượng là một chủng tộc chuyên tình, kỳ thật cũng không phải vậy.

Trong lịch sử lâu dài của Tinh Linh, tình yêu khác tộc có không ít, tạo ra Bán Tinh Linh, bị xếp hạng dưới những Tinh Linh thuần chủng.

Tinh Linh vương quốc chủ yếu gồm có Tinh Linh thuần huyết, Bán Tinh Linh, và một số chủng tộc khác sống tại Tinh Linh vương quốc. Chỉ là, những chủng tộc khác ở đây rất ít, nguyên nhân chủ yếu là vì phong tục tập quán khác nhau.

Các Tinh Linh cũng không phải chỉ ăn đồ chay, nhưng trong bữa ăn lấy đồ chay làm chính. Bọn họ cũng không thích thịt, mà trên đời này có bao nhiêu chủng tộc chỉ thích ăn chay? Nếu như mở quán cơm ở đây, chỉ có thể bán đồ ăn chay mới có thể kiếm tiền? Các Tinh Linh sẽ không ăn thịt, cho nên thương nhân sẽ không mở quán cơm ở nơi này. Tại Tinh Linh vương quốc chỉ có các Tinh Linh tự mình mở quán mà thôi.

Mỗi lần vừa rời khỏi Tinh Linh vương quốc, chuyện thứ nhất mà các thương nhân làm là đi đến quán cơm ăn một bữa. Các Tinh Linh không chỉ có không thích ăn thịt mà khẩu vị còn rất rất nhạt. Ở lâu chắc chắn sẽ có cảm giác không thể ăn nổi nữa.

Những điều này sẽ không bao giờ có trong sách vở, đây đều là những gì Ialophil nói cho Fei trên đường đi, đó là điều gia gia hắn đã nói với hắn. Bây giờ nghĩ lại, gia gia thực sự rất giỏi, có thể ở Tinh Linh vương quốc chịu lâu như vậy, khó trách mỗi lần trở lại công tước gia, gia gia ăn cái gì, trong mắt đều tràn đầy xúc động.

Fei tuy rằng không kén thức ăn, nhưng không thể ăn thịt thì hắn vẫn cảm thấy khó chịu. Ialophil biết được liền đảm bảo sẽ chuẩn bị thức ăn cho Fei khi đến Tinh Linh vương quốc.

Bọn người Donald đã từng tới Tinh Linh vương quốc, đối với những gì đã trải qua đều cảm thấy rất thống khổ, bọn họ khi đi du lịch, thời gian dừng lại ở Tinh Linh vương quốc là ngắn nhất. Nguyên nhân cũng chỉ bởi vì không thể chịu nổi thức ăn ở Tinh Linh vương quốc được nữa mà thôi.

Nghe thấy lời cam đoan của Ialophil với Fei, bọn họ lập tức nghĩ cách làm sao để có thể ăn được. Dù có bị vị Ialophil lòng dạ hẹp hòi kia trả thù, cũng tốt hơn là ăn thức ăn ở Tinh Linh vương quốc a.

Cho nên, câu nói “dân dĩ thực vi thiên” (người dân xem chuyện ăn là việc quan trọng hàng đầu) thật sự rất có đạo lý.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82

So với danh xưng Hoa đô nổi danh khắp đại lục của Merkasajer, mỗi thành thị ở Tinh Linh vương quốc vào ngày xuân đều có tư cách để nhận lấy danh hiệu này. Khác với biến hoa nhân tạo của Merkasajer, vẻ đẹp tự nhiên từ sự hợp nhất hài hòa giữa Tinh Linh vương quốc với những cánh rừng xanh mát bao quanh càng khiến nó trở nên xinh đẹp. Cũng bởi vì Tinh Linh tôn trọng tự nhiên, cho nên sẽ không làm trái những quy luật của nó, gây ra những chuyện như thay đổi thời kỳ nở hoa của thực vật. Hiện giờ đã là cuối hè, không còn những đóa hoa kiều diễm đủ mọi chủng loại của ngày xuân, thế nhưng, mặc dù những loài hoa nở rộ vào mùa hè không rực rỡ như mùa xuân, thế nhưng cả Tinh Linh vương quốc vẫn vô cùng đẹp đẽ.

Cảnh vật xung quanh chỉ có một màu xanh biếc của cây cối, các Tinh Linh với xúc cảm nghệ thuật thiên phú của mình đã tạo nên những căn phòng, cửa sổ, công vào dung hợp hoàn mỹ với cảnh sắc xung quanh, bức tường được tạo nên từ dây leo xanh biếc đan xen vào nhau, mặc dù đang là giữa hè vẫn có thể nở ra những đóa hoa tươi thắm.

Đi dạo ở trên đường, lướt qua bên người đều là những Tinh Linh xinh đẹp, ở nơi này, nhân loại mới là những sinh vật hi hữu.

Đám người Donald vốn đã quen nhìn Ialophil nên vẫn chưa lộ ra bất cứ trạng thái si mê nào khi nhìn thấy mỹ mạo của các Tinh Linh, cũng ra vẻ như không nghe thấy những lời nghị luận của các Tinh Linh về mình. Bọn họ vốn luôn là những kẻ dẫn nhân chú mục, đã sớm học được cách thích ứng với cái nhìn chăm chú của những người xung quanh.

Bản thân Ialophil vốn mang mỹ mạo phi phàm, hiện tại lại nhận ra tình cảm của mình với Fei, càng không biết cái gì gọi là đặt mỹ nhân vào mắt. Trong mắt của Ialophil, Fei mới là người đẹp nhất, mỗi lời nói, mỗi cử chỉ, mỗi động tác giao tay nhắc chân đều dẫn theo mệnh lệnh, đều mang vẻ đẹp khiến hắn say mê.

Còn Fei, hẳn đối với việc đẹp hay xấu của nhân loại đều không có khái niệm, Tinh Linh trong mắt hẳn cũng như thế, một cái miệng, một cái mũi, một đôi mắt, ngoại trừ đôi tai không giống ra, chẳng khác gì nhân loại cả, sự khác biệt trong diện mạo đơn giản chỉ là do hình dạng ngũ quan lớn hay nhỏ mà thành, đẹp hay xấu cũng chẳng liên quan gì đến hẳn.

Nơi Tinh Linh vương quốc này, Ialophil không quen thuộc, nhưng bọn Brent đều từng đến, nên hẳn để bọn họ dẫn đường tới nhà của Pháp Thánh cùng Tinh Linh công chúa.

Chuyện Ialophil đã trở về, Pháp Thánh sao có thể chưa từng nghe đến? Phải biết rằng, đại danh của Ialophil cùng Fei, hai vị Thánh giai trẻ tuổi, đã truyền khắp Uy Á đại lục. Pháp Thánh lúc nghe được chuyện này mới thấy yên tâm, chuẩn bị đi thăm Ialophil, chỉ tiếc là thế tử hẳn có việc bận ở Tinh Linh vương quốc, không đi được, sau đó nhận được tin tức Ialophil ra ngoài du lịch, mới quyết định từ bỏ, không hề nghĩ đến, Ialophil sẽ chủ động ghé thăm bọn hắn.

Biết tôn tử yêu quý đến chơi, Pháp Thánh cùng Tinh Linh công chúa dĩ nhiên là vô cùng hoan nghênh, có cái gì ngon đều lấy ra hết mà chiêu đãi, bất quá, Ialophil vẫn yêu cầu để hẳn tự làm. Vì vẫn chưa biết chuyện Ialophil có thể nấu ăn, phản ứng của Pháp Thánh cùng Tinh Linh công chúa đều giống như phản ứng lúc ban đầu của đám người Donald.

Chẳng qua là khi thấy cách nấu ăn vô cùng thuần thực của Ialophil, cùng với sự đa dạng, phong phú của các món ăn, màu sắc cùng cách trang trí của chúng, đặc biệt là sau khi nếm qua hương vị, liền không còn chút hoài nghi nào. Pháp Thánh ý vào bản lĩnh của mình, cướp đoạt phần ăn của ba hậu bối là Brent, Donald cùng Garvin, về phần Fei và Ialophil, một người là cao thủ có thể ngang bằng thực lực với mình, một kẻ là đầu bếp của bữa ăn này, tôn tử của mình, hẳn cũng ngại đi tranh a, cho nên, chỉ có thể ủy khuất Donald bọn họ một chút.

Tinh Linh công chúa nhìn hành vi giành ăn với hậu bối của trượng phu mình, chỉ cười không nói, lơ đãng liếc nhìn về phía hai người đang im lặng dùng bữa, hoàn toàn bất đồng với mấy kẻ náo nhiệt âm ỉ bên này.

Hài tử tên là Fei kia, ăn uống thực chậm rãi, từng miếng từng miếng một, nhắm nháp lấy hương vị của thức ăn, từ dáng ăn ấy như có thể nhìn ra sự quý trọng của hẳn đối với thức ăn, là loại quý trọng chỉ có sau khi đã trải qua đau khổ. Về Fei, từ trượng phu của mình, nàng cũng biết được ít nhiều, mà khi nhìn hẳn ăn như thế, nàng không khỏi có chút thương hại.

Tựa như chú ý đến tầm mắt của nàng, hài tử gọi là Fei ấy nhìn về phía nàng, sự thương hại trong mắt chưa kịp thu lại của nàng hẳn đã bị thấy được, nếu không, sao hài tử kia lại nhíu nhíu lông mày, hẳn là chán ghét sự thương hại của nàng đi. Nàng sai lắm rồi, một người như vậy sao lại cần thương hại, Fei Red Creek của hiện tại không phải là phế vật, hẳn dùng sự cố gắng của chính mình để đổi lấy lòng tôn kính của thế nhân, thương hại, kia chỉ là tình cảm mà cường giả dành cho những kẻ yếu, nàng không có tư cách để thương hại hẳn.

Nàng cười cười nhìn Fei đầy xin lỗi.

Các Tinh Linh đều là những cung tiễn thủ trời sinh, cho nên bọn họ có được thị lực, trực giác cùng phản ứng phi phàm. Cũng vì vậy, Tinh Linh công chúa liền chú ý đến một ánh mắt khác. Tầm nhìn của Tinh Linh rộng hơn nhân loại, có nghĩa, trong tầm mắt của Tinh Linh sẽ xuất hiện nhiều thứ hơn, giống như hiện tại, Tinh Linh công chúa đang nhìn thẳng Fei, nhưng trong mắt nàng cũng bao quát cả Ialophil bên cạnh.

Mà ánh mắt của Ialophil lại khiến cho Tinh Linh công chúa vô cùng kinh ngạc. Đây không phải là ánh nhìn chăm chú vào thân nhân mình, trong con ngươi xanh thẳm kia là sự lạnh lùng và thâm trầm, phần nộ cùng lãnh khốc cũng lóe lên. Vì sao Ialophil lại có ánh mắt này?

Sau đó, Tinh Linh công chúa bắt đầu vận dụng thiên phú của chủng tộc mình, bắt động thần sắc mà quan sát Ialophil.

Thế nên nàng nhìn thấy được, Ialophil cẩn thận mà phục vụ Fei, nụ cười trên mặt hẳn thỏa mãn và ngọt ngào, cùng tình cảm ái mộ lưu chuyển trong mắt hẳn.

Thì ra là như vậy. Tinh Linh công chúa đã minh bạch.

Đêm dài nhân tĩnh, mọi người đều về phòng nghỉ ngơi, mà đêm nay, Tinh Linh công chúa lại cùng Pháp Thánh nói chuyện gì đó.

Sáng sớm hôm sau, khi Ialophil đang bận rộn ở nhà bếp thì Pháp Thánh xuất hiện.

“Ialophil, ta và nãi nãi có một số chuyện muốn nói với ngươi.” Pháp Thánh đi thẳng vào vấn đề, nhưng cũng không nói rõ là chuyện gì.

“Khi nào thì?” Ialophil vừa nấu cơm, vừa hỏi.

“Sau bữa sáng.” Pháp Thánh hẹn thời gian.

“Tôi nay được không? Tôi cùng Fei phải đi dạo một chút.” Ialophil không quá đồng ý.

“Chuyện chúng ta cần nói có liên quan đến Fei.” Pháp Thánh nghiêm túc nói.

Nghe thấy “có liên quan đến Fei”, Ialophil ngừng việc nấu cơm lại.

Ánh mắt hơi híp lại, tự nhiên tản ra nét thâm trầm, khuôn mặt mất đi vẻ tươi cười tạo thành cảm giác áp bách, Pháp Thánh cũng không nhún nhường, nhìn thẳng vào Ialophil. “Được.” Biểu tình của Ialophil lại trở về bình thường.

Pháp Thánh gạt đầu rồi đi, chính là trong lòng hắn vẫn đang kinh hãi vì thực lực của Ialophil. Hắn tiến vào giai đoạn Thánh giai đã rất nhiều năm, thế nhưng, lúc này, trong nháy mắt, uy áp phát ra từ Ialophil lại khiến hắn cảm thấy nguy hiểm, phải biết rằng, thời gian Ialophil tiến vào Thánh giai tuyệt đối ngắn hơn hắn, vậy mà, hắn lại có cảm giác, chính mình bị Ialophil áp chế.

Ở Hắc Ám đại lục, Ialophil rốt cuộc đã trải qua những gì?

Sau bữa sáng vô cùng phong phú, Ialophil cùng Fei nói tạ lỗi, “Fei, thật có lỗi, gia gia cùng nãi nãi có chuyện cần tìm, người đi dạo một chút đi, sau khi nói chuyện xong, ta sẽ đến tìm người. Đúng rồi, nghe nói, hương vị của mấy con cá trong sông Suna ở ngoài thành ngon lắm, hay người đi bắt vài con, lát nữa ta chế biến thử xem sao?”

Fei nghĩ nghĩ, cũng đứng, liền bắt đầu cất bước, hướng về phía ngoại thành. Sau khi nhìn Fei rời đi, Ialophil tiến vào chỗ mà Pháp Thánh đã hẹn.

Kỳ thật, Ialophil cũng đoán được, gia gia cùng nãi nãi sẽ nói chuyện gì, họ hẳn là phát hiện cảm tình của hắn đối với Fei rồi. Ngăn cản sao? Hắn cũng sẽ không nghe theo.

Địa phương ấy thực bí mật, chung quanh không có bất cứ kẻ nào khác, Ialophil ngồi đối diện với Pháp Thánh cùng Tinh Linh công chúa.

“Tình cảm của người với Fei là gì?” Tinh Linh công chúa trực tiếp hỏi.

“Ta yêu hắn.” Ialophil vô cùng thản nhiên trả lời.

Cho dù trong lòng đã có đáp án, nhưng khi nghe Ialophil chính miệng nói ra, Pháp Thánh cùng Tinh Linh công chúa vẫn thấy kinh hãi.

“Người nên biết, thế tục không chấp nhận tình cảm này.” Pháp Thánh nói.

“Cái nhìn của thế nhân có can hệ gì đến ta, ta chỉ muốn hắn.” Ialophil không hề che giấu sự lạnh lùng đối với thế nhân của mình, cảm tình trên mặt hắn là sự lãnh bạc không thêm để ý bất cứ ai khác ngoài Fei.

“Người nghiêm túc sao?” Lần này, Tinh Linh công chúa tiếp lời.

Những lời này thì khi Donald bọn họ biết được tình cảm của hắn dành cho Fei cũng từng hỏi qua.

“Ta sẽ không đem Fei ra nói đùa.” Một lần ngu xuẩn đem Fei ra chơi đùa đã quá đủ rồi, hắn đã muốn hối hận không thôi, hắn hẳn là cảm thấy may mắn vì Fei có thể nhạy bén phân biệt được thật giả, mới có thể không xem những lời yêu của hắn là nói dối, dù sao, cũng là đã có tiền án a, sai lầm đồng dạng, hắn nào dám tái phạm.

“Nếu chúng ta muốn người buông tha thì sao?” Phu thê Pháp Thánh cùng Tinh Linh công chúa luân phiên hỏi.

“Ta cự tuyệt.” Ialophil sẽ không thỏa hiệp. “Cho dù có bỏ qua hết thảy mọi thứ trên đời này, ta cũng sẽ không buông Fei ra.” Hàm nghĩa ẩn trong đó là, cho dù có đoạn tuyệt thân tình, hắn cũng sẽ không nghe theo lời bọn họ. Hắn đã cương đến mức không cần dựa vào bối cảnh của gia tộc cũng có thể vang danh hậu thế.

Tinh Linh công chúa cùng Pháp Thánh nhìn lẫn nhau, hoàn toàn rõ ràng sự nghiêm túc cùng cố chấp của Ialophil.

“Nếu đã như vậy, tùy người.” Tinh Linh công chúa lên tiếng quyết định.

“Các người không phản đối sao?” Lúc này đến lúc Ialophil gạt mình.

“Ialophil, ta cùng nãi nãi người cũng từng cố chấp, có yêu, có phiền não, có buông tha.” Tình yêu vượt qua chủng tộc giữa Tinh Linh cùng nhân loại tuyệt đối là chuyện không hề dễ dàng, nhân loại phải chịu đựng chuyện chính mình ngày một già đi, trong khi ái nhân vẫn trẻ trung như trước, Tinh Linh phải chịu được một ngày nào đó trong tương lai mất đi ái nhân của mình. “Nhưng cuối cùng, chúng ta vẫn đi tới cùng nhau. Chính bởi vì đã trải qua, cho nên mới hiểu được, tình yêu không phải chuyện có thể vứt bỏ dễ dàng. Yêu thật kỳ diệu, yêu mến ai, kỳ thực căn bản là thân bất do kỷ, thực giống như đã chú định sẵn rồi, không hiểu tại sao liền đã yêu người kia.” Trên khuôn mặt của Pháp Thánh thể hiện lên vẻ ngọt ngào, đó là tuổi trẻ khinh cuồng từng trải qua, vì yêu mà liều lĩnh.

“Chúng ta tìm người nói chuyện, chỉ là muốn xem người có bao nhiêu giác ngộ đối với cảm tình dành cho Fei, nếu như không đủ, chúng ta sẽ không tán thành người tiếp tục, dù sao con đường của người so với chúng ta năm đó còn gian khổ hơn nhiều.” Tinh Linh công chúa nói ra nguyên nhân tìm Ialophil nói chuyện.

“Cám ơn.” Một tiếng cảm ơn này là vì sự ủng hộ và chấp nhận của hai vị trưởng bối.

“Ta và nãi nãi người thì không có chuyện gì, nhưng phụ thân của người lại khác, tình cảm của hắn và mẫu thân người mặc dù tốt đẹp, lại không phải tình yêu. Hơn nữa, hắn vẫn bị trói buộc bởi công tước gia, cho nên hắn sẽ không hiểu được tình cảm của người, cũng là người sẽ phản đối kịch liệt nhất.” Pháp Thánh nhắc nhở.

“Ta biết, ta sẽ đưa ra giao dịch mà phụ thân không thể cự tuyệt được.” Không thể thuyết phục trên mặt cảm tình, vậy thì dùng lợi ích đến thuyết phục thôi.

Đối với việc này, Pháp Thánh cũng không hỏi nhiều, hấn tin tưởng hài tử thiên tài Ialophil này sẽ có biện pháp, chính là, trong lòng không tránh được có điểm bi thương, giữa phụ tử với nhau lại phải nói đến lợi ích. Ialophil thật sự trưởng thành rồi, ý tưởng của hấn có chính xác hay không, Pháp Thánh cũng không xen vào.

Trên đời này, chỉ có con cái mắc nợ cha mẹ, không có cha mẹ nào mắc nợ con của mình.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Uy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Tinh Linh Vương

Fei không đi chung với Donald, Brent và Garvin, bởi vì ba người này lại bị Alvar cùng Ngao đuổi theo phía sau để rèn luyện như thường lệ, cho nên lúc này, hấn một mình một người đứng ở bờ sông bên ngoài Tinh Linh vương quốc.

Dòng sông trong vắt uốn lượn soi bóng cánh rừng rậm rạp bao quanh, những tia nắng ấm áp phản chiếu khiến mặt sông sáng lấp lánh, mấy tảng đá màu nâu xanh cạnh bờ có thể dùng làm chỗ nghỉ ngơi, dưới lòng sông, rất nhiều đá nhỏ được nước mài mòn nằm rải rác, những con cá bơi qua bơi lại, thỉnh thoảng búng người lên trên mặt nước tràn đầy sức sống, ai bảo các Tinh Linh trên cơ bản đều ăn chay, cho nên những con cá ở khu vực xung quanh Tinh Linh vương quốc vô cùng lớn mật, không hiểu được những hành động kia sẽ dẫn đến ánh mắt tham lam của nhân loại.

Đối với sự mập mạp của lũ cá, Fei rất hài lòng. Lúc này, hấn không giẫm lên mặt nước, mà là vén ống quần rồi bước xuống sông. Thời tiết cuối hè vẫn còn nóng bức, nhưng nước sông lại vô cùng mát lạnh, vừa bước xuống nước, cơ thể liền run lên vì dễ chịu, đá dưới chân giẫm lên không bén nhọn, khi đi chỉ cảm thấy êm ái, không hề khó chịu, ngược lại vô cùng thoải mái.

Những con cá ở nơi này vô cùng lớn mật, nhìn thấy vật thể lạ còn dám vây lại xem, thậm chí còn đến gần mà cọ cọ, không hề biết sắp phải nhận lấy họa sát thân.

Fei không rút Liệp Sát Giả ra khỏi vỏ, chỉ dùng thân và vỏ kiếm đưa vào lòng sông, cổ tay khẽ động, vỏ kiếm vỗ vào thân một con cá, nó liền bị hút ra khỏi mặt sông, bay lên trên bờ. Nhìn nó ra sức giãy giụa, thật sự khiến người ta có cảm giác muốn giúp đỡ, đáng tiếc, người duy nhất ở đây, cũng là đầu sỏ gây nên, chẳng hề có chút thương hại nào. Con cá đáng thương, đã bị người nào đó xếp vào thực đơn của mình rồi.

Một con, hai con, ba con... Từng con một bị ném ra khỏi mặt sông, không bao lâu sau, dưới sông đã không còn con cá nào.

“Đúng là thu hoạch lớn a.” Một thanh âm nhẹ nhàng hòa ái vang lên.

Fei cũng không kinh hãi, hấn đã sớm cảm giác được ánh nhìn của người này, chỉ là, đối phương không có địch ý, nên hấn cũng không làm ra hành động gì khác.

Lúc này, đối phương lộ diện, Fei liền quay lại nhìn.

Dưới ánh mặt trời chói chang, màu tóc của người nọ rất giống màu tóc của Ialophil, nhưng nhìn kỹ liền có thể nhận ra, mái tóc kia không phải màu vàng mà là màu bạc, bởi vì bị nắng chiếu xuống nên mới nhìn thành màu vàng nhạt.

Khuôn mặt mang theo dấu vết của năm tháng, nhưng không khiến người ta có cảm giác già nua, mà là cảm giác thành thục, ôn trọng, đáng tin cậy đầy mị lực, lỗ tai dài nhọn đặc trưng của Tinh Linh tộc, cho dù đã ở độ tuổi trung niên, nhưng mỹ mạo của Tinh Linh vẫn có thể nhìn ra được, hơn nữa, bởi sự uy nghiêm xen lẫn hòa ái, nụ cười thoải mái đầy phóng khoáng trên khuôn mặt làm cho Tinh Linh này càng hấp dẫn người khác hơn Tinh Linh bình thường.

Đôi mắt xanh biếc tựa như chồi non, tràn đầy sức sống, lại mang theo sự ôn hòa khiến lòng người mê say.

Chính là, mị lực của y không có tác dụng gì trước mặt Fei, mà Fei, cũng không bỏ đi sự đề phòng của mình. Đơn giản là vì hấn cảm giác được sức mạnh của Tinh Linh này, y là một trong những Thánh giai mạnh nhất Uy Á đại lục. Hấn cũng đoán được y là ai, Tinh Linh có thực lực này chỉ có một, Tinh Linh vương, bất quá, cũng chẳng liên quan gì đến hấn.

Thân phận duy nhất của Tinh Linh vương có thể để Fei nghĩ nhiều một chút chỉ có, y hình như có quan hệ huyết thống với Ialophil?

“Kia, nhiều cá như vậy, người định dùng làm gì?” Tinh Linh vương đi đến bên cạnh đồng cá bị ném lên bờ, sờ sờ cảm, trong ánh mắt là sự tính toán không hề che giấu.

“Ăn.” Ngắn gọn dễ hiểu, đem về cho Ialophil làm, không hết thì tích trữ lại. Fei đã có kế hoạch xử lý đồng cá này vô cùng rõ ràng.

“Người trẻ tuổi, người thật tinh mắt, cá ở sông này là nhất tuyệt nha, thịt cá vừa tươi vừa chắc, lại ít xương,” hấn chép miệng, giống như đang hỏi tường lại vị ngon của cá, từ điểm này liền biết hấn thuộc loại ngoại lệ trong Tinh Linh tộc, bởi vì hấn thích ăn thịt, “Đáng tiếc, đầu bếp có thể phát huy mỹ vị của

cá này đến mức tận cùng ở Tinh Linh vương quốc quá ít.”

Ai, cho dù là Tinh Linh vương cao quý cũng không thể hạ lệnh khiến các Tinh Linh thay đổi thói quen ẩm thực, đầu bếp trong hoàng cung cũng không làm các món thịt dễ ăn, trừ phi có khách quý đến sẽ chuẩn bị một ít, những lúc còn lại, hân cũng phải ăn chay a. Cho nên, hân mới phải chạy ra ngoài, đến bờ sông bắt vài con cá ăn cho đỡ thèm.

Không nghĩ tới, khi đến gần bờ sông liền nghe được động tĩnh khác thường, tuy rằng rất nhỏ, nhưng thính lực nhạy bén của Tinh Linh giúp hân nghe được vô cùng rõ ràng, tí như sự mất tự nhiên của nước sông khi chảy đến một vị trí nào đó, tí như tiếng vang khi có vật gì chạm vào nước, tí như tiếng giẫy giụa của mấy con cá trên bờ. Tinh Linh vương lắng lắng đến gần, đứng ở phía sau rừng cây mà quan sát, nhìn thanh niên tóc đen đang ở giữa lòng sông.

Diện mạo của y tuyệt đối không thể đem ra so với Tinh Linh, thế nhưng thật sự khiến người ta khó quên, trầm tĩnh như uyên, bất động như núi, tuy rằng như thế, lại ngoài ý muốn mang theo một chút thích ý, dương dương tự đắc, phảng phất như đang hưởng thụ. Thật sự là mâu thuẫn, hơn nữa, hân cũng cảm giác được sự đề phòng của đối phương đối với chính mình.

Thanh niên này thật kỳ quái, ngấm lại tinh báo hôm qua vừa thu được, Ialophil. Theomomon, tôn tử của nữ nhi nhà mình, một trong hai Thánh giai vừa xuất hiện, đã đến thủ đô của Tinh Linh vương quốc, đáng chú ý hơn là trong số những người đi theo còn có một Thánh giai khác đã xuất hiện cùng lúc với y, Fei. Red Creek. Tóc đen mắt đen, ngũ quan tuần tú, biểu tình lãnh đạm, mang bên người thanh đao màu đen, tất cả đều hoàn toàn phù hợp, thanh niên này hân chính là Fei. Red Creek. Tỉ mỉ quan sát quá trình bắt cá của đối phương, nhãn lực tinh chuẩn, ra tay nhanh gọn, phải biết rằng, cảnh vật nhìn qua mặt nước có khác biệt vô cùng nhỏ so với thực tế, vậy mà hân lại có thể nhắm mục tiêu vô cùng chuẩn xác, hơn nữa, cá trên bờ vẫn còn sống mà giẫy giụa cho thấy lực đạo mạnh yếu được dẫn đo thích hợp để không thương tổn cá. Cao thủ a.

Hai Thánh giai vừa xuất hiện, bất luận là thế lực nào cũng sẽ cho người đi điều tra, Tinh Linh cũng không ngoại lệ. Nhân loại đột nhiên xuất hiện hai Thánh giai, đối với Tinh Linh mà nói, cũng không phải là chuyện tốt. Ba Thánh giai, đó là lực lượng mà Tinh Linh vương quốc không thể trực diện đối kháng, bất quá cũng nên thấy may mắn, hai vị Thánh giai trong đó đều có mối quan hệ nhất định với Tinh Linh tộc. Nói vậy, năm đó quyết định đồng ý để nữ nhi cùng nhân loại của hân là vô cùng sáng suốt.

Cũng vì phần quan hệ này, sự tình mà hân biết đến càng nhiều hơn so với tin tức đại chúng bên ngoài. Ialophil là do nữ nhi không ngừng nhắc tới, con rể cũng thừa nhận, cho nên hân vẫn biết Ialophil rất có thiên phú, nhưng chưa từng nghĩ đến Ialophil có thể trở thành Thánh giai khi chỉ mới hai mươi.

Còn Fei. Red Creek, Tinh Linh vương quốc vẫn đề tâm đến những người có địa vị hiển hách ở các quốc gia của nhân loại, cho nên đối với tư liệu về Fei. Red Creek cũng có xem qua. Y là nhi tử của Red Creek công tước, một phế vật, từ đó về sau, hân liền không đề tâm đến y nữa.

Thế nhưng, chỉ bằng mấy dòng đánh giá y là ma vũ phế nhân, liền không thể tưởng tượng được làm cách nào mà y có thể trở thành Thánh giai. Để làm được như vậy, phải trả giá cùng có được thiên phú như thế nào mới tìm ra một con đường mới để đạt tới? Đem ra so với một Fei như vậy, thiên phú của Ialophil liền có vẻ không đáng để nhắc đến.

Thời điểm hân tìm con rể nói chuyện riêng, y nói đã từng gặp Fei một lần. Theo lời kể, lần đầu tiên, hân cảm thấy bội phục một nhân loại, hân phải thừa nhận, Fei. Red Creek thật sự rất giỏi, một người vô cùng kiên nghị và bất khuất.

Lúc này tận mắt nhìn thấy người thật, mặc dù đã sớm biết bọn họ còn rất trẻ, chính là, tận mắt nhìn thấy mới khiến cảm giác rung động càng khác sâu.

Nghĩ lại thời điểm hân và con rể trở thành Thánh giai, lại nhìn hai người trẻ tuổi này, Hắc Ám đại lục là địa phương tôi luyện tàn khốc như vậy sao?

Đúng vậy, hân biết Ialophil cùng Fei bị cuốn vào vết nứt không gian vào sáu năm trước. Hân làm sao biết được? Con rể của hân, vì muốn nghiên cứu tư liệu kết giới mà lật tung cơ sở dữ liệu của Tinh Linh tộc, dù sao, lịch sử của Tinh Linh vương quốc dài hơn rất nhiều so với các quốc gia của nhân loại, những thứ lưu trữ được cũng là đầy đủ nhất, mà tư liệu về kết giới cùng Hắc Ám đại lục đều thuộc loại cơ mật, con rể hân muốn xem, hân sao lại có thể không biết cho được.

Bất quá, bây giờ không phải lúc quan tâm đến mấy chuyện này.

“Người trẻ tuổi, phải biết rằng, ăn a, nguyên liệu mặc dù trọng yếu, nhưng tay nghề của đầu bếp cũng phải cao, làm không tốt sẽ uống phí nguyên liệu a.” Tinh Linh vương bắt đầu giáo dục Fei.

Đối với việc ăn uống, Fei luôn quan niệm chỉ cần có thể nuốt được vào miệng là đủ, nhưng là, đã trải qua sự nuông chiều của Ialophil, đối với lời nói của Tinh Linh vương, hân vô cùng đồng ý, bất quá, có Ialophil, tuyệt đối có thể làm ra món ngon. Hân rất có lòng tin với tay nghề của Ialophil.

“Người trẻ tuổi, người rất may mắn nha, ta đây tuyệt đối là chuyên gia đối với việc xử lý mấy con cá này, hiện tại có nhiều cá như vậy, người cũng ăn không hết, để ta cho người ném thử tay nghề của ta.” Mục đích của Tinh Linh vương cuối cùng cũng bại lộ, chính là một ít cá trong số này.

Fei nhìn nhìn đồng cá, đối với những gì Tinh Linh vương vừa nói, hân chỉ chú ý đến phần có thể sẽ ăn không hết. Hình như hân thật sự bất hồi nhiều, trong tay cũng không có công cụ để đem về, còn nếu như đi gọi Ialophil lại đây phụ giúp, nhìn sang Tinh Linh vương, ánh mắt tham lam đang nhìn chăm chăm chiến lợi phẩm của mình, nếu như rời đi, số cá này có khi sẽ bị trộm mất.

Trong lòng Fei, Tinh Linh hay nhân loại đều giống nhau, cho nên đối với phẩm đức của Tinh Linh, hân cũng không thể nghĩ theo hướng cao thượng gì gì đó, huống chi, ánh mắt Tinh Linh vương nhìn đồng cá thật sự khiến hân không thể yên tâm.

Cuối cùng, Fei quyết định, “Người làm đi.” Tinh Linh vương giúp hân giải quyết ít cá, hân có thể dễ dàng mang về, nếu Tinh Linh vương nấu ngon, hân còn có thể biết loại nào ăn ngon hơn, sau đó đưa Ialophil đến đây, chỉ bắt loại cá đó để tích trữ. Ăn, cứ như vậy.

Được Fei đồng ý, Tinh Linh vương liền không khách khí, thuần thực lấy dụng cụ xử lý ra, đốt một đồng lửa, dùng một con dao nhỏ cạo vảy, phá bụng, sau đó dùng cành cây đâm xuyên qua từng con, lại lấy gia vị mang theo người rải đều lên thân cá, nướng một hồi sau, thế nhưng lại không có chút mùi cá nướng nào.

“Đây chính là cách xử lý đặc thù của ta, không bay mùi,” nếu để có mùi, thủ hạ của hắn sẽ dựa vào đó mà tìm ra hắn, khiến hắn không có cơ hội hưởng dụng cá nướng, “Nhưng hương vị tuyệt đối là nhất lưu.” Đối với việc này, Tinh Linh vương rất tự tin cùng kiêu ngạo.

Một lát sau, cá đã nướng chín, Tinh Linh vương đưa xiên đầu tiên cho Fei, dù sao nguyên liệu cũng là thành quả lao động vất vả của y. Fei nhận lấy xong, Tinh Linh vương cũng cầm lấy một xiên, đang muốn bắt đầu ăn, lại nhìn thấy Fei đang nhìn chăm chăm xiên cá trên tay.

“Người sao lại không ăn? Con cá này phải ăn lúc còn nóng mới ngon, nhanh ăn đi.” Tinh Linh vương phi thường nhiệt tình mà hỏi thúc.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 84

Sau khi nhiệt tình mời mọc, Tinh Linh vương lập tức đưa cá lên miệng, hương vị của cá chạm vào đầu lưỡi khiến Tinh Linh vương vô cùng xúc động và tự đắc. Đã lâu không ăn, vẫn cứ ngon như vậy, trù nghệ của mình thật sự là tốt.

Muốn xem người kia ăn cá sẽ có phản ứng ra sao, nhưng khi nhìn qua thì thấy y vẫn còn đang nhìn chăm chăm xiên cá.

“Người trẻ tuổi, rốt cuộc là người đang nhìn cái gì?” Tinh Linh vương hỏi.

“Xem có độc hay không.” Fei hiện giờ đang sử dụng “cảm tri năng lực”, dùng trí não phân tích thành phần của xiên cá. Dù sao cũng là người xa lạ, tự nhiên xuất hiện, tự nhiên chủ động nướng cá một cách khả nghi, cho nên Fei càng thêm cẩn thận. Giá trị phẩm đức của Tinh Linh vương trong lòng Fei ít đến đáng thương.

Tinh Linh vương thấy dù tính tình mình có tốt đến thế nào bây giờ gân xanh cũng đã mọc đầy đầu. Ai bỏ độc vào cá a, đồ ăn hắn làm cũng không thể trở thành thuốc độc, còn nữa, phẩm chất Tinh Linh của hắn thấp đến thế sao? Nhìn bề ngoài của mình trông giống như người xấu sao? Vì sao người này lại có loại suy nghĩ như thế?

“Cá không có độc. Người không thấy ta cũng đã ăn rồi sao?” Tinh Linh vương kiểm chế lửa giận, ôn tồn mà nói.

Fei liếc mắt nhìn Tinh Linh vương một cái. Hàm ý rất rõ ràng, ta không tin người.

Không biết nên nói Tinh Linh vương đã lớn tuổi, kiến thức rộng rãi, từng trải nhiều, hay là nói Tinh Linh vương không hồ là có cùng huyết thống với Ialophil, mà có thể đọc hiểu ý tứ của Fei từ khuôn mặt y: người nói không có độc là sẽ không có sao, có thể người đã dùng thủ đoạn nào đó, ăn trước giải độc, hoặc là thủ pháp hạ độc của người vô cùng điêu luyện, xiên cá của người không có độc, xiên của ta thì có, vì để cho ta thả lỏng cảnh giác nên người đã ăn xiên không có độc, để ta không còn cảnh giác nữa, ăn cái có độc, như vậy người cũng đạt được mục đích rồi.

Không tức, không tức. Tinh Linh vương tự nhủ, chính mình không nên chấp nhặt với bậc tiểu bối. Nhưng khi nhìn thấy Fei bắt đầu ăn cá nướng, liền hỏi với ngữ khí quái dị: “Sao? Người phát hiện ra nó không có độc rồi?”

“Ân.” Fei thân nhiên ân một tiếng, đáp lại ngữ điệu quái dị của Tinh Linh vương. Trải qua quá trình phân tích nghiêm mật của trí não, hắn xác định xiên cá này ngoài một lượng rất nhỏ vật chất có hại do hun đốt thì không có bất kỳ độc tố trí mạng nào.

Tinh Linh vương cảm thấy vô lực, có loại cảm giác như mình vừa đánh vào không khí, coi như xong, tự mình tìm phiền não làm gì. Sau đó, hắn vùi đầu ăn cá của mình.

Ăn xong xiên cá, Tinh Linh vương lại lấy thêm một xiên. Nhìn về phía đối diện, thấy Fei cũng đã ăn xong, lại cũng lấy một con. Giống như trước, Fei tiếp tục cầm cá nhìn chăm chú.

Cứ quen là tốt rồi, quen là tốt rồi, Tinh Linh vương tự an ủi. Mặc dù vậy, nhưng động tác ăn cá của hắn lại có cảm giác rất hung ác, chúng ta nên may mắn là con cá không có quá nhiều xương, không thì Tinh Linh vương đã bị xương cá đâm vào miệng.

Kiểm tra xong, xác định cá không có vấn đề gì, Fei mới bắt đầu ăn. Vừa cắn một miếng, hắn liền nghe thấy thanh âm quen thuộc.

“Fei.” Ialophil bước ra từ rừng cây, nhìn Fei đang ngồi bên bờ sông, trên mặt lộ ra nụ cười ôn nhu đến mức có thể chìm chết người, bất quá, ngay sau đó, hắn nhìn thấy bên cạnh Fei còn có một người khác, độc chiếm dục phát tác, lập tức cảm thấy không thoải mái. Thế nhưng hắn cũng biết, loại ghen tuông này thật sự không có lý do phát tác, cho nên vẫn chưa lộ vẻ gì.

“Người đang ăn cái gì ở đây?” Rõ ràng có thể thấy được, nhưng Ialophil vẫn cứ hỏi.

“Cá, mùi vị không tệ, thử.” Fei đáp lại lời Ialophil, còn thêm một câu nhận xét. Tiếp theo, hắn vô cùng tự nhiên đưa xiên cá đã cắn một miếng trên tay cho Ialophil, muốn cho y cũng thường thức được mỹ thực.

Ialophil vốn khiet phích sao có thể ăn món của người khác đang ăn dở, nhưng vì đó là Fei, nên hắn không hề để ý đến việc trên đó vẫn còn nước bọt của Fei, thậm chí còn có khát vọng đi vào khoang miệng của Fei thăm dò, nhắm nháp, cho nên, Ialophil vui vẻ nhận xiên cá đã bị mất một miếng, còn cố tình cắn ở nơi Fei vừa mới cắn. Cái này xem như là một nụ hôn gián tiếp đi.

Mùi vị không tệ. Sau khi ăn một miếng, Ialophil đưa ra nhận xét giống với Fei. Không phải bởi vì đã lấy dính khí tức của Fei mà trở nên mỹ vị, mà là vì hương vị của cá thật sự rất ngon. Fei tuyệt đối không làm được như thế này, vậy chỉ có thể là Tinh Linh bên cạnh kia.

Tóc bạc, mắt xanh, có dung mạo có vài phần tương tự với bà nội, thực lực Thánh giai, Tinh Linh này là ai, ngay cả Fei còn có thể đoán được, huống chi là người vẫn luôn động não như Ialophil.

Trong lúc Ialophil nhìn Tinh Linh vương, Tinh Linh vương đồng thời cũng quan sát Ialophil, hậu bối có cùng huyết thống, có được thực lực ngang hàng với chính mình.

Dung mạo rực rỡ như ngọc, cho dù trong Tinh Linh tộc cũng rất hiếm thấy. Y được gọi là ánh sáng vinh quang của Theoromon gia tộc, có lẽ không chỉ vì có thiên phú, mà còn vì dung mạo này. Tóc màu vàng kim như ánh nắng ban mai, đôi mắt xanh thăm tura bầu trời, dung nhan hoàn mỹ không tí vết, cho dù nhìn quen mỹ mạo của các Tinh Linh, nhìn thấy y cũng không khỏi phải thấy kinh diễm, tán thưởng, không thể tin được trên đời này lại có người đẹp như vậy.

“Thái gia gia.” Ialophil cung kính chào hỏi, hơi khom người biểu thị kính ý, chính là, không biết trong đó có mấy phần là chân thành.

“Ialophil.” Tinh Linh vương cũng không cảm thấy kỳ quái khi Ialophil nhận ra hắn, thực lực của nhau rất rõ ràng, toàn Uy Á đại lục lại có được bao nhiêu Thánh giai, chỉ cần thêm một chút đặc điểm ngoại hình liền biết ai là ai rồi. “Đây hẳn là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau đi. Tối đây, ăn cá.” Tinh Linh vương đem một xiên cá đã nướng chín đưa cho Ialophil.

Nhưng nửa đường bị Fei chặn lại. “Thế nào, ăn rất ngon phải không, không cần giật, vẫn còn.” Nhìn thấy thành quả của mình được hoan nghênh, Tinh Linh vương rất cao hứng, lại đưa cho Fei một xiên, nhưng Fei không nhận, tiếp tục quan sát xiên cá vừa giật.

“Này, không có độc.” Sau khi kiểm tra xong, Fei mới đưa cá cho Ialophil, thuận tiện nhận luôn xiên mà Tinh Linh vương đang cầm đến môi cá tay kia, tiến hành kiểm tra.

Ialophil đã quen với việc Fei luôn kiểm tra thức ăn. Khi còn ở hắc ám đại lục, nếu không phải là thức ăn do hắn làm, Fei đều kiểm tra như vậy. Không kiểm tra thức ăn hẳn nấu là bởi vì Fei tin nhiệm hắn. . . Nghĩ đến đây, Ialophil liền cảm thấy cực kỳ sung sướng.

“Ialophil, thu lại đồng cá kia.” Fei một tay cầm xiên cá, một tay chỉ về đồng cá còn lại trên bờ.

“Được.” Ialophil đáp ứng. Hương vị cá này quả thật rất ngon, nếu tự làm chắc chắn sẽ còn ngon hơn nữa, buổi tối liền làm cho Fei ăn, cho y biết thức ăn hẳn nấu rất ngon. Không, vẫn là bây giờ làm luôn đi. “Fei, canh cá có nhiều chất dinh dưỡng, ăn cá nướng miệng sẽ bị khô, để ta làm cho người một chút.” Trong lời nói của Ialophil có hàm ý làm thấp đi món cá nướng, Tinh Linh vương không chú ý tới, Fei là không nghĩ tới. Nghe Ialophil nói, Fei thấy miệng mình cũng có chút khô, nên cũng bắt đầu chờ mong món canh cá.

Ialophil vẫn luôn đọc được ý muốn của Fei từ khuôn mặt y rất rõ ràng. Nhìn thấy Fei có biểu hiện chờ mong, hắn liền bắt tay chuẩn bị làm một tô canh cá đầy mỹ vị.

Lấy đồ làm bếp và gia vị ra từ trong trữ vật không gian, cái gì cũng có, làm cho Tinh Linh vương, người có biết một chút trù nghệ, biết được Ialophil có trù nghệ rất cao, cũng bắt đầu chờ mong món canh cá.

Người có nhãn lực, lần đầu tiên nhìn thấy Ialophil sử dụng ma pháp nấu ăn tuyệt đối sẽ không cho rằng đó chỉ là một màn biểu diễn, mà sẽ nhìn thấy phía sau những ma pháp hoa mỹ kia là lực không chế tinh chuẩn đến bất khả tư nghị.

Tinh Linh vương dù đã sống rất lâu, nhưng đây là lần đầu tiên hắn biết ma pháp còn có thể dùng như vậy.

“Ialophil, người đều luôn nấu cơm thế này sao?” Tinh Linh vương hỏi.

“Fei dạy ta, như vậy có thể rèn luyện lực khống chế ma pháp.” Ialophil cũng không giấu giếm, bởi vì đó cũng không phải là lá bài tẩy của hắn. Nhìn thấy hắn làm như vậy, Tinh Linh vương có khả năng sau này cũng sẽ làm, không khó để biết được cách sử dụng ma pháp này khó khăn và có ích lợi như thế nào.

Nhớ tới những lời chỉ dạy lúc trước của Fei, Ialophil liền cảm thấy ngọt ngào. Fei của hắn thật sự rất giỏi, có thể nghĩ ra phương pháp rèn luyện như vậy. Trong ngọt ngào còn có kiêu ngạo, đây là người hắn yêu.

Fei ngồi lẳng lặng, chờ Ialophil nấu canh.

Tinh Linh vương thì cố ý nói chuyện với Ialophil. Rõ ràng là hai người cùng huyết thống, mặt ngoài thì hòa bình, nhưng bên trong là mạch nước ngầm

mãnh liệt, nhất là Tinh Linh vương biết rằng hai người đã đi qua Hắc Ám đại lục, nên sẽ đặc biệt quan tâm đến sự tình ở đó.

Nhằm chán. Fei chỉ có một đánh giá như thế đối với cuộc đối thoại giữa hai người.

Ialophil vừa ứng đối với Tinh Linh vương, vừa điều khiển ma pháp nấu canh, bản lĩnh nhất tâm lưỡng dụng gần như đến mức hoàn mỹ, cho nên canh cá nấu ra cũng vô cùng mỹ vị.

Chén thứ nhất tất nhiên là đưa cho Fei, rải hành thái lên, thêm muối ăn, đun thành một nồi canh cá màu trắng sữa nóng hằm hập.

“Cẩn thận nóng.” Ialophil cẩn thận nhắc nhở Fei.

Fei tiếp nhận, dùng muỗng khuấy lên, hành thái phía trên tản ra thành từng vòng gọn sóng, lại thổi vài cái, sau đó múc một muỗng đưa vào miệng, ân, thật ngon. Fei hít mất hương thụ, không thể nghĩ ngờ, trạng thái lúc này của hắn là đánh giá cao nhất đối với tay nghề của Ialophil.

Vẫn luôn quan sát thần sắc của Fei, Ialophil cười đến khóe mắt cong cong. Liếc mắt nhìn thấy vẻ mặt thêm nhỏ dãi của Tinh Linh vương, Ialophil cũng múc cho Tinh Linh vương một chén. Hắn phải để cho Tinh Linh vương biết, trù nghệ của hắn còn cao hơn y một bậc, nếu muốn dựa vào trù nghệ mà dụ dỗ Fei, nằm mơ.

Ialophil cũng không có lòng tốt mà đi nhắc nhở Tinh Linh vương, Tinh Linh vương lại cực kỳ vội vàng, uống một ngụm, thật bất hạnh bị bỏng rồi.

Xứng đáng. Ialophil không có chút thương cảm nào đối với kết cục của Tinh Linh vương, ai bảo Tinh Linh vương xuất hiện giữa hắn và Fei, lại còn có ý đồ dùng thức ăn dụ dỗ Fei của hắn. (Vô Thố: Người ta không có nghĩ như vậy, chỉ là tham ăn mà thôi.)

Tinh Linh vương không biết Ialophil lòng dạ hẹp hòi, thật lòng ca ngợi canh cá do Ialophil nấu, cho dù bị bỏng một chút cũng không gây trở ngại cho sự theo đuổi mỹ thực của hắn. Lần này hắn rất cẩn thận, uống từng ngụm từng ngụm một.

Rất tiếc, Tinh Linh vương không thể hưởng thụ chén canh cá thứ hai, bởi vì Ialophil không áp chế mùi khi nấu, cho nên mùi hương nồng nàn của canh cá đã đưa quân gia và những người hầu trong cung đến tìm được hắn. Tinh Linh vương đáng thương liền bị người bắt trở về cung, đối mặt với chính vụ phức tạp của Tinh Linh vương quốc.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Luận Bàn

Việc Tinh Linh vương bị bắt mang đi, đối với Fei cùng Ialophil, căn bản không đáng bận tâm, cả hai cũng không hề có chút thương cảm nào đối với vị Tinh Linh vương đang bị nhấn chìm trong đồng văn kiện kia.

Fei hưởng thụ xong cá nướng cùng canh cá, thỏa mãn sờ sờ bụng, có lẽ không thể ăn cơm trưa được nữa rồi.

Ialophil nhìn động tác sờ bụng của Fei, cảm thấy Fei của hắn vô cùng đáng yêu, nếu như có thể vén áo của Fei lên, nhìn cái bụng tròn tròn đáng yêu của y thì tốt biết bao. Đáng tiếc, điều này chỉ là vọng tưởng mà thôi.

Ăn no, cần phải tiêu hóa một chút, Fei đứng dậy, bắt đầu tản bộ, Ialophil lưu loát thu thập mọi thứ, sau đó đi đến bên cạnh Fei, cùng nhau dạo bước bên bờ sông.

Nếu như đem về mặt đau khổ của Tinh Linh vương khi đối mặt với đồng văn kiện để cạnh hình ảnh hai người cùng nhau tản bộ lúc này, là có thể biết cái gì gọi là thống khổ, cái gì gọi là nhàn nhã.

Khi hai người trở lại dinh thự của Tinh Linh công chúa, thư mời chính thức của Tinh Linh vương với hai người cũng được gửi đến. Hai vị Thánh giai tới thăm, phía Tinh Linh cũng không thể không tiếp đãi chu toàn, thư mời chính thức đương nhiên phải có.

Dù sao cũng đã gặp mặt một lần, Tinh Linh vương ngoại trừ biểu hiện uy nghiêm trang trọng giả dối lúc ban đầu, về sau liền không tiếp tục nguy trang nữa, mà hiển lộ tính cách tùy ý giống khi gặp ở bờ sông.

Vì đề phòng lại bị chính vụ mưu hại, Tinh Linh vương đưa ra một đề nghị.

Ở Uy Á đại lục, số lượng Thánh giai cơ bản không nhiều lắm, cũng sẽ không tùy ý động thủ với nhau, ngoại trừ Tinh Linh vương cùng Pháp Thánh bởi vì ở gần mà thỉnh thoảng sẽ ti thí luận bàn ra, những người còn lại ở Tinh Linh vương quốc đều không có tư cách luận bàn cùng bọn họ. Hiện tại, Fei và Ialophil đều đến, Tinh Linh vương liền đề nghị hai người ti thí một trận với y.

Đối với chuyện này, Fei tuyệt đối không có ý kiến, giao thủ cùng cường giả có thể giúp bản thân càng thêm tiến bộ, Ialophil cũng không có dị nghị gì, bởi vì đối thủ của hắn là Tinh Linh vương. Pháp Thánh dù sao cũng là gia gia của Ialophil, lại vô cùng yêu thương hắn, Tinh Linh vương cũng là lo lắng đến

điểm ấy mới quyết định làm đối thủ của Ialophil. Thế nhưng, Tinh Linh vương không biết rằng, điều này lại cực kỳ hợp ý Ialophil, bởi vì chuyện Tinh Linh vương cùng Fei một chỗ hôm nay, cộng với hành vi dùng thức ăn dụ dỗ Fei của y, khiến trong lòng Ialophil cảm thấy không thoải mái a.

Còn Fei, lúc trước hẳn từng có ý tưởng cùng Pháp Thánh đấu một trận, lúc này cũng xem như thỏa nguyện.

Việc bốn vị Thánh giai cùng nhau luận bàn, tổng quản Tinh Linh vương cũng được biết, mặc dù hẳn vô cùng bất đắc dĩ đối với tính cách của Tinh Linh vương, nhưng lại không thể không đi chuẩn bị nơi thi đấu, nhìn xem, ba vị Thánh giai khác đều đã đồng ý nha, hẳn chỉ là một tên tổng quản trong Hoàng cung, thân phận lẫn thực lực đều thấp kém, làm sao có tư cách đưa ra ý kiến phản đối. Chẳng qua, Vương a, về sau phải làm thế nào mới khiến người nhận được giáo huấn đây.

Làm tổng quản nơi Hoàng cung của Tinh Linh vương, thực là một việc gian khổ, cho dù tính tình có tốt đẹp bao nhiêu, dần dần cũng sẽ bị Tinh Linh vương giày vò mà sinh ra hứng thú ác liệt, chính là thích xem bộ dạng thông khổ, không hay ho của y.

Tinh Linh vương không hề nhìn thấy được nụ cười nguy hiểm của vị tổng quản hoàng cung đi phía sau mình.

Bởi vì Tinh Linh vương cùng Pháp Thánh thường xuyên luận bàn, cho nên các Tinh Linh ở Hoàng cung này đều hiểu rõ thực lực cùng mức độ phá hoại của Thánh giai, nơi luận bàn được bố trí vừa rộng lớn, vừa chắc chắn, lại ở xa Vương cung, sẽ không gây nên những tổn thất ngoài ý muốn.

Trận đầu tiên là Tinh Linh vương cùng Ialophil, bản thân Tinh Linh vương là một vị Pháp sư xuất sắc, ma pháp ngữ của Tinh Linh có điểm khác với nhân loại, khi thi triển lại nhanh hơn nhân loại rất nhiều, mà Tinh Linh vương lại là người có tiền pháp tốt nhất trong các Tinh Linh, cũng xem như ma vũ song tu.

Ialophil, nhờ có lực tương tác với nguyên tố hoàn mỹ khiến hẳn không cần mất thời gian đọc chú ngữ, cộng thêm sự chỉ bảo của Fei, đối với nguyên tố, Ialophil đã có phương pháp đặc thù của mình.

Trên sàn đấu, ma pháp của Tinh Linh vừa phát ra, quý vị dừng lại ngay trước mặt Ialophil, chỉ thấy Ialophil vươn một tay ra, chỉ ngón trỏ về phía Tinh Linh vương, ma pháp dừng trước mặt hẳn ngược lại xông thẳng về phía Tinh Linh vương.

Tinh Linh vương né tránh ma pháp của mình, vẻ thong dong trên mặt đã biến mất, kinh nghi nhìn Ialophil.

“Thế là thế nào?” Đứng phía ngoài, Pháp Thánh đưa ra vấn đề mà Tinh Linh vương muốn hỏi.

“Thái gia gia, ma pháp của người không có hiệu quả đối với ta rồi.” Ialophil rất muốn phá hủy sự tự tin của Tinh Linh vương, tiếc rằng, thực lực của hai người chẳng xê xích bao nhiêu, Ialophil của hiện tại còn chưa làm được, bất quá, chuyện điều võ dương oai ngoài miệng, Ialophil sẽ không ngại đi làm.

Tinh Linh vương cũng không tin lời hẳn nói, tiếp tục phóng ra ma pháp, không ngoại lệ, đều bị Ialophil không chế, sau đó công kích ngược lại chính mình.

“Không tồi.” Fei đứng nhìn, thừa nhận, nói. Đây là sự cướp đoạt quyền không chế cùng phản chế ma pháp, hẳn chỉ từng đề cập qua, không nghĩ tới Ialophil lại thực sự làm được. Bởi vì bản thân hẳn cũng không thường dùng ma pháp, cho nên hẳn cũng không biết phương diện này của Ialophil tiến bộ đến mức nào.

Tựa như nghe được lời khen ngợi của Fei, Ialophil hướng về phía Fei đang đứng, nở một nụ cười tuyệt đẹp.

“Sao người lại làm được chuyện này?” Liên tục thử vài lần, kết quả đều như cũ, Tinh Linh vương cuối cùng không nhịn được hỏi.

“Thực đơn giản a, đem quyền không chế ma pháp của người cướp đoạt, sau đó khiến chúng phục tùng ta.” Chỉ là như vậy mà thôi, chẳng qua, những ảo diệu bên trong hẳn cũng sẽ không nói.

Pháp Thánh nghe hẳn nói thế, bỗng nhiên nhớ đến những lời của Fei, ta chỉ phối nguyên tố, mệnh lệnh nguyên tố. Tình cảnh trước mắt này chẳng phải cũng thế sao?

Hóa ra ma pháp là có thể bị người cưỡng chế cướp đoạt, một khi nắm giữ được kỹ xảo này, như vậy bất cứ loại ma pháp nào công kích đối phương, đều sẽ bị đối phương giành lấy quyền không chế, biến mất hoặc phản chế ngược lại trên người mình. Đây quả thực là một kỹ xảo đáng sợ.

Tinh Linh vương tự nhiên cũng biết mình không nên hỏi bí mật kỹ xảo của đối phương, chính là, trong đầu hiện lên ý tưởng tìm hiểu phương pháp này.

“Rất tốt, vậy ta đây liền không dùng ma pháp.” Ma pháp không có hiệu quả, như vậy, hẳn liền không cần dùng, hẳn cũng không đơn thuần chỉ là Pháp sư.

“Ta cũng không dùng ma pháp.” Ialophil cũng quyết định như thế.

Tinh Linh vương lấy ra cung tiễn của mình, giương cung, bắn, những mũi tên bay vút như mưa sao băng, mắt thường đều không thể thấy được, không may, người mà Tinh Linh vương đối mặt lại là Ialophil. Ở Hắc Âm đại lục, vì luyện tập kỹ xảo tránh né cho Ialophil, Fei đã bỏ không ít công sức, mà thành quả chính là trước mắt, những mũi tên của Tinh Linh vương dày đặc như mưa, nhưng Ialophil lại cực kỳ ung dung, hãy nhìn bộ pháp của hẳn, nào giống như đang né tránh công kích, cứ như thể đang chậm rãi tản mát trong vườn hoa.

Chỉ nhận mà không trả cũng là phi lễ, cho nên Ialophil bắt đầu đáp lại, không dùng kiếm, mà cũng lấy ra cung tiễn, không giống với tiền pháp hoa lệ của Tinh Linh vương, tiền pháp của Ialophil là học từ Fei, lúc hai người còn ở Hắc Âm đại lục, còn chưa tiến vào Thánh giai, bọn họ không có thời gian để sử dụng những kỹ xảo đẹp đẽ, một kích trí mạng chính là phương thức tốt nhất, ma pháp, kiếm pháp có thể thử nghiệm một số kỹ xảo, thế nhưng tiền

pháp thì không, với thủ pháp công kích từ xa, nếu như không thể một kích trí mạng, chính là cho con mồi một cơ hội để phản kích, khiến chúng có thời gian tiến đến trước mặt mình, chính mình lập tức sẽ mất đi ưu thế công kích từ xa, cho nên tiền pháp của Ialophil không giống với những năng lực khác của hắn, hoàn toàn là phong cách của Fei.

Cây cung bị kéo cong thành hình trăng non, một cổ khí cực kỳ ngưng trọng cùng nặng nề bao phủ toàn bộ mũi tên khiến Tinh Linh vương chợt cảm thấy nguy hiểm, rất nguy hiểm.

Buông tay, mũi tên phóng đi, ma sát với không khí, phát ra tiếng rít rợn người.

Một kích này thực khủng bố, Tinh Linh vương phải lùi lại ngăn chặn, một lá chắn ma pháp nhanh chóng dựng nên, đáng tiếc, lại bị mũi tên kia xuyên thủng, chỉ có điều, cũng cho Tinh Linh vương thời gian ứng đối, nghiêng người, mũi tên sát qua, cắm sâu xuống đất, chỉ lộ ra phân nửa ở ngoài.

Tinh Linh vương nhìn phần đuôi tên hiện lên trên mặt đất, trên trán đầy mồ hôi, nếu như thứ này cắm vào người mình...

“Có chút thui lừ rồi.” Ialophil thu cung lại, khẩu khí có chút tiếc nuối cùng oán giận.

Về tiếc nuối cùng oán giận kia là có ý gì? Chẳng lẽ người muốn giết ta sao? Ta làm sao đắc tội người hả? Tinh Linh vương vô tội rất muốn rống ra mấy lời như thế, chính là làm trưởng bối của Ialophil, một Thánh giai lâu năm hơn Ialophil, nếu rống ra như thế thì thật mất mặt, cho nên a, hắn chỉ có thể nuốt giận vào lòng.

Nhìn thấy Ialophil lại tiếp tục kéo dây cung, hắn vội vàng kêu ngừng, về phần lý do, chính là luận bàn mà thôi, đến đây ngừng là được, trận tiếp theo chính là Fei cùng Pháp Thánh rồi. Cảm thấy đã đùa giỡn Tinh Linh vương đủ rồi, cũng không thể chậm trễ lạc thú của Fei, đối với cái có kia của Tinh Linh vương, Ialophil chấp nhận.

Tinh Linh vương lúc đầu có chút khinh thị, dù sao Ialophil còn rất trẻ, hơn nữa mới tiến vào Thánh giai không bao lâu, hắn không nghĩ là Ialophil có cơ hội thắng mình, chẳng qua, kết quả lại khiến hắn bị đả kích. Bất quá, hắn cũng chỉ thừa nhận thực lực của Ialophil, tự tin của hắn vẫn chưa bị phá hủy, dù sao đây mới chỉ là luận bàn thôi, cũng không phải trận đấu sinh tử, hắn vẫn còn con bài chưa lật.

Pháp Thánh lại khác với Tinh Linh vương, không thể lơ là, khi ở Denton, hắn cũng nghe nhi tử nói qua, đấu với Fei, nếu như không cẩn thận, không chăm chú, nhất định sẽ thua, bởi vì Fei có sự điên cuồng phải đồng quy vu tận. Phải biết rằng, lúc ấy, thực lực của Fei còn kém xa nhi tử nhà hắn mà đã có thể khiến y có loại cảm giác này, huống chi thực lực hiện tại của Fei đã gần bằng hắn, Pháp Thánh sao dám xem thường, vết xe đổ của Tinh Linh vương ngay trước mặt a.

Cuộc luận bàn của Fei cùng Pháp Thánh, chính là một trận đấu quyết liệt giữa ma pháp cùng vũ kỹ, ma pháp của Pháp Thánh sáng lạn như pháo hoa, vũ kỹ của Fei vừa chuẩn vừa nhanh, chuẩn, lại dứt khoát, dùng kiếm khí tiêu diệt hết từng ma pháp của Pháp Thánh.

Tinh Linh vương đứng ở ngoài xem, trận này mới gọi là luận bàn a, nào giống như hắn với Ialophil vừa rồi.

Trận luận bàn này, mọi người đều có thu hoạch là đủ rồi, thắng bại không quan trọng.

Trong lòng Pháp Thánh cùng Tinh Linh vương đều vô cùng phức tạp, cảm giác bị đám hậu bối đuổi theo ngay sát sau lưng không thể gọi là tốt được.

Fei đối với trận luận bàn này cũng không hài lòng, bởi vì thực lực của Pháp Thánh chênh lệch với các Thánh giai ở Hắc Ám đại lục.

Ialophil đứng ngoài quan sát cuộc tỉ thí này, trong lòng có một kết luận, bất luận là lực lượng của Tinh Linh vương hay gia gia, đều đã không còn sắc bén, bọn họ đã đứng trên đỉnh Uy Á đại lục quá lâu, không có hoàn cảnh để cạnh tranh, bầu không khí hòa bình khiến cho thực lực của bọn họ thua sút vài phần, so sánh với những Thánh giai ở Hắc ám đại lục, không thể không nói, lực lượng của Tinh Linh vương cùng gia gia đứng ở đỉnh cao của Thánh giai, nhưng chiến lực biểu hiện ra ngoài cũng chỉ ở cấp thấp mà thôi.

Trạng thái thể này, nếu nghênh đón cuộc chiến ngàn năm, sẽ rất vất vả, nếu không cẩn thận có thể mất mạng, phải biết rằng, trong cuộc chiến lần này, Quân Vương cũng có thể xuất hiện a.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Tuyệt Sơn

Thời điểm rời khỏi Tinh Linh vương quốc, Ialophil có tìm Pháp Thánh nói chuyện, không phải về vấn đề cảm tình, mà là vấn đề thực lực của Pháp Thánh.

Nghe Ialophil đánh giá xong, Pháp Thánh im lặng thật lâu.

“Hắc Ám đại lục mạnh như vậy sao?” Lời nói của Ialophil, không thể nghi ngờ là đã phá hủy kiêu ngạo của Pháp Thánh. Hắn vốn là người có thực lực

mạnh nhất tại Uy Á đại lục, thế nhưng, theo như lời Ialophil nói, thực lực của hắn ở Hắc Ám đại lục không đáng nhắc tới chút nào, tâm tình của hắn lúc này, tuyệt không thể nói là tốt.

“So với Uy Á đại lục mạnh hơn rất nhiều, mấy vạn Thánh giai, tạm thời không nói đến chín vị Quân Vương thực lực Thần giai, nếu chỉ tính Thánh giai mà nói, Thánh giai được tạo ra bởi hoàn cảnh nguy hiểm của Hắc Ám đại lục, cho dù là kẻ vừa tiến vào Thánh giai, trong một trận chiến sinh tử, phần thắng của gia gia cũng chỉ có một nửa.” Ngay cả đối đầu với một Ma tộc vừa tiến vào Thánh giai, phần thắng cũng chỉ có một nửa, có thể tưởng tượng được, thực lực của Hắc Ám đại lục mạnh đến mức độ nào.

Những gì Ialophil nói, kỳ thật có thể nhìn thấy rõ ràng, ở Uy Á đại lục tuy rằng cũng có nguy hiểm, nhưng tuyệt đối không hơn Hắc Ám đại lục, Uy Á đại lục là cường giả vi tôn, nhưng Hắc Ám đại lục còn chú trọng chuyện đó hơn nữa, ngay cả ngôi vị Hoàng đế, kẻ thừa kế cũng phải đạt đến Thánh giai mới được lên ngôi, chỉ như vậy là đủ biết chủng tộc toàn dân thượng võ kia chấp nhận lực lượng đến mức nào.

Trên Uy Á đại lục, Thánh giai quá mức thừa thớt, làm cho Thánh giai không còn đối thủ, đứng ở vị trí cao nhất của Uy Á đại lục, được thể nhân tôn kính. Tuy bản thân Thánh giai không nghĩ chính mình không ai địch nổi, nhưng trong lòng vẫn có cảm giác thể nhân không ai có tư cách giao thủ cùng bọn họ, từ đó mất đi tâm tiến thủ cùng cố gắng đã từng có, không có ý thức về nguy cơ cũng khiến bọn họ thiếu đi sát khí và nhuệ khí.

“Ta đã biết.” Pháp Thánh đứng dậy rồi đi, hắn phải suy ngẫm lại thật kỹ, loại chuyện này không ai có thể giúp đỡ, tất cả đều chỉ có thể dựa vào chính mình.

Chuyến du lịch qua Tinh Linh vương quốc đến đây là kết thúc, Ialophil cùng Fei tiếp tục đi đến mục tiêu đã quyết định từ trước, Tuyết Sơn nằm ở cực Bắc của đại lục.

Càng đi về hướng Bắc, thời tiết cũng ngày càng lạnh, nhiệt độ không khí càng thấp. Mặc dù biết nội lực của Fei thâm hậu, sức chịu đựng đối với rét lạnh rất mạnh, nhưng Ialophil vẫn chuẩn bị áo thật dày, sợ Fei không chịu nổi cái lạnh ở nơi cực Bắc.

Thời điểm bước vào một quốc gia ở phương Bắc hẻo lánh phủ đầy băng tuyết, trên người Fei đã muốn khoác thêm một lớp áo khoác lông thú vừa dày vừa nặng, nhìn từ đằng xa, hắn tựa như biến thành một quả cầu bông tròn tròn, thế nhưng Ialophil vẫn như ngai hán còn không đủ ấm.

Mùa đông ở Denton rất lạnh nhưng không có tuyết, Hắc Ám đại lục cũng không có, cho nên đây là lần đầu tiên Ialophil trải qua một mùa đông mà tuyết ngập đầy đường như ở phương Bắc. Lúc này, tưởng tượng tốt đẹp của hắn về hình ảnh tuyết rơi đã bị phá hủy, bắt đầu lo lắng khí trời rét lạnh như vậy sẽ ảnh hưởng không tốt đến thân thể của Fei.

Gió ở đây mạnh, lạnh đến thấu xương, có khả năng cắt bị thương khuôn mặt của Fei, ừ, cổ áo hắn là nên làm cao hơn chút nữa, hoa tuyết lạnh lẽo, phủ lên đỉnh đầu Fei sẽ lạnh đến mức nào a, ừ, phải làm thêm mũ giữ ấm, đường tuyết trơn trượt, còn có thể làm ướt giày, đông lạnh chân của Fei thì không được, ừ, giày phải làm lại cho dày hơn, nghe nói khi khí hậu quá lạnh sẽ gây ra nứt da, phải chuẩn bị ...

Cuối cùng, Fei thật sự chịu không nổi. Mặc nhiều như vậy, hắn sẽ không thể tự do hoạt động, cho nên liền nhận mà từ chối lòng tốt của Ialophil, trong mắt cũng bắt đầu xuất hiện một tia không kiên nhẫn, vì thế, Ialophil chỉ có thể dừng lại, nghĩ biện pháp khác làm cho Fei càng thêm ấm áp, lò sưởi, canh nóng, lúc nào cũng chuẩn bị sẵn cho Fei.

Ialophil bận quan tâm đến Fei như vậy, tự nhiên sẽ không nhìn thấy ba hảo hữu phía sau, vì không có nội lực cao như hắn và Fei mà phải ăn mặc thật dày, thế nhưng vẫn không hết lạnh, thậm chí khi nhìn thấy bộ dạng co ro của bọn họ, hắn cũng không có chút xót quan tâm nào.

Đối với chuyện này, Donald, Garvin cùng Brent lại phiếm nhảm tính cách trọng sắc khinh hữu của Ialophil thêm lần nữa. Bọn họ nghĩ sao mà lại muốn cùng Ialophil đi vào quốc gia phương Bắc hẻo lánh này a, phải biết rằng, năm đó, lúc bọn họ đến nơi này là đầu hạ, thời tiết rất tốt, bầu trời cao rộng, mây lững lờ trôi, thảo nguyên bao la, rộng lớn, rừng rậm xanh tươi đầy sức sống, dê bò chạy khắp cánh đồng, nào ngờ hiện tại mùa đông còn chưa bắt đầu, chỗ này đã lạnh như vậy, thế thì mùa đông sẽ còn lạnh đến thế nào a.

Trong lòng ba người thầm mong hứng thú của Fei có thể chấm dứt sớm một chút, nhân dịp mùa đông chưa đến, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Đối với quốc gia xứ băng tuyết này, Fei lại rất chờ mong, mặc dù biết nguyên lý, nhưng tận mắt nhìn thấy bông tuyết trắng muốt, hắn vẫn cảm thấy rất đẹp. Lúc ở mặt thể, chỉ có những thứ vật chất màu xám không rõ là gì rơi xuống, mang theo độc tính cực nhỏ cùng tính ăn mòn, tuyệt đối không thể xem là đẹp, mà những bông tuyết trắng bay đầy trời trước mắt hắn lúc này, có thể nói là vừa nhẹ nhàng vừa xinh đẹp.

Giẫm lên tuyết mà đi, dưới chân vang lên từng tiếng kêu kệt, Tuyết Sơn nhìn từ xa như phủ lên một chiếc áo khoác màu trắng tinh, khung cảnh xung quanh cũng đều là một màu trắng tinh thuần.

Thế nhưng, vào ban đêm, Fei liền cảm thấy ở đây cũng có chỗ không tốt, tiếng gió rít luôn khiến hắn bưng tỉnh giữa khuya, chính là, hắn không nghĩ rời khỏi nơi này chỉ vì lý do như thế. Ialophil nhìn đáy mắt của Fei xuất hiện quang âm, đau lòng đề nghị rời đi nơi này, Fei cự tuyệt.

Hắn nói, “Ta sẽ không vì vậy mà muốn thoát ly hoàn cảnh này, ta muốn thích ứng với nó, chiến thắng nó.” Người sinh hoạt tại mặt thể chỉ có thể đi thích ứng với hoàn cảnh, trốn tránh, đó là chuyện vô cùng không thực tế, giả như có một ngày phải sinh hoạt trong hoàn cảnh thể này, nếu không thể thích ứng thì phải làm sao đây.

Ialophil hiểu rõ tính cách của Fei, cho nên không ngăn cản nữa, mà là cùng Fei tập thích ứng, chia sẻ công tác gác đêm cho Fei, ít nhất như vậy, Fei có thể an tâm mà ngủ. Yêu y, không chỉ là sủng y, thương y, bao dung y, dung túng y mà thôi, còn cần phải tôn trọng y. Hắn không thể trở thành chướng ngại trên con đường đi lên của Fei, cũng sẽ không ngăn cản Fei, bởi vì làm như vậy sẽ chỉ khiến hắn đánh mất y, hắn phải làm là trở thành người mà Fei có thể tin nhiệm giao phó phía sau của chính mình, là cường giả có thể cùng Fei sánh vai.

Ba người Donald vốn ngập tràn oán khí đối với việc đặt chân đến phương Bắc giá lạnh này, sau khi nghe Fei nói, không còn thấy bất mãn gì nữa. Fei mạnh hơn bọn hắn không phải không có lý do, nhưng coi đây là cơ để trở nên lười biếng, kiêu ngạo như bọn hắn sao có thể làm được.

Cho nên, ba người bọn hắn cần phải chịu đựng, dưới sự chỉ điểm của Ialophil mà nâng cao ý chí và năng lực của chính mình, cũng hiểu được một chuyện, vương quốc này lấy lực lượng quân sự trứ danh trên Uy Á đại lục cũng không phải không có lý do.

Sinh tồn trong hoàn cảnh ác liệt như vậy, người dân nơi đây có khí lực mạnh mẽ, lớn dần trong gió và tuyết cũng khiến bọn họ có được ý chí kiên cường. Nơi đây mặc dù không có cao thủ đạt thực lực Thánh giai, nhưng quân đội của quốc gia này, đến ngay cả đế quốc Avella cũng phải bận tâm vài phần. Cũng nên may mắn là hai nước tương đối xa nhau, nếu không nhất định sẽ xảy ra tranh chấp.

Mấy người Ialophil không dùng danh nghĩa chính thức của quốc gia để tiến vào đất nước này, nhưng khí chất cùng ngoại hình của năm người khó tránh khỏi khiến người khác chú ý, cho nên, thư mời chính thức của Hoàng gia vẫn được gửi đến. Đối với chuyện này, Ialophil cùng Fei không có hứng thú, thân phận Thánh giai cũng cho bọn họ khả năng có thể mặc kệ thư mời mà không bị ai nói gì, nhưng Donald với thân phận hoàng tử thì không được.

Donald đành lôi kéo Brent cùng Garvin đi tham gia yến hội, ứng đối với các cuộc nói chuyện đầy hàm ý, thật sự là mệt chết.

Cho nên a, đến lúc Ialophil cùng Fei muốn đi vào trong Tuyết Sơn chơi, ba người bọn họ liền mượn cớ này mà chạy khỏi các cuộc yến hội.

Vương đô của quốc gia phương Bắc này cách Tuyết Sơn rất xa, bởi vì xung quanh Tuyết Sơn có rất nhiều nhân tố nguy hiểm, bởi vì tư tấn không phát triển, cho nên nếu không phải người thường xuyên ở nơi này sẽ không biết được sự đáng sợ của một ngọn tuyết sơn.

Fei mặc dù là lần đầu tiên đến, cũng chưa từng nhìn thấy tuyết sơn, nhưng tư liệu trong trí não có ghi chép về những điều cần lưu ý khi đi, Fei cũng có thói quen nghiên cứu hoàn cảnh lạ lẫm, cho nên hắn có đọc qua

Hắn cho rằng Ialophil bọn họ cũng phải biết những điều cần lưu ý đó, cho nên không nhiều lời, dù sao Ialophil, Donald, Garvin cùng Brent biểu hiện ra trước mặt hắn không phải ngu dốt, mà là uyên bác trí tuệ. Cho nên đương nhiên, đối với những kiến thức thường thức ở tuyết sơn trong trí não, Fei cho rằng bốn người Ialophil biết rất rõ ràng.

Ialophil tự cho mình bản lĩnh cao cường, không bận tâm đến ý cái gì, mà ba người Donald bởi vì đã từng đến nơi này, nên cũng không nghĩ rằng có gì cần phải bận tâm.

Trên núi chỉ có tuyết trắng bao phủ, cảm giác phi thường trống vắng, tiêu điều. Mặc dù đều là cảm giác mênh mông rộng lớn, nhưng biển cả khiến người ta cảm thấy vĩ đại, bao la, mà màu trắng của tuyết sơn lại mang đến cảm giác tịch mịch, hoang vu, biển cả có thanh âm của sóng biển, có thanh âm của những con cá lao ra khỏi mặt nước, còn trong tuyết sơn chỉ có tiếng gió rít dữ tợn, tiếng bước chân của chính mình khi giẫm lên nền tuyết, tiếng hát xì mỗi khi có gió mạnh thổi qua, thì thoảng cũng thấy một ít màu nâu xanh phủ trên tảng đá, thế nhưng không khí ở đây trầm lắng không chút sức sống, không có tiếng chim hót, không có màu xanh của cây cỏ, không hề nhìn thấy bất cứ thân ảnh của loài động vật nào. Nơi này, quả thật rất tịch mịch.

Đều là cảnh sắc giống nhau mỗi ngày, ở biển còn có thể câu cá thư giãn, nhưng trong tuyết sơn, ngoại trừ đi cũng chỉ có nghỉ ngơi, không có bất kỳ hoạt động nào khác, cho dù là có người đi cùng vẫn khó tránh khỏi cảm giác mệt mỏi cùng buồn tẻ.

Dĩ nhiên, đối với Fei xem đây là đợt rèn luyện ý chí thì không, Ialophil chỉ cần cùng Fei một chỗ liền thấy hạnh phúc, những kẻ có cảm giác này, tự nhiên chỉ còn ba người Donald, Garvin và Brent.

Fei tôi luyện ý chí của mình ở nơi này, làm cho tâm cảnh của hắn tăng lên một tầng, thực lực tiến lên cao giai của Thánh giai, mà Ialophil, sau khi phát hiện, cũng tạm thời bỏ qua những suy nghĩ dư thừa, bắt đầu tập trung tu luyện. Đối với thực lực, Ialophil vô cùng đề ý, hắn không thể thua Fei, hắn còn đang chờ một ngày có thể thắng Fei để ôm y a, ngày đó đến càng sớm càng tốt, cho nên tuyết đối không thể để chính mình thua sau Fei quá nhiều.

Mỗi ngày trôi qua đều chỉ thấy một màu trắng, cảm giác tịch mịch, chán nản khi không thấy bất cứ sự sống nào, ngày ngày trôi qua trong buồn tẻ, nhìn Ialophil chuẩn bị thức ăn tinh mỹ cho Fei mà bọn hắn chỉ có thể gặm lương khô, cuộc sống như thế, bảo ba người bọn hắn làm sao chịu được.

“A, ta chịu hết nổi rồi.” Rốt cục Garvin nhịn không được gào lên tiếng lòng của ba người, thanh âm như vậy khiến từ trong núi vang dội lại rất nhiều lần.

Lúc này, Fei nhẹ nhàng nói một câu, trong khung cảnh tịch mịch của tuyết sơn trở nên vô cùng rõ ràng, “Ồ trên tuyết sơn không thể lớn tiếng.”

“Tại sao?” Ialophil đáp lại lời của Fei đầu tiên.

“Bởi vì chấn động từ âm thanh sẽ khiến tuyết lở.” Fei không nhanh không chậm trả lời, bình thản đến cực điểm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 87: Tuyết Lở

Tuyết lở? Bọn họ chưa từng nghe qua từ này nên cũng chẳng biết đó là cái gì, có uy lực ra sao, tuyết lở là tình huống như thế nào.

“Là cái gì?” Ialophil ngay lập tức tiếp lời Fei, hỏi.

Còn chưa đợi Fei trả lời, mọi người liền nghe thấy những tiếng động lạ. Ở nơi núi tuyết trống trải yên tĩnh như thế này, thanh âm từ phương xa truyền đến thật sự rất rõ ràng, hướng chỉ thanh âm này lại càng lúc càng lớn, càng lúc càng gần.

“Tiếng gì vậy?” Thanh âm càng lúc càng lớn, giống như có hàng ngàn con ngựa lao nhanh xuống chỗ họ. Brent xoay người về hướng phát ra âm thanh.

Những người khác cũng xoay người, sau đó, mặt của ba người Garvin, Brent và Donald lập tức trắng bệch.

Trước mắt bọn họ là hình ảnh của một con sóng lớn trắng xóa đang bốc lên và cuốn về phía bọn họ, tiếng vang như sấm, khí thế mãnh liệt, khiến toàn bộ dãy núi đều rung chuyển.

“Đây là tuyết lở.” Lúc này, Fei cực kỳ bình tĩnh nói một câu như vậy.

Không còn ai hỏi tuyết lở là gì nữa, bởi vì họ đã tận mắt thấy được nó rồi.

“Chạy mau.” Donald phản ứng nhanh nhất. Mọi người cũng giật mình tỉnh lại, bắt đầu muốn chạy.

Khi đối mặt với nguy hiểm, phản xạ đầu tiên của Ialophil là bảo hộ Fei ở sau người, cầm tay Fei, chuẩn bị dắt Fei chạy đi.

Fei lại kiên quyết tránh khỏi tay Ialophil.

“Fei.” Ialophil kinh hoàng, tuyết lở cũng càng càng tới gần.

Fei lập một cái ***g khí bằng nội lực chắn trước người. “Đây là thời điểm rất tốt để rèn luyện.”

Ialophil ngây người ra một lúc, sau đó cười khẽ, cũng đi tới trước đám tuyết lở, bình tĩnh lập một màn chắn ma thuật trước người.

“Alvar, Ngao, ngăn bọn họ lại.” Liếc ba hảo hữu đã chạy được một quãng, Ialophil liền kêu Alvar và Ngao bắt bọn họ trở về.

“Các ngươi cũng thừa dịp này rèn luyện thêm một chút đi.” Ialophil nói với ba người vừa bị bắt trở về. Ialophil nói ra lý do rất rõ ràng, thế nhưng, nói muốn tốt cho bọn họ thì cũng có, nhưng phần lớn lại là muốn chinh ba người bọn họ một trận.

Bọn họ không phải là các ngươi. Donald, Garvin và Brent cùng nhau gào thét trong lòng, chẳng qua đã có hậu quả ngay trước mắt kia do một tiếng của Garvin làm ra, bọn họ nào dám hò hét lớn tiếng thêm lần nữa.

“Yên tâm đi, không chết được.” Ialophil lại nói. Có Tứ Dư, nếu gặp nguy hiểm vẫn có thể kịp thời cứu bọn họ, cho nên Ialophil rất yên tâm để cho ba hảo hữu đối mặt với lực lượng mà hiện nay bọn họ vốn không thể chống lại.

Ba người tuy rất muốn phản kháng lại sự cưỡng chế bằng bạo lực này của Ialophil, nhưng đã không còn thời gian nữa rồi, tuyết lở đã ở ngay trước mặt bọn họ. Ba người gấp rút dựng lên màn chắn phòng ngự của mình.

Thật nặng, thật trầm. Đây là cảm giác của ba người. Bọn họ đều cắn răng chịu đựng, thế nhưng chưa đầy một phút, bọn họ đã không thể chống đỡ nổi nữa, lực lượng cơ thể đều bị tiêu hao hết, chỉ có thể trơ mắt nhìn con sóng tuyết sắp sửa dìm chết chính mình.

Đây là lần đầu tiên bọn họ trực tiếp trải nghiệm lực lượng của tự nhiên, đó căn bản không phải thứ mà nhân loại có thể chống đỡ.

Nhìn con sóng tuyết ập tới trước mắt, bọn họ thậm chí quên đi Fei và Ialophil vẫn còn đang ở bên cạnh, trong lòng cảm thấy không cam lòng và tuyệt vọng, nhắm mắt lại chuẩn bị nhận lấy cái chết, nhưng thật lâu sau vẫn chẳng thấy gì xảy ra.

Mở mắt ra thì thấy một tấm màn chắn trong suốt dựng trước mặt, lúc này mới nhớ tới bên cạnh còn có hai vị Thánh giai, liền nhẹ nhàng thở ra, tránh ở phía sau màn chắn ma pháp, nhìn tình huống xung quanh.

Bên ngoài màn chắn ma pháp là một mảnh tuyết trắng, có thể nhìn thấy tuyết đang trượt trên màn chắn, phía trên còn có thể mơ hồ nhìn thấy không trung, nhưng theo thời gian trôi qua, những khe hở nhỏ nhoi này đều bị tuyết bao phủ, bốn phía đều trở nên trắng xóa.

Ba người rảnh rồi bắt đầu quan sát hai người đang trực tiếp đối đầu với tuyết lở, chỉ thấy sắc mặt họ vẫn cứ như thường. Fei một mình một cái ***g khí, Ialophil thì dựng một cái màn chắn bằng ma pháp bao lấy cả bốn người, Alvar và Ngao đều có thể tự bảo vệ mình, tự thiết lập một cái phòng ngự. Ba người lại chợt thấy chênh lệch giữa hai bên thật quá xa xôi. Bọn họ ngay cả động vật cũng không bằng. Tuy rằng ở thế giới này, có những con thú mạnh hơn nhân loại rất nhiều, thế nhưng nhân loại vẫn luôn cho mình là chủ nhân của thế giới, nên sẽ bởi vì mình không bằng động vật mà sinh ra mặc cảm, tự ti và oán niệm.

Fei ngừng đầu, vẫn chưa gỡ bỏ phòng ngự, Ialophil chủ động cống hiến sức lực, mở rộng màn chắn ma pháp lên phía trên, khiến lớp tuyết trắng xóa xung quanh hờ ra một lỗ hổng, lộ ra bầu trời trong vắt, bao la, tăng thêm chút màu sắc cho khung cảnh vốn chỉ toàn một màu trắng xóa bức bối.

Đến khi trận tuyết lở chấm dứt, lá chắn được xóa bỏ, nơi đó liền xuất hiện một cái hố sâu. Fei là người thứ nhất nhảy ra, động tác nhanh gọn, Ialophil lập

tức theo sau, tiếp đó, Alvar và Ngao cũng có vẻ vô cùng nhẹ nhàng, chỉ tội nghiệp cho ba người kia, vì lực lượng bị tiêu hao hết, động tác chậm chạp đã đành, thậm chí còn có chút hư thoát.

Đối với chuyện này, Fei và Ialophil chưa từng nghĩ tới việc ra tay trợ giúp, ba người cũng đã tập mãi thành quen, đi theo bên cạnh hai người họ chính là như vậy, phải hiểu được, mọi sự đều chỉ dựa vào chính mình.

“Hiệu quả không được tốt lắm.” Sau khi mọi thứ chấm dứt, Fei kết luận. Tuyết lở nhìn qua quả thật vô cùng đáng sợ, lực lượng khi tuyết từ đỉnh núi không ngừng đổ xuống có lực phá hoại cực kỳ lớn, thế nhưng đối với trình độ của hắc hiện tại, lực phá hoại của tuyết lở không có nguy hại quá lớn, ngoài ra, khi tuyết lở đi qua chỗ hắc và bao trùm lên tấm chắn phòng ngự thì lực đánh vào liền biến mất, so với sóng biển cùng vùi rồng trong cơn bão, uy lực của tuyết lở trong lòng Fei đã yếu đi rất nhiều.

Ialophil cũng đồng ý, đối với hai người bọn họ thì không có hiệu quả gì, nhưng với ba người kia, hắc là có a.

Vì để xác định ý nghĩ của mình, sau đó Ialophil còn cố ý chế tạo tuyết lở thêm vài lần nữa, hắc và Fei thì đứng trên không trung thưởng thức tuyết lở, nhìn ba người Donald bị chìm ngập trong tuyết, sau lại đem bọn họ cứu ra để giải trí.

Cũng vì điều này, ba người bọn họ càng ngày càng sợ hãi Ialophil, chỉ cần trên mặt Ialophil xuất hiện nụ cười như hoa độc, ba người sẽ theo phản xạ có điều kiện mà run rẩy, cho đến sau này chỉ cần bọn họ nghĩ đến nụ cười của Ialophil sẽ cảm thấy sợ hãi.

Bất quá, trải qua huấn luyện đáng sợ như vậy, Donald, Garvin và Brent cũng có được thành quả thực vinh quang, đều đã chạm vào cánh cửa tiến vào Thánh giai, chỉ cần thêm một chút thời gian, bọn họ chắc chắn sẽ thuận lợi trở thành Thánh giai. Đây cũng là điều duy nhất an ủi bọn họ, ít nhất những đau khổ và vất vả bọn họ phải chịu cũng không uổng phí.

Sau khi rời khỏi vương quốc băng tuyết, Fei lại đề nghị đi sa mạc. Cảnh đẹp tráng lệ, tuyết điểm của nơi này làm cho Fei được mở rộng tầm mắt.

Còn những nơi như núi cao hay thảo nguyên, Fei cảm thấy không cần thiết phải đi. Đặc biệt đi xem biển, sa mạc là bởi vì ở đây có những cảnh đặc thù. Núi cao và rừng rậm ngoại trừ sự phân bố thảm thực vật khác nhau ra thì cũng không gì đặc biệt, dọc theo đường đi cũng đã nhìn thấy rất nhiều.

Sau khi đã nhìn thấy hết các loại phong cảnh mình muốn xem, Fei bắt đầu đem mục tiêu chuyển sang ẩm thực, đi đến từng nơi có mỹ thực đã từng xem trên tạp chí, vừa đi vừa ăn.

Ialophil hoàn toàn dung túng Fei, thấy Fei thích ăn gì còn lấy cả một quyển sổ nhỏ ra ghi chép lại, mặc dù có trí nhớ rất tốt, nhưng Ialophil vẫn quyết định ghi lại.

Cũng không biết có phải do thể chế khác biệt hay không mà dọc theo một đường vừa đi vừa ăn, hình thể của Fei và Ialophil không có gì biến đổi, ngược lại, ba người Brent lại phát hiện chính mình có vẻ mập ra. Vì để phòng ngừa hậu quả sau này, ba người bọn họ nhiệt liệt hoan nghênh kế hoạch rèn luyện của Ialophil như chưa bao giờ nhiệt liệt hơn, bởi vì có kế hoạch rèn luyện tồn tại, ba người bọn họ mới có thể giữ vững hình tượng quý công tử hoàn mỹ.

Thời gian từ từ trôi đi, đông qua xuân đến, đây cũng là mùa mà Fei thích nhất trong năm. Hắc thích một mùa xuân tràn đầy sức sống, thích những đóa hoa đua nhau khoe sắc, thích khí hậu không nóng không lạnh mà ấm áp này, thích...

Một đoàn năm người bọn họ vẫn tiếp tục du đăng từ nơi này sang nơi khác, ngay cả lễ mừng năm mới cũng không trở về để đi. Fei vốn không hề có cảm giác gì với lễ hội, Ialophil cũng không muốn về để đi làm mấy chuyện xã giao nhàm chán, ba người Donald, Garvin và Brent đi theo Ialophil thế là cũng có lý do để chỉ gửi thư về. Khi nhận được tin bọn họ đã chạm đến ngưỡng cửa Thánh giai, trong nhà ai cũng không vội vàng kêu bọn họ về, đều bảo nên ra ngoài rèn luyện nhiều hơn.

Lúc này, năm người đang ở một trấn nhỏ, nơi này có một tiệm ăn tương đối nổi tiếng, mà Fei chính là một thực khách vì mộ danh mà đến. Ialophil nhìn thấy ánh thỏa mãn trong mắt Fei, thế là lấy ra quyển sổ nhỏ, lật đến trang còn trống, ghi lại thời gian và địa điểm và loại thức ăn, nhờ vào kỹ xảo nấu nướng cùng đầu lưỡi của chính mình mà phán đoán và ghi lại nguyên vật liệu làm món ăn, cách thực hiện và phối liệu, đợi có thời gian sẽ nghiên cứu sâu thêm, ghi nhớ địa chỉ là để sau này nếu làm ra hương vị không đúng còn có thể quay lại kiểm nghiệm.

Cho dù có là bí pháp thì đã sao? Ở trước quyền, thế, tiền và mạng sống, chắc chắn sẽ có một khiến người khác thỏa hiệp, để hắc đạt được mục đích.

Hôm nay cũng như những ngày bình thường khác, sau khi Fei ăn xong thức ăn nổi tiếng cuối cùng ở trấn này, bọn họ liền chuẩn bị rời khỏi. Ialophil vẫn thả Alvar và Ngao chạy theo sau Donald, Brent và Garvin. So với trước kia, ba người này đã tiến bộ hơn rất nhiều, không còn quá kiêng kị Alvar và Ngao, thậm chí có khi còn chủ động khiêu khích hai con Ma thú.

Dọc theo đường đi, vì có Alvar, Ngao và ba người bọn họ ồn ào nên đường xá cũng không có vẻ tịch mịch.

Đáng lẽ là một ngày bình thường như bao ngày khác, thế nhưng lại có một sự kiện không bình thường xảy ra.

Giữa trời đột nhiên vang lên một tiếng nổ, không phải tiếng sấm của tự nhiên, mà giống như tiếng vật nặng nào đó rơi trên mặt đất, tiếng nổ nặng trầm vọng vào tai, rung động toàn bộ Uy Á đại lục. Rất nhiều người không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng bộ phận cao tầng và người có kiến thức uyên bác đều biết rõ tiếng nổ này đại biểu cho cái gì.

Ialophil, Fei, Donald, Garvin và Brent không phải là kẻ không biết gì, bọn họ cũng biết một tiếng nổ này biểu thị cho cái gì, nhưng ba người Donald lại không muốn tin vào sự thật ấy.

“Cuộc chiến ngàn năm.” Fei trực tiếp nói ra điều mà ba người kia, không, phải là tất cả chủng tộc ở Uy Á đại lục, không muốn đối mặt, thời kỳ suy nhược của kết giới đã đến, Hắc Ám chủng tộc xuất hiện, cuộc chiến ngàn năm sắp bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Uy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Mở Đầu

Đối với cuộc chiến ngàn năm, Ialophil cùng Fei đều không để tâm nhiều lắm, cũng chẳng hề có cảm giác bị uy hiếp đến tính mạng, vậy nên tâm tình của cả hai đều vô cùng bình thản. Dù cho bên thắng là Hắc Ám đại lục thì đã sao, ai có thể làm gì được bọn họ?

Tâm tính của Ialophil cùng Fei đã hoàn toàn vượt lên trên nhân loại bình thường, bọn họ đều đặt bản thân ở một vị trí rất cao, không đứng về phía nhân loại, cũng không làm bạn cùng Ma tộc. Fei là vì đã trải qua tận thế, cho nên điều Fei quan tâm là thế giới này tồn tại có xinh đẹp hay không, mà thứ có địa vị nặng nhất trong lòng Ialophil chính là Fei, kế tiếp mới là thân bằng (thân nhân và bằng hữu) của hắn, thế nhưng điều đó không có nghĩa là hắn sẽ chủ động giúp đỡ họ, mỗi người đều có suy nghĩ cùng lựa chọn của riêng mình, hắn chỉ cần bảo vệ tính mạng của những người mà hắn để ý là được.

Trái ngược hoàn toàn với Ialophil cùng Fei, Donald, Garvin và Brent, khi ý thức được cuộc chiến ngàn năm đã đến, bọn họ không còn cách nào nhân nhả đi khắp nơi du lịch cùng Ialophil và Fei nữa. Bởi vì không còn ở trong đế quốc, cho nên Donald, thân là hoàng tử, không thể sử dụng đặc quyền, mà Brent, có các thương hội của Lukes gia tộc làm chỗ dựa, lập tức phát huy vai trò của mình, khoải nã cùng lương khô nhanh chóng được chuẩn bị thật tốt.

Nhìn thấy hành động của bọn họ, Ialophil cùng Fei cũng không nhiều lời. Ba người kia cười ngửa, Ialophil và Fei thì cười Alvar cùng Ngao. Thật ra, Ialophil cảm thấy việc có thêm một con sủng vật không phải là chuyện tốt, nếu như chỉ có một con thì hắn và Fei có thể cùng cười một con, chỉ cần nghĩ hắn có thể ôm Fei, hoặc Feisê ôm eo hắn, trong lòng Ialophil đã bắt đầu nhộn nhạo.

Đáng tiếc, hình thể của Alvar cùng Ngao tuy lớn, hai người ngồi cũng ổn, nhưng không thể chờ được ba người, nếu không Ialophil thật sự sẽ đem một trong hai con cho ba người Donald cười, để hắn và Fei cùng cười con còn lại.

Fei tuy đã biết tình cảm của Ialophil, thế nhưng vẫn hoàn toàn không nhận thấy được những tâm tư quý dị trong lòng y.

Dọc theo đường đi, đoàn người cũng thấy được thói hư tật xấu cùng những phẩm chất tốt đẹp của nhân loại.

Khi kết giới bắt đầu suy yếu, Hắc Ám chủng tộc liền khẩn cấp tiến vào khối Uy Á đại lục xinh đẹp màu mỡ này. Những Hắc Ám chủng tộc không có khả năng bay lượn trên không chỉ có thể từng bước từng bước tránh đi những phòng tuyến được lập nên bởi các chủng tộc trên Uy Á đại lục.

Số lượng chủng tộc có thể bay lượn trên Uy Á đại lục không nhiều, tính ra cũng chỉ có Long tộc cùng một ít thú được thuần hóa, nhưng số lượng này so với Hắc Ám đại lục là quá ít ỏi, cho nên những Hắc Ám chủng tộc có thể bay lượn đều dễ dàng vượt qua những phòng tuyến kia mà tiến đến những địa phương khác trên đại lục.

Những người vốn hoàn toàn không biết nguyên nhân của tiếng nổ ngày đó, chỉ trong một thời gian ngắn đều hiểu được nó có ý nghĩa thế nào. Khi nhìn thấy Hắc Ám chủng tộc bay lượn ở trên không, bọn họ còn có thể không biết sao?

Những kẻ vốn cảm thấy may mắn, nghĩ cả đời này sẽ không phải gánh vác cuộc chiến ngàn năm, hoặc những người muốn lập nên sự nghiệp vĩ đại cho mình thông qua cuộc chiến này, hay những kẻ sợ hãi nó, đều không thể không đối mặt với sự thật là cuộc chiến ngàn năm đã chính thức bắt đầu.

Bất luận là lạc quan hay bi quan, sau khi đối mặt với Hắc Ám chủng tộc, mọi người mới nhận ra Hắc Ám chủng tộc cường đại đến thế nào, tỉ lệ cường giả trong nhân loại vẫn kém xa Hắc Ám chủng tộc nhiều lắm.

Khi một Hắc Ám chủng tộc tiến vào một thôn xóm, thì kết cục của nơi đó chỉ có thể là sự hủy diệt, bởi vì đây chỉ là một thôn xóm bình thường của những nhân loại bình thường, làm sao có cao thủ tọa trấn, trừ phi nó ở gần những thành phố lớn, còn nếu là một trấn nhỏ, đó cũng là lúc tai họa bắt đầu, chẳng qua nhân loại còn có hy vọng trốn thoát, chỉ khi Hắc Ám chủng tộc đặt chân đến một thành thị thì nhân loại mới có cơ hội chiến thắng. Dù Hắc Ám chủng tộc có đi đến chỗ nào, cũng chỉ gây nên thương tổn cùng thống khổ cho nhân loại.

Dọc đường đi, mấy người Ialophil đã nhìn thấy rất nhiều.

Đối với tình huống nhược nhục cường thực này, Fei đã thấy quen, nên không hề thấy đồng tình, trong lòng cũng không hề có cảm giác gì, khi nhìn thấy đồng loại bị giết hại, trong ánh mắt không có bất kỳ cảm xúc nào. Không phải hắn lãnh khốc, mà là vì đã sớm tê liệt rồi, những hình ảnh cùng tình huống như thế, hắn đã nhìn thấy rất nhiều. Không đủ mạnh, muốn dựa vào sự giúp đỡ của người khác để giải quyết chỉ có kết cục này. Yếu chính là tội, không đáng được đồng tình.

Ialophil từ lâu đã không còn là thiếu niên vì kiêu phách mà sinh ra cảm giác khó chịu, ghê tởm với thi thể và huyết tinh như sáo, bảy năm trước, khi nhìn đến cảnh Hắc Ám chủng tộc cắn xé nhân loại trình diễn ngay trước mắt, đôi mắt xanh thẫm như bầu trời bao la kia vẫn bình thản như cũ, lại khiến người

khác cảm thấy hân thực tàn khốc. Hân đơn giản là không bận tâm, cho dù có thêm nhiều người nữa chết trước mặt hân, hân cũng không để ý, bởi vì hân không biết những kẻ này, không đặt trong lòng, càng không có tình thương. Những người mà hân quan tâm chỉ có thân bằng, mà người hân yêu, chỉ có Fei mà thôi.

Nếu thân bằng chết, hân sẽ đau khổ, sẽ tức giận, bởi vì có kẻ dám khiêu chiến quyền uy của hân, thương tổn những người hân muốn bảo vệ, nếu như Fei chết, hân sẽ chỉ điên cuồng mà hủy diệt tất cả.

Donald, Garvin cùng Brent cũng không còn là những thanh niên vì nhìn thấy huyết tính mà không thoải mái như nhiều năm trước, trải qua ma luyện, bọn họ đã sớm quen, nhưng khi thấy thi thể của đồng bào mình bị xem như thức ăn mà đối đãi, những bị phản trong lòng khiến họ xông lên, chiến đấu vô số lần, cũng may thực lực của họ đều không tồi, cho nên mới có thể chịu ít tổn thương.

Trong suốt cuộc hành trình, trừ phi có Hắc Ám chủng tộc khiêu khích, bằng không cả Ialophil cùng Fei đều không xuất thủ, cho dù có thêm nhiều người chết trước mặt nữa, bọn họ cũng sẽ không ra tay, giống như những kẻ ngoài cuộc, yên lặng chứng kiến tất cả, giống như đang xem một vở kịch, nhìn xem hết thấy buồn vui tan hợp của đời người.

Nhìn thấy có người vì sợ hãi mà điên cuồng, có người vì nhát gan mà khóc lóc, nhìn những người van xin cầu mong được giải cứu, nhìn những kẻ ăn bám chỉ biết dựa vào cường giả, nhìn những kẻ vô si vứt bỏ thân nhân của mình, nhìn những nam nhân, nữ nhân, lão nhân một mực che chở cho thân nhân, nhìn những đứa trẻ kêu gào đầy hoảng sợ, nhìn những thảm kịch cốt nhục chia lìa, nhìn những nam nhân ngày thường yếu đuối lại vào thời khắc nguy nan đứng ra, tranh thủ thêm chút thời gian để thể nhi mình có thể chạy thoát, nhìn những đôi quyền lữ ngày thường ân ái, nay đường ai nấy đi, thậm chí giao đôi phương cho Hắc Ám chủng tộc, vì mạng sống của chính mình. . .

Đây là nhân tính, vừa phức tạp vừa mâu thuẫn, vừa tốt đẹp lại vừa xấu xa, ai có thể nói rõ được, có những kẻ bình thường ôn hòa hữu lễ, đối xử rất tốt với mọi người, vào giờ khắc này lại vứt bỏ, hãm hại những người xung quanh mình, hay có những kẻ ngày thường bị mọi người căm ghét, cả ngày chỉ biết làm xằng làm bậy, lúc này lại đứng lên đấu tranh, vì mọi người mà chiến đấu. Dù cho là ai, cũng sẽ có chỗ hèn yếu xấu xa, cũng sẽ có những điểm quý giá tốt đẹp.

Thế nhưng, những thứ đó đều không thể đa động được Ialophil cùng Fei, không phải cả hai không cảm giác được, mà đó là nhân sinh của người khác, không phải của bọn họ, bọn họ cũng không phải kẻ vô tình, chỉ là trái tim của bọn họ thực nhỏ, không đủ để bao dung nhiều lắm.

Chính bởi thái độ bình tĩnh như thế, khiến cho nhóm ba người Donald đang ra sức chiến đấu cảm thấy thực lạnh lẽo, sự ngăn cách giữa bọn họ ngày càng lớn, Ialophil không phải không có cảm giác trước những việc đang diễn ra kia, chỉ là hân đang ở một tầm cao khác, tầm nhìn khác nhau, đã định trước giữa bọn họ sẽ phải nảy sinh sự xa cách này.

Trên đời này, kẻ duy nhất có thể làm bạn cùng hân, chỉ có Fei a. Nhìn ba hảo hữu, lại cảm nhận sự ngăn cách trong lòng kia, Ialophil cũng chỉ hơi giật mình, sự rung động nhẹ nhàng ấy bất quá là cảm khái cùng bất đắc dĩ mà thôi, thế nhưng, Ialophil không muốn thay đổi, không nghĩ hòa hợp tâm tính với ba người hảo hữu của mình.

Trải qua những thảm kịch không ngừng phát sinh cùng những trận chiến triền miên của nhóm người Donald, đoàn người rút cuộc về đến đế đô Denton.

Toàn bộ đế đô vẫn phồn hoa như trước, chỉ là trong thành thiếu đi sự huyền ảo, khắp nơi chỉ có những binh lính giới nghiêm, đoàn kỵ sĩ tuần tra, vài người qua đường hiềm hoi nơi ngã tư, làm cho thành thị phồn hoa này bắt đầu có vẻ hoang vu, những dấu vết bị tàn phá trên tường thành cùng những tốp công nhân sửa chữa cũng nói cho họ biết, nơi này cũng đã bị Hắc Ám chủng tộc tập kích.

Thậm chí không trở về nhà để nghỉ ngơi, bọn họ trực tiếp chạy vào Hoàng cung, vào thời khắc này, các bậc trưởng bối hân đều đang ở Hoàng cung để nghị sự.

Sự trở về của hai vị Thánh giai, Ialophil cùng Fei, không thể nghi ngờ là tăng cường sức phòng ngự của Denton, các trưởng bối không khỏi thở ra nhẹ nhõm.

Tinh Linh vương quốc vì nằm gần kết giới nhất nên cũng là nơi trận chiến đang diễn ra kịch liệt nhất, Pháp Thánh tuy là người giữ sức chiến đấu chủ yếu của nhân loại lúc này tự nhiên cũng không thể rời khỏi nơi đó, cho nên lúc này đế đô không có Thánh giai nào. Thứ lỗi cho sự ích kỷ của bọn họ, nhưng vào thời khắc rối loạn này, bọn họ càng thêm lo lắng cho quốc gia của chính mình, vốn dĩ cũng có một số giải pháp, thế nhưng có tình huống xấu xuất hiện, chính là phong thư đến từ tiền tuyến đầu tiên đang đặt trước mắt kia.

Phòng tuyến đầu tiên đã vỡ. Đây là nội dung của bức thư.

“Tình huống nguy cấp như vậy sao?” Sắc mặt Brent cực kỳ ngưng trọng.

“Đúng vậy, cuộc chiến ngàn năm lần này không giống những lần trước, những Hắc Ám chủng tộc vốn xuất hiện vào lúc hậu kỳ, lần này lại xuất hiện ngay khi kết giới vừa bắt đầu suy nhược.” Trên mặt Theoromon công tước cũng không có chút thoải mái nào.

Dựa theo quy luật từ trước đến giờ, những Hắc Ám chủng tộc xuất hiện vào tiền kỳ hầu như đều không mạnh, để cho nhân loại có chút thời gian chuẩn bị, trung kỳ là thời điểm gian khổ nhất, tiến vào hậu kỳ áp lực sẽ dần giảm bớt. Mà lần này, mới được ít lâu, còn chưa đến một tháng, cục diện đã đến trình độ sụp đổ phòng tuyến thứ nhất, không thể tưởng tượng được tình hình chiến đấu về sau sẽ như thế nào, phải biết rằng tiền kỳ của cuộc chiến ngàn năm là khoảng thời gian dài nhất, có thể kéo dài đến mười năm, mà ngắn nhất cũng phải một năm.

Nếu cứ theo tình hình này mà phát triển, sợ rằng Uy Á đại lục sẽ không chống đỡ được đến một năm.

Ialophil cùng Fei liếc nhìn nhau, bọn họ đã sớm đoán được kết giới lúc này sẽ xuất hiện sự khác biệt, nhưng không nghĩ tới tình huống sẽ là thế này, xem ra Hắc Ám chủng tộc cấp bậc Quân Vương thật sự sẽ xuất hiện.

“Ialophil, Fei.” Hoàng đế xoa bóp mi tâm nặng trĩu, sau đó nhìn hai Thánh giai trẻ tuổi, “Chuyện các người trở về từ Hắc Ám đại lục, Tinh Linh vương đã thông báo với các vương giả khác, Tinh Linh vương đã tuyên bố triệu tập hội nghị toàn đại lục, cần hỏi các người một số việc.” Hội nghị lần này, các quốc vương cùng những cường giả cơ bản đều tham gia, nếu ai dám đứng phía sau khơi mào tranh chấp, như vậy chính là đối tượng để các chủng tộc cùng quốc gia trên Uy Á đại lục liên hợp thảo phạt.

Trước tình hình chiến đấu nguy cấp thế này, bọn họ phải biết được Hắc Ám đại lục còn có bao nhiêu dư lực, để suy ngẫm tình đối sách giải quyết. Nếu dựa theo lời Ialophil nói, mục đích của những Ma tộc có trí tuệ ở Hắc Ám đại lục là các vật tư ở Uy Á đại lục thì có thể có cơ hội để thương lượng.

Ialophil cũng không lập tức trả lời Hoàng đế, mà nhìn sang Fei.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Di Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89

“Ta muốn ra tiền tuyến.” Fei không có hứng thú với hội nghị, nhưng thật ra đối với số Hắc Ám chủng tộc nhiều vô kể ở tiền tuyến thì có. Sau khi thực lực đạt đến tầng cao nhất của Thánh giai, hắn cũng đã gặp bình cảnh. Hắn cần đột phá, và chiến đấu trong hoàn cảnh nguy hiểm chính là lựa chọn tốt nhất.

Ialophil hơi nhú mày, bởi vì hành vi không có chút thương tiếc bản thân nào của Fei, nhưng hắn cũng chỉ là lén thở dài chứ không hề ngăn cản.

“Địa điểm họp cách tiền tuyến không xa.” Red Creek công tước nói, ngụ ý, muốn chiến đấu cũng có thể.

Địa điểm tổ chức hội nghị đại lục vào mỗi lần cuộc chiến ngàn năm diễn ra từ trước đến nay đều là những nơi gần tiền tuyến. Làm như vậy đơn giản là vì để các vương giả có thể tiếp cận, cảm thụ sự tàn khốc nơi tiền tuyến, biết được sự đáng sợ của Hắc Ám chủng tộc, để bọn họ hiểu được hậu quả nếu không thể ngăn cản Hắc Ám chủng tộc. Ngoài ra nguyên nhân còn có, nhiều người có thực lực tập trung ở tiền tuyến có thể khích lệ sĩ khí, đồng thời sẽ tạo nên lực sát thương lớn hơn trong cuộc chiến. Tất cả đều biết sẽ có thể phải hy sinh, nhưng đó là điều không thể tránh khỏi trong mỗi cuộc chiến tranh, chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Nếu Uy Á đại lục bị công phá, mà những cao thủ vốn hãnh là người phải bảo vệ đại lục lại còn sống, chuyện như vậy sao có thể chấp nhận được.

Nếu đã tiện đường, vậy cứ tham gia hội nghị cũng không sao. Fei biết, cuộc sống của Ialophil không đơn giản như hắn, Ialophil có dã tâm của y, mà trong lần hội nghị đại lục này, Ialophil nhất định đã có ý định gì đó. Bởi vì Ialophil là người mà hắn tín nhiệm, cho nên hắn sẽ bận tâm đến ý muốn của Ialophil, cũng sẽ không gây trở ngại cho y thực hiện dã tâm của mình. Dù sao mỗi người đều có dã tâm của riêng mình, hắn là sống sót, mà Ialophil lại phức tạp hơn rất nhiều.

Ialophil vẫn luôn chú ý đến Fei, đương nhiên cũng nhìn thấy thâm ý trong ánh mắt đang nhìn hắn kia, trong lòng liền cảm thấy ảm áp. Fei bận tâm đến hắn, cũng như hắn sẽ không gây trở ngại cho Fei vì muốn bản thân mạnh mẽ hơn mà không ngừng đẩy chính mình vào hiểm cảnh, thậm chí có thể mất mạng, Fei cũng sẽ không gây trở ngại cho dã tâm của hắn, còn có thể ra tay trợ giúp hắn trong một mức độ nhất định.

Hội nghị đại lục lần này, hắn quả thật có chút ý tưởng, nhưng nội dung cụ thể vẫn chưa rõ ràng, bởi vì hắn vốn không quá muốn tham gia. Điều kiện tiên quyết để hắn tham gia hội nghị là Fei cũng đi. Nếu Fei không đến, hắn cũng sẽ không tham dự, ngoài tâm của Fei cùng việc y yêu ai ra, hắn sẽ không bắt buộc Fei làm chuyện mà Fei không muốn làm. Về việc bỏ qua một cơ hội, cũng chẳng sao, sau này sớm muộn gì hắn cũng sẽ lấy được. Bất quá, hiện tại, Fei muốn đi, như vậy hắn cũng nên suy nghĩ, trong hội nghị lần này hắn sẽ đạt được cái gì.

Tương lai của hắn và Fei còn rất dài, về Red Creek gia tộc, Ialophil căn bản không thêm đề ý, mà từ sau khi hắn phát hiện tình cảm của hắn đối với Fei, đối với Theoromon gia tộc, hắn cũng không khỏi cảm thấy có chút ngăn cách với họ.

Theo thời gian trôi qua, huyết mạch kéo dài, giữa hắn và Theoromon gia tộc sẽ chỉ có mối liên hệ huyết thống mà không còn cảm tình, cho nên chính mình cũng không nên nhận quyền thừa kế gia tộc. Hơn nữa, thứ hắn tặng cho Fei không nên là của gia tộc cho hắn, mà phải là thứ mà hắn dựa vào lực lượng của chính mình đạt được, cho nên lợi ích của gia tộc không phù hợp với lợi ích của hắn, mà quan hệ giữa hắn và gia tộc phải là hắn ở vị thế chủ động, cao hơn, Theoromon gia tộc đối với hắn chỉ có thể đứng ở vị trí thỉnh cầu cùng yếu thế, hai bên không có khả năng ngang hàng.

Nói cho đơn giản, đó là hắn muốn tự lập môn hộ, có được thế lực của mình. Vì mục đích này, trong hội nghị đại lục, hắn phải tranh thủ lợi ích của mình, chứ không phải lợi ích của Theoromon gia tộc hay đế quốc. Muốn cho cả hội nghị thỏa hiệp, chỉ dựa vào thực lực Thánh giai của hắn và Fei không đủ, địa vị của bọn họ ở Hắc Ám đại lục cũng là một lợi thế, cuộc chiến lần này là cuộc chiến gian nan nhất từ trước đến giờ, có hai người bọn họ giám sát, cung cấp trợ giúp từ Hắc Ám đại lục không phải rất tốt sao?

Về khả năng mấy người đó sẽ không tin tưởng, hừ, bọn họ sẽ phải tin, vì kết giới đã suy nhược đã đến mức này, nhân thủ của hắn ở Hắc Ám đại lục hẳn cũng sắp bắt đầu hành động. Lúc trước là không có cách nào vượt qua kết giới, bây giờ có thể, bọn hắn sao có thể không chủ động đến tìm hắn cùng Fei, nếu không như vậy, những tên kia đã không có tư cách lên được chức vị hiện tại, thứ gọi là lòng trung thành càng không cần phải nói.

Ialophil tin tưởng bọn hán sẽ đến, bởi vì thuộc hạ của hán đều là hán tự mình chọn lựa, nếu không có vài phần đầu óc, thì phải là kẻ mà hán không quá nhận thức, thế nhưng một hai người còn có thể, tuyệt đối không thể tất cả đều như vậy. Hơn nữa, bọn hán đều bị ban cho lòng trung thành tuyệt đối, cho nên chắc chắn sẽ đến.

Trước kia, hán sẽ kiêng kỵ đề người của Uy Á đại lục biết được địa vị của hán ở Hắc Ám đại lục, bởi vì lúc đó mọi người sẽ cho rằng hán và Fei đã bị Hắc Ám đại lục mua chuộc, chắc chắn sẽ dẫn đến việc bọn họ bị Uy Á đại lục xem là kẻ địch, thậm chí gia tộc của hai người cũng bị liên lụy. Hán không sợ, nhưng sẽ khiến nguyện vọng nhìn ngắm phong cảnh của Uy Á đại lục của Fei không thể thực hiện được, vì chuyện như vậy tương đương với phiền toái không ngừng, sẽ không thể nhàn nhả mà du ngoạn. Kết quả như vậy quả thật là rất tồi tệ.

Bây giờ, tình huống đã thay đổi, Uy Á đại lục đang lâm vào nguy cơ, đã nhận thức rõ ràng thực lực của Hắc Ám đại lục, tất cả đều sẽ tìm kiếm một giải pháp hòa bình. Lúc này, hán và Fei có thể làm trung gian, giảm nguy cơ của Uy Á đại lục xuống phân nửa, chứ tuyệt đối không có khả năng giải quyết hoàn toàn. Dù sao, ở Hắc Ám đại lục, chỉ có Ma tộc có trí tuệ mới có thể đàm phán, Hắc Ám chủng tộc loại thú chắc chắn không nghe theo yêu cầu của kẻ yếu, mà không thể nghi ngờ, nhân loại trong mắt Hắc Ám chủng tộc chính là kẻ yếu.

Ialophil cùng Fei đồng ý tham dự hội nghị, sau đó đề độ cũng bắt đầu trở nên náo nhiệt hẳn lên. Là đề độ của quốc gia lớn nhất trong nhân loại, dù Thánh giai ở Uy Á đại lục không nhiều, nhưng cao thủ dưới Thánh giai ở đề độ tuyệt đối không phải chỉ có một hai người, cho nên sau khi Hoàng đế, ba vị công tước cùng hai vị Thánh giai rời khỏi, vẫn có đủ lực lượng để giữ an toàn cho đề độ, ba người Donald được các trưởng bối đưa đi theo, bởi vì bọn họ là những người kế thừa quyền lực đất nước trong tương lai, bọn họ phải biết nhiều, hiểu được càng nhiều, mà trong cuộc chiến ngàn năm này, ai biết được lúc nào sẽ chết, cũng nên chuẩn bị sớm thì tốt hơn.

Vì thế, vừa trở lại chưa đầy một ngày, mấy người Ialophil lại rời khỏi đề độ.

Dọc theo đường đi, không ngừng nhìn thấy nhân loại kẻ chết người sống, nhưng dù là ai cũng không thể nào ngăn cản những chuyện này, cứu vớt nhất thời cũng không thể làm mọi người thả lỏng, ngược lại là càng cảm thấy bi ai.

Ialophil cùng Fei cũng có ra tay, chỉ khác ở chỗ, nguyên nhân không phải vì muốn cứu người.

Vương giả của các quốc gia lần lượt kéo tới địa điểm hội nghị diễn ra, bất hạnh là cũng có người đã chết giữa đường, bởi vì cao thủ ở tiền tuyến không thể rời bỏ cương vị để hộ tống từng người đến hội nghị, dù sao đã chết như vậy, tức là bất luận thế nào cũng không thể sống qua khỏi cuộc chiến ngàn năm, mỗi lần cuộc chiến này diễn ra cũng là một lần khảo nghiệm, chỉ có những kẻ thật sự có thực lực mới có thể sống sót. Thậm chí, sau khi xác định được tin tức quốc gia nào mà có vương giả đã bỏ mạng, các quốc gia khác cũng liền bí mật tiến hành phân chia lãnh thổ, không thể chủ động công kích, nhưng dùng mưu lược cũng có thể giúp bọn họ đạt được mục đích.

Ngay khi hội nghị đại lục bắt đầu giống trống khua chiêng*, Hắc Ám đại lục cũng bắt đầu rục rịch. Bọn hán đã phát giác kết giới lần này không giống những lần trước, rất nhiều Hắc Ám chủng tộc trước kia không thể tiến vào Uy Á đại lục vào tiền kỳ lúc này đều có thể vượt qua kết giới, tình huống dị thường như vậy khiến Ma tộc cao tầng cũng bắt đầu có hành động, bởi vì đây nghĩa là có thể đạt được càng nhiều vật tư từ Uy Á.

*E/N: cụm thành ngữ ở đây theo Baidu, đây là hình ảnh trống khua trống khua nhanh, ví như không khí khẩn trương hay sự chuẩn bị về dư luận trước khi diễn ra một hoạt động công khai nào đó, hoặc là không khí, thanh thế tạo ra để phối hợp cho người nào đó lên đài hay cho việc thi hành chuyện gì đó, gần với thành ngữ “giống trống khua chiêng” của VN, trong trường hợp này, nghĩ là chỉ hình ảnh từng đoàn người của các quốc gia bắt đầu khởi hành đi đến nơi dự họp (thanh thế lớn)

P/s: đợi vài bữa bạn aki *người ôm bản raw* về mình sẽ up phần raw của thành ngữ lên nhé ~ bữa nay thì thông cảm cho mình ~

Mặc dù năng lực đặc thù của Ialophil cùng Fei làm cho thái ấp của hai người bọn họ trở thành một vùng đất dồi dào tài nguyên, nhưng đối với Hắc Ám đại lục, thái ấp của bọn họ thật sự quá nhỏ, không đủ thỏa mãn nhu cầu của toàn bộ đại lục, mà các Ma tộc muốn chính là phương pháp có thể hoàn toàn thay đổi tình trạng thiếu thốn lương thực và vật tư của Hắc Ám đại lục.

Sự xuất hiện của Ialophil và Fei quả thật khiến bọn hán thấy được hy vọng thay đổi, nhưng Ma tộc cao tầng cũng không có cách nào bắt buộc bọn họ thay đổi toàn bộ Hắc Ám đại lục, không chỉ vì thực lực của hai người, mà dùng cái gì để đã động bọn họ ra tay cũng là một vấn đề khó khăn. Ma tộc chỉ tin tưởng ích lợi, tuyệt đối không tin tưởng sẽ có người ra tay giúp đỡ mà không cần bất kỳ lợi ích gì, về điểm này, các Ma tộc còn rõ ràng hơn nhân loại. Muốn người khác ra tay giúp đỡ, phải chuẩn bị ích lợi và điểm tốt đủ để đã động đối phương, đây là cách xử sự của Ma tộc.

Nơi mà Ialophil và Fei cải tạo là địa bàn của bọn họ, Ma tộc e ngại thực lực của hai người, cũng bởi vì đó là lãnh địa được cấp nên không thể tùy ý cướp đoạt, cho nên muốn giải quyết vấn đề vật tư, trừ phi bọn hán đem toàn bộ lãnh thổ cấp cho hai người họ, thế nhưng Ma tộc cao tầng sao có thể làm vậy.

Cuộc chiến ngàn năm lần này, phía Ma tộc quyết định vẫn như trước, phái quân đội đến Uy Á đại lục đoạt lấy vật tư, hy vọng có thể phát hiện giống phù hợp với Hắc Ám đại lục. Chẳng qua có hơi khác là, bọn hán còn cần phái sứ giả đến viếng thăm Ialophil cùng Fei hiện đang ở Uy Á đại lục, thuận tiện nhắc nhở hai người không quên ước định của hai bên.

Đối với hai nhân loại đặc thù kia, Ma tộc cao tầng từ Hoàng đế, Quân Vương, xuống các quan viên có chức quyền đều cảm thấy phi thường đau đầu, trước mắt cũng chưa có biện pháp nào để xử lý.

Đề tỏ lòng tôn kính, Ma tộc cao tầng gửi lời thăm hỏi cùng lễ vật cho thuộc hạ của hai người kia ở Hắc Ám đại lục, rồi mới nhờ những người đó chuyển cho hai vị chủ nhân.

Thuộc hạ được Ialophil lựa chọn đương nhiên không phải ngu ngốc, trong Ma tộc cũng có thể xem như tinh anh, sao có thể không nhận thấy được tình

huống khác thường của kết giới.

Nghĩ đến hai vị chủ nhân đang ở Uy Á đại lục, những kẻ trung tâm như bọn hán đương nhiên muốn đến gần chủ nhân để hầu hạ, thế nhưng thực lực của các quan viên trong lãnh địa cũng không kém, tạm thời vẫn không thể xuyên qua kết giới, cho nên, bọn hán bắt đầu tuyển chọn vài người tiến vào Uy Á đại lục tìm hai vị chủ nhân trước.

Tốc độ cùng hiệu suất làm việc của Ma tộc rất cao, khi bọn hán tuyển chọn xong nhân thủ, tùy từng được phái đi từ đế đô của Ma tộc cũng đến nơi khiến hành trình bị trì hoãn một ngày, đội ngũ mới đem theo lễ vật của Ma tộc cao tăng cùng vật phẩm của thái ấp lên đường đến Uy Á đại lục.

Sau đó, bọn hán xuất hiện ở trên không của Uy Á đại lục.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Di Thế Uy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Tự Lập

Mặc dù vẫn chưa đến lúc tiến vào Uy Á đại lục, nhưng việc rèn luyện nghiêm cẩn đều được tiến hành đều đặn mỗi ngày. Dựa theo thông tin trong những tài liệu có được, nhân loại ở Uy Á đại lục đều rất nhỏ yếu, tất nhiên, hai vị chủ nhân vĩ đại của bọn hán là trường hợp ngoại lệ, khả năng chiến đấu trên không trung của nhân loại cực kỳ yếu kém, còn nếu chiến đấu trên mặt đất thì thật ra cũng tạm được.

Bởi vì chủ nhân là nhân loại, ở trong xã hội loài người lại mang thân phận khá cao, vậy nên dù có muốn thế nào chăng nữa, bọn hán cũng phải cho nhân loại chút mặt mũi, tốt nhất là tránh việc tàn sát nhân loại bừa bãi, miễn cho việc có thể khiến hai vị chủ nhân không hài lòng.

“Thật đẹp.” Một người trong đội ngũ nhện không được phải tán thưởng. So với Hắc Ám đại lục thì phiên đại lục này quả thực rất xinh đẹp.

Khối cầu lửa có màu quả quýt trên kia hẳn là mặt trời trong truyền thuyết, trên bầu trời bao la xanh thẳm điểm xuyết những cụm mây trắng muốt, cây cối um tùm xanh biếc tốt tươi, cho dù xuyên qua những lớp cây rừng có thể nhìn thấy các thi thể chất chồng phía dưới như minh chứng lưu lại của cuộc chiến vừa diễn ra, thế nhưng, vẫn không cách nào phá hỏng đi nét mỹ lệ của thế giới này.

Lần đầu tiên tới Uy Á đại lục, cả nhóm Ma tộc đều có chung một ý nghĩ, cùng một dã tâm. Nếu phiên đại lục này có thể thuộc về bọn hán thì tốt biết bao, thế nhưng đó lại là điều không thể. Kết giới có lực ức chế rất lớn đối với Ma tộc, trong thời kỳ kết giới bị suy nhược, Ma tộc có thể tự do ra vào, thực lực cũng sẽ không bị ảnh hưởng. Nhưng sau khi thời kỳ suy nhược chấm dứt, thực lực của Ma tộc khi ở Uy Á đại lục sẽ giảm đi một nửa, cho nên, những Ma tộc ở lại Uy Á đại lục sau cuộc chiến ngàn năm rất dễ bị các cường giả trong nhân loại giải quyết. Một cuộc sống tuyệt vời tất nhiên là tốt, nhưng cũng phải có mệnh mới hưởng thụ được a.

Bất quá, có khi chủ nhân của bọn hán đã có biện pháp nào rồi cũng nên, bởi lẽ năng lực đặc thù mà hai vị chủ nhân sở hữu đều rất cường đại.

“Đội trưởng, kế tiếp chúng ta phải làm sao mới tìm được hai vị chủ nhân?” Trong đội ngũ có người đưa ra nghi vấn.

“Ialophil chủ nhân từng nói qua, gia tộc ngài ở Uy Á đại lục rất có địa vị, chúng ta cứ tìm nhân loại hỏi đi.” Bọn họ đối với Uy Á đại lục hết thấy đều xa lạ, cho nên tốt nhất là đi tìm dân bản xứ hỏi thôi. “Còn nữa, thái độ phải ôn hòa chút, đừng tùy tiện ra tay.” Đội trưởng nhắc nhở. Làm thuộc hạ của người tao nhà như Ialophil chủ nhân, cần phải có phong độ và lễ tiết, quả mức thô bạo sẽ không phù hợp với tiêu chuẩn chọn người của Ialophil chủ nhân.

Làm thuộc hạ dưới trướng Fei và Ialophil, nguyện vọng lớn nhất là có được sự tán thành của hai vị chủ nhân, được ban thưởng trung thành tuyệt đối và được giao cho lực lượng cường đại. Ở thế giới cường giả vi tôn như Hắc Ám đại lục, Ma tộc so với nhân loại ở Uy Á đại lục càng khát cầu lực lượng hơn, vì lực lượng bọn họ có thể trả giá tất cả.

Một đội nhân mã cứ thế rời khỏi phòng tuyển thứ nhất đã bị chiếm đóng, mang theo lễ vật tiến về phía trước.

Trong hội nghị đại lục, Fei từ đầu đến cuối chỉ trầm mặc, cũng không ngồi ở vị trí được xếp sẵn của mình mà đứng ở một góc âm u yên lặng lắng nghe và quan sát. Những việc phiền toái này cứ giao cho Ialophil giải quyết là được, Fei đã tự nhiên mặc định như thế.

Ialophil dự hội nghị với phong thái vô cùng ung dung thoải mái, tao nhã nói ra một ít tình huống ở Hắc Ám đại lục với những người có mặt trong hội nghị. Nghe thấy Hắc Ám đại lục có vô số Thánh giai, lại thêm chín vị Quân Vương, ngoài những ai đã biết trước, sắc mặt của tất cả những người còn lại đều trắng bệch. Lực lượng như vậy nếu như phá được kết giới đi vào Uy Á đại lục thì phải ngăn cản thế nào? Huống chi đây không phải là chuyện không thể xảy ra, không thấy Ialophil và Fei đã từ bên ấy quay trở lại đây sao? Bọn họ có thể, Hắc Ám đại lục với nhiều tình anh như vậy sao lại không thể cơ chứ?

Đương nhiên cũng có người hỏi Ialophil và Fei đã trở về bằng cách nào? Ialophil sao có thể trả lời điều này. Còn có một người cực kỳ xuẩn ngốc yêu cầu Ialophil hãy vì ích lợi của đại lục, đừng giữ bí mật mà hãy nói ra phương pháp để bọn họ có thể dự phòng.

Đáp lại nhân loại ngu xuẩn đó là một nụ cười lạnh của Ialophil. Những người có chút trí tuệ đều khinh thường tên ngu xuẩn ấy. Người như vậy vẫn có thể

sống được đến bây giờ thật đúng là kỳ tích. Yêu cầu đó tất nhiên không được hưởng ứng, chuyện ấy cũng được gác sang một bên, nhưng Ialophil đã nhớ kỹ, sau đó kẻ ngu xuẩn ấy sẽ phải nhận lấy giáo huấn thích đáng.

Khi Ialophil nói qua một lần tình huống ở Hắc Ám đại lục, tâm tình của mọi người trong hội nghị đều rất phức tạp. Hắc Ám đại lục cũng có chế độ vương quốc, như vậy sự tình sẽ có khả năng thương lượng được, nhưng điều làm bọn họ lo lắng không phải điều này, mà là lý do để Ma tộc xuất động chiến tranh, không phải giết chóc hay chinh phục Uy Á đại lục trước khi có thể giải quyết vấn đề kết giới, hơn nữa, phía Ma tộc cũng đưa ra đề nghị thương lượng. Hình tượng Hắc Ám chủng tộc tàn bạo, không lý trí lập tức tan biến trong lòng những người có mặt.

Nếu như chiếu theo những gì Ialophil đã nói, như vậy chỉ cần có thể đạt thành hiệp nghị với Ma tộc, mặt khác chuyển tâm đối phó với những Hắc Ám chủng tộc không được quản lý thì áp lực của bọn họ sẽ được giảm đi rất nhiều. Thậm chí bọn họ có thể lấy vật chất để đổi lấy sự trợ giúp của Ma tộc, giảm bớt áp lực từ phía Hắc Ám chủng tộc.

Mang ý nghĩ này không phải chỉ có một hai người, nhưng cũng có người lo lắng liệu làm như thế có phải là nuôi ong tay áo hay không.

Mọi người đều nghị luận rôm rả, Ialophil lại không phát biểu ý kiến gì. Hôm nay, hẳn chính là muốn làm cho những người này hiểu được tình huống, sau đó mục đích của hắn mới có thể tiến hành.

Mọi người vẫn tiếp tục tham gia hội nghị còn Ialophil và Fei rời khỏi hội trường.

“Nhàm chán.” Fei tổng kết sau khi đi ra. Lo lắng nhiều như vậy, nghĩ nhiều như thế, đó là bởi vì bọn họ không đủ mạnh, nếu bọn họ đủ mạnh sẽ không cần phải thoái nhượng cùng thỏa hiệp.

“Xin lỗi vì đã kéo người phải theo ta tham gia hội nghị nhàm chán này.” Mục đích làm cho Fei tham gia hội nghị thật ra rất đơn giản, đó là để cho Fei thấy được bộ dạng huy sai tự nhiên oai hùng của hắn, chiếm lấy hảo cảm của Fei, bất quá có vẻ như không thành công rồi. “Ta làm đồ ăn ngon đền cho người.” Nhận thức được sai lầm của mình, Ialophil lập tức đưa ra đề nghị bồi thường, tất nhiên còn là để lấy lòng Fei nữa.

“Ta muốn...” Fei bắt đầu liệt kê hàng loạt các món ăn, nếu đã là đền cho hắn, như vậy làm những món hắn thích ăn đi. Fei vốn không kén ăn, nhưng bị Ialophil dung túng cũng đã học được cách tuyển chọn món ăn hợp khẩu vị của mình cũng có khái niệm lựa chọn.

Ialophil cười nhìn Fei liệt kê hàng loạt món ăn, trong mắt đều phủ đầy ôn nhu cùng sùng nịnh. Fei của hắn khi ở trước mặt hắn có quyền được tùy hứng.

Ban đêm, Hoàng đế bệ hạ của đế quốc Avella, Tinh Linh vương và Pháp Thánh đều tụ tập cùng một chỗ, dù sao bọn họ cũng có thiên ti vạn lữ (ngàn tơ vạn sợi, ý nói: rất nhiều) quan hệ, cho nên tụ cùng một chỗ cũng không có gì lạ.

“Ialophil, người đang có kế hoạch gì?” Không hổ là những người hiểu biết Ialophil. Ialophil nói nhiều sự tình về Hắc Ám đại lục trên hội nghị như vậy nhất định là có toan tính nào đó. Phạm là người nhận thức Ialophil đều biết, Ialophil sẽ không nhiệt tình như thế, không, vẫn có, bất quá cũng chỉ đối với một mình Fei mà thôi.

Fei im lặng ngồi ở một bên, lơ đãng ngược nhìn trời. Ialophil chuyển tầm mắt từ trên người Fei về phía những người khác.

Red Creek công tước, Theoromon công tước, Lukes công tước, Hoàng đế cùng Tinh Linh vương nhìn ánh mắt Ialophil chuyển từ ôn nhu sang bình tĩnh mà kinh hãi. Bọn họ đều đã trải qua nhiều lần, đều là người giỏi quan sát, huống chi Ialophil có vẻ cũng không có ý giấu diếm. Giờ này, khắc này bọn họ đều có thể hiểu được hàm nghĩa ánh mắt của Ialophil là biểu thị cho cái gì.

Loại ôn nhu này không phải là cái nhìn dành cho đồng bọn, cũng không phải dành cho bằng hữu hay thân nhân, đó là loại ôn nhu thiên nhiên, cực kỳ thâm tình của tình yêu.

Tinh Linh vương lấy lại bình tĩnh rất nhanh, dù sao Tinh Linh không quan trọng điều này, nhưng bốn trưởng bối của Avella đế quốc không thể bình tĩnh như vậy, đặc biệt là hai người phụ thân, Red Creek công tước và Theoromon công tước.

“Phụ thân, ta muốn tự lập môn hộ.” Ialophil biết, cũng hiểu được những ánh mắt trầm tư và lo lắng của trưởng bối, nhưng chưa đáp lại, chỉ nói ra tính toán của hắn, mà tính toán của hắn cũng làm cho các trưởng bối tạm thời không lo lắng về vấn đề vừa rồi nữa.

“Vì sao?” Theoromon công tước thực sự mong muốn Ialophil có thể kế thừa công tước gia, tuy tự lập môn hộ không có nghĩa là đoạn tuyệt quan hệ với gia tộc, cũng không tính là ra ở riêng. Tự lập môn hộ có nghĩa Ialophil muốn độc lập, không dựa vào thực lực của gia tộc, tự mình phát triển sự nghiệp của mình, nếu như phát triển thất bại vẫn có thể trở về gia tộc, phát triển thành công, gia tộc không thể cướp đi thành quả, chỉ có thể hợp tác cùng phát triển. “Ialophil, người phải thừa kế Công tước gia.”

“Ta sẽ không thừa kế, phụ thân, đối với ta hiện giờ, Theoromon gia đã là quá nhỏ rồi.” Ialophil tự phụ cười.

Nhìn nhí từ cười tin đến vậy, Theoromon công tước không tìm được lời nào để ngăn cản. Làm cha mẹ, ai lại không hi vọng con mình đạt được thành tựu vĩ đại hơn mình.

Thực lực của Lukes công tước chủ yếu trên thương trường, về phần địa vị trong chính trị, cho nên đối với việc Ialophil tự lập môn hộ, Lukes công tước cũng không nghĩ nhiều, ấy lại là chuyện nhà người ta, không liên quan đến hắn. Bất quá với thân phận Thánh giai của Ialophil, Lukes gia có thể đầu tư vào a.

Hoàng đế thì lại suy nghĩ nhiều hơn thế. Sau khi cuộc chiến ngàn năm kết thúc, mâu thuẫn giữa ba Công tước gia và Hoàng gia sẽ không còn bị áp chế,

nếu những trường bối này chết đi, bọn tiểu bối kể vị, như vậy tình nghĩa giữa chúng sẽ không làm cho sự tình chuyển xấu đi. Nhưng nếu như những vị trường bối này không có việc gì thì hai nhà Theoromon gia và Red Creek gia có được Thánh giai, nhất định là cái gai trong mắt hần. Hai Thánh giai trẻ tuổi này giao hảo, đối với Hoàng thất cũng không phải là chuyện tốt.

Nếu bọn họ tự lập môn hộ thì để phát triển cần có một khoảng thời gian, sẽ tạo thành một thời kỳ giảm xóc, đến lúc đó bọn tiểu bối cũng nên kể vị rồi, đối với Hoàng thất sẽ có lợi.

“Còn Fei thì sao?” Hoàng đế nhiệt liệt tán thành, vậy còn vị Thánh giai kia thì có dự tính thế nào đây?

Red Creek công tước nhú mày, hần có thể đoán được lúc này Hoàng đế đang nghĩ đến chuyện gì. Việc Fei tự lập môn hộ đối với Red Creek công tước không có ảnh hưởng quá lớn, vì Fei không phải là ứng cử viên cho hậu nhiệm gia chủ, cái Red Creek gia cần là thân phận Thánh giai của Fei. Fei có tự lập môn hộ hay không đều không có bất cứ ảnh hưởng gì, chẳng qua ý tưởng của Hoàng đế làm cho hần thấy không thoải mái trong lòng.

Theoromon công tước và Lukes công tước cũng hiểu được tâm tư của Hoàng đế, đều cùng cảm thấy không thoải mái với ý tưởng này.

“Fei cũng giống như ta.” Ialophil không muốn Fei bị Red Creek gia lợi dụng. Sau khi tự lập môn hộ, thái độ của Red Creek công tước sẽ không như bây giờ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Nhà

Lúc này, Fei vẫn giữ tư thế ngược nhìn bầu trời như trước, hoàn toàn không vì việc bản thân trở thành nhân vật chính trong cuộc đối thoại của những người khác mà có bất cứ hành động nào, cứ như thể hần chẳng nghe thấy gì vậy. Đối với việc Ialophil tự ý đứng ra làm chủ cho mình, Fei cũng không hề phản cảm. Bản thân hần chẳng có chút tình cảm gì đối với Red Creek gia tộc, cũng hiểu rất rõ việc bị lôi kéo vào vòng chính trị là thế nào, mấy vụ tranh chấp trong các gia tộc là chuyện vô cùng phiền phức và đáng ghét, cho nên, việc làm của Ialophil xem như đúng ý hần.

Mọi người quay sang nhìn Fei, thấy hần không có phản ứng, cũng không nói gì, đều nghĩ cả hai đều đã thương lượng trước cả rồi.

Ialophil cùng Fei đều có ý định kia, các bậc trưởng bối cũng không tiện phản đối, bởi vì hai người này đều không phải là hải tử cần phải dựa vào bọn hần mới có thể sinh tồn. Cả hai rất mạnh, mạnh đến nỗi có rời khỏi gia tộc vẫn có thể sống rất ung dung tự tại. Bọn họ không cần gia tộc làm hậu thuẫn, mà, không kể đến tương lai, cho dù là hiện tại, gia tộc có khi cũng phải dựa vào quang huy của hai người ấy.

Như vậy, cứ để cho bọn họ tự do làm theo ý thích đi, để bọn hần nhìn xem, hai hải tử này có thể đi được đến bước nào. Ngoại trừ ý nghĩ đó ra, một lý do nữa để bọn hần không phải đối là Theoromon công tước cùng Red Creek công tước, thân là gia chủ của gia tộc, còn phải để tâm đến sự ngờ vực vô căn cứ của Hoàng đế nữa. Thế nên, dù là vì công hay tư, bọn hần đều đồng ý việc tự lập môn hộ của Ialophil cùng Fei.

Red Creek công tước đã sớm chọn được người thừa kế, mà Theoromon công tước bây giờ cũng từ bỏ ý tưởng để Ialophil trở thành gia chủ. Dù sao cũng đã có Pháp Thánh làm tiền lệ, Theoromon công tước hiểu rằng, đối với Thánh giai mà nói, vị trí gia chủ này căn bản không quan trọng. Kỳ thật, sau khi Ialophil trở thành Thánh giai, Theoromon công tước đã có dự cảm, hải tử Ialophil cao ngạo của hần sẽ không đem địa vị gia chủ để vào mắt, cho nên, điều làm hần phiền não hiện tại là phải chọn lựa một người thừa kế thích hợp nhất trong số những hải tử còn lại của mình.

“Chuyện này và việc người vô cùng nhiệt tình trong hội nghị đại lục có quan hệ gì sao?” Trong nhóm người tập hợp ở đây, kẻ có lối suy nghĩ tương đối đơn giản, nhưng luôn có thể nói đúng trọng tâm là Garvin hỏi ra vấn đề mà mọi người suy nghĩ chút nữa đều quên mất. Đúng thế, lúc trước bọn họ tụ tập ở nơi này là vì thắc mắc tại sao Ialophil lại nhiệt tình đến vậy ở hội nghị đại lục, tại sao bỗng dưng chuyển sang vấn đề tự lập môn hộ rồi.

Vài vị trường bối nhìn Ialophil, đang nghĩ có nên nói giúp đỡ Ialophil không. Dù sao cũng là hải tử bọn hần nhìn từ bé đến lớn, nếu muốn tự lập môn hộ, trong thời gian đầu, bọn hần hẳn phải ra tay giúp đỡ chút ít.

“Ta muốn có một mảnh đất, một lãnh địa tự nhân độc lập hoàn toàn với các quốc gia.” Chuyện này chẳng bao lâu nữa hần cũng sẽ nói ra, không cần phải giấu giếm gì, thậm chí, trong lòng Ialophil đã sớm có ý tưởng lợi dụng tâm tính của các vị trường bối này. Để quốc lớn nhất nhân loại, thân phận của Tinh Linh vương cùng Pháp Thánh, có bọn họ ra mặt can thiệp và duy trì có thể giảm bớt áp lực của việc thực hiện ý định kia.

Yêu cầu của Ialophil khiến mọi người kinh hãi, trên đời này sao có thể có một lãnh địa tự nhân nằm ngoài vòng kiểm soát của các quốc gia? Yêu cầu này quả thực là khiến bọn họ không ngờ tới, cũng rất khó để đồng ý. Trong lịch sử đã có không ít Thánh giai, nhưng chưa từng có ai lại đưa ra yêu cầu như thế, Thánh giai còn chưa đủ bản lĩnh để yêu cầu điều này.

Fei nghiêng đầu liếc nhìn Ialophil, hần không biết Ialophil đang tính toán gì, bất quá, quên đi, hần chỉ cần giúp đỡ Ialophil, sau đó nhìn xem kết quả là được. Nghĩ xong, Fei lại quay đầu, tiếp tục ngắm nhìn những ngôi sao trên bầu trời đêm rộng lớn.

“Không thể được.” Đây là lời kinh hô của mấy vị tiểu bối còn thiếu kinh nghiệm, trong lòng các vị trường bối cũng nghĩ thế, chẳng qua, bọn hần không thất thố kêu lên mà thôi.

Bất quá, trong lòng lại suy nghĩ thêm một chút, “Ialophil, người còn vương bài nào sao?” Hoàng đế tuyệt đối là cao thủ đứng đầu lĩnh vực chính trị, chỉ trong nháy mắt, hắn liền hiểu ra Ialophil nhất định đang nắm giữ lợi thế nào đó.

Đúng thế, Ialophil chưa bao giờ làm chuyện hắn không nắm chắc. Sau khi được Hoàng đế nhắc nhở, những người hiểu biết Ialophil đều nghĩ đến.

Nhóm tiểu bối thì nghĩ được nhiều hơn, Ialophil vẫn có ngoại lệ a, ví dụ như trò chơi với Fei năm đó chấm dứt với thất bại thuộc về Ialophil, hay cảm tình với Fei lúc này, khả năng thành công của Ialophil cũng không lớn. Bọn hắn cũng có nghĩ tới, Ialophil đưa ra yêu cầu này nhất định là có liên quan đến Fei, mà đã là việc có liên quan đến Fei, Ialophil tuyệt đối không để thất bại. Như vậy, Ialophil có thứ gì đảm bảo chắc chắn cho cả hội nghị đại lục phải đồng ý?

Mọi người thực chờ mong nhìn xem vương bài của Ialophil là gì, trong mắt cũng lóe lên sự tò mò.

Thế nhưng, Ialophil không có gì lại thỏa mãn lòng tò mò của bọn họ. Vương bài của hắn, vẫn chưa đến lúc lật lên.

“Người định yêu cầu một nơi như thế nào?” Fei vốn không muốn đi suy nghĩ chuyện phức tạp như vậy, thế nhưng với địa phương mà Ialophil lựa chọn ra sao, Fei vẫn thực quan tâm, cho nên mới hỏi.

Đối với vấn đề mà Fei đưa ra, Ialophil tất nhiên là ngoan ngoãn biết gì đáp nấy, nói ra nơi mà hắn muốn có.

Địa phương mà Ialophil nói ra lại làm mọi người kinh hãi thêm lần nữa, không phải chỗ mà Ialophil chọn quá tốt, mà mảnh đất kia dù căn bản không phải nơi vô chủ, cũng là một nơi mà từ trước đến nay không hề được các quốc gia để vào mắt, càng không ai nghĩ đến chuyện chinh phục nó. Nếu Ialophil muốn nơi đó, sẽ không gây bất cứ ảnh hưởng gì cho các quốc gia khác.

Trong lòng tất cả đều nghĩ, khó trách Ialophil lại có thể nắm chắc như vậy. Nếu là nơi này, các quốc gia khác hẳn sẽ không thấy khó xử. Chỉ là, muốn một nơi như vậy có ích lợi gì?

Nơi đó được gọi là sa mạc tử vong, không có ốc đảo như các sa mạc khác, cũng không có nguồn nước, xưa nay chưa từng có ai vượt qua được, ngay cả thương nhân, mạo hiểm giả, lính đánh thuê cũng không thém đặt chân vào một sa mạc như thế, một sa mạc cắn nuốt sinh mệnh của tất cả các sinh vật, một sa mạc rộng lớn chưa từng có ai xuyên qua, ngay cả Hắc Ám chủng tộc cường đại cũng không ngoại lệ.

Sa mạc tử vong, cũng xem như phòng tuyến thứ nhất của cuộc chiến ngàn năm, bất quá không có một ai đến nơi này để phòng ngự, vì căn bản là không cần thiết. Cho dù là đám Hắc Ám chủng tộc có khả năng bay lượn, nếu không có nước cùng thực vật tiếp tế, cũng không có cách nào vượt qua sa mạc tử vong. Đó là cấm địa với tất cả sinh mệnh.

Mọi người không rõ vì sao Ialophil lại chọn một nơi như vậy, thậm chí còn muốn hỏi xem liệu Ialophil có nói nhầm không, thế nhưng, Fei đã lên tiếng trước, “Nơi tốt.” Đối với nơi mà Ialophil chọn lựa, cảm giác của Fei hoàn toàn khác với những người còn lại.

Một nơi như vậy mà tốt sao? Mọi người dùng ánh mắt quái dị nhìn sang Fei.

Trái lại, Ialophil xem như được Fei khen ngợi, trên mặt lộ ra nụ cười sáng lạn, Fei quả nhiên là hiểu hắn. Đối với thế nhân, chỗ đó chỉ là một vùng đất chết, nhưng đối với hắn và Fei, lại hoàn toàn không phải.

Với Tử Dư của hắn cùng Đại Dự Ngôn Thuật của Fei, muốn cải tạo mảnh đất ấy chỉ là chuyện tốn chút ít thời gian, không thấy thái áp ở Hắc Ám đại lục đã bị bọn họ cải tạo sao? Ý của hắn là, so với chuyện tìm một nơi tốt, sau đó chậm rãi sửa chữa, thà rằng tìm một nơi để xây dựng hoàn cảnh mới phù hợp với tâm ý của mình còn hơn. Vì thế cho nên, sa mạc tử vong liền rơi vào mắt hắn.

Hơn nữa, nơi đó đủ rộng rãi, hắn và Fei có thể tận tình thi triển thân thủ của mình, không cần lo lắng việc phá hư thành thị, ảnh hưởng đến người vô tội, đưa đến những phiền phức từ nhân loại và chính trị, cũng không cần phá hoại những khu rừng xanh biếc, những hồ nước trong veo hay đại dương xanh thẳm. Mấy ngày nay, Ialophil đã hoàn toàn hiểu được mức độ yêu thích của Fei đối với môi trường tự nhiên.

Không lâu sau, sa mạc tử vong sẽ thể hiện rõ lý do nó được gọi như thế, không phải vì hoàn cảnh khắc nghiệt của nó, mà vì nơi đó thuộc về hắn và Fei, những kẻ có can đảm tấn công hắn và Fei sẽ được hắn mai táng ở đó, không được sự cho phép mà bước vào, hay làm trái các quy tắc mà bọn họ đặt ra khi vẫn còn trong sa mạc, sẽ phải trả giá bằng sinh mệnh của mình.

Đều không hiểu được lối suy nghĩ của cả hai, nhóm người đành phải dẹp việc tự hỏi sang một bên.

Đêm đã khuya, cũng không nên tiếp tục tụ họp, mỗi người đều trở về phòng ngủ của mình.

“Vì sao đột nhiên lại muốn có một chỗ riêng ở Uy Á đại lục?” Khi đã không còn ai nữa, Fei hỏi Ialophil. Hắn và Ialophil ở Hắc Ám đại lục cũng không phải không có lãnh địa, vì sao Ialophil lại muốn lập thêm một chỗ ở Uy Á đại lục nữa?

“Lãnh địa ở Hắc Ám đại lục vẫn phải chịu sự quản thúc của Hoàng tộc Ma tộc, chưa thể xem như thuộc về chúng ta.” Fei đang suy nghĩ chuyện gì, Ialophil cũng hiểu được vài phần, thế nên hắn giải thích. Mảnh đất kia hiện tại quả thật chưa tính là hoàn toàn thuộc về hắn và Fei, bất quá, đó chỉ là tạm thời mà thôi. Một ngày nào đó, thái áp ở Hắc Ám đại lục kia sẽ hoàn toàn thuộc về bọn họ, độc lập với tất cả các thế lực bên ngoài, chỉ chịu sự khống chế của hắn và Fei.

“Fei, ta muốn chế tạo một ngôi nhà, một ngôi nhà của chúng ta.” Thanh âm của Ialophil ôn nhu như nước, trong màn đêm se lạnh, tạo cảm giác xoa dịu

lòng người đầy mê hoặc. Đây mới là nguyên nhân khiến Ialophil chấp nhất yêu cầu một khối lãnh địa hoàn toàn nằm trong không chế của hắn.

Ngôi nhà của hắn và Fei. Chỉ nghĩ như vậy thôi, trong lòng Ialophil không khỏi kích động, ám áp cùng chờ mong một nơi như thế, ngôi nhà của hắn và Fei, những từ ngữ thật tuyệt vời và hạnh phúc biết bao.

“Red Creek gia cùng Theoromon gia không phải là nhà của chúng ta sao?” Ở mặt thế không hề có khái niệm “nhà”, Fei lục tìm khái niệm của từ “nhà” trong đầu một chút, khi ở Red Creek gia, hắn cứ nghĩ, đó là một ngôi nhà rồi.

“Đó không phải là nhà của chúng ta, tuyệt đối không phải, chúng chỉ là chỗ đặt chân mà thôi.” Đối với Fei mà nói, Red Creek gia tộc tuyệt đối không phải một nơi được xem là nhà. Trước kia, Theoromon gia có thể xem như nhà của hắn, chính là sau này, khi hắn đã từ bỏ việc trở thành gia chủ, khi phụ thân hắn qua đời, lúc người khác lên làm gia chủ, nơi đó còn được xem là nhà sao?

“Nhà là cái gì?” Fei hỏi.

“Nhà là nơi người có thể thả lỏng, không cần phòng bị bất cứ chuyện gì, là nơi khiến người thấy ám áp nhất, lưu luyến nhất.” Ialophil giải thích cho Fei về ngôi nhà trong nhận thức của hắn, ngôi nhà của hắn và Fei.

“Nhà.” Sau khi nghe Ialophil nói, trái tim Fei xao động một chút, đó có vẻ là một nơi rất tốt. “Được, ta và người, cùng nhau xây dựng ngôi nhà này.”

Sa mạc tử vong, một nơi vốn hoang vu, không có sinh mệnh nào, dưới lực lượng của hai vị Truyền Kỳ Ialophil. Theoromon miện hạ cùng Fei. Red Creek miện hạ, trở thành vùng Thánh địa được người người ngưỡng vọng. Sa mạc ấy sau khi được hai vị Truyền Kỳ cải tạo đã không còn vẻ hoang vu nữa mà trở thành nơi có cảnh sắc đẹp đẽ nhất trên đời. Đó là kỳ tích mà hai vị Truyền Kỳ cùng tạo ra, là Thánh địa tuyệt đối không thể khinh nhờn. Những kẻ xúc phạm đến nơi đó chắc chắn sẽ rơi xuống Tử Vong thâm uyên (vực sâu).

— Trích từ Bộ sách Du lịch [Những cảm ký ở sa mạc tử vong: Lời nói đầu]

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Đàm Phán

Hội nghị đại lục ngày thứ hai, các quốc gia, các thế lực vẫn đang thương thảo xem nên làm như thế nào với đề nghị của Ialophil. Ialophil không có tham dự hội nghị hôm nay, bởi vì vẫn chưa đến lúc thích hợp, chủ động đến tham gia còn chẳng bằng chờ người đến mời, chỉ có giữ được thể thượng phong mới có thể lấy được càng nhiều ích lợi.

Cũng vì kế hoạch của Ialophil nên Fei không ra ngoài chiến đấu với Hắc Ám chủng tộc. Đối với việc thăm hỗ trợ này của Fei, Ialophil không chỉ cảm thấy hạnh phúc trong lòng, mà ngay cả nụ cười trên mặt cũng sáng lạn đến mức người khác phải hoài nghi rằng liệu não hắn có bị nước vào thật rồi không.

Ialophil cũng không phải chờ lâu, cùng ngày hôm đó đã có người đến mời hắn tham gia hội nghị. Khóe miệng của Ialophil hơi nhếch, xem ra đã có kết quả.

“Tadi cùng với người.” Fei bước đến đứng bên cạnh Ialophil, nói.

“Hào.” Ialophil nở nụ cười đầy thỏa mãn và ôn nhu. Fei của hắn đứng về phía hắn, im lặng ủng hộ hắn, thậm chí còn dùng hành động biểu hiện, khiến Ialophil cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Có người ngoài xung quanh, hoàn cảnh cũng là nghiêm túc, nên Ialophil không lộ ra biểu tình có vẻ ngu xuẩn, mà dùng khuôn mặt hoàn mỹ của mình, mang theo nụ cười đẹp như hoa, thực tế là đang rắp tâm hại người, xuất hiện trong hội nghị.

“Ialophil các hạ.” Bởi vì tại đây đã có một vị Theoromon công tước, một cái Pháp Thánh mang họ Theoromon, cho nên xưng hô như thế mới dễ phân biệt.

Ialophil lễ phép khẽ gật đầu, thể hiện ra hắn đang nghe.

“Các hạ hắn là cũng biết, cuộc chiến ngàn năm lần này hoàn toàn khác biệt với những lần trước.” Người chủ trì hội nghị nói với Ialophil.

“Đúng vậy, ta biết, thậm chí biết nhiều hơn các ngươi. Ta còn biết, đến hậu kỳ, Quân Vương của Ma tộc, ngang với cao thủ Thần giai, cũng sẽ xuất hiện.” Ialophil mỉm cười ứng đối, cũng nhấn mạnh rằng những gì hắn biết đến còn rất nhiều.

Những gì Ialophil nói, cả hội nghị không hẳn không biết gì, bọn hắn đã tính đến khả năng này, nhưng đến khi Ialophil thật sự nói ra, tất cả đều cảm thấy

sợ hãi. Cả hội nghị bắt đầu xôn xao hẳn lên.

Fei chán ghét ồn ào. Thấy Fei nhú mày, biểu tình của Ialophil lạnh xuống vài phần, mở miệng nói, “Các người muốn ta đến đây chỉ để nói chuyện này?” Cảm giác bị áp bách bao phủ toàn hội nghị, cả hội trường lập tức trở nên yên tĩnh.

“Các hạ xác định?” Ngụ ý là nguồn tin của Ialophil có đáng tin hay không.

Ialophil không trả lời. Lại nói tiếp, nguyên nhân gây ra chuyện này xem như là hấn và Fei. Bởi vì hai người bọn họ hoàn toàn không xuất thế (Chú thích xem lại chương 18), nên mới tạo khả năng cho Quân Vương xuất hiện ở Uy Á đại lục, về phần lúc nào, có thể là đến khi kết giới tự nhiên suy nhược, cũng có thể là khi hấn và Fei trở thành Quân Vương. Bất quá, nhìn tình huống trước mắt, khả năng trước lớn hơn một chút. Hấn và Fei muốn tiến thêm một bậc còn cần chút thời gian.

Thấy Ialophil không có ý định nói rõ hơn, các chính trị gia trong hội nghị cũng không có vẻ bất mãn. Thông tin Ialophil đưa ra cố nhiên khiến bọn hấn kinh hãi, nhưng vừa vặn phù hợp với kế hoạch của bọn hấn, bởi vì biết được Ma tộc có lý trí, cũng có nghĩa sẽ có khả năng thương thảo.

“Chúng ta bội phục năng lực của các hạ, có thể quay lại Uy Á đại lục trước khi kết giới bị suy nhược, đây là chuyện trước nay chưa từng có. Chúng ta thật sự biết ơn vì hai vị đã mang thông tin trọng yếu về Hắc Ám đại lục trở lại đây.” Người chủ trì lên tiếng, thái độ vô cùng tốt, ánh mắt, biểu tình, ngữ khí đều có thể khiến người khác cảm động.

Không hổ là chính trị gia. Đây là đánh giá của Ialophil. So với những chính trị gia của Uy Á đại lục, phương diện chính trị của Ma tộc có vẻ yếu hơn một chút, bất quá cũng dễ hiểu, Hắc Ám đại lục xem trọng thực lực hơn cả, bởi vì dù gì nơi đó cũng có Quân Vương với thực lực đủ để điên đảo cả một quốc gia.

Thậm chí, hấn thừa nhận bản thân cũng không bằng. Thế nhưng, hấn không cần phải trở nên dối trá giống như vậy. Trên quan điểm cường giả vi tôn, chỉ cần đủ lực lượng là có thể dập nát mọi âm mưu, hấn và Ma tộc đều giống nhau. Cho dù kế hoạch hoàn mỹ đến mức nào, thủ đoạn cao minh tới đâu, trước lực lượng tuyệt đối, tất cả đều là vô dụng.

“Bởi vì tin tức các hạ mang về để cho chúng ta thấy được một tia hy vọng.” Người chủ trì cũng không đồng dài, sau mấy câu mào đầu liền đi vào trọng điểm, “Chúng ta hy vọng có thể tiến hành đàm phán với Ma tộc cao tầng.”

“Sau đó thì sao?” Ialophil lạnh nhạt hỏi.

“Bởi vì các hạ là người nắm rõ nơi đó nhất, cho nên, chúng ta khẩn cầu các hạ tiến vào Hắc Ám đại lục, chuyển đạt thỉnh cầu của chúng ta.” Người chủ trì rất biết cách xử sự, phóng thấp tư thái đối với Ialophil, dùng từ đối với các vấn đề liên quan đến Hắc Ám đại lục và Ma tộc đều là thỉnh cầu. Dù gì thực lực của đối phương cũng mạnh hơn bọn hấn, bọn hấn không thể để đối phương có ấn tượng là bọn hấn quá mức cuồng ngạo, hơn nữa đây cũng liên quan đến khả năng tiến hành đàm phán.

“Các người hấn là muốn dùng vật tư mà Ma tộc cần làm điều kiện để Ma tộc không xâm chiếm Uy Á đại lục à.” Quyết định này đã sớm ở trong dự tính, Ialophil không kinh hãi, mà những người ở đây, đối với việc Ialophil nói thẳng ra, cũng không có gì ngoài ý muốn.

“Đúng vậy.” Vẫn là người chủ trì lên tiếng, “Bởi vì các hạ quen thuộc với Hắc Ám đại lục hơn, nên chúng ta muốn để các hạ dẫn một số người tiến vào Hắc Ám đại lục, thỉnh cầu Ma tộc tiến hành hòa đàm.”

“Không cần phải phiền phức như vậy.” Ialophil tựa lưng vào ghế, “Ta có thể trực tiếp chuyển đạt ý của các người cho Hoàng đế Ma tộc cùng cao tầng, thậm chí còn có thể thúc đẩy chuyện này tuyệt đối thành công.” Tư thái phi thường tự tin, phi thường ngạo nghễ.

Ialophil đương nhiên có tư cách làm như vậy.

Đáp lại câu trả lời của Ialophil lại là một phen nghị luận.

Theoromon công tước cùng Red Creek công tước không khỏi nhớ đến, lúc Ialophil quay lại từ Hắc Ám đại lục, quần áo phục sức trên người vô cùng tinh mỹ, hơn nữa, theo như lời Ialophil nói lúc này, hàm ý rất rõ ràng là Ialophil không chỉ có quan hệ với Hoàng đế Ma tộc hoàng đế cùng cao tầng, mà còn rất có sức ảnh hưởng. Ở Hắc Ám đại lục, hai người bọn họ rốt cuộc đã trải qua những gì?

“Các hạ có ý gì?” Người chủ trì hỏi ra nghi hoặc của mọi người.

“Là ý nói, ta có thể trực tiếp đàm phán với Hoàng đế Ma tộc, còn có thể khiến y đáp ứng yêu cầu của các người.” Ialophil nói rõ hơn một chút. Thứ mà Ma tộc muốn đơn giản chính là vật tư, ngoài ra chỉ còn mong muốn tìm ra cách để thay đổi hoàn cảnh của Hắc Ám đại lục. Hấn và Fei hiểu rất rõ điểm này, nhưng hấn không cần phải vì những người này mà làm ra chuyện hợp ý Ma tộc. Là bọn hấn đưa ra yêu cầu, như vậy phải là bọn hấn trả đại giới, hấn và Fei không cần thiết phải vì phân đại giới này mà làm chuyện dư thừa.

Cả hội nghị đều nhìn Ialophil với ánh mắt khác lạ, y dựa vào cái gì mà tự tin như vậy? Chẳng qua, nếu Ialophil thật sự có thể làm được, bọn hấn cũng không có tổn thất gì, tạm thời dẹp nghị hoặc qua một bên.

“Vậy phiền toái các hạ rồi.” Biểu tình cùng ngữ khí của người chủ trì đều thể hiện sự cảm kích.

“Thế, các người chuẩn bị trả cái giá như thế nào?” Ialophil hỏi.

“Ôi chào.” Về thành khẩn cảm kích của người chủ trì rạn nứt, lộ ra biểu tình kinh ngạc, tựa như không hiểu Ialophil đang nói cái gì.

“Lúc trước, khi Hoàng đế Ma tộc đưa ra yêu cầu với ta, cũng phải bỏ ra một cái giá.” Hàm nghĩa là, các người dựa vào cái gì mà không trả đâu?

“Đây là vì Uy Á đại lục.” Người chủ trì bắt đầu hót như khướu (ý là nói nghe rất hay, rất trơn tru, cũng mang nghĩa là nói đầy đạo nghĩa chính đáng).

“Có liên quan gì đến ta?” Ialophil phi thường lãnh huyết, “Cho dù Hắc Ám đại lục hoàn toàn xâm lấn Uy Á đại lục, ta cũng không tổn thất gì.”

“Ta đương nhiên biết thực lực của các hạ, nhưng thân nhân...” Người chủ trì giống như sắp không thể giữ vẻ thong dong trên mặt được nữa. Hẳn thật sự không nghĩ tới Ialophil còn trẻ như vậy lại có thể lãnh huyết đến mức đứng ngoài nhìn Uy Á đại lục gặp nguy nan.

“Ta không lo lắng điểm này. Lúc trở lại từ Hắc Ám đại lục, Hoàng tử Elvis. Locke Godin của Ma tộc đã tìm đến ta, thỏa thuận nếu ta mở kết giới, bọn hắn sẽ cho ta địa vị gần với Hoàng gia, cả gia tộc ta cũng như thế.” Ialophil bắt đầu tiết lộ, chuyện mà ngay cả trưởng bối cùng nhóm hảo hữu của hắn cũng chỉ mới nghe lần đầu tiên.

“Bất quá ta cự tuyệt.” Câu này của Ialophil làm cho tâm tình căng thẳng của mọi người thả lỏng. Phải biết rằng, hiện tại, chỉ có Ialophil và Fei từng mở được kết giới. Nếu hai người thật sự làm như vậy, không thể nghi ngờ là tai nạn cho Uy Á đại lục. Bọn hắn mặc nhiên cho rằng nguyên nhân Ialophil cự tuyệt là vì y cũng là một phần của Uy Á đại lục, hoàn toàn quên mất sự lãnh huyết vừa rồi của Ialophil, cũng sẽ không biết Ialophil cự tuyệt, phần lớn là vì cảm thấy cái giá mà Ma tộc đưa ra không đáng mà thôi.

“Ta đã nhắc nhở bọn hắn không nên động vào người cùng địa phương ta muốn bảo vệ, tin rằng Ma tộc cao tầng sẽ rất rõ ràng nên làm thế nào.” Chỉ cần là Ma tộc có trí tuệ đều sẽ biết hậu quả khi chọc tới bọn họ. Một Quân Vương, kỳ tích trong lãnh địa, đủ loại năng lực kỳ lạ cho các thuộc hạ, nhiều đó cũng đủ cho Ma tộc hiểu được bọn họ không dễ chọc.

Cả hội nghị lại lao xao nghị luận.

“Các hạ muốn cái gì?” Một vị giận tái mặt, hỏi Ialophil.

Ialophil nói ra yêu cầu của hắn, một lãnh địa độc lập, không bị ước thúc cũng không thuộc về bất cứ quốc gia nào, tuy rằng nơi đó là sa mạc tử vong hoang vu không người, nhưng thân làm người thống trị như bọn hắn đương nhiên không muốn có một lãnh địa như vậy tồn tại.

Có người hơi chút kích động lại nói, “Tất cả đều chỉ là người tự nói, dựa vào cái gì để chúng ta tin người có thể làm được.” Lời này đưa tới một số người phụ họa.

Fei đã quyết định cùng Ialophil xây nhà, cũng đã xem sa mạc tử vong là địa bàn của mình, cùng lắm thì ra tay chiếm đoạt. Chẳng qua, bởi vì Ialophil nói đưa yêu cầu này để giảm bớt chút phiền toái nhỏ, thế nhưng nhìn thái độ của những kẻ tham gia hội nghị đối với yêu cầu của Ialophil, hẳn nghĩ, cứ chiếm đoạt cho đơn giản, còn phiền toái trong tương lai, đợi đến lúc đó giải quyết là được.

Ialophil dè xuống Fei đang chuẩn bị ra tay, những kẻ này không đáng, hơn nữa bằng chứng hắn chuẩn bị cũng đến rồi. Ialophil chỉ chỉ vào Alvar đang đứng ở cửa, Fei dừng lại.

“Báo!” Tiếng kêu kinh hoàng đột nhiên xâm nhập vào phòng họp, “Trên không có Hắc Ám chủng tộc đột kích.” Còn chưa thấy người, tin tức khẩn cấp cũng đã được thông báo đầy đủ, khiến phòng họp loạn cả lên, ngoại trừ Fei và Ialophil.

Tới vừa lúc.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Di Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Kinh Hải

Thấy Ialophil phản phó như thế, Alvar cùng Ngao phi thường nghe lời, bay lên trên cao tìm kiếm Hắc Ám chủng tộc ở vùng phụ cận. Vì để không gây hiểu lầm cho nhân loại nên Alvar và Ngao chỉ túc trực ở khu vực gần hội trường diễn ra hội nghị đại lục, chờ nhóm Hắc Ám chủng tộc mà chủ nhân đã nhắc đến, may thay những Hắc Ám chủng tộc mà bọn chúng tìm thấy đều là những kẻ chúng đã từng gặp qua, người qua mùi vị, hơn nữa bọn chúng cũng có đủ trí thông minh, dù chưa từng gặp, bọn chúng cũng có thể nhận ra cớ hiệu. Cớ hiệu của chủ nhân bọn chúng.

Như thế, hai con Ma thú xem như đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ được giao ngày hôm nay.

Mà thân là thuộc hạ của Ialophil và Fei làm sao có thể không biết đến sủng vật của hai vị chủ nhân vĩ đại, Alvar và Ngao. Phải biết rằng ở Hắc Ám đại lục chỉ có chúng nó mới sở hữu bộ lông thuần trắng như tuyết và có khả năng thủy tính trên trán, là hai luyện kim ma thú cực kỳ hiếm có.

Đoàn nhân mã này dưới sự chỉ huy của đội trưởng tiếp cận đến thành thị thứ nhất, còn hảo tâm giúp đỡ vài nhân loại gặp nguy hiểm. Một số người dân ấy khi nhìn thấy có người ra tay tương trợ còn tưởng rằng cứu tinh đã đến, lại trong lúc hân hoan vui sướng mới chú ý tới ánh mắt của bọn hắn, sau đó tâm

tình vui sướng liền chuyển ngay sang sợ hãi và phòng bị, đó là con người dựng thẳng đặc trưng của Hắc Ám chủng tộc, chứng minh những người này tuy mang dáng dấp của nhân loại nhưng kỳ thật không phải là đồng bào của họ.

Cho nên, lúc đội trưởng hỏi thăm tên của chủ nhân bọn hắn, những người được cứu cảm thấy thực hỗn loạn. Hắc Ám chủng tộc ra tay cứu người đã là chuyện khiến người ta kinh hãi rồi, hiện giờ lại thêm việc như thế nào mà hai vị Thánh giai trẻ tuổi kia lại có quan hệ với Hắc Ám chủng tộc, rồi những Hắc Ám chủng tộc này vì sao lại muốn đến tìm hai vị ấy?

Bởi vì thật lâu sau vẫn không có được đáp án, đội trưởng trừng mắt lên, dùng vẻ tức giận để thể hiện ác ý của mình, chẳng qua, phía nhân loại không chỉ cảm thấy thế mà thôi.

Được rồi, nhuyển không được thì cứ dùng cứng, bọn hắn dễ dàng nhận thấy nhân loại quá sợ hãi Hắc Ám chủng tộc, cho dù lúc này bọn hắn vừa mới cứu đám người này, nhưng họ vẫn là tham sống sợ chết dưới sự uy hiếp của bọn hắn mà đáp lại.

Mấy nhân loại này nói rất nhiều, đông dài, lộn xộn, các Ma tộc cũng không nghe rõ hết được một số chuyện, nhưng bọn hắn chỉ cần nắm được trọng điểm là ổn, những thông tin khác bọn hắn không cần. Nghe thấy hai vị chủ nhân đang ở thành thị gần đây tham gia hội nghị đại lục, sau khi hỏi rõ địa điểm, bọn hắn liền khởi hành, không nghĩ tới khi đến gần liền thấy Alvar và Ngao. Không cần nói thêm gì nữa, chủ nhân của bọn hắn đang ở gần đây.

Ngao dẫn theo một đám Ma tộc bay về phía hội nghị đại lục. Bởi vì tốc độ các tọa kỵ của Ma tộc không nhanh bằng bọn chúng, nên Ngao phải bay chậm hơn bình thường, còn Alvar thì bay nhanh về trước để thông báo cho chủ nhân.

Lấy thực lực Thánh giai của Alvar, tránh đi thủ vệ quanh hội nghị rất đơn giản, cho nên, nó liền ngênh ngang tiến vào hội trường.

Lúc này bên ngoài hội trường có rất nhiều thị vệ của các quốc gia khác nhau tụ hợp, bảo vệ sự an toàn cho Vương cùng chủ thượng của bọn họ, chú ý phương hướng xuất hiện chủ yếu của Hắc Ám chủng tộc vào thời điểm hiện tại. Trong khoảng thời gian này, bọn họ đã quen thuộc với hình dáng của Alvar và Ngao, cho nên khi Alvar đáp xuống, bọn họ không hề đề phòng, nhưng bây giờ trên không trung lại xuất hiện một số lượng lớn Ma thú có thể bay không thuộc phe bọn họ, hơn nữa lúc bọn chúng đáp xuống mặt đất, nhóm thị vệ có thể nhìn thấy những con người dựng thẳng đứng không hề giống với nhân loại.

Các thị vệ đều nắm chặt vũ khí trên tay, bọn họ phải thủ ở nơi này, để Vương và chủ thượng có thể rời đi, cũng có người đã chạy nhanh vào trong báo tin cho các vương giả và cường giả đang tham gia hội nghị.

Khi đám người đang hỗn loạn thì Ialophil nở nụ cười, sau đó cùng Fei đứng dậy, bước ra ngoài. Những người tham dự hội nghị đều bối rối nhìn họ, rồi lại nhớ đến thực lực của hai người, cho tới bây giờ vẫn chưa xuất hiện Thánh giai trong Hắc Ám chủng tộc, hai vị Thánh giai đi ra ngoài đánh địch, bọn họ còn phải sợ cái gì, cho nên cũng đi ra theo.

Các Hắc Ám chủng tộc sau khi đáp xuống mặt đất, vẫn chưa chủ động công kích, trước khi các thị vệ động thủ, đội trưởng đã nhảy xuống tọa kỵ, đứng trước mặt bọn họ.

“Chúng ta không có ác ý.” Đội trưởng xòe hai tay của mình ra, để cho bọn thị vệ thấy rõ trên tay của hắn không có vũ khí.

Một Hắc Ám chủng tộc đứng trước mặt bọn họ và nói không có ác ý, tình huống này thực sự cổ quái, trong lòng tuy cảm thấy rất quái dị, nhưng các thị vệ cũng không tin, vẫn đem vũ khí chìa thẳng vào đội trưởng như trước, chỉ là không hề động thủ.

“Chúng ta là đặc thù tiểu đội tổ hợp từ Thập Thất Trụ quân đoàn dưới trướng Theoromon công tước cùng Red Creek công tước, đến bái kiến hai vị chủ nhân.” Đội trưởng báo ra chức vụ và mục đích đến đây.

Theoromon công tước, Red Creek công tước là ai, những thị vệ này làm sao có thể chưa từng nghe qua? Nhưng người bọn họ mà bọn họ nghĩ đến là hai vị công tước lớn tuổi chứ không phải là hai vị Thánh giai. Cho nên sau khi đội trưởng nói xong, trong lòng đám thị vệ không ngừng khiếp sợ, sắc mặt cùng đều cổ quái như nhau.

Hai vị công tước thông đồng với Hắc Ám chủng tộc từ lúc nào? Một số người có suy nghĩ phức tạp đoán rằng, Avela đế quốc sẽ không cùng Hắc Ám chủng tộc cấu kết dây chớ, hoặc, hai vị công tước kia chuẩn bị tạo phản sao? Những kẻ không có mấy ý tưởng âm u này thì cũng không lạc quan hơn bao nhiêu, bọn họ nghĩ, đám Hắc Ám chủng tộc này không phải là vì nghe thấy có hai vị công tước tên như vậy nên mới lấy đó có khiến bọn họ giảm bớt đề phòng, nhân cơ hội tấn công những người phía trong kia. Tính toán giỏi lắm, nhưng bọn họ tuyệt đối không mắc mưu đâu.

Những thị vệ nhân loại hoàn toàn không có ý định thoái nhượng.

Đội trưởng đối với điều này cảm thấy thực rất bất đắc dĩ, nhưng vẫn không động thủ, phía sau hắn còn có lễ vật cần phải bảo vệ, vạn nhất lỡ như có xung đột, những thứ này cũng không thể để hư hao, đó đều là do đích thân quân đoàn trưởng của bọn hắn chuẩn bị, cũng có cả lễ vật của Hoàng gia, vì thế, dù có chết cũng phải bảo vệ chúng chu toàn.

Ma tộc bất động, bọn thị vệ từ nhỏ đã nghe đến sự khủng bố của Hắc Ám chủng tộc cũng không dám động. Ma tộc không động là bởi vì không muốn làm cho nhân loại có địch ý, xảy ra tranh chấp trước mặt chủ nhân. Nhân loại là bởi vì lòng sợ hãi và kiêng kỵ sâu sắc, dù sao bản năng của nhân loại là yêu quý sinh mệnh, không muốn vứt bỏ tính mạng mình vô ích.

Song phương cứ giằng co trong im lặng như thế, mà lúc này đám người trong hội trường cũng đi ra, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy hai bên còn chưa động thủ, sau đó nhìn đến cờ hiệu được treo giữa đội ngũ Hắc Ám chủng tộc.

Có cờ hiệu nói lên đôi phương có tổ chức, một đội ngũ có tổ chức đến từ Hắc Ám đại lục làm cho những người tham gia hội nghị nổi lên đề phòng. Uy Á đại lục tuyệt không biết gì về thế lực của Hắc Ám đại lục, nên cũng không thể biết được cờ hiệu này là đại biểu cho thế lực nào ở đây.

Tầm nhìn của Ma tộc tốt hơn nhân loại nhiều, bọn hắn đã sớm thấy được đám người tham dự hội nghị, đặc biệt là hai người đi ở phía trước.

Người tóc vàng tao nhã tuyệt luân, người tóc đen tuấn tú lãnh đạm, đây không phải hai vị chủ nhân vĩ đại của bọn hắn thì là ai.

Đội trưởng không hề để ý đến bọn thị vệ đang giăng co với mình, dẫn đầu đội ngũ quỳ xuống, những người khác trong tiểu đội cũng lần lượt làm theo.

Bọn họ vừa động, thị vệ liền muốn động thủ, nhưng khi nhìn thấy hành động của bọn hắn liền ngăn người ra, không khí lúc này cơ bản vẫn rất bình tĩnh.

Những người tham dự hội nghị cũng đều cảm thấy hành động của các Ma tộc vô cùng kỳ quái.

“Thập Thất Trụ quân đoàn đặc thù tiểu đội, tham kiến hai vị chủ nhân, Theoromon công tước điện hạ, Red Creek công tước điện hạ.” Van phản súng kính quý một chân xuống đất, cúi đầu, một bàn tay đặt trên đầu gối, một bàn tay đặt trước ngực, là tư thế hoàn toàn không hề phòng, thể hiện sự phục tùng tuyệt đối đối với thượng vị giả, dù cho bị người chém giết cũng quyết không phản kháng.

Theoromon công tước, Red Creek công tước mọi người đều rất quen thuộc, thực sự rất quen thuộc, ngay tại chỗ này thôi, cho nên lập tức cảm thấy khiếp sợ cùng bất khả tư nghị, tầm mắt nghi ngờ quăng về phía hai người có danh hiệu Theoromon công tước và Red Creek công tước của Avella đế quốc. Bọn họ từ lúc nào thì câu kết với Ma tộc? Thập Thất Trụ quân đoàn, chủ nhân, đây không phải là cách xưng hô bình thường.

Hai vị công tước nhìn những ánh mắt quý dị của mọi người, trong lòng cũng tràn đầy kinh hãi, bọn họ chưa từng gặp qua Ma tộc a, đặc biệt là khi nhìn thấy tầm mắt nghi ngờ của Hoàng đế, trong lòng hai người đều gào to chúng ta vô tội a, vội lắc đầu liên tục thể hiện sự trong sạch của mình.

Nhìn hai vị công tước lắc đầu kinh ngạc, những người tham dự hội nghị đồng thời đều nghĩ, vậy là do Ma tộc cố ý vu oan hãm hại. Thật sự là đề tiện, nếu bọn họ tin, vậy chắc chắn sẽ nảy sinh bài xích với hai gia tộc, phải biết rằng hai gia tộc này có được ba vị Thánh giai, nếu không xử lý cho tốt thì Uy Á đại lục nói chung và toàn nhân loại nói riêng sẽ mất đi cơ hội đạt được thắng lợi từ ba vị Thánh giai, đó tuyệt đối là tai họa.

Trong khi tất cả những người tham dự hội nghị đều đang nghi ngờ đủ kiểu, Ialophil dùng hành động giải trừ mọi nghi ngờ về Theoromon công tước và Red Creek công tước, đương nhiên cũng làm cho đám đông thêm một trận hỗn loạn.

“Đứng lên đi.” Đây là lời nói của Ialophil, là một câu hết sức bình thường, bọn họ cũng thường xuyên nói với những hạ thần hành lễ với mình, nhưng lúc này đáp lại lời nói của Ialophil lại là tiểu đội Ma tộc trước mặt bọn họ.

“Các người sao lại tới đây rồi?” Cho dù biết rõ bọn họ sẽ đến nhưng Ialophil vẫn cứ hỏi.

“Thỉnh cầu chủ nhân tha thứ cho sự tự chủ trương của các vị đại nhân.” Các vị đại nhân này chính là chỉ thủ lĩnh cận vệ Roger đại nhân, chủ quản dinh thự Anthony đại nhân, chủ quản ngoại vụ Glinton đại nhân và chủ quản tài vụ Laurence đại nhân. Bọn họ được chủ nhân ban cho lòng trung thành tuyệt đối và lực lượng, khi không có mặt chủ nhân, bọn họ tất nhiên có tư cách hiệu lệnh Thập Thất Trụ quân đoàn. “Bởi vì kết giới mở ra, các vị đại nhân lại phi thường tường niệm hai vị chủ nhân, lo lắng hai vị chủ nhân ở Uy Á đại lục không người hầu hạ, nên đặc biệt lệnh cho chúng ta đến hầu hạ hai vị chủ nhân.”

“Bọn họ thật có tâm rồi.” Không phải khen tặng, cũng không phải phê bình, là tư thái tùy ý của thượng vị giả, dù thuộc hạ vì bọn họ làm nhiều hơn nữa cũng là chuyện mà bọn hắn nên làm.

Đội trưởng hơi khom người: “Thuộc hạ còn có việc cần bẩm báo với chủ nhân.”

“Nói đi.” Ialophil không hề quan tâm những người ở đây có biết hay không.

“Trước khi xuất phát, đế đô phái người muốn chúng ta chuyển đạt đến hai vị chủ nhân lời thăm hỏi ân cần, cùng lễ vật.”

Ialophil hiểu rõ, cười giễu cợt. “Bọn họ muốn gì?”

“Bên đế đô nhấn là, hi vọng hai vị chủ nhân có thể giữ đúng lời hứa.” Cụ thể là lời hứa gì, hắn không biết, hắn chỉ cần chuyển đạt lại là được.

“Ialophil, rốt cuộc thì chuyện gì đang xảy ra thế này?” Ialophil khi cùng Ma tộc nói chuyện cũng không có ý lảng tránh, tất cả mọi người đều có thể nghe thấy. Theoromon công tước không thể giữ được sự bình tĩnh nữa, nhitừ của hắn sao lại trở thành Theoromon công tước trong miệng đám Ma tộc này? Thái độ của đám Ma tộc này đối với nhitừ của hắn cùng với đoạn hội thoại vừa rồi đã chứng minh đây cũng không phải là hiểu lầm hay bị hãm hại gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Thỏa Hiệp

“Vô lễ.” Dù không biết quan hệ giữa Theoromon công tước và Ialophil là gì, nhưng đội trưởng nghe thấy hàm ý trách cứ trong giọng nói của Theoromon công tước rất rõ ràng, cho nên tất nhiên hắn phải bảo vệ uy nghiêm của Ialophil, cảnh cáo Theoromon công tước, mà thái độ của Ma tộc tiểu đội đối với Theoromon công tước cũng là như thế.

Tay của đội trưởng đều đã đặt trên binh khí, Ialophil phát tay một cái, hắn liền buông tay, trở về tư thế đứng nghiêm trang, biểu hiện hoàn toàn phục tùng mệnh lệnh.

“Chúng ta vào trong rồi nói, phụ thân.” Lời nói cứng cỏi của Ialophil không thể hiện chút chột dạ nào, thanh âm ôn hòa lại mang theo mùi phần cường thế, khiến người nghe không khỏi sinh ra cảm giác phục tùng. Biểu hiện như thế của Ialophil không phải dành cho Theoromon công tước, mà là hướng về phía những người khác.

Đội trưởng Ma tộc nghe thấy xưng hô của Ialophil đối với Theoromon công tước cũng không có phản ứng gì. Với bọn hắn mà nói, người mà bọn hắn nguyện trung thành là Ialophil và Fei, không liên quan gì đến Theoromon công tước cả.

Lời đề nghị của Ialophil thật hợp ý mọi người, đứng mãi ở đây cũng mệt mỏi, hơn nữa có một số việc không tiện để người khác biết, cho nên nhóm người vừa kéo nhau ra khỏi phòng họp không bao lâu lại lục tục trở về, chỉ là, lúc này lại có thêm vài Ma tộc, những Ma tộc khác ở bên ngoài bảo vệ những lễ vật được mang tới.

Mọi người trở lại chỗ của mình, các Ma tộc đứng thẳng tắp phía sau lưng Ialophil cùng Fei, mang theo loại cảm giác trang nghiêm cùng sắc bén, điểm đặc thù của quân nhân.

Những người tham dự hội nghị cảm thấy có chút gì đó không được tự nhiên. Bọn họ mở hội nghị này là để bàn bạc cách đối phó với Hắc Ám đại lục, kết quả Ma tộc của Hắc Ám đại lục lại xuất hiện ở nơi này là thế nào?

“Ialophil, giải thích cho rõ ràng, công tước rời Thập Thất Trụ quân đoàn nghĩa là sao?” Người mở miệng đầu tiên chính là Hoàng đế của Avella đế quốc. Là Hoàng đế, hắn tuyệt đối không cho phép dưới trướng mình tồn tại lực lượng hắn không khống chế được, thực hiển nhiên, tình huống lúc này của Fei và Ialophil chính là như vậy.

“Không có gì, chẳng là ở Hắc Ám đại lục, ta cùng Fei có một thái ấp, danh hiệu công tước cùng một quân đội tư nhân mà thôi.” Ialophil nói nghe thực nhẹ nhàng, giống như chuyện này căn bản không đáng phải nhắc đến, mà sự thật thì hắn cũng chưa nói chuyện này với bất kỳ ai ở Uy Á đại lục, ngay cả trưởng bối cùng hảo hữu của hắn cũng chưa được biết.

“Các ngươi đầu phục Ma tộc.” Đây là tiếng một người kích động hét lên.

Ialophil lạnh lùng liếc một cái, lập tức dập tắt mọi kích động vừa xuất hiện trong phòng. Dưới ánh mắt lạnh lẽo như băng cùng khí thế vô cùng sắc bén kia, ai còn dám làm càn?

“Là lần đầu tiên nên ta bỏ qua cho các ngươi. Các ngươi nên nhớ kỹ, trên đời này không có kẻ nào đáng giá để ta cùng Fei đầu phục.” Ialophil cảnh cáo tất cả những người tham dự hội nghị, hoàn toàn không nhìn sắc mặt của Hoàng đế Avella đế quốc khó coi đến thế nào. Không đáng giá đầu phục, cũng có nghĩa là không ai có tư cách được hai người nguyện trung thành, như thế, ngay cả Hoàng đế của quốc gia tồn tại Theoromon gia tộc cùng Red Creek gia tộc cũng không có tư cách sao? “Giữa chúng ta và Ma tộc không tồn tại quan hệ đầu phục, Hoàng đế Ma tộc ban cho chúng ta tước vị chẳng qua là để mượn sức mà thôi, hơn nữa, cách thống trị của Ma tộc không giống ở Uy Á đại lục.”

Ialophil không có hứng thú giải thích tỉ mỉ với đám người này, khẽ vung tay áo. Đội trưởng của Ma tộc tiểu đội đang đứng sau lưng hắn bước ra, theo sự phân phó của Ialophil mà giải thích cho những người trong hội trường rõ hệ thống chính trị của Ma tộc khác với ở đây như thế nào.

Nơi đó, chỉ cần có thực lực, người có thể hoành hành vô pháp vô thiên, người cầm quyền chỉ là kẻ tập trung những người có thể lực kia về dưới trướng của mình, đó chỉ là trên danh nghĩa, chứ thực tế, quyền ước thúc cũng không có bao nhiêu. Các mệnh lệnh của Hoàng thất ban ra nhiều nhất chỉ ước thúc được một phần thực lực nhỏ yếu từ đầu đã hiệu trung với họ, còn với những thực lực cường đại, Hoàng thất trên cơ bản phải thông qua phương thức gần với giao dịch mới có thể hiệu lệnh cho họ làm việc.

Chỉ cần thực lực đủ mạnh, muốn tạo phản cũng được, trong xã hội của Ma tộc không tồn tại cái gọi là đại nghĩa hay viện cớ, chỉ cần người có thực lực, có thể làm được mọi chuyện.

Một nền chính trị như vậy khiến những vương giả luôn ngồi trên đỉnh của vương quốc ở Uy Á đại lục không cách nào tưởng tượng ra.

“Ma tộc Hoàng thất sở dĩ có thể tồn tại, là bởi vì trong Hoàng thất có hai cao thủ cấp bậc Quân Vương trấn áp các Quân Vương gia chủ khác, bản thân Hoàng đế cũng phải có thực lực của Thánh giai, đây là yêu cầu cơ bản nhất. Cho dù là trưởng tử hay Hoàng tử được Hoàng đế sủng ái nhất, chỉ cần thực lực của hắn không đạt cấp bậc Thánh giai, sẽ không có tư cách trở thành Hoàng đế hạ nhiệm.” Sau khi đội trưởng đã giải thích xong, Ialophil bắt đầu lên tiếng.

Hoàng đế đều phải là Thánh giai? Khái niệm này đối với một nơi chỉ có năm Thánh giai như Uy Á đại lục là một chuyện rất khó tưởng tượng.

“Ta có thể để Thập Thất Trụ quân đoàn dưới trướng tham gia vào lực lượng của Uy Á đại lục, hơn nữa, giúp các vị và Ma tộc đàm phán hòa bình, cho nên việc ta muốn lấy sa mạc từ vong làm lãnh địa tư nhân, các vị còn ý kiến gì sao?” Nãy giờ huyền thuyên nhiều như vậy, đã đến lúc chuyển đến mục đích của hắn.

Mọi người lại bắt đầu nghị luận.

Thấy đám người trong hội trường lại tiếp tục ồn ào, Fei không kiên nhẫn được nữa, bắt quá là một địa phương chẳng ai thèm lấy, cần phải do dự đến thế sao? Fei bắt đầu phóng thích uy áp của mình, lời nói ra cũng tràn đầy sự uy hiếp. “Các ngươi đồng ý hay không đối với ta mà nói cũng không quan trọng, chỉ cần ta muốn, nhất định sẽ đoạt được.”

“Thánh giai dưới trướng chúng ta tuy không nhiều lắm, nhưng cũng gần một trăm người.” Ialophil lập tức bổ sung. Không tính đến nhóm người được hân ban cho năng lực đặc biệt, thực lực ở Hắc Ám đại lục đương nhiên quan trọng, nhưng quyền thế cũng có hiệu quả phi phạm, Thánh giai ở Hắc Ám đại lục, cũng không phải hiếm có như ở đây. Mấy lời này của Ialophil nếu như nói trước khi Fei lên tiếng, cũng làm mọi người cũng chỉ cho là hân đang muốn gia tăng lợi thế, nhưng khi đã nghe lời uy hiếp của Fei, công bố chiến lược như vậy, tuyệt đối là đang đe dọa bọn họ. Gần trăm vị Thánh giai? Điều này khiến mọi người trong hội nghị sợ hãi. Với thực lực như vậy, quả thật có thể can quét toàn bộ Uy Á đại lục một cách dễ dàng.

“Ta sẽ không do dự đàm phán cùng Hoàng đế Ma tộc, lấy việc mở ra kết giới làm điều kiện, để bọn hân chiếm lĩnh Uy Á đại lục, sau đó lấy mảnh đất ấy tặng cho ta.” Ialophil đang cười, nhưng mọi người không hề cảm thấy nụ cười này ấm áp cùng thiện lương, bởi theo như lời hân nói, hân không thêm bận tâm đến bất cứ ai ở Uy Á đại lục này.

“Các ngươi là nhân loại, là người của Theoromon và Red Creek gia tộc.” Nghĩ đến tình huống đáng sợ kia, bọn họ cần thuyết phục Ialophil, mà muốn vậy thì phải xuất phát từ phải xuất phát từ nhân tính và huyết thống.

“Ta cùng Fei đã quyết định tự lập môn hộ rồi.” Ialophil vô cùng thoải mái trả lời vấn đề này.

Tự lập môn hộ. Ở Uy Á đại lục, đây là một việc rất bình thường. Rất nhiều người trong gia tộc vì một nguyên nhân nào đó mà đến quốc gia khác đảm nhiệm chức vụ hay nhận được tước vị, vì tránh đi quan hệ với gia tộc của mình, rất nhiều người lựa chọn tự lập môn hộ, giữ lại dòng họ của mình, vẫn có liên hệ với gia tộc, nhưng gia tộc sẽ không trợ giúp những người đã tự lập môn hộ. Giống như Pháp Thánh, bởi vì cưới Tinh Linh công chúa, sau khi Theoromon công tước đương nhiệm kế vị, liền tuyên bố thoái vị tự lập môn hộ, chuyển đến Tinh Linh vương quốc, không còn nhúng tay vào sự vụ trong gia tộc nữa.

Ialophil nói ra chuyện tự lập môn hộ này cũng là nói cho những người đang tham gia hội nghị biết, hân và Fei đã buông tha cho thân phận kế thừa hai gia tộc, cũng gián tiếp nói rằng, hai gia tộc sẽ không trợ giúp bọn hân, cũng không thể lợi dụng bọn hân làm cái gì, trừ phi bọn hân tự nguyện hỗ trợ, Theoromon công tước trên danh nghĩa cùng về tư là phụ thân của hân, nhưng về công, hai người bọn họ có vị trí ngang hàng.

Dưới cường thế của Ialophil cùng sự uy hiếp của Fei, mọi người đành phải đồng ý với đề nghị của Ialophil, cắt sa mạc từ vong cho hai người bọn họ.

“Như vậy, các vị cùng ký vào văn kiện này đi.” Ialophil lấy từ trữ vật không gian ra một chồng giấy thật dày, ném ra, giấy liền bay đến trước mặt các vị vương giả, sau đó theo từng lời Ialophil nói ra, nội dung liền xuất hiện trên tờ giấy trắng.

“Thông qua hội nghị đại lục quyết định, sa mạc từ vong hoàn toàn thuộc về Ialophil. Theoromon và Fei. Red Creek, bất cứ thế lực cùng cá nhân nào cũng không được phép xâm phạm, không thể dùng bất cứ lý do gì vi phạm quyền xử trí đối với sa mạc từ vong của Ialophil. Theoromon cùng Fei. Red Creek.” Chỉ một câu đơn giản, không có nội dung dư thừa nào, khá rộng rãi, nhưng chủ quyền khổng lồ hoàn toàn thuộc về Ialophil và Fei.

Các vị vương giả không cam lòng lấy bút ra ghi tên nước cùng tước danh của mình ở phía sau tên Ialophil cùng Fei, sau khi ký xong, trang giấy tự động thay đổi vị trí, một trang giấy khác có chữ ký của người phía trước chuyển đến trước mặt, lại tiếp tục ký tên, cứ luân phiên như thế, tất cả các vị vương giả đều đã ký xong.

Cả trang giấy đều bị ký đầy, thậm chí cả mặt trái cũng đầy chữ ký.

Các vị vương giả thu văn kiện hiệp nghị của mình lại, chuyện này trên cơ bản xem như hoàn thành.

“Phần hiệp nghị này có hiệu lực kể từ sau ngày ta hoàn thành yêu cầu của các vị.” Ialophil cực kỳ hài lòng, đưa ra lời trấn an, cũng không thể chưa thực hiện chuyện được phó thác đã muốn có ưu đãi, phẩm đức này, Ialophil vẫn phải có. “Các vị có thể an bài tốt nhân thủ, thuộc hạ của ta sẽ hộ tống các ngươi đến thái ấp của ta cùng Fei ở Hắc Ám đại lục trước, ngoại sự chủ quản Glinton sẽ phụ trách toàn bộ quá trình hiệp đàm của các ngươi cùng Ma tộc cao tầng.”

Đối với chuyện này, mọi người cũng không có ý kiến gì, bắt đầu tìm kiếm nhân thủ. Cũng có người nghĩ rằng, nếu đây là một âm mưu thì phải an bài người nào đi cho tốt, bắt quá, những người thực sự trí tuệ và khôn ngoan, chắc chắn không cho là như vậy.

Thấy hội nghị có vẻ còn tiếp diễn, nhưng cả hai đều đã hoàn thành việc quan trọng nhất nên Ialophil cùng Fei đứng dậy rời khỏi, Ma tộc tiểu đội cũng theo phía sau hai người. Chuyện bọn họ rời đi, không thể không có người chú ý, bắt quá lúc này, trong lòng ai cũng mong chờ hai người ấy nhanh chóng đi khỏi.

Chỉ có những người quen thuộc với hai người là vài vị trưởng bối ở Avella đế quốc cùng ba vị hảo hữu lộ ra thần sắc phức tạp, hành động của hai hài tử này đã đi quá xa dự liệu của bọn hân. Cả hai che giấu rất nhiều chuyện, như nguyên nhân Ma tộc Hoàng đế phải mượn sức của bọn họ. Nếu chỉ vì cả hai là Thánh giai, Ma tộc cao tầng sao lại phải tốn nhiều khí lực như vậy?

Về phần những người ở hội nghị đại lục nghĩ gì, Ialophil và Fei cũng không quan tâm. Bước đầu tiên đã hoàn thành, bọn họ phải bắt đầu bước thứ hai rồi, không phải việc đàm phán công việc cùng Ma tộc cao tầng, chuyện này tuyệt đối sẽ thành công, chẳng qua bọn họ chỉ cần bỏ ra chút đại giới, dùng năng lực đặc thù thỏa mãn một ít nhu cầu nhỏ của Ma tộc.

Bước thứ hai chính là trọng điểm, phải thiết kế ngôi nhà của bọn hân như thế nào.

“Việc thông qua đầu tiên trong hội nghị đại lục lần này chính là tiến hành đàm phán hòa bình cùng Ma tộc, việc thứ hai thông qua chính là cắt sa mạc tử vong chia cho Ialophil. Theoromon cùng Fei. Red Creek miền hạ, lúc này vẫn chưa được xưng gọi là Truyền Kỳ, với quyền tự trị tuyệt đối.”

———— Trích từ Bộ sách Lịch sử của Uy Á đại lục [Các kỳ hội nghị đại lục]

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Di Thế Uy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Nghi Ky

Trong thời gian này, Ialophil vừa tiến hành bước thứ hai, vừa phải xử lý chuyện tình ở Uy Á đại lục, vì vậy, hắn viết một phong thư giao cho đội trưởng của Ma tộc tiểu đội, nội dung là thông báo cho Ma tộc ở Hắc Ám đại lục toàn quyền xử lý vấn đề hòa đàm, cũng cho biết điểm mấu chốt là hắn và Fei có thể dùng năng lực của bọn họ thỏa mãn một số yêu cầu nhỏ của Ma tộc, đồng thời nghiêm khắc nhấn mạnh, hai người bọn họ cũng không muốn phải trở mặt với Ma tộc, cho nên bọn hắn tốt nhất nên biết chừng mực”.

Đội trưởng thuận theo tiếp nhận phong thư, gọi năm thủ hạ đến rồi giao cho bọn hắn, để bọn hắn quay về Hắc Ám đại lục, giao thư cho các vị đại nhân, thuận tiện mang thêm một ít nhân thủ lại đây.

Chỗ Ialophil và Fei tạm ở hiện giờ không đủ chỗ cho các Ma tộc này, mà Ialophil không đi an bài, Fei càng không bận tâm, bắt quá, Ma tộc tiểu đội cũng không hề để ý việc ngủ ngoài trời.

Sau khi hội nghị chấm dứt, nhóm người thuộc Avella đế quốc vừa quay lại liền nhìn thấy có thêm vài Ma tộc xuất hiện ở khu vực bên ngoài chỗ tạm trú, các binh sĩ của nhân loại đều đang mang thần sắc đề phòng. Mà đối với địch ý xung quanh, những Ma tộc kia lại bất vi sở động, phi thường trầm tĩnh, tư thái thong dong, loại thái độ ngạo mạn, khinh thường, xem nhẹ này khiến người khác cảm thấy rất không thoải mái.

Nhóm người của Avella đế quốc đều bị ngăn ở ngoài cửa. Trong mắt các Ma tộc, Hoàng đế bệ hạ, chủ nhân trên danh nghĩa của nơi này, chẳng là gì cả. Đây nếu đã là chỗ ở tạm thời của chủ nhân bọn hắn, vậy thì chỉ có chủ nhân của bọn hắn mới là chủ nhân nơi này, nguyên nhân ngăn đám người kia cũng chỉ có thể mà thôi. Đối với bọn hắn, những kẻ kia muốn vào, vậy phải có sự cho phép của chủ nhân mới được.

Ialophil thật sự không phải có ý khoe khoang cái gì, chỉ là đã quên việc nhỏ nhặt này mà thôi, bởi vì hắn đang vướng bận một chuyện vô cùng quan trọng.

Đối với đầu óc của mình, Ialophil phi thường tự tin, cho nên hắn quyết định tự mình thiết kế nhà của hắn và Fei ở sa mạc tử vong, cố gắng biến nó trở thành một nơi đẹp nhất, ấm áp nhất, an toàn nhất trên thế giới này để Fei có thể yên tâm, không chút đề phòng mà ở lại. Ôm ý nghĩ như vậy, Ialophil đầu nhập tình cảm mãnh liệt vào việc thiết kế.

Lợi ích của việc đi du lịch khắp nơi cuối cùng cũng có chỗ phát huy. Ialophil nhờ vậy mà đã nhìn thấy được các loại phong cách bất đồng. Những vấn đề như điều kiện địa lý hay vật liệu xây dựng, Ialophil căn bản không lo lắng, năng lực đặc thù của hắn có thể giúp hắn làm rất nhiều chuyện bất khả tư nghị, hắn cần bận tâm là các vấn đề kiểu như phong cách của ngôi nhà, bố cục cùng cách trang hoàng... Lần đầu tiếp xúc với lĩnh vực thiết kế, Ialophil phát hiện tri thức của mình ở lĩnh vực này quả thật không đủ dùng.

Nhìn thấy Ialophil ban đầu hưng trí bừng bừng vẽ vẽ trên giấy, sau lại nhăn nhu chân mày, vẻ mặt dường như rất rối rắm, Fei liền hỏi nguyên nhân. Sau khi biết Ialophil đang phiền não cái gì, hắn liền lấy ra tư liệu tương quan từ trong trí não, bắt đầu giảng giải cho Ialophil.

Ialophil nhìn người hắn yêu, Fei thật sự là cái gì cũng biết a. Ialophil phi thường chân thành mời Fei cùng thiết kế, thậm chí lấy ý kiến của y làm chủ đạo. Thế nhưng, Fei lại nói, “Ta không biết.” Loại chuyện này có học cũng không dùng làm gì, cho nên y chưa từng học qua. “Những thứ này đều là lý luận trong sách, ta không hề học.”

Ialophil tự động cho rằng Fei ghi nhớ toàn bộ tri thức trong sách, chỉ là không nghiên cứu mà thôi. Ở chung với nhau lâu như vậy, hắn sao lại không biết trí nhớ của Fei tốt đến thế nào?

Tuy từ chối đề nghị của Ialophil, nhưng trong quá trình giảng giải, Fei cũng có thêm vài phần hứng thú. Dù gì đi nữa, bây giờ cũng là đang thiết kế nhà của bọn họ.

Chẳng qua, sau khi nghe Fei nói ra cấu trúc nhà, Ialophil liền quyết định, vẫn là lấy ý kiến của hắn làm chủ đạo, của Fei là phụ thì hơn, bởi vì thiết kế của y không gọi là nhà, mà là thành lũy, một thành lũy công thủ hợp nhất dùng trong quân sự.

Hai người phi thường chuyên tâm, cho đến khi có Ma tộc tiến vào thông báo, Ialophil mới nhớ đến các trưởng bối cùng hảo hữu của mình. Hảo hữu của hắn sẽ không nói gì, nhiều nhất cũng chỉ trong lòng khó chịu, tức giận một chút là hết, phụ thân hắn sẽ không nghĩ nhiều, phụ thân của Fei sẽ không quá để ý, Lukes công tước là thương nhân nên từ trước đến nay khá là rộng lượng, sẽ chỉ mượn dịp này kiếm chút ích lợi, thế nên, người khó chịu nhất hẳn

chỉ có Hoàng đế mà thôi.

Không chút bận tâm đến mặt mũi của Hoàng đế, Ialophil và Fei đơn giản sai người ra đưa bọn họ vào. Ialophil không hề có ý định đứng dậy tiếp đón, còn Fei là chưa từng nghĩ đến chuyện phải làm như vậy.

Lúc mọi người tiến vào, Ialophil ân cần hỏi thăm sức khỏe các trưởng bối. Dưới vẻ lãnh đạm của Hoàng đế, nụ cười đầy toan tính của Lukes công tước, biểu tình phức tạp của Theoromon công tước và Red Creek công tước, biểu hiện của hấn vẫn vô cùng bình tĩnh, lại có thêm vài phần xa cách.

Ngược lại, ba người Brent nói vài lời châm chọc nhưng không bao hàm ác ý oán trách Ialophil một chút. Đối với sự sợ hãi của chính mình, Ialophil chỉ lễ phép tỏ vẻ xin lỗi một cách không hề có thành ý. Ba người đương nhiên cũng không định truy cứu cái gì, thay vào đó, muốn Ialophil chiêu đãi bữa tối hôm nay.

“Không thành vấn đề. Hắc Ám đại lục bên kia đưa đến rất nhiều thứ tốt, hôm nay làm cho các người ăn.” Ialophil hào phóng trả lời. Thời gian cũng không còn sớm, nên chuẩn bị bữa tối là vừa, hấn không thể để Fei đói bụng được.

Nghe Ialophil phân phó chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, Ma tộc tiểu đội cũng không quá kinh ngạc. Ở Hắc Ám đại lục, chuyện Ialophil am hiểu trù nghệ không phải là bí mật gì. Vì vậy mà Hoàng tộc Ma tộc cũng từng đưa nguyên liệu nấu ăn sang quý, mỹ vị, hiếm có đến thái ấp, còn trong thái ấp, nguyên liệu nấu ăn luôn được chuẩn bị đầy đủ. Bất quá, ở Hắc Ám đại lục, chỉ có Fei chủ nhân được nếm những thứ mà Ialophil chủ nhân làm ra, ngay cả Hoàng tộc Ma tộc cũng không có tư cách nếm đến, càng không có quyền đòi hỏi những việc như thế này.

Nghe thấy yêu cầu của ba người Donald được Ialophil chủ nhân đồng ý, Ma tộc tiểu đội không hề ngu ngốc, tự nhiên biết vị trí của những nhân loại này trong lòng chủ nhân còn nặng hơn Hoàng tộc Ma tộc. Bọn hấn thăm nghĩ vẫn là nên có chút tôn trọng đối với những kẻ này. Thế lực, nịnh bợ không phải là phẩm đức chỉ nhân loại mới có, Ma tộc, tương tự với nhân loại, cũng như vậy.

Sau khi Ialophil rời khỏi, chỗ này chỉ còn Fei và những người còn lại. Mà, đối với những người này, Fei luôn rất lãnh đạm.

“Fei, người cùng Ialophil sống ở Hắc Ám đại lục có về không tòi a.” Ngờ ngác của Hoàng đế có vẻ quái dị.

Ngay cả tước vị công tước cũng lấy được, còn có cái gì không tốt?

Đối với Fei, Hoàng đế chẳng là cái gì, không giống Red Creek công tước, người Fei cho rằng có ân với hấn, cũng không phải Brent được hấn nhớ kỹ một lần giao dịch, cho nên, đối với lời nói của Hoàng đế, Fei không trả lời, mà là cầm bút lên viết viết gì đó lên giấy.

Đó là tri thức về thiết kế, kiến trúc các loại. Nếu như nói hết, miệng sẽ đau, cho nên Fei quyết định chép ra. Fei không thường viết, cũng chưa từng đi luyện chữ, nhưng thân thể phối hợp với bút trong tay khiến chữ của hấn đều đặn như thể được in ra.

Không nhận được đáp lại, Hoàng đế bắt đầu phát ra lãnh khí, Fei cảm nhận được liền ngừng đầu, mắt lạnh nhìn Hoàng đế, đồng thời phát ra uy áp của Thánh giai.

Hai người đối chiến chấm dứt bằng sự thất bại của Hoàng đế, không phải thân phận, mà là chênh lệch thực lực.

“Fei.” Red Creek công tước lên tiếng. Hấn không thể để Hoàng đế mất thể diện, hơn nữa, dù sao, hấn cũng xem như là thần tử.

Bởi vì sự xen ngang của Red Creek công tước, Fei thu hồi khí thế của mình, tiếp tục vui đầu viết, bất quá, không khí trong phòng cũng đã hoàn toàn đóng băng.

Donald nhìn cảnh này chỉ có thể yên lặng thờ dài. Hấn không phải đồ ngốc, hơn nữa, là hoàng tử, hấn đã nhận được sự giáo dục dành cho đế vương, làm sao sẽ không biết sự kiêng kỵ của phụ hoàng đối với hai gia tộc kia. Sự cường thế và biểu hiện không đặt phụ hoàng ở trong mắt của Ialophil và Fei, phụ hoàng hấn sao có thể thấy dễ chịu?

So với Hoàng đế, Donald tuy tuổi còn trẻ, lại không có kinh nghiệm chính trị nhưng không bị một số sự tình rắc rối che mắt, nên hấn nhìn thấy nhiều hơn một chút.

Tính cách của Fei là tuyệt đối không cần quyền lợi, Ialophil trước kia có thể có dã tâm, nhưng sau khi yêu Fei, trọng tâm nhân sinh của Ialophil toàn bộ đều chuyển lên người Fei. Năm giữ một quốc gia cũng tương đương với có rất nhiều chuyện phải xử lý, mà Ialophil tuyệt đối sẽ không tự mình tìm phiền toái. Một Fei thôi là đủ lấy đi tất cả tâm lực của Ialophil, y chính là hấn không thể thời thời khắc khắc dính một chỗ với Fei. Ialophil tuyệt đối sẽ không để cho bản thân mình hao phí thời gian xử lý quốc sự, bị cuốn vào lốc xoáy chính trị với một đồng kế hoạch người lừa ta gạt.

Có thể nói, hai người này là hai kẻ không có dã tâm với Hoàng quyền nhất. Về phần hai vị công tước, cũng không có gì đáng lo. Red Creek công tước không có Fei căn bản không đáng bận tâm, mà nếu Red Creek công tước muốn lợi dụng Fei, chính là phải qua cửa của Ialophil, mà qua khoảng thời gian du lịch cùng hai người kia, bọn hấn cũng biết, Ialophil rất không thích sự lợi dụng của Red Creek công tước đối với Fei.

Theoromon công tước không có dã tâm như Red Creek công tước, so ra, y càng có khuynh hướng sống cuộc sống như hiện giờ. Thân phận Long Kỳ Sĩ cùng một vị phụ thân là Pháp Thánh khiến lúc y đối mặt phụ hoàng luôn có một loại kiêu ngạo, thanh cao. Cũng là vì cái thanh cao này nên Theoromon công tước sẽ không làm ra chuyện mưu phản.

Cho nên, sự lo lắng của phụ hoàng, chẳng qua chỉ có thể xem là sự tức giận khi tôn nghiêm của Hoàng đế bị giẫm đạp mà thôi. Phải tìm thời gian nói chuyện với phụ hoàng một chút mới được, loại tâm tính này, nếu xử lý không tốt sẽ khiến mọi chuyện phát triển theo phương hướng cực kỳ tồi tệ.

Lúc này, Donald không biết, cuộc nói chuyện này sẽ khiến Hoàng đế không còn do dự mà trực tiếp quyết định để hắn trở thành thái tử, chấm dứt vọng tưởng tự do tiêu sái của chính mình. Hoàng đế quyết định như vậy, không chỉ vì trí tuệ và nhân lực của Donald, mà còn vì quan hệ của hắn với hai người kia tương đối tốt, để khả năng sinh ra nguy cơ giảm xuống thấp hơn.

Khi Pháp Thánh cùng Tinh Linh vương đến để tìm hiểu, bọn hắn liền thấy được không khí vô cùng quỷ dị: Fei vui đầu viết, Hoàng đế đang bực mình, những người khác cũng đều tự chìm đắm trong suy nghĩ của mình, rõ ràng nhiều người như vậy, nhưng cả phòng lại vô cùng im lặng, khiến tiếng soàn soạt phát ra từ chỗ Fei trở thành âm thanh vang dội nhất trong phòng.

Sau khi Pháp Thánh cùng Tinh Linh vương tiến vào phòng, không khí mới ảm đạm một chút. Biết Ialophil đang dùng nguyên liệu của Hắc Ám đại lục để nấu cơm, hai người vốn đến ăn chứ không muốn đi, phải biết rằng, bọn hắn đều rất không thích các món ăn của Tinh Linh a.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Di Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Giải Thích

Bữa ăn thật sự rất ngon, nhưng không phải ai cũng có tâm tình để hưởng thụ nó. Dù thức ăn có ngon thế nào, khi ăn với tâm tình không tốt như hoàng đế, hay như Theoromon công tước và Red Creek công tước đầy bụng tâm sự, đều không cảm thấy vui vẻ chút nào.

Sau khi ăn xong, Ialophil rót một chén trà lại cho Fei, loại trà này vừa không khiến Fei mất ngủ vừa tốt cho tiêu hóa. Hương trà thanh nhã hòa quyện cùng không khí của trời đêm, nhiệt khí ảm áp thoang thoảng, mông lung dưới ánh đèn mờ ảo.

Sau khi rót trà cho Fei, lại thấy không ai có ý rời đi, Ialophil cũng rót luôn cho mỗi người một chén, thế nhưng không giống như tâm tình khi rót trà cho Fei, đây chỉ đơn giản là lễ phép mà thôi.

“Thức ăn của Hắc ám đại lục thật sự không tồi.” Lukes công tước tán thưởng, đồng thời phát hiện một mối làm ăn mới. Hắn hỏi, “Ialophil, có hứng thú hợp tác không?”

“Ồ Hắc Ám đại lục, mấy thứ này có thể nói là trân quý, khó mà lấy được, chỉ có một vài người có tư cách hưởng thụ nó.” Lời này ý nói, dù muốn làm thật cũng khó, bởi vì nguồn cung cấp hàng không ổn định.

Nhưng những người khác cũng hiểu được một ý khác nữa, Ialophil và Fei có nằm trong số vài người ấy, nói cách khác, địa vị của bọn họ ở Hắc Ám đại lục như thế nào, không cần phải nói cũng biết.

“Ialophil, người và đại ca làm sao có được danh hiệu công tước của Ma tộc?” Garvin hỏi ra nghi vấn trong lòng mọi người.

“Ta cũng không thể nào hiểu được, Ma tộc sao lại dùng tước vị cao như vậy để mượn sức các người.” Theoromon công tước lập tức tiếp lời. Vì là nói chuyện với con mình nên ông cũng không cần vòng vo. “Thánh giai ở Hắc Ám đại lục không thiếu, cho nên Ma tộc sẽ không vì chuyện này mà mượn sức các người. Cho dù có tính luôn cả tiềm lực có khả năng trở thành Quân Vương của hai người các người, thì căn cứ lời các người nói về quan hệ giữa Quân Vương và Hoàng tộc Ma tộc mà nói, có lẽ bọn hắn sẽ không muốn có thêm Quân Vương, đặc biệt là Quân Vương không nằm trong tầm khống chế. Cho nên, ta thực sự không nghĩ ra được các người có cái gì đáng giá để cho Ma tộc mượn sức. Chẳng lẽ là dựa vào tri thức về kết giới sao? Thế nhưng, các người cũng đã cự tuyệt rồi. Ta không nghĩ ra nổi a.”

“Ma tộc cho bọn ta những điều này, chẳng qua là bởi vì kiêng kỵ ta và Fei mà thôi.” Ialophil nói. Sau khi tiểu đội đàm phán tiến vào Hắc Ám đại lục, bọn hắn nhất định sẽ tìm hiểu tin tức về hắn và Fei trong khoảng thời gian ở Hắc Ám đại lục. Năm đó, hai người bọn họ làm ra chuyện oanh oanh liệt liệt như thế, lại chẳng có tình giấu giếm gì ai, cho nên chỉ cần nghe ngóng một chút ở Hắc Ám đại lục là năng lực đặc thù của bọn họ sẽ lập tức bị đưa ra ánh sáng. Chẳng qua, hắn đã nắm được hiệp ước trong tay, nên cũng không sợ bên Uy Á đại lục sẽ đổi ý.

Có ví dụ ở Hắc ám đại lục làm gương, tin rằng những người đó nhất định cũng sẽ biết hắn và Fei sắp cải tạo sa mạc từ vong. Dù sao nơi đó cũng là một mảnh đất rộng lớn, cho nên hắn là sẽ không ai không thấy hối hận, càng không thể không đổ mắt nhìn sa mạc từ vong sau khi bị cải tạo a.

Nơi đó bây giờ đã thuộc về hắn và Fei, cho nên hắn nhất quyết sẽ không để bất kỳ ai vào quấy rối. Mà, ở Uy Á đại lục, tuyệt đối không có kẻ nào đủ thực lực làm được điều đó. Dưới trướng của hắn là gần trăm vị Thánh giai, càng đừng nói trong tương lai, hắn và Fei chắc chắn sẽ trở thành Quân Vương, thậm chí dù là hiện tại, năng lực đặc thù của hai người cũng đủ để những kẻ có dã tâm chùn bước, không dám chọc vào bọn họ.

Vì vậy nên Ialophil cho rằng không cần thiết phải giấu giếm năng lực đặc thù của hai người bọn họ, ngược lại, để cho mọi người đều biết còn có thể tăng lực uy hiếp.

Kiên kỵ? Mọi người nhìn tới nhìn lui, hoàn toàn không nhìn ra được Fei và Ialophil có thực lực gì mà có thể khiến Hoàng đế Ma tộc, kẻ nắm trong tay mấy vạn Thánh giai trong quân đội cùng hai vị Quân Vương giúp sức, phải kiêng kỵ.

Trong mắt tất cả đều là nghi hoặc, mê mang, Ialophil tất nhiên nhìn thấy, nhưng hắn không bận tâm, cũng không định giải thích. Khi đứng ở vị thế hiện tại,

đối với nhiều việc hẳn đều rất khoan dung. (Vô Thố: mới là lạ, rõ ràng liền rất nhỏ mọn, chỉ cần có liên quan đến Fei tiểu quái quái, lòng của người còn chẳng lớn bằng lỗ kim. Ialophil: Fei tiểu quái quái? Nhe răng cười, toàn hệ ma pháp oanh tạc.) Huống chi, những gì hắn nói đều là sự thật.

“Năm đó, Ma tộc có mười vị Quân Vương.” Tao nhả uống một ngụm trà lại do chính mình pha, hương không nồng đậm mà thanh nhã, vị vào miệng lại thơm ngọt. Ialophil lại càng tự tin hơn về thủ nghệ của mình, nghiêng đầu nhìn Fei, ừ, biểu tình kia có nghĩa là hài lòng. Trong lòng Ialophil đã bắt đầu tâm hoa nộ phóng.

Mười vị Quân Vương? Nếu như bọn họ nhớ không lầm, Ialophil đã từng nói, Ma tộc có chín vị Quân Vương, còn có, từ “năm đó” trong lời nói của Ialophil. Trong lòng ừ ừ đoán được gì đó, nhưng tất cả đều không dám mở miệng xác nhận.

“Thiếu một người.” Garvin ngây ngốc nói ra kết quả số học đơn giản.

Đúng, thiếu một người! Mọi người gật đầu. Bọn họ không có nghe lầm. Bất kể là mười vị lúc này hay là chín vị lúc trước, bọn họ đều không hề nghe lầm. Quả thật là thiếu một người.

“Vị Quân Vương còn lại là ai?” Garvin hỏi tiếp.

Điều này rất quan trọng sao? Dù sao hắn ta cũng... “Đã chết.” Ialophil đơn giản trả lời.

Nếu áp dụng cho một người bình thường, mọi người sẽ không có bất kỳ phản ứng gì với đáp án này, nhưng gắn với một vị Quân Vương, vậy thì thật khó tin quá. Dù sao, Quân Vương cũng có thực lực vô cùng cường đại, là cấp bậc mà người ở Uy Á đại lục chưa từng nhìn thấy, đương nhiên, cũng mạnh hơn so với Thánh giai ở Uy Á đại lục. Cường đại và tử vong, hai từ tương phản nhau đến mức này thật sự khiến tất cả đều chấn động, nhưng chuyện càng làm cho người ta khiếp sợ hơn vẫn còn ở phía sau.

“Chết như thế nào?” Tinh Linh vương có tuổi tác lớn nhất cũng như lịch duyệt nhiều nhất trong đám người, cho nên dự đoán trong lòng cũng rõ ràng hơn ai hết. Bởi vì trong lòng đã có đáp án, nên khi hỏi ra mới có một chút không yên.

“Ta và Fei giết.” Nói xong đáp án, Ialophil vẫn bình thản như trước, giống như đó căn bản chỉ là một chuyện bé nhỏ chẳng đáng nhắc tới.

Mọi người đều kinh sợ đến mức chẳng suy nghĩ được gì, chỉ nghe thấy lời nói của Ialophil vang lên bên tai, từng chữ từng chữ khắc vào trong đầu.

“Quân Vương cũng sẽ chết, mà cũng sợ chết. Hoàng tộc Ma tộc chỉ có hai Quân Vương, không thể để mất.” Ngữ điệu hơi mang ý cười, cứ như đang kể một câu chuyện phiếm, không hiểu vì sao lại sinh ra lực uy hiếp và rung động, tư thái cao ngạo đến tuyệt đối, hoàn toàn không để Quân Vương vào mắt.

“Không thể nào.” Pháp Thánh tiêu hóa hết lời nói của Ialophil xong liền phản bác.

“Không có gì là không thể. Quân Vương thì đã sao? Ngày hôm đó, ngay trong đại hội ngự tiền luận võ, ta và Fei đã liên thủ giết chết một Quân Vương trong nháy mắt.” Những trả giá cùng nguy hiểm sau đó, Ialophil không có ý nói ra, chuyện này chỉ cần hắn và Fei biết là đủ rồi, miễn phải trừ vào rắc rối.

Giết chết trong nháy mắt? Từ ngữ như vậy càng khiến câu chuyện trở nên khó tin hơn. Hai kẻ có thực lực ngang bằng đấu với nhau, muốn giết chết trong nháy mắt đã là chuyện không thể, huống chi là đấu với người có thực lực cao hơn? Theo lẽ thường mà nói, cho dù hai người họ liên thủ cũng tuyệt đối không có khả năng giết chết Quân Vương trong nháy mắt.

Mọi người không khỏi đưa mắt về phía những thị vệ Ma tộc đứng sau lưng Ialophil và Fei, phải biết rằng bọn hắn là Ma tộc, hắn sẽ biết rõ sự việc. Không nghĩ tới, tất cả lại thấy đám Ma tộc dùng ánh mắt vừa cuồng nhiệt vừa sợ hãi nhìn Ialophil và Fei..., chứng tỏ điều Ialophil nói là sự thật.

Là thủ hạ của Ialophil và Fei, bọn hắn sao có thể không biết đến công tích vĩ đại của hai vị chủ nhân? Đây chính là sự kiện kinh người đã chấn động toàn bộ Ma tộc. Là thủ hạ của hai người, đối với công tích lớn của chủ nhân, ngoài sùng bái ra còn có thể làm gì được nữa?

Ở Hắc Ám đại lục, năng lực của Ialophil và Fei được coi là kỳ tích, mang lại hy vọng cho rất nhiều Ma tộc. Đây cũng là nguyên nhân có rất nhiều người đầu nhập sau khi hai người bọn họ có được thái ấp. Sau khi được bọn họ cai tạo, nơi đó liền trở thành nơi được mọi người dân trong Ma tộc hướng tới. Số lượng người đầu nhập chỉ giảm đi khi thái ấp phát triển đông đúc đến mức độ không thể không hạn chế dân cư.

“Các người nói thật?” Sắc mặt của Tinh Linh vương trầm xuống, nghiêm túc nhìn hai người. Nếu chuyện này là thật, vậy hắn cần phải đánh giá lại hai người trước mặt. Nếu ngay cả Quân Vương cũng có thể giết chết ngay lập tức thì trên thế giới này không có thứ gì uy hiếp được họ cả.

Biểu tình của Hoàng đế cũng trở nên nghiêm nghị. Nếu chỉ là thực lực Thánh giai, hắn sẽ muốn ức chế và kiểm soát bọn họ, nhưng nếu bọn họ có thực lực cường đại đến mức có thể giết chết Quân Vương, như vậy không cần phải nghĩ đến việc ấy nữa. Lúc này, hắn đột nhiên hiểu được nguyên nhân gây ra tính đặc thù của chính trị ở Ma tộc, đối mặt với lực lượng không thể không chế, chỉ có thể chọn hoặc bị diệt vong, hoặc thỏa hiệp và dung túng.

Trong ba vị công tước, Lukes công tước chỉ cảm thấy khiếp sợ, mà phụ thân của Fei và Ialophil đều cảm thấy cực kỳ rối rắm. Giết chết Quân Vương, đó là điều bọn hắn chưa từng nghĩ con của mình có thể làm được.

Donald, Brent và Garvin vốn cho rằng, chỉ cần tiến nhập Thánh giai là sẽ có thể đuổi kịp bước tiến của hai người kia, nhưng lúc này, ba người bọn họ đã nhìn thấy rõ ràng khoảng cách vẫn còn xa lắm, xa đến mức không thể nhìn thấy dù chỉ là bóng lưng của hai người đó nữa.

Ialophil gật đầu. Tinh Linh vương quay đầu nhìn Fei. So với một Ialophil giả hoạt, rõ ràng biểu hiện lạnh nhạt, thiếu uyển chuyển của Fei càng dễ khiến

người ta tin tưởng hơn một chút.

Fei ngồi một bên uống trà bằng thính, nghe tất cả mọi chuyện nhưng lại chẳng mấy chú ý vấn đề. Khi cảm giác được tầm mắt của Tinh Linh vương, hắn liếc qua, nhìn ánh mắt kiên quyết muốn có được đáp án của y, Fei nghĩ, dù sao người ta đã mời mình ăn cá, cũng nên giữ lại chút mặt mũi cho người ta, cho nên hắn gật đầu đáp lại, xác nhận nghi vấn của Tinh Linh vương.

Fei gật đầu. Tất cả mọi người đều thấy. Rõ ràng là những người ở đây đều có cùng ý nghĩ với Tinh Linh vương, so với Ialophil, Fei đáng tin hơn nhiều.

“Các người làm sao làm được?” Red Creek công tước hỏi.

“Bởi vì ta và Fei có năng lực đặc thù.” Ialophil nói.

Fei nhìn Ialophil, cũng không nói gì. Dù sao, ở Hắc Ám đại lục, hầu như ai ai cũng biết năng lực đặc thù của bọn họ. Đó vốn là con bài chưa lật, nhưng bị lật rồi thì hiệu quả cũng không mất đi.

“Năng lực đặc thù?” Mọi người đồng loạt hỏi. Fei không tính, nhưng Ialophil luôn trong sự kiểm soát ngầm của mấy người bọn hắn, nếu Ialophil có năng lực đặc thù, tại sao bọn hắn lại không biết?

Các thị vệ Ma tộc cảm thấy kỳ quái khi thân nhân và bằng hữu của chủ nhân không biết năng lực đặc thù của chủ nhân là gì, nhưng đó cũng không phải chuyện gì lớn.

“Là Đại Dự Ngôn Thuật và Tứ Dự.” Ialophil nói ra đáp án.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Di Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Chuyển Tiếp

Đại Dự Ngôn Thuật cùng Tứ Dự là loại năng lực gì? Ngày đó, Ialophil vẫn chưa giải thích rõ, tuy rằng chuyện này chẳng bao lâu nữa cũng sẽ bị phơi bày, thế nhưng, Ialophil cảm thấy, nếu từ miệng người khác nói ra sẽ gây chấn động nhiều hơn, giờ hắn nói hết sẽ không tạo hiệu quả như mong muốn, thế nên hôm ấy, hắn chỉ cười đầy thần bí, “Chờ đám người kia trở về từ Hắc Ám đại lục, các người sẽ biết, năng lực của ta và Fei cũng không phải chuyện bí mật ở đó.”

Trong lòng mọi người đều có chút khó chịu, hai người này là con dân của Uy Á đại lục, vậy mà kẻ biết được bí mật của bọn họ lại là Ma tộc ở Hắc Ám đại lục, là trưởng bối cùng hảo hữu của cả hai, lại không thể biết bí mật mà ai ai cũng biết ở Hắc Ám đại lục.

Ngoại trừ Tinh Linh vương, những người ở đây đều hiểu rõ tính cách của Ialophil, hắn đã không muốn nói, thì dù là ai cũng không buộc hắn nói ra được, còn Tinh Linh vương, với một người có cấp bậc Thánh giai ngang với mình, hoặc cũng có thể là cao hơn mình một chút, y có thể làm gì đây?

Từ sau hôm đó, Hắc Ám chủng tộc cũng thỉnh thoảng đột kích bất ngờ, nhưng có Ialophil, Fei, Alvar và Ngao trợ chiến, phòng tuyến cách nơi tổ chức hội nghị đại lục không xa đã tương đối vững chắc. Lúc này, những người tham gia hội nghị đại lục mới biết được, thì ra hai Ma thú lông xù nhìn vô cùng khả ái ngày thơ đi theo phía sau Ialophil và Fei cũng có thực lực Thánh giai. Bốn Thánh giai, nhiều hơn cả tổng số Thánh giai còn lại của Uy Á đại lục, tổ hợp có thực lực cường đại như thế, tất cả đều chỉ có thể cảm thấy kinh hoàng cùng sợ hãi, hoàn toàn không có ai dám có ý đồ xấu gì với bọn họ.

Đám người trong hội nghị đều bận bịu việc chọn người đi đàm phán cùng Ma tộc, cho nên Ialophil cùng Fei liền rảnh rỗi đi gây phiền toái cho Hắc Ám chủng tộc.

Fei chiến đấu rất sáng khoái, nhưng trong lòng Ialophil lại có chút không vui, bởi khi chiến đấu và giết chết Hắc Ám chủng tộc, trên người Fei luôn lưu lại vết máu. Tuy tư thế chiến đấu oai dũng của Fei rất mê người, nhưng sau đó trên người Fei sẽ dính máu của bọn chúng, mà theo lối suy nghĩ của Ialophil, như vậy có nghĩa là trên người Fei của hắn đã bị lây nhiễm khí tức của kẻ khác.

Ialophil cũng biết sự đồ kỵ cùng so đo của mình thực mặc danh kỳ diệu, nếu hắn có gan lấy chuyện này để ngăn cản Fei chiến đấu, Fei nhất định sẽ rất bất mãn, thậm chí vị trí đặc thù hắn vất vả lắm mới đáp nhận được trong lòng Fei sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, thậm chí kết quả xấu nhất có thể là Fei sẽ đoạn tuyệt quan hệ với hắn.

Tuy biết mình không nên tính toán những chuyện nhỏ nhặt như thế, nhưng sự đồ kỵ cùng bức tức trong lòng hắn buộc phải phát tiết ra bên ngoài, cho nên, khi chiến đấu, Ialophil ra tay khá ngoan độc.

Donald, Brent cùng Garvin còn chưa có tư cách để tham gia đàm phán, cho nên ba người tham gia vào đội ngũ Ma sủng cùng chiến sĩ Ma tộc do Ialophil cùng Fei suất lĩnh, tiêu diệt Hắc Ám chủng tộc. Dù sao cũng có bốn vị Thánh giai trong đội nên phụ thân của bọn họ đều rất an tâm.

Trong quá trình tham gia tiêu diệt Hắc Ám chủng tộc, được tận mắt nhìn thấy phong cách chiến đấu vô cùng nhanh nhẹn dũng mãnh của các Ma tộc, ba người đều âm thầm đánh giá, nếu quân đội của nhân loại cùng Ma tộc gặp nhau, sẽ có kết quả như thế nào.

Những người có thân phận cao quý như bọn họ đều không phải chưa từng nhìn thấy quân đội, thậm chí quân đội mà bọn họ gặp quacòn là những đoàn quân tinh nhuệ, bất quá, bọn họ không biết quân đội của Ma tộc có mạnh mẽ như những chiến sĩ Ma tộc kia không, hể nhưng cho dù quân đội của Ma tộc có yếu hơn những chiến sĩ trước mắt này đến ba lần, trong trận chiến ngang quân số, nhân loại chắc chắn vẫn sẽ thất bại.

Hơn nữa, so với những chiến sĩ Ma tộc này, những quân đội mà bọn họ gặp được đều thiếu một thứ nào đó. Theo quan sát, bọn họ đã nhận ra, đây là một loại khí thể, một loại duệ khí (khí thể sắc bén) được hun đúc từ huyết tinh, so với các chiến sĩ Ma tộc, đoàn quân cương nghị uy vũ của nhân loại thiếu mất vài phần hung mãnh.

Về phương diện này, chỉ có quân đội thuộc vương quốc ở vùng băng tuyết mà bọn họ đã từng nhìn thấy là có thể so sánh với những chiến sĩ Ma tộc trước mặt mà thôi.

Ngắm lại thì điều này cũng không có gì lạ, hoàn cảnh sống khắc nghiệt của vùng băng tuyết đã đắp nặn nên thể phách (thân thể cùng khí phách) cùng nghị lực của những binh lính nơi đây, mà sinh hoạt ở một nơi bị mãnh thú chiếm cứ như Hắc Ám đại lục, các Ma tộc sao lại không có hung tính cùng sức lực cường hãn? Ngược lại, Avella, đế quốc được xưng tụng là mạnh nhất nhân loại, vì danh hiệu này, vì chiến tranh ngàn năm gần đến, đã bao lâu rồi chưa từng xảy ra cuộc chiến tranh nào lớn?

Là hoàng tử như Donald, là người sinh ra trong gia đình quân nhân như Garvin, đều thấy được tai họa ngầm này, may mắn là nhân loại vẫn còn thời gian để vẫn hồi.

Sau khi nói những gì bọn họ quan sát được với trường bối, các vị trường bối đều vô cùng vui mừng, xem ra tương lai đế quốc không đến nỗi lụi bại trên tay những hài tử này.

Trong trận chiến cùng Hắc Ám chủng tộc, mặc dù sự nhanh nhẹn dũng mãnh của các Ma tộc rất ấn tượng, nhưng nếu so với Ialophil sẽ không là gì cả.

Fei thấy Ialophil cao hứng như thế, cảm thấy cũng không uổng hấn để lại phần cho y. Trong cuộc chiến này, hai người chính là kẻ có lực sát thương lớn nhất, không chỉ nói thực lực, cảnh huyết vũ đầy trời kia càng khiến cho lòng người kinh hãi.

Nhóm người Donald có năng lực tiếp nhận tương đối mạnh, không vấn đề gì, các chiến sĩ Ma tộc vô cùng thương thức màn huyết tinh này, mà những nhân loại khác may mắn nhìn thấy đều đem Ialophil cùng Fei đặt vào vị trí đầu tiên trong danh sách những người không thể đắc tội. Sau một trận tàn sát thỏa thuê, Ialophil lập tức mang Fei đến phòng tắm, đẩy Fei vào, khi đã nghe thấy tiếng nước chảy, hấn mới trở về phòng mình, rửa sạch một thân đầy máu đen.

Tắm rửa thân thanh khí sáng xong, Ialophil và Fei lại cùng nhau tiến hành công việc thiết kế sa mạc tử vong, bôi bôi viết viết trên giấy, không thì Ialophil sẽ lật xem những tri thức từ sách, còn Fei tiếp tục viết ra những điều mà mình biết.

Những trang giấy do Fei viết ra, Ialophil đều rất quý trọng và chú ý giữ gìn, những góc bị Fei làm cho cong lên hay nếp gấp đều được Ialophil tỉ mỉ vuốt phẳng, sau khi xem xong, đặt gọn gàng vào một chiếc hộp, bảo quản cẩn thận. Đây là những thứ do chính tay Fei đã viết a.

Ba người Brent cũng tới góp vui, chính là cả ba đều không biết phải nói gì với sự nhiệt tình của hai người kia khi nhìn đủ kiểu thiết kế trên các trang giấy. Đây là sa mạc tử vong a, trong bản vẽ là rừng cây a, dòng suối a, hồ nước a, mấy thứ kia ở đâu mà có?

Khó khăn lắm mới thấy hai người mắc sai lầm, Brent nhân cơ hội này mà khinh bỉ Ialophil một phen, mà nguyên nhân hấn chỉ khinh bỉ một mình Ialophil rất đơn giản, Fei là người hấn không thể trêu vào, muốn nói cảm tình của hấn và Fei sao, thật sự là không có gì cả, (Brent: ta dám có bất cứ liên hệ nào với Fei sao, nhìn xem tên Ialophil kia lòng dạ hẹp hòi đến thế nào, chỉ vì Fei còn nhớ rõ ân tình từ lúc xa xưa, hấn liền trả thù ta như vậy, nếu ta và Fei mà có chút quan hệ nào, ta nhất định sẽ bị Ialophil xé xác, giống như mấy Hắc Ám chủng tộc kia đó, thực bị thâm a, ta cũng bắt đầu thấy thương hại chúng rồi.), trêu chọc, khoe khoang khoác lác, hay đùa giỡn, giữa bọn họ nào có thân mật như vậy, hấn và Fei thực sự không quen thuộc. Với lại, hấn mà dám khinh bỉ Fei một chút xem, tuyệt đối sẽ bị tên Ialophil nhò nhen, yêu Fei như mạng kia ghi thù, sau đó, nhất định bị trả đũa vô cùng thể thâm.

Fei là người tuyệt đối không thể đắc tội, bởi vì bên cạnh hấn có một đố phu lòng dạ vô cùng hẹp hòi. Đây là kinh nghiệm mà Brent, Garvin cùng Donald dùng máu và nước mắt của chính mình tổng kết nên.

Một tháng sau, phái đoàn đàm phán đã thành lập, hoặc công khai hoặc lén lút nhận được rất nhiều điều nhắn gửi của những người tham dự hội nghị đại lục.

Mà phái đoàn này, theo ý tưởng của Ialophil, cũng không phải trực tiếp tham gia đàm phán, các quốc gia chỉ cần trả giá đại giới của bọn họ là được, công việc đàm phán đều do thuộc hạ của hấn tiến hành, nếu thất bại, vậy hấn tuyệt đối không cần những thuộc hạ bất tài như thế. Ialophil tự tin cuộc đàm phán sẽ thành công, bởi vì những bộ hạ trực thuộc đều do hấn đích thân chọn lựa, có thể được hấn ban cho lòng trung thành, chắc chắn đều là tinh anh, Ialophil hoàn toàn tin tưởng ánh mắt của mình.

Những người tham gia hội nghị không có được sự tự tin của Ialophil, bất quá, cũng chỉ có thể giao cho Ialophil an bài hết thấy, ai bảo bọn họ không có người ở Hắc Ám đại lục làm chỉ. Trừ bỏ việc đàm phán, trong lòng những người tham dự hội nghị lẫn những thành viên trong phái đoàn đàm phán đều có chung một bí mật, chính là, phải hỏi thăm mọi chuyện của Ialophil và Fei.

Phái đoàn tiếp nhận sứ mệnh nặng nề, trong không khí trang trọng và uy nghiêm, dùng thái độ thà chết không sòn lòng bước theo Ma tộc tiểu đội rồi khỏi nơi tổ chức hội nghị đại lục.

Sau khi nhóm người đàm phán xuất phát, những người tham dự hội nghị đại lục cũng không rời đi. Phải biết rằng, nơi an toàn nhất lúc này chính là ở đây,

một Thánh giai Long tộc trưởng, một Thánh giai Tinh Linh vương, một Thánh giai Pháp Thánh, thêm Ialophil, Fei cùng hai Ma thú, tổng cộng có bảy Thánh giai tọa trấn, chẳng lẽ còn chỗ nào khác an toàn hơn nơi này sao?

Các hội nghị trọng yếu đều đã mở xong, những người tham dự chỉ còn chờ tin tức mà phái đoàn đàm phán mang về, việc chiến đấu cũng không cần bọn họ quan tâm, trong thời gian ngắn này, mọi người đều chẳng có chuyện gì làm.

Tiếc là, Theoromon công tước cùng Red Creek công tước lại không được nhân rồi như vậy, dù sao bọn họ cũng có sức chiến đấu không tầm thường, không thể thanh nhàn, bàng quan ngồi xem cuộc chiến ngàn năm diễn ra.

Red Creek công tước vì nhược điểm của quân đội mà Garvin phân tích mà nhanh chóng suất lĩnh quân đoàn của mình đến chiến đấu ở phòng tuyến đầu, thừa dịp những Hắc Ám chủng tộc có thực lực chân chính chưa xuất hiện, bồi đắp nhuệ khí cùng tâm huyết, như vậy, dù có hy sinh cũng chẳng có gì tiếc nuối. Đối với đánh giá không bằng Ma tộc của Garvin, Red Creek công tước biết rõ, nhưng còn việc kém binh lính của vương quốc xứ tuyết kia, công tước không cam lòng.

Mà Theoromon công tước, vì là Long Kỳ Sĩ, có khả năng cơ động cao, cho nên hắn điều khiển rồng bay đến các nơi khác để viện trợ, trên cơ bản, mấy ngày này đều không thấy thân ảnh của hắn.

Hai tháng lại trôi qua, tin tức của phái đoàn đàm phán cũng không phải không có ai biết, bất quá, người đó là Ialophil cùng Fei. Bọn họ cũng không nghĩ nói cho những người khác nghe, chẳng qua, nhóm người Donald hay theo bên bọn họ đã biết, tiếp theo đó Hoàng đế cũng biết, kết quả là những người tham gia hội nghị đều biết chuyện của phái đoàn đàm phán, nhưng nội dung cụ thể ra sao, không ai biết rõ, bởi vì nhóm Donald không đọc được thư, chỉ nghe Ialophil thân nhiên nhắc tới phái đoàn đến nơi, tiến nhập Hoàng cung, đàm phán bắt đầu các loại.

Trong lòng những người muốn biết tin tức cụ thể đều ngửa ngáy, Hoàng đế Avella đế quốc muốn tìm hiểu, nhưng cũng rõ ràng, muốn này được miệng của Ialophil là vô cùng khó khăn.

Nhận được tin tức cuộc đàm phán đã thành công, những người tham gia hội nghị đều phi thường vui sướng, chỉ là trước khi phái đoàn trở về, bọn hắn đều nửa tin nửa ngờ, sau đó ồm tâm tình sống một ngày bằng một năm, chờ phái đoàn trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Đó Là Loại Lực Lượng Như Thế Nào?

Phái đoàn vừa từ Hắc Ám đại lục về đến hội trường tổ chức hội nghị đại lục liền nhận được sự chào đón nồng nhiệt từ những người có mặt ở đây, mà nguyên nhân là vì bọn hắn đều có thể xem như những vị anh hùng tiên phong tiến vào Hắc Ám đại lục và hoàn thành sứ mệnh trọng yếu được giao.

Phải biết rằng, chấp nhận đi đến một nơi không chỉ xa lạ, lại còn đại biểu cho nguy hiểm cùng khủng bố trong truyền thuyết như Hắc Ám đại lục, không chỉ cần có dũng khí lớn lao, mà còn phải chuẩn bị tinh thần mất mạng bất cứ lúc nào. Đã như vậy, phái đoàn đàm phán có đủ dũng khí cùng tinh thần để hoàn thành sứ mệnh chẳng lẽ không đáng để tôn kính sao?

Ngay cả Theoromon công tước đang viễn chinh cũng vì chuyện này mà chạy về hội trường là biết lần tiếp đón này long trọng đến thế nào. Ngoại lệ chỉ có Ialophil cùng Fei, căn bản không cho rằng đây là chuyện gì lớn. Dù sao, Ialophil đã trải đường sẵn cho bọn hắn, nếu còn làm không được thì dù có chết ở Hắc Ám đại lục cũng là xứng đáng.

Ialophil đã xem tình báo ở Hắc Ám đại lục nên rất rõ ràng, trong quá trình đàm phán, đóng góp công sức nhiều nhất cũng không phải phái đoàn của Uy Á đại lục, vì vậy, hắn đương nhiên sẽ không cho rằng bọn hắn là anh hùng, vẫn cùng Fei làm những việc hàng ngày vẫn làm, không đến tham gia náo nhiệt.

Hai người không đến, những người khác cũng không thấy có vấn đề gì, dù sao bọn họ cũng có tư cách làm vậy. Phái đoàn đàm phán tuy vừa mới trở về nhưng lại không có cơ hội nghỉ ngơi, bọn hắn phải báo cáo lại quá trình đàm phán ở Hắc Ám đại lục cho các vị vương giả.

Chuyện đã trải qua rất đơn giản, dưới sự hướng dẫn của Ma tộc tiêu đội, bọn hắn thuận lợi tiến vào lãnh địa của Ialophil và Fei ở Hắc Ám đại lục, sau đó qua sự trợ giúp của chủ quản cao tầng của lãnh địa, chuyển giao ý định của bọn hắn cho Hoàng đế Ma tộc, mà Hoàng đế Ma tộc cũng đồng ý cho bọn hắn tiếp kiến.

Những người trong phái đoàn đều là quan viên, tự nhiên cũng có xu hướng khuếch đại tác dụng của chính mình trong quá trình đàm phán, mặc dù trong đoàn cũng có vài người chính trực, nhưng lần này, những người đó lại im lặng ngoài ý muốn. Nhân loại đàm phán lại cần Ma tộc ra mặt chủ đạo, nghĩ như thế nào vẫn thấy khuất nhục.

Trong quá trình đàm phán ở Hắc Ám đại lục, bọn hắn gần như không có vai trò gì, đều là các Ma tộc tự thỏa thuận với nhau, thậm chí, ở phương diện trả giá đại giới, Ialophil và Fei cũng có một phần nhỏ, mà chân chính để Hoàng đế Ma tộc động tâm lại chính là phần nhỏ đó.

Tóm lại, Hoàng đế Ma tộc bất quá cũng là muốn cân nhắc lợi hại, chỉ cần không xuất binh liền không cần bỏ ra công sức, chỉ ngồi chờ Uy Á đại lục dâng

lễ vật là được, chuyện như vậy, Hoàng đế Ma tộc tự nhiên phi thường vui vẻ mà chấp nhận, bởi vì chẳng khác gì cho không, thế nhưng hắn còn phải lo lắng những thế lực khác của Ma tộc nên không lập tức hứa hẹn.

Bất quá, có Ialophil cùng Fei tham dự, mọi chuyện sẽ khác, cho dù không kiêng kỵ Hoàng tộc cũng phải kiêng kỵ thực lực có thể giết chết Quân Vương trong nháy mắt, thậm chí có thể thay đổi toàn bộ Hắc Ám đại lục của Ialophil cùng Fei.

Những người tham gia hội nghị đều chú ý đến, mỗi khi nhắc tới Ialophil và Fei, trong mắt của mọi người thuộc phái đoàn đàm phán đều hiện lên kính trọng cùng sợ hãi, còn dùng cách xưng hô phi thường không thích hợp như “điện hạ”, vậy mà, vẫn còn có thể cảm giác được những người kia đều thấy xưng hô này không đủ tôn kính. Bởi vì đang nghe quá trình đàm phán, cho nên tất cả đều không không lễ phép cắt ngang, nhưng sau khi xong, những vị vương giả tham gia hội nghị lập tức đề ra nghi vấn.

“Đàm phán có thể thuận lợi thành công, nguy cơ của Uy Á đại lục ít nhất cũng giảm bớt một nửa, tất nhiên không thể bỏ qua công lao của các vị. Về phần ban thưởng, ta nghĩ các vị bệ hạ cũng sẽ không keo kiệt.” Người chủ trì nói, làm cho mọi người đồng loạt cười cười.

“Ma tộc đã tiếp nhận thành ý của chúng ta,” nói việc yếu thế cùng dâng lễ vật trở thành thành ý, các chính trị gia luôn luôn có thiên phú tô son trát phấn cho việc làm của mình, “Cũng nguyện ý vì sự hòa bình giữa hai đại lục mà bình ổn can qua (chấm dứt chiến tranh). Đây là bước đầu tiên để hai đại lục có được ý thức cộng đồng, ta tin rằng, vào cuộc chiến ngàn năm kế tiếp, hai đại lục sẽ lại có thể hợp tác.”

Đối với sự dối trá của nhân loại, Tinh Linh vương thật sự không nói được gì. Nếu không phải tổng quản đứng đằng sau lén lút chọc chọc hắn, chỉ sợ hắn đã sớm ngủ. Bất quá, hắn quả thật rất muốn biết, Ialophil cùng Fei đã đưa ra cái giá như thế nào.

Người chủ trì lưu loát nói hết ý chính, “Những gì mọi người đã trả giá, không phải sẽ không có hồi báo, tất cả chúng ta đều ghi nhớ trong lòng.” Cuối cùng, người chủ trì hơi dừng lại, nội dung trọng điểm của hội nghị xem như đã xong, “Các vị bệ hạ còn có lời gì muốn nói không?”

“Ta muốn biết Ialophil và Fei đã đưa ra điều kiện gì?” Tinh Linh vương dẫn đầu hỏi, không mang ác ý, nhưng cũng là một trong những vấn đề mà mọi người ở đây đều quan tâm.

“Hai vị điện hạ trả thái ấp hiện tại của bọn họ ở Hắc Ám đại lục về cho Ma tộc, đổi lấy một thái ấp khác.” Có người trả lời.

Đây là điều kiện kiểu gì? Những vị vương giả ở đây đều không thể xem đó là một cái giá, trả lại một thái ấp, lại yêu cầu một thái ấp khác, vậy mà cũng có thể xem là trả giá sao?

Thực tự nhiên, có người mở miệng hỏi.

“Hoàn cảnh tự nhiên của Hắc Ám đại lục tương đối khắc nghiệt, tất cả thực vật đều có độc tố làm cho toàn bộ Hắc Ám đại lục không thể trực tiếp sử dụng cây nông nghiệp, cũng vì như thế, cho nên nguồn cung cấp lương thực chủ yếu cho Hắc Ám đại lục chính là Hắc Ám chủng tộc loại thú.”

Những người tham gia hội nghị đều có thể tưởng tượng được trong điều kiện khắc nghiệt như vậy, sinh tồn là một chuyện khó đến thế nào, chỉ có một nguồn cung cấp lương thực lại là Hắc Ám chủng tộc loại thú cường đại, hung hãn, cái giá phải trả để sống sót quả thật có chút lớn.

“Toàn Hắc Ám đại lục chỉ có một nơi ngoại lệ, có thể gieo trồng ra thực vật không mang độc tố, có thể trực tiếp sử dụng, chính là lãnh địa của hai vị điện hạ.”

Các vương giả ở đây cũng không ngu ngốc, đương nhiên hiểu được vật lấy hiếm là quý, mảnh đất duy nhất có thể gieo trồng ra thực vật không có độc trần quý đến mức nào, mà Lukes công tước là thương nhân lại càng rõ ràng, ở Hắc Ám đại lục, những thực vật kia sẽ có giá vô cùng cao, nói cách khác, có được khối lãnh địa kia, quả thật xem như có được cả chậu châu báu.

Chính là, ban đầu tại sao Ma tộc lại cấp khối lãnh địa đó cho hai nhân loại như Ialophil và Fei? Không ai nghĩ ra lý do.

Nguyên nhân là gì? Vấn đề này đồng loạt xuất hiện trong đầu mọi người.

“Tại sao?” Hoàng đế Avella đế quốc đại diện hỏi ra nghi vấn của cả hội nghị.

“Vốn khối lãnh địa đó cũng như những nơi khác ở Hắc Ám đại lục, thực vật trồng ra đều có độc, sau này thay đổi là vì hai vị điện hạ đã cải tạo nó.” Ngừ khí mang theo vô hạn kính sợ. Đây không phải là thứ lực lượng mà nhân loại nên có, đây là kỳ tích.

Mọi người đều minh bạch, thì ra hai người kia có được lợi thế này mới có thể khiến Ma tộc coi trọng, ban cho tước vị cao. Có kỹ thuật như vậy quả thật sẽ không lỗ, cho dù đổi mảnh đất khác, bọn họ vẫn sẽ giữ được ưu thế. Nếu bọn hắn nắm được kỹ thuật này, hắn sẽ phát huy giá trị càng lớn, đáng tiếc, bọn hắn đều không có thực lực đoạt lấy nó từ tay hai người kia.

Nghĩ đến đây, bọn hắn lại thấy kỳ quái, Ma tộc sẽ không nghĩ đến việc dùng vũ lực sao? Chỉ có người thuộc Avella đế quốc cũng Tinh Linh vương hiểu được nguyên nhân Ma tộc không thể cướp đoạt, chính là điều Ialophil đã nói, bọn họ có thể giết chết Quân Vương trong nháy mắt a.

Nhìn đến thần sắc của các vị vương giả tham gia hội nghị, phái đoàn đàm phán vốn không ngu ngốc đương nhiên biết bọn hắn đang nghĩ cái gì.

“Ma tộc không cướp được, bởi vì hai vị điện hạ có thực lực giết chết Quân Vương trong nháy mắt.”

Lời này vừa ra, thanh âm nghị luận trong hội trường lập tức biến mất, sau đó là tiếng thờ đốc đồng loạt vì kinh ngạc vang lên, có thể nói, tiếng động trong

hội trường lúc này vô cùng đông nhất.

Đối với loại phản ứng này, phái đoàn đàm phán đoàn cảm thấy vô cùng bình thường. Lúc ở Hắc Ám đại lục, thời điểm bọn họ chính tai nghe thấy cũng phản ứng y như vậy, nghe thuộc hạ của hai vị điện hạ dùng ngữ khí sùng kính thuật lại ngày ngự tiền luận võ hôm đó, ngay trước mặt Hoàng đế, quý tộc cùng con dân Ma tộc, miêu tả phong thái oai hùng của hai vị điện hạ khi giết chết Quân Vương, uy hiếp toàn bộ đế đô, trong lòng cảm thấy kính ngưỡng vô hạn.

“Hon nữa, phương pháp mà hai vị điện hạ dùng, Ma tộc cướp không được, cũng học không nổi, bởi vì đó là năng lực đặc thù chỉ thuộc về hai vị điện hạ.” Người nói là thành viên của phái đoàn, thuộc Avella đế quốc. Nghĩ đến quốc gia của mình có hai vị như vậy tồn tại, hẳn liền cảm thấy tự hào, nhất là khi những người thuộc quốc gia khác nhìn hấn bằng ánh mắt pha lẫn ghen tị, hăm mộ cùng tôn trọng, bảo hấn làm sao có thể không tự hào?

Năng lực đặc thù? Người của Avella đế quốc lại nghe được từ ngữ này.

“Đại Dự Ngôn Thuật cùng Tứ Dự?” Lukes công tước lẩm bẩm nói.

“Đúng vậy, chính là Đại Dự Ngôn Thuật cùng Tứ Dự.” Những lời này bị những người trong phái đoàn đàm phán nghe được. Quả nhiên là cao tầng quốc gia của hai vị điện hạ, đối với chuyện này lại rất rõ ràng.

Thành viên trong phái đoàn thuộc Avella đế quốc cũng nghĩ như vậy, hoàn toàn quên có một vị bị mọi người bỏ qua đến mười ba năm. Cho dù nghĩ đến đi nữa cũng sẽ cảm thấy, dựa vào quan hệ thân nhân, vị ấy hẳn là không oán hận, dù sao, có được năng lực như thế hoàn toàn đủ để các trưởng bối xem là trân bảo.

“Năng lực đó như thế nào?” Có người tính tình xao động, cũng không muốn chơi trò quanh co, lập tức mở miệng hỏi.

“Fei. Red Creek điện hạ có được Đại Dự Ngôn Thuật, Ialophil. Theoromon điện hạ có Tứ Dự.”

“Cái gọi là Đại Dự Ngôn Thuật, nghĩa là tuyệt đối sẽ trở thành tương lai. Có được năng lực này, những gì Fei. Red Creek điện hạ nói ra đều sẽ trở thành tương lai, là tương lai tuyệt đối xảy ra.”

“Tứ Dự của Ialophil. Theoromon điện hạ, là có thể ban tặng tất cả những gì hấn muốn cho bất kỳ ai, hay vật gì, cho dù điều đó bất khả tư nghị đến đâu đi nữa.”

Nghĩa là sao? Hãy bỏ qua cho sự phản ứng chậm chạp của những người tham gia hội nghị, bởi vì bọn hấn căn bản không thể tưởng tượng ra năng lực ấy cụ thể là thế nào.

Đối với tình huống này, thành viên phái đoàn đàm phán vô cùng thấu hiểu, vì khi bọn họ nghe, cũng cảm thấy mờ mịt khó hiểu y như thế.

Bọn họ liền tận lực kể lại những tin tức bọn họ tìm hiểu được về Fei và Ialophil ở Hắc Ám đại lục.

Nói sơ qua khoảng thời gian đầu tiên hai người ở Hắc Ám đại lục, sau đó lập thành một tổ Mạo hiểm đoàn, so sánh với chuyện sau đó, những chuyện phía trước đều trở nên bé nhỏ không đáng kể. Nói đến đoạn hai người tham gia ngự tiền luận võ, mang lại vẻ vang cho nhân loại, không ngờ lại gặp Ma tộc cùng huyết thống của Quân Vương, lại còn giết đối phương, vì vậy, vị Quân Vương này liền đàng đàng sát khí tìm đến hai người đang tham gia ngự tiền luận võ.

Miêu tả sự việc phi thường tỉ mỉ, về chuyện Ialophil cùng Fei đã làm những gì, tạo ra hiệu quả như thế nào, tỉ mỉ đến mức mọi người nghe được đều có thể tưởng tượng ra hình ảnh hôm đó trong đầu.

Một câu tước đoạt lực lượng của Quân Vương, một câu phán định sinh tử của Quân Vương, một câu làm cho tất cả người ở trong đế đô của Ma tộc mất đi lực lượng, là loại lực lượng như thế nào? Nhân loại, sao có thể sở hữu loại lực lượng như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Dò Hỏi

Từ lời kể lại của phái đoàn đàm phán, mọi người rốt cuộc cũng biết được hiệu quả của Đại Dự Ngôn Thuật và Tứ Dự. Khi nghe Tứ Dự còn có thể ban cho lực lượng, các vương giả cũng không có chút cảnh giới nào với năng lực này, bởi vì bọn hấn đã hoàn toàn bị khiếp sợ, trên cơ bản thì đã chết lặng từ lúc nghe về việc cải tạo thái ấp mất rồi.

Đến khi phái đoàn đàm phán kể xong, toàn bộ hội trường im phăng phắc. Trong lòng mọi người đều đang rất hỗn loạn, khi lý trí bắt đầu quay trở lại cũng nghĩ đến hành vi Ialophil và Fei chọn sa mạc từ vong làm lãnh địa tư nhân, tuyệt đối không hề ngu xuẩn, bởi vì hai người bọn họ có năng lực để cải tạo nó.

Thực rõ ràng, ngu xuẩn chính là bọn hắn, không công đem một mảnh đất lớn như vậy cho người ta, thế nhưng, bọn hắn có thể ngăn cản sao? Ngẫm lại mà xem, chỉ cần có Đại Dự Ngôn Thuật và Tử Dự, một khi hai người kia nổi giận, tìm đến quốc gia của bọn hắn, một cái quyết định tước đoạt lực lượng, một cái ban cho bọn hắn cái chết, không thể phản kháng, nghĩ đến loại tình huống như vậy, bọn hắn còn dám làm gì nữa đây?

Bên này, mọi người thảo luận về Fei và Ialophil, bên kia, Ialophil rót trà cho Fei, sau đó tiếp nhận văn kiện thuộc hạ mang đến, lướt qua vài lần.

Trên văn kiện là nội dung đàm phán giữa hắn và Hoàng tộc Ma tộc. Đối với hắn, thay đổi lãnh địa cũng không có gì là thiệt thòi, giao ra phần đất đã được cải tạo sẽ khiến các thế lực của Ma tộc thay nhau tranh đoạt, nội bộ Ma tộc cũng vì vậy mà sẽ rối loạn một chút. Nói thật, hắn không phải vì Uy Á đại lục mà gây ra mâu thuẫn nội bộ trong Ma tộc, mà là vì hắn muốn nói thông hai đại lục.

Chờ cho đến khi hắn và Fei có đủ thực lực, bọn họ có thể mở ra một cánh cửa phía trên kết giới để nối liền hai đại lục. Hắn không phải là chưa từng nghĩ tới tham vọng hùng tài đại lược (có sức mạnh, tài cao, mưu lược kiệt xuất, trong câu này có ý là tham vọng kiểu như xưng vương), bất quá nguyên nhân chủ yếu khi mở ra cánh cửa này là vì hắn muốn thỏa mãn sở thích ăn uống của Fei. Tuy điều kiện ở Hắc Ám đại lục có khó khăn, nhưng phương diện thực phẩm cũng có đặc sắc riêng, lại không thiếu các nguyên vật liệu làm được món ăn ngon.

Ialophil sẽ không phản đối cùng Fei đi săn, nhưng hắn cũng không muốn phải hy sinh thời gian ở chung với Fei để chạy một chuyến đến Hắc ám đại lục, tiến vào rừng sâu núi thẳm chỉ để săn mấy con thú quý hiếm về nấu ăn, cho nên, tác dụng của thuộc hạ là ở đây. Mà, để bọn thuộc hạ đem nguyên liệu nấu ăn đến chỗ hắn và Fei, thì cánh cửa là không thể thiếu.

Nguyên nhân đổi lãnh địa lại càng đơn giản hơn nữa, đó là vì thuận tiện, giảm bớt một số phiền phức.

Vùng lãnh địa mới mà Ialophil muốn chính là nơi tiếp giáp với sa mạc từ vọng ở Uy Á đại lục, vị trí của nó, hắn cũng đã phái thuộc hạ đi tìm từ lâu.

Như vậy sẽ giảm được rất nhiều phiền toái, như vấn đề vận chuyển và bảo quản nguyên liệu, cũng hạn chế sự xâm nhập của các thế lực khác.

Trên đời này, kẻ ngu xuẩn không biết sợ là gì, kẻ tham lam không có đầu óc, kẻ có dã tâm tự cho mình là đúng không hề ít.

“Cứ như vậy mà làm.” Ialophil nhìn qua loa phần văn kiện mà thuộc hạ đưa lên, chỉ cần không ra vấn đề gì lớn là được, chứ nếu chuyện gì cũng cần hắn quản thì hắn có thuộc hạ để làm gì.

Thuộc hạ tồn tại chính là để khi có chuyện thì thuộc hạ sẽ đi làm, còn hắn được thanh nhàn, không bị những chuyện nhỏ nhặt quẩn thân, như vậy hắn mới có thời gian thân thiết với Fei a.

Thuộc hạ lĩnh mệnh đi ra, căn phòng chỉ còn lại hai người là Fei và Ialophil.

Đối với những chuyện phiền toái như thế này, Fei không thêm để tâm, chỉ chăm chú nhìn những bản nháp chồng chất trên bàn, đó đều là sơ đồ phác thảo do Ialophil vẽ ra.

Đột nhiên Fei linh quang chợt lóe, nhớ ra trong trí não có không ít hình ảnh những công trình kiến trúc kinh điển, vậy thử vẽ ra xem sao.

Nghĩ làm liền làm, chỉ là với khả năng hội họa bằng không của Fei, bức vẽ vẽ ra nhìn chẳng ra cái gì, tệ đến nỗi ngay cả Ialophil cũng không dám cho lời khen tặng. Nếu nhà của bọn họ mà được xây thành như vậy thì cũng không cần có người tới ở nữa.

Fei cũng không bởi vậy mà bị dả kích, một lần vẽ không được thì vẽ vài lần. Thế nhưng a, hắn thực sự không có chút năng khiếu gì về phương diện này, nét vẽ tuy rõ ràng, chỉ là tỉ lệ có hơi vẹo vẹo.

Ialophil thật không nhìn được nữa, chủ động đến làm. Hắn để cho Fei miêu tả, tả không rõ thì lại nhìn bản vẽ cong cong vẹo vẹo kia, dưới sự giải thích của Fei, đem tất cả tu chỉnh lại một lần.

Cho đến khi mấy người tham gia hội nghị trở về, Ialophil cũng hoàn thành bản vẽ.

Lúc bản phác thảo hoàn thành, Ialophil không ngờ, ngoài thành lũy ra, Fei còn có những ý tưởng nghệ thuật tuyệt vời. Nhìn những tấm phác thảo này mà xem, tuyệt đối có thể trở thành một trong những công trình kiến trúc kinh điển của đại lục.

Mấy ngày sau, Ialophil và Fei không ngừng tái hiện lại các công trình kiến trúc kinh điển ở thế giới trong kiếp trước của Fei, bản thân Ialophil cũng dần dần chết lặng. Hắn vẫn chưa lựa chọn được cái nào sẽ làm gia viên của bọn họ, bởi vì mỗi một cái đều có nét đặc sắc riêng của nó, nếu có thể tổ hợp lại mới là hoàn mỹ.

Trở lại cái ngày mà Fei bắt đầu vẽ những công trình kiến trúc này, những người tham dự hội nghị trở về đều đồng thời nhìn Ialophil và Fei với ánh mắt phi thường quái dị. Đó là ánh mắt cảm thấy xa lạ với hai người kia. Bọn hắn không thể nào tin được, người mà bọn hắn nghe được cùng người bọn hắn quen biết lại là một người.

Ialophil không có thời gian chú ý điều đó, bởi vì phải vẽ bản phác thảo nên hắn đã quên mất cơm chiều, thẳng đến khi thấy những người tham gia hội nghị trở về, hắn mới nhận ra đã trễ như vậy rồi.

Ialophil âm thầm tự trách, dù có vội thế nào cũng không thể để cho Fei đói bụng được. Hắn nhanh chóng lấy ra một ít điểm tâm cho Fei lót dạ, sau đó vội vàng lấy đồ làm bếp và nguyên liệu nấu ăn từ trong trữ vật không gian ra, bắt đầu làm cơm chiều. Thế nhưng, mấy người Theoromon công tước cũng có mặt, nên hắn không thể không làm cho tất cả. Cuối cùng, mọi người cùng nhau ăn bữa tối

Lúc ăn cơm, những người khác vẫn luôn lơ đãng quét tầm mắt về phía hai người, muốn tìm xem điểm đặc biệt của bọn họ, nhưng dù có nhìn thế nào vẫn thấy bọn họ cũng chỉ bình thường như mình mà thôi. Lúc này, bọn hắn không còn để ý đến thái độ ân cần của Ialophil đối với Fei, mà Đại Dự ngôn Thuật và Tứ Dự mới là mối quan tâm hàng đầu.

Khi đã ăn uống no nê, mỗi người cầm một chén trà xanh uống để tiêu thực.

Garvin là người thiếu kiên nhẫn nhất, cho nên hắn nhìn không được mở miệng hỏi, “Ialophil, ngươi thật sự có được năng lực bất khả tư nghị như vậy sao?”

“Có a.” Ialophil trả lời một cách lạnh nhạt. Chuyện của hắn và Fei, chỉ cần đi qua Hắc Ám đại lục là sẽ biết, và sau khi phái đoàn đàm phán trở về, mọi người đều sẽ biết cả thôi. Điểm ấy, Ialophil rất rõ ràng.

“Chúng ta trước kia sao không biết là ngươi có?” Brent thay mọi người hỏi ra nghi hoặc.

“Ta cũng không biết thì làm sao các ngươi biết được.” Trước khi bị cuốn vào Hắc Ám đại lục cùng với Fei, hắn cũng không biết có loại lực lượng này tồn tại. Có thể nói, trước đây, toàn thế giới cũng chỉ có một mình Fei, người duy nhất có được nó, biết mà thôi.

Đôi khi, Ialophil lại nghĩ, đó có phải hay không là một kiểu bồi thường. Fei mất đi khả năng luyện tập ma pháp cùng đấu khí, cho nên được bù đắp bằng một loại năng lực khác, dù không có cách nào sử dụng được ma pháp và đấu khí, chỉ cần dựa vào Đại Dự Ngôn Thuật cũng đã đủ để tung hoành thiên hạ. Chỉ là, Fei của hắn quá cao ngạo, không muốn dựa vào thứ lực lượng mặc danh kỳ diệu này, mà muốn dựa vào chính sức mình để đứng trên đỉnh cao.

“Vậy tại sao ngươi lại có được loại lực lượng này?” Theoromon công tước hỏi.

Đồng thời, cặp mắt của những người khác cũng tỏa sáng, nếu loại lực lượng này có thể tu luyện, bọn hắn nhất định sẽ bắt chước tất cả để có được nó.

“Không biết.” Ialophil nói dối.

Đối với việc Ialophil nói dối, Fei cũng không vạch trần. Lực lượng đó, hắn chỉ là người đề điểm, người chân chính khám phá ra nó vẫn là Ialophil, vì thế, nếu Ialophil muốn đem lực lượng ấy cho người khác, hắn cũng sẽ không ngăn cản. Hắn và Ialophil là minh hữu, sau khi vượt qua khảo nghiệm thì trở thành người hợp tác có thể tin nhiệm, nhưng ngoài Ialophil ra, hắn đến nay vẫn không tin bất kỳ ai khác, càng không nguyện ý giao ra lực lượng có lực uy hiếp như vậy.

“Không biết?” Tất cả đồng loạt la lên.

“Vi lực lượng này là mặc danh kỳ diệu mà có được.” Ialophil làm ra vẻ mặt thực phức tạp, mà đáp án này cũng là đáp án Fei đã trả lời Ialophil lúc trước.

Mặc danh kỳ diệu mà có được? Tại sao chúng ta lại không mặc danh kỳ diệu mà có một cái a.

“Loại lực lượng này quả thật rất có lợi.” Quả thật là thế, Ialophil cũng không phải đang khoe khoang, “Bất quá cũng không thể ý lại, nếu muốn trở nên mạnh mẽ, vẫn phải dựa vào cố gắng của mình, mà không phải là loại lực lượng mặc danh kỳ diệu mà có này.”

Nghe thấy Ialophil nói vậy, Fei liếc Ialophil một cái. Ialophil nhìn thấy được ý tứ [Ngươi là người không có tư cách nói như vậy nhất, số lần ngươi dùng năng lực của ngươi hơi bị nhiều a.]

Đối với điều này, Ialophil chỉ nhẹ nhàng cười. Dù sao trong lúc chiến đấu, hắn cũng không có dùng a.

“Ialophil, không cần phải gạt chúng ta.” Lần đầu tiên Theoromon công tước dùng khẩu khí nghiêm khắc như vậy nói với Ialophil.

“Ta nói thật.” Một nửa, năng lực của Fei đúng là mặc danh kỳ diệu mà có được, đó là sự thật, mà của hắn thì không phải.

Mọi người lâm vào trầm mặc, trong lòng đều nghĩ, đúng vậy a, nếu như loại năng lực này lại có thể tu luyện, vậy thế giới này sẽ biến thành cái gì? Có lẽ, thật sự chỉ có mặc danh kỳ diệu, mới có thể có được loại lực lượng này. Trước những chuyện vượt qua lẽ thường, lại không có được lời giải thích hợp lý, con người sẽ luôn từ chối suy nghĩ, coi nó là điều tất nhiên không thể lý giải, cho dù thế giới này không có tín ngưỡng, thần thánh, bọn họ cũng sẽ nghĩ nó là vận mệnh và chấp nhận nó.

“Ialophil, cho chúng ta nhìn lực lượng của ngươi một chút đi.” Sau một lúc, Donald mang theo hứng thú ngập tràn nói với Ialophil. Nghe kể là một chuyện, không tận mắt nhìn thấy, sẽ luôn tồn tại hoài nghi, mà Donald cũng không phải đang có âm mưu gì, hắn đơn thuần chỉ là hiếu kỳ mà thôi.

“Đã trễ thế này, các ngươi còn muốn xem sao? Ngày mai đi.” Ialophil không cự tuyệt, mà lựa chọn một thời điểm khác.

Hắn muốn không chỉ có những người này nhìn thấy, mà cả những vương giả tham gia đại lục hội nghị kia cũng phải nhìn cho rõ ràng, lực lượng của hắn không phải chỉ là hư cấu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 100: Khép Lại Một Giai Đoạn

“Ialophil, lực lượng của ngươi có thể khiến một người bình thường trở thành cường giả phải không?” Theo như tin tức mang về từ Hắc Ám đại lục của phái đoàn đàm phán, Ialophil có thể làm được, nhưng, có thể làm tới trình độ nào? Đối với vấn đề này, Hoàng đế vô cùng quan tâm, nếu Ialophil thật sự làm được, liên ý nghĩa, hẳn có thể tạo ra vô số cường giả, mà lực lượng do các cường giả đó tập hợp lại sẽ cực kỳ đáng sợ.

“Điều này còn phải xem đối phương có thể thừa nhận loại lực lượng nào.” Ialophil không phủ nhận.

“Ý của ngươi là, nếu như có thể thừa nhận lực lượng Thánh giai, ngươi có thể cấp lực lượng của Thánh giai, có thể thừa nhận lực lượng Quân Vương là có thể cấp lực lượng của Quân Vương sao?” Brent hỏi rõ ràng hơn một chút, là thế này có phải không?

“Đúng vậy.”

Đây chính là nói, chỉ cần Ialophil muốn, hẳn có thể tạo ra vô số Thánh giai cùng Quân Vương. Nghĩ mà xem, nói thế lực do các Thánh giai cùng Quân Vương tạo ra quá đủ để đảo điên Uy Á đại lục, thậm chí cả Hắc Ám đại lục cũng không ngoa, khó trách Hắc Ám đại lục lại kiêng kỵ Ialophil cùng Fei như vậy. Đối mặt với lực lượng kia, không ai có thể nảy sinh dũng khí để chống lại, không thấy liên minh của toàn Uy Á đại lục cũng bởi vì lực lượng khủng bố của Hắc Ám đại lục mà đành chấp nhận làm bên yếu thế hay sao?

Bởi vì Ialophil là người của Avella đế quốc, mọi người đều thực hiện nhiên mà nghĩ rằng hẳn cũng muốn cho đế quốc thực lực như thế, nghĩ rằng bản thân mình cũng có thể nhận được lực lượng của Quân Vương.

“Ta có thể ban cho lực lượng, tất nhiên cũng có thể thu hồi.” Ialophil sao lại không rõ mọi người đang nghĩ gì? Muốn đạt được lực lượng cường đại là nguyện vọng chung của tất cả sinh mệnh trên thế giới này, thế nhưng, trên đời không có thứ gì là không cần bỏ công mà vẫn đạt được, muốn hẳn ban cho lực lượng, thì phải trả giá rất lớn, đồng thời còn phải hy sinh cả tương lai của bản thân.

Lời nói của Ialophil tựa như một chậu nước lạnh dội thẳng xuống đầu mọi người. Bọn họ quả thật muốn có lực lượng, thế nhưng, cao ngạo của bọn họ không cho phép lực lượng của mình bị khống chế bởi kẻ khác. Bọn họ tuyệt đối không muốn có loại lực lượng mà người khác muốn phế liền phế, bởi vì, như vậy nghĩa là không thể không cúi đầu khi nhục nhã điểm bị nắm trong tay.

“Nếu chỉ ý lại phân lực lượng được ban cho, chắc chắn sẽ không thể tiến bộ, nếu dựa vào Tứ Dư của ta để có lực lượng, thì sẽ vĩnh viễn chịu sự kiểm soát của ta, cũng mất đi cơ hội dựa vào lực lượng của chính mình mà tiến tới, tiến hay lùi, đều do ta quyết định.” Tình huống như vậy cũng không phải là không có người đồng ý, chỉ cần nguyện trung thành với hắn và Fei, chăm chỉ làm việc, hẳn và Fei cũng sẽ không bạc đãi bọn họ, thế nhưng có một số người không giống thế, như các trưởng bối cùng hảo hữu của hắn, bọn họ sẽ không chấp nhận việc bản thân bị người khác quản chế.

Cuộc nói chuyện vì lời nói của Ialophil mà rơi vào trạng thái trầm mặc, trong lòng bọn họ vẫn đang đấu tranh, vùng vẫy giữa tự tôn cùng khả năng có được lực lượng một cách dễ dàng.

Đêm nay là một đêm khó ngủ đối với rất nhiều người, tất nhiên, trong số đó tuyệt đối không có mặt Fei cùng Ialophil.

Ngày hôm sau, thuận theo yêu cầu tối qua của Donald, Ialophil thể hiện năng lực Tứ Dư, hơn nữa còn cố ý chọn nơi những người tham gia hội nghị đại lục khác đều nhìn thấy, khiến cho những người có mặt ở đây đều có thể chứng kiến năng lực bất khả tư nghị của hắn.

Chỉ trong tích tắc, những đóa hoa trái với quy luật tự nhiên đua nhau khoe sắc, mảnh đất trống trải xuất hiện lớp lớp cây cối, không hề có mưa mà trên nền trời xanh thắm hiện lên bảy sắc cầu vồng.

Nhưng mà, thế giới này tồn tại ma pháp a, chỉ cần dùng chút thủ đoạn cũng có thể tạo ra những thứ này, càng là người thông minh, lòng đa nghi lại càng nặng.

Fei tuy không hứng thú với âm mưu quỷ kế, nhưng không có nghĩa là hắn không hiểu. Lý do Ialophil thể hiện năng lực của Tứ Dư là gì, Fei sao lại không biết, nhận ra những kẻ kia vẫn còn hoài nghi, lại nhìn nhìn Ialophil, hắn liền quyết định tự mình ra tay.

Muốn khiến kẻ khác kinh sợ, phải bắt được nhược điểm của đối phương, hoặc dùng lực lượng mà đối phương không thể phản kháng đã kích bọn họ.

“Ta nói,” Từ lúc ban đầu vẫn giữ vai trò như người xem, Fei bắt đầu hành động khiến kẻ khác phải kinh ngạc. Lời nói vang lên, thu hút sự chú ý của Ialophil, cũng khiến Ialophil hiểu được dụng ý của Fei. Khi nụ cười rực rỡ vừa hiện trên môi Ialophil cũng là lúc lời nói kế tiếp của Fei thoát ra, “Trong khu vực này, trừ những tồn tại được ta cho phép, ma pháp, đầu khí đều không thể sử dụng, uy nghiêm của trời đất mặc ta sở dụng, tất cả đều thần phục trước mặt ta.”

Fei vừa dứt lời, lập tức nhận được sự đáp lại từ Cách.

Tất cả mọi người trong hội nghị đại lục, ngoại trừ Fei cùng Ialophil, đều tự mình thể nghiệm lực lượng của Fei. Ngay cả Alvar cùng Ngao, hai vị phụ thân là Theoromon công tước cùng Red Creek công tước, ba người hảo hữu của Ialophil, đều không may mắn thoát khỏi.

Khi Fei vừa nói xong, những người có được ma pháp cùng đầu khí, đầu tiên cảm nhận được lực lượng tràn đầy trong cơ thể là cảm giác thế nào, sờ đi sờ ràng như thế là bởi vì khi lực lượng kia biến mất, lập tức liền cảm thấy suy yếu giống như hao hết lực lượng, không, có chút khác biệt, phải là cảm giác như lực lượng chưa từng hiện hữu trong cơ thể.

Còn không đợi bọn họ kịp phản ứng, một cỗ áp lực thật lớn, không thể chống đỡ liền đè ép lên thân thể, đó là loại lực lượng tựa như biển cả mênh mông cuộn cuộn vô biên vô hạn, tựa như lĩnh vực mà nhân loại không thể với tới, không thể chống lại, là loại lực lượng không thuộc về nhân loại.

Dưới áp lực ấy, cho dù là những người ngày thường vô cùng cao ngạo, tôn quý, hay tính cách ngang ngược ngang ngược, hoặc lãnh khốc vô tình, giờ phút này, thân phục là lựa chọn duy nhất của bọn họ. Thình thịch, đó là thanh âm rơi xuống mặt đất của cự long, mặt đất chấn động khiến lòng người hoảng hốt, thế nhưng không ai thấy kinh hãi, bởi vì sự sợ hãi đã bao phủ khắp người bọn họ trước rồi.

Tựa như lời Fei nói ra, hết thấy đều thân phục trước mặt hắn, nhân loại, Tinh Linh, Long tộc, Ma tộc, toàn bộ đều quỳ trước mặt hắn, cũng đồng dạng quỳ trước mặt Ialophil, ngay cả cây cối cũng nghiêng thân, hoa cỏ cũng cúi đầu.

“Các ngươi còn hoài nghi gì sao?” Fei lạnh lùng hỏi những người có mặt, lời nói bình thản ấy vào tai mọi người liền có vẻ ngạo mạn, là sự ngạo mạn của một người thật sự đang giữ vị thế cao cao tại thượng.

Đều bị hù dọa chết khiếp nên nào có ai dám hoài nghi, dưới sự trấn áp cường thế của Fei, kết quả chỉ có một mà thôi.

“Được rồi, Fei, ngươi dọa đến bọn họ rồi.” Ialophil quyết định làm người tốt, bắt quá, đối với hành vi lập uy của Fei, hắn chỉ có thương thức.

“Bọn họ, giao cho ngươi.” Fei cũng không định thu lại lực lượng của mình, xoay người rời khỏi.

“Ta ban cho các ngươi khôi phục.” Ialophil vội vàng nói xong liền lập tức đuổi theo Fei, về phần những người này, trải qua sự uy hiếp của Fei, sẽ không lại hoài nghi lực lượng của hắn cùng Fei nữa. Sau khi tự trải nghiệm, bọn họ sẽ biết được, thì ra lực lượng thiên tân vạn khổ tu luyện được có thể bị tước đoạt dễ dàng như vậy. Trong thế giới lấy lực vì tôn này, có ai dám mạo hiểm đánh mất lực lượng để đắc tội hắn cùng Fei sao?

Sau khi hai người rời khỏi, những người quỳ trên mặt đất mới chậm rãi đứng lên, đây cũng không phải bọn họ tôn kính hay lễ phép với Ialophil cùng Fei, mà là vì suy nghĩ của bọn họ vẫn chưa kịp khôi phục lại.

Nhân loại, Tinh Linh cùng Long tộc đều không nói gì, một mực trầm mặc, nhưng trong mắt họ, sự sợ hãi vẫn còn hiện hữu. Chuyện ngày hôm nay sẽ thành ác mộng trong suốt cuộc đời của họ, Ialophil cùng Fei sẽ vĩnh viễn trở thành đối tượng bọn họ không dám mạo phạm, là nhân vật bọn họ phải kính sợ khi ứng đối. Trước mặt hai người ấy, uy nghi của đế vương chẳng là gì cả.

Lần đầu tiên, các vị vương giả minh bạch lực lượng cường đại có thể vượt lên trên tất cả mọi thứ, có được Hoàng quyền thì sao, còn không bằng có được thực lực cường đại, cường đại đến nỗi có thể đánh vỡ mọi tín niệm, có thể không cần sợ hãi bất cứ thứ gì, có thể ung dung tự tại làm những gì mình muốn, so với Đế vương quyền uy nhất càng thêm tự do, càng khiến cho người khác phải kính sợ.

Nhóm Ma tộc với hai vị chủ nhân đã đi là mười hai vạn lần kính sợ, bọn hắn không giống như những vương giả suy nghĩ nhiều thứ kia, hai vị chủ nhân là người mà bọn hắn nguyện trung thành, cho nên chủ nhân càng cường đại, bọn họ càng cảm thấy quang vinh, cũng càng trở nên trung thành.

Alvar cùng Ngao đã chứng kiến lực lượng thần kỳ của chủ nhân, nhưng chưa lần nào được tự mình thể nghiệm, đây cũng là lần đầu tiên bọn chúng cảm giác được. Chủ nhân thật vĩ đại nga, rất rất giỏi nha. Hai Ma thú đơn thuần nghĩ như vậy.

Chủ nhân, ngươi dọa Ngao sợ rồi, Ngao cần được an ủi. Con ngươi của Ngao đảo đảo một vòng, nghĩ ra một cái cớ đến tìm chủ nhân làm nũng. Cứ nghĩ đến bàn tay chủ nhân sờ sờ đầu, xoa xoa bộ lông của mình, nhẹ nhàng trấn an, Ngao liền cảm thấy hưng phấn, a ô một tiếng, phe phẩy cái đuôi, khởi động bốn chân rắn chắc, chạy như bay về phía chủ nhân của nó.

Alvar nhìn bóng dáng Ngao phóng đi, bắt đầu đi lắc đầu. Nó thực không muốn thừa nhận, Ngao là huynh đệ ruột thịt của mình, làm sao nó có thể ngu ngốc như thế, hết lần này đến lần khác không biết rút kinh nghiệm a. Chẳng nhẽ nó không chú ý rằng chỉ cần hơi dựa gần vào Fei chủ nhân một chút, trong mắt Ialophil chủ nhân sẽ hiện lên hàn quang, sau đó...

Trên đầu Alvar lướt qua một đoàn màu trắng gì đó, phanh một tiếng, đó là thanh âm của vật nặng đụng vào cây, rắc, đó là tiếng cây cối bị gãy đoạn, rầm, là cây ngã xuống đất, tiếp theo lại lặp lại mấy lần, cũng là số cây ngã gục.

Alvar quay đầu lại, quả nhiên thấy huynh đệ nhà mình đang chậm rãi đứng lên từ đồng cây đổ dài trên mặt đất, ủ rũ bước tới bên cạnh mình, duỗi thẳng đầu, buông lỏng đuôi cùng tai, nằm úp xuống, tìm kiếm niềm an ủi do chưa kịp nhận sự trấn an của Fei chủ nhân đã bất hạnh gặp phải thủ đoạn bạo lực của Ialophil chủ nhân.

Lại như những lần trước, Alvar thờ dãi, vươn một chân ra, vỗ vỗ bả vai của Ngao. Ta nói, các ngươi đều không thấy mệt mỏi sao? Ta an ủi đã mệt lắm rồi.

Ngao không hề biết những suy nghĩ trong lòng Alvar, đối với hành vi của Alvar, nó chỉ thấy vô cùng cảm động. Quả nhiên, Alvar vẫn luôn quan tâm đến nó a.

Công việc đàm phán với Hắc Ám đại lục đã xong, nơi đây cho dù có an toàn đến thế nào đi nữa, các vị vương giả đều phải gánh vác sứ mệnh của quốc gia, không thể ở mãi chỗ này, cho nên tất cả đều bắt đầu thu xếp hành lý, chuẩn bị rời khỏi.

Iallophil cùng Fei lại không định rời đi. Fei muốn tiếp tục chiến đấu cùng Hắc Âm chủng tộc, miễn cho thân thủ của mình lui bước, mà lý do khiến Iallophil ở lại tất nhiên là vì Fei không chịu đi, cũng có một phần nguyên nhân là vì, sau khi rời khỏi nơi này cũng là lúc bọn họ tiến đến sa mạc tử vong, mà hiện tại, bản thiết kế còn chưa hoàn thành, hoàn cảnh ở sa mạc tử vong vẫn ác liệt như trước, nếu bây giờ cứ không chuẩn bị gì đã đi đến nơi đó, thì những khổ cực Fei phải chịu nhất định còn nhiều hơn cả hưởng thụ.

Trước khi rời đi, những người tham dự hội nghị lại cùng Iallophil và Fei đàm phán thêm một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Di Thế Ủy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Cự Tuyệt

Hai vị điện hạ,” Sau khi tự mình trải qua uy hiếp và thể hội lực lượng bất khả tư nghị của hai người, các vương giả đều buông xuống ngạo mạn cùng uy nghiêm, thái độ đối với Fei và Iallophil trở nên mười hai vạn phần tôn kính, “Chúng ta đã được thể nghiệm lực lượng của hai vị điện hạ, đó quả thật là loại lực lượng vĩ đại, có thể gọi là kỳ tích.” Người nói chuyện mở đầu bằng lời khen tặng.

Đáng tiếc, đối với mấy lời nịnh nọt này, Iallophil cùng Fei hoàn toàn không có cảm giác gì, thậm chí ngay cả hứng thú tiếp lời cũng không có.

“Hai vị điện hạ có được lực lượng bất khả tư nghị như thế, không biết có thể thỉnh hai vị điện hạ khôi phục lại kết giới, chấm dứt cuộc chiến ngàn năm lần này không?” Người nói không hề biết thái độ làm người của Iallophil và Fei, tự cho rằng hai người bọn họ là một phần tử của Uy Á đại lục, là nhân loại, nên sẽ lấy ích lợi của Uy Á đại lục làm trọng, sẽ đứng trên lập trường của nhân loại mà hành xử.

Xem ra, mấy kẻ này đều đã quên những gì Iallophil nói. Uy Á đại lục chẳng liên quan gì đến hắn. So ra thì, Ma tộc có khi còn đáng yêu hơn, ít nhất, khi bọn hắn muốn nhờ người khác làm gì, đầu tiên đều nghĩ đến đại giới cần trả, chứ không phải muốn dựa vào người khác, xin giúp đỡ lại không muốn phải trả bất cứ giá gì.

Thật sự nực cười, bọn họ nghĩ rằng hắn và Fei có thứ gọi là tình thân tự nguyện hy sinh vì mọi người sao? Cho dù có, hắn cũng sẽ chỉ có đối với Fei, những kẻ khác liên quan gì đến hắn đâu? Bọn họ lại có tư cách gì để hắn cam nguyện hy sinh cho bọn họ?

Loại chuyện này, dù có làm được hắn cũng sẽ không làm.

“Làm không được.” Iallophil nghe xong thỉnh cầu của kẻ kia, đưa ra một đáp án khiến tất cả hết hy vọng.

Lúc này, những người ở đây mới nhớ lại sự lãnh khốc Iallophil biểu hiện ra trước đó.

“Iallophil, ngươi muốn cái gì mới đồng ý làm?” Theoromon công tước lên tiếng hòa giải.

Iallophil lắc đầu, “Đây không phải vấn đề đại giới như thế nào, mà là ta làm không được.” Điểm này, Iallophil không định giấu giếm, bởi vì làm không được chính là làm không được, ít nhất hiện tại là thế. Hơn nữa, nói thẳng ra không chỉ giúp hắn thoát khỏi chuyện này, còn có thể tránh luôn những phiền toái có lẽ sắp xảy ra. Tốt nhất, hắn nên giải thích rõ ràng một chút, miễn cho mấy kẻ kia dùng chuyện này làm phiền hắn và Fei.

“Các ngươi mà cũng làm không được sao?” Đối với lời nói của Iallophil, mọi người đều tỏ vẻ kinh ngạc, có người thậm chí kích động đến mức rống lên.

“Đại Dự Ngôn Thuật cùng Tử Dư cũng không phải toàn năng.” Iallophil nói không chút chột dạ, càng không hề thấy thẹn, bởi vì tuyệt đối không có thứ gì là toàn năng. “Kết giới mỗi ngàn năm lại có một lần suy nhược, đó là do ý chí của thế giới quyết định. Thế giới cho chúng ta lực lượng, chúng ta sao lại có thể dùng lực lượng ấy để đối phó nó a?” Ít nhất là trước khi hắn và Fei đạt được lực lượng mạnh hơn ý chí của thế giới.

“Iallophil, ta không hiểu lắm.” Bé ngoan Garvin nói.

“Nói cho đơn giản chính là thế giới sẽ không cho phép kết giới không có suy nhược kỳ, nếu ta và Fei cố tình chống lại, nghĩa là sẽ thành kẻ địch của cả thế giới, hậu quả ấy à, đại khái là ta và Fei đều sẽ bị thế giới gạt bỏ.” Ngoại trừ Fei, không ai nhìn thấy quang mang lạnh lẽo xuất hiện nơi đáy mắt của Iallophil. Cho dù có là thế giới, hắn cũng sẽ không cho phép nó uy hiếp đến bọn họ, chẳng qua, hiện tại, bọn họ vẫn chưa đủ mạnh, chưa mạnh đến mức có thể khiến thế giới kiêng kỵ, bất quá, một ngày nào đó, bọn họ sẽ làm được.

Là kẻ địch của cả thế giới? Hôm nay là lần đầu tiên những người ở đây nghe được cách nói “ý chí của thế giới”, nhưng bọn họ đều hiểu được hàm nghĩa của cụm từ này, nên càng không dám tưởng tượng hậu quả của việc đối địch với thế giới.

“Tại sao ý chí của thế giới lại khiến kết giới có suy nhược kỳ?” Brent tỏ vẻ khó hiểu.

“Kết giới xuất hiện là vì giữa các chủng tộc ở Uy Á đại lục và Hắc Âm chủng tộc có sự chênh lệch rất lớn trên phương diện thiên phú. Các chủng tộc của Uy Á đại lục bên này đều có khuyết điểm riêng, Long tộc có khả năng sinh dục thấp, nhân loại không thể sống lâu, Tinh Linh thiếu ý thức đấu tranh, nhưng Hắc Âm chủng tộc thì không. Bọn hắn có thiên phú cao, tuổi thọ lâu dài, khả năng sinh dục cao, thậm chí có thể nói, bọn hắn mới thật sự là chủng

tộc được thế giới sùng ái. Bởi vậy, bọn hán có khả năng uy hiếp đến các chủng tộc ở Uy Á, cho nên, vì cân bằng, đồng thời cũng vì bảo hộ các chủng tộc khác, thế giới mới cách ly hai đại lục.” Những điều này đều là hán và Fei suy đoán, nhưng khả năng nó là sự thật phải đến tám phần.

“Thời kỳ suy nhược của kết giới giống như nhật thăng nguyệt trầm, đều không thể tránh khỏi.” Sau khi nghe Ialophil nói, mọi người đã đánh mất ý tưởng khôi phục kết giới, mà nếu Ialophil xem đây là kết thúc thì tốt rồi, nhưng hán lại cố tình nói thêm một câu, một câu khiến cho tất cả cực kỳ không thoải mái. “Huống chi, kết giới có suy nhược kỳ cũng là một chuyện tốt.”

Chuyện tốt? Sao lại có thể là chuyện tốt? Thời kỳ suy nhược của kết giới luôn đi đôi với cuộc chiến ngàn năm, mỗi lần như vậy, Uy Á đại lục đều phải chịu vết thương chồng chất, tổn thương vô số, cứ mỗi một lần, không biết có bao nhiêu người mất đi sinh mạng, bao nhiêu người mất đi hạnh phúc? Đây là loại chuyện tốt gì?

“Nếu không có uy hiếp tồn tại, tương lai của nhân loại sẽ là hủy diệt chính mình.” Đối với vấn đề này, Fei là người có tư cách phát biểu nhất, bởi vì hán chính là từ thế giới đã bị hủy diệt đến nơi đây. So với một thế giới như vậy, thì tồn thất sau cuộc chiến ngàn năm có đáng gì đâu? Ít nhất, ở đây còn có hy vọng tồn tại, mà thế giới đã đến lúc tận thế kia thì không.

Mà, hán tuyệt đối sẽ không cho phép thế giới này xuất hiện loại tình huống đó. Đây là bá đạo cùng quyết tâm của Fei.

Những người ở đây đều không phải kẻ ngốc, đều nghe ra hàm ý sâu xa trong lời nói sắc bén của Fei.

Nếu như không có cuộc chiến ngàn năm, nếu như không có uy hiếp từ Hắc Ám chủng tộc, thì nhân loại sẽ như thế nào? Sẽ không giống hiện tại, vì tương lai tồn vong của nhân loại mà bỏ qua tất cả thành kiến để ngồi cùng một chỗ.

Chính vì bọn họ là vua của một nước, cho nên mới càng hiểu rõ dã tâm của một vương giả, nếu như không có cuộc chiến ngàn năm, một vương giả tràn đầy dã tâm chắc chắn sẽ muốn mở rộng lãnh thổ ra toàn thế giới, không cần đến Hắc Ám chủng tộc, dã tâm như vậy đã đủ kéo cả thế giới vào vực sâu của chiến tranh.

Tinh Linh cùng Long tộc đều tự tin vào thực lực của mình, nhưng là vương giả, bọn hán cũng thanh tỉnh nhìn đến thực lực của nhân loại. Không nói chuyện xa xôi, không tính đến những chuyện không chắc chắn như “có thể” cùng “nếu”, chỉ riêng hiện tại, trong nhân loại đã có đến ba Thánh giai. Lại nhìn Donald, Garvin cùng Brent, ba người đã gần đạt đến Thánh giai, chỉ cần thêm một thời gian ngắn nữa, càng đừng nói đến hai nhân loại có lực lượng bất khả tư nghị như Ialophil và Fei, lấy thiên tư của bọn họ, có đạt đến cấp bậc Quân Vương cũng không có gì là lạ.

Khi không có uy hiếp từ Hắc Ám đại lục, như vậy, ai sẽ có thể ngăn chặn dã tâm của nhân loại? Nhân loại tham lam như thế nào, bọn hán sao lại không biết? Nhân loại tàn khốc, bọn hán cũng đã nhìn thấy. Khi không còn uy hiếp, đến khi nhân loại xung đột cùng Tinh Linh và Long tộc, chủng tộc của bọn hán có thể đối kháng sao?

Tinh Linh vương cùng Long tộc tộc trưởng phi thường lo lắng, hiện tại bọn hán cũng không khỏi phải nói, kết giới phải có suy nhược kỳ, và đây quả thật là một chuyện tốt a.

“Fei, ta không phải nhân loại nha.” Tinh Linh vương muốn thoát khỏi sự âu lo nặng nề trong lòng, nói giống như đang đùa với Fei.

“Trong mắt ta, Ma tộc, Tinh Linh hay Long tộc cũng chẳng khác gì nhân loại.” Bởi vì tâm tư của bọn hán đều không đơn thuần, đều có suy nghĩ, mà nghĩ càng nhiều thì tâm tư càng phức tạp, tâm tư càng phức tạp cũng ý nghĩa những thứ như dã tâm, tham lam các loại đều có thể nảy sinh.

Tinh Linh vương buồn bực. Tinh Linh tộc bọn hán vốn thanh cao là thế, sao có thể bị xem là giống nhân loại?

Long tộc tộc trưởng trong lòng cũng không thoải mái, Long tộc cường đại của bọn hán giống nhân loại chỗ nào a, tuy nói Long tộc có thể biến ảo thành hình người, thể nhưng chân thân vẫn là rồng a, có chỗ nào giống nhân loại mới được?

Lần đàm phán cuối cùng này, người tham dự hội nghị cũng không có được thứ bọn họ muốn, đến lúc này, hội nghị đại lục xem như hoàn toàn chấm dứt, mỗi người đều bắt đầu lên đường về quốc gia của mình.

Trước khi rời đi, Red Creek công tước cùng Theoromon công tước quyết định nói chuyện một chút với hài tử nhà bọn hán.

“Ialophil, ta muốn nghe chính miệng người nói, người đối Fei, là loại cảm tình gì?” Mấy ngày đầu tiên, hán đã nghĩ hán lắm rồi, nhưng bất động thần sắc quan sát lâu như vậy khiến hán không thể nghĩ là hán đã lắm, huống chi Ialophil căn bản không có ý định giấu giếm.

Trước khi tìm đến Ialophil nói chuyện lần này, kỳ thật, hán cũng đã nói chuyện trước với Pháp Thánh, phụ thân hán sao có thể không nhìn thấy biểu tình khiếp sợ và phẫn nộ của hán đâu? Đó là hài tử hán kỳ vọng nhất, yêu thương nhất, đó là ánh sáng vinh quang của Theoromon gia tộc, vậy mà lại đi yêu một nam nhân.

Fei rất xuất sắc, thân là trưởng bối, là một võ giả, hán thương thức Fei, nhưng hán tuyệt đối sẽ không vì vậy mà cho phép hài tử của mình yêu một nam nhân, cho dù Fei có xuất sắc đến cỡ nào đi nữa thì y vẫn là nam.

Đồng tính yêu nhau, đó là chuyện mà thế tục không cho phép, đó là vi phạm đạo đức.

Lúc cảm xúc hán vẫn còn đang kích động, là phụ thân ngăn cản hán, thì ra phụ thân đã sớm biết, hơn nữa, cả y lẫn mẫu thân đều đã chấp nhận cảm tình của Ialophil.

Hắn không hiểu phụ thân cùng mẫu thân đang nghĩ cái gì, hắn không hiểu tại sao bọn họ lại chấp nhận loại chuyện này. Cái gì gọi là cảm tình không thể khống chế được, cái gì gọi là đã yêu chính là đã yêu, hắn không hiểu, hắn chỉ biết là Ialophil không nên yêu Fei, yêu một nam nhân là Fei. Nếu Fei là nữ nhân, tuyệt đối là ông trời tác hợp cho Ialophil, thế nhưng, y là nam.

Hắn muốn chặt đứt ý niệm này của Ialophil, nhưng là phụ thân lại nói một câu, người có cách nào để ngăn cản sao, khiến hắn cứng người.

Ialophil là con của hắn, hắn đương nhiên biết tính cách của Ialophil cứng rắn đến mức nào. Hải tử mà hắn kiều ngạo đã mạnh đến mức có thể không thuận theo lực lượng của gia tộc, cho dù hắn dùng đoạn tuyệt quan hệ để uy hiếp, hắn Ialophil cũng thấy chẳng có vấn đề gì, nếu muốn dùng vũ lực bắt buộc, hắn tự nhận hắn không có bồn sự này, còn nếu chọn Fei làm đối tượng để thuyết phục, có khi y thậm chí sẽ không hề bận tâm đến hắn, tình thế ngấm lại, hắn căn bản không có biện pháp nào.

Tiếp theo phụ thân hắn lại nói, Ialophil nói, y sẽ cho gia tộc đủ ích lợi để hắn đáp ứng. Thật đáng buồn, giữa hắn và Ialophil, từ lúc nào đã trở nên xa lạ đến vậy? Hắn đúng là một gia chủ, phải lấy gia tộc làm trọng, nhưng hắn cũng là một vị phụ thân, nghe hải tử nhà mình nói như thế, trong lòng sao lại không có cảm giác gì cho được.

Sau một đêm kia, một loạt sự tình xảy đến làm hắn không có thời gian, vừa lúc này, hắn đã suy nghĩ kỹ càng, nghĩ xem nên lựa chọn thế nào.

Nghe được Theoromon công tước hỏi, Ialophil cũng không tránh né, nhìn thẳng vào ánh mắt nghiêm túc của Theoromon công tước, dùng ngữ khí cân trọng và cực kỳ chân thành nói, “Ta yêu Fei.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Phụ Tử

Không rõ là vì đã sớm biết rõ hay vì suy nghĩ đắn đo lâu lắm mà khi nghe Ialophil chính miệng thừa nhận, trong lòng Theoromon công tước cực kỳ bình tĩnh, bình tĩnh đến mức quý dị.

“Thật vậy sao?” Theoromon công tước nhắm mắt lại, giấu đi những cảm xúc phức tạp nơi đáy mắt. “Ialophil, nếu ta nói, ta hi vọng ngươi buông tay thì sao?”

“Ta làm không được. Ta đã từng muốn từ bỏ, cũng đã thử buông tay, nhưng cuối cùng, ta không làm được.” Chính là bởi vì làm không được nên mới có thể càng thêm kiên trì. “Dù có chết, ta cũng sẽ không buông Fei ra, ta sẽ nắm tay hắn, cùng nhau chìm vào giấc ngủ vĩnh hằng.” Lời nói của Ialophil khiến cho Theoromon công tước cảm nhận được nhi tử của hắn điên cuồng đến mức nào.

Mở mắt ra, nhìn Ialophil, nhìn cặp mắt quyết tuyệt cùng chấp nhất, gần như điên cuồng đến bất chấp tất cả kia, Theoromon công tước thật sự không rõ, đến tột cùng là loại tình cảm gì có thể mãnh liệt như thế, chỉ một ánh mắt thôi cũng đủ làm cho lòng người run rẩy bởi phần cảm tình cuồng liệt ấy.

“Ialophil, ngươi và Fei đều là nam.” Lý do phản đối rõ ràng mạnh mẽ đến thế, vậy mà khi nhìn về ánh mắt của Ialophil, Theoromon công tước lại phát hiện lý do này chỉ làm một đòn công kích yếu ớt.

“Ta biết.” Hai chữ đủ để thấy người nói đã sớm có giác ngộ.

“Các ngươi sẽ không có hậu duệ.” Ngữ khí của Theoromon công tước suy yếu hẳn.

“Ta không cần.” Cho dù có không yêu Fei, hắn hiện tại chỉ mới hai mươi, có nhi tử không khỏi cũng còn quá sớm, huống chi, hắn đã yêu Fei, sao có thể có con nối dòng được. Việc có hải tử với kẻ khác chính là sự sỉ nhục to lớn đối với phần cảm tình này, cũng là phản bội, cho nên hắn tuyệt đối không cho phép điều đó xảy ra. Còn Fei, hắn từ lâu đã không thể buông tay Fei, cũng không cho phép bất cứ kẻ nào đụng chạm vào y, thế nên, Fei cũng sẽ không có hải tử. “Phụ thân, ta và Fei sẽ sống rất rất lâu.” Ialophil bình tĩnh nói.

Theoromon công tước đã hiểu ý của Ialophil. Khi đạt đến cấp bậc Thánh giai có thể sống lâu hơn gấp đôi người bình thường, với tư chất Ialophil và Fei, tuyệt đối có thể lên đến cấp bậc Quân Vương, vậy sống lâu hơn người thường rất nhiều lần cũng không có gì là lạ.

Cũng chính vì sinh mệnh quá dài, cho nên cũng không cần nhi tử để kéo dài huyết mạch, trái lại, việc có quá nhiều hậu duệ sẽ trở thành trói buộc đối với các cường giả trên đại lục này. Sau khi suy nghĩ cẩn thận điểm này, Theoromon công tước chỉ có thể thở dài trong lòng.

“Ialophil, nếu ta không tán thành, nhất quyết phản đối, có phải ngươi sẽ dùng lời hứa sinh thời vĩnh viễn bảo vệ vinh quang cho Theoromon gia tộc làm lợi thế buộc ta thỏa hiệp hay không?” Theoromon công tước không hỏi là phụ thân của Ialophil, chỉ bằng vào một câu nói trước đó của Ialophil cộng với sự hiểu biết của hắn về nhi tử, lại kết hợp thứ mà hắn coi trọng nhất, Theoromon công tước đã có thể hoàn toàn đoán được tính toán của Ialophil.

“Đúng thế.” Ialophil cũng không hề phủ nhận. Ý định như vậy tuy rất lạnh khốc, nhưng Ialophil cũng không chắc phụ thân có tán thành hay không, nên đã chuẩn bị đối sách vẹn toàn.

“Nếu ta vẫn không đồng ý, chẳng lẽ ngươi định đoạn tuyệt quan hệ với gia tộc luôn sao?” Nếu thực là như vậy thì kế hoạch tự lập môn hộ của Ialophil chính là vì điều này mà chuẩn bị.

“Vâng.” Vẫn là câu trả lời khẳng định.

“Trong lòng ngươi, ta lại là một kẻ vô tình, ngoan cố, bảo thủ sao?” Theoromon công tước cười khổ, nhitử của hắn nghĩ thế, ngay cả phụ thân hắn cũng cho là vậy.

“Không, chỉ là ta phải chuẩn bị sẵn sàng cho mọi tình huống có thể xảy ra.” Ialophil phủ nhận, hắn không nghĩ phụ thân của mình lại là người như vậy, bằng không sao y có thể nắm quyền Tê tướng của Avella đế quốc. Một người ngoan cố, bảo thủ không thể nào ngồi vững trên chiếc ghế kia được.

Lời của Ialophil khiến Theoromon công tước cảm thấy được an ủi phần nào, ít nhất hình tượng của hắn trong lòng nhitử cũng không quá tồi tệ.

“Ialophil, hãy nhớ kỹ lời hứa của ngươi, chỉ cần ngươi còn sống, ngươi phải vĩnh viễn bảo vệ vinh quang của Theoromon gia tộc.” Đây là quyết định cuối cùng của Theoromon công tước. “Chuyện của ngươi và Fei ta sẽ không quan nữa, đó là tình cảm của chính bản thân ngươi.”

“Cảm ơn ngươi, phụ thân.” Ialophil chân thành nói, có thể nhận được lời chúc phúc của thân nhân, đối với Ialophil, là một việc rất đáng vui mừng.

“Ialophil, phải cố lên đấy.” Theoromon công tước cười nói. Lúc quan sát Ialophil, hắn cũng không quên quan sát Fei. Hắn thấy rất rõ, tình cảm của Fei đối với Ialophil không phải là tình yêu. Lấy những gì hắn biết về Fei, Ialophil muốn theo đuổi Fei không phải là chuyện dễ dàng. Người của Theoromon gia tộc không được phép thất bại, một khi muốn thứ gì là nhất định phải đạt được.

“Ta sẽ thành công.” Ialophil cười đầy tự tin cùng kiên định.

Cuộc nói chuyện dừng ở đây, Ialophil còn muốn đi tìm Fei. Trong lúc hắn nói chuyện với phụ thân, Red Creek công tước cũng đến tìm Fei.

Dưới đáy mắt Ialophil hiện lên quang mang âm lãnh. Vị Red Creek công tước kia có tư cách gì mà đòi quản giáo Fei.

“Phải hạnh phúc đấy, Ialophil.” Theoromon công tước nhẹ giọng chúc phúc khi Ialophil bước ra khỏi phòng.

Đáp lại Theoromon công tước chính là một nụ cười của Ialophil. Đó là lần đầu tiên Theoromon công tước nhìn thấy Ialophil cười như vậy, nhẹ nhàng cùng thỏa mãn, giống như chiếm được toàn bộ mọi ngọt ngào trên thế giới này. Nụ cười ấy, hắn được gọi là nụ cười hạnh phúc.

Nhìn thấy Ialophil cười như thế, Theoromon công tước cảm thấy, quyết định của hắn là hoàn toàn chính xác.

Trong lúc Ialophil và Theoromon công tước nói chuyện, Fei cũng phải đối mặt trò chuyện cùng phụ thân trên danh nghĩa cũng là phụ thân ở thế giới này của hắn, Red Creek công tước. Tình cảm phụ tử giữa hai người tất nhiên thua kém hơn Ialophil cùng Theoromon công tước rất nhiều. Red Creek công tước đã không quan tâm đến Fei suốt mười mấy năm, thời gian ở chung sau đó cũng không tới một năm, thì còn nói cái gì phụ tử tình thâm a.

Hai phụ tử ngồi cùng một chỗ, không ai lên tiếng, một mực im lặng.

Fei tất nhiên sẽ không chủ động mở miệng, Red Creek công tước thì đang nghĩ nên mở miệng như thế nào.

“Ngươi và Ialophil ở chung với nhau rất tốt.” Trầm mặc thật lâu sau, Red Creek công tước quyết định chọn cách nói quanh co để vào đề.

“Hắn là người hợp tác ta tán thành.” Là người hắn có thể phó thác phía sau lưng mình cho, quan hệ giữa bọn họ sao có thể không tốt.

Thực hiển nhiên, phương thức mào đầu của Red Creek công tước không có tác dụng, Fei không hề hiểu ẩn ý trong đó, chỉ đơn giản trả lời theo đúng những gì biểu thị trên câu chữ, không nghĩ ngợi sâu xa hơn.

Biết Fei không lý giải ý mình, Red Creek công tước đành phải hỏi trực tiếp.

“Người biết tình cảm của Ialophil với ngươi là gì sao?” Giống như Theoromon công tước, Red Creek công tước vẫn luôn quan sát hai người, làm sao có thể không phát hiện được sự khác biệt giữa cảm tình của họ. Ialophil đã hãm rất sâu, nhưng Fei thì không. Đó cũng là nguyên nhân tại sao Red Creek công tước không có hành động gì, dù sao cũng chỉ có Ialophil đơn phương. Red Creek công tước hi vọng Fei sẽ trả lời là không biết, hoặc là đồng bạn hay bằng hữu... Thế nhưng câu trả lời của Fei lại khiến hắn hoàn toàn thất vọng rồi.

“Hắn yêu ta.” Fei nói một cách thản nhiên, nhưng cũng chính thái độ lạnh nhạt này của Fei làm cho biểu tình của Red Creek công tước càng trở nên khó coi.

Khuôn mặt kia không biểu lộ tình cảm, cặp mắt kia không một tia dao động, câu trả lời thốt ra vô cùng vân đạm phong khinh, giống như đang nói hôm nay ta ăn cái gì vậy.

“Fei, nói cho ta biết ngươi suy nghĩ thế nào?” Red Creek công tước biết cảm tình của Fei đối với Ialophil không phải là tình yêu, cho nên hắn có lập trường đề ngăn cản. Nhưng hắn muốn biết Fei nghĩ như thế nào, vì sao biết cảm tình của Ialophil lại còn cho phép Ialophil ở bên cạnh mình, còn có thể ở chung một cách bình tĩnh như thế.

“Nghĩ cái gì?” Fei không hiểu câu hỏi của Red Creek công tước có ý gì. Hắn cần nghĩ gì về cái gì mới được a.

“Người nghĩ thế nào về tình yêu của Ialophil?” Red Creek công tước cảm thấy không được tự nhiên, hai chữ “tình yêu” này được nói ra từ miệng hắn thực sự rất kỳ cục a, đặc biệt chuyện “tình yêu” này còn liên quan đến nhi tử của hắn, cùng với một nam nhân khác, mà người nam nhân kia lại là hài tử hắn đã nhìn từ bé đến lớn.

“Đó là chuyện của hắn.” Sau khi đã hiểu rõ ý của Red Creek công tước, Fei lại thản nhiên nói ra suy nghĩ của mình.

“Người hắn yêu là người.” Red Creek công tước nhắc lại một lần nữa, cho nên người không phải là không có quan hệ, đừng nói cứ như thể chuyện chẳng liên quan đến mình a.

“Thì sao chứ?” Fei thực không hiểu, Ialophil yêu hắn, hắn đã sớm biết nha.

Red Creek công tước nhìn nhi tử trước mặt mình. Hắn đã từng coi hài tử này là phế vật, nhưng y làm cho hắn phải kinh ngạc, làm cho hắn phải coi trọng, nhưng cảm tình giữa bọn họ đã không còn cách nào để bù đắp. Lúc hắn muốn đền bù lại hết thảy thì một vết nứt không gian xuất hiện, khiến cho hắn mất đi cơ hội này.

Cho đến khi hài tử này xuất hiện lần nữa, y đã mang thực lực của Thánh giai, một thực lực gây nên sự đảo lộn cho quan hệ giữa gia tộc và cá nhân. Cá nhân không còn cần dựa vào gia tộc, ngược lại, gia tộc lại phải nương nhờ cá nhân.

Hồi tưởng lại, từ trước đến nay, hắn và hài tử này có mấy lần nói chuyện với nhau? Ngay khi hắn một lần nữa thừa nhận hài tử này, hắn quả thật cảm thấy áy náy, muốn bù đắp cho y, nhưng hắn vẫn luôn không có cơ hội, cũng sẽ không thể có cơ hội nào nữa, vì hài tử này không cần hắn bù lại. Trên lĩnh vực quân sự, hắn anh minh, nhưng về mặt thân tình, hắn biết mình không hợp cách. Bởi vì đã quen với cường quyền, nên hắn không hiểu cách đối xử ôn nhu, uyển chuyển là thế nào.

Phải đối đãi thế nào với hài tử này, chính hắn cũng không biết được.

“Fei, hãy đoạn tuyệt quan hệ với Ialophil.” Hắn hồ thẹn với hài tử này, cho nên không thể để cho y dính vào một đoạn cảm tình kinh thế hãi tục như vậy, hài tử này nên có một nhân sinh bình thường, chứ không phải ở cùng một nam nhân giống như y.

Ialophil là người như thế nào, hắn nhìn hài tử ấy lớn lên làm sao có thể không rõ, một khi đã nhìn trúng cái gì thì tuyệt đối phải bắt nó tới tay. Cho dù Fei hiện tại có không động tình, nhưng nếu nhìn từ góc độ bên ngoài vào những gì Ialophil đã trả giá, đến hắn cũng phải động dung.

Một người cao ngạo như Ialophil lại vì Fei rửa tay, làm sụp. Cặp mắt xanh thẳm bình thản kia sẽ luôn nhìn Fei thật chăm chú và ôn nhu, cơ hồ tất cả mọi chuyện của hắn đều lấy Fei làm trung tâm.

Cũng bởi vì như vậy nên ánh nhìn kiên quyết phản đối của Theoromon công tước mới từ từ phai nhạt dần, nhưng hắn sẽ tuyệt đối không ủng hộ, chuyện này hãy để hắn kết thúc đi.

“Ta cự tuyệt.” Đây là câu trả lời của Fei. Cho dù Red Creek công tước có ân dưỡng dục, nhưng cũng không có tư cách can thiệp vào chuyện giữa hắn và người được hắn tán thành.

“Người không có quyền ra lệnh cho Fei.” Còn đây là thanh âm của Ialophil

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Thái Độ

Sau khi nói chuyện với Theoromon công tước xong, Ialophil lập tức chạy sang chỗ Fei, hoàn toàn không cảm thấy hành vi xâm nhập không gian riêng tư của phụ tử người khác là thất lễ cùng không phải. Vừa nghe thấy Red Creek công tước đọc đoán ra lệnh cho Fei đoạn tuyệt quan hệ với mình, hắn liền thốt ra một câu vô cùng trực tiếp.

Trước kia, bởi vì Red Creek công tước là phụ thân của Fei cùng Garvin, hảo hữu của hắn, cho nên, dù Ialophil có bất mãn thái độ cùng ngữ khí của y, hắn vẫn luôn duy trì thái độ lễ phép cùng tôn kính đối với trưởng bối, thế nhưng hiện tại, Ialophil chính thức thể hiện cho Red Creek công tước thấy sự bất mãn, thậm chí có thể nói là căm thù của mình.

Lời cự tuyệt vang lên cùng lúc với Fei khiến cho cả Fei lẫn Red Creek công tước đều quay sang nhìn người vừa chen vào cuộc nói chuyện giữa hai người.

Ialophil bước vội đến bên cạnh Fei, nắm lấy tay y, muốn kéo người còn đang ngồi trên ghế rời khỏi nơi này. Ialophil thực sự tức giận với việc làm của Red Creek công tước, bất quá, y chính là phụ thân của Fei, mặc dù Fei không có tình cảm gì đối với y, nhưng lại có ý niệm báo ân trong đầu, nếu như hắn động thủ giết Red Creek công tước, Fei nhất định sẽ ngăn cản, hơn nữa, Red Creek công tước cũng là phụ thân của Garvin, hắn không muốn trở thành cừu địch với hảo hữu.

Lực đạo của Ialophil quá mạnh khiến Fei đành phải đứng dậy, nhưng, hắn không có ý định rời đi, cho nên, hắn đặt tay lên bàn tay đang giữ chặt lấy hắn của Ialophil.

Xúc cảm mềm mại ảm áp bao phủ lên bàn tay khiến Ialophil quay đầu lại, trên mặt tràn đầy sự ngạc nhiên, lửa giận trong lòng cũng lập tức tắt ngấm, đầu óc trở nên trống rỗng, mọi cảm giác trên thân thể đều biến mất, chỉ còn tồn tại ở một nơi duy nhất là bàn tay, rồi sự ảm áp từ nơi đó, cứ thế mà lan rộng ra toàn thân. Còn chưa đợi Ialophil đắm chìm trong cảm xúc tốt đẹp về lần đầu tiên cả hai nắm tay nhau, hắn đã giật mình tỉnh lại bởi hành vi của Fei.

Bàn tay kia là đang định đẩy tay hắn đi, nhận ra điều này khiến Ialophil cảm thấy vô cùng khủng hoảng, đưa tay còn lại đè lên tay Fei, trong mắt tràn ngập sự bối rối, cự tuyệt, không muốn cùng bị thương.

Đồng cảm xúc phức tạp kia khiến Fei ngây ra một lúc, hắn không rõ vì sao Ialophil lại có những cảm xúc này, hắn đã làm chuyện gì sai sao? Sau đó, Fei cảm thấy lực đạo trên tay mạnh đến mức khiến hắn đau đớn, nhưng mà, hắn quả thật vẫn không hiểu tại sao.

“Ialophil.” Red Creek công tước phục hồi tinh thần lại, ngữ khí mang theo vẻ tức giận, không chỉ vì thái độ thiếu lễ phép, không tôn kính, mà còn bởi Ialophil dám khinh bạc nhi tử ngay trước mặt hắn.

Red Creek công tước không nhìn thấy ánh mắt lúc này của Ialophil, hắn vốn dĩ phản đối tình cảm của Ialophil đối với Fei, khi nhìn thấy Ialophil kéo tay Fei đã có chút tức giận, bây giờ y lại cứ nắm chặt tay Fei không chịu buông ra, trong lòng Red Creek công tước liền quy y vào tội khinh bạc nhi tử từ nhà mình.

Fei nghiêng người về phía Red Creek công tước, chắn ở trước mặt Ialophil. Loại tư thế giống như bảo hộ này khiến trong lòng Ialophil tràn ngập sự ảm áp cùng kích động, thì ra, Fei của hắn vẫn quan tâm đến hắn a.

Việc Red Creek công tước nổi giận với Ialophil khiến cho ánh mắt Fei trầm xuống. Trong lòng Fei, Ialophil cùng Red Creek công tước, một người là phụ thân của hắn, nhưng không có cảm tình gì, chỉ có ân tình sinh dưỡng cần báo đáp, một người là hợp tác được chính hắn thừa nhận, là minh hữu mà hắn có thể giao phó phía sau lưng, hai bên cân lượng nặng nhẹ không bằng nhau, tất nhiên sẽ nhận sự đối đãi khác biệt của hắn.

Nếu Ialophil muốn động thủ giết Red Creek công tước, Fei sẽ ngăn cản, cũng sẽ không để Red Creek công tước chịu thương tổn, chẳng qua, nếu thái độ của Ialophil đối với Red Creek công tước không tốt lành tình các loại, Fei sẽ không để ý. Mà, nếu Red Creek công tước dám đối Ialophil động thủ, Fei tuyệt đối sẽ đứng về phía Ialophil, tuy không giết Red Creek công tước, nhưng Fei sẽ thanh toán xong phần ân tình kia, còn nếu Red Creek công tước có địch ý hay thái độ không tốt đối với Ialophil, Fei cũng sẽ đứng về phía Ialophil, đem thái độ không tốt của công tước đối Ialophil xem như là đối với mình.

“Phụ thân.” Ý tứ cảnh cáo trong giọng của Fei phi thường dày đặc, “Ân sinh thành cùng dưỡng dục của người, ta ghi tạc trong lòng, cũng sẽ báo đáp, cho nên đối với những yêu cầu của người, nếu làm được, ta nhất định sẽ làm, nhưng điều này không có nghĩa ta sẽ nghe theo mọi sự sắp đặt của người.”

Fei nhìn thẳng Red Creek công tước, gần từng tiếng rõ ràng.

“Quyết định của ta, lựa chọn của ta, cho dù là sai, chỉ cần là ta quyết định, ta lựa chọn, như vậy, ta sẽ tiếp tục tiến tới, cho dù kết quả có là tử vong, chỉ cần ta đã quyết định, đã lựa chọn, thì sẽ không hối hận. Không ai có thể quyết định hay lựa chọn thay ta.” Cuộc sống ở mặt thế đã đắp nặn cho Fei tính cách kiên nghị cùng độc lập, nhân sinh của hắn, phải do chính hắn làm chủ.

Nghe Fei nói thế, hai người có mặt lại mang những suy nghĩ bất đồng.

Ialophil cảm thấy Fei của hắn thật quá sức mê người, hai mắt đều lóe sáng, hắn rất muốn cứ thế mà ôm Fei vào lòng, hôn lên đôi môi quyến rũ, rồi tuyên bố với toàn bộ thế giới rằng, đây là người hắn yêu, là người thuộc về hắn. Tiếc là, hắn không có cơ hội này, bởi sau khi nói xong, Fei liền kéo Ialophil vẫn còn đang đắm chìm trong mộng tưởng ra khỏi phòng.

Red Creek công tước bị Fei cùng Ialophil bỏ lại phía sau, cũng không ngăn cản Fei rời đi, khuôn mặt nghiêm khắc, kiên nghị lộ ra vẻ phức tạp, cuối cùng chỉ có thể khe khẽ thở dài.

Là một công tước, lại nắm binh quyền, từng tranh đấu bao trận quyết liệt trên lĩnh vực chính trị, hắn đã học được cách thỏa hiệp cùng nhượng bộ, cho nên khi Fei nói rõ ràng mọi thứ xong, hắn đã không đưa ra quyết định phản đối hay quyết liệt đến cùng.

Chính bản thân hắn cũng hiểu được, Fei vốn không có tình cảm gì với hắn, tựa như Fei nói, sự tồn tại của hắn đối với Fei, chỉ là một kẻ có ân sinh dưỡng mà thôi. Làm một người phụ thân, hắn không quan tâm đến cốt nhục của mình suốt mười mấy năm, cho đến khi phát hiện hài tử kia có giá trị mới bắt đầu xem trọng, chỉ vì hài tử kia có giá trị, mới có thể cảm thấy áy náy. Nói cho cùng, với hắn, Fei có thể có giá trị, có thể lợi dụng, hắn mới xem trọng, nếu Fei vẫn là một phế vật, hắn tuyệt đối sẽ không ngó ngang gì đến y, càng không thấy áy náy. Một phụ thân như vậy, làm gì có tư cách để can thiệp vào chuyện riêng của y?

Cái câu không có tư cách của Ialophil thật đúng a. Là bởi vì Fei luôn thuận theo ý muốn của hắn, cho nên hắn mới tự đại cho rằng bản thân mình có thể khống chế Fei. Quả thật là không thể chấp nhận được.

Bỏ qua góc độ tình cảm cá nhân, nếu như chỉ nói về lợi ích, Fei cũng có điểm mấu chốt của chính mình, mà khi này hắn đã không cẩn thận đụng vào điểm đó, khiến Fei bất mãn, quả thật là sai lầm. Red Creek gia tộc không thể mất đi trợ lực của Fei, đặc biệt là trợ lực từ loại lực lượng bất khả tư nghị như Đại Dự Ngôn Thuật.

Nếu như thật sự vì chuyện này mà Fei đoạn tuyệt quan hệ với Red Creek gia tộc, sẽ là một tổn thất không thể bù đắp được. Huống chi, mất đi Fei cũng giống như mất đi trợ lực từ Ialophil, người sở hữu lực lượng Tử Dư kỳ diệu.

Dựa vào tình cảm của Ialophil với Fei, nếu Fei muốn giúp Red Creek gia tộc, Ialophil nhất định sẽ không bàng quan, nếu Fei đoạn tuyệt quan hệ với Red Creek gia tộc, Ialophil chắc chắn là kẻ vui sướng nhất, nếu Fei đối địch với người của Red Creek gia tộc, xem ở mặt mũi của Garvin, Ialophil sẽ không giúp đỡ Fei, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không ngăn cản. Sau khi cân nhắc mọi điểm lợi hại, hẳn tuyệt đối không thể để Fei đoạn tuyệt quan hệ với Red Creek gia tộc.

Tình huống lúc này, Red Creek gia tộc không phải bên chiếm vị trí thượng phong, mà là bên cần thỏa hiệp.

Hắn cần gì phải xen vào chuyện này, đó là chuyện của Ialophil cùng Fei, bọn họ có lựa chọn riêng cho mình, trên đời này làm gì có ai dám ngăn cản chuyện đã được bọn họ quyết định. Trước lực lượng tuyệt đối, tất cả đều chỉ có thể thỏa hiệp.

Cho dù chuyện này có truyền ra, thế nhân có nhân ngôn toái ngữ thế nào, với cá tính của Fei và Ialophil, bọn họ cũng sẽ không thêm để ý, hơn nữa, dưới sự uy hiếp của cả hai, đại khái cũng chỉ có người dám nói ở sau lưng thôi, cho dù có nghị luận ngay trước mặt họ, Fei cũng sẽ không bận tâm, mà Ialophil, nhất định sẽ khiến cho những kẻ ấy phải trả một cái giá rất lớn.

Còn nếu như liên lụy đến Red Creek gia tộc, hừ, một gia tộc hiển hách như thế, bị người ta chỉ trích cũng không ít lần rồi. Hơn nữa, có Fei làm hậu thuẫn, Red Creek gia tộc cần gì phải e ngại mấy nhân ngôn toái ngữ này? Dựa vào cường giả, chính là được cậy quyền lên mặt cùng nhận được những lời xu nịnh của những kẻ khác.

Lợi nhiều hơn hại. Quả nhiên a, hẳn thật không xứng là một phụ thân, rốt cuộc, nguyên nhân khiến hắn quyết định không quản chuyện của hải tử nhà mình lại chính là giá trị cùng ích lợi. Red Creek công tước lộ ra nụ cười khổ đầy trào phúng, cũng quyết định không tiếp tục can thiệp vào chuyện tình cảm của Ialophil cùng Fei nữa.

Những chuyện cần nói đều đã xong, quyết định cuối cùng cũng đã đưa ra. Mọi người không còn lý do để ở lại nữa, thu xếp hành lý, lên đường về nước.

Ngao thực đáng thương, bị Ialophil ném cho các trưởng bối đang chuẩn bị trở về, lý do hắn đưa ra vô cùng quang minh chính đại, để đô cần một Thánh giai tọa trấn. Mà thật ra, Ialophil lòng dạ hẹp hòi, vẫn phi thường khó chịu bộ dạng thân thiết của Ngao đối với Fei, hơn nữa, khi đem Ngao ném ra ngoài rồi sẽ chỉ còn mỗi Alvar làm tọa kỵ, như vậy, hắn và Fei có thể đồng kỵ rồi.

Nghĩ đến cảnh Fei tựa vào ***g ngực hắn, còn hắn vòng tay ôm lấy eo Fei, hai người cười Alvar bay vút lên bầu trời, những cơn gió nhẹ thổi qua khiến sợi tóc của cả hai đan xen vào nhau, các quốc gia cùng những cảnh sắc tuyệt đẹp cứ thế mà lướt qua dưới chân, hoàng hôn cùng ánh trăng sẽ là phong cảnh nền tảng cho họ, Ialophil liền cảm thấy kích động, tại nơi không một ai nhìn thấy, lộ ra một nụ cười nếu không đặt trên gương mặt tuyệt mỹ của hắn, có thể gọi là đáng khinh.

Donald, Garvin cùng Brent đều bị các trưởng bối bỏ lại. Bọn họ cần phải tới luyện thêm nơi tiền tuyến, tranh thủ để lực lượng của mình đạt đến cấp bậc Thánh giai. Thêm nữa, ở nơi này có Ialophil cùng Fei chiếu cố, không cần lo lắng bọn họ bị nguy hiểm tính mạng.

Ba người đều đã được thừa nhận là người thừa kế gia tộc, bọn họ có đầy đủ trí tuệ để đương đầu với những khó khăn thử thách sắp tới, thế nhưng, chính chuyện này sẽ góp phần giúp gia tộc càng phát triển hưng thịnh. Hơn nữa, bọn họ lại có quan hệ khá tốt với Ialophil cùng Fei, những lực lượng bất khả tư nghị, cũng vô cùng đáng sợ kia, có thể trở thành vũ khí khủng bố, xoay chuyển toàn bộ cục diện, có hai người kia làm chỗ dựa, những kẻ dám động đến gia tộc của bọn họ trên đại lục này cơ hồ không có, thế nhưng, lo lắng cùng phiền não cũng sẽ có không ít.

—

“Fei. Red Creek miện hạ cùng Ialophil. Theoromon miện hạ, trước mắt thế nhân cải tạo hoàn cảnh của sa mạc từ vọng. Sau khi việc cải tạo hoàn thành, trong mắt thế nhân, hai vị Truyền Kỳ miện hạ không còn là phạm nhân nữa, mà trở thành thân, kính xưng “miện hạ” bắt đầu được đặt ở sau tục danh của hai vị Truyền Kỳ.”

— Trích từ Bộ sách Lịch sử của Uy Á đại lục [Thiểm Diệu truyền kỳ]

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Quân Vương Xuất Hiện

Thời gian chậm rãi trôi qua trong lúc Fei và Ialophil bận rộn thiết kế gia viên, thường thường thả lỏng bằng cách đi chiến đấu với Hắc Ám chủng tộc, hoặc là dạy dỗ ba người Brent, Garvin cùng Donald, cuộc sống mỗi ngày như vậy thật sự rất phong phú.

Chỉ là, cảm tình của Fei đối với Ialophil vẫn không có chút tiến triển nào, bất quá Ialophil không nhụt chí, dù sao cũng đã sớm quyết định phải trường kỳ kháng chiến rồi. Hẳn không phải không có ưu thế, trước mắt, người mà Fei của hắn để ý, chỉ có một mình hắn, có được phần để ý khác biệt này, thế công của hắn liền sẽ có hiệu quả, có thể từng chút từng chút lắng đọng lại, sau khi tích lũy đến một mức độ nhất định, tình cảm của Fei đối với hắn cũng

sẽ thay đổi.

Hắn không trông mong Fei có thể yêu hắn điên cuồng như hắn đối với Fei, nhưng hắn nhất định sẽ khiến Fei yêu hắn, cho dù chỉ là một chút. Với hắn mà nói, vậy là đủ rồi, bởi vì một chút tình yêu đó đã là cực hạn, và dựa theo tính cách của Fei, sẽ không còn ai khác nhận được phần tình cảm như vậy nữa. Lúc ấy, hắn có thể hoàn toàn không cần sợ hãi Fei sẽ đi yêu người khác. Chính là, nhìn tình hình trước mắt, hắn vẫn còn cần cố gắng nhiều, còn phải đề phòng tình địch xuất hiện. (Vô Thố: cho dù Fei yêu người, người chắc chắn vẫn sẽ đề phòng a.)

Một ngày trời trong nắng ấm, Ialophil vui đùa vào mấy bản vẽ, thỉnh thoảng hơi cử động, điều chỉnh tư thế, ngồi thẳng người, bởi vì cho dù mạnh đến thế nào, vẫn sẽ thấy mệt mỏi khi giữ một tư thế quá lâu.

Nhìn các bản vẽ chất đầy trên bàn, Ialophil rất có cảm giác thành tựu. Nhà của hắn và Fei đã được thiết kế gần xong, mấy ngày nữa là có thể biến nó thành sự thật rồi. Ialophil nở nụ cười âm ỉ, nhà của hắn và Fei a, mỗi lần tưởng tượng đến điều đó, trong lòng hắn liền tràn ngập cảm giác ấm áp cùng hạnh phúc.

Hắn theo thói quen tìm kiếm thân ảnh của Fei mới phát hiện y không có ở đây, hắn là lại đi chiến đấu cùng Hắc Ám chủng tộc. Đối với hình thức hoạt động của Fei, Ialophil phi thường rõ ràng.

Kể từ lúc Hội nghị đại lục kết thúc đến giờ đã ba tháng, Hắc Ám chủng tộc vượt qua được kết giới đã mạnh hơn, Thánh giai cũng đã xuất hiện. Bất quá, chỉ cần vượt qua phòng tuyến thủ hộ đầu tiên, đều sẽ bị hắn và Fei giải quyết hết. Fei của hắn a, có ý thức cùng kỹ xảo chiến đấu cực kỳ cao, cho nên dù đối thủ có là Thánh giai, hắn cũng sẽ không thua. Ialophil nghĩ như vậy, trên mặt lộ ra nụ cười kiêu ngạo.

Mấy người Brent cũng vì tham gia chiến đấu cùng những Hắc Ám chủng tộc ấy mà trở thành Thánh giai. Hiện giờ, phòng tuyến ở đây có thể nói là phòng tuyến vững chắc nhất rồi.

Thế nhưng, hiện tại để Fei một mình đi chiến đấu, Ialophil cảm thấy không thoải mái, ngay cả Thánh giai đều xuất hiện, ai biết khi nào thì Quân Vương sẽ đến, thực lực của Fei lúc này vẫn chưa đủ để đối kháng với Quân Vương. Trong lòng Ialophil có chút lo lắng, thậm chí oán trách chính mình không chú ý, để Fei đi chiến đấu một mình.

Thu tất cả bản vẽ lại, sau đó ra khỏi phòng, Ialophil đi tìm Fei của hắn.

Ra khỏi phòng, phía trên là bầu trời bao la xanh thẳm gọn chút mây, gió lạnh nhẹ nhàng thổi qua người, thời tiết quả thật rất tốt, khiến con người ta không khỏi cảm thấy thư thái. Ialophil nghĩ hôm nay cùng Fei ăn cơm bên ngoài thì tốt biết bao, liền cứ như vậy mà quyết định. Sau đó, Ialophil ôm ý niệm này trong đầu, ra ngoài tìm Fei.

Sau khi vận động, Fei cảm thấy đói bụng, không cần Ialophil đi tìm đã trở về nơi này. Nhìn thấy thân ảnh của Ialophil, Fei từ không trung hạ xuống, phía sau còn có ba người Brent.

Mấy người Brent ngồi trên phi hành ma thú do Ma tộc cung cấp, nhìn bộ dạng của bọn họ là biết, chiến đấu hôm nay cũng không phải quá kịch liệt.

Ialophil lập tức tiến đến, nhìn thấy vết máu trên người Fei liền nhủ thầm, hắn chán ghét trên người Fei dính hương vị của sinh vật khác, bất quá, huyết tính trong chiến đấu là không thể tránh khỏi. Hắn nháy nháy mắt, khiến mình bình thường trở lại, sau đó nhẹ giọng nói với Fei. “Fei, người đói bụng chưa? Đi tắm trước một chút, hôm nay chúng ta ăn cơm bên ngoài.”

Fei gật gù đầu, chuẩn bị đi tắm rửa, sau đó thoải mái hưởng thụ bữa ăn.

Đột nhiên, một cỗ khí thế khiến người kinh hãi từ nơi xa truyền đến, Ialophil cùng Fei đồng loạt xoay người, biểu tình thận trọng, nghiêm túc. Khí thế cùng uy thế này, ần ần chế trụ được bọn họ, thực lực như vậy, chỉ có Quân Vương.

Brent, Donald cùng Garvin chưa từng cảm thụ sức mạnh của cấp bậc Quân Vương, nhưng bọn họ đã đi vào Thánh giai, lại bị cỗ uy thế này ép đến mức run rẩy, vốn có chút tự tin vào bản thân, lúc này lại cảm nhận được chênh lệch thực lực sâu sắc, cảm giác rất giống như khi một kẻ thực lực không đến đâu đứng trước mặt Thánh giai.

“Đây là...” Nuốt một ngụm nước bọt, ngữ khí của Garvin mang theo chút sợ hãi, uy thế này quả thật quá đáng sợ.

“Quân Vương.” Ialophil và Fei đồng thời nói.

Đây là cấp bậc Quân Vương? Brent, Donald cùng Garvin lần đầu tiên cảm nhận được uy thế của Quân Vương, đánh giá của bọn họ về thực lực của Quân Vương cũng theo đó mà thay đổi. Lực lượng như vậy, ước chừng mạnh hơn ba người bọn họ đến mấy lần. Lại nhìn Ialophil và Fei, hai người có thể dùng năng lực đặc thù giết chết Quân Vương ngay lập tức! Hiện tại, đã thể nghiệm uy áp của Quân Vương, bọn họ lập tức nhận thức được thực lực của Quân Vương sâu đến khó lường, chẳng trách Hoàng tộc Ma tộc kiêng kỵ bọn họ, lại cho nhiều đặc quyền đến như vậy. Thực lực này, hoàn toàn có thể đảo điên chính quyền cũng như đối kháng cả một quốc gia.

Lúc trước, khi nghe nói Ialophil và Fei có thể giết chết Quân Vương ngay lập tức đã vô cùng khiếp sợ, nhưng giờ phút này, cảm nhận được uy thế của Quân Vương, mới thật sự hiểu được, có thể xem nhẹ Quân Vương là có ý nghĩa như thế nào, đó là sự phủ định thực lực của Quân Vương, là một cấp bậc càng cao hơn thế, là thứ mà ngay cả thực lực khiến bọn họ sợ hãi cũng phải kiêng kỵ. Đối với loại lực lượng này, thỏa hiệp, ở thế hạ phong là điều duy nhất có thể lựa chọn, mà thận trọng, sợ hãi, chính là thái độ đúng đắn nhất.

Ialophil biết đây không phải là hơi thở thuộc về Quân Vương của Ma tộc, bởi vì hắn và Fei đều rất quen thuộc với mấy kẻ đó. Trong hơi thở này tràn

ngập bạo ngược và cuồng dã, đó là thứ chỉ có Hắc Ám chủng tộc loại thú mới có được. Nói cách khác, lần này tiến vào Uy Á đại lục là một Hắc Ám chủng tộc loại thú có cấp bậc Quân Vương. Ialophil quay đầu nhìn Fei.

Đối với Quân Vương đột nhiên xuất hiện, trong mắt Fei không có sợ hãi, trong đó chỉ có chiến ý đang thiêu đốt. Hắn đã đến bình cảnh rồi, cho nên cần có đối thủ càng mạnh hơn để đột phá.

Hắn đã từng luận bàn cùng một vài Quân Vương của Ma tộc, lúc ấy, hắn vẫn chưa có thực lực đối kháng trực diện, mà các Quân Vương này, tuy rất muốn giết chết kẻ có lực uy hiếp đến chính mình như hắn và Ialophil, nhưng hắn và Ialophil vẫn luôn đề phòng bọn họ. Mỗi khi luận bàn đều chỉ có một người tham gia tí thỉ, người còn lại đứng một bên đề phòng, tùy thời phát động năng lực, lập tức giết chết đối phương.

Hiện tại, hắn đã đứng ở đỉnh của cấp bậc Thánh giai, nội lực cũng tích lũy đến trình độ Quân Vương, nhưng vẫn chưa đủ để đặt chân đến cấp bậc ấy, còn thiếu một chút nữa thôi, mà một chút này chính là căn cơ hội chiến đấu trong nguy hiểm để kích thích.

Quân Vương đột nhiên xuất hiện, cũng thật đúng lúc.

“Fei, chúng ta cùng nhau.” Nhìn thấy chiến ý bùng bùng trong mắt Fei, Ialophil không ngăn cản, bởi vì hắn hiểu tâm tình muốn trở nên mạnh mẽ của Fei, mà hắn cũng cần tiến thêm một bước, cũng cần một cơ hội. Nếu trước mắt là nguy hiểm, vậy hắn sẽ cùng Fei đối mặt.

“Hảo.” Fei không tự đại đến mức cho rằng hắn có thể một mình đánh thắng Quân Vương, chênh lệch giữa hai bên, hắn vẫn có thể tính đại khái. Nếu lấy mạng đổi mạng, hắn tuyệt đối có thể giết chết con Hắc Ám chủng tộc này, thế nhưng hắn không muốn chết đơn giản như vậy. Hắn muốn trở nên mạnh mẽ thông qua chiến đấu, nhưng, ở thế giới này, hắn vẫn còn có thứ để lưu luyến, còn chưa nhìn thấy nhà của hắn và Ialophil được xây dựng, cho nên, hắn tuyệt đối không thể chết được.

Có tư tưởng như vậy, không phải vì hắn trở nên yếu đuối hơn, lúc chiến đấu, hắn vẫn điên cuồng, hung hãn, không sợ chết như lúc trước, chẳng qua là càng chấp nhất chuyện sống sót mà thôi.

Ialophil cười lớn, cùng Fei bay về hướng xuất hiện uy áp khủng bố của Quân Vương.

Donald, Brent cùng Garvin nhìn hai người kia bay đi cũng không đuổi theo, không chỉ vì bọn họ hiện tại vẫn chưa thể bay, còn là vì cảm thấy sợ hãi đối với con Hắc Ám chủng tộc kia, cho nên, bọn họ không dám đi đối mặt. Nhìn hai người kia chiến ý dâng trào, tiêu sái bay đi, ba người bọn họ cuối cùng cũng hiểu được, bọn họ không chỉ thua hai người kia về mặt thiên phú, mà còn có cả tâm tính. Loại tâm lý kiên cường không sợ hãi, là thứ mà bọn họ còn thiếu.

Đối với việc hai người kia đi chiến đấu cùng Quân Vương, trong lòng ba người bọn họ cũng không lo lắng. Cho dù đánh không lại thì đã sao, đừng quên Ialophil và Fei còn có năng lực đặc thù, tuyệt đối có thể sống sót trở về.

Ba người bọn họ cũng không biết, Ialophil và Fei không định sử dụng năng lực đặc thù, mà là tính toán dựa vào thực lực để chiến đấu trực diện với Quân Vương. Muốn trở nên mạnh mẽ, thì không thể dựa vào năng lực đặc thù kia.

Con Hắc Ám chủng tộc cấp bậc Quân Vương, sau khi đi vào Uy Á đại lục, dùng đôi đồng tử màu vàng của nó quan sát thế giới này. Trong lịch sử, chưa từng có Quân Vương nào đến được Uy Á đại lục, lúc nó còn nhỏ yếu, bởi vì vội vàng trở nên mạnh mẽ nên cũng chưa từng đến đây, vốn cho rằng nó vĩnh viễn sẽ không thể nhìn thấy thế giới có màu sắc xinh đẹp trong truyền thuyết này, không nghĩ đến sau khi trở thành Quân Vương lại có cơ hội ấy.

Quả thật là một thế giới xinh đẹp, xinh đẹp đến mức nó muốn chiếm làm của riêng, tựa như khi còn ở Hắc Ám đại lục, nó cũng muốn chiếm cứ một khối lãnh địa ở Uy Á đại lục, cho nên nó phóng thích uy thế của chính mình, tuyên cáo cho cả đại lục biết, nơi này là thuộc về nó.

Fei cùng Ialophil rốt cục thấy được con Hắc Ám chủng tộc thuộc cấp bậc Quân Vương kia, không phải loại bay được, nhưng đã là Quân Vương, đương nhiên có thể giẫm đạp hư không. Nó có thân hình không lồ như Long tộc, răng nanh sắc nhọn, thân thể bao phủ bởi lớp vảy cứng rắn, tứ chi trắng kiện, đuôi dài, trong đồng tử màu vàng là tham lam và dã tính.

Nó cũng nhìn thấy Ialophil và Fei. Đã ở cấp bậc Quân Vương, nó đương nhiên có trí tuệ, có nguồn tin tức riêng, tự nhiên cũng biết có tồn tại có thể giết chết Quân Vương ngay lập tức, chỉ là nó không biết Fei và Ialophil. Đối với nó, lúc này, hai người trước mặt chỉ là hai con sâu bé nhỏ. Trong mắt của nó, hai con sâu này đang xâm nhập phạm vi thế lực của nó, giẫm đạp lên tôn nghiêm của nó, cho nên phải trả một cái giá thật đắt, đó là sinh mạng của bọn chúng. Nó cũng muốn dùng cái chết của hai con sâu này, báo cho các chủng tộc của Uy Á đại lục biết sức mạnh của nó, biết ý chí của nó là không thể mạo phạm.

Hai bên xuất phát từ bất đồng ý tưởng lại nhất trí quyết định chiến đấu, cũng có nghĩa trận chiến này là tuyệt đối không thể tránh khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Di Thế Ủy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105

“Fei, người bị thương có nặng không?” Cuộc chiến vừa kết thúc, thứ đầu tiên Ialophil quan tâm chính là thương thế của Fei, đối với việc hai người chính thức trở thành Quân Vương, hẳn cũng không có cảm giác vui sướng, bởi vì đây không phải là chuyện đương nhiên sao?

Quân Vương không hổ là Quân Vương, hắn và Fei liên thủ đánh với nó một trận, kinh thiên động địa, phạm vi rộng tương đương với một cái vương đô bị bọn họ hủy hoại chỉ trong chốc lát, thổ địa cháy đen, một ngọn cỏ cũng không còn, đồng dạng, hắn và Fei cũng vì trận chiến đấu này mà vết thương chồng chất, máu chảy đầm đìa. Thành quả cũng khiến bọn họ rất vừa lòng, dưới sự kích thích bởi thực lực cường đại của Quân Vương, hắn và Fei đã thành công tiến thêm một bước, trở thành Quân Vương, còn con Hắc Ám chủng tộc cấp bậc Quân Vương khiến bọn họ phải chật vật như lúc này kia, cũng chạy không thoát số mệnh trở thành vật hy sinh, trở thành bậc thang đầu tiên để hai người bọn họ bước vào cấp bậc Quân Vương.

Thi thể khổng lồ ngã trên mặt đất, đồng tử màu vàng đã trở nên ảm đạm, mí mắt nặng nề rũ xuống che đi phần mờ mịt trong mắt, máu tươi đỏ sẫm chảy ra từ các bộ vị yếu hại của thi thể, nhuộm đỏ mặt đất bị cháy đen vì trận chiến. Nếu trên khối thổ địa này mà gieo trồng thực vật, nhất định sẽ sinh trưởng cực kỳ tốt, hơn hẳn thực vật ở những nơi khác, cành lá sẽ càng thêm sum suê, hoa nở ra nhất định cũng càng thêm kiều diễm. Bất quá, đây là chuyện thật lâu sau đó rồi.

Hiện tại, Ialophil đau lòng nhìn những vết thương trên người Fei, mặc dù biết chiến đấu không thể tránh khỏi việc bị thương, thế nhưng, những vết thương này xuất hiện trên người Fei, bảo hắn sao có thể không đau lòng. Ialophil hung hăng liếc nhìn thi thể của con Hắc Ám chủng tộc kia, đều là lỗi của nó, khi không lại mạnh như vậy để làm chi, hại Fei của hắn bị thương, lát nữa hắn phải lột da, chặt nó làm trăm mảnh để giải hận.

Ialophil oán hận liếc cái thi thể thêm một lần nữa rồi nhanh chóng dùng ma pháp trị liệu cho Fei, bộ dạng cẩn thận giống như y là một món đồ thủy tinh cần được nâng niu.

Đối với sự thương tiếc, che chở, đau lòng nơi đáy mắt Ialophil, Fei tự nhiên đều thấy được. Quả thật, cảm giác được người khác quan tâm như vậy, rất thoải mái, trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp khiến Fei giương khóe miệng lên, tạo thành một nụ cười nhu hòa. Chính là, Ialophil chỉ lo trị thương cho Fei nên không nhìn thấy nụ cười khiến hắn mê say này, mà Fei, cũng nhìn không thấy.

“Thương thế của người, cũng trị một chút đi.” Nhìn Ialophil cũng trong tình trạng vết thương chồng chất, Fei liền sử dụng Quang hệ ma pháp trị liệu cho y, nguyên nhân đương nhiên không phải vì đau lòng, mà là bản năng quan tâm đối với hợp tác của mình.

Bất quá, cũng không ảnh hưởng đến tâm tình tốt của Ialophil, đem hành vi của Fei xuyên tạc theo những phương hướng tốt đẹp khác.

Fei nhanh chóng chữa khỏi các vết thương của Ialophil, còn Ialophil, cho dù lưu luyến nhiệt độ cơ thể cùng xúc cảm trên tay, cũng không dám kéo dài quá trình trị thương. Đây chính là Fei của hắn, là Fei mà hắn luyến tiếc tổn thương, cho nên làm sao có thể để cho những vết thương khiến hắn đau lòng, áy náy này ở trên người Fei lâu hơn dù chỉ là một khắc đâu.

Sau khi chữa trị vết thương xong, Ialophil đi đến bên cạnh thi thể của con Hắc Ám chủng tộc kia, chuẩn bị tiến hành kế hoạch rút gân lột da, chặt làm trăm mảnh một cách cực kỳ bi thảm của mình.

Ialophil đi về phía bụng của nó, cho nên không nhìn thấy mí mắt của con Hắc Ám chủng tộc giật giật, nhưng mà, Fei lại bắt gặp.

“Ialophil.” Kêu lên, đồng thời, thân thể cũng hoạt động.

Ialophil theo phản xạ nhìn về phía Fei, thấy sự kích động trên mặt y cùng tốc độ nhanh đến mức gần như tiếp cận chính mình, hắn ý thức được nguy hiểm, muốn tránh đi, thế nhưng, vẫn là chậm.

Thân thể ảm áp khiến hắn quỵ lỵ bao trùm cả người, nhưng hắn không cách nào có những suy nghĩ tốt đẹp trong đầu, bởi vì ngay lúc thân thể ảm áp kia tiếp cận hắn, máu tươi đẹp đến đau lòng nở rộ trước mắt hắn, vài giọt nóng ấm bắn cả lên mặt, nhiệt độ ấy khiến hắn vừa đau vừa nóng cứ như bị bỏng, tiếng rên rỉ vang bên tai cứ như tiếng sấm, cực kỳ chói tai.

Với lực đạo xông tới của Fei, hai người đồng thời ngã xuống đất, Fei lập tức rút Liệt Sát Giã ra, nghiêng người, quét ngang lưỡi đao về phía vật thể công kích bọn họ, đem nó ngăn cách.

Ialophil vô cùng ăn ý, ngay lúc Fei công kích thứ kia, hắn cũng ra tay không chút lưu tình, đồng thời cũng để hắn thấy được thứ khiến Fei bị thương. Đó là cái đuôi của con Hắc Ám chủng tộc cấp bậc Quân Vương.

Dưới công kích của Ialophil, một kích cuối cùng của con Hắc Ám chủng tộc kia lấy thất bại chấm dứt. Bị Ialophil oanh tạc, nó đã hoàn thành số mệnh bị chặt làm trăm mảnh đầy bi thảm của mình.

Sau khi xong, Ialophil lập tức kéo Fei vào ngực mình, thật cẩn thận dùng một tay ôm Fei, một tay chống trên mặt đất, ngồi xuống, động tác nhanh chóng lại không mất nhẹ nhàng giữ bả vai của Fei, ngăn không cho y gãy gục. Hắn nghiêng người, xem xét miệng vết thương sau lưng Fei.

Chỉ thấy, nơi đó vốn đã được trị liệu hoàn hảo, giờ đây lại xuất hiện một vết thương dữ tợn, da tróc thịt bong, vài chỗ có thể nhìn thấy cả xương cốt, đó là do trên cái đuôi có rất nhiều móc câu mảnh, khiến miệng vết thương không gọn gàng một đường như vết đao, mà tróc thành hình răng cưa dữ tợn, miệng vết thương lớn đến mức máu cứ chảy không ngừng.

“Đồ ngốc, ngu ngốc, đờn ngốc...” Tay run rẩy phóng ra Quang hệ ma pháp, miệng cũng không ngừng mắng, mắng Fei, cũng mắng chính mình. Trong chiến đấu, Fei dù có bị thương khiến hắn đau lòng, lại vẫn có thể chịu được, bởi vì đó là không thể tránh khỏi. Thế nhưng, lúc này, Fei bị thương không phải vì chiến đấu, mà là vì sự dễ tiện của con Hắc Ám chủng tộc kia, cũng là vì chính hắn sơ sẩy. Sai lầm của hắn khiến Fei bị thương nặng như thế, bảo hắn làm sao chịu được? Tự trách, đau lòng, ảo não, hận ý đối với cả con Hắc Ám chủng tộc kia lẫn chính mình tràn ngập trong lòng Ialophil.

“Ngươi sao lại chạy đến? Chỉ cần ngươi kêu một tiếng, ta sẽ tránh được.” Cho dù sẽ bị thương rất nặng, nhưng hắn vẫn có thể tránh được, sau đó Fei có thể ra tay giải quyết nó, hắn sẽ không có nguy hiểm tính mạng, thế nhưng, Fei lại đỡ giúp hắn một kích kia. Hắn thà chính mình bị thương, cũng không muốn Fei gặp chút thương tổn nào.

“Bản năng.” Fei thần nhiên nói. Thời điểm hắn nhìn thấy Ialophil sắp bị công kích, liền theo bản năng xông ra. Thứ nhất, vì kẻ công kích chính là Hắc Ám chủng tộc cấp bậc Quân Vương, thứ hai, Ialophil là hợp tác của hắn, thấy hợp tác gặp nguy hiểm, làm vậy là đương nhiên.

“Về sau không được làm thế nữa.” Ialophil phi thường cường ngạnh nói. Hắn hoàn toàn không vì bản năng này của Fei mà cao hứng. Hắn thà rằng Fei không có loại bản năng này, cho dù điều đó có nghĩa là Fei không coi trọng hắn cũng không sao cả, chỉ cần Fei không bị thương là tốt rồi.

“Nếu ta gặp loại tình huống này ngươi cũng sẽ làm như vậy.” Fei có thể nhận thấy sự lo lắng cùng quan tâm của Ialophil trong ngữ khí cường chế đó, cho nên cũng không tức giận, hay khắc khẩu với Ialophil.

Đúng vậy, Ialophil sẽ, hắn tuyệt đối sẽ làm vậy, nhưng mà, “Về sau, tình huống này sẽ không bao giờ xảy ra nữa.” Hắn sao có thể lại để Fei gặp tình huống này một lần nữa được. Lần sau, tuyệt đối sẽ không có.

Một lần sơ sót này, đã làm thay đổi phương thức chiến đấu của Ialophil, thi thể dưới tay hắn đều không còn đầy đủ, đều trở nên vô cùng thâm trầm. Nguyên nhân rất đơn giản, hắn phải làm cho đối phương tuyệt đối không còn có khả năng phản kích, giáo huấn lần này, quả thật khắc sâu vào trí nhớ.

Cũng vì chuyện này, Ialophil bắt đầu oán hận Hắc Ám chủng tộc cấp bậc Quân Vương, tuy đầu sỏ gây nên đã sớm mất mạng, bị hắn chặt làm trăm mảnh, nhưng oán hận nơi đáy lòng Ialophil vẫn không tiêu tan, cho nên những Quân Vương khác mới bị hắn giận chó đánh mèo, tạo thành hậu quả là Hắc Ám chủng tộc cấp bậc Quân Vương, sau này đều bị Ialophil tàn sát sạch sẽ.

Một khi bị Ialophil biết đến, đều gần như không còn cơ hội sống sót, ngoại lệ cũng chỉ có hai sủng vật của bọn họ là Alvar cùng Ngao, bất quá là thường thường bị hắn trả đũa mà thôi.

Đối với việc Ialophil nói loại tình huống này sẽ không xảy ra nữa, Fei chỉ nhún vai. Quả thật sẽ không, hắn và Ialophil đã chính thức trở thành Quân Vương, sau này muốn gặp nguy hiểm như vậy, quả thật xem như không có khả năng rồi.

Sau khi Ialophil chữa khỏi miệng vết thương của Fei xong, hai người cũng không lập tức trở về. Quần áo rách nát, máu nhuộm đỏ cả người, bộ dạng như vậy không khỏi quá mức chật vật, chẳng qua lần này đề nghị tắm rửa thay quần áo không phải Ialophil, mà là Fei.

Nguyên nhân là vì Fei có chút chịu không nổi ánh mắt của Ialophil. Cái loại biểu tình trợn lẫn thương tiếc cùng yêu thương, áy náy cùng che chở, không biết tại sao làm hắn cảm thấy không được tự nhiên, cũng không biết tại sao lại chột dạ không dám đối mặt, cho nên hắn mới tìm một cái cớ để thoát khỏi ánh mắt ấy.

Đối với đề nghị này của Fei, Ialophil tự nhiên sẽ không phản đối, trong trữ vật không gian cũng đầy đủ mọi thứ, thùng nước, bình phong, tất cả đều lấy ra, sau đó dùng Hỏa hệ và Thủy hệ ma pháp chuẩn bị nước tắm rồi để quần áo mới của Fei lên bình phong. Ialophil rất có phong độ, không có ý định nhìn coi, mà là tiếp tục hành vi trả thù của mình, phá hủy thi thể không còn hoàn chỉnh của con Hắc Ám chủng tộc đang nằm trên mặt đất kia.

Phi thường tàn nhẫn dùng đủ loại phương thức hủy diệt từng phần của thi thể, ngay cả tro cốt cũng không lưu lại để phát tiết oán hận trong lòng.

Đến khi Fei tắm rửa thay quần áo xong, thi thể khổng lồ của con Hắc Ám chủng tộc kia đã hoàn toàn tan biến, biểu tình tàn nhẫn, vô cùng đáng sợ của Ialophil khi quay lại nhìn Fei liền đổi thành ôn nhu như nước, ngay cả thanh âm cũng phi thường mềm nhẹ như hòa.

Fei tắm xong, đến lượt Ialophil, Ialophil vừa tắm vừa quyết định phải làm cái gì đó cho Fei bổ máu.

Hai người tắm rửa xong, nhẹ nhàng thoải mái lên đường quay về, khiến Donald, Garvin cùng Brent khi nhìn thấy bọn họ, thật sự không thể tưởng tượng được hai người đã trải qua một trận chiến. Nếu không phải sắc mặt của Fei vì thiếu máu mà tái nhợt hơn so với bình thường, ba người sẽ nghĩ bọn họ đã dùng năng lực đặc thù để giải quyết con Hắc Ám chủng tộc cấp bậc Quân Vương kia. Bất quá, vì nhìn thấy sắc mặt của Fei không tốt, ba người hỏi nhiều vài câu mới biết bọn họ đã chính thức bước vào cấp bậc Quân Vương, trở thành cao thủ hàng đầu của Uy Á đại lục, Quân Vương đầu tiên của nhân loại.

Khoảng cách giữa hai bên lại càng xa, bất quá, ba người bọn họ đã muốn chết lặng, hoàn toàn không có cảm giác không cam lòng nữa.

Lại qua thêm mấy ngày, Ialophil rốt cục hoàn tất việc bổ máu cho Fei, cũng thiết kế xong nhà của bọn họ ở sa mạc tử vong.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Di Thế Ủy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 106: Bắt Đầu Cải Tạo

Sa mạc tử vong, một sa mạc rộng lớn bao la, trải dài tới tận mắt không thấy điểm tận cùng, trừ bỏ những vị khách du lịch khao khát tìm kiếm cái mới mẻ tiến vào thăm quan cảnh sắc, hay một số người trẻ tuổi đam mê mạo hiểm, hoặc một số kẻ ngu ngốc mong muốn chinh phục mảnh sa mạc khắc nghiệt này, nơi đây có rất ít khách viếng thăm.

Hôm nay là một ngày ngoại lệ, người tới đây không bởi vì hứng thú, mạo hiểm hay không biết trời cao đất dày, mà là người sẽ trở thành chủ nhân của sa mạc tử vong, sẽ định cư lâu dài, cũng là người sẽ cải tạo nơi này, mang đến một cách giải thích khác cho tên gọi “sa mạc tử vong” của nó.

Người duy nhất có thể làm được chuyện ấy trên thế gian này chỉ có Ialophil cùng Fei, bọn họ cuối cùng cũng tiến vào sa mạc tử vong.

Sau khi hoàn tất các bản vẽ quy hoạch, Ialophil cùng Fei liền lên đường tới sa mạc tử vong, không thêm bận tâm đến những chuyện đang xảy ra ở Uy Á đại lục, cũng không định đi quân, thế nhưng, ai bảo bên người bọn họ lại có mặt ba kẻ luôn lo lắng cho dân cho nước là Donald, Brent cùng Garvin.

Tin tức Quân Vương của Hắc Ám chủng tộc xuất hiện nhanh chóng được ba người truyền về quốc nội, đi kèm theo là tin Ialophil cùng Fei đã đạt đến cấp bậc Quân Vương. Về phía Hắc Ám đại lục, tin tức ấy cũng được những Ma tộc có mặt ở Uy Á đại lục truyền về, dù sao, việc chủ nhân của bọn hắn trở thành Quân Vương chính là chuyện rất đáng ăn mừng, thành tựu của chủ nhân cũng là vinh quang của bọn hắn, có thể trở thành thuộc hạ của Quân Vương, ở Hắc Ám đại lục, rất đáng để nở mày nở mặt.

Cùng là thuộc hạ, nhưng cảm giác là thuộc hạ dưới trướng của Quân Vương cùng thuộc hạ dưới trướng Ma tộc cao tầng rất khác nhau.

Thuộc hạ dưới trướng Ialophil cùng Fei ở Hắc Ám đại lục khi nghe được tin tức này vô cùng vui sướng, lập tức công bố ra ngoài. Những Ma tộc bình thường cũng lắm chỉ thấy ngạc nhiên một chút, đối với việc có thêm hai vị Quân Vương liền xem như xong, dù sao thế giới của những vị kia cũng cách bọn hắn rất xa. Hoàng đế Ma tộc sau khi khiếp sợ, chỉ có thể thờ dài, xem ra đề ước thúc hai nhân loại kia càng lúc càng khó khăn, thậm chí cũng không cần nghĩ đến, hai Quân Vương, đã bằng số lượng Quân Vương hiện có của Hoàng tộc Ma tộc, hơn nữa hai người kia lại có lực lượng đặc thù, chưa cần nghĩ đến áp chế, sau này phải đối đầu hai người ấy như thế nào mới là vấn đề.

Chỉ vị Quân Vương khác đều vô cùng bất ngờ, chỉ mới vài năm thôi mà hai người kia đã có thể đạt đến cấp bậc Quân Vương. Bất quá, trên cơ bản, Quân Vương như bọn hắn đều không có hứng thú với lĩnh vực chính trị, nên chỉ cảm thấy kinh hãi với tốc độ của hai nhân loại kia, cũng tự nói với chính mình, không cần trêu chọc hai người bọn họ. Vài vị vốn đang có ý định đến Uy Á đại lục tàn sát bừa bãi một phen, lúc này, đành lựa chọn phương thức lễ phép đến Uy Á đại lục du ngoạn.

Mà Hoàng đế của Avella đế quốc, sau khi nhận được tin tức Ialophil cùng Fei tiến vào cấp bậc Quân Vương liền chính thức tuyên bố lập Donald làm Hoàng Thái tử, khiến Donald còn đang ở phương xa bất ngờ đến không kịp trở tay. Red Creek công tước cùng Theoromon công tước, trong lòng xen lẫn vui mừng và phức tạp, cuối cùng chỉ có thể thành tâm chúc phúc, hy vọng nhi tử của bọn họ có thể hạnh phúc. Lukes công tước chính là người bình tĩnh nhất, tiếp tục suy nghĩ cách lợi dụng chuyện này để nắm giữ tiên cơ.

Thế nhưng, việc Hắc Ám chủng tộc cấp bậc Quân Vương xuất hiện khiến cho các vị đại nhân vật cảm thấy vô cùng lo lắng, không lâu sau đó, những gì bọn hắn lo lắng đều trở thành sự thật, Quân Vương của Hắc Ám chủng tộc liên tục xuất hiện ở Uy Á đại lục, Avella đế quốc khẩn cấp gửi thư cầu viện đến Ialophil cùng Fei.

Người trước tiên đáp ứng lời cầu viện là Fei. Hắn vừa tiến vào Quân Vương nên cần chiến đấu với kẻ cùng cấp bậc để thích ứng và củng cố lực lượng cho mình, nên khi nhận được thư cầu viện, hắn thực sáng khoái mà nhận lời.

Fei đã quyết định ra tay, Ialophil sao có thể ngồi yên chờ đợi, huống chi, hắn đang có tâm lý giận chó đánh mèo những Hắc Ám chủng tộc cấp bậc Quân Vương kia, vừa nghe đến Quân Vương của Hắc Ám chủng tộc đã thấy tức giận. Nếu như Fei không ra tay, hắn cũng sẽ ăn binh bất động, đợi ngôi nhà của hai người xây xong mới đến tìm những Quân Vương kia tính sổ, mà hiện tại, Fei muốn lên đường chiến đấu, Ialophil vốn đang ôm một cục tức trong bụng sao có thể không tích cực đáp ứng.

Sau khi nhận được thư cầu viện, Ialophil cùng Fei liền đuổi theo tiêu diệt con Hắc Ám chủng tộc cấp bậc Quân Vương đang tàn sát khắp nơi vô cùng đường hoàng kia. Lúc này, hai người không cùng ra tay, mà ước định mỗi người đánh một lần. Một trận đại chiến kinh thiên động địa diễn ra, phá hủy một phạm vi cực kỳ rộng lớn xung quanh, cuối cùng, con Hắc Ám chủng tộc kia cũng bị tiêu diệt, thi thể của nó bị Ialophil chặt thành trăm mảnh, từ từ hủy diệt, ngay cả tro cốt cũng không còn.

Qua trận chiến này, tin tức Ialophil cùng Fei tiến vào cấp bậc Quân Vương đã truyền ra toàn Uy Á đại lục, theo sau đó là hàng loạt thư cầu viện từ tiền tuyến, phải biết rằng, mỗi một Quân Vương của Hắc Ám chủng tộc đều có hứng thú nồng nhiệt với Uy Á đại lục, mà phần hứng thú này chính là tai họa đối với toàn Uy Á đại lục.

Những Hắc Ám chủng tộc cấp bậc Quân Vương ở Hắc Ám đại lục không chỉ có dã tính cuồng bạo, mà thực lực của Quân Vương khiến bọn chúng không cần sợ hãi thứ gì, cho nên, khi đặt chân đến Uy Á đại lục, chúng liền nghịch phá không chút cố kỵ, tạo thành thảm họa khủng khiếp cho mảnh đại lục này. Thế nên, tổn thất của cuộc chiến tranh ngàn năm lần này không hề ít hơn những lần trước đó.

Fei nhìn những thư cầu viện này, trong lòng bưng bưng chiến ý, hai mắt lờ lờ sáng, có thật nhiều Quân Vương cho hắn luyện tập à. Ialophil lại suy nghĩ sâu xa hơn, cầu viện từ Avella đế quốc, xem như là từ quốc gia hắn sinh ra, cũng nề mặt các trưởng bối, Fei lại có hứng thú, hắn sẽ không bàn đến giao dịch để gây mất hòa khí đôi bên, thế nhưng, những quốc gia khác có liên can gì đến hắn, việc gì hắn phải giúp đỡ không công? Muốn cho hắn và Fei cực khổ một chút là phải trả giá thật lớn à.

Khi đối mặt với lời cầu viện đến từ các quốc gia khác, Ialophil trực tiếp bày ra bộ dáng không liên quan gì đến mình, Hoàng đế Avella đế quốc sau khi biết chuyện này cũng lộ vẻ bất đắc dĩ với những sứ thần từ quốc gia khác, hai người kia chính là Quân Vương à, hắn sao có tư cách sai sử, khi các sứ thần tìm đến Red Creek công tước cùng Theoromon công tước, hai vị này cũng tỏ vẻ hai hài tử kia đều đã tự lập môn hộ, bọn họ không thể quản giáo

được, bất quá cũng viết một lá thư trách cứ hai người, xem như chừa chút mặt mũi cho các sứ thần. Về phần lá thư kia, hai vị công tước ngầm phân phó người đưa tin, nói cho Ialophil cùng Fei không cần phải xem, muốn vứt, muốn xé, tùy bọn họ.

Những người ở Avella đế quốc đều ô ý tưởng giống nhau, nếu những quốc gia khác đều bị Quân Vương của Hắc Ám chủng tộc phá hủy, trên thế giới này sẽ chỉ còn lại Avella đế quốc của bọn họ, bọn họ muốn thôn tóm những quốc gia khác cũng không ai dám nói gì, lại không cần tốn nhiều công sức.

Các trưởng bối nghĩ gì, Ialophil rất rõ ràng, mà Fei lại không thêm bận tâm, hắn chỉ muốn chiến đấu, nấy thứ chính trị gì gì đó, hắn chưa từng quan tâm, cũng chú định âm mưu của Avella đế quốc sẽ không thành công.

Ý muốn của Fei luôn được Ialophil đặt ở vị trí đầu tiên, còn với dã tâm cùng âm mưu của Ialophil, Fei cũng sẽ phối hợp, cho nên lời cầu viện của các quốc gia khác không dễ dàng được chấp nhận như của Avella đế quốc.

Đối với những âm mưu chính trị xảo trá, Brent thấy vô cùng hứng thú, tích cực tỏ vẻ hắn nguyện ý gách vác trách nhiệm này.

Donald nhìn thân phận Hoàng tử của mình đầy ai oán, lúc này lại bất hạnh trở thành Hoàng Thái tử, cho nên đối với chuyện bắt chẹt các quốc gia khác này, hắn chỉ có thể tiếc nuối đứng ngoài quan sát, thân phận Hoàng Thái tử khiến hắn không thể nào lấy danh nghĩa cá nhân để làm việc, bất luận làm gì, hắn cũng phải đại biểu cho thái độ của quốc gia.

Garvin có tự mình hiểu lấy, hắn không giỏi khoa môi múa mép, không thể tham gia, bất quá xem về ảo não trên mặt hắn là biết hắn cũng có nồng đậm hứng thú đối với chuyện này rồi.

Sau khi biết chuyện, Lukes công tước đang ở đế đô liền phi thường tích cực giúp nhi tử chuẩn bị tình báo, ra lệnh cho các thương hội khắp Uy Á đại lục của Lukes gia tộc thu gom lượng lớn nguyên vật liệu, khiến Brent nắm rõ quốc gia nào có nguồn tài nguyên gì. Nhi tử hắn có được kinh nghiệm lần này, về sau có thể tự mình đảm đương mọi chuyện.

Dưới sự up hiếp của Quân Vương của Hắc Ám chủng tộc, cùng việc chỉ có Ialophil và Fei đủ khả năng ngăn cản những Quân Vương này, các quốc gia chỉ có thể cắn răng, nuốt giận vào lòng, chấp nhận các yêu cầu hà khắc của phái đoàn đàm phán, mà đại biểu là Brent.

Ialophil cùng Fei cũng không muốn tách ra, hơn nữa, lượng Quân Vương của Hắc Ám chủng tộc không nhiều, không cần phải phí công đi tìm, dù sao với phong cách tàn sát bừa bãi đường hoàng của bọn chúng, sớm muộn gì cũng sẽ gặp mặt thôi. Về phần trước đó sẽ có bao nhiêu quốc gia gặp tai họa, có liên quan gì đến bọn họ đâu? Mà Avella đế quốc, thấy các quốc gia khác gặp tai ương lại thầm vui vẻ không thôi.

Cho nên, hai người tiếp tục cuộc hành trình đến sa mạc tử vong, giữa đường có chuyển sang hướng khác hay không, đều do Fei quyết định. Cứ thế, đội ngũ vừa chiến đấu, vừa tiến gần đến sa mạc tử vong.

Dưới ánh mặt trời thiêu đốt, toàn bộ nước trong sa mạc tử vong đều bốc hơi khiến thị giác bị rối loạn, dải cát vàng trải dài đến tận chân trời, mênh mông rộng lớn, mỹ lệ hùng tráng không bút nào tả xiết. Khi màn đêm buông xuống, trên nền trời đen thẫm, trắng sáng vằng vặc, ngàn sao lấp lánh, hơi nóng có thể hấp chín người ban ngày đều biến mất, thay vào đó là cái lạnh như buổi đầu đông. Nếu là một người bình thường, gặp phải sự thay đổi đột ngột của nhiệt độ ấy hẳn sẽ vô cùng khó chịu, thế nhưng, đội ngũ này đâu phải người bình thường, cho nên, bọn họ không hề thấy không thoải mái, chỉ có kẻ quan tâm quá mức là Ialophil lo lắng Fei có khó chịu hay không.

Nước, bọn họ không thiếu, không nói đến lượng nước mỗi người mang theo cùng với trong trữ vật không gian của Ialophil, bản thân Ialophil chính là Toàn hệ Ma pháp sư. Lấy thực lực Quân Vương hiện tại của hắn, với lượng thủy nguyên tố thừa thớt ở sa mạc tử vong này, cũng có thể hóa thành một trận mưa to, cho nên mỗi khi hạ trại, mọi người đều có thể tắm tấp vô cùng thoải mái.

Đi suốt vài ngày, vẫn là một phong cảnh không thay đổi, Ialophil cảm thấy như thế thật quá mức đơn điệu, liền quyết định biến ra một ốc đảo, khiến buổi tối Fei có thể nghỉ ngơi tốt hơn, cũng vô cùng tự trách chính mình đến bây giờ mới nghĩ đến điều đó.

Donald, Brent và Garvin, cùng với Ma tộc tiểu đội liền tận mắt chứng kiến kỳ tích được sinh ra.

Trong thời gian thiết kế bản vẽ, Ialophil cũng không quên thu thập các loại hạt giống. Việc tự dựng biến ra những thứ không có đối với Ialophil cùng Fei lúc này rất tốn sức, nếu như có hạt giống sẵn thì khi thi triển năng lực sẽ đơn giản hơn, cho nên khi Brent chèn ép các quốc gia khác, các loại hạt giống quý báu của mỗi quốc gia cũng có trong danh sách cống nạp.

Thứ đầu tiên cần thay đổi chính là cấu tạo và đặc tính của thổ nhưỡng, hạt cát biến thành bùn đất, hạt giống gieo xuống, nhanh chóng nảy mầm, phát triển thành đại thụ vươn đến tận trời xanh, tỏa bóng mát um tùm dưới ánh mặt trời chói chang, một hồ nước trào lên mặt đất, hoa cỏ xanh thắm vây quanh, một cung điện màu trắng sừng sững soi bóng xuống mặt hồ, xa hoa lộng lẫy.

Đây là ốc đảo đầu tiên trong sa mạc tử vong, cũng là thay đổi đầu tiên ở nơi này

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Di Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Đồng Ý

Từ trên cao nhìn xuống sa mạc tử vong, cứ cách một đoạn lại có thể thấy một cái chấm đen. Đó là thứ vừa xuất hiện ở sa mạc tử vong, ốc đảo, đều có điểm chung là nguồn nước dồi dào, thực vật phong phú, và một nơi đặt chân tao nhã, lịch sự.

Những ốc đảo này cũng không phải là vô tận, quan sát một lúc sẽ thấy, đến một vị trí nhất định, không còn ốc đảo nào xuất hiện sau đó nữa.

Ốc đảo cuối cùng cũng là ốc đảo nổi tiếng nhất, xinh đẹp nhất ở sa mạc tử vong. Hồ nước ở ốc đảo này được chia làm hai nửa và phản chiếu hai hình ảnh khác nhau, một bên là bầu trời bao la xanh thẳm, bên kia lại là hàng cây xanh ngắt cạnh bờ, ở giữa là một đường đi bằng đá cuội chìm trong đáy nước, trên mặt hồ lấp lánh ánh vàng của những tia nắng ban mai xuyên qua lớp lá cây dày đặc, ven bờ là những bông hoa đua nhau nở rộ một cách lịch sự, tao nhã, tiếng nước róc rách cũng vô cùng êm tai. Chỉ tiếc, trong hồ không có lấy một con cá nào.

Thực ra chuyện này cũng chẳng có gì, trước khi cuộc chiến ngàn năm chấm dứt, khi mà các quốc gia vẫn còn đang nom nớp lo sợ bao giờ thì Quân Vương Hắc Ám chủng tộc sẽ xuất hiện, thì sẽ có rất nhiều quốc gia đến cầu cạnh Ialophil, lúc đó, để bọn họ mang ít mỹ vị đến, thuận tiện cảm theo mấy con cá là được, càng không cần nói đến Brent, người thừa kế của Lukes gia tộc, mang ít cá đến đây chỉ là chuyện nhỏ.

Còn trong rừng cây, Ialophil không có ý định nuôi cái gì, bởi vì có một con thú quá hoạt bát như Ngao cũng đã quá đủ rồi. Đứng rồi, phải làm một khu săn bắn, săn thú là một thú vui giải trí không tồi, bất quá phải cách nơi này xa một chút, để những tiếng gào thét của đám thú không ảnh hưởng đến Fei, mùi máu tươi không làm ô nhiễm đến nơi thanh tịnh này.

Cho đến khi kế hoạch trên được bắt đầu vào làm, Ialophil mới để ý tới có không ít chỗ sơ hở, bất quá cũng không sao, vẫn còn có thể sửa lại. Chẳng qua, đó là chuyện của sau này, còn bây giờ, nhà của hắn và Fei đã được xây xong.

Cách xa sự phồn hoa và huyên náo của thế tục, tòa kiến trúc được xây dựng trong một màu xanh trùng điệp. Mỗi một nơi đều có vẻ đẹp khác nhau, đi từng bước, cảnh sắc sẽ thay đổi, cho nên hoàn toàn không thấy phiền chán, nội thất bên trong không xa hoa, đằng sau không khí ấm áp của gia đình lại ẩn chứa sự sang trọng, cao quý.

Nơi này nhìn qua lịch sự, tao nhã, ấm áp là thế, nhưng thực ra thì nguy cơ trùng trùng. Vì để cho Fei có thể an tâm ở đây mà không bị bất kỳ một âm thanh hay hành động nào ảnh hưởng, Ialophil đã tham khảo ý kiến của Fei về vấn đề phòng ngự, dùng một số thủ pháp bí mật làm ra rất nhiều bẫy rập, cũng thiết hạ quyền hạn, không cho bất cứ ai được phép bước vào nơi này nửa bước.

Một khoảnh rừng trúc, một hồ cá, vài mẫu rau, một giếng nước, từ đó Ialophil đột phát ý tưởng muốn làm thành một cái điền viên, để hắn và Fei cùng nhau hưởng thụ cuộc sống tự cấp tự túc, nghĩ đến đây, trên mặt Ialophil liền tỏa ra thứ ánh sáng gọi là hạnh phúc.

Chỉ có điều, khu gia viên mới xây lúc này không phải chỉ có Fei và Ialophil. Bọn thuộc hạ Ma tộc thì không tính, dù sao mấy việc vặt vãnh vẫn cần bọn hắn làm, cho nên Ialophil cũng sẽ dễ dàng đồng ý để bọn hắn ở lại trong thời gian xây dựng ban đầu. Đến khi mọi thứ đã ổn định, Ialophil sẽ đuổi bọn hắn đi nơi khác.

Đối với Ialophil, trong phạm vi hắn và Fei ở, chỉ cần có hai người bọn họ là được rồi, cho nên hắn quyết định tự mình làm mấy chuyện vặt vãnh hằng ngày. Có thể trải giường, xếp chăn, dọn dẹp phòng, sửa sang quần áo cho Fei, khiến cho Ialophil cảm thấy vô cùng sung sướng, giống như cảm giác hạnh phúc giữa một cặp vợ chồng vậy.

Về sau, khách viếng thăm và người hầu đều sẽ bị an trí ở bên ngoài chỗ ở của hắn và Fei, hơn nữa những người hầu có thể phục vụ ở nơi này đều phải được hắn ban cho trung thành, khách đến thăm cũng cần phải được sự cho phép của hắn và Fei mới có thể bước vào.

Thế nhưng, trước mắt thì kế hoạch ở riêng một chỗ với Fei tạm thời không có khả năng thực hiện, bởi vì Donald, Brent và Garvin đang cực kỳ thích thú đến nơi này để chơi xấu hắn.

Lý do của Garvin làm cho Ialophil không có cách nào phản bác. Hắn là đệ đệ của Fei, muốn quan tâm một chút về cuộc sống sau này của ca ca, đồng thời khảo nghiệm Ialophil có đối tốt với Fei hay không, thậm chí còn ngầm kêu y một tiếng ca phụ, làm cho tâm tình của Ialophil cực kỳ vui sướng, nghĩ rằng Garvin thực thức thời, xem như thừa nhận cậu em vợ này. (Garvin: Vốn là muốn gọi là tẩu tử mới đúng, nhìn Ialophil như vậy đâu có giống phụ a, bất quá ta hiểu rất rõ, nếu thật sự gọi như vậy, tuyệt đối sẽ đắc tội kẻ tiểu nhân như Ialophil. Dù sao cũng chỉ là một cái xưng hô mà thôi, thỏa mãn lòng hư vinh của Ialophil một chút mới có lợi. Mà giấu lại, đại ca và Ialophil ai thượng ai hạ? Cái này thực khó nghĩ a.)

Cớ của Brent lại càng chính đáng, tí như giúp Ialophil đối phó những quốc gia khác, tí như quan sát xem nơi này còn thiếu thứ gì, là hảo hữu, hắn sẽ hào phóng mà cung cấp miễn phí. Còn lý do của Donald là làm người trung gian giữa đế quốc và Ialophil, để tin tức cứu viện có thể truyền tới đúng lúc.

Tóm lại, ba người bọn họ chính là hạ quyết tâm không đi.

Không khí tại phiên sa mạc tử vong này, tuy quý dị nhưng lại có sự yên bình mà toàn Uy Á đại lục không thể có.

Người bình thường sẽ không thể biết được sự thay đổi của sa mạc tử vong, lúc này toàn bộ Uy Á đại lục đều đang như ngồi trên chảo nóng, không biết ngày nào sẽ bị công kích. Người bình thường bây giờ đều muốn tới Avella đế quốc để trốn. Từ sau khi có Hắc Ám chủng tộc cấp bậc Quân Vương xuất hiện, Uy Á đại lục gần như hoàn toàn rơi vào tuyệt vọng, mà Ialophil và Fei hoành không xuất thế lại mang hy vọng đến cho cả đại lục, cho nên, hy vọng này, bất cứ ai cũng muốn chặt chẽ nắm lấy.

Trong ý nghĩ của tất cả mọi người, Ialophil và Fei là người của Avella đế quốc, tất nhiên sẽ bảo hộ quốc gia của mình, mà quốc gia có hai Quân Vương

tọa trấn, không thể nghi ngờ, chính là nơi an toàn nhất. Những người bình thường không có thể lực sẽ không biết thái độ của Ialophil và Fei đối với Uy Á đại lục đậm đặc đến thế nào, cũng sẽ không biết người mà bọn họ kỳ vọng căn bản không hề có mặt tại Avella, mà những người không có thực lực, sẽ không tiến vào sa mạc tử vong, nên cũng sẽ không biết sa mạc tử vong đã hoàn toàn thay đổi.

Một số lãnh đạo của các quốc gia còn lưu lại, nếu có thừa lực chú ý đến sa mạc tử vong, tất nhiên sẽ phát hiện sự biến hóa ở nơi này. Nghe nói là một chuyện, khi thực sự chứng kiến ốc đảo xuất hiện ở sa mạc tử vong mới sâu sắc hiểu được năng lực của của hai người kia kỳ diệu đến mức nào.

Cũng có một số người không thức thời có chủ ý phá rối, chẳng qua vẫn chưa đến thời cơ thích hợp mà thôi.

“Ialophil.” Brent đang ngồi ở một mái đình gần ngay mép nước, thoải mái nhấp một ngụm trà, hưởng thụ sự an bình ở sa mạc tử vong. Từ nơi hắn đang ngồi, nhìn ra ngoài có thể thấy cát vàng vô tận ở phía xa, ngay trước mắt là cả một rừng cây và hồ sen rộng mở, cái nóng bức người nhờ vào nước hồ và cây cối đã bị giảm bớt rất nhiều, cho nên dù không có chút gió nào, ngồi ở đây vẫn phá lệ mát mẻ. Thoải mái uống một ngụm trà lạnh, lại nhìn nhìn khung ảnh nóng bức đến vận vẹo của sa mạc, sự đối lập này, quả thật khiến hắn cảm thấy vô cùng sáng khoái.

“Chuyện gì?” Đối với đám người mãi không đi này, ngữ khí của Ialophil chẳng tốt được là bao. Kế hoạch vốn là trải qua cuộc sống hai người cùng Fei, nay lại có nhiều người làm phiền như vậy, bảo hắn làm sao có thể chịu đựng được? Không được, nhất định phải tìm cách đuổi ba kẻ này đi. Ba tên khôn kiếp, da mặt ngày càng dày, ngày càng không sợ hắn trả đũa nữa rồi.

Đối với Brent, Ialophil đương nhiên là ác thanh ác khí, nhưng vừa nhìn thấy Fei đã uống xong trà liền lập tức nở nụ cười ôn nhu, ân cần rót trà cho Fei, sau đó cầm đĩa xiên một khối điểm tâm nhỏ đưa đến bên môi y. Ánh mắt xanh thẳm giấu giếm sự tham lam, thèm khát nhìn Fei hé miệng, mở ra cánh môi, lộ ra hàm răng và đầu lưỡi đỏ hồng như ăn như hiện, cắn nuốt điểm tâm, tất cả khiến cho ánh mắt xanh thẳm của Ialophil bị kín một tầng sương mù.

Ialophil thật sự chỉ muốn dùng môi mình thay thế khối điểm tâm kia, để lưỡi mình bị Fei nuốt vào. Chỉ là, liếc ba người thừa ở đây một cái sắc lẹm, hắn sẽ không để cho những kẻ này nhìn thấy sự xinh đẹp của Fei.

Brent, Garvin và Donald đầu phải là kẻ không hiểu phong tình như Fei, đối với việc hành vi lấy lòng Fei của Ialophil, ba người từ run rẩy, buồn nôn biến thành bình tĩnh thường thức, nhưng mà như vậy cũng không có nghĩa bọn họ xem nhẹ dự vọng nơi đáy mắt của Ialophil. Vừa vui sướng khi người gặp họa khi thấy Ialophil không được thỏa mãn dự vọng, đồng thời, bọn họ cũng hiểu được, không nên để Ialophil ghen lâu lắm, nếu không sẽ bị chinh rất thâm. Nam nhân chưa được thỏa mãn dự vọng thật sự rất đáng sợ, cho nên ba người đã định một thời gian ngắn nữa sẽ rời khỏi nơi này.

Trước đó, Brent muốn biết một sự kiện, tốt nhất là có thể đạt thành thương lượng với Ialophil.

“Có phải người định làm một lời thông giữa Hắc Ám đại lục và Uy Á đại lục không?” Tổng hợp lại các thỏa hiệp của Ialophil ở Hắc Ám đại lục cùng các mệnh lệnh cho đám thuộc hạ, với trí thông minh của Brent cộng với sự hiểu biết của hắn về Ialophil, Brent dễ dàng đoán được ý định của Ialophil.

“Đúng vậy.” Hôm nay, hắn và Fei đã có thể tạo ra một cái thông đạo vững chắc giữa hai đại lục.

Brent hiểu hắn thế nào, thì hắn cũng hiểu Brent như vậy. Nguyên nhân hỏi như thế, không cần phải nói ra miệng, hắn cũng đã biết Brent đang có dự định gì.

Lukes gia tộc luôn cảm thấy có hứng thú đối với việc buôn bán hơn là chính trị, gia chủ đương nhiệm và người thừa kế tiếp theo của Lukes gia tộc đã nhìn thấy cơ hội thông thương với Hắc Ám đại lục từ lâu, chỉ là trước đây không có đường thông, khi thời kỳ suy nhược của kết giới kết thúc thì con đường buôn bán cũng mất, nhưng năng lực đặc thù của hắn và Fei có thể mở ra một con đường ổn định không chịu sự chi phối của kỳ suy nhược của kết giới giữa hai bên.

Nếu như có thể thông thương hai đại lục, mua bán thứ mà hai đại lục đang khuyết thiếu, thì mỗi lần ăn này là cực kỳ lớn, hưởng chi, hoàn toàn có thể trở thành lũng đoạn, mà lũng đoạn cũng có nghĩa sẽ thu lợi nhiều.

Nhìn về mặt “ta đã hiểu” của Ialophil, Brent biết dự định của mình không gạt được Ialophil, mà hắn cũng biết, Ialophil căn bản không hề có ý định hợp tác với hắn. Nguyên nhân, hắn cũng có thể đoán ra vài phần, thứ nhất, một khi việc mua bán được mở ra, sẽ quấy rầy đến cuộc sống hai người của Fei và Ialophil, hai là vì Ialophil không có hứng thú với tiền, hiện tại Ialophil muốn cái gì, đã có rất nhiều người tình nguyện đem đến nịnh bợ y.

Bất quá, ai nói nhất định là phải có sự cho phép của Ialophil đâu. Brent cười giảo hoạt, khiến Ialophil cảm thấy cực kỳ không ổn, sau đó nghe được Brent nói: “Fei, ta muốn thành lập một điểm buôn bán ở nơi này, để giao dịch buôn bán với Hắc Ám đại lục.”

Fei nhất định sẽ đồng ý, bởi vì Fei nhớ kỹ một phần ân tình của hắn, mà trong suy nghĩ của Fei, đây chỉ là một việc nhỏ. Chỉ cần Fei đồng ý, Ialophil còn có thể không đồng ý hay sao?

“Được.” Quả nhiên, Fei đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Di Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108

Nghe thấy Fei đồng ý, Brent nở nụ cười vô cùng đắc ý, chẳng qua, nụ cười ấy không duy trì được bao lâu liền cứng đờ trên mặt, sau đó, hoàn toàn biến mất.

Đơn giản là vì sau đồng ý, Fei liền nói đến tiền thuê chỗ, hay trong lợi nhuận thu được, hẳn phải lấy bảy phần các loại, những thuật ngữ quen thuộc của cánh thương nhân này, Brent hoàn toàn không thể tưởng được có thể nghe từ miệng Fei. Ôi chao, đây mà là Fei sao? Con người cực kỳ lãnh đạm, cao cao tại thượng như hắn mà cũng có những suy nghĩ thế tục kiểu này ư?

Nhìn Brent, Donald, luôn cả Garvin đều mất chữ A, miệng chữ O, Fei chỉ cười lạnh. Chẳng lẽ bọn họ thực sự cho rằng hắn không biết gì cả sao? Thời kỳ mật tề mà hắn sống chính là lúc gian thương hoành hành khắp nơi, vì thanh vũ khí của mình, hắn cũng từng tiếp xúc với những kẻ đó, khi ấy, hắn vẫn chưa đủ thực lực, cho nên bị đám gian thương ấy chèn ép vô cùng dữ dội. Bởi thực lực còn quá yếu, hắn chỉ có thể cắn răng chịu đựng, khi hắn đã trở nên cường đại rồi, loại chuyện này không còn xảy ra nữa. Thế nhưng, điều đó không có nghĩa là hắn quên đi sự lợi hại của những thương nhân thời mật tề.

So với những kẻ kia, Brent vẫn còn kém rất xa, mà hắn từng có kinh nghiệm xương máu như thế, sao có thể dễ dàng để người khác chiếm tiện nghi. ĐIếm thông thương buôn bán giữa hai đại lục, không phải hắn không nghĩ ra, chẳng qua là thấy không cần thiết mà thôi, Brent có ý định gì, hắn sao lại không biết, mà lợi nhuận Brent thu về từ nó sẽ nhiều đến thế nào, hắn không tính được, hơn nữa, phần ân tình mà hắn nợ Brent không lại lớn đến độ đem tặng không nguồn lợi không lồ ấy cho y. Hắn không ngu ngốc đến nỗi không đi tranh thủ lợi ích cho mình.

Sắc mặt âm trầm của Ialophil lập tức chuyển sang vẻ vui sướng khi thấy người gặp họa. Hừ, tưởng lừa gạt Fei của hắn dễ như vậy sao.

“Ialophil, còn lại giao cho ngươi.” Fei nói, đàm phán không phải là sở trường của hắn, cho nên cứ giao cho Ialophil là được.

“Fei, ngươi cứ yên tâm, ta sẽ tuyệt đối không để bọn hắn chiếm được một chút tiện nghi nào đâu.” Ý chí chiến đấu của Ialophil dâng trào mãnh liệt, nhiệm vụ mà Fei đã tin tưởng giao phó, hắn nhất định sẽ hoàn thành một cách hoàn mỹ nhất.

Brent nhìn vẻ mặt tự tiếu phi tiếu của Ialophil mà bồn chồn lo lắng, dự cảm bất hảo cũng chẳng cần nghiệm chứng nữa, vì nó đã và đang xảy ra rồi. Lợi nhuận thu vào của hắn sẽ bị cắt giảm tới mức nào, Brent không dám chắc, chỉ có thể thầm khóc trong lòng, vì có gì hắn lại nghĩ đến chuyện chiếm tiện nghi của Fei a, hắn sao có thể ngờ được Fei lại khôn khéo đến vậy, nếu như hắn thương lượng thẳng thắn ngay từ đầu, có phải hay không sẽ không nhận lấy kết cục như lúc này. Ô ô ô, quả nhiên không thể tùy tiện chiếm tiện nghi người khác a. Lần đầu tiên, Brent lĩnh hội sâu sắc lời giáo huấn của những người đi trước.

Một khu thương mại nối liền giữa Uy Á đại lục và Hắc Ám đại lục chính thức được khai thông vào ngày hôm nay, do Ialophil cùng Fei giữ vị trí độc quyền, thương hội của Lukes gia tộc mặc dù không chiếm được địa vị độc quyền kia, còn phải trả thêm một loạt phí dụng cho Ialophil và Fei, vẫn là thương hội đứng đầu trong việc giao dịch buôn bán giữa hai đại lục.

Sau khi buổi đàm phán kết thúc, Brent, Donald, Garvin và nhóm Ma tộc rất thức thời tự động rời khỏi nơi ở riêng của Ialophil cùng Fei. Không nên trêu chọc nam nhân chưa thỏa mãn dục vọng, không thấy vừa đàm phán xong là Ialophil liền dùng tốc độ của Quân Vương đi tìm Fei sao?

Buổi đàm phán này, Ialophil toàn thắng, lúc này hắn vội vã chạy đi tìm Fei, chắc hẳn là để tranh công rồi.

“Fei, ta muốn được thưởng.” Vì có thể thưởng thức các phong cách khác nhau, nên bọn họ đã xây dựng rất nhiều gian phòng, nhưng có tình Ialophil chỉ muốn ở cùng một phòng với Fei, thậm chí trong đầu hắn còn có ý định vứt hết giường ở các phòng khác đi, đem tất cả các lý do Fei có thể dùng để đuổi hắn ra khỏi phòng tiêu hủy hết. Dù sao thì giường đều đặt trong trù vật không gian, khi nào cần là có thể lấy ra dùng, còn về mỹ quan của căn phòng, chỉ cần không đi vào thì mỹ quan thế nào mà chả được.

Đối với sự vô liêm sỉ của Ialophil, Fei cũng chẳng thêm để ý, nhưng Ialophil thì không định bỏ qua cơ hội tuyệt hảo này.

Nhẹ nhàng nâng cằm Fei lên, nhìn đôi mắt đen sáng ngời của Fei phản chiếu hình ảnh chính mình, Ialophil có cảm giác như hắn sắp mất đi phương hướng trong màn đen thăm thẳm ấy, thế nhưng, ý chí cường hãn giúp hắn nhớ rõ mục đích của mình. Hắn tuyệt đối sẽ không bị mê hoặc dễ rồi đánh mất cơ hội.

Dịu dàng cúi xuống, hôn lên môi Fei, xúc cảm mềm mại nơi đó xen lẫn cả ngọt ngào, khiến Ialophil nhịn không được vuron đầu lưỡi, lướt qua đôi cánh môi phản nộ, thế nhưng, chỉ thế thôi vẫn chưa đủ, hắn còn muốn nhiều hơn nữa. Cánh môi không kịp đề phòng, hơi hơi hé mở, đầu lưỡi cứ thế len vào.

Khi đầu lưỡi Ialophil lướt qua bờ môi mình, Fei đã muốn quay mặt đi, lúc này hắn không có hứng thú cho nhau an ủi cùng Ialophil.

Ialophil tất nhiên nhận ra Fei muốn làm gì, thế nhưng, hắn sao lại để Fei như nguyện. Nhanh chóng đặt một tay lên gáy Fei, đè lại, không cho y tránh đi, sau đó, Ialophil cứ thế mà làm tới, đưa lưỡi dạo khắp khoang miệng Fei, chạm đến đầu lưỡi mềm nhũn của y, cuồng tứ căn quét, đoạt lấy hết thảy, như muốn biến mọi thứ ở nơi này thành của mình, đem khí tức của mình thấm đẫm cả không gian ẩm ướt mà ấm áp này.

Dưới kỹ xảo điêu luyện của Ialophil, Fei cũng dần dần trầm mê, đây là bản năng con người, huống chi người trước mắt lại là người mà hắn tín nhiệm, thế nên, Fei buông lỏng cảnh giác của mình, để cho Ialophil dẫn hắn đến một thế giới đầy mê say.

Tiếng nước ấm muối vang lên, chất lỏng trong suốt chảy xuống theo khe miệng, khi Ialophil buông Fei ra, hắn luyện tiếu thoá dịch của Fei cứ bị lãng phí như vậy nên dùng đầu lưỡi của mình, cẩn thận lau đi từng chút một.

Sau đó, Ialophil vui đầu vào hõm vai Fei, đã lâu lắm rồi hân không được hôn Fei. Fei của hân vẫn ngọt ngào như thế, khiến hân dù có muốn cũng không ngừng được, cứ muốn càng nhiều, càng nhiều nữa. Chỉ là, hiện giờ hân vẫn chưa đủ tư cách ấy.

“Fei, ta yêu ngươi.” Ialophil khẽ thì thầm ái ngữ bên tai Fei, chính là, Fei không hề đáp lại.

Fei biết Ialophil yêu hân, nhưng cũng chỉ là biết, hân không có thứ tình cảm giống như Ialophil.

Ialophil cũng không đưa ra yêu cầu gì quá phận, chỉ lẳng lặng ôm Fei một lúc, rồi chuẩn bị rời khỏi phòng, bởi vì hân thực sự rất khó chịu, cần phải dùng nước lạnh để dập tắt ngọn lửa khát vọng của mình.

Nhưng khi Ialophil vừa đứng dậy, Fei đã kéo tay hân lại. Fei làm thế là có ý gì, Ialophil có chút khó hiểu.

Fei kéo tay Ialophil chạm vào giữa hai chân mình, không hề lên tiếng, chỉ nhìn chăm chú vào Ialophil.

Ialophil tất nhiên thấu hiểu phong tình hơn Fei rất nhiều, cảm nhận được nhiệt độ và hình dạng dưới tay, Ialophil nở nụ cười đầy ái muội. “Cùng nhau chứ?”

“Hào.” Fei đáp ứng, so với tự thân động thủ, có Ialophil giúp đỡ, hân sẽ thấy càng thoải mái hơn, nên hân không có lý do để cự tuyệt, đó cũng là nguyên nhân tại sao hân giữ Ialophil lại. Chẳng lẽ vì cỗ thân thể này còn quá trẻ nên số lần hân xuất hiện dục vọng nhiều lên sao, hân là không phải, khi còn ở mặt thế, vào độ tuổi này hân không hề như vậy, có lẽ là vì ở thế giới này, mỗi ngày trôi qua đều rất thư thái, bởi có rất ít thứ có thể uy hiếp được hân. Fei đã tìm xong lý do cho mình.

Nhận được đáp án từ Fei, Ialophil sao còn có thể nhẫn nại, lập tức ôm lấy Fei, tiến về phía giường.

Đối với hành động ôm ấp của Ialophil, Fei chỉ nhú nhú mày, hân không bị thương a, Ialophil không cần phải đối đãi với hân như vậy, hân có thể tự đi được. Fei hoàn toàn không nghĩ hành động này là yếu thế, chỉ hơi thắc mắc một chút. cũng không gây gợn, dù sao cũng chỉ có vài bước mà thôi.

Dịu dàng đặt Fei lên giường, chiếc nệm mềm mại hơi trũng xuống một chút. Nhìn những sợi tóc đen tuyền của Fei rơi tán loạn trên chiếc nệm trắng tinh, trong lòng Ialophil không tránh khỏi xao động, hân nâng lên một lọn tóc của Fei, đặt bên môi, lưu luyến khẽ hôn.

Fei, Fei của ta, ngươi không biết trong mắt ta, ngươi xinh đẹp cùng mê người đến mức nào đâu. Ta chỉ hận không thể đem ngươi nuốt vào, hận không thể đem ngươi nhốt lại, như vậy ngươi sẽ chỉ thuộc về mình ta, như vậy không ai có thể nhìn thấy phong thái tuyệt mỹ của ngươi. Fei, ta thuộc về ngươi, ngươi cũng chỉ có thể thuộc về ta mà thôi. Lời nói điên cuồng ấy, hân chỉ có thể thốt lên trong lòng, hân lo sợ tình cảm mãnh liệt này sẽ làm cho Fei của hân kinh hãi, trước khi có được Fei, hân không thể để cho Fei trốn mất, hân không thể chịu được nếu chuyện đó xảy ra.

Fei cũng không hiểu được gút mắc trong lòng Ialophil là gì, trực tiếp ấn tay lên bộ vị trọng điểm của Ialophil khiến hân thở dốc vì kinh ngạc, cũng giật mình thoát khỏi những suy nghĩ của mình. Ánh mắt bị thiêu đốt bởi dục vọng nhìn chăm chú vào Fei.

Kế tiếp, Ialophil tự nhiên là bày ra mọi thủ pháp giúp cho Fei hưởng thụ được khoái cảm cao nhất, mà thủ pháp của Fei dù có phần trúc trắc, nhưng vẫn đủ để Ialophil cảm thấy thỏa mãn.

Một lần, đối với Ialophil không bao giờ là đủ. Đêm nay, Ialophil ngay cả cơn chiều cũng quên làm, cả tối lẫn trên giường cùng Fei, sau đó ôm nhau ngủ, thẳng đến hừng đông hôm sau mới tỉnh. Lúc ấy Ialophil mới nhận ra lỗi lầm của mình, nhưng ai bảo Fei mỹ vị đến thế làm gì, bấy giờ hân còn chưa hoàn toàn có được Fei mà đã tham lam như vậy, đến lúc ôm được Fei rồi, hân còn có thể tham lam đến mức độ nào nữa đây.

Ialophil quyết định phải chuẩn bị một ít lương thực dự trữ, dù có ham muốn thế nào cũng không thể cho Fei bị đói được. Chỉ có điều, vào những lúc như thế này, Ialophil liệu có còn đủ lý trí để nhớ đến vấn đề này không?

Ngày thứ hai, theo như lời Brent, Ialophil và Fei tạo ra thêm một ốc đảo mới, cách nơi ở của bọn họ khoảng hơn trăm dặm, bất quá Ialophil cũng chẳng chăm chút mấy cho ngoại hình của ốc đảo này, nơi ấy là khu vực buôn bán, cứ để cho các thương nhân đến trang hoàng. Tiếp đó, Ialophil và Fei lại liên thủ, tạo ra một thông đạo vững chắc nối liền hai đại lục ở ngay khu thương mại này.

Sau khi làm xong, hai người quay về chỗ ở, giấu giếm mọi người khôi phục thực lực, trực tiếp điều chỉnh Cách là một việc cực kỳ mệt mỏi. Nhược điểm của năng lực đặc thù, bọn họ không có ý định để bất cứ người nào biết, kể cả Brent, Donald hay Garvin cũng chưa từng nhận ra chút khác thường nào của Ialophil và Fei.

Ngay ngày hôm sau, hai người liền khôi phục lực lượng, nhưng bọn họ không lập tức xuất hiện trước mặt người khác, mà tiếp tục ở trong gia viên, hưởng thụ cuộc sống gia đình ấm áp.

Ngược lại, Donald, Brent và Garvin hưng trí bừng bừng đi qua thông đạo, tiến vào Hắc Ám đại lục, tìm hiểu phong cảnh bên đó.

Vài ngày sau, Ialophil và Fei cũng theo thông đạo, đến Hắc Ám đại lục, tiến hành cải tạo thái ấp. Lúc này, tin tức về thông đạo cũng đã được các lãnh đạo của Hắc Ám đại lục biết đến.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 109: Đánh Cuộc

Thời gian chậm rãi trôi đi, cuộc chiến ngàn năm cũng dần đến hồi kết thúc. Những Hắc Ám chủng tộc xuất hiện trên Uy Á đại lục càng lúc càng nhỏ yếu, thậm chí một vài chủng tộc chỉ có chút thực lực ở Uy Á đại lục cũng đã có thể đối đầu với chúng. Hơn nữa, trải qua tôi luyện ở tiền kỳ, vào thời hậu kỳ, mỗi ngày ở Uy Á đại lục không còn nhận được tin thua trận hay nguy cơ nào nữa, thay vào đó, tin thắng trận liên tiếp truyền về.

Còn bên phía Hắc Ám đại lục, sau khi tạo ra thông đạo nối liền hai đại lục, Lallophil liền phái người tăng cường kiểm tra canh gác ở khu vực xung quanh. Lallophil trực tiếp tuyên bố, hắn không phản đối việc du lịch hay buôn bán thông thường giữa hai đại lục, cũng ra lệnh cho thuộc hạ thông báo cụ thể các quy định cần tuân thủ ra khắp Hắc Ám đại lục, đồng thời chú ý đến mọi tình huống đang diễn ra ở cả hai bên.

Hiệp nghị về sa mạc tử vong nhanh chóng được truyền đến tay các vị vương giả. Đối mặt với cường thế của Lallophil cùng Fei, bọn họ sao dám lên tiếng phản đối, chỉ có thể khẩn cầu hai người lo lắng thêm về tình hình Uy Á đại lục trong phong thư phúc đáp, mong cả hai có thể ước thúc hành vi của các Ma tộc, tránh gây thương vong đáng tiếc cho các sinh linh trên Uy Á, đồng thời, cũng gửi thư mời đến các Ma tộc, đề xuất việc đàm phán giữa đôi bên.

Về việc đàm phán những chuyện gì, Lallophil cùng Fei đều không quan tâm, mà dù Ma tộc có làm xằng làm bậy đi chăng nữa thì cũng không liên quan gì đến hai người bọn họ, mỗi người đều có những vấn đề riêng để bận tâm.

Việc khiến Lallophil phiền não chính là làm cách nào để chiếm được tình cảm của Fei, còn Fei thì lại bắt đầu chú ý đến Lallophil, ngọn lửa nhiệt tình thỉnh thoảng lại lóe lên nơi đáy mắt. Tương lai, người duy nhất có thể chiến đấu cùng hắn chỉ có một mình Lallophil, nếu muốn trở nên cường đại hơn nữa, hắn cũng chỉ có thể dựa vào việc tỉ thí với Lallophil. May mắn trên đời này vẫn còn một Lallophil tồn tại, nếu không nhân sinh của hắn nhất định sẽ vô cùng nhàm chán, đối với việc dẫn dắt Lallophil bước trên con đường trở thành cường giả, Fei cảm thấy rất tự đắc. Nhân sinh của mỗi người cần phải có đối thủ mới được a, cho dù mục đích của người kia không hề tinh khiết.

Quan hệ giữa Lallophil và Fei vẫn cứ đậm đặc như cũ, chẳng có thay đổi gì nhiều, Lallophil đơn phương dâng hiến tình yêu của mình, Fei trầm mặc không hề tỏ ý. Hai người dù vẫn thường an ủi lẫn nhau, nhưng chưa từng làm đến bước cuối cùng, nguyên nhân rất đơn giản, Fei cảm thấy trạng thái như hiện tại đã là đủ rồi, hoàn toàn không nghĩ đến việc tiến xa hơn, cũng không có khát vọng ôm lấy Lallophil, cho nên từ đầu đến cuối, chỉ có một mình Lallophil khát cầu sự gắn kết hòa hợp giữa hai người, vì mục tiêu này mà càng thêm cố gắng, càng thêm nỗ lực.

Lallophil đã sớm có kế hoạch, nếu như muốn làm đến bước cuối cùng, thì trước tiên phải đánh bại được Fei. Lúc đó, với tư cách là người chiến thắng, hắn có thể đưa ra yêu cầu ôm Fei, như vậy, chắc chắn y sẽ không cự tuyệt. Đây là quan niệm của Fei, người thắng có tư cách đưa ra yêu cầu cho người thua cuộc, đó cũng là phương pháp duy nhất có thể giúp hắn hoàn toàn có được Fei, cho nên, Lallophil phi thường nghiêm túc tập luyện.

Trên cơ bản, cứ cách một tháng, Lallophil sẽ khiêu chiến với Fei một lần. Bởi vì nơi đây là sa mạc tử vong, hai người không cần phải cố kỵ bất cứ điều gì, thế nên, dần dần, cả nhân loại lẫn Ma tộc ghé qua sa mạc tử vong đều vô cùng quen thuộc với những trận đấu kinh thiên động địa mỗi tháng một lần, đều tự mình ném trái lực lượng cường hãn ấy, cho nên càng thêm kính sợ hai vị chủ nhân của phiên sa mạc này.

Cho đến hiện tại, Lallophil vẫn chưa thắng được lần nào, nhưng đối với những lời khiêu chiến của Lallophil, Fei vẫn rất hăng hái đáp ứng, cho dù có thắng cũng thôi, không hề yêu cầu Lallophil phải làm gì, nhiều lắm cũng chỉ bảo làm món này món nọ.

Qua mỗi trận đấu, Fei đều có thể cảm giác được sự tiến bộ thần tốc của Lallophil, loại cảm giác áp bức vì có người đang đuổi theo sát nút này khiến hắn không dám lơ là, càng thêm chăm chỉ rèn luyện, cũng vì vô cùng hữu ích cho việc trở nên cường đại, nên hắn chưa từng có ý định chấm dứt chuyện quyết đấu mỗi tháng này.

Sự biến hóa của hai người rõ ràng đến nỗi những Quân Vương Ma tộc đến bãi phóng đều có thể cảm giác được, nhưng bọn hắn đã không còn động lực để tiếp tục tiến tới, cũng không có ngộ tính như hai người kia. Mỗi lần nhìn hai người tiến bộ, bọn hắn vừa cảm thấy ghen tị, vừa thấy hâm mộ, ghen tị với sự tiến bộ của cả hai, lại cũng muốn nhìn xem bọn họ sẽ đạt đến trình độ nào.

Thời gian tiếp tục trôi qua, lúc này, cuộc chiến ngàn năm đã chấm dứt, thế nhưng sợi dây liên hệ giữa Hắc Ám và Uy Á đại lục chưa từng đứt đoạn, bởi đã có sa mạc tử vong làm cầu nối.

Với số lượng ốc đảo dày đặc, sa mạc tử vong giờ đây không còn là vùng đất khiến các thương nhân úy kỵ như trước nữa. Là thương nhân theo đuổi lợi nhuận, đương nhiên phải biết mạo hiểm, mà bọn họ cũng đã nhận được phần thưởng xứng đáng. Không phải là không có kẻ mưu đồ gây rối, nhưng trước uy áp của đội ngũ Thánh giai hơn trăm người duy trì trật tự ở đây, chỉ có một con đường chết, thêm vào đó là cuộc đối chiến diễn ra mỗi tháng kia, dám làm cản ở sa mạc tử vong không phải ngu ngốc cũng là điên. Một khi đã đặt chân đến nơi này, bất kể là nhân loại, Tinh Linh, hay Ma tộc, dù thân phận người có là binh dân hay Hoàng đế, đều phải tuân theo những quy định mà chủ nhân nó đã đặt ra.

Chính vì sự xuất hiện của các ốc đảo trong sa mạc tử vong, cùng với việc Lallophil và Fei thường xuyên cải tạo hoàn cảnh khiến mọi người dần biết đến năng lực đặc thù của hai người. Trong mắt dân chúng, lực lượng ấy chính là tồn tại tối cao mà những kẻ có vận mệnh bình thường không thể phản kháng, kính xưng đặc biệt “miện hạ” cũng bắt đầu được dùng cho Lallophil và Fei, và khi những người hát rong tụng xưng bọn họ là Truyền Kỳ(*) thì Truyền Kỳ trở thành giai tầng mới, thay thế cho Quân Vương, trở thành giai tầng tối cao, chỉ thuộc về Lallophil cùng Fei.

Việc này phát sinh trong những năm tháng dài lâu sau đó, tiếc là, đương sự vẫn một mực thờ ơ, chẳng hề bận tâm.

Hoàng hôn buông xuống, dưới ánh tà dương đỏ rực, cả sa mạc toát lên vẻ hoang vu cùng bi thương đầy tráng lệ, quang huy màu vô quýt rải lên lớp cát vàng trải dài đến tận chân trời phối hợp với khung cảnh hoang tàn vắng vẻ ấy là một thanh vũ khí chôn nửa thân mình vào cát giống như đã đứt đoạn, khiến cảnh tượng cô tịch mà mỹ lệ kia thêm một phần thê lương, cũng càng rung động lòng người.

“Người thắng.” Dao trong tay đã bị đánh bay, cắm sâu vào lòng cát, mặc dù mất vũ khí không có nghĩa là mất sức chiến đấu, trong một cuộc chiến sinh tử cũng không thể xem là thất bại, nhưng khi luận võ mà đánh mất vũ khí của mình, lại bị kiếm của đối phương kẻ vào sát cổ thì đã là thua. Đối với chuyện này, Fei không hề trốn tránh, bởi vì do chính hắn đã sơ suất, nếu quả thật là chiến đấu sinh tử, một lần sơ suất cũng đã đồng nghĩa với tử vong. Không việc gì phải phủ nhận thất bại của mình, bởi nó là bài học kinh nghiệm quý báu, phải nhận thức đúng đắn mới có thể sửa chữa được sai lầm.

Thanh âm của Fei không hề có chút ảo não mà vô cùng thản nhiên, đôi mắt đen láy nhìn chăm chú vào người đã đánh bại hắn – Ialophil. Loại thần sắc gần như tỉnh khiết này khiến Ialophil cảm thấy bản thân mình thật dơ bẩn, suýt chút nữa đã thay đổi ý định ban đầu, nhưng cuối cùng, Ialophil vẫn giữ nguyên lập trường của mình.

Ngay thời khắc Fei nhận thua, Ialophil đã lập tức buông thanh kiếm đang đặt ở cổ Fei ra, cẩn thận kiểm tra xem Fei có bị thương chỗ nào không. Không có. Đây là kết quả sau một hồi quan sát kỹ lưỡng. Trạng thái cương cứng khi chiến đấu cũng dần thả lỏng, trận chiến này, hắn thắng được là nhờ may mắn, nếu không phải vì thanh kiếm phản xạ ánh nắng khiến Fei bị lóa mắt, Fei sẽ không lộ ra sơ hở khiến hắn có cơ hội, lấy được thắng lợi đầu tiên.

“Người muốn gì?” Là người bại trận, Fei thẳng thắn nguyện ý trả giá đại giới. Trước mỗi lần chiến đấu, Ialophil đều nói người thua phải đáp ứng một yêu cầu của người thắng, những lần trước, hắn luôn là người thắng cuộc, cũng không biết phải đưa ra yêu cầu gì, mà lúc này người thắng là Ialophil, hắn thật muốn nhìn xem Ialophil sẽ đưa ra yêu cầu thế nào, sau này cũng có cái để tham khảo.

Lần này thua cũng không sao, lần sau lại chiến thắng, có thắng có thua thì chiến đấu mới thú vị, chính vì thua nên mới càng thêm quyết tâm giành chiến thắng. Suy nghĩ của Fei rất sáng suốt, cũng mang theo tinh thần tiến bộ, hoàn toàn không vì thất bại mà nản lòng hay thoái chí.

Nghe Fei hỏi thế, Ialophil nở một nụ cười ái muội, “Fei, ta muốn gì, chẳng lẽ ngươi lại không biết?” Tuy rất muốn bảo Fei yêu hắn, nhưng Ialophil hiểu được, điều này hoàn toàn không thực tế, tình cảm không phải là thứ có thể đạt được bằng yêu cầu hay mệnh lệnh, so với những yêu cầu viên vông khó thành sự thật kia, Ialophil càng muốn những thứ thực tế, có thể nắm bắt trong lòng bàn tay.

Nghe Ialophil nói vậy, Fei cảm thấy nghi hoặc, Ialophil muốn thứ gì? Tình yêu của hắn sao? Thế nhưng, hắn không cấp được. Ngoài thứ đó ra, còn gì nữa, hắn thật sự không biết.

Nhìn thấy vẻ khó hiểu trên mặt Fei, Ialophil nhẹ nhàng nâng cằm Fei lên, làm cho Fei thấy rõ dục vọng nơi đáy mắt hắn, nhìn thấy khát cầu của hắn đối với việc sắp sửa diễn ra. Giờ khắc này, hắn động tình, hắn cũng không muốn cho Fei có cơ hội trốn tránh nữa, Fei không hiểu, hắn cũng không ngại nói thẳng ra, “Ta muốn ôm ngươi, Fei.”

Đều là nam nhân, Fei hiểu được dục vọng nơi đáy mắt Ialophil, lời suy nghĩ người thua phải phục tùng người thắng từ thời mặt thế, khiến Fei gật đầu.

“Được.”

Vừa nghe Fei đáp ứng, Ialophil lập tức đoạt lấy đôi môi Fei, điên cuồng nhắm nháp.

Fei cũng không phản kháng, chỉ hơi nhíu mày một chút, chẳng lẽ Ialophil định làm ở đây luôn sao? Tình trạng màn trời chiếu đất thế này, cho dù hắn không hiểu phong tình, cũng cảm thấy cực kỳ không ổn.

Luyến tiếc rời khỏi bờ môi Fei, Ialophil tất nhiên không định tiếp tục việc kia ở ngay giữa sa mạc này, nụ hôn vừa rồi chỉ là để thư hoãn chút nhiệt tình của hắn mà thôi, không ngờ lại chỉ khiến hắn càng thêm khao khát. May mà lý trí của hắn vẫn chưa bay hết, lần đầu tiên của hắn và Fei sao có thể qua loa như vậy. Hắn muốn cho Fei những thể nghiệm tuyệt vời nhất, khiến cho Fei cũng chìm vào mê say như hắn.

“Chúng ta trở về.” Thanh âm của Ialophil có chút khàn khàn vì nỗ lực khắc chế dục vọng của mình.

Nắm lấy tay Fei, Ialophil dùng tốc độ nhanh nhất trở về ngôi nhà của hắn cùng Fei, đá văng cửa, sau đó “bà” một tiếng, đóng cửa lại, tuy rằng xung quanh cả hai không còn ai khác, nhưng đóng cửa vẫn là một chuyện cần phải làm.

Hắn tự nhủ sau này nhất định phải chuẩn bị thêm kết giới, đề phòng kẻ khác nhìn trộm, bởi về sau hắn và Fei có thể làm thế ở bất cứ chỗ nào hay bất kỳ lúc nào a ....

Ialophil vội vã đặt Fei lên giường, gấp gáp cởi bỏ quần áo của y, sau khi cởi được một nửa, hắn chống người đứng dậy, ngồi xuống cạnh Fei.

“Ta đi tắm.” Dù cho cả người Fei có đầy mồ hôi, hắn nhất định cũng không cảm thấy chán ghét, chính là nếu đã muốn cho Fei một thể nghiệm hoàn mỹ, tất nhiên phải chú ý tỉ mỉ đến từng chi tiết.

Để Fei nằm lại đó, Ialophil chạy nhanh vào phòng tắm. Fei cũng cảm thấy cần tắm rửa một chút, nên đến khi Ialophil tắm xong, hắn ra về thân sĩ để Fei vào phòng tắm, còn mình thì bồn chồn đi đi lại lại ở bên ngoài, mỗi một giây trôi qua đều tưởng như dài vô tận.

Sau khi Fei bước ra, Ialophil cố gắng chịu đựng sự cấp bách của mình, ôn nhu ôm Fei vào lòng, dịu dàng hôn lên đôi môi mềm mại, run rẩy cởi đi lớp áo tắm mỏng manh, cẩn thận từng chút từng chút xâm nhập vào cơ thể Fei, kiên trì tỉ mỉ vì Fei mở rộng thân thể, cho đến khi hoàn toàn tiến vào, lý trí của Ialophil cũng chính thức biến mất vô tung. Một đêm cuồng dã đầy khao khát cứ thế bắt đầu.

Chương 110: Cuối Cùng Cũng Có Thể Viết Ba Chữ “Đại Kết Cục”

Suốt cả một đêm điên long đảo phượng, Fei thật sự mệt mỏi cho nên ngủ rất say, ngay cả khi khuôn mặt được Ialophil nhẹ nhàng vỗ về, hắn cũng không tỉnh lại.

Biểu tình của Ialophil lúc này cực kỳ nhu hòa, đáy mắt tràn đầy hạnh phúc cùng thỏa mãn, con ngươi màu xanh thăm chăm chú, yêu thương nhìn người đang nằm bên cạnh. Khi ngón tay trượt đến đôi môi có chút sưng đỏ của Fei, Ialophil liền nở nụ cười, môi của Fei quá mức ngọt, tiếng thở dốc phát ra từ đây cũng quá mức hoặc nhân, khiến hắn không kiềm chế được mà đòi hỏi hết lần này đến lần khác.

Khẽ hôn lên bờ vai trần của Fei nghĩ đến tối hôm qua, hắn đã nhắm nháp mỗi một phân một tấc trên thân thể này, tất cả dấu vết trái rỗng trên da thịt trần trụi giấu dưới lớp chăn kia đều là thành quả của hắn.

Sau đó, hắn tiếp tục nhìn ngắm Fei đang ngủ say, trên môi là nụ cười vui sướng và thỏa mãn. Tối hôm qua, hắn quả thật rất điên cuồng, nhưng có thể giữ lấy người mình ngày đêm mong nhớ, hắn làm sao mà bình tĩnh cho được, nên mới chìm đắm trong vui thích, mất đi lý trí, cũng làm cho Fei mệt mỏi đến mức ngủ luôn trong lòng hắn.

Siết chặt vòng tay để thân thể của cả hai càng thêm gắn bó, Ialophil đưa tay vuốt ve mái tóc của Fei.

“Fei, ta yêu ngươi.” Cho dù người đang say ngủ kia không thể nghe thấy, Ialophil vẫn nói ra lời yêu chân thành tha thiết của mình.

Đối với Fei, có lần hoan ái này là vì đây là yêu cầu của người thắng, nhưng nó cũng là thủ đoạn duy nhất để hắn có thể ôm Fei. Trước khi Fei yêu mến hắn, hắn vẫn phải tiếp tục sử dụng phương thức này, vì thế, hắn phải càng mạnh hơn nữa. Chỉ có mạnh hơn Fei, mới có thể ôm lấy y, mà chỉ cần hắn mạnh hơn Fei, trong mắt y cũng sẽ chỉ nhìn người đang ở phía trước là hắn, không còn nhìn đến bất cứ kẻ nào khác nữa. Trong mắt Fei, chỉ cần có một mình hắn là đủ rồi.

“Ngươi là của ta, chỉ cần nhìn một mình ta là đủ rồi.” Lời nói bá đạo, ngữ khí lại tràn ngập nhu tình, nhưng cũng không làm giảm đi sự kiên định trong đó dù chỉ một chút.

Một tháng này, Ialophil trôi qua vô cùng thỏa mãn, mỗi đêm đều đem Fei áp ở trên giường, mặt trời lên đến canh ba vẫn không chịu dậy, nhưng, ở lần quyết đấu tiếp theo, Fei trở thành người thắng, Ialophil lại nhận lấy thất bại.

Ialophil đã thua, đương nhiên không có tư cách đưa ra yêu cầu, Fei cũng sẽ không yêu cầu loại sự tình kia, đáng thương cho Ialophil chỉ có thể nhìn Fei lướt qua trước mặt, sau khi hưởng qua mỹ vị, hiện tại lại chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, quả thật là bị kịch a.

Suốt một tháng sau đó, Ialophil khắc khổ rèn luyện, nhưng vẫn không giành được thắng lợi, bất quá, dưới oán niệm của việc chưa được thỏa mãn dục vọng, tháng thứ ba, Ialophil bạo phát lực lượng vượt qua bình thường, đạt được thắng lợi, lại trải qua một tháng đầy thỏa mãn.

Hắn vốn muốn giữ Fei nằm trên giường, để y không có khả năng tăng tiến thực lực, như vậy, lần sau người thắng vẫn sẽ là hắn, đáng tiếc, vọng tưởng đó không thể thực hiện được. Sau khi rút ra bài học này, hắn cho dù có trăm mê trong chuyện kia cũng sẽ rút thời gian ra để rèn luyện, vì để cuộc sống hạnh phúc của mình có thể tiếp tục.

Hắn không phải không nghĩ đến kéo dài khoảng cách giữa hai lần quyết đấu, nhưng hắn không nắm chắc sẽ thắng được Fei, mà nếu Fei thắng, hắn không phải là sẽ không thể chạm vào Fei trong một thời gian dài sao? Không, không được, ý nghĩ này lập tức bị Ialophil ném ra khỏi đầu.

Cuộc sống của hai người cứ như vậy mà trôi qua, nếu Ialophil thắng, thì một tháng sau đó, hắn đều mang thần thái phi dương, đi đường nhẹ nhàng tiêu sái, tâm tình cực kỳ tốt, nếu thua, thì cho dù là trước mặt Fei cũng có khi tâm tình uể oải, mà những người vô tội khác liền trở thành nơi trút giận của hắn.

Trương phản mãnh liệt như thế khiến bọn người hầu đều biết kết quả cuộc quyết đấu giữa hai người thế nào. Trong một tháng mà tính khí của Ialophil táo bạo, tất cả đều cúi đầu hạ mắt, không dám phạm một chút sai lầm nào, toàn bộ sa mạc từ vọng đều bị bao trùm bởi không khí khản trương, khủng bố, còn lúc Ialophil tâm tình sung sướng, sa mạc từ vọng lại âm áp tươi đẹp tựa như hoa nở khi xuân về.

Đối với quan hệ của hai người, bọn người hầu thường xuyên ở cạnh sao có thể không biết, nhưng không hề cảm thấy khinh thường. Hai vị chủ nhân của bọn hắn cường đại như vậy, không nên dùng quan niệm của thế tục để đánh giá, mà ngoại trừ lẫn nhau, cũng không có ai xứng với bọn họ, cho dù hai vị chủ nhân tìm người khác làm bầu bạn, bọn hắn cũng sẽ chỉ thấy người nọ không xứng với chủ nhân vĩ đại của bọn hắn.

Được ban cho lòng trung thành tuyệt đối, bọn hắn đương nhiên cũng sẽ không nói chuyện này ra ngoài. Không phải vì e ngại ánh mắt của thế nhân, mà được Ialophil tự mình lựa chọn, bọn hắn đều có tầm nhìn rộng lớn, trên đời này không ai có thể khiến cho tất cả mọi người yêu thích, sự vĩ đại cũng như thành tựu của chủ nhân bọn hắn đều có thể khiến một số người ghen ghét, đố kỵ. Nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, những kẻ đó dù không dám nói gì trước mặt hai vị chủ nhân, nhưng lên lút nói sau lưng là điều chắc chắn. Nghe không được, không có nghĩa bọn hắn nghĩ không đến chuyện này, bất cứ thứ gì mạo phạm đến chủ nhân, đều phải bóp chết ngay từ trong trứng nước.

Đó cũng là nguyên nhân nhiều năm qua, dù Ialophil cùng Fei không có tình che giấu, quan hệ của cả hai cũng không hề công khai trên thế giới, bọn thuộc hạ trung tâm của hai người luôn giải quyết tốt một số chuyện vụn vặt như thế. Lần này, lại là Fei thắng. Nhìn Ialophil biểu tình uể oải, đáng thương, xoay người quay về nhà, trong mắt Fei tràn ngập ý cười. Thời gian qua lâu, hắn đã xem chuyện quan sát những biến hóa trên mặt Ialophil như một loại lạc thú, những biến hóa này đều là vì hắn mà thay đổi, mà thường thức chúng, đã trở thành một lý do khác để hắn tiến bộ, chỉ cần không để Ialophil thắng, thì hắn vẫn có thể thường thức biểu tình uể oải, rầu rĩ của Ialophil. Đây xem như là một thú vui ác độc của hắn đi.

Hắn lãnh đạm, hắn thờ ơ với thế nhân, nhưng không có nghĩa là hắn không có cảm tình, hướng chi, đối với hắn, Ialophil là đặc thù, là đồng bọn mà hắn có thể tin nhiệm, có thể giao phó phía sau lưng. Chính là vì phần đặc thù này, nên tất cả những gì Ialophil làm, hắn đều chú ý, đều có cảm giác.

Khi nhìn hắn, đôi con ngươi xanh thẳm kia luôn tràn ngập tình yêu sâu sắc, chuyên chú, tha thiết và mãnh liệt, không chỉ trong lời nói, ngay cả hành động cũng như đang nói, y yêu hắn. Hắn chỉ nhủ mảy một cái cũng đủ khiến Ialophil khản trương, khiến đôi mắt xanh ấy lộ ra thần sắc đau lòng cùng thương tiếc. Cảm giác được người khác để ý đến như vậy, thật sự không xấu.

Vòng tay ấm áp, ánh mắt cùng ngôn ngữ tràn ngập tình yêu, từng giây từng phút đều đặt hắn ở vị trí đầu tiên, sự thấu hiểu đến mức chỉ cần hắn ngẩng đầu, y liền biết hắn đang cần cái gì, chỉ cần quay đầu là sẽ thấy người nọ ở bên cạnh, chỉ cần dựa vào y, tâm sẽ thấy bình yên; ở ngôi nhà này, buổi tối, hắn thật sự có thể ngủ say mà không cần đề phòng bất cứ gì, bởi vì có một người luôn thủ hộ hắn. Tất cả những điều ấy, từng li từng tí, dần dần thấm thấu vào tim hắn, nhẹ nhàng như mưa phùn, ấm áp như gió xuân, dần dần chiếm lấy một vị trí đặc thù trong lòng hắn.

Có phải là tình yêu không, không biết, bởi vì hắn không biết tình yêu của những người khác như thế nào, mà tình yêu của Ialophil quá mức nồng nàn, mãnh liệt, trong khi đó, so ra, hắn dường như quá mức bình thân. Đã từng cố tình tìm những quyển sách nói về tình yêu, thấy được rất nhiều, rất nhiều các loại tình yêu, vậy có phải tình yêu của mỗi người đều không giống nhau không? Nếu đúng là như vậy, hắn cảm giác của hắn đối với Ialophil cũng là yêu phải không?

Nhìn thân ảnh Ialophil đi chuẩn bị cơm chiều, Fei nở nụ cười, đợi đến khi nào Ialophil lại nói với hắn, “Fei, ta yêu ngươi”, hắn có nên trả lời lại “Ta cũng yêu ngươi, Ialophil” không?

Lúc ấy, Ialophil sẽ có biểu tình như thế nào, hắn là rất thú vị đi?

“Cuộc chiến ngàn năm, nhờ sự tồn tại của hai vị Truyền Kỳ Ialophil. Theoromon miện hạ cùng Fei. Red Creek miện hạ, từ nay về sau chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa. Hắc Ám đại lục cùng Uy Á đại lục đã được nối liền, có thể thuận tiện giao lưu, trao đổi lẫn nhau. Cho dù Hắc Ám đại lục thêm muốn nguồn lương thực dồi dào của Uy Á đại lục đến mức nào, có hai vị Truyền Kỳ tọa trấn, các Ma tộc cũng không dám xâm phạm. Hai vị Truyền Kỳ miện hạ vững vàng ngồi trên bảo tọa của người mạnh nhất thế giới, trong suy nghĩ của Ma tộc, cũng là một tồn tại khiến bọn họ phải kính sợ.”

.....

“Hai vị Truyền Kỳ đã cho chúng ta biết, thì ra nhân loại còn có thể sống lâu hơn cả Long tộc. Đến thời điểm hiện tại, thêm ba cuộc chiến ngàn năm nữa đã trôi qua, mà hai vị Truyền Kỳ vẫn còn sống. Đối với hai vị Truyền Kỳ miện hạ luôn chế tạo kỳ tích mà nói, đây không thể tính là một kỳ tích, mà là theo lẽ thường phải thế.”

.....

“Theoromon gia tộc cùng Red Creek gia tộc, bởi vì có hai vị Truyền Kỳ miện hạ giám sinh, cho nên vĩnh viễn được hưởng vinh quang, cho dù vương triều có thay đổi, địa vị của hai gia tộc này cũng sẽ không bị suy yếu. Đó nhờ sự che chở của hai vị Truyền Kỳ miện hạ.”

.....

“Hai vị Truyền Kỳ miện hạ còn có thể sống đến khi nào, chúng ta không dám đoán bừa, nhưng chỉ cần hai vị ấy còn sống, những quyển sách sử viết về hai vị cũng sẽ mãi không có hồi kết.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Việt Dị Thế Úy Lam Thiên Không Hạ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).